

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

C. I. WILSON

"[Wilson] will
dazzle readers."
Chicago Tribune

CROWN of
CRYSTAL FLAME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

C. L. WILSON

**CROWN of
KRISTAL ALEV**

 HarperCollins e-books

*Kevin için.
Benim tek gerçek aşkım.
Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tan.*

İçindekiler

ÖNSÖZ BÖLÜM BİRİNCİ

BÖLÜM DÖRTÜKİ

BÖLÜM BÖLÜM BEŞÜÇ

BÖLÜM ALTI BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

YEDİSEKİZDOKUZONO

N BİRİNCİON İKİ

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM ON BEŞ BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM ON DOKUZ

BÖLÜM ON ALTION YEDION

SEKİZYIRMI BÖLÜM YIRMI BİR

Teşekkür C. L.

Wilson tarafından

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

PROLOGUE

Kuzey Celieria ~ Verados'un 24^{üncü} günü

Ölüm, Ellysetta Baristani'nin empatik ruhunu bir bıçak gibi kesti. Talisa Barrial diSebourne ölmüştü. Kocasını Colum'un gerçek Fey arkadaşı Adrial vel Arquinas'a fırlattığı kırmızı Fey'cha'nın içindeki tairin zehri tarafından öldürülmüştü.

Colum diSebourne'dan -Talisa'nın kocası- hiçbir iz yoktu.

Ozonun yakıcılığı, patlayıcı bir güçle salınan güçlü büyü'nün kokusu havada hâlâ ağır bir şekilde asılı duruyordu. Kimsenin Ellysetta'ya bir resim çizmesine gerek yoktu. Colum'un nefret dolu öfkesini hissetmişti, Talisa'nın ölümünü hissetmişti. Adrial'in vahşi, ölümcül öfkesini. Colum'un öfkesinin dehşete dönüştüğü anı hissetmiş, Adrial'in büyü'nün kusursuz patlamasını görmüş ve sonra... hiçbir şey olmamıştı. Bir duygu boşluğu, inançsızlığın şaşkın sessizliği, sonunda keder ve suçlama ve kontrolsüz düşünce ve duyguların kaotik girdabı.

Colum karısını Fey sevgilisiyle birlikte ormandan dönerken bulmuş ve buna yol açan olaylar dizisini harekete geçirmişti: Talisa ve Adrial öldü. Colum... sadece *gitmişti*.

"Oğlum." Büyük Lord Sebourne -Colum'un babası- oğlunun bulunduğu açık alana doğru adım attı. Gözleri açıklığı taradı. Çenesi sertçe dışarı çıktı. "Oğlum nerede?"

Talisa'nın babası Yüce Lord Cannevar Barrial kasvetli bir sesle, "O gitti," diye cevap verdi. "Hepsi gitmiş." Oğulları Luce, Parsis ve Severn onun yanında kederli bir sessizlik içinde duruyordu. Gözlerinden taşan yaşları sildi ve komşusuna ters ters baktı. "Umarım tatmin olmuşsundur, Sebourne."

Talisa ve kardeşinin cesetlerinin yanında yere diz çöken Rowan vel Arquinas, kederli bakışlarını Ellysetta'ya dikti. "Lütfen, Feyreisa. Kurtar onları. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Rowan'ın bitkin yalvarışı onu harekete geçirdi. Alanı geçti ve düşmüş yol arkadaşlarının yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Yağmur, Shadar boynuzunu Talisa üzerinde dene," diye emretti. Elf Kralı Galad Hawksheart'ın bir hediyesi olan Shadar adlı büyülü atların kıvrık boynuzunun her türlü zehre, hatta geri dönüşü olmayan ölümcül tairen zehrine bile panzehir olduğu söylenirdi.

"Ellysetta." Ellysetta'nın bağlanmamış gerçek arkadaşı Rain onun omzuna bir el koydu. "Artık çok geç, *shei'tani*. Çoktan gittiler."

Bakışları yukarı fırladı ve onunkileri sabitledi. "En azından onları kurtarmaya çalışmalıyım," diye itiraz etti. "Yapmam gerektiğini biliyorsun."

Şefkat ve anlayış yüz ifadesini yumuşattı. Bir zamanlar kederli bir delilik nöbetinde dünyayı yakıp kavuran eşi, Fey Kralı, ölüme ya da onu önlemek için duyulan umutsuz arzuya yabancı değildi. "Yapılacak bir şey yok. Onlar Perde'nin ötesine geçtiler. Ruhlarını bedenlerine geri çağırabilseniz bile, onları sadece iblis olarak çağırmış olursunuz, bildiğimiz dostlar olarak değil."

Bağırma sesleri dönmelerini sağladı. Lord Sebourne ve Lord Barrial birbirlerinin boğazına sarılmış, kılıçlarını çekmişlerdi. Tüm adamlarının elinde de kılıçlar vardı, kendi yurttaşlarının kanını dökmeye hazır, hatta hevesliydi.

"Ne düşünüyorsun?" Ellysetta ağladı. "Ölüme doymadın mı?"

Feylerin ölümlülerin düşüncelerini büyülerile manipüle etmelerini yasaklayan Fey-Celieran anlaşmasına rağmen -ve Adrial vel Arquinas'ın ölüme mahkûm edildiği suç tam da bu olmasına rağmen- Ellysetta yine de bunu yaptı. Öfkeli adamların üzerine bir barış örgüsü örerek öfkelerinin ham sıcaklığını çaldı.

"Kılıçlarınızı kınına sokun," diye emretti, sesine tazyik katarak. "Bugün burada daha fazla öldürme olmayacak. Lord Barrial, Rowan, ölümlerinizle ilgilenin. Lord Sebourne, oğlunuzun yasını tutun. Her birimizin kaybettiği sevdiklerimizin hatırına, bırakın aramızda barış olsun."

Sebourne kılıcını kınına sokmuş olsa da, Ellysetta'nın dokuması bile öfkesini tamamen yatıştırmaya yetmedi.

"Barış mı?" diye tükürdü. "Celieria ve kralı Fey manipülasyonlarından ve kontrolünden kurtulduğunda barış olacak." Krala döndü ve "Sebourne bu Fey *rultshartlarının* yanında savaşmayacak. Onlar adına bir damla daha Sebourne kanı dökmeyeceğim ya da arkamda onlara güvenmeyeceğim. Tanrılar'a dua ediyorum ki, kısa süre içinde

onların ipleri."

Yükseltme onun Ses, Harika Lordum Sebourne
bağırdı, "Savaşçılar Sebourne'un! Atlara binin. Eve
gidiyoruz!"

BİRİNCİ BÖLÜM

*Sevdiklerimin kederle ağlayışını izliyorum,
ölümün yarınsız sessiz işkencesini.
Kalplerinin kırıldığını hissediyorum, umutsuzluklarını,
sefalet içinde birleştiklerini, paylaştıkları kederi
hissediyorum.*

*Bunu nasıl gösteririm, ben gitmedim...
ama hayatın sonsuz şarkısının özü Neden
ağlıyorlar? Neden ağlıyorlar?
Rüzgarda yaşıyorum ve yükseklerde süzülüyorum.*

*Ben akarsularda dans eden pırıl pırıl bir ışığım,
Güneş ışınlarının faysında bir anlık sıcaklık.
Yüzünüze düşen yağmurun serinliği,
Rüzgârın aceleyle savurduğu yaprakların fısıltısı.*

Etrnal Song, Celieria'lı Avian'dan bir ağıt

Celieria~ Kreppes

Verados'un 24^{üncü}

günü

Rain, "Talisa ve Adrial'in cesetleri elementlere geri gönderildi," dedi.

Talisa ve Adrial'in ölümlerinden sonra Kral'ın Ordusu savaşa hazırlanmak için surlarla çevrili büyük şehir-kale Kreppes'e doğru yürümeye devam etti. Rain ve Fey, Ulu Lord Barrial ve oğullarıyla birlikte son vedalarını etmek ve sevdiklerinin bedenlerini geldikleri elementlere geri götürmek için geride kalmışlardı.

Şimdi o ve Ellysetta, Büyük Lord Barrial'ın Dorian'ın kullanımı için teslim ettiği odalarda Celieria kralının huzurunda dururken Rain, Adrial, Talisa ve Colum diSebourne'un bugün kuzey Celieria topraklarında ölmelerinin üç kişiden çok daha fazlasını yok etmiş olmasından korkuyordu.

yaşıyor.

Sadece bir ay önce Fey, Eld'in şeytani Baş Büyücüsünün Celieria'ya korkunç bir ordu salmayı planladığını öğrenmişti. Büyücülerinden birinin efsanevi Karanlıklar Ordusu'na benzettiği bu ordu, milyonlarca kişilik bir dünyayı fethetme gücüne sahipti. Rain ve Ellysetta haftalarca bu tehditle mücadele etmek için bir ittifak oluşturmaya çalışmışlardı ama şimdi Talisa, Adrial ve Colum'un başına gelenler yüzünden bir araya getirmeyi başardıkları küçük ordu da dağılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Rain ve Ellysetta içeri girdiğinde ayağa kalkmamış olan Celieria Kralı X. Dorian, sanki Rain hiç konuşmamış gibi elindeki parşömen kâğıtlarını taramaya devam etti ve Fey kralı ile kraliçesini, okul müdürünün odasına çağrılan azarlanmış çocuklar gibi karşısında dikilmek zorunda bıraktı.

Rain'in içinde kızgınlık titreşti. Dorian'ın öfkelenmeye hakkı vardı -ve Rain, Adrial'in Celieria Şehri'ndeki varlığını Celieria kralından sakladığı için sitemi hak ettiğini biliyordu- ama Ellysetta'ya karşı hiçbir nezaketsizliğe tahammül edemezdi.

"Feyler savaşıma hazır," diye duyurdu Rain, Dorian'ın eğik başının tepesine doğru konuşarak, "ama bu savaş başlamadan önce, Kral Dorian, Feyreisa ve ben, son karşılıklı kaybımızın ittifakımız üzerinde nasıl bir etkisi olacağını bilmeliyiz."

Parşömen üzerindeki eller dondu. Celierian kralı başını kaldırdı. Cilalı taşlar kadar sert gözler Rain'in bakışlarıyla çarpıştı.

"Bu tür endişeler için biraz geç değil mi?" Dorian'ın ses tonundaki sessiz kin şaşırtıcıydı. Marissya ve Gaelen'in kız kardeşi Marikah vol Serranis'in soyundan gelen bu adamla tanıştığından beri Rain, Dorian'ı hiçbir zaman büyük bir Fey soyunun fazla zayıf, fazla ölümlü bir ürününden fazlası olarak görmemişti. Sadece ismen Fey'di ve güçlü bir lider ya da tecrübeli bir savaşçı olarak önerilebilecek pek bir yanı yoktu. Ama Dorian'da Rain'in daha önce hiç görmediği yeni bir yan vardı. Gözlerinde çakmak çakmak bir parıltı ve çenesinde kararlı bir sertlik.

Dorian vol Serranis Torreval'e güvenen, ona uyum sağlayan Serranis Torreval'in omurgası çelikleşmişti ve bununla birlikte Fey'e karşı kesinlikle daha az olumlu bir bakış açısı oluşmuştu.

Rain ellerini yatıştırıcı bir hareketle açtı. "Kral Dorian-"

"Biliyordun!" Dorian sandalyesini tekmeledi ve ayağa fırladı.

"Bunca zamandır Adrial ve Talisa'yı biliyordun. Adrial ve diğerlerinin Solan Topraklar'a geri dönmediklerini biliyordun. Varlıklarını Talisa'nın kocasından gizlemek için büyülerini kullandıklarını biliyordun. Biliyordun ve buna göz yumdun. Sadece bu da değil, onların aldatmacasına katıldın!" Rain'e doğru bir parmak salladı. "Fey onuruyla gurur duyan sen, beni, Sebourne'ları ve Barrial'ları kasıtlı olarak aldatmaya çalıştın."

Rain'in teni kızardı. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum-"

"*Görünüyor mu?*" Dorian sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Geleneklerimizi onurlandırmaktan, evlilik yeminlerimizi kendinizinki kadar kutsal saymaktan o kadar güzel bahsettiniz ki, bir yandan da bir adamın karısını elinden almak için planlar yaptınız. Fey onurunun ölçüsü bu mu? Bu kadar mı alçaldı ve değersizleşti - yoksa bu sadece *sizin onurunuzun* ne kadar alçaldığının ve değersizleştiğinin bir göstergesi mi?"

Rain'in yanındaki Ellysetta sinirlendi ama Rain eliyle küçük bir dokunuş yaparak onu susturdu. "*Nei shei'tani. Dorian'ın öfkelenmeye hakkı var. Onu kasıtlı olarak kandırdım.*"

"Benim güvenime... senin onuruna olan inancıma güvendin," diye devam etti Dorian öfkeyle. "Kendi soylularımın beni suçladığı kukla gibi beni manipüle ettin. Feylerin iyiliğine olan inancımı, hatta teyzem Marissya'ya olan sevgimi ve Feylerle olan akrabalık bağlarımı beni kandırmak için kullandın. Bugün üç kişinin ölmesinin sebebi sensin! Keşke Tenn v'En Eilan'ın senin hakkındaki uyarılarını dikkate alsaydım!"

"Bu kadar yeter!" Ellysetta haykırdı. Yeşil gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu. "Bugünün tüm suçunu onun ayaklarına yıkmaya nasıl cüret edersin? En az onun kadar suçlu olan sen?"

"Ellysetta, *las.*" Rain, Dorian'a yapabileceklerinden yarı korkarak onu kendine çekti. "Dorian'ın öfkelenmeye hakkı var. Onu manipüle ettim ve kandırdım. Adrial ve Talisa'nın ölümlerinin yükünü taşıyacağım, tıpkı kılıcım ve alevim yüzünden kaybedilen tüm hayatların yükünü taşıdığım gibi." Sessizce ekledi, "*Belki de Tenn haklıydı ve ben gerçekten yolumu kaybettim.*" Solan Topraklar'ın yönetim konseyi Massan'ın lideri, Rain ve Ellysetta'yı yasak büyü Azrahn'ı dokudukları için sürgüne gönderdiğinde Rain'i bununla suçlamıştı. Acaba Parlak Yol'dan düşmüş ve Ellysetta'ya olan aşkı ve Eld'e olan nefreti yüzünden bunu fark edemeyecek kadar kör mü olmuştu?

Ona doğru döndü, öfkesi şokla gölgelendi ve sessiz itirafını reddetti. "*Rain, nei. düşünme bile. Sen bir*

Işığın şampiyonu. Bundan asla şüphe etme." Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine şiddetle baktı, sanki iradesinin gücüyle onu kendisine inandırabilecekmış gibi.

Dorian'a dönerek daha sakin bir sesle, "Bugünkü korkunç kaybın üzüntüsü ve suçluluğu içinde, *shei'tan*'ım itiraz etmeden onu suçlamana izin veriyor. Ama ben etmeyeceğim. Ne büyük bir kötülük yaptı? Ölmek üzere olan bir adamın hayatının son aylarını sevdiği kadına göz kulak olarak geçirmesine izin verdi. Eğer bu bir suçsa, en az onun kadar suçlu olabilmek için tanrılara dua etmelisin!"

Bu odaya girdiklerinden beri Dorian ilk kez kararsız görünüyordu. "Vel Arquinas ölüyor muydu?"

"Ellysetta," diye mırıldandı Rain alçak sesle. Yüksek fiyat *Shei'tanitsa*, Fey'in yabancılara asla açıklamadığı tehlikeli bir gerçektir.

"*Aiyah*, öyleydi," diye onayladı. "*Üzgünüm Rain ama gerçeği öğrenmesinin zamanı çoktan geldi de geçiyor. Ne de olsa o da yarı Fey.*" Dorian'a dönerek, "Talisa'nın Celierian evliliğini onayladığın andan itibaren Adrial'in hayatı sona ermişti. Farkında değildiniz ama onun *shei'tani'sini* reddederek onu ölüme mahkûm ettiniz."

"Saçmalama." Dorian kaşlarını çattı ve adım atmaya başladı. "Şairler ne derse desin, kırık bir kalp kimseyi öldürmez."

"Belki ölümlüler arasında öyle değildir, Kral Dorian," dedi Ellysetta, "ama aynı şey Feyler için geçerli değildir. Bir Fey gerçek eşini bulduğunda, bağı tamamlamak için yalnızca birkaç ayı vardır, yoksa ölür."

Dorian olduğu yerde durdu. Döndü ve kararsızca ikisinin arasına baktı. "Bu doğru mu?" diye sordu Rain'e.

Yağmur içini çekti, sonra başını salladı. "*Aiyah*, bu doğru." "Ama Feyreisa'yla olan bağı henüz tamamlamadın. Bana öleceğini mi ?" "Ölüyorum."

Dorian şaşkınlıkla pencereye yaslandı, elleriyle taş pervazı kavradı. "Ne kadar zamanın var?"

"Uzun sürmez. Belki haftalar. Bir ya da iki aydan fazla değil." Ellysetta'nın eli Yağmur'un elinin içine girdi. Onun parmaklarını nazikçe sıktı.

"Eğer bu doğruysa, neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Ellysetta da bir keresinde bana aynı soruyu sormuştu. Ona verdiğim cevap da şimdi sana verdiğimle aynıydı: Eğer bu kadar büyük bir zaafınız olsaydı, size zarar vermek isteyebilecek kişilerin bunu bilmesine izin verir miydiniz?"

Dorian sinirlendi. "Sana zarar vermek istedigimi mi dusunuyorsun?"

"Sen mi? *Nei*. Ama sen Feylere karşı giderek artan bir dusmanlik besleyen bir halkın kralısın. Sırlarımızı guvende tutmak daha akıllıca gorunuyor."

"Bunu bildiginize gore," dedi Ellysetta, "Rain'in neden böyle davrandığını şimdi anlayabiliyor musunuz? Ruh ustalarımızın Adrial ve Rowan'ın şehirden ayrıldıkları yanılsamasını yaratmalarına izin verdiği doğru ama onlar Talisa'nın beşlisiyle birlikte geride kaldılar ve fark edilmemek için görünmezlik dokumalarına büründüler. Ve *aiyah*, onların varlığının sırrını senden sakladı ki suç senin üzerine kalmasın. Ama bunu Adrial başka bir adamın karısını çalabilsin diye yapmadı. Adrial hayatının son günlerini sevdiği kadına yakın geçirebilsin diye yaptı."

Dorian soğukkanlılığını topladı ve ikisine de şüphe ve savunmacı karışımıyla baktı. "Vel Arquinas ölüyor olsa bile, bu onu mazur göstermez. DiSebourne'un zihnini bu şekilde manipüle etmek... adamın karısıyla kaçmak. Bunlar onurlu bir adamın -Fey ya da ölümlü- yapacağı şeyler değil."

"*Nei*," diye onayladı Rain. "Öyle değiller. İşte tam da bu yüzden Adrial *sheisan'dahlein'i*, yani Feylerin ölümü onurlandırmasını benimserdi ve bu yüzden hiçbir Fey onun intikamını almaya kalkışmayacak. Adrial'in yaptığı yanlıştı. Hiçbirimiz bunu inkâr edemeyiz. Ama kardeşi Rowan bize onun onurlu olanı yapacağını söyledi. *Shei'tani'sini* kocasıyla bırakacak ve Solan Topraklar'a dönecekti."

Dorian'ın omuzları çöktü. "Bana gelmeliydin. Bana güvenmeliydin. Eğer matebond'un fiyatını bilseydim, vel Arquinas'ın hayatını kurtarmak için bir şeyler yapmaya çalışabilirdim. Artık çok geç. Üç kişi hayatını kaybetti, içlerinden biri Büyük Hanedan'ın tek varisi. Sebourne ve arkadaşları Fey'e gösterdiğim hoşgörüden pişmanlık duymamı sağlayacaklar."

"Anlıyorum Dorian ve telafi etmek için elimden geleni yapacağım ama şu anda Sebourne'un intikamından çok daha büyük bir tehditle karşı karşıyayız. Hawksheart Eld'in bu gece saldıracağı konusunda bizi uyardı."

"Bu gece mi? Saldırının gelecek hafta olacağını söylediğini sanıyordum? "Görünüşe göre işler değişti."

"Hawksheart yardımımıza kaç Elf gönderdi? Eğer saldırı bu gece gelirse, buraya zamanında ulaşabilecekler mi?"

Rain tereddüt etti. Bu, Dorian'ın öfkesinden bile daha fazla, bu toplantının korktuğu kısımdı. "Elfler gelmiyor."

Kral'ın kaşları çatıldı. "Lord Hawksheart, Danae'nin beklediğiniz kadar büyük bir orduya karşı tek başına yeterli olacağını mı düşünüyor?" Haftalar önce, Dorian'ı birliklerini toplayıp Kreppes'e yürümesi için uyardıktan sonra Rain ve Ellysetta, Danae ve Elflerden askeri yardım istemek için güneye gitmişti.

"Danae ile hiç karşılaşmadık. Hawksheart'ın Elfleri Celieria'nın sınırlarını geçmeden önce yolumuzu kesti. Bizim adımıza Danae'yle konuşacağına söz verdi ama gelmeyi kabul etseler bile Kreppes'e ulaşmaları günler, belki de haftalar sürecek."

"O zaman mahvolduk." Dorian tekrar adımlamaya başladı.

"Kale çok iyi korunuyor ve kalkanları çok güçlü," dedi Rain. "Senin on iki bin adamın, Lord Barrial'ın iki adamı ve benim üç bin Fey'imle Eld'e iyi bir savaş vereceğiz. Büyücüler yüksek bir bedel ödemededen Celierian topraklarının bir karışına bile sahip olamayacaklar."

"Bana patronluk taslama," diye tersledi Dorian. "Karanlıklar Ordusu hakkındaki efsaneleri okudum. Söylediklerine göre milyonlarca güçlüymüş."

"Efsaneler genellikle zaman içinde büyür."

"Evet, ama bu Büyücü sadece onda biri büyüklüğünde bir ordu kurmuş olsa bile, on yedi binimiz yine de yirmiye bir sayıca üstün olurdu. Elfler ve Danae savaşmayı kabul etseydi, bir şansımız olabilirdi. *Olabilir. Ama şimdi...*"

"Şimdi, eğer bu Büyücü gerçekten de efsaneye rakip olacak bir ordu kurduysa, umabileceğimiz en iyi şey akıntıyı durdurmak ve istila edilmeden önce mümkün olduğunca çoğunu öldürmek," dedi Rain kel bir sesle. "Ve yardım için yakarılarımızın yapamadığı gibi, yenilgimizin Elfleri harekete geçirmesi için dua etmek."

Dorian, "Başarı için biraz umut beslemelisin," diye ısrar etti. "Yenilginin kesin olduğunu düşünseydiniz *shei'tani'nizi* asla buraya getirmezsiniz."

"Ben burada olduğum için o da burada ama durum vahim bir hal alırsa beşlisi onu güvenli bir yere götürecektir."

Ellysetta onun yanında kaskatı kesildi. "*Rain, seni bırakmıyorum.*"

"*Sonra konuşuruz.*" Ona bakmıyordu.

"*Nei, konuşmayacağız. Çünkü bir şey yok. Seni terk etmeyeceğim. Yapacağımı düşünüyorsan delirmişsin demektir.*"

Ağzının köşesi kıvrıldı ve ciddiyetine rağmen

Durumlarını anladıktan sonra ona alaycı bir mizahla parıldayan hızlı bir bakış attı. *"Sanırım bunu çoktan anladık, shei'tani ve gün geçtikçe daha da sinirleniyorum."*

Gözleri parladı. *"Bu hiç komik değil."*

İşlemeli kadifeden kalın örtüler camın üzerinden sarkıyor, odayı kuzeyin karlı kışlarının soğuğuna karşı tamponluyordu. Dorian askılardan birini geri çekti ve meşalelerle aydınlatılmış kuzey mazgallarından Eld'in karanlığına baktı.

"Geç oldu. Gözcülerim ufukta ordu olmadığını bildirdi. Generallerim çoktan yataklarını aramaya başladılar. Size de aynısını yapmanızı öneririm. Eğer gece bir saldırı olursa, onlarla dinlenmiş ve savaşmaya hazır bir şekilde karşılaşmamız daha iyi olur." Dorian masasının yanına döndü. "Lord Barrial'ın hizmetkârları siz ve Feyreisa için bir süt hazırladı. Onun beşlisi elbette sizinle kalabilir ve siz de kule muhafızlarıyla birlikte nöbet tutmaları için bir beşli daha gönderebilirsiniz. Ama birliklerinizin geri kalanı surların dışında kamp kursun. Bugünkü olaylardan rahatsız olan tek Celieryalı ben değilim. Duygular yükseliyor ve olası çatışmalardan kaçınmayı tercih ederim."

"Elbette." Rain krallar arasında nezaketen selamlama işlevi gören kısa bir yarım baş selamı verdi ve Ellysetta'nın eli için bileğini uzattı. "Sizi daha fazla üzme gibi bir niyetimiz yok."

Kralın yanından ayrıldıktan sonra Rain ve Ellysetta Fey kampına gittiler; Rain generalleriyle buluşacak, Ellysetta da Rowan'ın acısını biraz olsun hafifletecekti. Lord Barrial'ın hizmetkârlarından biri dönüşlerinde onları bekliyordu ve iç kalenin batı kanadındaki geniş bir süiti gösterdi.

Şimdi, beşlisinin yirmi beş katlı örgülerinin ve Kreppes'in her gece gün batımında kendi kendine harekete geçen etkileyici kalkanlarının arkasında güvende olan Ellysetta, odanın zengin yatağının ortasında Rain'in kollarında yatıyordu. Ocağa sıcak bir ateş çıkırdıyor, odayı titrek bir gölge ve ateş ışığı dansıyla aydınlatıyordu.

"Rowan nasıl?" Rain bir eliyle Rowan'ın çözölmüş saçlarını okşadı.

"Harap olmuş durumda." Başını onun göğsüne yasladı. Daha da yaklaştı,

Kolunun ona dolanmasına, kulağının dibinde atan kalbinin sesine ihtiyaç duyuyordu. "Kardeşinin kaybı ruhunu kemiriyor. Bel, Rowan'ın kız kardeşine bir Ruh örgüsü eğirmeyi teklif etti ama bu sadece işleri daha da

Daha da kötüsü. Ona kardeşlerinin öldüğünü söyleme düşüncesine katlanamıyordu. Adrial'in ölümü için kendini suçluyor. Bunu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum. Bunların hiçbiri onun hatası değildi."

"Keder her zaman mantıklı değildir. Ve bir Fey asla hafif değildir. Bizim türümüz yarım ölçülerde sevmez."

Fey hiçbir şeyi yarım yamalak . Bu duygu yoğunluğu onların çekiciliğinin bir parçasıydı. Onları en azılı savaşçılar, en sadık müttelikler, en tutkulu aşıklar yapardı. En sadık eşler.

"Ona elimden geldiğince huzur verdim," dedi, "ama endişeliyim. Gözlerinde bir bakış var... daha önce hiç görmediğim bir gölge. Sanki bir parçası Adrial'le birlikte ölmüş ve geri kalanı sadece yaşamaya devam ediyormuş gibi. Bu savaş başladığında, yaşamaya niyetli olduğunu sanmıyorum."

"Onunla yarın konuşacağım."

"Teşekkür ederim." Rain kaybetmeyi biliyordu. Ölümü dilemenin ne demek olduğunu biliyordu. Ellysetta göğsünün derisinde bir desen çizdi. Bir elini gövdesinde gezdirdi, parmak uçları ipeksi pürüzsüzlükteki teni okşadı. Dünyasını düzeltmek için tek yapması gereken ona dokunmaktı. "Yağmur..."

"Aiyah? "

"Daha önce Dorian'a söylediğin şey hakkında. Savaş kötüye giderse ayrılmamla ilgili olan kısım."

Elini tuttu ve sakinleştirdi. "Zamanı geldiğinde sizi güvenli bir yere götürmeleri için beşlinize çoktan emir verdim."

Yuvarlandı ve adamın yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı.

"Lord Hawksheart birlikte kalmamız gerektiğini söyledi," diye hatırlattı ona. "'Eşinizin yanından ayrılmayın,' dedi. 'Birbirinizi Işığa tutun,' dedi. Ve Karanlığı ancak birlikte yenebileceğimizi söyledi."

"Birçok şey söyledi. Çoğuna güvenmiyorum."

"Anlıyorum." Ellysetta elini onunkinden kurtardı ve sırt üstü uzanarak tavana baktı. "Yani Dorian'dan kendi amaçlarımız için bilgi sakladık, ama sen onun bizim günahlarımızı affetmesini ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bize güvenmesini bekliyorsun. Ama kandırılan biz olduğumuzda - Lord Galad kendi amaçları için Fey'den bilgi sakladığında - bir şekilde bu onun her sözünü şüpheli mi kılıyor?"

Odanın üzerine ölü bir sessizlik çökmüştü, bu sessizliği sadece ateşin üzerindeki kütüklerin şangırtısı ve patırtısı bozuyordu.

Yağmur doğrulup yüzünü ona dönerken kürkleri kucağına döküldü. İpeksi siyah saçları kaslı omuzlarına dökülüyordu. Kaşları birbirine yaklaştı.

"Dorian'a Hawksheart'ın bize davrandığı gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Sanırım Elflerin bize yaptığı gibi biz de ona hangi gerçekleri söyleyip hangilerini gizli tutacağımıza karar verdik. O yüzden şimdi bize güvenmiyor. Tıpkı bizim Elflere güvenmediğimiz gibi. Yine de bir şekilde onun bizim aldatmacalarımızı unutmaması ve tavsiyelerimizi sorgusuz sualsiz dinlemesi gerektiğini düşünüyorsun - oysa sen Lord Galad'a güvenmeyeceksin."

Rain kaşlarını çatı. "İkisi uzaktan yakından kıyaslanamaz. Hawksheart ailenizi bin yıl boyunca azap çekmeye terk etti. Tanrı bilir kaç kişiyi ölüme gönderdi. Geldiğini *bildiği* Karanlıkla savaşmayı reddediyor."

"Adrial'in *shei'tani*'siyle kalmasına ve varlığını Celierian'lardan gizlemesine izin verdiğimiz için üç kişi öldü. Ve şimdi, Yüce Büyücü ile birlikte yüzleşmemiz gerektiği söylenmesine rağmen, beni göndermek ve yenilgimizi garantilemek istiyorsun."

"Gerçekleri çarpıtıyorsun. Seni hayatta tutmak istiyorum! Bunun neresi yanlış?"

Ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Ölmek istemiyorum, Rain. Ama sen kendini feda edesin diye beni göndermeyeceksin. Bana ihtiyacın var." Parmaklarını onun saçlarında gezdirerek uzun telleri güzel yüzünden geriye doğru düzeltti. Bağ çılgınlığı onun üzerindeydi. Günün her anı bununla savaşıyordu ve o yanında olmadan bu savaş daha da zorlaşıyordu. "Ve benim de sana ihtiyacım var."

Son üç haftadır birbirlerinin sürekli yoldaşları olmuşlar, birkaç saatten fazla ayrı kalmamışlardı ve bu gece, o Rowan'ı iyileştirmeye giderken generalleriyle buluştuğunda, onun yokluğunu şiddetle hissetmişti. Tıpkı uyurken Büyücü'yü rüyalarından uzak tutmak için Lord Hawksheart'ın sarı Sentinel çiçeklerinden oluşan büyülu halkasına güvendiği gibi, o yanındayken ondan aldığı güce güvenmeye başlamıştı. Rain'den ayrı geçirdiği bu son çan bile ona kendini çok zayıf hissettirmişti. Kendini sürekli olarak bağ ipleri aracılığıyla ona uzanırken, onun duygularını kendine çekerken ve kendi duygularıyla onu yatıştırırken bulmuştu. Onun yakın olduğunu, yanında olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordu.

Yalnız olmadığını.

Ona bu kadar ihtiyaç duyması onu biraz korkutmuştu.

"Beni uzaklara göndermek beni kurtarmayacak, Rain. Beni güçlü tutacak sen olmadan, Yüce Büyücü'nün ruhumu ele geçirmesi an meselesi." Bir ruhu köleleştirmek için gereken altı Büyücü İşareti'nden dördünü zaten taşıyordu; kalbinin üzerindeki deride, yasak Kara büyü Azrahn'ın varlığı dışında görünmez olan gölgeli çürükler. İki İşaret daha alırsa sonsuza dek kaybolacaktı. "İnkâr etmek istesen bile bunu biliyorsun."

Yüzü buruştu. "Seni kaybedemem."

"İşte bu yüzden beni gönderemezsin. Çünkü beni gerçekten kaybetmenin tek yolu Büyücü'nün ruhumu ele geçirmesi. Ayrıca," diye ekledi usulca, "beni gönderirsen nereye giderim? Geriye kalan tek ailem sensin."

Ellysetta aslında bir yetimdi. Annesi-Lauriana Baristani, onu evlat edinen anne- Eld tarafından öldürülmüştü. Babası ve iki kız kardeşi, Lillis ve Lorelle, Faering Sislerinin büyüleri sisinde kaybolmuşlardı. Hiç tanışmadığı Fey ebeveynleri Shan ve Elfeya v'En Celay, Eld'in Yüce Büyücüsü'nün tutsaklarıydı ve son bin yıldır da öyleydiler. Rain dışında başka akrabası yoktu.

Başını eğdi. *Shei'tani*. Keder ve umutsuzlukla dolu, hırpalanmış zihninden bu sözcük kaçtı. "Seni güvende tutmam gerek."

"Benim için en güvenli yer senin yanın. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşiriz."

Gözleri kapandı ve başını salladı. "*Doreh shabeila de.*" Öyle olacak. Kadın onu kendine çekti, saçlarını ve sırtını okşadı, adam da onu şefkatle öptü. Ama şefkat tutkuya dönüştüğünde ve adam onu yatağa yatırmak istediğinde, kadın onu durdurdu.

"Eğer bu birlikte geçireceğimiz son gece olacaksa, *Shei'tan*, geceyi burada, sınırdaki soğuk bir kalenin yabancı bir odasında geçirmek istemiyorum."

Kaşları kalktı. "O zaman nereye gitmemizi istersiniz?"

"Solan Topraklar'a." Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatığında elini kaldırdı. Ruhun lavanta rengi ışıltısı, düşünce ve illüzyonun büyüleri avucunda toplandı. "Son gecemizi Dharsa'da geçirmek istiyorum, etrafımızda dostlarımız ve ailemizle, çatılardan şarkı söyleyen tairanlarla ve havada Amarynth kokusuyla."

Rain'in dudakları anlayışla kıvrıldı. "Sanırım, ikimizin arasında,

Bunu ayarlayabiliriz." Adamın örgüsü kadıninkine katıldı, iplikler birleşti ve odaya yayıldı. Duvarlar, yatak, Celieria'ya dair her şey kayboldu, yerini Dharsa'nın kusursuz güzelliği ve Tairen'in altın Salonu'nun yakınındaki bahçeler aldı. *Faerilas*, Solan Diyarlar'ın büyüleri, zarif mermer çeşmelerde şırıldıyordu ve hava yasemin, bal çiçeği ve yaşam çiçeği *Amarynth* kokularıyla doluydu. Feyler şarkı söylüyordu, müzik yumuşak bir akşam gökyüzüne yükseliyordu. Peri sinekleri çiçeklerin ve ağaçların arasında göz kırıyor ve parıltıyordu.

Ve orada, büyük mermer kemerlerin içinde Ellysetta'nın ailesi duruyordu. Annesi, babası ve ikizleri. Fey ebeveynleri Shan ve Elfeya, sağlıklı, bütün ve özgür, yüzleri sevgiyle parlıyordu. Kieran ve Kiel, Adrial ve Talisa ve Rain'in ebeveynleri Rajahl ve Kiaria. Rain'in ilk aşkı tatlı, utangaç, nazik Sariel bile oradaydı, neşeli Fey bakireleri ve sert bakışlı 'lerle Felah Baruk dansı yapıyordu.

Rain ve Ellysetta da onlara katıldı. Dans ettiler, şarkı söylediler ve gece derinleştikçe parfümlü bahçelere çıkıp yıldızların altında seviştiler.

Ve tepede, gökyüzü tairen ile doluydu. Ve dünya neşeyle doldu.

Faering Sisleri

Lillis Baristani hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ölüp Işık Cenneti'ne mi gittiğini yoksa Faering Sisleri'nin rüyaların gerçekleştiği büyüleri bir yer mi olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da, asla ayrılmak istemedi. Bu yaz Işık Katedrali'nde ölen annesi buradaydı. Ve Lillis her gününü onun yanında, puslu bahçedeki tahta salıncakta onun yanında oturarak, mutfakta onunla birlikte yemek pişirip gülerek, geceleri annesi ona kitap okurken başını annesinin kucağına koyarak geçiriyordu. Annesi öldüğünden beri özlediği her şeyi. Tekrar yapabilmeyi dilediği her şey.

Her an mükemmel ve büyüleri görünüyordu. Ve annem, Lillis'hatırlayabildiğinden çok daha harikaydı. Sanki o gün Işık Katedrali'nde her ne olduysa annemi değiştirmiş, onu korku ve onaylamama duygularından arındırmıştı.

sık sık gözlerini karartırdı.

Bu gece, Lillis ve annesi, babalarının evlerinin arkasına kurduğu asma ahşap salıncakta birbirlerine sarılmış, peri sineklerinin bahçede dans edişini ve arkalarında ısıltılı peri sineği tozları bırakışını izlerken hafifçe sallanıyorlardı. Onlar sallanırken Lillis, Lorelle'le birlikte babasına ve Fey'e büyülerini açıkladıklarını itiraf ettiğini duydu.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bir elini ağzına kapatıp sözcüklerin geri gelmesini diledi ama Lillis'in beklediği sert azar yerine annem sadece gülümsedi ve Lillis'in saçlarını okşadı.

"Sorun yok, yavrum," dedi. "Gerçeği uzun zaman önce ben de söylemeliydim ama korktum."

Bu Lillis'in gözlerini kocaman açtı. Anne mi? Korkuyor muydu? Ama o hiçbir şeyden korkmazdı. Lillis ailenin korkak kedisiydi. "Neden korktun anne?"

"Ah, pek çok şey." Annem iç çekti. "En çok kendimle ilgili gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordum. Ve kız kardeşimin başına gelenlerin bir şekilde senin, Lorelle'in ya da Ellie'nin de başına gelmesinden korkuyordum."

Lillis arkasına yaslanıp şaşkınlıkla annesine baktı. "Bir kız kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum."

"Uzun zaman önce öldü." Annemin gözleri karanlık ve hüzünlüydü. "Adı Bessinita'ydı... benim tatlı küçük Bess'im... ve onu dünyadaki her şeyden çok severdim." Sonra annesi ona Bess'in de Lorelle ve annesi gibi bir ateş dokumacısı olduğunu, ancak Bess iki yaşındayken yanlışlıkla bir komşunun evini yaktığını anlattı. Köylüler Bess'i sarmakta ısrar etmiş, bebeği karanlık Verlaine Ormanı'na götürüp orada ölüme terk etmişlerdi.

"Ne yaptın sen?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Senin şu anda olduğun yaşta bile değildim." Çenesini Lillis'in başının üstüne yasladı. "*Lyrant*'tan önce birinin onu bulması için dua edip durdum ya da hiç değilse Parlak Lord'un Bess'i Işık Cenneti'ne götürmeleri için Işıkkızlarını göndermesi için dua ettim."

Gözyaşları Lillis'in görüşünü bulanıklaştırdı. "Zavallı küçük bebek.

Zavallı küçük Bess." "İşte bu yüzden büyüden hep çok korktum, yavrum. Korktuğum için değil.

Senin ya da Lorelle'in büyüye sahip olduğunuz için korkunç olduğunuzu düşündüm, ama bana büyü'nün kötü olduğu öğretildiği için, insanları

kötü olan da vardı. İnsanlar öğrenirse ne yaparlar diye çok korkuyordum."

"Ama artık korkmuyor musun?"

Annem nazikçe gülümsedi. "Hayır, . Sevginin rehberim olmasına izin verdiğimde, korku üzerimdeki gücünü kaybetti."

"Yani söylediğimiz için bize kızgın değil misin?" Lillis sordu.

"Tabii ki hayır." Annem Lillis'in buklelerine bir öpücük kondurdu. "Seninle ve Lorelle'le gurur duyuyorum ve Ellie'yle de gurur duyuyorum. Hepinizi anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne." Lillis daha da sokuldu ve mutluluk içinde gözlerini kapadı. Kolları annesinin boynuna sıkıca sarıldı, onu yakınında tuttu ve annesine ait olan özel kokuyu, kötü insanların asla gelmediği ve canavarların asla ulumadığı ev, sevgi ve güvenlik kokusunu derin derin soludu. "Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum."

Annem Lillis'in saçlarını yavaş, ritmik darbelerle okşadı ve kalbinin atışı Lillis'in kulağının altında güven verici bir şekilde gümbürdedi. "Ben her zaman senin yanında olacağım Lillipet. Ne olursa olsun. Eğer kendini yalnız hissedersen ya da korkarsan, bunu hatırla. Ve şunu da unutma: Hepimiz tanrıların çocuklarıyız. Tüm hediyelerimiz onlardan gelir. Işıktaki mı yoksa Gölgede mi yürüyeceğimizi belirleyen şey bu armağanlarla ne yaptığımızdır. Seçim bizindir. Ellie'yi tekrar gördüğünde, bunu benim için ona söyler misin? Ve ona rehberinin korku değil sevgi olmasını söylediğimi ilet."

"Ona kendin söyleyebilirsin. Kieran ve Kiel buraya geldikten sonra hep birlikte Ellie'yi bulmaya gidebiliriz."

Annem gülümsedi. "Bence bunu senden duyarsa daha iyi anlayacaktır. Bana söz verir misin, yavrum?"

Lillis biraz kaşlarını çatı ama itaatkâr bir sesle, "Evet anne," dedi. "Ve unutmayacak mısın? Ne olursa olsun?" "Hayır, anne."

Ödülü bir öpücük ve bir kucaklamaydı. "İşte benim tatlı Lillipet'im."

Lillis annesinin kollarına gömüldü, annesinin sevgisi ve sıcaklığı onu sararken mutluluk içinde gözlerini kapadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Celiera~ Kreppes

Verados'un 25^{inci}

günü

Kreppes'in gözetleme kulesinde altı altın çan çaldığında, yemekhaneden ve iyi bir gece uykusundan yeni çıkmış muhafızlar gece nöbetini devralmak üzere merdivenleri tırmandılar. Doğan Büyük Güneş'ten gelen yumuşak ışık, savaşın dokunmadığı Celierian tarlalarını ve kale duvarlarının batısında ve güneyinde uzanan mükemmel hizalanmış krem rengi çadır çadırlarını aydınlatıyordu. Kuzeyde, Heras Nehri'nin karşısında, Eld'in koyu köknar ve ladin ağaçlarıyla dolu ormanları yaklaşan bir ordunun tüm işaretlerinden arınmıştı.

"bu kadar emin misin?" İki kral surları gezerken Dorian Rain'e sordu. "Dün gece saldırının geleceğini iddia etmiştin ama gelmedi."

"Hawksheart saldırının dün gece geleceğini söylemişti," diye düzeltti Rain. "Gördüklerini neden yanlış okuduğunu bilmiyorum."

"Ya saldırının *nereden* geleceği konusunda da yanılıyorsanız? Ya asıl hedef Celiera Şehri ise? Şehri etkili bir şekilde savunmacılardan boşalttım. yarısını buraya yolladım ve diğer yarısını da oğlumla birlikte Kral Noktası'na gönderdim. Şehri korumak için sadece birkaç garnizon bıraktım. Lütfen bana hayatımın en büyük hatasını yapmadığımı söyleyin."

Rain, "Celiera Şehri ne yakaladığımız Büyücü tarafından belirtilen hedefti ne de Hawksheart'ın korumamız için bizi uyardığı hedefti," dedi.

"Yine de burada duruyoruz ve görünürde tek bir düşman yok." Celierian kralı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yoksa benden sakladığın başka önemli bir bilgi kırıntısı mı var? Bilmememin daha iyi olacağını düşündüğün, beni burada istemenin bir nedeni mi var?"

"*Nei*, öyle bir şey yok. Her zaman doğru konuştum. Söylememiş olabilirim

ama sana hiç yalan söylemedim."

"Doğru ya. Sen yalan söylemezsin. Bu onursuzluk olurdu. Bunun yerine, sadece manipüle ediyor ve kasten yanlış yönlendiriyorsunuz."

Öfkesi yükselen Rain'in kasları gerildi. Dorian'ın şüphelenmeye hakkı vardı ama bu kasıtlı bir hakaretti. "Sana her tavsiyede bulunduğumda bunu yüzüme mi vuracaksın? Düşman dün gece Hawksheart'ın söylediği gibi saldırmamış olabilir ama dair aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Hayatımızın en ölümcül savaşıyla karşı karşıya olduğumuza hiç şüphem yok. Bu Yüce Büyücü'nün ordusuna karşı önemli bir darbe vurabilmemiz, birlikte ne kadar yakın çalışabileceğimize, birbirimize ne kadar güvenebileceğimize bağlı olacaktır."

"Belki de bunu beni kandırmayı seçmeden önce düşünmeliydin." Sert bir kuzey rüzgârı Dorian'ın mavi pelerinini omuzlarından geriye doğru savurdu ve koyu renk saç tellerini kuyruğundan çekerek yüzüne doğru savurdu.

"Tükür ve yak beni!" Yağmur nefesinin altından küfrederek mazgallı siperin kenarına doğru yürüdü. Taşın kenarlarına tutundu ve öfkesinin yıpranan kenarlarını tuttuğu kadar sıkı tutundu.

Ellysetta beşlisiyle birlikte kamptaydı, Rowan'ı kontrol ediyor, Fey ve Celierian ordularını dolaşıyordu; görünüşte savaşçılardan herhangi birinin iyileşmeye ihtiyacı olup olmadığına bakacaktı ama aslında çitleri onarmaya ve zedelenen güveni yeniden inşa etmeye başlayacaktı. Bu ne kadar önemli olursa olsun, Rain'in Dorian'la bu yürüyüşe onusuz çıkmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. Yaklaşan bağ deliliği sayesinde, Ellysetta'nın yanından çok uzaklaştığında öfkesini kontrol etme becerisinin zor olduğu kanıtlandı. En küçük bir anlaşmazlık bile tairen'inin öfkesine yol açıyordu.

-Bir tairen'in diploması anlayışının rakibini alevde kızartmak ve tüten leşini yemek olduğu düşünülürse, bu pek de yardımcı olmadı.

Rain nehrin karşısındaki Eld'e baktı ve ona kadar saydı. Düşmanın orada, nehrin karşısında yattığını kendine hatırlattı. Burada, yanında durmuyordu. Bu gerçeğe sarıldı ve onu tairen'inin büyüyen tehdidini geri püskürtmek için kullandı.

"Hatalı olduğumu zaten söyledim," dedi Celieria'nın kralına. "Ama unutmayın, verdiğim karar halkınızla yaşadığım zorluklarla dolu bir yazın ardından geldi. Savaşın yaklaştığı konusunda sizi uyarmıştım ama siz ve

Eld, Büyük Işık Katedrali'ne saldırıp *shei'tani'mi ele geçirmeye* çalışana kadar Konseyiniz endişelerimi görmezden geldi ve uyarılarımı reddetti." Ellysetta onun sesinin bu kadar sakin ve kontrollü çıkmasından, argümanını bu kadar düzgün bir şekilde ortaya koymasından gurur duyardı, oysa tek yapmak istediği Dorian'ı boğazından tutup sarsmaktı. "Soylularınız arasında çok yaygın olan Fey karşıtı duygular -ki Kraliçeniz de bunlardan biriydi- zihnimde hâlâ tazeydi."

"Annoura ve o soyluların tek yaptığı beni Fey'in ölümlülerin zihinlerini manipüle edebileceği konusunda uyarmaktı. Bana öyle geliyor ki Talisa ve Adrial fiyaskosuyla yaptığınız tek şey onları haklı çıkarmak oldu!"

Rain uzun, bilinçli bir nefes aldı. "Sana söylediğim gibi," diye yavaşça tekrarladı, "o anda en iyi olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım. Adrial *shei'tani'siyle* birlikte kaldı, ama eğer varlığı fark edilirse, tüm suçlamalardan aklanacağından emin olmaya çalıştım."

"Yani kendi çıkarım için bana yalan söyledin, beni manipüle ettin?"

"Sen ve ben kralız, Dorian. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki siyasette gerçekler genellikle ilk kaybedilen şeydir. Bir çatışmadan kaçınmak ya da doğru olduğuna inandığınız şeyi yapmak için gerçekleri hiç manipüle etmediğinizi ya da gizlemediğinizi dürüstlikle iddia edebileceğinizden şüpheliyim." Dorian hemen cevap vermeyince, Rain lafın yerine oturduğunu anladı. "Feyler yalan söylemez. Bu da bizi, böyle vicdanları olmayan ölümlülerle uğraşırken ciddi bir dezavantaja sokar. Bu yüzden, paylaşmak istemediğimiz gerçekleri örtbas etmek için gerçeğin bıçak sırtında dans etmeyi öğrendik. Bu, sizin türünüzle uğraşırken gerekli bulduğumuz bir hayatta kalma taktiğidir."

"Ben senin türündenim - ya da kendime hep öyle inandım." Dorian, Gaelen vel Serranis'in ikizi olan Fey Marikah vol Serranis'in soyundan geliyordu. "Ama görünüşe göre kanım aynı şeyi hissetmen için ya da benim sana her zaman güvendiğim gibi bana güvenmen için yeterince Fey değil."

"*Setah*," diye gürledi Rain. "Yeter." Elleri sert bir komutla havayı yararak ilerledi. "Yapılan şey geri alınamaz. Kibrin bizi birbirimizin boğazına sarılmasına izin mi vereceksiniz, yoksa her iki tarafta da hatalar yapıldığını kabul edip yolumuza devam mı edeceğiz? "

"Kibir mi?" Dorian'ın kaşları kalktı. "Bir müttefike ne kadar güvenebileceğimi bilmek istemek kibir midir? "

"Celieria'yı Eld'den korumak için bize güvenebilirsiniz!" Rain tersledi. "Ortak düşmanımıza karşı duracağımıza ve göz açtırmayacağımıza güvenebilirsiniz. Senin yanında ölmek için. Fey'in Celieria'yı terk etmeyeceğine güvenebilirsiniz."

tek bir Eld askeri elinde silahla durduğu sürece bu savaş meydanında kalamaz. Bu yeterli olamaz mı? "

"Sanırım öyle olması gerekecek."

Neşesiz ve isteksiz de olsa, teslimiyetin sesiydi bu. Yağmur kısa bir an için gözlerini kapadı ve buz gibi kuzey havasından uzun, derin bir nefes daha çekti. Sinirleri sanki bütün bir günü Savaşçı Akademisi'nin Ruh ustaları tarafından didik didik edilerek geçirmiş gibi gerilmişti. Baş ağrıyordu ve vücudundaki her kas, tehlikeli öfkesini ve asi düşüncelerini kontrol altında tutmak için harcadığı çabayla sıkıca kenetlenmişti.

"*Beylah vo*, Kral Dorian."

Dorian ellerini soğuk taşın üzerine koydu ve kuzeye, Eld'e doğru bakarken derin mazgallardan birinin üzerine eğildi. "Yani geldiklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Aklımda hiç şüphe yok. konuştuğumuz Büyücü saldırının bu hafta geleceğini söyledi. Eld, Kreppes'teki yığınağımızı izliyorsa, nehri geçmek için farklı bir yer seçmeleri mümkün, ancak bilgilerimizin yanlış olduğunu varsaymadan önce en azından bu hafta bekleyelim."

Dorian isteğı düşündü ve sonra başını salladı. ". Bekleyeceğiz. Ama bir hafta içinde bir saldırı belirtisi olmazsa, ordularımı yeniden konuşlandırmaktan başka çarem kalmayacak. Kreppes'ten daha büyük stratejik öneme sahip başka yerler de var."

"Anlaştık," dedi Rain. "Bize en çok ihtiyaç duyduğunuz yere savaşçılarımı göndereceğim. O zamana kadar savaş hazırlıklarımıza devam etmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Teleon ve Orest'te öğrendiğimiz gibi, Eld'in ordularını göremiyor olmamız orada olmadıkları anlamına gelmez."

"İhtiyacınız olan her türlü yardımı sağlamaları için generallere bilgi vereceğim."

Rain gitmeye başladı, sonra durakladı. "Ya Dorian? Ne olursa olsun, yeniden yapmam gerekse sana Adrial'den bahsederdim. Haklısın. Bu gerçeğı senden saklayarak sana kötülük ettim."

Celiera'nın kralı -kadim bir Fey soyundan gelen ölümlü- dönmeden başını salladı. Yağmur onu orada, surların üzerinde, vakur ve yalnız, sabah güneşinin ışıkları tacında parıldarken, pelerininin parlak Celiera mavisi rüzgârda şakırdarken bıraktı.

Müttelik kampının kalbindeki küçük bir çadırda, Ellysetta Rowan ve Arquinas'ın yanında oturuyor, onun elini tutuyor ve Adrial'in ölümünden duyduğu acıyı paylaşıyordu. Gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağı dökülüyordu. Adrial ve Rowan, Celieria Şehri'nde, Fey olduğunu bilmeden önce, tüm hayatlarının daha mutlu ve kaygısız olduğu bir zamanda, onun ilk beşlisinde görev yapmışlardı.

Onlarla yeni tanıştığı günden beri, Rowan ve Adrial kardeşler her şeyi birlikte yapmışlardı. Ölümlüler için Rowan'ın yaşı ile ağabeyinin yaşı arasındaki yetmiş yıllık fark aşılabilir gibi görünse de, Fey standartlarına göre neredeyse ikiz sayılırlardı. Hatta birbirlerine benziyorlardı; ikisi de siyah saçlı, kahverengi gözlü, yaramazlık ve kahkaha doluydu. Özellikle Rowan'ın eşek şakalarına karşı neredeyse tairan bir düşkünlüğü vardı.

Ellysetta'nın yanında oturan Fey artık eski halinin bir gölgesiydi. Tüm o mutluluk, kahkahalar, kara gözlerindeki muzip parıltı gitmişti. Yerine öyle büyük bir keder bulutu çökmüştü ki, Ellysetta onun nasıl hareket edebildiğini bile bilmiyordu.

"Onu hayal kırıklığına ," diye fısıldadı, sesi döktüğü çaresiz gözyaşları yüzünden çatlamış ve kırılmıştı.

"Oh, *nei*." Ani bir duygu kabarmasıyla çenesi titredi. Kollarını bir çocuğu teselli eder gibi ona doladı. "Nei, Rowan, *nei, kem'ajian*. Sen söylemedin. Bunu söylemeni, hatta düşünmeni bile asla istemezdi."

"Ama ben yaptım. *Mela'm* ona göz kulak olmamı söyledi. Onu güvende tutmamı.

Ve yapmadım."

Ellysetta burnunu sokmak istememişti ama kolları Rowan'ın boynundayken ve empatik duyuları Rowan'ın kollarıyla sarmaş dolaş olmuşken, Rowan'ın annesinin kıpır kıpır küçük Adrial'i ilk kez Rowan'ın kollarına bıraktığı günün canlı hatırasına engel olamıyordu.

"Rowan, oğlum, kardeşin Adrial'le tanış," demişti.

Rowan da kardeşini büyük bir dikkatle kucaklamış ve ona bakmıştı. Bebek Adrial'in parlak, meraklı kahverengi gözleri ardına kadar açıktı ve büyük bir sihre dönüşecek olan şeyin ipuçlarıyla parlıyordu. Minik, dalgalanan bir el Rowan'ın parmağının ucunu yakalamış ve sıkı bir yumrukla etrafında kıvrılmıştı. Bu dokunuşta sözsüz duygulardan oluşan sıcak, parlak bir pus akıyordu: güvenlik, güven ve hepsinden önemlisi, mükemmel masum neşe. Rowan'ın kendisi de bir Fey gencinden biraz daha fazlasıydı -ilk savaşının kanı henüz çeliğini ıslatmamıştı- ama

O parlak, lekesiz masumiyetin ilk dokunuşunda, kardeşini güvende tutabilmek için her türlü kaderi yaşayabileceğini, her türlü bedeli ödeyebileceğini, ruhunu bizzat Karanlık Lord'a satabileceğini biliyordu.

Yine de burada duruyordu, hâlâ hayattaydı ve Adrial gitmişti. Rowan onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kardeşini her zaman güvende tutacağına dair annelerine verdiği sözü tutamamıştı.

Rowan'ın gözlerinde biriken yaşlar sel olup taşıtı. Sert hıçkırıklar savaştının bedenini sarstı. Göğsüne saplanan bir kılıcı kısa bir soluk almadan atlatabilirdi ama bu kayıp onun savunmasız Fey kalbini paramparça etti.

Ona sarılan, acısını paylaşan Ellysetta da ağladı. Onun yas tutmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden o da onunla birlikte yas tuttu. Anılarını paylaştı, acısını paylaştı, onu ruhuna aldı ve kabul edebileceği küçük bir huzur ölçüsünü ona geri verdi. Onunla birlikte kaldı, onu yatıştırdı, ona şarkı söyledi, onunla birlikte ağladı, ta ki birlikte onun üzüntüsünü yeterince boşaltana kadar, ona ördüğü uykunun çok ihtiyaç duyduğu huzura dalabilsin.

Sonunda Rowan'ın çadırından çıktığında, Rain orada bekliyordu. Sözsüzce kollarını açtı ve yeni bir gözyaşı dökerek kollarına kapandı.

"Ah, Rain." Gözlerini kapadı ve sanki onun gücünün bir kısmını özümseyebilecekmiş gibi ona sıkıca sarıldı. Ve belki de öyleydi. O onun kayasıydı, fırtınadaki sığınağıydı ve hayatında kalan tüm mutluluğu onun ruhuna, onun aşkına bağlamıştı.

Eğer ona bir şey olursa... Bu düşünce bile onu ürpertti.

Eld~ Boura Maur

Tairen Ruhü ve eşi Kreppes'teydi.

Acemi Yeşiller olarak ilk günlerinden beri Vadim'in yanında olan bir avuç Büyücüden biri olan yardımcısı Primage Zev'den haberi aldığıında, Yüksek Büyücü Vadim Maur'un karnında beklenmedik bir beklenti heyecanı kıvrıldı. Şu anda yaşayan tüm Büyücüler arasında Vadim'in en az güvendiği kişi Zev'di. Sınırlarını bilen deneyimli bir Primage'dı - bunlardan biri de Vadim'in sahip olduğundan daha az Azrahn'a hâkim olmasıydı.

"Yanlarında kaç Tairen var?" diye sordu. "Sadece Tairen Ruh, En Yüce."

"Elfler mi?"

"Onlardan iz yok."

Fezai Madia, Feraz'ının Elvia'nın güney sınırındaki taciz taktiklerinin Hawksheart ve yordakçılarını meşgul ettiğini söyleyerek övünüyordu. Belki de haklıydı.

"Primage Soros?"

"Emirlerinizi bekliyorum, Yüce Efendimiz."

"Mükemmel." Vadim masasının arkasından kalkıp gerindi ve yeni, erkeksi vücudundaki esnek kasların genç çekişinin tadını çıkardı. Vadim Maur'un şu anda bedeninde yaşadığı Primage Gethen Nour onun formuna iyi bakmıştı. Ne yazık ki işine özen gösterme konusunda bu kadar titiz davranmamıştı. "Zev, eski dostum, fethe hazırlanmanın vakti geldi."

"Evet, Yüce Efendimiz."

"Benimle gel." Vadim ofisinden çıktı, Zev de hemen arkasından. İki Büyücü Boura Fell'in en üst katına çıkarken mor cüppeleri ve mavileri siyah taşların üzerinde süzülüyordu. Orada, dört tairen uzunluğundaki kayadan yukarıdaki orman zeminine kadar uzanan tavan pencereleriyle donatılmış geniş bir odada, Koderas'tan yeni gelmiş yüz Feraz toplanmıştı. Odanın uzak tarafında, parlak giysili *fezarolar*, Feraz süvarileri, kafesli *zaretalarına*, savaşa sürdükleri çöl topraklarının hızlı, alaca kedilerine şarkı söylüyorlardı. Kapıya yakın bir yerde, liderleri Fezai Madia tarafından gönderilen yirmi Feraz cadısı, Vadim'in onları korumaları için görevlendirdiği büyücüleri ve askerleri tuzığa düşürmeye çalışarak eğleniyordu.

Cadılar Vadim'i gördüklerinde, kalçaları sallanan, parlak ipek peçeleri dalgalanan, ayak bileklerinde egzotik bir daveti çağrıştıran çanlar şingirdayan altı güzel Vadim'e doğru yöneldi. Etrafını sardılar ve ipekli, parfümlü ellerini göğsünde, kollarında, sırtında gezdirdiler. Etrafındaki hava ağırlaştı, ılık, tatlı ve sarhoş edici bir hal aldı.

"Sonunda bize yakışıklı bir tane gönderdiler."

"Ellerine bak. Ne kadar güçlü eller." Daha küçük, kadınsı avuç içleri parfümlü tenini okşar gibi okşadı. Göğüsleri koluna süründü. Nemli dudaklar boynunda, çenesinde, kulaklarında gezindi.

"Her yerde bu kadar güçlü müsün, *Zaro*?" Çevik parmaklar cüppesinin altından geçip, altına giydiği ipek pantolonun bağcıklarına uzandı.

Vadim eski bedeninde Feraz cadı kadınların baştan çıkarıcı büyülerine karşı çoğunlukla bağışıklık kazanmıştı ama cadılar hilelerini kullanırken yeni, genç bedeninde yükselen şehvet artık durumun böyle olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Ve bu ona Vadim'den önce bu bedende yaşamış olan Primage Gethen Nour hakkında yeni bir anlayış kazandırdı. Nour'un bitmek bilmeyen cinsel düşkünlüklerini her zaman küçümsemişti; güçlü bir Büyücü dürtülerini kontrol ederdi, dürtülerinin onu kontrol etmesine izin vermezdi ama eğer bu doymak bilmez açlık Nour'un sürekli savaştığı bir güçse, bu kadar sık teslim olmasına şaşmamalıydı.

Ancak şimdi bu tür dürtülere teslim olmanın zamanı *değildi*. Büyücülerin Azrahn'la yaptığı şeyi -zayıfların ruhlarını köleleştirmek- Feraz cadıları baştan çıkarma yoluyla başarıyordu. Bir erkek bir Feraz cadısının şehvetli büyüsüne teslim olduğunda, onu kendi iradesine bağlayabilir, dokunuşuyla, kokusuyla, bedeniyle onu köleleştirebilirdi, ta ki onu memnun etmek için kendi etini parçalayana kadar.

Vadim kabul etmek istemediği bir çabayla damarlarında çığlık çığlığa dolaşan şehveti bastırdı ve pantolonunu çözen cadının bileğini yakaladı.

"Yeter," dedi. "Benimle bir güç savaşına girersen, canım, sonuçtan hoşlanmayacaksın. Vadim Maur'u kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışan son cadıya ne olduğunu Fezai Madia'na sor."

Adamın elindeki cadı kıpırdamadan durdu ve boğucu vaatlerin çoğu güzel yüzünden silinerek yerini temkinli bir şüpheyi bıraktı. "Sen *Chazah* Maur musun?"

"Öyleyim."

"Ama bana *Chazah* Maur'un yaşlı bir adam olduğu söylendi. Bu kadar genç ve"- bakışları onun üzerinde gezindi-"*dazoor*." Dudakları kıvrıldı. Feraz dilinin çoğu gibi, *dazoor* da birçok anlamı olan bir kelimeydi. Ev gibi bir nesneye uygulandığında, sağlam, amacına uygun inşa edilmiş anlamına geliyordu. Bir erkeğe uygulandığında da hemen hemen aynı anlama geliyordu ama Feraz cadılarının erkekleri sadece iki şey için -kaslar ve çiftleşme- iyi buldukları düşünülürse, yan anlam daha çok "güçlü ve binilebilir" gibi bir şeye dönüşüyordu.

"Bunu yeni formuma bir iltifat olarak kabul ediyorum, Fezaiina, ama emin ol, ben aynı Büyücüyüm -aynı güce sahibim- eskisi gibi. Yani ben

Sen ve kız kardeşlerin baştan çıkarmalarınızı Celierianlar ve Feyler için saklamanızı öneririm. Adamlarımın ve Büyücülerimin kafalarının açık ve kontrolüm altında olmasına ihtiyacım var. Buna müdahale ettiğinizi fark edersem hiç hoş karşılamam."

"*Zim, Chazah.*" Cadı kirpiklerini indirdi ve başını eğdi. "Emrettiğiniz gibi."

"Güzel. Şimdi bana üzerinde çalıştığın iksir hakkında bilgi ver. Hazır mı?"

"İksir Koderas'taki Primage Grule tarafından test edildi ve onaylandı," dedi cadı. "Kız kardeşlerim ve ben malzemelerimizin geri kalanını bekliyoruz, sonra iksiri istediğiniz miktarlarda hazırlamaya başlayabiliriz."

"Bu ne kadar sürer?"

"İhtiyacımız olanı aldıktan sonra mı? Üç gün, *Chazah.*" Sonra, hiçbir Feraz cadısı kendini uzun süre tutamayacağı için, Fezaiina bir elini onun omzunda gezdirdi. "Başka şeyler için yeterince zaman var mı?"

Adam kadının bileğini tekrar yakaladı ve bu kez öyle sert çekti ki, kadının gözlerindeki baştan çıkarıcı ifade tehlikeli bir parlıltıya dönüştü. "Bana baskı yapma. İhtiyacın olanı almanı sağlayacağım. Sen de söz verdiğin şeyi yap." Onu kendisinden uzaklaştırdı.

Fezaiina bileğini ovuşturdu ve kirpiklerinin altından ona baktı. "*Zim, Chazah.*"

Odadan çıktıklarında Vadim Zev'e, "Onları izle," dedi. "Ferah cadı büyülerine karşı korunmadan kimsenin o kadınların yanına yaklaşmadığından emin ol. Ve aynı adamların onları birden fazla kez korumasına izin verme."

"Evet, Yüce Efendimiz."

"İksirleri için gerekenleri aldıklarından emin olun. Dört gün yirmi varil iksir istiyorum." "Emredersiniz, Yüce Efendimiz."

"Ve dostumuz Lord Ölüm'ün iyi beslendiğinden emin olun. Gelecek hafta sonuna kadar güçlü ve sağlıklı olmasını istiyorum. İçimde ona yakında ihtiyacım olacağına dair bir his var."

Zev soru sormadan eğildi. "Elbette, Yüce Efendimiz. Hemen ilgileneceğim."

Lord Ölüm'ün beslenmesi için çağrı geldiğinde, Baş Büyücü'nün

En eski ve en değerli tutsak olan *umagi* Melliandra, seçilen kişinin kendisi olduğundan emin olmuştu. Lord Ölüm'ün Baş Büyücü'yü neredeyse öldürmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve ona gitmemek için kendini neredeyse duvara bağlamak zorunda kalmış olsa da, şimdiye kadar kasıtlı olarak uzak durmuştu. Boura Fell'deki en güçlü mahkûmla ilgilenmek için sürekli ilk sırada yer alarak dikkatleri üzerine çekmeyi göze alamazdı. Mutfakların Sahibesi şüphelenecek ve Melliandra'nın özgürlük için yaptığı dikkatli ve sessiz planlar mahvolacaktı.

Elindeki tepsiyle Melliandra Boura Fell'in en alt katına inen dolambaçlı merdivenlerden aceleyle indi ve uzun, karanlık koridorun sonundaki son kapıya ulaştı. Orada, *sel'dorla* güçlendirilmiş bir kapının ardında, tavandan tabana çivili *sel'dor* çubuklarından yapılmış dar bir kafesin içinde, vücudu delinmiş, kelepçelenmiş ve şimdiye kadar hayatta kalmış tüm tutsaklardan daha fazla *sel'dorla* ağırlaştırılmış -ve *hâlâ* günde yirmi dört çan korunuyordu- Shannisorran v'En Celay, Lord Ölüm, gelmiş geçmiş en büyük Fey savaşçısı tutsak olarak yatıyordu.

Kadın içeri girdiğinde kafesinin köşesindeki gölgelerde saklanmıştı. Nedenini biliyordu ve bu, bir Büyücü yaklaştığında *umagi*'nin saklanmak için fırlamasıyla ya da bir meşale yaklaştığında tünel farelerinin kaçmasıyla aynı sebepten değildi. Lord Ölüm korktuğu için gölgelerde saklanmıyordu. Orada gizleniyordu çünkü o bir yırtıcıydı, potansiyel avını takip ederken ve başarılı bir saldırının olasılıklarını hesaplarken çevresine karışıyordu.

Ondan korkması gerekirdi. Ona ihtiyacı olması dışında neden korkmadığından emin değildi.

"Bana yemek yemediğini söylediler." Tepsiyi yere bıraktı ve hücre parmaklıklarına doğru itti. Mutfak Şefi tepsiye kocaman, dumanı tüten bir kâse koyup Ölüm Lordu'nun her damlasını tüketmesini emrettiğinde şaşkınlığını gizleyememişti. Mahkûmlar için her zamanki yemek, *umagi* yemeklerinden arta kalan soğuk, yağlı lapaydı. Ancak bugün tepsideki yemek tuzlu bir yahniydi; tumbul tahıllar, gerçek et parçaları (tünel faresi gibi görünmeyen ya da kokmayan), mantarlar ve doğranmış yumru ayaklarla yüzen kalın bir et suyuydu. Melliandra daha önce hiç bu kadar zengin bir yemek yememişti. Hatta böyle bir ziyafete hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Midesi yüksek sesle guruldadı, tepsiyi eline aldığı andan beri yaptığı bir şeydi bu.

"Görünüşe göre yemeğe benden daha çok ihtiyacınız var." Lord Ölüm'ün alçak

Karanlıktan gelen bir ses.

Dudaklarını yaladı. Gizlice tadına bakmanın cazibesi o kadar güçlüydü ki buna zorlukla dayanabildi. Gözlerini kapadı ve ilahi aromayı içine çekti. "Çok sıcak. Boşa harcanmayacak kadar güzel kokuyor. Gel, ye. Gücüne ihtiyacın var."

"Neden? Büyücüyü senin için öldürebilecek kadar güçlü olmamı istediğin için mi?"

"Şşşt!" Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Hücrenin kapısı aralıktı. "Sesler burada taşınır." Neyse ki gardiyan dinlemiyordu. Keyifli iç çekişlere ve höpürdetme seslerine bakılırsa, Lord Ölüm'ün kâsesinden ona verdiği bir fincan güveç, gardiyanın tüm dikkatini üzerinde tutuyordu.

Shan'a geri döndü. "Ve evet, nedeni bu. Geçen hafta onu neredeyse öldürüyordun. Bir an için özgür olduğumu sandım."

Avının üzerine atlayan bir *darrokken* gibi, Lord Ölüm gölgeden fırladı ve tek bir sıçrayışta hücreyi geçti. Elleri çivili hücre parmaklıklarının etrafında kıvrıldı. Gözleri ışıltı ışıltı parlıyor, dişleri kamaşmış ve vahşice hırıliyordu: "Eşimin ölmesine izin vermeliydin. Ölmemize izin *vermeliydin*. Tanrı aşkına, neden ?" Sonra, geldiği gibi aniden, öfkesi soldu. Kafesin parmaklıklarına doğru yığıldı ve tüm tavrı öfkeden umutsuzluğa dönüştü. "Biz sana ne yaptık ki bizi böyle bir eziyetin içinde tutuyorsun? "

Başka tarafa baktı. Acıma ona yabancıydı, utanç daha da az tanıdıktı. Ama şimdi ikisini de hissediyordu.

"Ölmene izin veremezdim," diye fısıldadı. "Sen benim tek umudumsun." O anda sesi neredeyse kesiliyordu ve durup boğazını temizlemek zorunda kaldı. *Bu kadar yumuşak kalpli bir aptal olma Melliandra. Her şeyi mahvedeceksin.* Ama onun acısını sanki kendi acısıymış gibi hissedebiliyordu. Kafese kapatılmanın, asla gelmeyecek olan özgürlüğün özlemini çekmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi ve kararlılığını pekiştirerek dik oturdu. Bu adamın sözünü tutmasına ihtiyacı vardı, sadece kendisi için değil. Shia'nın oğlu için de. Ancak Başbüyücü ölürse özgür olabilirlerdi.

"Yüce Büyücü'yü öldürebilecek tek kişi sensin. Senden korkuyor. Boura Fell'deki herkes bunu biliyor. Daha fazla korktuğu tek şey bir Tairen Ruhu ve bir Tairen Ruhunun yakın zamanda burada ortaya çıkması pek mümkün olmadığına göre, geriye sen kalıyorsun. Onu öldürmeni istiyorum.

Tek yolu bu."

"Neyin tek yolu?"

"Özgür olmanın tek yolu." Ömür boyu süren ihtiyat Melliandra'nın Shia'nın çocuğundan bahsetmesini engellemiştir. Hatta onunla ilgili tüm düşünceleri zihninde, Büyücü'nün bile gidemediği o gizli yere saklamıştır. "Yüce Büyücü yaşadığı sürece benim için ne hayat ne de özgürlük var. O benim ruhumun sahibi."

"O zaman nasıl oluyor da burada benden onu senin için öldürmemi istiyorsun? Hiçbir *umagi* efendisine karşı komplo kuramaz sanıyordum."

"Bu seni ."

"Eğer yardımımı istiyorsan, bunu benim işim yapacaksın." Kadın inatçı bir sessizlik içinde ona baktı.

Kaşları kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Zamandan başka bir şeyim yok, küçük *umagi*."

Sinirli bir nefes aldı, sonra cebinden küçük bir fincan çıkardı ve hücre parmaklıklarından içeri soktu. "Tamam. Sen yahnini ye, ben sana söylerim."

Shan servis bardağını eğdi ve yahniden biraz daha ağzına attı. Çok güzeldi. *İnanılmaz* güzeldi. Yıllardır, hatta belki de yüzyıllardır yediği en iyi yemektir.

"Yani zihninde düşüncelerini Büyücülerden saklayabildiğin gizli bir yer mi var?" diye tekrarlardı lezzetli et parçalarını çiğnerken. Küçük *umagi* ona bir gün büyücülerden sır saklayabildiğini nasıl keşfettiğini ve son aylarda bunu nasıl test ettiğini anlatmıştı. "Peki bu geldi? Bunu nasıl yarattınız? "

"Bilmiyorum. Bir gün sadece oradaydı. Ve orada sakladığım düşüncelerin özel olduğunu fark ettim. Başbüyücü içeriği göremiyor. Mahremiyet örgüleriyle korunan bir oda gibi ve orada ne kadar çok düşünce tutarsam o kadar büyüyor. Bu sayede seninle bu konuşmayı yapabiliyorum ve onun bunu asla öğrenemeyeceğini biliyorum." Onun fincanı tekrar kâseye daldırmasını izledi ve ağzına götürdüğünde dudaklarını yaladı.

Binlerce yıllık korkunç işkenceye, Eld'e karşı ruhunun derinliklerindeki düşmanlığa rağmen, Lord Ölüm denen Fey kalbinin sıkıştığını hissetti

acıyarak. Zavallı çocuk. O büyük, aç gözleri yemeye başladığından beri servis kabının her hareketini izliyordu ve midesine bastırıldığı eli bile hırıltılarını susturamamıştı. Eğer onun varlığı Vadim Maur'un sapkın işkence oyunlarından biriye, bu bin yılın en iyi girişimiydi. Çünkü Tanrılar yardımcısı olsun, bu oyuna düşmüştü.

"Tüm *umagilerin* böyle gizli bir yeri var mı?" Shan fincanı iki lokmada boşalttı.

" sanmıyorum. Sanırım bir tek ben varım."

"Güveç çok güzel. Biraz da sen yemelisin." Servis fincanını ona uzattı ve yarısı yenmiş güveç kâsesini ona doğru itti. "bakalım. Her çocuk ara bir ikramı hak eder."

Gözleri parladı, erimiş gümüş rengindeydi ve ani bir öfke ve alaycılıkla doluydu. "Ben çocuk değilim. Ve ikramlar aptalları tuzağa düşürmek için sadece yemdir."

"Burada yem yok, çocuğum. Sadece dostluğumuzu mühürlemek için ortak bir fincan..." "Dostluk" demeye başladı ama küçük *umagi*'nin muhtemelen biraz daha sinirleneceğini fark etti, bu yüzden başka bir kelimedede karar kıldı, "... anlaşıma." Bir çocuğun en basit iyilikte bile bir tuzak olduğundan şüphelenecek kadar suiistimal edilmesi Fey'in kalbini acıtıyordu. "*Teska*. Lütfen. Gerçekten çok lezzetli."

Bu teklif reddedilemeyecek kadar cazipti. Fincanı adamın elinden kaptı, kâseye daldırdı ve hâlâ sıcak olan yahniiyi ağzına döktü. Gözleri mutlulukla kapandı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen hayatında hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştı. Bunun farkına varmak da canını yaktı. Kalbi onun için ağladı - neredeyse hiç görmediği, hiç kucağına almadığı kendi kanından olan kızı için ağladığı kadar.

"Solan Diyarlar'da *kaidina*, hayatının her günü el üstünde tutulur ve şımartılırdın. Ne kadar çok sevildiğini bilmediğin tek bir saat bile geçmezdi. Baban seni kollarında gururla taşır, seni gülümsetmek için geçmiş çağlardan genç şarkılar söyler ve pencerenin dışındaki bahçelerde peri sinekleri parıldarken, güzel *shei'dalin* bakirelerinin ve cesur *shei'tans*'larının Fey masal örgülerini döndürerek seni uyuturdu. Ve Fey'in her savaşçısı seni en ufak bir zarardan kurtarmak için canını seve seve feda ederdi."

Küçük *umagi*, onun babalık hayallerine dair hüznü itirafı karşısında gözleri buğulanmak yerine, öfkeye kapıldı. "Ben Eld. Senin

Savaşçılar beni oracıkta öldürür ve kemiklerimi farelere bırakırdı." Servis fincanını parmaklıkların arasından geri uzattı. "Büyücüyü öldürecek misin, öldürmeyecek misin?"

Shan anlıyordu. O bir Elden *umagi*'ydi, doğduğundan beri vahşileştirilmişti, en ufak bir nezaketten bile şüpheleniyordu. Onun Fey masalı çocukluğuna dair işe yaramaz hayallerine ihtiyacı yoktu ya da bunu istemiyordu. Onun dostluğuna da ihtiyacı yoktu. Pekâlâ. Fey kalbinin, çok ince bir yüzdeki çok büyük gözlerin savunmasız çekiciliğiyle yumuşamasına izin vermeyecekti.

"*Sorreisu kiyr*'ime ihtiyacım var," dedi. "Ruh Görevi kristalim. Onsuz Büyücünüzü öldürmeye çalıştım ve başarısız oldum. Eğer onu öldürmemi istiyorsan, bana o kristali getirmelisin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Celiera ~ Dunbarrow

Malikanesi Verados'un 27^{inci}

günü

Lanet olsun Fey'e! Dorian'a ve Fey aşığı Barrial'a lanet olsun!

Keder ve öfke Büyük Lord Dervas Sebourne'un göğsünde yılanlar gibi kıvranıyordu. Dunbarrow'daki çalışma odasının sınırlarında dengesiz adımlarla ilerliyordu. Tatlı deniz üzümleri ile ölümcül ay gölgesinin fermente edilmiş karışımından damıtılan son derece sarhoş edici bir likör olan deniz yeşili Sorrelian quist'in küçük dalgaları, bir yumruğunda sıkılı kristal bardağın kenarından akıyordu.

Dervas kadehini kaldırdı ve içindekileri tek bir yudumda geri savurdu, güçlü likör boğazından aşağı kayarken ateşli yanmayı zar zor hissetti. Bu gece içtiği ilk kadeh *quist* değildi ve son kadehi de olmayacaktı. Bir adam tek oğlunu kaybettiğinde ve Büyük Hanesi'nin sonunun ufukta belirmediğini gördüğünde, ruhu pinalle'den daha güçlü bir merhem isterdi.

Dervas'ın geleceğiyle ilgili hiçbir hayali yoktu. Kral Dorian, meydan okuyan ve hakaret eden, sonra da adamlarını alıp Eld'le birlikte yaklaşmakta olan savaştan kaçan Yüce Lord'u cezasız bırakmayacaktı. Sebourne krala karşı gelmişti ve Büyük Sebourne Hanesi kısa süre içinde gözden düşecek ve nihayetinde de belirsizliğe gömülecekti.

Ve onunla birlikte oğluna aktarmak istediği güç de gidecekti. Tek *oğluna*.

Ölmüş oğlu. Öldürülen oğlu, bedeni öylesine yok edilmişti ki, Dervas'ın bir babanın yapması gerektiği gibi yasını tutabileceği bir ceset bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir hayatın olduğu yerde sadece boşluk vardı.

Hepsi Fey yüzünden -ve Solan Topraklar onun iplerini çekerken Celiera tahtında oturan o zayıf, omurgasız kukla kral yüzünden.

Lanet olsun onlara! Hepsine lanet olsun! Eld'in onları katletmesini ve cesetlerini deve kurtları ve *lyrantların* ziyafet için bırakmasını umuyordu.

Sarhoşluğun da etkisiyle yeniden alevlenen öfke onu ele geçirdi. Dervas ayağa fırladı ve elindeki *quist* bardağını ocağa fırlattı. Kristal patladı. Güçlü likör tutuşurken alevler bir kükremeyele sıçradı.

Sıcaktan bunalması ve ani tavır değişikliği onu üşütmüş ve ayaklarının üzerinde sallanmasına neden olmuştu, bu yüzden Dunbarrow'un batı surlarına bakan pencereye doğru tökezledi ve kanadı açtı. Soğuk kış havası içeri doldu. Başını pencereden dışarı uzattı ve derin bir nefes aldı.

Tepemizdeki ayların her ikisi de dörtte üçü doluydu; Ana ay küçülüyor, Kız ay ise ağdalanıyordu. Bu hafta, son üç ayın en parlak geceleri, her iki ayın da iki hafta sonra yeni bir aya dönüşmesinden önce Işığın son hurra'sına işaret ediyordu.

Bununla ilgili önemli bir şey vardı. Kaşlarını çattı ve kafatasının etrafında bir acı bandı sıkılaşıırken şakağını ovuşturdu. Bir iniltiyle avuçlarının topuklarını kan çanağına dönmüş gözlerine ve sendeleyerek pencereden uzaklaştı, ancak odanın köşesinde karanlık bir şeklin hareket ettiğini görünce donakaldı. Birden Dervas'ın ciğerlerindeki hava azalmaya başladı. Her nefes zor bir soluk haline geldi ve kalbi hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Görüşünün kenarlarında gölgeler titreşti ve burnuna garip, hastalıklı tatlı bir koku doldu. Bir an için Dunbarrow'daki çalışma odasında değil, Celieria Şehri'ndeki Eski Kale Hapishanesi'ndeydi ve buz gibi gölgelere bürünmüş bir figürün kendisine doğru adım atmasını sessizce dehşet içinde izliyordu.

Eski Kale'nin görüntüsü soldu ama gölgeli figür kaldı. Işığa doğru adım attı. Mavi cüppesi mum ışığında zengin bir şekilde parlıyordu ve koyu renkli mücevherler davetsiz misafirin belinden sarkan ipek kuşakta ışıldıyordu.

Dervas kılıcına uzandı ama beli çıplaktı, silah kemeri yatak odasında işe yaramaz bir halde duruyordu. "Kimsin sen?" diye sordu. "Burada ne işin var? Ne istiyorsun? "

Eldivenli eller cübbenin derin örtüsünü geriye iterek hayalet gibi bembeyaz bir yüzü ve yedinci cehennemin en kara çukurları gibi gözleri ortaya çıkardı.

"*Nerom, umagi,*" diye seslendi yaratık. "Hatırla."

Dervas gözlerini kapatıp başını salladı ama zihninde görünmez kapılar açıldı ve onlarca yıldır bastırılmış anılar vahşi bir tufan halinde akmaya başladı.

Eski Kale'de onu ziyarete gelen gölgeli figür

bir yüz, Lord Bolor, saraya yeni gelmiş küçük lord. Sadece Lord Bolor bir Celierian değildi. O bir Elden Büyücüsüydu ve Celierian sarayına erişim ve nüfuz kazanmak için Lord kılığına girmişti. Ve tıpkı geçmişte diğer Büyücülerin Dervas'a hükmetmeye geldiği gibi, Eld'in Yüce Büyücüsü adına Dervas'a hükmetmeye gelmişti.

Tıpkı Büyücüler'in kendisinden önceki tüm Büyük Lord Sebourne'lara emrettiği gibi; Büyük Wellsley Hanesi'nin vassalı olan küçük lord Deridos Sebourne, üç yüz yıl önce güç ve servet karşılığında ruhunu takas ettiğinden beri.

Büyücüler, Deridos'un ruhuna karşılık , Wellsley ailesini ve kuzey Celieria'da yaşayanların yarısını yok eden Büyük Veba'yı tasarlayıp serbest bırakmışlardı. Ortaya çıkan korku ve kaos ortamında Deridos, Moreland'ı Eld saldırısına başarıyla savunmakla kalmayıp aynı zamanda Büyük Veba'nın tedavisini de "keşfedince", minnettar Kral Dorian VI, Sebourne Hanesi'ni Büyüklüğe yükseltmiş ve daha önce Büyük Wellsley Hanesi'ne ait olan hayati sınır mülklerini ona bağışlamıştı.

Eld o zamandan beri Sebourne topraklarını Celierian üssü olarak kullanıyordu. Zamanla Sebourne topraklarında yaşayan herkes, bebekten yaşlıya, köylüden Büyük Lord'a kadar Eld'in Büyücülerine bağlanmıştı. Dervas, Deridos'tan beri her Büyük Lord gibi, çağırdıklarında kendi bebek oğlunu Büyücülere teslim etmişti. Büyük Sebourne Hanesi'nden evlenenler de ruhlarını teslim etmişlerdi; bazıları isteyerek, bazıları ise daha az isteyerek.

Dervas, karısının doğum sırasında ikinci oğullarıyla birlikte öldüğüne dair büyüclük kaynaklı "anısı" yerini, Moreland Kalesi'nin mazgallarında durmuş, kollarını doğmamış çocuklarının küçük tümseğine sımsıkı sarmış ağlayan karısının net görüntüsüne bıraktığında ürperdi. O gün Colum'un ilk doğum günüydu ve Büyücüler onu ve annesi Büyük Leydi Sebourne'u almaya gelmişlerdi.

"Kendine Yüce Lord mu diyorsun?" diye bağırdı. "Kötü bir efendinin kölesinden başka bir şey değilsin. Daha da kötüsü, oğlumuzu da aynı köleliğe mahkûm ettin! En azından bu çocuk özgür olacak! Ben de öyle!" Ve bununla birlikte, kendisi ya da ikinci çocuğu için bir Büyücü İşareti kabul etmektense ölüme atladı.

Şimdi burada durmuş, o anıların etkisiyle sersemlemiş bir haldeyken, onun haklı olduğunu fark etti. O bir Yüce Lord değildi. Herhangi bir tür değildi.

bir efendi değildi. O bir *köleydi*. Büyücülerin akılsız, masum bir kuklası.

Aman Tanrım.

Primage gülümsedi. "Aman Tanrım," diye düzeltti hafif aksanlı Çölyen dilinde. "Seledorn, daha doğrusu, kudretli Karanlıklar Lordu, Gölge Tanrısı. Ve evet, düşüncelerini duyuyorum. Zihninizin giremeyeceğim hiçbir bölümü yok. Kontrol edemeyeceğim hiçbir düşünce ya da eylem yok. Ben seni sahiplenmiş Büyücü'yüm ve sahip olduğun her şey benim."

Sebourne'un midesi sıkı bir düğümle sıkıştı ve yüzünden kan fışkırdı. Boğuk bir çığlık atarak bir tarafa döndü ve karnında acı safradan başka bir şey kalmayana kadar masasının yanındaki çöp kutusuna kustu.

"*Umagi*, gel ve diz çök."

Dervas bedenine komut vermedi ama elleri yüzüne bir bez sildi ve ayakları yürümeye başladı. Buna karşı koymaya çalıştı, kendini durdurmaya çalıştı ama sanki başka birinin formuna hapsolmuş bir gözlemciydi. Masanın etrafında döndü ve odayı geçti, sonra Büyücü'nün önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Görüyor musun?" Primage başını salladı. "Yine de isyan etmek istiyorsun. Hep öyle yapıyorsun." İçini çekti. ". Ocağa git, hayır, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Sen benim köpeğimsin *Umagi*, ben de senin efendimim."

Dervas ağlayarak ama reddedemeyerek süründü.

Büyücü taş ocağa ulaştığında, "Sağ elin beni rahatsız ediyor," dedi. "Ateşe koy onu."

"Hayır, lütfen!" Ama eli alevlere doğru uzanmaya başlamıştı bile. "Lütfen!" Sonra, şimdi daha önceki tüm zamanları, yıllar boyunca denediği ama asla başarılı olamayan isyanları için ödediği bedelleri hatırladığı için, "Lütfen, efendim! Lütfen efendim, değersiz *umagi*'nizi affedin."

Eli ateşe doğru ilerlemeyi bıraktı ama hâlâ sıcaklığın tenini yaladığını hissedebileceği kadar yakındaydı. Büyücü onu serbest bırakmadığı sürece eli yavaş yavaş kızaracaktı. Ve Büyücü, Dervas'ın her işkence anını hissettiğinden emin olacaktı.

"Bana hizmet edecek misin, *umagi*, kendi iradenle mi, yoksa şu anda yaptığım gibi itaat etmen için seni zorlamalı mıyım?"

"Hizmet edeceğim! Lütfen, hizmet edeceğim!"

"O zaman yeminini et Gunvar oğlu Dervas ve bunu inanarak söyle."

Dervas gözlerini kapadı ve uzun zaman önce kendisine öğretilen teslimiyet ve itaat mantrasını söyledi. "Bu *umagi* size isteyerek hizmet ediyor efendim. Emriniz ne olursa olsun, tereddüt etmeden itaat eder. Bu hayat ve bu beden, kullanmak ya da yok etmek için sizindir."

"Kalkabilirsin."

Dervas hıçkırarak rahat bir nefes aldı ve titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. "Bu *umagi*'den ne istiyorsunuz, efendim?"

Primage gülümsedi. "Amacını yerine getirmenin vakti geldi."

Celieria~ Kreppes
Verados'un 27. günü

Binlerce atın nal sesleri gecenin içinde gümbürdüyordu. Büyük Lord Dervas Sebourne önderliğinde, savaş için donatılmış bir ordu kuzey Celieria'nın tarlaları ve ormanları boyunca ilerliyordu. Ordu hızla ilerliyor, Dunbarrow ve Kreppes arasındaki kilometreleri durmadan kat ediyordu.

Ordunuzla Kreppes'e gideceksiniz. Kralın huzuruna çıkıp merhametine sığınacak ve oğlunun öldüğü günkü öfkeni affetmesi için yalvaracaksınız. Kederin ve Fey'e olan güvensizliğinin seni delirttiğini söyleyeceksin. Ona kendi oğlunu ve Prens Dorian'ın ölmesi halinde neler hissedeceğini hatırlat.

Ama o ilk öfkenin geçmesi için zamanınız oldu. Sen bir Celerialısın ve kralına sadıksın. Onun yanında savaşma onurunu talep ediyorsun. Hepsinden önemlisi, Fey'e güvenmediğin için yanında olmak istiyorsun.

Ona nasıl yalan söylediklerini, inanmasını istedikleri şeye inanması için onu nasıl manipüle ettiklerini hatırlatın. Bunlar sadık bir ırkın davranışları mı? Güvenilir müttefiklerin? Hayır, değiller. Lord Barrial Fey'e dolaylı olarak güveniyor olabilir ama kralın yanında Fey'in ikiyüzlülüğüne karşı bu kadar kör olmayan en azından bir danışman bulundurması daha iyi olmaz mıydı?

Lord Sebourne'un ordusu, kule nöbetçisi dokuz gümüş çanı çalmadan önce Kreppes'in çevresindeki kamplara ulaştı. Kalenin etrafındaki tarlalarda yanan kamp ateşleri, hem Celierian hem de Fey çadırlarının özenle sıralandığı çadırları aydınlatıyordu. Celierian arasında

Çadırlarda Kral'ın Ordusu'nun flamaları, krallarının çağrısına cevap olarak asker gönderen Sınır Lordları'nın, Büyük Lord Barrial'ın, yeni Büyük Lord Darramon'un ve yüzlerce mil öteden gelen tüm küçük lordların flamalarıyla birlikte dalgalanıyordu.

Dervas, ordusunun büyük kısmını ordugâhların eteklerindeki ok noktasında bekletirken, kendisi ve altı kişilik özel muhafız birliği eskort eşliğinde şehrin kapılarına doğru at sürerken tanıdık tepeleri fark etti.

Peki ya kral beni etmezse?

Umalım da öyle olsun, Umagi. Yoksa öyle bir olay çıkarırsın ki kale hapishanesine atılırsın. Öyle ya da böyle, o kalenin içinde olman gereken yerde olmanı istiyorum. Fey oğlunu öldürdükten sonra öfkeyle atına atlayıp gitmeseydin orada . Peki efendim.

Güzel. Şimdi, Primage Nour seni Eski Kale Hapishanesi'nde ziyaret ettiğinde sana bir kolye verdi, değil mi? Getir onu.

Kreppes'in büyük kapısının yanlarında meşaleler yanıyordu. Okçular kulede hazır olda bekliyordu, oklarını yivleyip Dervas'a nişan almışlardı ki kapı bekçisi ve yoldaşları yaklaştı.

"Kralı görmeye geldim," dedi Dervas soğuk bir emirle kapı bekçisine. "Ona Yüce Lord Sebourne'un görüşme talep ettiğini söyleyin."

Kapıdaki muhafızlar onu bekletti. Bir koşucu Büyük Lord Sebourne ve maiyetinin kaleye girmesi için izin almaya giderken iki mızraklı yolu kesti.

Dervas eyerinde uzun boylu ve gururlu bir şekilde oturmuş, burnunun ucuyla kralın adamlarına bakıyordu. Savaş kıyafetleriyle gelmişti ama bu onun bir Yüce Lord'un sahip olması gerektiği kadar ihtişamlı görünmesine engel değildi. Zırhı ayna parlaklığında parlıyordu. Kalın kürklü bir pelerin apoletlerine bağlıydı ve bineğinin pul zırhlı sağırsının üzerinden muhteşem bir ihtişamlı geriye doğru akıyordu. Kalın bir altın zincir boynunu çevreliyordu, ağır, mücevherli halkalar koruma sembolleriyle oyulmuştu, her bir halka mücevherin set parçasına yaklaştıkça daha büyük ve daha ayrıntılı hale geliyordu - iki parıldayan beyaz taş, biri yuvarlak ve daha küçük, Ana ve Kız ayları sembolize etmek için hilal şeklinde, Büyük Güneş'in koronasının parlaklığını gösteren stilize dalgaların halkasıyla çevrili ışıltılı bir kehribar kristalinin üzerine yerleştirilmişti.

Bu kolyeyi her zaman yanınızda taşıyacaksınız. , uyurken, banyoda. Hiçbir sebeple çıkarmayacaksınız, anlaşıldı mı?

Evet, efendim.

Güzel. Dikkat gereken özel bir tehlike var. Tairen Ruhu bir zamanlar Dahl'reisen olan birini yanında tutar.

Evet, efendim. Gaelen vel Serranis.

Büyücü İşaretlerini tespit edebildiğini söylüyorlar. Büyücü olduğunuzu anarlarsa sizi ya öldürürler ya da işimize yaramayacak kadar büyük bir koruma altına alırlar. Vel Serranis sizi Büyücü İşaretleri açısından kontrol etmek üzere çağırırsa, Gamorraz sözcüğünü söyleyerek iki beyaz taştan büyük etkinleştirin.

Taş ne işe yarıyor? Bir silah mı?

Bir çeşit. Onu yakınında tut ve keşfedilmemek için mecbur kalırsan kullan. Kehribar kristali düşüncelerinizi duymamı sağlarken, başkalarının aynı şeyi yapmaya yönelik en kasıtlı girişimleri dışında her şeyi engelleyecek.

Koşucu geri döndü ve kapı bekçisinin kulağına fısıldadı. Kapı bekçisi Lord Sebourne'a döndü ve şöyle dedi: "Majesteleri talep ettiğiniz görüşme iznini verecektir, Yüce Lord Sebourne. Ancak sizin ve adamlarınızın kaleye silah sokmanıza izin verilmeyecek."

Sebourne geri çekildi. "Ülkemi istilaya karşı savunmaya geldim ve silah taşımama izin verilmiyor mu?"

"Üzgünüm lordum ama kaleye giremezsiniz. Silahlarınız cephanelikte saklanacak ve bir saldırı durumunda size iade edilecek. Majesteleri bu önlemi anlayışla karşılayacağınızı umuyor."

Dervas kapının ötesinde bir Fey savaşçısı gördü. Fey savaş için giyinmişti, siyah zırhı gümüşü Fey kılıçlarıyla doluydu. "Celieria'nın Büyük Lordu silahlarını teslim etmek zorunda ama Feyler bütün bir alayı katledecek kadar çelik taşıyarak kalede serbestçe dolaşıyor? Bunun neresi mantıklı?"

Kapı bekçisi utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. "Kral'ın emri, lordum. Silahlarınızı burada, kapıda teslim etmelisiniz."

Dervas kötü bir nezaketle teslim oldu. Eyerinde döndü ve adamlarına başıyla işaret etti. Hepsi hemen kılıç kemerlerini çözmeye başladı. Dervas kendi kılıcını kapı bekçisine fırlattı, sonra eğilip çizme hançerlerini çıkardı ve onları da teslim etti.

"İki kılıç. İki hançer. Kalkanımı da teslim edeyim mi? Kim bilir, belki bir öfke anında onunla birini sopalayabilirim."

Kapı bekçisi alaycı ifadeyi duymazdan gelerek çalışılmış bir nezaketle cevap verdi: "Eğer kalkanınızı tutmamızı isterseniz lordum, bunu yapmaktan mutluluk duyarız."

"Bah." Dervas eldivenli elini salladı.

"Eğer siz ve adamlarınız inerseniz, lordum, atlarınızı ahıra yerleştireceğiz."

Dervas atından indi ve dizginlerini muhafızlardan birine teslim etti. Peşinde adamları olduğu halde Kreppes'in kapılarından içeri girdi.

Kaleye girdiğinizde, gördüğünüz her şeyi not edeceksiniz. Birlik sayıları, muhafızların konumu, siperlerdeki toplar, giriş ve çıkışlar, savunma pozisyonları, yararlanılabilecek her türlü zayıflık. Göz önünde bulundurmanız gereken çok büyük ya da çok küçük hiçbir şey yok.

Ve son olarak, kralla görüşmenizi sonra, Feyreisen ve eşinin kalede nerede keşfetmeyi iş edineceksiniz. Kale hakkında not ettiğiniz her ayrıntıyı, onların konumu hakkında da not edeceksiniz. Nerede olduğunu, oraya ulaşmanın tüm yollarını, ne zaman kalkıp ne zaman çekildiklerini, kaç tane ve hangi savaşçının onları koruduğunu, aklınıza gelebilecek her şeyi ve her şeyi. Bu taşı odalarına ya da hemen dışına gizlemenin yolunu bulacaksınız.

Muhafızlar Dervas'a ahırların, ikincil kışlaların, eğitim alanlarının yanı sıra Kreppes adlı küçük, surlarla çevrili şehir için evler ve atölyeler barındıran dış avluya kadar eşlik etti. Beşgen şeklindeki iç kaleyi ikinci bir sur duvarı çevreliyordu. Dervas mazgallı ikinci duvarın mazgalları boyunca her iki tairen uzunluğundaki kuleleri, cephaneliğin ve ikinci kışlanın yerini, mazgallara çıkan her bir merdiven setini, duvarlarda duran muhafızların sayısını not etti.

Duvarlardaki Celierianlar arasında sadece bir avuç Fey vardı ve bu onu şaşırtmıştı. Dorian öyle bir Fey aşığıydı ki, elinden gelse krallığın anahtarlarını bile verirdi.

"Yüce Lord Sebourne?" Ana bina girişine ulaşmışlardı. Kral Muhafızları'nın mavi ve altın renkli Celierian tabardını giyen genç bir asker merdivenlerde duruyordu. Derinden eğildi. "Ben Teğmen Arvin, lordum. Adamlarım ve ben size krala kadar eşlik edeceğiz." Altı muhafız daha geniş, çelikle güçlendirilmiş kapısıyla kemerli girişin hemen içinde duruyordu. Arvin kapı muhafızlarına başıyla selam verdi, onlar da selam verip geldikleri yoldan geri döndüler.

"Silahlı eskort için özür dilerim lordum," dedi Arvin, kaleye doğru yürürlerken. "Tansiyon yüksek. Umarım anlayışla karşılırsınız."

Dervas, Fey'in kralın zihnini zehirlediği gerçeği de dahil olmak üzere pek çok şeyi anladığını söylemek istedi ama dilini tuttu. Buraya arasını düzeltmek, gücünü ve saraydaki konumunu kurtarmak için gelmişti.

"Silahlarımı teslim etmek ve silahlı muhafızlara boyun eğmek kralımın içini rahatlatacaksa, memnuniyetle teslim olur ve boyun eğirim," diye yalan söyledi. Ana salonu geçtiler. Salonun arka tarafında bir merdiven ikinci bir kata çıkıyordu. Solda iki kapı ve sağda açık bir kemer vardı. Kral'ın Muhafızları'ndan ikisi kapıların ve kemerin yanında duruyordu.

"Teşekkür ederim lordum. Anlayışınız için minnettarım." Teğmen Arvin soldaki ikinci kapının yanında durdu. "Kral bu görüşmeyi sadece sizin yapmanıza izin verdi lordum. Adamlarınız burada kalmalı."

Sebourne adamlarına geri çekilmelerini işaret etti.

"Son bir şey daha var lordum. Kralın huzuruna çıkmadan önce üzerinizi aramam emredildi."

Sebourne'un kaşları saç çizgisine doğru kalktı. Bugüne kadar kendisine yapılan her saygısızlığı zarafetle karşılamıştı ama bu kadarı da fazlaydı. Öfkesi kontrol edemedi dışarı taşı. "Beni aramak mı? Tanrı aşkına, ne için evlat? Kıçıma bir kılıç soktuğumu mu sanıyorsun? Ben Celieria'nın Büyük Lordu'yum! Benden silahlarımı teslim etmem istendi ve ben de bunu yaptım. Üzerimde başka silah taşımadığıma dair söz veriyorum. Bu sizin için fazlasıyla yeterli olmalı!"

Teğmen etkilenmeyecek ya da korkutulmayacaktı. Bunun yerine kibar ama kararlı bir şekilde durdu. "Lütfen lordum. Israr etmek zorundayım. Kral'ın emirleri."

Dervas ofladı, pufladı, ters ters baktı ve karanlık bir sesle medeni dünyanın sonu hakkında mırıldandı ama sonunda arama gibi iğrenç bir rezalete boyun eğdi. Buna neden maruz kaldığını çok iyi biliyordu. Dorian onu küçük düşürmek, ona haddini bildirmek, Büyük Lord Sebourne'un bile kralın rızası dışında hiçbir hakka ya da güce sahip olmadığını hatırlatmak istiyordu.

Kral ne olacak, efendim? Celieria Şehri'ndeyken Üstat Nour, Kreppes'e vardığımızda Dorian'ı öldürmem gerektiğini söylemişti.

Asıl plan buydu, ama şimdi Feyreisen ve eşi geldiğine göre, planlar değişti. Yeni görevin Tairen Ruhu'nun eşinin yakalanmasına yardım etmek.

Evet, efendim, elbette... ama Dorian... lütfen, onu öldürme onurunu hâlâ istiyorum... şimdi her zamankinden daha çok. Oğlum için.

Öyle de yapacaksın, ama Feyreisa'yı bulmak ilk önceliğin. Ve tüm çabanı bu amaca adayacaksın. İhtiyacım olan bilgiyi bana sağlayıp taşı yerine yerleştirdikten sonra ödülün Celieria'nın kralını öldürme onuru olacak.

Üstleri iyice arandıktan sonra teğmen Sebourne'u kapıdan geçirip bağlantı koridoruna yönlendirdi. Koridor sağa doğru otuz derecelik bir dönüş yapmadan önce üçü solda, ikisi sağda olmak üzere beş kapıdan geçtiler. Sağdaki dördüncü kapının yanında iki Kral Muhafızı daha hazır olda bekliyordu. Kapı, saray standartlarına göre oldukça çıplak olan küçük, penceresiz bir iç oturma odasına açılıyordu, ancak odayı kaplayan iki kanepe ve sandalyenin kalitesi belliydi. Odanın arka tarafında, daha fazla muhafızın çevrelediği kapalı ikinci bir kapı vardı.

"Rahatınıza bakın lordum. Majestelerine burada olduğunuzu haber vereceğim." Teğmen son bir kez derin bir selam verdi, arka kapıya usulca vurdu ve içeri süzüldü.

Dervas küçük oturma odasında bir çanın büyük bir kısmı boyunca topuklarını soğuttu. Korunan arka kapıdan birkaç kişi girip çıksa da kimse onu çağırmaya gelmedi. Kimse onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye ya da ona içecek bir şeyler ikram etmeye gelmedi. Şüphesiz beklemek ve kibar konfordan kasten yoksun kalmak daha küçük cezalardı.

Ve şimdi, umagi'm, görevinizi yerine getirme zamanınız gelene kadar bu konuşmaya dair tüm anıları sileceğim. Bu hem senin hem de bizim iyiliğimiz için. Hafızan gittiğinde, Tairen Ruhunun eşi kadar güçlü bir shei'dalin bile seninle Hakikati konuşabilir ama yine de değerli hiçbir şey öğrenemez.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından kapı tekrar açıldı. Kral Dorian'ın uşağı Marten oturma odasına girdi. "Yüce Lord Sebourne? Majesteleri şimdi sizinle görüşecek."

"O ahmak Dorian Sebourne'u yeniden göreve getirdi."

Altın savaş çeliğini çıkarıp yatmaya hazırlanırken Ellysetta şaşkınlıkla Rain'e baktı. "Ne?"

"*Aiyah*. Yarım zil önce kendisi söyledi." Rain dalgın bir hareketle bir elini saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Sanırım Dorian'a mankafa dememeliyim. Asker bulmak için çaresiz durumdayız. Bunu neden yaptığımı anlayabiliyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama bu konuda içimde kötü bir his var, Ellysetta. Sebourne'a güvenmiyorum."

"Bize ihanet edeceğini mi düşünüyorsun?"

Rain omuz silkti. "Bilmiyorum. Dorian'a en azından Gaelen'in Sebourne ve adamlarını Marks için kontrol etmesine izin vermesi gerektiğini söyledim ama bunu duymak bile istemedi. Sebourne hâlâ güçlü, iyi bağlantıları olan ve pek çok destekçisi olan bir Büyük Lord. Sebourne'u yabancılaştırmanın -özellikle de Colum'a olanlardan sonra- bir iç savaşa yol açacağından korkuyor."

"Haklı olabilir."

"Biliyorum." Yağmur yorganın altına girdi ve Ellysetta'yı kollarının arasına aldı. "Ama içimde hâlâ kötü bir his var."

Rain'in kötü hisleri Ellysetta'da en az onun kadar tedirgin etti. Uyuması biraz zaman aldı ve sonunda uyuduğunda rüya gördü. Görüntüler zihninde titreşiyordu. Kömürleşmiş ve kırılmış taşlar, paramparça camlar, bir binanın kalıntıları. Duvara açılmış karanlık bir delik. Penceresiz bir odaya inen merdivenler. Bir aplık yandı ve bir taş sütunun üzerine tünemiş çok büyük, koyu renkli oval bir ayna ortaya çıktı.

Ellysetta izlerken, aynanın karanlık oval kısmı gümüşü mavi bir ışıqla parlamaya başladı, tıpkı Elvia'daki Büyükbaba Nöbetçisi'nin kalbindeki fosforlu ayna havuzu gibi. Yüzey dalgalanıyor gibiydi ve parlayan derinliklerden bir yüz yükseldi. Soluk sarı saçları ve koyu yeşil kuyulara benzeyen gözleriyle güçlü ve sert bir Fey yüzü.

Tuhaf bir tanıma hissi onu çekti. Aynadaki Fey bir yabancıydı... ama onunla ilgili bir şey sanki onu tanıyormuş ya da bir zamanlar tanımış gibi derin bir akorda çarptı. Bir elini uzattı ama parmakları aynanın yüzeyine değmeden ayna çözüldü. Rüya görüntüsü beyaz bir bulanıklığa dönüştü.

Tekrar odaklandığında, acımasız, çıplak bir manzarada yürüyordu. Sert beyaz bir güneşin parıltısı, tüm renklerden arınmış, yabancı ama yine de bir şekilde tanıdık bir dünyanın üzerine vuruyordu. Uzakta, yüzeyi durgun ve siyah bir nehir akıyordu: Heras. Önünde taştan bir kalenin yıkıntıları dağınık bir şekilde uzanıyordu. Tepelerin ve yıkılmış şekllenden, harabelerin Kreppes olduğunu anladı.

Ayaklarının altındaki zemin kalın bir tabakayla kaplıydı.

İlk aklına gelen güneşte ağarmış deniz kabuklarının kırık parçalarıydı. Kırıkların altına gizlenmiş yuvarlak bir çıkıntıya takıldı ve bileği ağırlığının altında bükülürken bacağından yukarı doğru acı fışkırdı.

Ellysetta neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu ama dengesini sağlamayı başardı. Kendisine neyin çelme taktığını görmek için döndü ve midesi ani bir bulantı dalgasıyla sıkıştı.

Yuvarlak çıkıntı bir kafatasıydı... bir adamın kafatası.

Beyaz dişler, boş göz çukurlarının gri-beyaz gölgeleri altında ürkütücü bir gülümsemeyle sırtıyordu.

Tökezleyerek geriye, kafatasından uzağa doğru bir adım attı ve ayaklarının altındaki kabuklar çatırdayıp . Ancak o zaman bunların taş ya da kabuk olmadığını fark etti. Kemiklerdi. Sanki bir tanrının korkunç çekiciyle paramparça olmuşlardı. Güneş tarafından beyazlatılmış ve kırılğan hale getirilmişlerdi.

Bir zamanlar yaşayan, nefes alan insanların kalıntıları. Binlerce insan.

Ve o çorak arazinin ortasında, o ölümler denizinin üzerinde Ellysetta tek başına duruyordu. Tepeden tırnağa kızıla bürünmüştü, tıpkı bembeyaz tarlaya sıçrayan bir kan gibi.

Ve açıklayamadığı bir kesinlikle biliyordu ki, ayaklarının altında paramparça iskeleti yatan her insan onun yüzünden ölmüştü.

Ellysetta'nın gözleri açıldı. Rüyasındaki kırılğan beyaz mezarlık, Rain'le Kreppes'te paylaştıkları odanın gece karanlığındaki tavanına dönüşmüştü. Yatak odasının kapısının hemen dışında beşlisinin alçak seslerini duyabiliyordu.

Doğrulup oturdu ve alışkanlıkla yastığının altındaki Sentinel çiçeklerini kontrol etmek için döndü. Çiçekli dallar, Elvia'dan ayrıldığından beri her gece olduğu gibi hâlâ yerlerindeydi. O zaman büyüücülerin gönderdiği bir rüya değildi.

Yanında Rain kıpırdandı. Eli yatak çarşafına sürtünerek onu aradı. Shei'tani. Uykulu çağrı zihninden süzüldü. Ruh değil, sadece kontrolsüz bir düşünce.

Adamın alnına dökülen ipeksi saçları geriye doğru taradı. "Las, kem'san. Ruliath." Huzur, aşkım. Uyumaya devam et. Sözlerine cesaret verici bir Ruh itkisi eşlik etti, suçluluk duymadan üzerine serdiği nazik bir örgü.

Çok yorgundu. Rüyasının onu değil de kendisini uyandırmış olması, tamamen tükenmiş olduğunun bir kanıtıydı. O kadar güçlüydü ki

Ama muazzam gücü azalmaya başlamıştı. Hem savaşın travmasından hem de tamamlanmamış gerçek dostluk bağlarından kaynaklanan delilik, aşırı yüklenmiş ruhunun işkencesini engelleyen güçlü bariyerleri parçalıyordu. Dün düşünceleri o kadar gürültülüydü ki beşlisi birkaç kez onları duymuştu.

Onu gökyüzünden çağırdığı andan beri onunla ilgilenmiş, ona göz kulak olmuş, onun güvenliğini kendi güvenliğinin önüne koymuştu. Şimdi bu bağlılığın bir kısmını ona geri verme sırası ondaydı. Onu çok seviyordu. Artık hayallerinin kahramanı olduğu için değil, kalbini kazanan kusurlu ama bir o kadar da iyi Fey olduğu için. O bir kraldı, ölümsüz Feylerin büyük ve asil bir lideriydi ama aynı zamanda sadece Rain'di, onun sevgilisiydi, onun koruması gereken biriydi.

Ve onu koruyacaktı... tıpkı tairin'in sürüyü koruduğu gibi şiddetle.

Onun iyice ve derin bir uykuya daldığından emin olunca yataktan kalktı ve sessizce giyindi, elbisesinin üzerine kalın, kürklü kadife bir pelerin çekti. Bu gece onun için daha fazla uyku olmayacaktı. Tuhaf, rahatsız edici rüya, rüyalarının sık sık yaptığı gibi onu dehşete düşürmemişti ama yine de onu gergin ve huzursuz bırakmıştı. Bu odadan çıkması ve düşüncelerinden arınmak için yürüyüşe çıkması gerekiyordu.

Yatak odasının dışındaki antre odasında, ikincil beşlisinin yerine birincil beşlinin beş savaşçısını görünce şaşırıldı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadı, kapıyı arkasından kapatarak. "Hepinizin uyuyor olması gerekmiyor muydu?"

"Öyle değil mi?" Gaelen karşı çıktı.

Kaşlarını kaldırdı, sonra gülümsemek zorunda kaldı. "*Mei sorro.*" İyi vuruş anlamına gelen bu deyim, Fey savaşçılarının antrenmanlarda dövüş partnerleri iyi bir darbe vurduğunda kullandıkları bir deyimdi. Gaelen ve beşlisi onu Fey silahlarını kullanma konusunda eğitmeye başladığından beri bu deyime oldukça aşina olmuştu. Tam olarak hedeflediği yere vurma konusunda giderek daha iyi hale geliyordu ama kendi savunmasını geliştirmek için hâlâ yapması gereken işler vardı.

"Daha fazla rüya mı?" Bel yumuşak bir sesle sordu. Onu yakından izledi, bakışları kesinlik ve endişe karışımıyla doluydu.

"*Aiyah.*" Yüzünü buruşturdu, sonra da itiraf etti: "Lord Galad'ın bana o Sentinel çiçeklerini vermesinin gerçek nedenini sorgulamaya başlıyorum. Bana daha az değil, daha çok rüya gördürüyorlar."

"Elf hediyelerinin gerçek doğasını öğrenmeye başlıyorsun," diye mırıldandı Tacik amcası ekşiyerek. "Bir Elf sana gül verdiğinde, her zaman dikenini ara."

Şaşkın bir ifadeyle kızıl saçlı Ateş ustasına döndü. "Elflerden neden bu kadar nefret ediyorsun?" Amcasının ormanlık akrabaları hakkında söyleyecek hiç iyi bir sözü olmamıştı.

"Tüm Elflerden nefret etmiyorum," diye açıkladı.

"Sadece krallarından." "Lord Galad gazabınızı hak edecek ne yaptı?"

"Kız kardeşimi ve eşini bin yıllık eziyete mahkum etmekten başka bir şey mi demek istiyorsun? "

"Bunu öğrenmeden önce de acımasızdın." Düz bir bakışla onu kıstırdı.

Tacik gözlerini kaçırdı. "Bir zamanlar sevmiştim. Aliya adında bir elf hizmetçisini. Kardeşinin rızasıyla kendimizi *e'tanitsa* ile birbirimize bağlayacaktık." Omuz silkti. "Bunun yerine, onu kaderine gönderdi."

Ellysetta'nın eli boğazına gitti. "Aliya, Lord Hawksheart'ın kız kardeşi miydi? Tacik, Galad Hawksheart'ın kendi kız kardeşini ölüme gönderdiğini mi söylüyorsun? "

Tacik başını salladı. "Onu kurtarabilirdim ama kurtarmamamı sağladı. Eğer yaşasaydı, bu küçük bir Şarkı'daki bir Ayet'i değiştirecekti, ama o bir değişikliğin daha büyük, daha önemli bir Şarkı'ya yayılabileceğini ve onun sonucunu tehlikeye atabileceğini söyledi. Bu riski almak istemiyordu. Onun ölümü bu değişikliğin gerçekleşmemesini sağladı."

"Ah, Tacik." Elf kralına böylesine düşmanlık beslemesine şaşmamalı. Eğer Galad Şahin Yürek Yağmur'u kasten ölüme göndermiş olsaydı, yeryüzündeki, Yedi Cehennem'deki ya da Işık Cenneti'ndeki hiçbir güç onu Yağmur'un gazabından kurtaramazdı. Elini amcasının koluna koydu. "*Kem'san avi i ver'baloth.*" Kalbim acın için ağlıyor.

"*Beylah vo, kem'jitanessa.*" Elini kapattı. "Şimdi belki Elf hediyelerine karşı dikkatli olmanı söylediğimde bunun boş bir uyarı olmadığını anlayacaksın. Hawks-heart'ın değerli Dans'ını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Eğer o Sentinel çiçekleriyle rüyalarına işkence etmenin Dans'a fayda sağlayacağını düşünseydi, onları sana hiç tereddüt etmeden verir ve gerçek amaçlarını sana asla söylemezdi."

Bu mümkün müydü? Elf kralı ona Nöbetçi çelengini, iddia ettiği gibi onu Büyücü'nün rüya saldırılarından korumak için değil de, zihnini kehanet niteliğindeki Elf rüyalarına açmak için vermiş olabilir miydi?

Elf kanın uyanıyor.

Hawksheart'ın sözleri zihninde yankılandı. Elflerin sıvı güneş ışığını içtiği ve elini Elf kralının Aynasına koyduğu andan beri rüyaları ne durmuş ne de daha az korkutucu hale gelmişti. Bunun yerine, ne kadar isterse istesin sarsamayacağı bir doğruluk hissiyle mırıldanıyorlardı.

Az önce gördüğü rüya ve ondan önceki birkaç rüya, ona eziyet etmek için gönderilmiş, büyücülerin yarattığı kâbuslar değildi. Bunlar Şarkısının potansiyel dizeleriydi; Rain'le olan gerçek eş bağını tamamlamanın ve Yüksek Büyücülerin onun üzerindeki şeytani planlarını bozguna uğratmanın bir yolunu bulamazsa onu bekleyen korkunç geleceğin acımasız, canlı görüntüleriydi.

Ellysetta avucunun içini kalbine bastırdı. Duvarlar sanki üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu, sanki dünyanın ağırlığı onu eziyor, bunaltıyor ve boğuyordu.

"Biraz hava almam lazım," dedi ve kapıya doğru fırladı.

Nöbet yerlerinde duran muhafızlar ve ara sıra gece görevine giden bir bekçinin ayak sesleri dışında, Kreppes'in tamamı yıldızlı, mehtaplı kış gökyüzünün altında sessiz ve hareketsiz yatıyordu.

Ellysetta batı kanadındaki süitinden aceleyle çıktıktan sonra, serin havanın ve açık gökyüzünün kendisini daha az kapalı hissettirdiği surlara doğru merdivenleri tırmandı. Beşlisinin eşliğinde kuzey siperi boyunca yürüdü ve nehrin üzerinden Eld'e baktı. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Belki bir kötülük işareti ya da yaklaşan bir kötülük, ama tek gördüğü Eld'in büyük ormanlarının ufuk boyunca uzanan kesintisiz karanlığı ve kudretli Heras ile Elden nehri Azar'ın girdaplı birleşimine yansıyan ay ışığının gümüşü parlaklığıydı.

"kadar da tehdit gibi görünmüyor, değil mi?"

Döndüğünde Kral Dorian'ın büyücü duvarının gölgelerinden çıktığını gördü; ana siperlerden geriye doğru uzanan yüksek, açık çatılı kulelerle çevrili yükseltilmiş geçit.

"Majesteleri." Başını eğdi. "Bağışlayın beni. Sizi orada görmedim. Rahatsız etmek istememiştim."

"Senin varlığın asla bir izinsiz giriş olamaz, Feyreisa."

İltifat dilinden hem kibar bir rahatlıkla hem de

şşırtıcı bir samimiyet. Ne kadar tuhaf görünüyordu. Hayatı boyunca bu adamın resmini ticarete bir Celerian elinden diğerine geçen sikkelerin üzerinde görerek büyümüştü ve şimdi burada, savaşın arifesinde sessiz bir gecede yanında duruyor, bir saray zarafetinin hoş cazibesini sunuyordu. Bir ahşap oymacısının kızına Celerian kraliyet sarayının usullerini öğreten Kraliçe'nin Zarafet Ustası Üstat Fellows gururla gülümserdi.

"Tuhaf, ne kadar huzurlu görünüyor." Kral kuzeydeki geniş, gölgeli ormana doğru başını sallayarak devam etti. "Bundan önce üç savaşa katıldım. Her seferinde düşmanımın yaklaştığını görebiliyordum. Bunun ne büyük bir rahatlık olduğunu hiç fark etmemiştim." Ellerini taş mazgalın düz yüzeyine dayayarak karanlık ufku taradı. "Deneyimlerimin bana orada olması gerektiğini söylediği kamp ateşlerini, gemileri, birlikleri arayıp duruyorum ama raporlarım bu düşmanın hiçbir uyarı olmadan ve büyük bir güçle ortaya çıkabileceğini söylüyor. Bu... hiçlik... çok tedirgin edici."

"Belki de beklemek aslında saldırının ilk kısmıdır." Kalenin gece kalkanları arasından soğuk bir esinti esti. Kadife cübbesini daha sıkı çekti ve kürk yakasını boynunda daha da dolgunlaştırdı. "Sürekli tetikte olmak, düşmanının seni takip ettiğini bilmek ama bir sonraki darbenin nasıl ve ne zaman geleceğini bilmemek... Bu tür eziyetler bu Büyücü'nün en sevdiği silahlardan biridir."

"Hiç şüphesiz çok etkili olduğu için." Dorian duvardan geriye doğru itildi ve yüzünü ona döndü. "Büyücü İşaretli olmak böyle bir şey mi? Sürekli bir saldırı bekliyormuş gibi hissetmek mi? "

Bu soru Ellysetta'yı şşırtmıştı. Daha önce hiç kimse ona Büyücü İşaretli olmanın nasıl bir şey olduğunu sormamıştı ve Dorian ona her zaman kusursuz bir nezaketle davranmış olsa da, hiçbir zaman kişisel sırlarını paylaşmasını istememişti.

"Sanırım bir bakıma öyle," diye yanıtladı. "Baskı her zaman var, ama sadece dışarıdan gelmiyor. Aynı zamanda içeriden de geliyor."

"Nasıl yani?"

"Size sadece saldırmakla kalmıyor. Kendinize ihanet etmeniz için sizi kandırmaya da çalışır. Bazen bu hileler çok ikna edicidir." Hayatı boyunca Büyücü'ye onun kendisine eziyet etmesi için gönderdiği kâbuslarla mücadele etmişti. Gücüne kavuştuğundan beri bu eziyet daha da artmıştı. "Rain olmasaydı bu kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. O benim gücüm."

Dorian gözlerini kaçırdı. "Bu kadar özverili ve kararlı bir aşka sahip olduğun için çok şanslısın."

Adamın somurtkan ses tonu empatisinin alevlenmesine neden oldu. Son günlerde etrafını saran, öfkesini körükleyen kayıp, hatta umutsuzluk duygusu birden anlam kazandı.

"Rain'e sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum," diye kabul etti. "Hayatım boyunca bir Fey masalı aşkının hayalini kurdum. Annem her zaman cesaretimi kırmaya çalıştı. İtici bir çocuktum." Hatırlayarak biraz gülümsedi. "Hiç şüphesiz beni kaybolan umutların acısından kurtarmak istiyordu ama o zamanlar bunu fark etmemiştim. Bu yüzden bana Fey masalı aşkı hayallerimi bir kenara bırakmamı, böyle büyük aşkların ölümlüler için olmadığını söylediğinde, ona babamla böyle bir aşk bulduğunu hatırlatırdım-" Duraksadı, sonra usulca itiraf etti, "-ve senin de kraliçeyle böyle bir aşk bulduğunu."

Adam bir şey söylemeyince ekledi: "Eminim ki şu anda aranızda ne tür zorluklar olursa olsun, bunlar uzun sürmeyecek. Ona duyduğunuz büyük sevgiyi gördüm."

Ani bir şüpheyle ona baktı. "Düşüncelerimi mi okuyorsun, Feyreisa?"

"*Nei*, Kral Dorian. Ben ve Kreppes'teki tüm Feyler son günlerde kendimizi ölümlü düşünce ve duygulardan korumak için elimizden geleni yaptık. Ancak tüm düşünceleri tespit etmek için büyü gerekmez."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım öyle değil. Özellikle de biri pek de ince davranmıyorsa."

"Konuşmak istersen, seni dinlemekten memnuniyet duyarım. Her konuda." Ellerine uzanmaya başladı ama ona dokunmadan önce geri çekildi. Teni onunkine dokunduğu anda, düşüncelerini ve duygularını ona bırakma sözü bozulmuş olacaktı.

"Kraliçeyi hiç önemsemediniz."

"I-" Adamın ifadesi onu hazırlıksız yakalamış ve uygun bir yanıt bulmaya çalışmasına neden olmuştu. Onun iyiliği için sözlerini inkâr etmek istedi ama Fey yalan söylemezdi.

"Hayır." Gülümsedi. "Yapmadın. Sorun değil. Çoğu insan sevmez. O sevilmesi kolay bir kadın değil..." Eld'e doğru baktı, "... ya da sevmek için."

"Ama seviyorsun. Yani onu seviyorsun."

"Hayattan daha fazlası." Yüzünü ovuşturdu, yorgunluğu her halinden belli oluyordu.

vücudunun çizgileri. "O kadar ki aramızdaki kopukluk bana bu savaştan daha ağır geliyor."

Ellysetta kendini ona dokunmaktan, onun üzerinde huzur dokumaktan alıkoymak için savaşmak zorunda kaldı. Duyguları o kadar çok açılmıştı ki, onları engellemeyi umut edemiyordu. Yırtık pırtık, ağrıyan bir boşluk, sanki ruhunun bir parçası eksikmiş gibi bir boşluk. Karısının sevgisinin sonsuza dek kaybolabileceği korkusu.

"Majesteleri... Dorian..."

"Bazıları onun kusurlarını görmediğimi sanıyor," diye devam etti, sanki onu duymamış gibi, "ama ben görüyorum. Onu sadece bu kusurlarına rağmen seviyorum. Ya da belki de onlar yüzünden. O bir Cappellas prensesi. Tüm ölümlü dünyada ondan daha hilekâr, işbirlikçi, kalpsiz bir ülke yoktur. Entrika, ihanet, cinayet: Bunlar orada bir yaşam biçimi. Kimse kimseye güvenmez, kendi ailesine bile. Ve o bunun içinde büyüdü. Hayal edebiliyor musunuz?"

Bir çocuk, güzel, masum küçük bir kız, o... o Cehennem çukurunun *darrokken*. Ah, tanrılar."

Arkasına yaslandı ve sanki yoğun duygulardan sıyrılmaya çalışıyormuş gibi kendini salladı. "Yine de bunun onu yıkmasına izin vermedi. O çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki tüm bunları yaşarken beni sevecek kadar savunmasız olmasına izin verdi."

Sanki onları söylemeye, duymaya ihtiyacı varmış gibi kelimeler yuvarlanıp duruyordu. Sanki kendine hatırlatması gerekiyormuş gibi.

"Kibirli biri, biliyorum. Saray üyeleriyle kozlarını paylaşıyor, onları kontrol edebilmek için kendi istediği gibi dans ettiriyor. Sürekli olarak Celieria'nın gücünü ve kudretini artırmanın yollarını arıyor. Ama tüm bunlar onun zırhının bir parçası. Küçük yaşlardan itibaren zayıflıklarını korumanın en iyi yolunun güçten geçtiğini öğrenmiştir ve bu güç de en güzel, en zengin, en kurnaz ve en kontrolcü olmaktan gelir. Kendini ve sevmesine izin vereceği az sayıdaki insanı bu şekilde savunuyor. Bir bakıma, o bir tairin gibi. Vahşi. Bölgesel. İnine izinsiz giren ya da sürüsünün üyelerini tehdit eden her şeyi ya da herkesi yok etmeye istekli."

Ellysetta kendisi asla böyle bir karşılaştırma yapmazdı ama kocasının gözünden Annoura'ya bakmak Celieria'nın güzel, entrikacı kraliçesine farklı bir bakış açısı getirdi. "Onun bu yönünü hiç anlamamıştım."

"Çok azı biliyor." Melankolik bir gülümseme verdi. "İnsanların onu anlamasını istemiyor."

"Çünkü bu onu savunmasız hale getirir."

Başını salladı. "Bundan daha fazla korktuğu bir şey yok."

Korku ve kırılganlık Ellysetta'nın çok iyi anladığı kavramlardı. Kraliçe Annoura'dan hoşlanmıyordu. Kadın hiçbir zaman isteksiz bir nezaketin ötesine geçmemişti, hatta bazen o bile olmuyordu. Ama Kral Dorian iyi kalpli, iyi bir adamdı ve Ellysetta onun karısını çok sevdiğini söyleyebilirdi -belki de kendi tarzında onun Rain'i sevdiği kadar. Bu huysuz kraliçenin içinde değerli bir şeyler olmalıydı; Ellysetta'nın daha önce hiç görmediği bir iyilik.

"İşleri koymak için bir yol bulacağınıza inanıyorum," dedi. "Umudunu kaybetme. Seni bir zamanlar en çok korktuğu şeyin üstesinden gelecek kadar sevdi. Bu kadar güçlü bir sevgi kolay kolay solmaz."

Dorian gözlerini kapadı ve yorgun bir hareketle yüzünü ovuşturdu. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Daha önce de tartışmalarımız oldu, bazıları oldukça korkunçtu. Böylesine güçlü ve inatçı bir eşe sahip olan bir erkek bunu nasıl yapmaz? Ama bu sefer..." Başını iki yana salladı. "Bu sefer farklı hissediyorum." Kasvetli gölgeler gözlerini doldurdu. "Birçok kez onun yerine Fey tarafını seçtim. Ona ihanet ettiğimi söylüyor. Ve bunu söyleme şekli... yüzündeki ifade..." Başını iki yana salladı. "Bu gediğin onarılabileceğini sanmıyorum."

Ellysetta yüzünü buruşturdu. Annoura'nın kendisine güvendiği gibi o da Fey'lere güvenmiş, büyük kişisel bedeller ödeyerek onları desteklemeyi seçmişti. Onu nasıl kandırdıklarını öğrendiğinde bu kadar harap olmasına şaşmamalıydı.

"Çok özür dilerim, Majesteleri."

"Ben de öyle, Leydi Feyreisa. Ben de öyleyim." Dorian bir iç çekti ve boynunu ovuşturdu, gergin kaslarını gevşetmek için başını yavaşça daireler çizerek döndürdü. "Geç oldu. İkimiz de yatmalıyız. Yarın yine uzun bir gün olacak."

"Elbette." Onu yalnızlığına terk etmeye başladı, sonra durakladı. "Gitmeden önce, Kral Dorian, size bir soru sorabilir miyim? "

Başını öne eğdi. "Tabii ki."

Adam sabırlı bir sorgulamayla kara kaşlarını kaldırarak arkasını döndüğünde, "Adrial'in senden habersiz Celieria'da kalmasına izin vererek sana ihanet ettiğimizi düşündüğünü biliyorum. Ama buraya tekrar gelme kararı vermek zorunda kalsaydın -gerçeği sakladığımı bilsen bile

Adrial'in varlığı hakkında sizden bilgi almak istesem yine de gelir miydiniz?"

Başını eğdi ve soruyu düşünürken göğsü uzun bir nefesle genişledi. "Evet," diye itiraf etti usulca. Ağırbaşlı bakışlarını kaldırıp onunkilerle buluşturdu ve daha sert bir sesle tekrar onayladı: "Evet, yaparım. Talisa Barrial'ın Celieria Şehri'nde kalmasını emrederdim," diye açıkladı, "ama gerisini yine yapardım."

Ellysetta başını salladı. "*Beylah vo.*" Tereddüt etti. Beş ay önce bir köylüydü; kadifelere bürünmüş, bir kralla gece yarısı sohbet eden, kuzeydeki bir kalenin siperlerinde duracağını asla hayal edemeyecek bir kızın, bir tahta oymacısının zarif ayalıydı. Ve kesinlikle o kralla tavsiyelerini sunacak kadar cesur olacağını hayal bile edemezdi. Ama yine de tam olarak bunu yapacaktı.

Onun üzerinde büyü yapmayacağına yemin etmişti, ama açıkça görüldüğü gibi acı çekmeye devam etmesine seyirci kalamazdı. Empatik doğası buna izin vermezdi.

"Kraliçeni yazmalısın. Bu gece, uyumadan önce." Cesareti kırılmadan önce hızlıca söyledi. "Onu sevdiğini söyle. Benimle paylaştığın her şeyi, ona ne kadar hayran olduğunu ve değer verdiğini anlat. Söyle ona... eğer hayatını baştan yaşayacak olsaydın, kraliçen ve çocuklarının annesi olması için yine onu herkesten önce seçeceğini söyle. Bazen kadınların böyle güvencelere ihtiyacı olur."

Bir an için böyle kişisel bir tavsiyede bulunarak onu gücendirdiğini düşündü. Adam öylece durmuş, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu izliyordu. Ama sonra eğildi - sadece krallar arasında paylaşılan ölçülü, asil yarım baş sallama değil, derin, kibar bir eğilme, büyük bir saygı işareti.

"Nazik olduğun kadar bilgesin de Feyreisa," dedi doğrulurken. "Tairen Ruhu şanslı bir Fey." Gaelen'e ve beşlinin geri kalanına başıyla selam verdi ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Ellysetta ve beşlisi süite geri dönerken Bel, "Orada Dorian'a yaptığın şey çok iyiydi," dedi.

"Pek bir şey yapmadım," diye inkar etti Ellysetta.

Gaelen, "Celieria'nın kralına Fey'in askeri tavsiyelerine hâlâ güvendiğini kabul ettirdin," dedi. "Nasıl yanlış yönlendirdiğimizi bilse bile

Adrial konusunda, krallığının çıkarlarını en iyi şekilde gözettiğimiz konusunda hâlâ bize güveniyor. Bu herkesin başardığından daha fazla bir şey."

"Ve sen de kraliçesi konusunda onun içini rahatlattın," dedi Bel. "Fey ya da ölümlü, hiçbir insan kalbi ağrırken ve pişmanlık zihninde ağırlaşırken elinden gelenin en iyisini yapmaz. Aralarındaki kırgınlığı onaramasa bile, şimdilik onarabileceğine dair bir umudu var."

"Bu büyük ihtimalle yanlış bir umut, biliyorsun. Kraliçe Annoura bana hiç bağışlayıcı bir kadın gibi gelmedi."

"Belki de," diye onayladı Bel. "Ama savaşın arifesinde duran bir adam için boş umut bile hiç umut olmamasından iyidir."

Surlardaki yürüyüşünden birkaç saat sonra, kraliçesine yazdığı mektup masasının üzerinde dururken, yazılmış, zımparalanmış ve mühürlenmiş halde, Dorian huzursuz düşünceler içinde odasında volta atıyordu. Karısına yazdığı mektupta içini dökmesi, ona ne kadar aşık olduğunu, onun da kendisini ne kadar derinden ve tamamen sevdiğini canlı bir şekilde hatırlamasına neden olmuştu. Onları tıpkı Feyreisa'nın söylediği gibi Fey masallarından fırlamış bir aşktı. Bunu biliyordu. Tüm krallığı bunu biliyordu... Peki ne olmuştu? Ve neden? İlk kez geçmişteki olayları incelemeye başladı ve bu kadar gerçek bir aşkın nasıl bu kadar yanlış gidebileceğini anlamaya çalıştı.

Leydi Ellysetta'nın, Büyücülerin sürekli olarak zihnini zorlayarak kendisine ihanet etmesi için onu kandırmaya çalıştığına dair sözleri, Dorian ve Annoura'nın sorunlarının kendi başlarına gelmemiş olma ihtimalini düşünmesine neden olmuştu. En azından bir Büyücünün, yeni Lord Bolor kılığına girerek sarayına sızdığından emindi. Bu Büyücü Dorian'ın kraliçesinin huzurunda durmuştu ve Dorian'ın tebaasını kolayca Büyücü ilan edebilirdi. Ancak Kraliçe'nin Zarafetlerin Efendisi Gaspere Fellows'un gayretli çabaları sayesinde ortaya çıkarılmıştı. Peki ya Lord Bolor Dorian'ın sarayında saklanan ilk Büyücü değilse? Ya başkaları da olsaydı? Ya o başkaları da kötülüklerini Celieria'nın kraliçesi üzerinde uyguluyor olsalardı?

Annoura son yıllarda, özellikle de son altı ay içinde değişmişti. İlk başlarda bu değişimler çok inceydi, belli bir zaman diliminde gerçekleşmişti ve bu yüzden şüphelerini uyandırmamıştı. Burada bir parça huzursuzluk. Orada küçük bir kıskançlık. Korkusu artmıştı. Cesur, güçlü, sevgili kraliçesi ondan şüphe etmeye başlamıştı, ona rakipler görmeye başlamıştı.

sevgiler, dostlar arasında düşmanlar. Sanki tekrar Cappellas'a dönmüş, hayatta kalmak ve güç için acı, acımasız, karanlık bir savaş veriyordu.

Geriye dönüp baktığında bunu açıkça görebiliyordu ve değişim artık hiç de doğal görünmüyordu.

Annoura işaretlenmemişti. Bu onu rahatlatmıştı ama birileri Annoura'nın korkularıyla oynuyordu. Dorian ve Annoura'nın on yıllardır paylaştıkları sevgi ve güvenin altını oyuyordu. Cappellan terbiyesinin ona aşıladığı tüm şüpheleri uyandırıyor. Tıpkı Leydi Ellysetta'nın büyücülerin ona yapmaya çalıştığını söylediği gibi, kendine ihanet etmesi için onu kandırmak. Ve onun değişken doğasına, manipölasyonlarına ve sevgisini her zaman test ettiği küçük yollara çok alışkın olan adam, bunu hiçbir şey düşünmemişti.

Bu konu hakkında düşündükçe, mantıklı olan tek açıklamanın büyücü etkisi olduğunu daha iyi anladı. Ve Annoura'daki değişiklikler Lord Bolor saraya gelmeden önce başladığına göre, bu da onu etkileyen tek Lord Bolor olmadığı anlamına geliyordu.

Kimdi peki? Ona en yakın olan kimdi? Kraliçesinin şüphesi doğasıyla oynamak ve korkularını arttırmak için kimin zamanı ve fırsatı olabilirdi?

Jiarine, Leydi Montevero, Lord Bolor'la sarayda arkadaş olan kişi olduğu düşünülürse bariz bir adaydı ama Bolor'un maskesinin düşmesinin ardından sorgulanmak üzere Eski Kale'ye götürülmüştü. Başbakan Lord Corrias'ın raporuna göre, çok hevesli bir gardiyan tarafından işkenceye de maruz kalmıştı. Ve o hiçbir şey bilmiyordu. Görünüşe göre o da diğerleri kadar büyük bir kandırmacaydı.

Annoura'nın diğer favorileri arasında, yıllar önce Jiarine Montevero tarafından saraya sponsor edilen yakışıklı ve önemsiz bir soylu olan Sör Vale de vardı. Annoura'nın yakın çevresine yeterince hızlı bir şekilde girmişti. Dorian Annoura'ya bu kadar güvenmeseydi, onunla Vale arasındaki ilişkinin arkadaşlık ve flörtten daha derin olduğundan şüphelenebilirdi.

Hayal kırıklığı içinde kafa derisini ovuşturdu. Gerçekten de Leydi Montevero ve o ipeksi pürüzsüz lord Sör Vale'in Eld'in ajanları olduğunu mu düşünüyordu, yoksa karmaşık ve huysuz bir kraliçeyle olan evliliğinin dağılmasından başkasını sorumlu tutmaya çalışan öfkeli ve kıskanç bir koca mıydı?

Dorian pencereden uzaklaştı ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü.

Masasına. Belki kızgın ve kıskançtı. Ama belki de haklıydı. Bir soruşturma yürütmek için güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı. Eğer Celieria Şehri'nde gerçekten de hâlâ büyücüler çalışıyorsa, kraliçesi ve tüm krallığı risk altındaydı.

Dorian oturdu, kâğıt kutusundan yeni bir boş parşömen yaprağı çıkardı ve hokkanın kapağını açtı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Soğuk kanla beslenen gözlerle dolu
Arayan, eğlencelerinin tadını çıkaran dehşet
Kanla dolmuş endişeli, ölümlerin tadına
bakmak için can atan gözler.*

Gölgenin Gözleri, bir Fey şiiri

Celiera ~ Celiera Şehri

Verados'un 29^{uncu} günü

Celiera Şehri'nden Kreppes'e her on milde bir gönderilen kuryeler ağının sonuncusu olan bir kraliyet kuryesi şehir kapılarına doğru dörtnala ilerlerken Kuzey Yolu'nda toynaklar gürlledi. Kraliyet sarayı ile Kuzey Yolu'ndaki ilk posta değişimi arasındaki on mili koşmakla görevlendirilen dört atlıdan biri olarak, yüzü kapıda çalışan her muhafız tarafından iyi biliniyordu, ancak yine de yaklaşırken kurye bayrağını gösterdi - kraldan gelen gönderileri taşıdığını gösteren parlak kırmızı kumaştan bir kare. Muhafızlar aynı bayrağın daha büyük bir versiyonunu kapıya diktiler ve durmadan geçebilmesi için kapıyı kaldırdılar.

"Yol açın!" diye bağırdı şehir muhafızları. "Yol açın!" Kurye dörtnala geçerken kalabalık şehir caddesini temizlemek için acele ettiler.

Beş saat sonra, atı yağlanmış ve nefes nefese kalmış olan kurye, kralın sevkiyat ofisinin küçük, özel avlusuna vardı. Kuzey kapısına çekilen işaret bayraklarıyla uyarılan kralın haberleşme bakanı Lord Renald onu karşılamak ve kralın gönderilerini taşıyan keseyi almak için oradaydı. Lord Renald hayati önem taşıyan haberleşmeleri hiçbir zaman bir hizmetkâra ya da astına emanet etmemişti.

Kurye deri çantasını teslim ettiğinde Lord Renald, "Teşekkür ederim evlat," dedi. "On iki çandan önce bir dönüş kesesi hazırlayacağım. O zamana kadar dinlen. Anladığım kadarıyla kurye salonunda taze burberry çörekleri ve kaymak var."

"Teşekkür ederim lordum." Kurye şapkasının kenarını çekiştirdi ve sırttı. Lord Renald saray hizmetkârları arasında çok sevilen biriydi. Asla sert bir söz söylemez ve kendisine hizmet edenlerin her zaman rahat etmesini sağlardı.

Lord Renald değerli posta kesesini ofisine taşıdı, kapıyı kapattı ve içindekileri bizzat tasnif edip kaydetmek üzere oturdu. Bir zil sonra, postayı teslim etmek üzere ofisinden çıktı.

Genç bir hizmetçi, daha önce getirdiği çay tepsisini almak için artık boş olan odaya girdi. Keten çay örtüsünün altında üç mektup duruyordu; biri Lord Renald'ın eliyle yazılmış, diğer ikisi mühürlenmiş ve kralın kişisel mührü ile işaretlenmişti. Mektupları önlüğünün cebine koydu, tepsiyi aldı ve mutfığa yöneldi.

Lord Renald gerçekten de kusursuz bir karaktere ve kraliyete sarsılmaz bir sadakate sahip bir adamdı, ama aynı zamanda sadık bir koca ve üç küçük çocuğun sevgi dolu babasıydı. Büyücülerin onu ele geçirmek için kullandıkları koz da buydu.

Saraylılar kanadındaki bir dairenin kapısı çalındı. "Günaydın *Keflee*, Sör," diye seslendi hizmetçi kapıdan.

Bir an sonra kapı açıldı ve Kraliçe Annoura'nın en sevdiği gözdelerinden biri olan Sör Vale ortaya çıktı. "Teşekkür ederim, hayatım." Hizmetkârın tepsiyi getirmesi için kenara çekildi ve Annoura'nın diğer genç *Dazzle*'larından birine o meşhur, göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı. Kraliçe'nin Gözdesi olmanın avantajlarından biri de -sarayda biraz daha büyük bir odaya sahip olma lüksünün yanı sıra- kraliçenin kahvaltı salonunda diğer *Dazzle*'larla birlikte yemek yemek zorunda kalmak yerine saray personelinin yemekleri kişinin odasına getirmesi seçeneğiydi.

Hizmetçi ayrıldıktan ve odanın kapısı arkasından sıkıca kapandıktan sonra Vale'nin gülümsemesi göz kırptı. Annoura'nın Gözdesi'nin büyüleyici, şehvetli, baştan çıkarıcı yüzü kayboldu. Onun yerine çok daha soğuk, çok daha sert ve çok daha tehlikeli olan farklı bir adam ortaya çıktı.

Eld'in Yüce Büyücüsü Vadim Maur'un çırağı Sulimage Kolis Manza, bordo çörek tabağının altındaki keten bezi kaldırdı ve üç mektubu inceledi. Renald'dan gelen not, kralın bakanlarıyla yaptığı yazışmaların kısa bir özetiydi ve

generallerden kurmaylarına kadar. Kolis kâğıdı açtı, içindekileri hızla taradı ve bir kenara koydu.

Bir fincan *keflee* doldurdu ve Kraliçe Annoura'ya yazılmış mühürlü mektubu balmumu mühür gevşeyene kadar buharın üzerinde tuttu. Mektup açacağını ustalıklarla kullanarak mektubu açtıktan sonra parşömeni açtı ve Dorian X'in kraliçesine yazdığı sözcükleri okudu.

Mektupta hiçbir Yetki Belgesi yoktu, aktarılması gereken hiçbir şey yoktu, sadece Kolis'in dudaklarını kıvrılmasına neden olan hüznü bir iç döküş vardı. Eld'de Büyücüler uzun zaman önce kadınların kullanım alanlarını ve sınırlarını öğrenmişlerdi. Onlar kendi yerlerinde tutulurlardı. Eğlenecek süsler. Kullanılacak araçlar. Daha fazlası değil. Bir süreliğine, Jiarine'e, Kolis fazla bağlanmıştı ve bakın bu onu nereye getirmişti. Haftalarca süren işkenceler, onu hâlâ nefes nefese ve soğuk terler içinde uyandıran dehşetler... Efendisini hayal kırıklığına uğrattığı için hak ettiği ceza.

Bir daha asla başarısız olmayacaktı.

Dorian'ın Annoura'ya yazdığı notu geniş dairesini ısıtan ateşin içine attı. Kraliyet çiftinin evliliğini yıkmak için o kadar çok çalışmıştı ki şimdi uzlaşma riskini göze alamazdı. Celieria'nın kraliyet ailesi arasındaki kopuş çok sert olmuştu ve Kolis bunun nihai olmasını istiyordu.

Dorian'ın Annoura'ya yazdığı romantik mektup yanarken, Kolis son mektubu eline aldı. Katlanmış parşömenin dışına yazılmış isme kaşlarını çatarak baktı. Kral, Kraliçe'nin Lütuflar Efendisi'ne ne söyleyebilirdi ki? Kolis mührü gevşetip açtı ve içindekileri okudu.

Yarı eli titremeye başladı.

Gaspere Fellows ve onun sinir bozucu küçük sihir koklayan kedisi, Kolis'in Primage Gethen Nour olarak tanıdığı Lord Bolor'un ölümüne neden olmuştu. Dorian şimdi Fellows'un sarayın geri kalanında casusluk yapmasını, Eld'in diğer ajanlarını ortaya çıkarmasını ve onları Fey'e ve Kral'ın adaletine teslim etmesini istiyordu.

Ve kralın Fellows'tan araştırmasını istediği ilk iki kişi Jiarine Montevero ve Kraliçe'nin gözdesi Sör Vale'di.

Yirmi saat sonra, görkemli, kürklü yünler ve zengin brokarlar giymiş olan Sör Vale, Majestelerinin dairelerine girdi ve önünde tam, gösterişli bir saray selamı verdi.

"Majesteleri. Her zaman olduğu gibi, ışıltınızdan gözlerim kamaştı." Kimden

Başka bir ağızda bu çirkin iltifat kulağa gülünç ve samimiyetsiz gelebilirdi ama Kolis kraliçenin hatırı sayılır güzelliğine karşı gerçek bir takdir besliyordu. Başka bir dilden samimiyetsiz görünebilecek bu iltifat, onun dilinden büyüleyici bir büyü gibi akıyordu.

Kraliçenin nedimleri iç geçirdi. Hepsi Sör Vale'den hoşlanıyor, hatta onu arzuluyorlardı. Ama o her zaman kaçamaklarını minimumda tutmaya dikkat etmişti. Eğer kraliçe onun her yönden kendisini arzuladığını düşünürse, ilgisini korumak çok daha kolay olurdu.

Elbette kraliçenin kendi çapında ünlü bir dahi olması da buna yardımcı oldu. Ve bugün, pırıl pırıl akuamarin giysileriyle, kadınsı mükemmelliğin timsaliydi. Gümüşü sarı saçları başının üzerine yığılmış, yanardöner pudrayla tozlanmış ve her hareketiyle ışığı yakalayıp duvara dans eden gökkuşakları sayısız armut biçimli elmasla süslenmişti. Boynunu çevreleyen akuamarin ve pırlanta çiçeklerden oluşan bir zincirden devasa bir pırlanta kolye sarkıyordu.

Vale, "Kraldan haber geldiğini bildiren bayrakların kapıya dikildiğini gördüm," dedi. "Umarım Majesteleri, size sadece en iyi haberleri göndermiştir."

Annoura'nın elleri kucağında yumruk olurken gülümsemesini gizledi.

Gözünün ucuyla gördüğü bir hareket Kolis'in dikkatini çekti. Başını kaldırdığında Usta Fellows'un küçük, zarif figürünün kraliçenin odasına girdiğini gördü, Love adlı beyaz kedi yavrusu bir deniz kaptanının kuşu gibi omzuna tünemişti.

Fellows ona doğru baktığında Kolis sevimli bir gülümseme takınmak zorunda kaldı ama zihni bir sonraki olası binlerce hamleyi düşünmekle meşguldü. Kesin olan bir şey vardı. Fellows acil çözüm bekleyen bir sorundu.

Kolis'in Nour'un kaderini yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Eld~ Boura Fell

Melliandra, Ruh Görevi kristalini Başbüyücü'den çalmaya çalışırken hayatını riske atması gerektiği gibi saçma bir düşünceyi aklından çıkarmasını umarak üç gün boyunca Lord Ölüm'den kasten uzak durmuştu. Ve onu tekrar ziyaret etme görevini kabul ettiğinde sorduğu ilk şey neydi?

Sorreisu kiyr'i var mıydı?

Onda mıydı! Sanki Yüksek Büyücü'nün ofisine koşarak gidip teslim edilmesini isteyebilirmiş gibi!

Mankafa Fey ondan ne yapmasını istediğini anlıyor muydu? En ufak bir fikri var mıydı? Melliandra kaşlarını çatarak tepsisiyle birlikte mutfağa geri döndü.

Eşini kurtardığı için onu cezalandırıyordu. Olay buydu. Ya da kendini öyle ikna etmeye çalışıyordu. Çünkü eğer bunu gerçekten kastetmediyse, bunu başarmak için kendini riske atmasına gerek yoktu.

Melliandra bir sonraki görevini kabul etti - çöp kutularını temizlemek -Bunu iki gün önce yapmış olmasına ve en az beş gün daha sıranın kendisine gelmemesi gerekmesine rağmen hiç şikâyet etmeden.

Kimse çöp arabalarını itmekten gerçekten hoşlanmıyordu. İçlerinden ne çıkacağı hiç belli olmazdı. Zararlı zehirler, çürüyen leşler ve çoğu zaman Boura Fell'in Büyücüleri'nin talihsiz misafirlerinin cesetleri.

Shia'nın görüntüsü zihninde parladı. Parçalanmış, kanı çekilmiş bedeni. Kör, bakan mavi gözler.

Melliandra başını salladı. Hayır, Shia'yı düşünmeyecekti. Özellikle de Büyücü Salonları'nda bir çöp arabasını iterken.

Ama aklında Shia vardı. Lord Ölüm mutlu, sevgi dolu bir çocukluğun o tatlı resmini çizdiğinden beri Melliandra Shia'yı, Shia'nın genç *Umagi'nin* saçlarını tararken söylediği şarkıları, ona bildiği ilk nezaket duygusunu ve sahip olduğu ilk ismi veriyordu: Melliandra.

Fey'in dört gün önce onu manipüle etmek için harika bir çocukluk geçirdiğine dair o hayali Fey masalını anlatırken bu anıları zihninden söküp almış olması mümkündü. Her büyücü böyle yapardı. Ve bu yüzden işe yaramadığını anlamasına izin vermişti.

Öyle olsa bile.

Melliandra, sen tam bir .

Merdivenlere ulaştı ve bugün yine Lord Ölüm'ün yakınına gitmek istememesine rağmen Boura Fell'in en alt katına indi. Alt katlar genellikle çöp kutularında en iğrenç sürprizlerin olduğu yerlerdi, bu yüzden ne zaman çöp arabalarını çalıştırma sırası ona gelse, her zaman en alttan başlayıp en üste doğru ilerlemeyi tercih ederdi. Bu şekilde, öğürmeye neden olan iğrençlik ne olursa olsun

öp kutularında bulduklarıyla, bir sonraki katın daha kolay olacağını kendine söyleyebilirdi.

Bu her zaman doğru değildi ama en azından ona dört gözle bekleyeceği bir şey veriyordu.

* * *

Melliandra Boura Fell'in Yüksek Büyücü'nün ofislerinin bulunduğu katına ulaştığında, katın çöp arabasını dolabından çıkardı ve göğsünde neredeyse neşeli bir hisle yuvarladı. Baş Büyücü'nün Boura Fell'den ayrıldığını yeni öğrenmişti. Büyücü Salonlarında kulak misafiri olduğu söylentiler doğruysa, diğer Bouralardan birini, Koderas'ı ve büyük yeni kalesi Toroc Maur'u ziyaret etmek için bir andan biraz daha uzun bir süre önce ayrılmıştı. Onun yokluğunun çöp kutularının boş olacağı anlamına gelmesi dışında (ki bu her zaman büyük bir rahatlamaydı; kanlarını büyücülerıyla iletişim kurmak için kullandığı o küçük, cansız bebekleri uzaklarda bulmaktan nefret ederdi), her şeyi gören varlığının büyük, ömelmış kötücüllüğü de gitmişti ve onunla birlikte bilincinin sondalı solucanları da ruhunu kazıyor, düşüncelerini karıştırıyor, dürtüyor, gözetliyordu. Sahip olmak.

Melliandra hayatında Vadim Maur'un yakınında olmadığı tek bir gün bile hatırlamıyordu. Ama Üstat Nour'un daha genç ve daha fit bedenine büründüğünden beri (ve bunun üzerine Büyücü Salonlarında patlak veren küfürler ve Öfkeler!) çok daha az münzevi olmuştu. Masasının başında oturmak ya da büyü odalarına yerine Boura Fell'in koridorlarında dolaşırken bulunma olasılığı çok daha yüksekti.

Üstat Maur'un ofisine vardığında muhafızlar her zamanki yerlerinde duruyorlardı ama yanlarında üç Primage tartışıyordu. Primage'lardan ikisi bir bahaneyle -şüphesiz uydurma- Başbüyükü'nün ofisine girmeye çalışırken, üçüncü Primage, Üstat Maur'un asistanı Zev, onları içeri almayı kararlılıkla reddediyordu.

"Emirlerim açık," diyordu Zev. "Hiçbir *umagi* denetimsiz girmeyecek ve Üstat Maur dönene kadar hiçbir büyücü de girmeyecek. Eğer onun ofisinden bir şeye ihtiyacınız olursa, talebinizi bana iletebilirsiniz. İsteğinizi Üstat Maur'a ileteceğim ve o da onaylarsa, eşyayı size getireceğim."

Öfkelenen ve homurdanan iki Primage sinsice uzaklaştı.

Primage Zev bir tünel yılanı kadar hızlı bir şekilde döndü ve keskin bir bakışla onu mızrakladı. "Neden buradasın, *umagi*?" İradesi karanlık, boğucu bir bulut gibi kızın üzerine çökmüş, emir ve sorgulama dalları zihnini dürtüyordu.

Melliandra tüm özgür düşünce ve duyguları hızla zihnindeki özel alana geri itti ve kapıyı sertçe kapattı. Zihnini *umagi* endişeleriyle doldurdu. *Karnı acıkmıştı. Bu akşam yemekte yanına oturacağı daha zayıf birini bulmalı ve onun çalmalıydı. En iyi kim seçilebilirdi?*

"Beni hanımefendi gönderdi, efendim." Sesi titriyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Gerçekten korkmuştu. Zev bir Maur değildi ama yine de bir Primage'dı ve Vadim Maur'u öldürme arzusuna dair en ufak bir ipucu bile bulsa onun bedenini ve zihnini paramparça edebilecek güçteydi.

Primage homurdanıp ofis kapılarına dönene kadar göğsündeki gerginlik azalmaya başlamadı. Ellerinin etrafında karanlık bir parıltı toplanmıştı, karanlık bir kumaşın içinde parlayan iplikler gibi ışık şeritleriyle dolu bir gölge bulutu. Kapının etrafında daha fazla iplik parlamaya başladı. Onları sadece bir anlığına gördü. Karmaşık ve garip bir şekilde güzel bir desenle birbirine örülmüş garip bir ışık ve karanlık ağı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve görüntü kayboldu.

Primage, Vadim Maur'un ofisinin kapılarını açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. "Ne için geldiyseniz onu yapın ve elinizi çabuk tutun."

Onu içeri kadar takip etti ve odayı geçip 'nün büyük masasına giderken onu izledi. Giderken ofisin etrafına sinsice baktı, daha fazla gölge ve ışık ipliği aradı. Az önce büyü gördüğünü biliyordu: Başbüyücü'nün ördüğü ve onun geçmesine izin vermek için çözdüğü örgü. Aslında onu *görmüştü* - tek tek iplikleri ve desenlerini, sadece biri güçlü bir büyü yaptığında herkesin görebileceği puslu parıltıyı değil. Bunu fark etmişti çünkü büyü'nün görünüşünün birçok kez tarif edildiğini duymuştu. Büyücü Salonları'ndaki acemiler genç ve konuşkandı ve henüz etkili mahremiyet dokumaları yapacak kadar öğrenmemişlerdi.

Odada başka bir büyü göremiyordu, hatta ofisin arkasındaki kapının etrafında bile. *Umagi*'nin o eşikten geçmesine izin verilmiyordu. Bildiği kadarıyla kimse geçemiyordu. Eğer bu odanın herhangi bir yerinde daha fazla büyü olacak olsaydı, kapıyı koruyan bir şey olmasını beklerdi. Ama belki de koğuşlar sadece kendilerini gösteriyordu.

başka bir büyü'nün varlığında?

Başbüyücü Zev'in gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olan Melliandra, Vadim Maur'un masasının yanındaki çöp kutusunu boşalttı, Başbüyücü'ye doğru hızlıca bir selam verdi ve dışarı fırladı. El arabasını koridorda bir sonraki kapıya doğru itti, arkasına bakıp Başbüyücü'nün Başbüyücü'nün odasını koruyan koğuşları yeniden kapatmasını izlemek için durakladı.

Orada. Onları tekrar görebiliyordu. Büyü'nün o parlayan ipliklerini.

Eld~ Koderas

Vadim Maur, Koderas'ı Savaş öncesi kapasitesine kavuşturmakla görevlendirdiği Büyücü Primage Grule'nin yanında yürüyordu. Demircilerin *sel'dor* külçelerini kılıçlara ve zırhlara dönüştürdüğü devasa demirhaneleri ve erimiş *sel'dorun* dikenli ok uçlarına, mızraklara ve benzerlerine döküldüğü dökümhaneleri zaten ziyaret etmişti. Şimdi iki Büyücü bir kemerden geçerek Koderas'ın kuşatma atölyelerine ve binlerce *umaginin* düşman kalelerini toza çevirmek için kullanılacak devasa koçbaşlarını ve trebuche'leri inşa etmek için gece gündüz çalıştığı çeşitli işleme ve montaj odalarına bakan bir dizi raylı geçitten aşağı indiler. En az üç oda ok topu ve ağaç gövdelerinden yapılmış, dikenli *sel'dor* kılıflar ve jilet gibi keskin mızrak uçlarıyla kaplanmış devasa, tairin öldürücü okların imalatına ayrılmıştı.

"İyi iş çıkardın Grule." Kendisine hizmet edenleri övmek Vadim'in en güçlü yanı değildi ama Grule'nin son yüzyıllarda gösterdiği çaba Vadim'in en yüksek beklentilerini bile aşmıştı. "Önceki Savaşlar sırasında bile Koderas bu kadar kusursuz bir verimlilikle çalışmamıştı."

"Teşekkür ederim, En Yüce. Sizin onayınızdan daha fazla değer verdiğim bir ödül yok." Grule'nin bronzlaşmış yanaklarına bir zevk kızarması dokundu. Hayatları boyunca Eld'in yüzeyinin altında çalışan, güneşten mahrum kalmış çoğu Büyücünün aksine, Grule son bir yılını yer üstünde, Vadim Maur'un bir sonraki büyük başarısının başlangıcını denetleyerek geçirmişti.

Yükseltilmiş yürüme yolunun sonuna ulaşmışlardı. Grule geçidin sonundaki kapıyı açtı ve Büyücüler üretim katının sıcak gürültüsünden çıkıp serin, karanlık bir koridora adım attılar. Oradan, bir çift ağır çift kapıya açılan merdivenleri tırmandılar.

Gölgeler Tanrısı Seledorn'un mühürlerinde kan kırmızısı kristaller. Grule ağır, karmaşık bir şekilde işlenmiş gümüş ve sel'dor sapa uzandı ve parmakları havada bir kilit açma örgüsü izlerken bir serbest bırakma büyüsünün kelimelerini mırıldandı. Görünmeyen sürgüler duyulabilir bir klik sesiyle yer değiştirdi.

"Önden buyurun, Yüce Efendimiz," diye mırıldandı Grule ve elini sallayarak kapıları açtı.

Vadim Maur eşikten geçip bulutlarla filtrelenmiş öğleden sonra güneşinin gri ışığına adımını attı. Parlaklığa karşı gözlerini sıkıca kapattı. Bin yıl önce dünyanın kavrulmasından bu yana ilk kez yeryüzüne ayak basıyordu ve çok filtrelenmiş güneş ışığı bile Boura Fell'in loş, apliklerle aydınlatılmış gölgelerinden yüz kat daha parlaktı.

"Bağışlayın beni Üstat Maur." Grule öne doğru sıçrayarak güneş ışığını bedeniyle engelledi ve Başbüyücü'yü geniş gölgesinin içine aldı. "Gözleriniz için perde öreyim mi?" Endişeli bir bekleyişle ellerini kaldırdı.

Yaşlı ve çürümeye yüz tutmuş bedenine hapsolmuş eski Vadim Maur öfkeden deliye dönerdi. Ancak hem genç hem de zinde bir bedende yeni vücut bulmuş Vadim Maur'un öfkesi o kadar çabuk geçmezdi.

"Gerek yok." Vadim'in yeni, daha genç gözleri ışığın bolluğuna alışmaya başlamıştı bile. Gölgeleyici elini gözlerinin üzerine kaldırdı ve etrafındaki dünyaya gözlerini kısarak baktı.

İki büyük nehrin birleşmesiyle oluşan rüzgârlı bir kara parçasının üzerinde duruyorlardı: Kuzeydeki Mandolay Dağları'ndan aşağı inen Frost ve Rhakis yakınlarındaki kaynağından doğuya doğru akan Selas. Vadim yavaş bir daire çizerek döndü ve uzun zamandır görmediği bu dünyayı seyre daldı. Arkalarında, yeni ve çok daha geliştirilmiş Koderas'ı barındıran bir kilometre uzunluğundaki açık sel'dor çukuru uzanıyordu. Koderas'ın büyük ateşlerinden kalın siyah duman bulutları yükseliyordu. Bir zamanlar çukuru çevreleyen ağaçlar çoktan yok olmuştu ve geriye kalan tek şey, ağır gri kül ve sel'dor tozu tabakalarıyla kaplı sık çalılardı.

Vadim'in göğsü gururla kabardı. Koderas'a bakan bazıları kül, is ve zehirli gazların çevredeki ormandaki yaşamı boğduğunu görebilirdi. Ama Vadim öyle düşünmüyordu. O Koderas'ı gerçekte olduğu gibi gördü: güç. Onun gücünü. Ham, acımasız ve çirkin belki ama yine de tartışılmaz derecede büyük.

Çemberinin son çeyreğini döndü ve ikinci

Gelmesinin nedeni: Toroc Maur'un parlayan ihtişamı - dünyanın kavrulmasından bu yana yer üstüne uzanan ilk Elden kalesi.

Şu anda devasa bir dış duvar ve iskeleden biraz daha fazlası olsa da, tamamlandığında muazzam kale Selas Nehri kıyısında büyük, boynuzlu bir örümcek gibi çömelecek, pırıl pırıl siyah kuleleri geniş, yüksek duvarlı ve iyi korunan merkezi bir kalenin ortasından yükselecek, neredeyse temeli kadar yükselecek, Boura Maur'un yeraltı katları derinlere dalacaktı. Boura Maur'u Koderas'a bağlamak için nehrin üzerinden geçen ilk yükselen *sel'dor* köprüsü çoktan inşa edilmişti. Köprünün girişini çevreleyen, Vadim Maur'un doğumunu simgeleyen gümüşü ay ve yıldızlarla işlenmiş, zengin mor renkli iki devasa Eld bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Duygular Vadim'in içinde sarmalandı: memnuniyet, gurur, heves.

Yüzyıllardır süren planlama ve emek nihayet meyvesini veriyordu. "Göster bana," diye ısrar etti.

Vadim, Toroc Maur'un mevcut yapısını gezdikten ve inşaatın bir sonraki aşamasının planını ayrıntılı olarak inceledikten sonra, Grule'yi taş basamaklardan kalenin yüksek, iyi korunmuş duvarlarına kadar takip etti; burada topçular siperlere monte edilmiş yay toplarının yanında toplanmıştı.

"Ah," dedi Vadim. "Yeni yay topu sürgüleri. Büyüyü mükemmelleştirdin mi? "

"Yaptım. Çok memnun kalacağınıza inanıyorum." Grule başıyla topçulara işaret etti ve onlar da hemen en yeni silahı ateşlemeye başladılar - daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve yüksek uçmak için büyü ile büyülenmiş yay topları - en yüksek büyü gücüyle uçan bir Tairen Ruhunu bile geride bırakacak kadar hızlı ve yüksek. Başbüyücü, topçuların yeni okların muhteşem performansını sergilemelerini izleyerek tam bir çeyrek çan geçirdi.

"Aferin Grule," diye övdü sergi sona erdiğinde. "Zaferimizi garantilemiş olabilirsin. Gökyüzü tairenlerden arınmışken, Karanlıklar Ordumu hiçbir şey durduramaz."

"Beni onurlandırdınız, Yüce Efendimiz." Primage Grule alçak sesle eğildi. "Ama dahası da var. Son raporumdan bu yana yeni bir gelişme ekledim. Bu fikir aklıma Drogan kan büyüleri kitabını okuduktan sonra geldi. Potansiyel

...hesaplanamaz."

Vadim kaşlarını kaldırdı. "Merak ettim. Bu yeni gelişme nedir? "

"Eğer izin verirsiniz, Yüce Efendimiz, göstermeme izin verin. Şuradaki tarlada koşan *umagi*'yi görüyor musun?" Uzaktaki arazilerden birinde küçük bir noktayı işaret etti ve Vadim'e teleskopik bir dürbün uzattı.

Vadim camı kaldırdı ve yırtık pırtık giysiler içindeki bir adamın orman kenarına doğru koştuğunu gördü. "*Umagi*"lerinden birinin kaçmasına izin mi veriyorsun?"

"Teleon'daki savaştan kalan daha az değerli esirlerimizden biri. Ona ormanın sınırına canlı ulaşırsa özgürlüğünü vereceğimi söyledim." Grule gülümsedi. "Biraz teşvikle daha hızlı koşabileceğini düşündüm. Topçu Raegus, ateşe hazırlan." Siperin en ucundaki topçuya başıyla işaret etti. Adam yay topunu yeniden yerleştirmek için krankı çevirdi.

"Anlamıyorum. Hedeften uzağa nişan alıyor."

Grule'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Gerçekten de öyle, Yüce Efendimiz." Sesini yükseltti ve "Hazır olduğunda ateş et, topçu." diye seslendi.

"Ta, Usta Grule." Topçu küçük bir şişenin tıpasını açtı, monte edilmiş top sürgüsünün ucuna parlayan kırmızı bir sıvı döktü, sonra ateşleme rampasına döndü ve serbest bırakma kolunu geri çekti. Kalın, örgülü metal yay kirişi keskin bir ses çıkardı ve sürgü havaya fırladı. Fırlatma işlemi hızlandırma büyüsunü ateşledi ve tıpkı diğer tüm yeni mermilerde olduğu gibi mermi hızla hızlandı.

Ancak daha sonra olanlar Vadim Maur'un çenesinin düşmesine neden oldu.

Kaçan *umagin*in aksi yönüne fırlatılan uçan ok, havada hızlı ve ani bir dönüş yaptı ve koşan adama doğru hatasız bir şekilde ilerledi. Birkaç dakika sonra, orman kenarına doğru koşan küçük karanlık benek yere düştü.

"Buna inanmıyorum." Vadim Maur dürbününü bir gözüne doğru kaldırdı. Ok hedefini vurmuş, kaçan adamı ikiye bölmüş ve vücudunun üst yarısını yere yapıştırmıştı. Grule'ye doğru döndü. "Nasıl?"

"Top mermisini yönlendirmek için Drogan çağırma büyüsunün bir varyasyonunu kullandım ve o *umagin*in kanını büyüsunün temeli olarak kullandım. Topçu iksiri uyguladığında, mermi sihirli bir şekilde kan verene doğru çekildi."

"Yani..."

"Evet." Grule yine gülümsüyordu. İyi iş çıkardığını biliyordu. "Bana Tairen Ruh'u'nun kanını ver, Yüce Efendimiz, ben de onu gökyüzünden vurayım."

"Bunu yap Grule, ben de sana kendi kuşağımdan seçtiğin mücevherleri vereyim. Ve Büyücü Konseyi'ndeki koltuk seçimini de."

Vadim kutlama amaçlı bir tokalaşmayla Büyücü'nün elini sıkı. "Aferin, Grule. Gerçekten de aferin."

"Teşekkür , Efendi Maur. Övgüleriniz benim için her şey demek. Ve şimdi, eminim Boura Maur'un gerçek hazinesini görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur."

Vadim ve Grule, Toroc Maur'dan aşağıdaki Boura'nın kalbine inen geniş, dolambaçlı merdiveni kullandılar. Sadece birkaç kişinin bildiği ve daha da az kişinin erişebildiği seviyelere inen Grule kapıyı açtı ve Başbüyücü'yü ziyaretinin asıl amacının bulunduğu gizli odalara götürdü.

Orada, sıcaklığın donma noktasına yakın düştüğü geniş, alçak tavanlı bir salonda, yükseltilmiş toprak bir geçit, sonsuz bir sis denizi gibi görünen bir yere doğru uzanıyordu. Tavandan sarkan pirinç köz kapları sisleri hastalıklı kırmızı-turuncu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Vadim ve Grule geçide adım attıklarında Grule bir büyü yaparak odanın her tarafına büyü kıvılcımları gönderdi. Kor kapları parladı ve sis incelik grimsi beyaz ceset yığınlarının çürüyen bir yaraya doluşmuş kurtçuklar gibi bir araya toplandığı geniş bir dizi açık çukuru ortaya çıkardı.

Dalgalı kütleden anlamsız ve sözsüz, donuk bir mırıltı yükseldi. Alçak, tıkırtılı bir inilti, balgamla boğulan boğazlarda sürüklenen astımlı bir nefes gibi. Bu rahatsız edici ses, şüphelenmeyenlerin içgüdüsel olarak enselerindeki tüyleri diken diken eder... ve alametini fark edenlerin yüreklerine korku salar.

Revenantlar. İnsan eti ve kemik parçalarından türeyen, toprak, *büyü* tozu ve hem insanın hem de hayvanın çürüyen sakatatından oluşan çorbamsı bir bataklıkta cadı otu gibi büyüyen insan biçimli yaratıklar. Ne tamamen canlı, ne de tamamen ölü, daha ziyade canlı ete karşı doymak bilmez bir açlık duyan ruhsuz hantallar. Ve şu anki can çekişen hallerine rağmen, sürülerinden kurtulduklarında, vurucu yılanların hızıyla ve avını indiren bir *lyrantın* etobur vahşiliğiyle hareket ediyorlardı.

Onlar mükemmel silahlardı. Kara büyü'nün en karanlığıyla canlandırılan bu yaratıklar neredeyse yok edilemezdi. Delip geçecek kalpleri, nefesini kesecek ciğerleri, kanını emecek damarları yoktu. Bunun yerine, büyük, korkunç süngerler gibi, kurbanlarının kanını ve erimiş etini emerek geliyordu. Hem dış derileri hem de çeneden atık kanalına kıvrılan uzun sindirim borusunun astarı, temas halinde et ve kemiği sıvılaştıran aşındırıcı bir enzim salgılar, ardından ortaya çıkan besin açısından zengin yapışkanı emer ve yaratıkların sürekli aç olan vücutlarının geri kalanına aktarırdı. Hortlakların katledilmiş insanlardan oluşan bataklıklara dalıp çıkabildiği bir savaş meydanında, parçalanmaları bile sayılarının artmasına hizmet ederdi; çünkü konakçısından kopan bir hortlak uzvunun yeniden büyümesi için taze kana ihtiyacı vardı.

Kudurmuş varlıklarının her hücresine kodlanmış tek düşünceleri beslenmek ve öldürmektir... ve tasmalarını tutan Elden Büyücülerine hizmet etmek.

"Şimdi kaç tane yetiştirdin?" Vadim sordu.

"Üç milyon iki yüz bin, Yüce Efendimiz," diye yanıtladı Grule. "Soğukta saklandılar, aç bırakıldılar. Onları serbest bıraktığınızda, yaşayan hiçbir şey uzun süre yollarında duramayacak."

Üç milyon iki yüz bin. Bu dünyanın daha önce hiç görmediği, efsanevi Karanlıklar Ordusu'nun en çılgın hesaplarını bile aşan bir güç.

"Mükemmel." Celierian kralı müttefiklerini Kreppes'te toplamıştı. Vadim'in sınırdaki gözleri savaş hazırlıkları hakkında günlük raporlar veriyordu ama çabaları boşa gidecekti. Seledos'un on üçüncü gecesinde yeni ay doğmadan önce Celieria Eld'e ait olacaktı, ondan sonra da Solan Topraklar. "İyi iş çıkardın Grule. Sen onun mücevherlerine layık bir Büyücüsün." Hortlak çukurlarına son bir kez ışıltılı bir bakış attı. "Onları nakil için hazırlayın."

Celieria~ Kreppes

Verados'un 30^{uncu}

günü

Rain ve Ellysetta'nın süitinin kapısı çalındı. Gil telefonu açmaya gittiğinde, diğer tarafta Yüce Lord Dervas Sebourne'u görünce kimse Ellysetta kadar şaşırmadı. Beşlisinin savaşçıları

Gil, Celierian Yüce Lordu'nu odanın içine soktuğunda Rain gibi anında taş suratlı oldu.

"Lord Sebourne," dedi Rain temkinli bir sertlikle.

"Feyreisen." Sebourne'un sesi de aynı derecede netti. "Kısa keseceğim. Kral yalanlarınızı ve manipölasyonlarınızı görmezden gelmeye karar vermiş olabilir ama ben vermedim. Bu yüzden geri dönüşümün aksi yönde bir işaret verdiğini düşünme. Şimdilik kişisel duygularımı bir kenara bırakıp sizi bu ittifakın bir üyesi olarak kabul etmekten başka çarem yok ama bu savaş sona erdiğinde, Celierian yaşamının her alanında Fey müdahalesini ortadan kaldırmak için Lordlar Konseyi'ne liderlik etmek niyetindeyim. Ve uyarıyorum, savaş olsun ya da olmasın, sizin ya da Fey'lerinizden herhangi birinin ölümlülerin zihinlerini etkilemek ya da istila etmek için büyü kullandığını tespit edersem, idamınızı isteyen ilk kişi ben olacağım. İyi akşamlar dilerim."

Kaba bir şekilde başını salladı ve dışarı çıktı.

Ellysetta onun ardından bön bön baktı. Yağmur'a döndü ve başını salladı. "Gerçekten buraya gelip seni *tehdit* mi *etti*?"

"görünüyor, *shei'tani*." Rain'in elleri kalçalarındaki *meicha* palalarının kabzalarına gitti ve gözleri Büyük Lord Sebourne'un az önce çıktığı kapalı kapıya dikildi.

Dervas Sebourne koridorda, Feyreisen'in süitinin kapısının yanındaki pirinç duvar aplikine küçük beyaz bir taş bıraktıktan sonra hızlı adımlarla kendi odasına doğru yürüdü.

Ellysetta hâlâ Lord Sebourne'un bu açıklanamaz ziyaretine hayret ediyordu ki, uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer bir ses gecenin sessizliğini bozdu. Sebourne'un saldırgan davetsiz misafirliğini bir anda unuttu. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"!" diye bağırdı. "!" Gurur geldi!"

Yağmur çoktan kapıya doğru yönelmişti. Birlikte, Ellysetta'nın ana beşlisi etraflarında çember oluşturarak, kaleden çıkıp dış kapıdan geçerek yaklaşan tairenleri karşılamaya koştular.

"Steli! Seni çok özledim!"

Ellysetta kendini Steli'nin boynuna atıp kalın, yumuşak kürkünü okşarken, büyük, kar beyazı tairen başını eğdi ve memnuniyetle mırıldandı, mavi gözleri gökyüzü parlaklığında dönüyordu.

Diğer iki tairen, Xisanna ve Perahl, onunla birlikte Orest'ten uçuşlardı. Ellysetta'nın beşlisinin Toprak Efendisi Rijonn, Kreppes yakınlarındaki yeni yükseltilmiş tepelerden birinin yamacında onlar için bir sığınak yapmıştı. Tairen standartlarına göre küçük olan sığınak neredeyse Kreppes'in tamamı kadar büyüktü. Rain, Ellysetta ve tairen içeride rahatça hareket edebilecek kadar geniş bir alana sahipti.

"Steli de Ellysetta-kitling'i özledi. İnsan şehri sensiz pek eğlenceli değil. Çok fazla av kokusu var ama Fey-kin yemememi söylüyor. Steli'yi..." Ellysetta'nın kafasında hırlayan, köle gibi yiyen bir tairen görüntüsü belirdi.

"Senden ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm Steli, ama geride kalıp Orest'e göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Mrr... orayı çiz. Çok iyi." Tairen'in mırıltısı o kadar yükseldi ki etrafındaki toprak titreşmeye başladı. Pırıl pırıl parlayan fildişi pençeleri toprağa battı ve büyük kedinin zarif kuyruğu yere çarparak toz bulutları oluşturdu.

"Neden gittin Orest, Steli-chakai?" Rain sordu.

Başını bir yana eğdi. *"Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling burada, orada değil."* Ses tonundan, cevabın en kalın kafalılar için bile açık olması gerektiğini düşündüğü anlaşılıyordu.

Ellysetta bir kahkahayı bastırdı. Tairenler yaramazlık havasındaydı.

Yağmur içini çekti. "Ve eğer Karanlıklar Ordusu gerçekten de inandığımız gibi buraya saldırırsa, varlığınız için minnettar olacağız ama biz ayrıldığımızda Orest hâlâ saldırı altındaydı. Siz gittiğinize göre Lord Teleos'la asalet adına hangi tairen konuşacak?" Tairen kural olarak insanlarla konuşmazdı. Tairen Ruhları dışında Feylerle de konuşmazlardı. Bunu haysiyetlerine aykırı buluyorlardı. Steli bunu yapmayı sadece Rain istediği için kabul etmişti.

"Ah." Steli'nin burnu seğirdi. *"Fahreeta konuşuyor."*

Xisanna homurdandı. *"Konuşmalar konuşmalar konuşmalar."*

Huah. Huah. Perahl ve Steli kahkahalarla güldü.

"Bana Fahreeta'nın geride kalıp asalet adına Lord Teleos'la konuşmayı kabul ettiğini mi söylüyorsun?" Fahreeta gururlu, kendini beğenmiş bir güzeldi, Ellysetta'nın bir insanla konuşacak kadar alçalabileceğini hayal edebileceği son tairen'di, hatta soyunda Dev Teleos kadar Fey kanı olan biriyle bile. "Buna inanamıyorum."

"Mmm," diye onayladı Steli. *"Fey-kin Fahreeta'ya çok güzel, çok cesur olduğunu söylüyor,*

Çoooook güzel. Fahreeta artık Fey-kin'i seviyor. Torasul'la birlikte kalacağını ve Fey-kin'le konuşacağını söylüyor. Hatta Fey-kin'in kürkünü okşamasına izin veriyor ve sürekli ona mırıldanıyor." Mavi gözleri sinsi bir mizahla parlıyordu. *"To- rasul Fey-kin'i o kadar da sevmiyor."*

"Ah canım," dedi Ellysetta. Bunun ne anlama geldiğini anlamak için çok iri, çok huysuz bir Torasul'un mükemmel çizilmiş resmine ihtiyacı yoktu.

Fahreeta tairen boyutlarında bir çapkındı. Şık ve güzeldi ve bunun da farkındaydı. Eşi Torasul, bir tairenin sabrından daha fazlasına sahipti -ki bu iyi bir şeydi, yoksa eşinin sürekli sataşması onu çıldırtabilirdi- ama Su ustası Loris v'En Mahr'ın ara sıra kendi kasırga eşine hatırlattığı gibi, en engin denizler bile eninde sonunda kıyıya vururdu.

"Endişelenme. Steli Fey-kin'i Fahreeta'yı çok fazla sevmemeleri konusunda uyardı, yoksa Torasul Fey-kin'in lezzetli görüldüğüne karar verebilir." Steli, Fahreeta'nın eşinin tairen kıskançlığı yüzünden onu yiyebileceğini anlatırken kıs kıs güldü ve Dev Teleos'un yüzünün bir görüntüsünü seslendirdi.

Yağmur endişeyle kaşlarını çatı. "Lord Teleos gurur yöntemlerinden anlamıyor. Belki de Sybharukai'ye şarkı söylemeli ve Orest'e başka tairen göndermesini istemeliyim," diye önerdi. "Torasul'un öfkelenmesi ihtimaline karşı."

Huah Huah. Diğer iki tairen inin zeminine düştü, sırt üstü yuvarlandılar, büyük bedenleri kahkahalarla sarsıldı. Tairen konuşmasının parlak, canlı tonları ini doldurdu, o kadar zengin bir canlılıktaydı ki sesler havada altın ve gümüş gibi parılıyordu. *"Bu çok iyi bir şaka Steli-chakai. Rainier-Eras çok endişeli. Torasul'un Fey-kin'i gerçekten yiyeceğini düşünüyor."* Tairen'in kuyrukları birbirine dolanarak dönüyor ve iri pençeleri havayı dövüyordu.

"Bu bir şaka mı?" Yağmur kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şaka mı yapıyorsun?"

Huahuahuah. Steli'nin gözleri sıkıca kapandı ve burnundan hırıltılı kıs kıs gülüşler çıkarken başı aşağı yukarı sallandı. *"Çok iyi şaka. Çok iyi."*

Ellysetta hızla genişleyen sırtışını gizlemek için bir elini ağzına kapattı. "Seni hınzır kedi!" diye bağırdı, sonra da bu azarlamayı bastırılamaz bir kahkahayla mahvetti.

"Şimdi hareket etmelisin, shei'tani." Ruh'un sıkı örgüsüyle gönderilen komut, Hava'nın bir çekişiyle geldi ve onu

Steli'nin tarafı.

Temizlenir temizlenmez Yağmur fırladı. Değişim'in ısıltılı gri sisi dalgalandı.

"Mraawwrrr!" Steli ciyakladı ve kaçmaya çalıştı ama Rain'in saldırısından kaçınmak için yeterince hızlı hareket edemedi.

Siyah ve beyaz tairenler, uzuvları birbirine dolanmış, kanatları vücutlarına sıkıca yapışmış, küçük inin zemininde yuvarlanarak üstünlük için güreşiyorlardı. Hâlâ gülmekte olan diğer iki tairen bir kenara çekilmiş, hevesli bir eğlenceyle onları izliyor, gerektiğinde sallanan bir uzvu ya da kuyruğu kaçırmak için ara sıra kaçıyorlardı.

Sonunda Rain Steli'yi kısıtırmış, dişlerini boynunun arkasına geçirmişti. Anında onu serbest bıraktı, kükreyerek ilan etti ve Ellysetta'nın yanına doğru ilerledi. Steli ayağa fırladı, burnunu çekti ve inin bir köşesine çekilip kabarık kürkünü tımar etmeye başladı.

"Peki işin aslı nedir, Steli-chakai?" Rain sordu. *"Fahreeta gerçekten de gurur için Lord Teleos'la konuşmayı kabul etti mi?"*

"Oh, evet. Ve Fey-kin Fahreeta'ya onun çok güzel olduğunu söyledi. Sevdı ve Fahreeta da mırıldandı. Ama Torasul kıskanmadı. İki bacağı kıskanmak mı? Fey-kin'i bile mi?" Homurdanarak başını salladı, bu fikri saçma bulduğu halinden belliydi.

Steli'nin ağzı aniden ardına kadar açıldı, dişleri parıldıyor, pembe dili kocaman bir esnemeyle kıvrılıyordu. *"Steli yorgun. Orest'ten uzun uçuş. Uykuya ihtiyacı var. Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling sürüyle birlikte kalıyor."*

Bu bir sorudan ziyade Fey'Bahren gururunun İlk Kılıcı'nın bir emriydi ve Rain de bunu kabul etti.

"Aiyah, Steli-chakai. Sürü ile birlikte kalacağız."

Fey'Bahren'de tairenler sık sık birbirlerinden ayrı uyurlardı ama burada, taşlarını ısıtacak volkanik bir kalbi olmayan bu yeni , kürk, kanat ve uzuvlardan oluşan bir yuvada üst üste yığılarak vücut ısılarını ve sürünün rahatlığını paylaşıyorlardı. Yuvanın merkezinde, Steli ve Yağmur'un arasındaki yumuşak kürk yatağına sıkışmış olan Ellysetta da uyudu ve Lord Galad'ın Nöbetçi çiçekleri olmadan bile, sadece avlanma, uçma ve gururun sıkı sıkıya bağlı sevgisi ve güvenliğiyle sarmalanmış yaşamla ilgili güzel, mutlu tairen rüyaları gördü.

Eld~ Boura

Düştü Seledos'un

1^{inci} günü

Mor makam cübbesinin lüks kıvrımlarına bürünmüş olan Başbüyücü Vadim Maur, Eld'in heybetli tahtında oturuyordu; bedeni, *sel'dor* cevherinden oyulmuş devasa gövdesi intikamcı bir tanrı gibi üzerinde yükselen Gölgelelerin Efendisi Seledorn'un siyah elleriyle sarmalanmıştı. Oyma taşları parlak bir parlaklıkta cilalanmış devasa siyah ejderha kanatları tanrının sırtından yükseliyor ve öne doğru kıvrılıp Büyücü'nün tahtının üzerinde büyük, karanlık bir koruyucu kubbe oluşturuyordu. Tahtın sembolizmi açıktı: Seledorn Başbüyücü'yü elleriyle kucaklıyor ve onu tanrının ilahi kudretinin sığınağında koruyordu.

Bu duygunun pekiştirilmeye ihtiyacı vardı. Vadim'in Konsey'deki ve Büyücü Salonları'ndaki casusları, onun bedenlenmesinden sonraki günlerde Büyücüler arasında dolaşmaya başlayan fısıltıları geri getirmişti. Nour ne kadar yetenekli bir Büyücü olsa da, Azrahn'a daha hâkim olan birkaç kişi daha vardı ve Vadim'in artık Nour'un bedeninde yaşamasıyla birlikte, bu Büyücüler onu devirmeyi planlamaya başlamışlardı.

Ancak Büyücüler, Nour'un sınırlamalarının Vadim'in gücü elinde tutma yeteneğini azalttığını düşünüyorlarsa büyük bir yanılgıya düşmüşlerdi. O hâlâ Vadim Maur'tu, Eld tarihindeki en büyük Yüksek Büyücü. Yüzyıllar süren üreme ve deneylerden sonra kendi Tairen Ruhunu tasarlayan Yüksek Büyücüydü.

Ve yakında... çok yakında... o Tairen Ruhu'na sahip çıkacak ve onu Eld'e geri getirerek bir sonraki enkarnasyonuna ev sahipliği yapacaktı. Elvia'ya kaçıp ulaşamayacağı bir yere gittiğinde onu kaybetmekten korkmuştu ama şimdi geri dönmüştü. Hâlâ bir şekilde onu rüyalarından uzak tutuyor olsa da, kadının büyük, uçsuz bucaksız, karanlık potansiyeli duyularını bir kilit taşı gibi kendine çekiyordu. Onun yakınlığı büyüsünü yüzeye çıkarıyor, karanlık gücün küçük kıvılcımlarını adamın içinden akıtıyordu.

Tüm vücudu elektrik beklentisiyle karıncalanana kadar damarları.

Seledos'un on üçüncüsü olan Karanlık Gece'nin üzerine yeni aylar doğduğunda, karanlığın tanrısı Seledorn'un ellerinde beşikte oturan Vadim Maur, Tairen Ruhu olacaktı ve dünya onun büyüklüğü karşısında sinecekti.

"Büyücülerim!" diye bağırdı Boura Fell'in taht odasının geniş mağarasında toplanan binlerce kişiye. Tahtın en yakınında mavi cüppeli Primage'lar toplanmıştı, onları kırmızı cüppeli Sulimage'lar takip ediyordu. Birkaç düzine safran cüppeli Çırak ve hatta bir avuç gelecek vaat eden yeşil giysili Acemi'ye mağaranın arka tarafındaki kuytu köşelere sıkışmaları için izin verilmişti. "Büyücülerim, Demyan Raz'ın kayıp Savaşlarının yıkımından sonra toparlanmak için uzun zamandır burada, karanlıkta yaşıyoruz. Uzun süre gizlice çalıştık, sabırla sayılarımızı yeniden inşa ettik, sessizce yeniden güçlendik - eskisinden bile daha güçlü.

"Yağmur Tairen Ruhu dünyayı yakıp kavurduğunda birçoğunuz Acemi yeşilini zar zor giymiştiniz. Eld'in hesaba katılması gereken bir güç olduğu, Büyücülerin yer üstünde özgürce dolaştığı ve bu dünyanın daha küçük varlıklarının bizim öğütlerimizi ve iyiliğimizi aradığı zamanları hatırlamıyorsunuz."

Bakışlarını yavaşça odanın içinde dolaştırdı ve en uzun süre yaşlı Büyücülere -hem destekçisi olmuş hem de daha önemlisi olmamış olanlara- odaklandı. "Aranızdaki en yaşlı kişi Demyan Raz Konseyi'nde bir Büyücü olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor. Kendi hırsları onu kör etmişti. Tairen Ruhlarının gücünü hafife aldı. Ben hafife almadım."

En az güvendiği kişilerin yüzlerinde, gerçek duygularını ele verecek titrek bir bakış, bir gülümseme aradı ama hiçbir şey bulamadı. Ona güvendikleri için değil; bunu düşünecek kadar aptal değildi. Hayır, onlar sadece yetenekli düşmanlardı, düşüncelerini saklamakta ve sadakat numarası yapmakta ustalaşmışlardı.

"Bazılarınız o gün benimleydi, Lord Ölüm - iki bin yıldan fazla bir süredir yenilgiyi hiç tatmamış olan Fey savaşçısı -Kılıçlarını yere attı ve savaşmadan bana teslim oldu. Ben de Yağmur Tairen Ruhu'nu fethedeceğim ve yakında Solan Topraklar da onu takip edecek."

Kendisiyle birlikte olanlar onun cesur planını ve Eld'e zaferle dönüşlerini hatırladıkça başların sallanmaya başladığını gördü.

Lord Ölüm ve eşiyle birlikte. Beşinci enkarnasyonlarını çoktan geride bırakmış olan deneyimli Primage'lar, genç Primage Vadim'in fikrini saçmalık olarak görüp alay etmişlerdi. Lord Ölüm savaş alanına adım attığında titreyen bu büyücüler, böylesine büyük ve korkusuz bir savaşçının canlı ele geçirilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyorlardı -Bu kadar basit bir şekilde dize getirilmek şöyle dursun. Yine de başarmıştı ve Lord Ölüm'ün yakalanması Vadim'i Büyücü Konseyi'nin üst kademelerine fırlatmış ve nihayetinde ona Eld'in en yüksek makamının imrenilen morunu kazandırmıştı.

Eld'in tahtına oturan en genç Başbüyücüydü. Ve eğer onun atanmasına karşı çıkan daha yaşlı, daha saklı Primage'lardan birkaçı bu süreçte gizemli bir şekilde ölmüşse, bu bir ibret öyküsü olarak hizmet etmişti. Eld Büyücülüğü'nde ilerlemenin bedeli buydu.

"Teleon ve Orest'te Fey'in gücünü test ettik ve onları düşündüğümüzden çok daha savunmasız bulduk." Bakışlarını şu anda Konsey saflarında dalgalanan anlaşmazlığın çoğunu körüklediğinden şüphelendiği Büyücü'nün üzerine dikti. "Sayıları az, müttefikleri daha az. Eğer Tairen olmasaydı, her iki şehir de Eld İmparatorluğu'na ait olurdu. Hepsinden iyisi, *chemar* kullanımımız büyük bir başarı sağladı."

Orest ve Teleon'un gerçek zaferi ise Ellysetta Baristani'nin Solan Topraklar'ın güvenliğinden ve korumasından ayrılmış olmasıydı. Göğsündeki dört işaretle birlikte, ruhunu ele geçirme işlemini tamamlaması an meselesiydi. Ancak önce fethetmesi gereken bir krallık... ve Tairen Ruhu için kurması gereken bir tuzak vardı.

"Şimdi Celieria'nın orduları bölünmüş durumda, ölümlü müttefikleri hâlâ haftalar uzakta. Onlar ve Feyler koparılmak için olgunlaşmış durumdalar. Size uzun zamandır söz verdiğim zafer artık kapımızda." Vadim tahttan ve kollarını iki yana açtı. "Nihayet Büyücülerim, dünyadaki hak ettiğimiz yeri geri almaya hazırız. Nihayet, Eld'in tüm gücünü ortaya çıkarmanın ve Gölgeler Tanrısı Seledorn'un zaferi için önce Celieria'yı, sonra da dünyayı ele geçirmenin zamanı geldi!"

Celieria~ Kreppes

Gece derindi. Yatağında tek başınaydı, lambanın ışığı dışında karanlıktı.

Azalan ay, pencere camlarından içeri süzülürken, Dervas Sebourne uyuyordu. Hareketsiz, kıpırtısız, insandan çok heykel gibiydi. Dışarıda, Kreppes'in çan kulesi gecenin ilk küçük gümüş çanını çaldı ve bu ses kışın ilk gününün ve Seledos'un ilk gününün gelişini müjdeledi.

Lord Sebourne'un gözleri açıldı. Vakit gelmişti.

Sessizce kalktı ve sessizce, ağır ağır giyindi. Deri pantolon, çizme, zincir zırh yoktu, bütün hafta taktığı güneş ve ay kolyesi. Çelik levhayla kaplı deri yelek tek zırhıydı; Kral'ın Muhafızları'nı niyetinden haberdar edecek hiçbir şey yoktu.

Kralın affını aldığından beri kullandığı silahları kuşandı: sol kalçasında kılıflı bir kılıç, sağ kalçasında kılıflı uzun bir hançer. Ama birinin hızlı bir susturmaya ihtiyacı olması ihtimaline karşı, her biri zehirli okla dolu ve paltosunun geniş manşetleriyle örtülmüş iki küçük bilek yayı taktı.

Yatak odasından çıkıp kapıyı gürültüsüzce arkasından kapatmadan önce paltosunun cebine bileklikler için bir şişe ekstra dart yerleştirdi.

* * *

Dervas doğu kanadından avluya doğru yürürken koridorlarda nöbet tutan askerlerin hiçbiri ona pek aldırış etmedi. Bu şatodaki insanların gece yarısı siperlerde gezinmelerine alışkındılar. Savaşın başlamasını beklemekle geçen bir hafta en sadık askerin bile sinirlerini yıpratmıştı.

Kale ile onu çevreleyen iç duvar arasındaki gölgeli yarığa doğru ilerledi. Kendisi gibi silahlı altı özel koruması onu bekliyordu.

"Diğerleri mi?" diye sordu sesi çıkmayan bir fısıltıyla.

"Yerlerine gönderildiler lordum," diye cevap verdi yüzbaşı. Muhafızlarının diğer altı adamının bu gece yerine getirmeleri gereken kendi görevleri vardı.

"O zaman zamanı geldi."

Kralın bulunduğu merkezi binaya girdiler. Savaş başladığında, geniş taş zemin geceleri sıra sıra uyuyan adamlarla kaplanacaktı. Ama şimdilik, buraya sığmayan tüm birlikler

dolup taşan kışlalar gecelerini kale duvarlarının dışındaki kamplardan birinde geçirdi.

Normalde boş olan salonda altı Kral Muhafızı görev başındaydı. İkişi doğu kanadına giden koridorun yanında, ikisi batıya giden koridorun yanında ve diğer ikisi de merdivenlerin başında. Altısı da Sebourne ve adamları içeri girerken gözlerini kırpmadan onları izledi.

"Siz ikiniz, benimle gelin," dedi Lord Sebourne adamlarına gür bir sesle. "Geri kalanınız burada kalsın. Birkaç saatten önce gelmeyeceğim."

Muhafızlarından dördünü ana salonda beklemesi için bırakarak, diğer ikisiyle birlikte taş basamakları koşarak ikinci kata ve kralın odalarına giden koridora çıktı.

Alt kattaki dört muhafız odanın sağındaki muhafızların yakınındaki bir masada oturuyordu. Sebourne'un adamlarından üçü kılıflı bir hançerle kılıç fırlatma oyununa başladı - eski bir Celierian savaşçı oyunu olan Fey Cha Baruk, Bıçakların Dansı'ndan esinlenilmişti. Dördüncü adam en yakındaki muhafızlarla rahat bir sohbete başladı.

"Sizi bilmem ama ben alevli Eld'in bir an önce saldırmasını dilemeye başladım," dedi. "Buraya geldiğimizden beri doğru düzgün bir gece uykusu çekemedim."

Bir şangırtı üzerine hem muhafızlar hem de Lord Sebourne'un adamı etraflarına bakındı ve Sebourne'un iki adamının, koridorda sekerek diğer iki Kral Muhafızına doğru ilerleyen kınlı hançerin peşine düştüğünü gördü.

Sebourne'un adamlarından biri yüksek sesle fısıldayarak, "Vern, seni *ahmak!*" diye yakındı. "Bu oyunda en kötüsü sensin. Bir halt atamıyorsun." Lord Sebourne merdivenin tepesine ulaştığında ikisi de yere düşen hançere ulaşmıştı.

"Senin *yakalayabildiğinden* daha iyi atabilirim!" Vern adındaki adam son kelimede sesini yükseltti.

Lord Sebourne ve adamları hemen harekete geçti. Salonun sağındaki iki adam doğu koridorunu koruyan iki Kral Muhafızına doğru atıldı. Hançeri kovalayan iki kişi ise batı koridorundaki muhafızlara yöneldi. Lord Sebourne ve iki yoldaşı merdivenlerin tepesindeki çifte saldırdı. Hançerler uçtu. Bıçaklar kesildi. Boğazları kesilmiş ve göğüsleri delinmiş olan altı Kral Muhafızı hızlı ve neredeyse sessiz bir anda öldüler.

Sebourne ve iki arkadaşı artık korumasız olan ikinci kat koridoruna yönelirken, diğer dört adamı Kral Muhafızları'nın cansız bedenlerini hızla boş bir odaya sürükledi.

Dorian paketinden çıkardığı ve yatak odasına kurduğu küçük kamp masasında oturuyordu. Bitişikteki odada bulunan daha büyük masayı kullanabilirdi ama uşağı Marten oradaki şezlongda uyuyordu.

Dorian itiraz ettiğinde Marten gülümseyerek, "Beni efendisinin kapısını koruyan sadık bir tazı gibi düşün," demişti. Eğer bir soyunma odası olsaydı, Marten Celieria Şehri'nde yaptığı gibi orada bir karyolada uyurdu; ama Kreppes eski bir kaleydi, savaş için inşa edilmişti, modaya uygun bir yaşam için değil ve daha yeni konutların pek çok konforundan yoksundu.

Dorian, Annoura'ya birkaç gün içinde yazdığı üçüncü mektubun nemli mürekkebini zımparaladı. Annoura ona henüz cevap vermemişti. Bir yanı cevap vermesini umsa da, diğer yanı cevap vermesini beklemiyordu. Yine de gecenin küçük çanlarında, uyuyamadığında, ona yazmak, birlikte geçirdikleri uzun yıllar boyunca sık sık yaptığı gibi kalbini ona dökmek, şefkatli sözlerini okurken yüzünün bir gülümsemeyle yumuşadığını hayal etmek onu rahatlatıyordu.

Mürekkep kuruyunca mektubu katladı ve mum lambasının alevinden bir çubuk mavisî mühür mumu yakarak katlanmış kapağın üzerine tuttu. Erimiş balmumu damlaları katlanmış parşömenin üzerine sıçrayıp küçük bir çölyak mavisî havuzu oluştururken, yatak odasının kapısının açıldığını duydu.

"Seni uyandırdıysam özür dilerim Marten," dedi başını kaldırmadan. Mektup mührünü balmumu havuzuna bastırdı ve izinin yerleşmesi için bir süre tuttu. "Uyuyamadım."

"Sen ." Bu ses Marten'e ait değildi.

Dorian'ın kafası döndü. "Sebourne? Ne yapıyorsun-" Sözleri aniden kesildi. Elleri boğazına gitti, küçük oku bulup çıkardı. Zehir. Güçlü ve hızlı etki eden bir zehir. Kasları şimdiden zayıflamaya başlamıştı ve nefes alamıyor gibiydi.

"Oğlumun intikamını alıyorum," diye tısladı Sebourne. Kralının şaşkın ve inanmaz gözlerinin içine baktı ve kılıcını Dorian'ın kaburgalarının altından geçirerek kalbine sapladı. "Krallığın artık Eld'e ait. Bu hafta bitmeden oğlun

benimki kadar ölü olacak. Karın ve taşıdığı çocuk Yüce Büyücü' hizmetkârları olacak ve ben de Eld İmparatorluğu'nun en yeni eyaleti olan Celieria'nın Lord Valisi olacağım."

Cannevar Barrial uyuması gerektiğini biliyordu. Vücudu ağrıyordu. Gözleri yaşarmış ve bulanıktı. Kılıcını kaldıramayacak kadar yorgunken düşman saldırırsa ne krala ne de müttefiklerine bir faydası olurdu. Bunu biliyordu ama huzursuzca uyukladığı birkaç saat dışında, gerçek ve huzurlu bir uyku tüm gece boyunca ondan kaçmıştı.

Zihni Talisa'yla ilgili çok fazla anıyla doluydu. Onun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü, çaresizliğini görmeden, sevgilisini kurtarmak için kocasıyla kırmızı bir Fey'cha kılıcının arasına atladığı o şok edici ölüm anını yeniden yaşamadan gözlerini kapatamıyordu. Cann şimdi bile kılıcın darbesini kızının sırtına değil de kendi kalbine isabet etmiş gibi hissedebiliyordu.

Ah, tanrılar. Doğrulup elleriyle yüzünü kapattı. Onun ölümüne karşı çıkmak istedi. Bunun hiç olmadığına inanmak istiyordu. Ama o çok fazla kuzeyli bir adamdı. Sınırların lorduydu. Kederli bir inkâr içinde debelenemeyecek kadar çok ölüm ve daha kötüsünü görmüştü.

Kış mavisi ve yumuşak bahar yeşili tonlarında pelüş, kürklü ipek yorganlarla kaplı yumuşak, kadınsı yataktan kalktı. Severn ve Parsis, Kral Dorian'a kendi süitini sunduktan sonra Talisa'nın süitini aldığı ve onun anısıyla kendine işkence ettiği için onun aptal olduğunu düşünmüşlerdi. Sadece Luce anlamıştı. Luce, Cann'ın vahşi, tatlı, uçarı çocuğu, herkesten daha fazlasını gören gözleri vardı. Artık neredeyse bir erkekti ve tıpkı annesi gibiydi. Luce, babasının Talisa'nın ölümünün hatırasıyla barışmak için onun hayatına dair bu anılara ihtiyacı olduğunu fark etti.

Odayı geçerek Talisa'nın narin oymalı tuvalet masasının yanında durdu. Masa tamamen kızlara ayrılmıştı; krem beyaza boyanmış ve fırçalar, taraklar, parfümler ve her türlü kadınsı gizemle donatılmıştı. Eli, Parsis'in geçen yılki Kış Sonu Bayramı için ona verdiği parfümlü krem kabına dolandı. Cann kapağı açıp kavanozu yüzüne doğru kaldırdı ve Talisa'nın en sevdiği çiçeklerin, sonsuza dek onun kokusu olarak hatırlayacağı narin aromasını içine çekti. Parlak, sıcak, bir bahar sabahından daha tatlı. Gözleri sıkıca kapandı. Kalbi sıkıştı. Ama kokuyu içine çekerken, Talisa'nın yüzünün kahkahalarla aydınlandığını görebiliyordu.

Kreppes ve civar köylerden gelen genç kızlar Bahar Ağacı'nın etrafında dans etmiş, çam direğe oyulmuş kış sahnelerinin etrafına parlak renkli kurdeleler örmüş ve giderken arkalarında çiçekler bırakmışlardı. Ne güzel bir gündü. Ne kadar mutlu, ne kadar mutlu bir gün.

Parfümü tekrar soludu ve bu anıyı zihninde sabitlemeye çalıştı. Onu düşündüğünde, canını çok acıtan diğer görüntüyü değil, bunu hatırlamak istiyordu.

Talisa'nın odasının kapalı kapısından bir ses süzüldü. Cann bunun farkında bile değildi ama sınırlarda geçirdiği bir ömür vücudunun gerilmesine neden olmuştu.

O bir anda, yorgunluğu buharlaştı ve kederi kendini, mevcut bilincinden tamamen uzak, dar bir kutunun içinde buldu. Kederli baba yerini Büyük Lord Barrial'a, sınırların vahşi ve kurnaz kurduna bıraktı. Parfüm kabını yere bıraktı, elleri otomatik olarak kılıçlarının kabzasını aradı ama onların yerine sadece boş havayı buldu.

"*Krekk.*" Silahları yatağının başucundaki sehpanın üzerinde, şimdi çıkardığı için kendine lanet ettiği zırhının bulunduğu rafın yanında duruyordu. İçinde uyuduğu çivili deri, tam bir savaşta bir balta, kargı veya ok darbesini durdurmak için çok az şey yapardı.

Oğulları onu zırhını çıkarmaya ikna ettiklerinde, "Belanın ilk işaretinde seni uyandıracağız," diye söz vermişlerdi. Ama bela buradaydı ve onlar gelmemişti.

Bu da başlı başına rahatsız ediciydi.

Cann, Talisa'nın döşemesindeki pelüş kürklerin ayak seslerini bastırmasına şükrederek hızlı bir sessizlik içinde odanın içinde koştu. Tam yatağa ulaştığında kapının mandalı kalkmaya başladı. Yatağın arkasına eğildi ve hançerlerinden birini kınından çıkardı. Hançer fırlatmada Fey'in yarısı kadar bile iyi değildi ama kapıyla arasındaki mesafe kadar kısa bir mesafede ıskalamıyordu.

Kapı çat diye açıldı. Bir ses fisıldadı, "Baba?"

Parsis. Cann nefesini bıraktı. "Al, Parsi." Temkinli bir alışkanlıkla olduğu yerde çömelmiş, hançerini fırlatmak için geri çekmişti.

Parsis kapının kenarından kafasını uzattı. Babasını görür görmez hızla içeri girdi. Severn de onun peşinden içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Artık gelenlerin oğulları olduğundan ve başka kimse olmadığından emin olan Cann ayağa kalktı. İkisinin de burada, tamamen silahlı ve zırhlı olması tek bir anlama gelebilirdi. "Yani başladı mı?"

"Kral öldü ama Elden'in elleriyle değil. Saldırı içeriden geldi." Parsis'in gözleri kararmıştı. "Sebourne, baba." Odanın içinde hızla babasının yanına ilerledi ve rafta asılı duran zırha uzandı.

"Sebourne?" Bu Cann'ın beklemediği bir şoktu. Parsis'in uzattığı göğüs plakalarının içine girdi. "Emin misin?"

"Luce, Sebourne'un adamlarının Kral Muhafızları'ndan bazılarını öldürdüğünü görmüş." "Luce nerede?"

"Kalkanları indirmeye ve alarmı çalmaya gitti." Sev diz çökerek babasının bacaklarına zırhları taktı.

Gece kalkanları açıkken müttefikleri uyaracak bir örgü öremiyorlardı. Sebourne bunu biliyordu ve kalkanları açık tutmak için önlemler alıyordu, bu da Luce'nin tehlikeye doğru gittiği anlamına geliyordu. Oğulları zırhını giymesine yardım ederken Cann, Luce'nin güvenliği için hızlı bir dua ve Sebourne'un deliliği için hızlı bir lanet gönderdi.

"Keder Sebourne'u çıldırtmış olmalı." Kibirli, öfkeli ve güce aç olmasına rağmen Cann, Sebourne'un krala karşı haince duygular beslediğini hiç bilmiyordu. Ama keder insana tuhaf şeyler yaptırabilirdi. "Hangi cehennem onu krala, onu öldürecek kadar ?"

"Ona izin verdiklerini sanmıyorum, Da. Luce ana salondaki tüm muhafızların öldüğünü söyledi. Sebourne'un adamları da cesetleri saklamaya özen gösteriyorlarmış."

Çocuklar zırhının son parçasını da yerine bağladılar ve ona silahlarını verdiler. Kılıç kemerini bağladı, sadağını sırtına astı ve siyah Fey'cha bandını göğsüne yerleştirdi. Sev ona Elf yayını uzattı. Yayı çabucak gerdi, sol ayak bileğini bir ucundan kıvırdı, yayın uzun, kavisli gövdesini sırtına doğru bükte ve kirişin ucundaki halkayı yerine oturttu. Yay elinde, oğullarına başıyla işaret etti. "Hadi gidelim."

Oğulları kılıçlarını çekti ve birlikte koridora çıktılar.

* * *

Kalenin merkez kalesinin koridorları ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Merkez kulede konuşlanmış tüm Kral Muhafızları görev yerlerinde değildi, sadece birkaç damla kan akıtılarak akıbetleri hakkında ipucu veriliyordu. Cann ve oğulları, ardından da doğu kanadında konuşlanmış olan Kral Muhafızları sessiz koridorlarda .

Kralın süitinde Dorian X ve uşağı Marten'in cesetlerini buldular, ikisi de açıkça ölmüştü. Cann diğerleriyle birlikte yüzlerini ekşitti. Oğullarının görgü tanıklıklarına rağmen, Sebourne'un ihanetinin bu reddedilemez kanıtı onu şaşkına çevirmişti.

"Onu bulduğumuzda," diye usulca homurdandı Cann, "o benimdir."

Oğulları başlarıyla onayladı. Birlikte koridora geri döndüler ve orta salona çıkan taş basamaklara doğru ilerlediler.

Sebourne ve iki adamını batı kanadının ilk koridorunda bir Kral Muhafızının cesedini ortadan kaldırırken buldular.

Cann tereddüt etmedi. Elf akrabalarını gururlandıracak bir hızla sırtındaki sadaktan bir ok çıkardı, yerleştirdi, nişan aldı ve fırlattı. Bir saniye sonra ikinci bir ok daha fırlattı.

Sebourne'un iki yoldaşı hiç ses çıkarmadan yere düştü. Yüce Lord dönerek kılıcını kınından çıkardı ve savaş için kaldırdı. Cann ve oğullarını görünce Sebourne'un dudağı kıvrıldı.

"Sen," diye tükürdü. "Bilmem gerekirdi."

"Ta, ben," diye hırladı Cann. "Seni sefil, *aşağılık* hain." Yayını oğlu Severn'e doğru itti. Elini kalçasındaki kılıcın kabzasına götürdü ve parlayan kılıcı kınından çıkardı.

"Hain miyim ben?" Lord Sebourne, meydan okuyan bir *lyrant* gibi dişlerini göstererek hırladı. "Büyük Sebourne Hanesi sonunda o Fey aşığı krala karşı durduğu için mi?"

"Çünkü Yüce Lord Sebourne, düşmanıyla açık savaşta yüzleşemeyecek kadar korkak, *omurgasız* bir suikastçı." Cann avluyu birkaç uzun adımda geçti ve kılıcını kaldırarak savaş pozisyonunu aldı.

"Seninle yüzleşeceğim, memnuniyetle." Sebourne kılıcını kaldırdı. Meşale ışığı kılıcın ince, pırıl pırıl uzunluğu boyunca parlıyordu. "Sen benim oğlumu öldürdün. Sen ve o Fey kurtçukları ve kızım dediğin o gevşek bacaklı sürtük."

Talisa'ya yapılan hakaret Cann'ı pervasızca onun üzerine saldırtmadı.

Sebourne'un hiç şüphesiz amaçladığı gibi. Bunun yerine, tüm öfkesi, tüm kederi, çekirdeğinin derinliklerinde sert, buz gibi bir düğüme dönüştü.

"Oğlunuz zayıf, şımarık bir kabadayıydı," diye cevap verdi. "Kızımın kendini onun için harcamasına asla izin vermemeliydim. En iyi gününde bile kızımın eteğini öpmeye layık değildi."

Sebourne'un burun delikleri alevlenirken içinde tatmin duygusu kabardı. Yüce Lord kılıcını pervasız bir güçle savurdu. Cann darbeyi kolaylıkla savuşturdu ve Sebourne'un korumasız sırtına doğru savurdu. Dervas hızla döndü ve Cann'ın darbesini savuşturmak için kalkanını tam zamanında kaldırdı. Kuzey sınırlarının vahşi doğasında bir ömür boyu yaşayarak bilenmiş refleksleriyle savaşa yabancı değildi ve kolay bir ölüm değildi. Cann gibi, onu alt edebilecek çok az lord vardı.

Bir ustalık formundan diğerine akıyorlar, bulanık bir hız ve istikrarlı, amansız bir hünerle saldırıyor ve karşı saldırıya geçiyorlardı. Makas Bıçakları. Buz Çemberi. Ölüm Düşüşü. Ateş Çemberi. Kalkan Saldırısı. Miğfer Baltası. Ne ürktü ne de duraksadı.

Cann geçmişte Sebourne'un yeteneklerini bir iki kez takdir etmiş ve birçok günü dostça bir rekabet içinde birlikte antrenman yaparak geçirmişlerdi. Şu anda o günlerden büyük pişmanlık duyuyordu. Sebourne onu çok iyi tanıyordu, nasıl saldırdığını, nasıl savunduğunu, hangi kombinasyonların ona en doğal geldiğini biliyordu.

Ama o da Sebourne'u tanıyordu.

Sebourne'un dövüşünde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan kalıpları izledi. Ve sonunda o da geldi. Özellikle vahşi bir dizi saldırı ve savuşturmadan sonra, nefes nefese kalmış, terden sıırılsıklam olmuş Sebourne, Maiden's Dance adlı daha hafif bir saldırıya geri çekildi. Alaycı darbeler dizisi hızlıca yapılırsa da arkalarında çok daha az güç taşıyordu. Öldürmek için değil, sadece rakibini kan kaybıyla zayıflatmak ve güvenini sarsmak için çok sayıda yüzeysel yara açmak için tasarlanmışlardı.

Cann yaraları normalde alacağından daha fazla aldı ve bunun Sebourne'u en sevdiği sonraki hamleyi yapmaya teşvik edeceğini umdu. Ve işte oldu. Kızlık Öpücüğü... yanağı açmak ya da bir gözü kör etmek için yüze indirilen bir darbe. Öldürücü bir darbe değil, sadece Maiden's Dance gibi bir kan mektubu, ancak Öpücük'ten kaçmak - ki bu genellikle içgüdüsel bir tepkiydi - dövüşçünün dengesini bozardı. Saldırgan daha sonra sert bir darbe indirebilir ve savunmacıyı sırtüstü yere yatırıp savunmasız hale getirmek için botunu savunmacının ayak bileğine geçirebilirdi

Son Nokta'ya, savunmasız bir boğazın derinliklerine gömülmüş bir kılıç.

Cann kaçmadı. Maiden'ın Öpücüğü'ne doğru döndü ve Sebourne'un bıçağının yanağını yanağından aldı. Acıyı hissetti, derisi yarılırken ılık kan fışkırdı. Ama miğferi ve zincir zırhı onu daha kötü yaralanmalardan korudu, çünkü kılıcın içine ve altına doğru dönerek Sebourne'un kılıç kolunun altına eğildi. Cann'ın kılıcı Sebourne'un bileğine saplanırken, sol eli de göğsüne bağlı siyah Fey'cha'lardan birine uzandı. Dervas'ın arkasından fırladı, elinde hançer, Sebourne'un savunmasız bacağına kesici bir darbe indirmek için

Sebourne tek dizinin üzerine çöktü, kılıcı avlunun kaldırım taşlarına çarptı.

Nefes nefese kalan Cann geri , Dervas'ın avluya düşen kılıcını tekmeledi ve kılıcını Sebourne'un çenesinin altına sapladı. "Seni hain *rultshart*. Seni şimdi öldürmeliyim."

"O zaman neden yapmıyorsun?" Mağlup Büyük Lord yaralı elini göğsüne bastırdı ve dudaklarını bükerek alay etti.

"Çünkü hızlı bir ölümü hak etmiyorsun, Dervas. Babasını öldürdüğün yeni kralımız, hain olduğun için cezalandırılmanı isteyecektir." Cann Kral'ın Muhafızları'na başıyla selam verdi, sonra geri çekilip kılıcını kınına soktu. "Tanrılar senin Gölge ruhuna merhamet etsin." Aniden kendini tükenmiş ve boş hisseden Cann, oğullarına katılmak için döndü.

"O merhamete ihtiyacım olmayacak Barrial," diye seslendi Sebourne onun ardından. Sonra sesi karanlık bir hal aldı ve ekledi: "Ama senin olacak."

Cann, Sev'in gözlerinin açıldığını gördü. Parsis'in bağırdığını duydu, "Da! 'Ware!" diye bağırdığını duydu, tam o sırada Sev babasının Elf yayını kaldırmış, okunu yerleştirmiş ve çekmişti. Cann döndü ve bir dizinin üzerine çöktü, bıçak elindeydi, Sebourne'un yaralanmamış kolunu kaldırdığını gördü. Sebourne'un kolunun manşeti geriye düşmüş, bileğine bağlı küçük bir yay ortaya çıkmıştı.

Cann'ın kılıcı, Sev'in oku ve Kral Muhafızları'nın kılıçları bir anda Büyük Lord Sebourne'u delip geçti. Bilek yayından çıkan zehirli ok Cann'ın başının arkasındaki duvardan sekti ve zararsız bir şekilde taş döşemelere düştü.

Ölümcül bir yara alan Dervas Sebourne, Büyük Hanedan'ının son üyesi, "Gamorraz!" diye bağırdı ve kaldırım taşlarının üzerine devrildi. Delinmiş kalbi hayatının son anlarını pompalarken burnundan ve ağzından parlak kan damlaları döküldü.

Seborne'un göğsündeki kolyede bulunan yuvarlak ay taşı parlamaya başladı.

"Ne-?" Kralın Muhafızlarından biri eğilerek kolyeyi inceledi. Beyaz taş daha da parlaklaştı.

Cann'ın şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama büyüü gördüğünde tanırdı. Ve eğer bu sihir Dervas'ın onlara son hediyesiyse, iyi bir şey olamazdı.

"onu!" diye bağırdı. "Geri çekilin! Herkes geri çekilsin!"

Uyarısı, kolyeyi tutan muhafız için çok geç oldu.

Parlak ışık yerini hızla genişleyen karanlığa bıraktı. Büyüyen karanlık elini, kolunu ve gövdesinin yarısını yutarken muhafız çaresiz bir dehşet içinde çılgılık attı. Vücudunun için için yanan kalıntıları yere düştü ve sarsıldı. Uluyan gölgeler kudurmuş bir açlıkla seğiren cesedinin üzerine çöktü.

"İblisler!" diye bağırdı biri ve Celierialılar dağıldı.

Kalenin her köşesinden çılgınlık yükseldi.

"Saldırı! Saldırı altındayız!"

"Da! Bak!" Severn arkalarındaki açık geçidi işaret etti.

Cann tam zamanında baktı ve kuyudan büyük, alaca bir kedinin atladığını gördü, sırtında parlak giysili ve peçeli bir Feraz savaşçısı vardı. Savaşçı, başının üzerinde daireler çizerek döndürdüğü bir zincire bağlı tuhaf bir vazo taşıyordu. Bir çeşit sıvı püskürdü ve ince damlacıklar kaçan Çölyaklıların üzerine çöktü. Celierianlar haykırdı, bazıları damlacıkların tenlerine düştüğü yerleri tokatladı. Yavaşladılar, yönlerini şaşırmış gibi biraz tökezlediler. Birkaçı başlarını salladı ve gözlerini ovuşturdu. Ama sonra teker teker doğruldular ve kılıçlarını çektiler.

"Kral! Kralı kurtarın!" diye bağırdılar.

Ve kendi yurttaşlarının üzerine çullandılar, kendi insanlarını kesip biçtiler.

"*Krekk,*" diye küfretti Cann. Başları beladaydı. Eld kaleyi içeriden ele geçirirse, Kreppes'in etrafında kamp kurmuş tüm müttefikler yolunmaya hazır kazlar olacaktı. "Sev, Parsi kapıya!" diye bağırdı oğullarına. "Kapıyı açmalıyız! Kaleyi almalarına izin veremeyiz."

Dış avluya ve ana kale kapılarına doğru koştular, ancak oraya ulaşmadan, büyü delisi Çölyaklılardan oluşan bir kalabalık yollarını kesti.

Kılıçlar parladı ve döndü. Cann ve oğullarının hepsi yetenekli kılıç ustalarıydı, Barrial topraklarını koruyan *dahl'reisen* tarafından doğuştan eğitilmişlerdi. Kan fışkırdı -hiçbiri onların değildi- ama damlacıklar Cann'ın yüzüne sıçradığında gözleri ve derisi yanmaya başladı ve üzerine garip, kafa karıştırıcı bir sis çöktü.

"Baba?" Parsis onun kolunu tuttu.

Parsis'in yüzü bir odaklanıp bir kayboldu. Kanlı elleriyle gözlerini ovuşturarak gözlerini kırptırdı. Tuhaf bir koku burun deliklerini doldurdu, sıcak ve egzotik, sarhoş edici. Kokunun ardından coşku geldi. Kana susamışlık. Cesaret ve kararlılık.

Önünde asılı duran yüz değişti. Gölgeler yüz hatlarında oynuyor, onları büküp yeniden şekillendirerek düşmanın yüzüne dönüştürüyordu. Solgun, güneş ışığının dokunmadığı bir deri, gözleri cehennem gibi siyah çukurlar, gözeneklerinden sızan kötülük.

"Kral!" diye bağırdı. "Kralı kurtarın!" Ve kılıcını canavara sapladı.

Kreppes'in batı kanadında, Ellysetta ve Rain'in kaldığı süitin dışında, pirinç salon apliklerinin olduğu yerde Ruhlar Kuyusu'na açılan bir portal belirirken kapı ve koridora bakan duvarın yarısı hiçliğe karıştı.

Primage Soros önderliğindeki yirmi Primage Kuyu'dan dışarı fırladı, mavi-beyaz Büyücü Ateşi küreleri ellerinde dönüyordu ve fırlatılmaya hazırdı. Ama boş odanın görüntüsü onları kısa sürede durdurdu.

"Yatak odasını kontrol edin!" Soros emretti.

Büyücüler ve Kara Muhafızlar bitişikteki yatak odasının bağlantı kapılarını açıp içeri doluştular; oklar yerleştirilmiş, kılıçlar çekilmiş, Büyücü Ateşi alev alev yanıyordu. Soros, Baş Büyücü'nün ödülünü almak için arkalarından içeri daldı. Ama zaferle sevinmek yerine, yüz ifadesi gök gürültüsünü andıran bir öfkeye dönüştü.

Oda boştu. Yatak hâlâ özenle yapılmıştı. "Sebourne!" bağırdı. "Seni değersiz *serseri rultshart!*" Ellysetta Baristani ve Tairen Ruhı gitmişti.

Kalenin dışında, Tairen'in derme çatma ininde, Ellysetta bir solukla uyandı. Vücudu buz gibiydi ve kontrolsüzce titriyordu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok ama çok yanılttı.

Rain'e doğru uzandı. Parmakları onun çıplak koluna dolandı, sıkıca kavradı ve onu sertçe sarstı.

"Rain, uyan. Sanırım başladı." Elini onun kolunda bıraktı, böylece onu uyandıran belayı aramak için uzandığında ne bulduğunu hissedebilecekti. Empatik duyuları, altın *Shei'dalin'in* aşkıyla parıldayan lavanta ruhunun esintileriyle yükseldi.

Birden boğazını tuttu ve bir okun dikenlerinin boğazını deldiğini hissetti. Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri kan kabarcıklarıyla doldu. *Kral. Kralı kurtarın!* Sonra acı hafıfledi ve vücudu gevşedi.

Yağmur onun omuzlarını tuttu ve ani bir korkuyla onu sarstı.

"Shei'tani!"

Gözlerini kırıştırdı. Ona baktı. Hissi uzuvlarına geri döndü. Duyularını geri çekerek onları kendi içine kilitleti. "Kreppes. Kalenin içindeler. Kaleyi ele geçirdiler! Kampımıza saldırıyorlar!"

"Krek." Yağmur ayağa fırladı. Altın savaş zırhını ve çeliğini çağırırken Yeşil Dünya dönüyordu. *"Fey! Ti'Kreppes! Ti'Dorian! Düşman üzerimizde!"* Ellysetta'nın kolunu yakaladı ve birlikte inin girişine doğru koşular.

Tairen derme çatma ininden kükreyerek ve alev püskürterek fırladı, tepeden gökyüzüne sıçradı, Kreppes'e doğru dalmak için geri dönmeden önce geniş kanatları üzerinde yükseldi.

Eldler surları ele geçirmişlerdi ve şarapnel oklarıyla dolu trebüjleri ve yay toplarını müttefik kamplarına ateşliyorlardı. Devasa taş yığınları, yanan zift topları ve yüzlerce jilet keskinliğinde parçaya ayrılan oklar müttefiklerin üzerine yağıyordu. Kaos hüküm sürüyordu. Çadırlar alev alev yanıyordu. Yanan adamlar çılgılık atıyor ve akıl almaz bir dehşet içinde koşarken, etraflarında askerler her yöne koşuşturuyordu.

"Kaiven chakor, ti'Feyreisa! Ti'Feyreisa!" Yağmur beşlisinin yolu üzerinde bağırıyordu. Fey çadırlarının üzerinden alçaktan süzüldü ve Ellysetta onun sırtından atlayarak bir Hava şaftını yere indirdi.

Fey kampının ortasına ayaklarının üzerine indi ve

Hemen yüz kat örgü ve çok sayıda asık suratlı savaşçı tarafından sarıldı.

O, Gaelen ve diğerleri onun yanına vardıklarında Bel'e "Karyola ve masalara ihtiyacım var," dedi. "*Lu'tan'a* söyle bana yaralıları getirmeye başlasın."

"*Nei, Ellysetta,*" dedi Bel, "sizi güvenli bir yere, savaş alanından uzağa götürmeliyiz. Rain'in emri," diye ekledi, kızın gözleri parladığında. "Burası senin için çok tehlikeli."

"Ne istediğini ve neden istediğini biliyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Yardıma ihtiyacı olan yaralı adamlar var."

Bel, Gaelen'le konuşur gibi bir bakış alışverişinde bulundu.

"*Kem'falla,*" dedi Gaelen, "burada olman sadece senin için tehlikeli değil.

Etrafınızdaki herkes için tehlikeli."

Gaelen'e soğuk bir bakış fırlattı. "Empatilerimle oynamaya çalışma, Gaelen. Ne istediğimi biliyorum. Varlığımın herkesi tehlikeye attığını biliyorum ve başka bir seçenek olsaydı seçerdim. Ama yaralı-ölmek üzere olan adamlarımız var. Şu anda onları hissedebiliyorum. Sahip oldukları tek şey benim ve onları terk etmeyeceğim. Şimdi şu masaları ve karyolaları getir ve yaralıları bana yolla. Ve ikinci beşlime benimle ilgilenmelerini söyle. Tüm generaller kralla birlikte kaledeydi. Rain'in bu ordu için liderlere ihtiyacı olacak ve o liderler siz beşinizsiniz. Yine de yakınımda kal Gaelen. İyileşmek için senin yardımına ihtiyacım olacak."

Gaelen onu ne zaman kararlı olduğunu anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. Kaba bir selam verdi. "*La ve shalah, doreh shabeila de.*" Sen nasıl emredersen, öyle olur.

Bel omuzlarını dikleştirdi ve kardeşi Fey'e işaret etti. "Onu duydun *Kem'jetos*. Yataklar, masalar, yaralıları. Gil, yaralıların buraya gönderilmesi için haberi yay. Ben Celierian'ların bir sonraki komutanını bulmaya gidiyorum."

"*Bel, Gaelen, aklınızı mı kaçırdınız?*" Gillandaris vel Sendahr beşlinin özel yolunda öfkesini tısladı. Beşlinin tüm savaşçıları arasında Gil, onu korumanın, hoşuna gitse de gitmese de onu kendi inatçı doğasından korumayı da içerdiğine inanan tek kişiydi. "*Eld'in onun burada olduğunu anlaması iki kalp atışı sürecektir. Bu yüz katlı örgü onlara yol gösterecek bir işaret ışığı yakıyor. Onu daha güvenli bir yere götürmeliyiz.*"

"*İnan bana, Bel, ben ya da herhangi biri ne yaparsa yapsın o hiçbir yere gitmiyor.*

"Gaelen beyaz-sarışın Fey'e başka bir şey söyleyemeyeceğini ya da yapamayacağını söyledi. "Yoksa bir şey yapmaya kararlı olduğunda nasıl biri olduğunu unuttun mu?"

"Beşimiz bir araya gelsek, onun gitmesini sağlayabiliriz."

Gaelen bir kahkaha attı. *"Sana iyi şanslar, Fey."* Gil'in omzuna bir el attı. *"Kömürleşmiş ve parçalanmış cesedini elementlere geri gönderdiğinde senin adına bir yas türküsü söyleyeceğim."*

Gil diğer ikisine döndü. *"Taj, 'Jonn. Haydi, kem'jetos. Haklı olduğumu biliyorsunuz."*

Ellysetta'nın amcası başını salladı. *"Nei, Gil. Az önce Ellysetta'nın yüzünde kız kardeşimi gördüm, biraz da erkek kardeşimi. Onu sürüklememize izin vermeden önce kalplerimizi oyar ve kızartıp yerdi."*

Gil Rijonn'a döndü ama dev Toprak ustası başını öne eğdi ve kraliçesi için karyola ve masa eğirmeye başladı.

"Yedi kavurucu Cehennem!" Gil küfretti ve yakındaki bir su fıçısını tekmeledi. "Tanrılar beni inatçı kadınlardan korusun!" Bir gök gürültüsü bulutu karanlık bir kaşla, müttefiklerine yaralılarını nereye göndereceklerini bildirmek için Ruh örgülerini döndürmeye başladı.

Tairen nefesi ve tairen zehri birleşti. Yağmur'un ağzından ateş fışkırdı; her türlü doğal ateşten daha sıcak yanan, büyük, yakıcı bir büyü alevi. Taş, et, kemik, büyü: Hiçbir şey tairen ateşinin yakıcı öfkesine uzun süre dayanamazdı.

Rain'in önündeki gökyüzü *sel'dor* okları, şarapnel parçaları ve ateşli havan toplarıyla karardı, hepsi de Rain onlara doğru savrulurken ona doğru geliyordu. Hiç sarsılmadan uçtu, aleviyle bir yol açtı. Duvarda koşuşturan karıncalar insana dönüştü, zırhlı adamlar yaylarını kaldırıyor, topları yeniden doldurmak için yarışıyor, yüzlerinin oval şekilleri ay ışığıyla aydınlanıyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerini doldurdu.

Kaynayan tairen alev bulutu Kreppes'in batı duvarını yuttu ve orada bulunan yay topu ve trebuche'leri, onları kullanan tüm birliklerle birlikte tüketti. Rain'in kuyruğunun ucu geçerken kuzeybatı kulesini taradı ve kulenin dış duvarında bir krater açtı. Destek duvarı çöktü, kule yıkıldı, taş ve çığlık atan, çırpınan adamlar aşağıdaki çivilerle dolu çukura yağdı.

Steli, Xisanna ve Perahl diğer duvarları da benzer sonuçlarla vurdu.

Şiddetli bir zaferle kükreyen dört tairen daire çizerek ikinci bir koşu için dalışa geçti.

Tairenlerin kaleye saldırmasıyla bombardımana verilen birkaç dakikalık arada müttefikler yeniden toplandı. Bel, Celierian kuvvetlerinin komuta zincirindeki sıradaki adamları bulup çağırması için devasa bir Ruh dokuması gönderdi. Celierian kuvvetlerinin yeni liderleri Fey kampına doğru ilerlerken, saha komutanları birliklerini topladı ve müttefik kamplarındaki kaos yerini düzensiz bir düzene bıraktı.

Ellysetta'nın derme çatma şifa çadırındaki masalara ilk yaralılar gelmişti; uzuvları kopmuş, derileri kavrulmuş, acı içinde çığlık atan adamlar.

"*Las, las,*" diye mırıldandı, kanlı, yanık kaşlarını okşayarak. "Ben seninleyim. Korkma. Sus. Acı yok, *Kem'storran*. Sadece sıcaklık ve ışık var. Hissediyor musun?" Çalışırken etrafına güçlü bir büyünün altın ışıltısı yayıldı. Dünyanın geri kalanı, diğer yaralılar, bir milden daha az bir mesafede devam eden savaş: Hepsi bilincinden kayboldu. Düşüncelerinin tamamı, büyük büyüsünün yoğunlaşmış gücü, yalnızca masasına taşınan her bir ölmekte adama odaklanmıştı.

Gaelen ve yardımcı beşlisi onun etrafında halka oluşturarak, iyileştirici örgülerini döndürürken yanından ayrılmadılar.

Ellysetta'nın emirlerine rağmen Bel ve birincil beşlisinin diğer savaşçıları onu terk etmeyi reddetti. Bunun yerine, *lute'ashieva* bağlarının emirleriyle savaşmadan Ellysetta'nın emirlerini yerine getirmek için Bel, şifa çadırının yanına bir askeri komuta merkezi kurmuştu ve kendisi, Tacik, Rijonn ve Gil, Fey komutanları ve Celierian kuvvetlerinin yeni liderleriyle orada buluştular.

Kreppes ve çevresinin Rijonn tarafından son tahkimatları ve topografik değişiklikleri gösterecek şekilde modifiye edilmiş bir haritası büyük bir masanın üzerinde düz bir şekilde duruyordu. Komutanlar bunun etrafında toplandılar.

"Ağır kuşatmamızın çoğu kalenin içindeydi," dedi Bel, "ama hâlâ tepelere yerleştirilmiş trebuchet'lerimiz ve bowcannon'larımız var." Yerlerini işaretlemek için bir Ruh örgüsü döndürdü. "Bunlar ateş menzilinde

Kreppes'in menzili." Kalenin hemen kuzeyindeki kuşatmayı işaret etti. "Tairen'e koruma ateşi sağlamak için onları yeniden konumlandırmalı ve topu bu duvarlardan uzak tutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Toprak ustalarının beşlisi diğerlerini burada, burada ve burada konumlandıracak." Uzak doğu ve batı tepelerindeki kuşatma silahlarının küçük, parlayan kopyaları mevcut yerlerinden kayboldu ve kalenin batı, doğu ve güney duvarlarına saldırmak için yerleştirilen düzenlerde yeniden ortaya çıktı. "Toprak ustalarının geri kalanı surlara tırmanmak için kuşatma kuleleri ve merdivenler inşa etmeye başlayacak."

"Komutan Tarr." Bel bakışlarını kralın okçularından sorumlu olan Celieralı subayın üzerine dikti. "Okçularınızın bu hatlar boyunca pozisyon almasını istiyorum." Haritayı işaret etti ve çizgileri Spirit ile çizdi. "Tairenler kaleye ateş etmediğinde, senin adamların ateş etmeli."

"Komutan Nevin, Chatokkai vel Amah, kuleler ve merdivenler hazır olur olmaz adamlarınızı güney duvarına yönlendireceksiniz. Komutan Bonn, Dünya'daki ustalarımız bir koçbaşı üzerinde çalışıyorlar. Adamlarınız benim işaretimle kapıya saldıracak. Saldırı güçlerinizin her birine kalkan örmek ve Büyücü Ateşi'ni sizden uzak tutmak için elli beşli eşlik edecek."

Bel masadan bir adım geri çekildi. "Lordlarım, kılıç kardeşlerim, ya Kreppes'i geri alırız ya da yıkarız."

Kreppes'i çevreleyen dış arazilerde, Sebourne birliklerinden kopan iki düzine adam, her biri farklı bir yöne giderek müttefik birliklerin oluşturduğu kalabalığa karıştı.

Oradan oraya koşturan o kadar çok adam vardı ki, kimse Sebourne'un adamlarına ya da arkalarından düşürdükleri küçük beyaz taşlara dikkat etmedi.

İki genç Celieralı piyade, kalabalık ordugâhın içinden geçerek Komutan Bonn'un kuvvetlerini topladığı alana doğru koşmaya başladı. İkisinden biri geride kaldı ve arkadaşı onu azarlamak için döndü.

"Acele et, Kip. Koçbaşı neredeyse tamamlandı ve Komutan Bonn bizi beklemeyecek."

"Bir dakika bekle, Jamis," dedi Kip. "Burada bir şey gördüğümü sandım." Çizgilerin arasındaki yollardan birine doğru birkaç adım attı.

Müttefik çadırlarının arasından geçerken kılıcını çekti.

"Neyi gördüm? Kip!" diye haykırdı arkadaşı. Kip çadır sıralarının arasındaki gölgelerde kaybolmuştu. "Kip!" Kip'in kaybolduğu yere doğru ilerlemeye başladı, sonra arkadaşı gölgelerin arasından çıkınca durdu. "Neydi o? Kip? İyi misin?"

Kip'in yüzünde garip, şaşkın bir ifade vardı. Kılıcının kolu yanında sallanıyordu ve parmakları kınından çıkarılmış kılıcının kabzasının etrafında gevşekçe kıvrılmıştı.

Jamis endişeyle ona doğru yürümeye başladı ama Kip'in gözleri aniden Jamis'in yüzüne sabitlenince durdu ve şaşkın bakışları çok daha rahatsız edici bir şeye dönüştü. Tehditkâr bir şeye.

Kip kılıcını kaldırdı.

Rain, düşman kalkanlarını zayıflatmak ve müttefikler planlarını uygulamaya koyarken onları oyalamak için tairenleri Kreppes'in surları üzerinde bir dizi alev koşusuna yönlendirdi. Yay topları ve trebüjler gitmiş, durdukları yerde kül yığınları bile kalmamıştı. Şu anki tehdit dikenli *sel'dor* oklarıyla silahlanmış okçulardı. Bu ve Eld'in aylar önce Orest'te kullandığı numaraların aynısı, Ruhlar Kuyusu'na açılan portallar ve içeriden ateşlenen yay toplarıydı. Gökyüzünü *sel'dor* ile doldurmaya devam ettiler ama tairen alevlere yaklaşımadan önce okçular siper basamaklarından aşağı koşuyor, portallar kapanıyor ve ateş Kreppes'in azalan surlarının için için yanan taşlarına sırıyordu. Tairen geçer geçmez okçular tekrar yerlerine koşar, geçitler tekrar açılır ve tairenin peşinden *sel'dor* okları ve yılanlarıyla bir yaylım ateşi gönderirlerdi.

Xisanna böğrüne bir *sel'dor* oku yemişti ve Perahl'ın sol kanadında büyük bir delik vardı. Kreppes siperlerini vurmak tehlikeli bir kaçma-kovalama oyununa dönüşmeye başlamıştı.

Yağmur kanatlarını katladı ve yere düştü. Rüzgâr basık kulaklarının yanından ıslık çalarak geçti. Ön ayaklarını sıkıca tuttu ve vücuduna doğru süzüldü. Kıvrık kanatlı dalış en sevdiği tairen manevralarından biriydi. Hızı, pervasız heyecanı, kanatlarını açtığı anda ve alçalan düşüşü keskin bir kavis çizerek yüksek hızlı bir süzülüşe dönüştüğünde yaşadığı o ani nefes kesici sarsıntıyı hep sevmişti. Ve savaşta, yaklaşırken onu ne kadar küçük bir hedef haline getirdiğini ve yanından geçerken ne kadar hızlı bir bulanıklık olduğunu seviyordu

Düşman üzerine ateş yağıdırıyor.

Ok ve okçuların saldırısına alev püskürterek havada bir tünel açtı. Ama bir sonraki alev püskürmesine hazırlanmak için bir nefes daha çektiğinde, Steli'den gelen bir ateş patlaması mazgalın üzerinde duran, kendine özgü Elf yayı çekmiş, Rain'e nişan almış bir adamın figürünü aydınlattı.

Bu Elden Büyücüsü değildi, Karanlık'ın hizmetkârı da değildi.

Tanrı aşkına, Cannevar Barrial'ın orada ne işi vardı?

Sol kanadı düştü. Kreppes'e doğru düz süzülüşü, Cann'ın Rain'in bulunduğu noktaya ateş etmesiyle birlikte hedefinden uzaklaşan bir yuvarlanmaya dönüştü.

"Ateşi kesin!" Rain, Steli ve Tairen'e şarkı söyledi. *"Ateşi kesin!"* diye bağırdı yeni Savaşçı Yolu'nda. *"Onlar Eld değil! Oradakiler bizim adamlarımız! Ateşi kesin! Ateşi kesin!"*

ALTINCI BÖLÜM

"Cannevar Barrial Büyücü ilan edildi."

Kreppes surlarında Lord Barrialı gördükten sonra Rain ve tairen saldırılarını kesmiş ve kötü haberlerle Fey komuta merkezine dönmüşlerdi.

"İmkânsız," dedi Gaelen. Artık kampın çoğu kalenin silahlarının menzili dışına çekildiğinden, Ellysetta'nın bakımına ihtiyaç duyan akını yavaşlamıştı ve en kötü yaralılar iyileştiğinden, beşlinin geri katılması için onu serbest bırakmıştı. "*Dahl'reisen* yüzyıllardır Barrial topraklarında yaşıyor. Sahiplenilmiş olsaydı bunu bilirlerdiler."

"O zaman belki *de* iddia Celieria Şehri'nde, *dahl'reisen*'den uzaktayken gerçekleşmiştir," dedi Rain, "çünkü surların üzerinde Elf yayıyla duran kesinlikle oydu. Bana ateş ediyordu."

"Size bir tür sinyal göndermeye çalışıyor olabilir mi?" Bel önerdi.

"Mümkün değil. Sadece arkamı döndüğüm için ıskaladı." Rain'in o saldırı sırasında ne kadar hızlı uçtuğu düşünülürse, bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

"O zaman fırsatın varken onu öldürmeliydin," dedi Gaelen. "Kulağa ne kadar korkunç gelse de, tairen aleviyle ölmek ruhu alınmışlara verebileceğiniz en büyük nimettir. Başkalarına zarar vermelerini engeller ve iblis formunda hizmet etmek için geri çağrılmazlar."

Yağmur omuzlarını kamburlaştırdı. İçindeki her şey arkadaşlarını, özellikle de Cann'ı katletme fikrine isyan ediyordu.

"Bu hiç doğru gelmiyor," diye mırıldandı. "Sebourne'u o duvarda görmek beni hiç şaşırtmazdı... ama Cann... Büyücüleri sevmez. Hayatı boyunca onlara karşı çalıştı..."

"Büyücü ilan edilenlerin çoğu iddia ettiklerini hatırlamazlar. Onları bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de bu. Üzerlerinde Büyücü İşareti olup olmadığını kontrol etmesi için Azrahn'ı döndürmediğiniz sürece tespit edilemezler."

"Belki, ama Kreppes'in tamamı fark edilmeden ele geçirilmiş olabilir mi? Kaledeki kuvvetlerin yarısından fazlası yıllardır Kreppes'te konuşlanmış Barrial adamları. Cann büyücüler tarafından ele geçirilmiş olsa bile, kaledeki tüm birlikleri yardım almadan ele geçirmiş olamaz."

"Belki de vel Serranis'in *dahl'reisen* arkadaşları onun düşündüğü kadar dikkatli davranmamışlardır," diye önerdi Tacik kaşlarını kaldırarak.

Gaelen, Tacik'e alaycı bir bakış attı ama yemi yutmadı. "Sen ve tairen surlarda kaç Eld gördünüz?" diye sordu Rain'e. "Teleon ve Orest'te yaptıkları gibi Ruhlar Kuyusu'na açılan portallardan içeri girmiş ve savunmacıları alt etmiş olabilirler."

Rain zihninin gözünde uçuşları yeniden canlandırdı. Kaç tane Eld görmüştü? "Bilmiyorum. Karanlıktı. Bize ve kampa ateş ediyorlardı." Kaşları birbirine çatıldı. Aklına gelmişken, duvarda hiç Büyücü cübbesi gördüğünü hatırlamıyordu.

"*Feyreisen! Çabuk gel.*" Yeni Savaşçı Yolu'nda bir çığlık çınladı. "*Bir şey var-*" Çağrı aniden kesildi.

Yağmur örgüyü gönderene kadar takip etmeye çalıştı ama Ruh iplikleri çoktan çözülmüştü. "Kimdi o?" diye sordu. Gaelen ve diğerleri başlarını salladı. "*Fey!*" diye *seslendi*. "*Rapor ver! Kendini tanıt? Neler oluyor?*"

Bir dakika sonra bir çağrı daha duyuldu ama bu kez farklı bir sestti. "*Fey! Ti'Commander Bonn! Saldırı altındayız! Bu-*"

İkinci arama da ilki gibi aniden kesildi. "Bonn nerede?" Rain sordu.

"Burası." Bel parmağıyla bir işaret yaptı ve Ruh'un iplikleri müttefik kampının kalbinde, düşman ateşinin menzilinin çok dışında bir yeri aydınlattı. Düşman çevredeki müttefiklerin arasından geçmeden o noktaya saldırmak mümkün olmamalıydı.

Tabii düşman her zaman aralarında değilse. Ani bir şüphe .

"Sebourne'un adamları nerede?"

Fey mangaları Sebourne'un adamlarını aramaya koyulurken, Rain ve birkaç yüz Fey müttefik kampından geçerek Komutan Bonn'un mevzisine koştu. Oraya vardıklarında tam teşekküllü bir arbedenin sürdüğünü gördüler. "Kralı kurtarın!" ve "Celieria ve Kral için

Dorian!" diye yankılanırken gümüş kılıçlar ay ışığında parladı.

"Ateş ustaları!" Yağmur bağırdı. "Gökyüzünü aydınlatın!"

Kampın üzerinden havaya fırlayan parlak büyü ışıkları aşağıdaki savaşı aydınlattı. Karanlıkta boğuşan gölgemsi figürler, ölümcül bir savaşa kilitlenmiş Celierian ve Fey'e dönüştü. Rain grubun arasında Sebourne'un adamlarını bulacağından şüphelenmişti ve buldu da. Ama başkaları da vardı -Kral'ın ordusu, Barrial adamları, hatta Fey, hepsi de acımasız bir vahşilikle birbirini kesiyordu.

Ancak Eld'den hiçbir iz yoktu.

Tek bir *Sel'dor* kılıcı ya da oku yok. Tek bir büyücü cübbesi bile yok. Hiçbir şey.

"Lordum Feyreisen!" Her biri kalkanlarını kaldırmış zırhlı askerlerden oluşan bir kadro tarafından kuşatılan Bonn, Sebourne renkleri taşıyan bir saldırgan sürüsü tarafından geri püskürtülüyordu.

"Fey, bir hat oluşturun. Sebourne'un adamlarını halledin." Rain kuşatılmış komutana doğru geçti. Fey'cha parmak uçlarından uçtu, gümüşü bulanıklıklar halinde dönerek Sebourne'un adamlarının boğazlarına ölümcül bir isabetle saplandı. Kılıçlarını kınlarına çağırmak için dönüş kelimesini söyledi ve daha ilk cesetler yere düşmeden ikinci bir yayılım ateşi açtı.

Bonn'un yanına ulaşan Rain, kırmızı Fey'cha'larıyla altı saldırganı daha boğazlarından vurdu ve Celierialı komutanı korumak için hızlı bir beş kat örgü ördü.

"Komutan Bonn, adamlarınıza Fey'in arkasına çekilmelerini emredin. Açıkta dururlarsa bu saldırıyla başa çıkmamız daha kolay olacaktır."

"Adamlarım mı?" Bonn ona telaşlı bir bakış attı. "Bunların çoğu benim adamlarım."

Bonn, "Toprak ustalarının koçbaşını bitirmesini bekliyorduk," diye açıkladı. "Çadırların yakınında bir kargaşa oldu ve bir de baktım ki adamlarım birbirlerine saldırmaya başladı."

"Başka bir şey gördün mü? Belki de bir Büyücü?" Rain hiçbir Azrahn tespit edememişti, yani eğer büyücüler müttefikleri kontrol ediyorsa, ya örgülerinin izini maskeleyen bir yolunu bulmuşlardı ya da tamamen başka bir kontrol yöntemi kullanıyorlardı.

Bonn cevap veremeden, zırhlı bir Celierian piyadesi

Fey hattına saldırdı. "Kral Dorian ve Celieria için!" diye bağırdı saldırırken.

Yedi Fey'cha aynı anda ona çarptı ve adam bir taş gibi Komutan Bonn'un ayaklarının dibine düştü. Komutan şok olmuş bir dehşet içinde yere düşen adama baktı. "Avis? "

"Onu tanıyor muydun?" Rain komutanın yüzünde herhangi bir hile ya da ihanet belirtisi aradı ama sadece gerçek bir şok ve keder gördü.

"O benim silah arkadaşımды. En güvendiğim adamlarımdan biriydi." Bonn'un kara kaşları birbirine yaklaştı. "Sebourne'un bitkilerinden biri olmasına imkân yok."

"Mage-claimed?"

"İmkânsız." Bonn şaşkınlıkla başını salladı. "Vel Serranis dün kendi isteğim üzerine tüm adamlarımı kontrol etti."

Rain, Fey'in düşmanı müttefikten ayırmak için yakın dövüşte sıklıkla kullandığı hafif Ruh örgüsüyle savaşçıların zihinlerini gözden geçirdi. Tespit edebildiği tek düşünce müttefiklerden geliyordu ve ağırlıklı olarak kralı ve ülkeyi savunmak ve kendi renklerini taşıyan hainleri katletmekle ilgiliydi. Savaşçılardan bazıları yanında uyudukları, yemek yedikleri, eğitim gördükleri ve çalıştıkları arkadaşlarının nasıl olup da bu kadar küçük bir uyarıyla onlara sırt çevirebildiklerini merak ediyordu.

Farklı, daha araştırıcı bir örgü denedi ama sonuç aynı oldu. Rain dostu düşmanı ayırt edemiyordu.

Burada ne haltlar dönüyordu?

"*Bel.*" Yağmur çağrısı parıldayan lavanta iplikleriyle gönderdi. "*Etrafımdaki alanı tara. Bu adamları kontrol eden bir şey hissedersen bana söyle.*" Rain'in kendisi dışında, Bel Fey'in en güçlü Ruh ustasıydı ve bağ deliliği Rain'in büyü kontrolünü giderek öngörülemez hale getirdiğinden, ikinci bir görüş almak akıllıca görünüyordu. Bonn'un adamlarını kontrol eden herhangi bir ince örgü varsa, Bel bunları tespit edebilirdi.

Arkasındaki Fey'lerden biri boğuk bir nefes verdi. Rain tam zamanında dönerek boğazına saplanmış kırmızı Fey'cha'nın parıltısının, sahibi dönüş dokusunu çağırırken söndüğünü gördü. Ölmekte olan Fey bir anlık sessiz bir şaşkınlıkla ona baktı, sonra da yere yığıldı.

Rain dönüp kalabalığa baktı, ruhsuz gözleri, aksi takdirde pırıl pırıl bir Fey yüzü yüzün mükemmelliğini bozan canlı yara izini buldu.

"*Dahl'reisen!*" diye bağırdı. "*Dahl'reisen* saldırganların arasında! Fey! Geri çekilin. Bonn, adamlarına hemen oradan çıkmalarını söyle!"

"*Dahl'reisen?*" Tacik Gaelen'e döndü. "Arkadaşlarını Eld'le işbirliği yaparken üç kez bulduk."

Gaelen kaşlarını çatarak, "Her *dahl'reisen* Kardeşliğe katılmaz, her katılan da burada kalmaz," diye cevap verdi. "Bu *dahl'reisen*'ler her kimse, Kardeşlik adına hareket ettiklerinden şüpheliyim."

"mi var?" Tacik bu fırsatı . "Bu, onlar olmamasını umduğunu ama gerçekten emin olmadığını söylemenin başka bir yolu, değil mi?"

"Onlar *dahl'reisen*, Tacik. Karanlık Yol'un çağrısı çok güçlü olabilir."

"Sessiz olun!" Bel tersledi. Gözleri pusluydu, zihni lavanta rengi ışık örgüleri üzerinde seyahat ediyor, yakın dövüş savaşçıların zihinlerini araştırıyordu.

"Bel, bir var." Ellysetta komuta çadırına girdi. "Kamptaki bu yeni savaştan hiç kimse bana getirilmiyor. Eminim yaralılar vardır?"

"Yaralılar var." Duyularını korunaklı şifa bölgesinden uzağa gönderirken gözleri kısıldı ve parlamaya başladı. "Gelmiyorlar."

"Neden?"

"Kendilerini ağır yaralı olarak görmüyorlar. Pes etmemeye kararlılar." Gözlerini kırptırdı ve gözleri büyüünün yumuşak pusunu kaybederek abanoz kaşlarının altında parlayan ikiz kobalt elmaslara dönüştü. "Tek düşündükleri savaşmak, gerekirse kralı ve ülkeyi korumak için ölmek."

"*Krekk*," dedi Gaelen.

"Ne oldu?" Ellysetta sordu.

"Kendi ölümüyle karşı karşıya kaldığında sadece kralını ve ülkesini düşünen nadir ölümlülerden biridir. Ölümlüler Parlak Lord'a ve onun bir sonraki yaşam vaatlerine inanabilir, ancak şimdiye kadar yanında savaştığım her biri son nefesinde bu yaşama sarıldı."

"Büyücüler tarafından mı sahiplenildiler?"

"Bundan şüpheliyim. Birçoğunu bizzat kontrol ettim," dedi Gaelen. "Bu kadar çok kişi bu kadar çabuk düşmezdi. Ve bu mümkün olsa bile, yönetmenlik

Bu kadar çok Büyücü aynı anda Azrahn'ı öyle bir kokuturdu ki, kırk mil boyunca tüm Feyler koşarak gelirdi."

"*Dahl'reisen* onları bir Ruh örgüsüyle kontrol ediyor olabilir mi?" Gil sordu.

Bel başını salladı. "Çoktan kontrol ettim. Bu Ruh değil. Bunun bir örgü olduğunu hiç sanmıyorum ya da öyleyse bile benim tespit edebileceğim bir şey değil."

Gaelen yavaşça döndü. Büyüsünün ince, arayış içindeki dalları her yöne doğru uzanıyordu ve her çeyrek dönüşte yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşiyordu. "Bu bir çeşit büyü olmalı. Ama ne olduğunu, nereden geldiğini ya da onları nasıl kontrol ettiğini hissedemiyorum."

"Bu her neyse," diye araya girdi Tacik, "artık sadece Bonn'un adamlarını etkilemiyor. Kampın her yerinden raporlar alıyorum. Kendi adamlarımız birbirlerine düşman oluyor. Fey de dahil."

"Kavurucu Cehennemler!" Rain ve Fey geri çekilmelerini engellemek için durmadan Fey'cha ateşlediler ama saldırganlar sadece çoğalıyor ve onları öldürmeye kararlı görünüyorlardı.

"Dikkat et, Feyreisen!" Güçlü hava dalgaları Rain'in etrafında dönerek ona doğru uçmakta olan kırmızı bir Fey'cha'yı yere serdi. Aynı anda beş *lu'tan* da kendi kırmızı hançerlerini savurdu. *Dahl'reisen* saldırganı delinmiş göğsünü tutup ölümlü yere yığılırken, çığlık atıp acı içinde dizlerinin üzerine çöktüler.

"*Feyreisen*, o *dahl'reisen*'i tanıyorum." Fey komutanlarından biri cesedi işaret etti. "O Paris vel Mirothel, bizimle Dharsa'dan gelen bir Dünya ustası. Bizden biri."

"*Rasa*?" Rain sordu.

"*Nei*. Yakın bile değil. Büyücü Savaşları sırasında sadece bir çocuktu."

Rain'in ağzı bir karış açık kaldı. Eğer Paris *rasa* olmasaydı, binlerce ölümlüyü katletmek onu Gölge'ye dönüştürmezdi... ama belli ki bir şey dönüştürmüştü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Paris ya *Dahl'reisen*'lerden birini ya da kendi kılıç kardeşlerinden birini öldürmüş ve sonra da diğer kılıç kardeşlerinin peşine düşmüştü.

"Bu her neyse," dedi Fey komutanı, "daha fazla yayılma riskini göze alamayacak kadar tehlikeli. Feyler Feyleri öldürüyor. Tairen'in alanı ateşe vermesini sağlamalısınız."

"Sahayı ateşe vermek mi?" Bonn yankıladı. "Ciddi olamazsınız. Bunlar bizim

kendi adamlarım -en eski ve en sadık arkadaşlarım da dahil olmak üzere."

Rain ona, "Avis'in az önce kanıtladığı gibi, o arkadaşlar ellerinden gelse seni öldürürler," diye hatırlattı.

"Zihinlerini ele geçiren şeyi geri almanın bir yolunu bulana kadar onları etkisiz hale getirmenin başka bir yolu yok mu? "

Bir Tairen Ruhu'nun tehdit edildiğinde ilk içgüdüğü saldırmak, sürüyü korumak için öldürmektir. Şu anda bile Tairen Eras'ının tısladığını, hırladığını ve saldırıya hazırlanmak için pençelerini açtığını hissedebiliyordu. Tairen'lerin ahlak diye bir derdi yoktu. Onlar için sadece hayatta kalmak ya da ölmek vardı. Bu yüzden bir tehdit ortaya çıktığında, onu hızlı ve kesin bir şekilde ortadan kaldırırlardı. Tairen dilinde ne pişmanlık ne de merhamet sözcüğü vardı. Sadece güç ve zayıflık, avcı ve av, hayatta kalma ya da ölüm vardı.

Ama Rain, müttefiklerinin yüzlerini takınmış, çalkantılı ve giderek büyüyen saldırgan düğümüne bakarken, Kreppes'in surlarında durmuş, Elf yayı çekmiş ve Rain'e nişan almış, onu öldürmeye çalışan Cann'ı düşündü.

Bir tairen'in ilk içgüdüğü öldürmek olabilirdi ama Rain tairen'den fazlasıydı ve bu insanlar arkadaşı. Bazıları Fey'di, bıçak kardeşleri. Tairen yarısı onu onları yakıp parçalamaya ne kadar şiddetle teşvik etse de, Fey yarısı bu düşünceye isyan etti.

Ellysetta ile paylaştığı beş bağ ipliği altın parlaklığıyla ısındı ve ona sıcaklık aşıladı. Sakin bir yaz denizi kadar sakinleştirici olan sesi, yumuşak dalgalar halinde onun üzerinde yıkanıyordu.

"Las, shei'tan. Ke sha eva ku." Ben seninleyim.

Gözlerini kapadı, onun Işığını içine çekti, onun yumuşaklığını ruhuna çekti ve onun önerdiği gücü kendi kontrolünün yırtık ipliklerine ördü. Bir kez daha sakinleştiğinde, ona neler olduğunu anlattı.

"Gaelen bunun bir şekilde bulaşıcı bir hastalık gibi yayılan bir ensorcelment olduğuna inanıyor," dedi ona. *"Etkilenenlerden bazılarını bana getirin. Eğer büyüünün onları nasıl kontrol ettiğini bulabilirsek, buna karşı koyabiliriz."*

Rain tereddüt etti. Bu kötülüğün ne olduğunu ya da nasıl yayıldığını bilmiyorlardı ve ele geçirilmiş tek bir savaşçının Ellysetta'ya bir tairen-uzunluğunda yaklaşmasına izin vermek istemiyordu.

Tereddütü onu vermiş olmalıydı, ama Ellysetta

Aşırı korumacılığına izin ver. *"Yağmur, başka seçeneğimiz yok. Bunun ne olduğunu ve nasıl durdurulacağını bul, Eld bunu bize karşı tekrar tekrar kullanacaktır."*

"Bir tane," diye kötü bir nezaketle teslim oldu. *"Sadece bir kişi. Başından sonuna kadar sıkı koruma altında olacak ve sana yönelik ilk tehlike işaretinde öldürülecek. Ve sakın pazarlık yapmaya kalkma. Ya bu ya da hiçbir şey. Seni riske atmayacağım, shei'tani."*

"Pekâlâ," diye isteksizce kabul etti. *"Bana bir tane gönder... ama acele et. Kampın başka yerlerinden daha fazla rapor alıyoruz. Bulaşıcı hastalık yayılıyor."*

"Lordum Feyreisen?" Bonn dürttü. "Emirleriniz nedir?"

Yağmur gözlerini açtı. "Kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaya çalışacağız," dedi Celierian'a. Yeni Savaşçı Yolu'nda emri verdi, *"Fey, onları hareketsiz kılmak için ne gerekiyorsa yap, ama başka seçeneğin yoksa onları öldürme. Ve kendinizi koruyun. Bu büyüünün ne olduğunu ve nasıl geçtiğini öğrenene kadar, etkilenme riskinizi en aza indirmek için elinizden gelen her şeyi yapın."*

Bir an sonra, dokumalar şimşek ipleri gibi, canlı yeşil, eflatun ve gümüşü beyaz renkte, gecenin karanlığında parıldıyordu.

Düşmanları bilinçsizce dokumak, bu düşmanlar arasında sizi kırmızı Fey'cha ile bombardımana tutan ve dokumalarınıza onları döndürebildiğiniz kadar hızlı bir şekilde karşı koyan Fey savaşçıları olmadığında çok daha kolaydı... özellikle de sizi engelleyenleri öldürmemeye çalışırken.

Sonunda Rain her büyülenmiş Fey'in peşine üç beşli gönderdi; biri örgülerini, biri silahlarını , sonuncusu da onu bayıltmak içindi. Tüm büyülenmiş Feyler kontrol altına alındığında, *lu'tan* ölümlüleri hareketsiz hale getirmek için hızlıca işe koyuldu.

"Dikkat et, Fey!" diye seslendi, savaşçılar cansız bedenlere doğru . "Onlara dokunmayın. Bu her , nasıl yayıldığını bilmiyoruz. Dokumaları sadece onları bağlamak ve hareket ettirmek için kullanın."

Bonn'a dönerek, "Büyücü İşaretli olmadığını bildiğin büyülenmiş adamlardan birini gösterebilir misin? Feyreisa onların zihinlerini bulandıran büyüye karşı koymaya çalışacak ama ona bir Büyücü-işaretli gönderme riskini göze alamam."

Fey hâlâ hayatta olan büyülü askerleri yere dizerken, Bonn baygın savaşçıların sıralarını araştırdı.

tanıdığı bir yüzle karşılaştı. "Bu. Avis'in adamlarından biri. Serranis'in kontrol ettiği ilk velilerden biriydi."

"*Kabei*. Onu Feyreisa'ya götürün." Rain Fey'e işaret etti, o da adamı toprak dokumalı bir sedyeye kaldırdı ve Ellysetta'nın beklediği parlayan büyü kubbesine doğru sahadan çıkardı.

"Yaralıları ne yapacağız, Feyreisen?" diye sordu Fey komutanı.

"Feyler onları hayatta tutmak için ellerinden geleni yapsınlar, ama bu esareten kurtulana kadar onları Feyreisa'ya daha fazla göndermeyin."

Rain katliama acımasızca baktı. Yüzlercesi ölmüş ve ölmek üzereydi. Yüzlercesi de bir tedavi bulunana kadar müttefiklerin işine yaramayacaktı. Eld daha etkili bir saldırı tasarlayamazdı. Müttefiklerin kendi adamlarını birbirlerine karşı kullanmak, herhangi bir geleneksel saldırının iki katı hasar vermişti ve tüm bunlar tek bir Eld canı bile kaybetmeden gerçekleşmişti.

Uzuvlarını bağlamak ve böğründeki derin yarığı kapatmak için düşenlerden birinin üzerine eğildi. Düşenin altında biriken kan birikintisi, azalan ay ışığında siyah bir yağ gibi parlıyordu. Hafif, egzotik bir koku Rain'in burun deliklerinin seğirmesine neden oldu.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu kendisine en yakın Fey'e. "Ne kokusu?"

"Bu koku... tatlı bir baharat... çok hafif." Rain başını baygın Celierian'a yaklaştırdı.

Kreppes'in surlarında zırhlı bir adam küçük pirinç bir dürbünü indirdi ve taş basamaklardan aşağıya, aşağıdaki avluya doğru aceleyle inmek için döndü. Kral'ın Ordusu'nun renklerini giymesine rağmen, gün ışığı görmemiş solgun teni hiçbir Celierian'a ait değildi. Adam avluyu geçti ve mavi cüppeli bir Primage ile kırmızı cüppeli üç Sulimage'ın beklediği büyük kışlanın ortak salonuna girdi.

Asker büyücüleri selamladı. "Feyler enfekte olanları kontrol altına aldı, efendim. Onları bilinçsiz hale getirdiler ve şimdi bağlıyorlar."

Primage bu haberi yüzünde hiçbir ifade olmadan kabul etti ve Sulimage'lara dönmeden önce askerin tekrar eğilip çıkmasını bekledi. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Ellysetta ve müttefiklerinin komuta merkezini çevreleyen büyü kubbesi, büyülenmiş Celierian'ın bilinçsiz bedenini taşıyan Fey'i içeri almak için ayrıldı. Adamı yaralıları için kurulmuş boş masalardan birine bıraktılar. Ellysetta'nın güvenliğini başkasına bırakmak istemeyen ana beşlisi koruyucu bir şekilde etrafını sardı ve büyüleri görünür auralar halinde onların ve Ellysetta'nın etrafında döndü.

Bağlı adama doğru uzanmaya başladığında Gaelen onu engelledi. "Ona dokunmamalısın. Bunun ne olduğunu ya da nasıl geçtiğini bilmiyoruz," dedi.

Bir iç çekişi bastırdı. "Bana biraz hak ver Gaelen. Ona dokunmayı planlamıyordum ama odanın diğer ucundan onu inceleyemem."

Gaelen hiç istifini bozmadan isteksizce kenara çekildi.

Ellysetta yaklaştı ve baygın adamı dikkatle incelemeye başladı. Adam kan içindeydi, hem kendi vücudundaki sayısız derin kesikten hem de diğer bağışçılardan geldiği belli olan sıçramalardan. Ellysetta koruyucu örgüleri ellerinin etrafında döndürmeden ve adamın zihnini ele geçiren şeyin ne olduğuna dair ipuçları için adamın vücudunu kontrol etmeye başlamadan önce, Gaelen sadece güvenli tarafta olmak için onu Büyücü İşaretleri için kontrol etti.

"Azrahn ve Ruh'u zaten eledik," dedi çalışırken. "Peki bu tür bir büyü başka nasıl çağrılabilir? "

Rijonn, "İksirler veya totemler olağan araçlardır," dedi.

Tacik, "Eğer bu bir iksirse, büyük olasılıkla yiyeceklerine ya da içeceklerine eklenmiştir," dedi.

"Ama kampın farklı bölgeleri aynı anda etkilendi," dedi Bel. "Bu da birinin iksiri tüm tencerelere koyması gerektiği anlamına geliyor - ve eğer bunu yaptılarsa, neden sadece bazılarımız etkileniyor? "

Gil, "Büyü bir toteme bağlıysa, totemler kampın çeşitli yerlerine gizlenmiş olabilir," dedi. "Büyü totemin belirli bir mesafesindeki herkesi etkileyebilir."

Ellysetta, "Eğer durum böyle olsaydı, Rain ve diğerleri ona yaklaştıklarında etkilenirlerdi," dedi.

"Büyünün kampın farklı bölgelerini etkilediğini biliyoruz, bu da birden fazla çıkış noktası olduğu, ancak hepsinin aynı anda meydana gelmediği anlamına geliyor. Bu her neyse Fey ve Celierian'ı aynı şekilde etkiliyor ve yayılıyor."

"Bu dart olabilir," Gil önerdi. " parmak yayıyla teslim edildi,

bilek yayı, hatta üfleme borusu. Kolayca gözden kaçabilecek kadar küçüktürler ve bir iksiri ya da zehri doğrudan kana karıştırabilirler."

"Ya da böcek sokmaları," diye ekledi Rijonn gürleyen sesiyle. "Lord Shan'ın bir keresinde bize düşmanlarına saldırmak için vızıltılardan oluşan bir ordu kullanan bir Ferez cadısından bahsettiğini hatırlıyorum."

Gaelen, "Kimsenin dartlardan ya da böcek sürülerinden bahsettiğini duymadım," dedi, "bu yüzden sanırım bunları güvenle eleyebiliriz."

"Yanıyor," diye haykırdı Bel. Herkes dönüp ona baktı. "Onları kontrol eden şeyin ne olduğunu bulmak için düşüncelerini tararken, birkaç Celierian'ın kendilerini yakan bir şey hakkında düşündüklerini duydum. O anda hiçbir şey düşünmemiştim. Ateş ustalarının onların üzerinde bir örgü ördüğünü düşündüm."

"Nasıl yanar? Gözleri, boğazları-ah!" Ellysetta, bir buz örümceğinin zehirli ısırığına benzeyen ani bir ürperti omurgasından yukarı fırladığında nefesi kesildi. Bacakları güçsüzleşti ve düşmemek için masanın kenarlarına tutunmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" Gaelen sessiz bir acelelilikle sordu. "Zehir mi?"

Ellysetta cevap verecek kadar aklını toplayamadan Savaşçı Yolu'ndan bir yükseldi.

"Portallar açılıyor! Fey! Bote'cha!"

Kampın dört bir yanında açılan kara çenelerle birlikte Rain ayağa fırlayıp baygınların bedenlerinden uzaklaştı. *Sel'dor* ve Büyücü Ateşi barajları açıklıklardan dışarı aktı ve parlak renkli *fezarolar*, sarımsı *zaretalarının* sırtında Kuyu'dan dışarı fırlayıp kılıç değil, uzun zincirlere bağlı garip delikli kaplar sallamaya başlamadan önce bir yol açtılar.

Fey'cha uçtu. Fezaroların ve vahşi kedilerinin çoğu çabucak düştü, ancak etraflarındaki düzinelerce Fey ve Celierialı garip bir şekilde hareketsiz kalmadan önce değil, sonra kardeşlerine dönerek "Kralı kurtarın!" ve "Celieria ve Kral Dorian için!" diye bağıldılar.

"*Bu bir tür iksir,*" dedi Rain, kılıçları havada uçuşurken Ellysetta ve beşlisine haberi verdi. "*Ferez onu dağıtıyor, yani büyük ihtimalle yapanlar onların cadıları. İksir temas ettiği herkesi ele geçiriyor gibi görünüyor.*"

Açıklıklardan *daha fazla fezaro* atladı, şimdi büyüyen *fezarolar* tarafından korunuyorlardı.

halkalar oluşturdular. Ve onların arkasında, büyüyen halkaların merkezinde kalarak, siyah zırhlı Elden okçuları ve mavi ve kırmızı cüppeli Büyücüler geldi. Gece gökyüzünde görünmeyen *Sel'dor* okları müttefiklerin üzerine yağdı ve düştükleri her yerden "Kralı kurtarın!" çığlıkları yükseldi. Ele geçirilmiş Feyler baygın haldeki enfekte savaşçılara döndü ve bağlarını çözmeye başladı. Çok kısa bir süre içinde düşman sayısı mantar gibi çoğaldı.

"Fey! Beş katlı dokumalar! şu portalları kapatın ve şu alevli okçuları dışarı çıkarın! Okların size isabet etmesine izin vermeyin!" Rain havaya sıçradı, değışti ve en yakın portala doğru dalışa geçti. Tek düşmanı büyülenmiş dostlarıyken alanı ateşlemek istememişti ama şimdi büyücüler ortaya çıkınca durum değışmişti.

Tairen'in namlusundan çıkan ateş bir grup Büyücüyü havaya uçurdu ve Kuyu'nun girişini yaktı. Büyücüler kendilerini kurtarmak için koruyucu örgüler fırlattı ama Yağmur'un alevinin büyüğü etraflarındaki okçuları sardı. Mum lambaları gibi yanan ve akılsızca acı içinde çığlık atan okçular, düşene kadar çılgınca daireler çizerek koştular. Kuyu'nun açık siyah ağzı göz kırparak kapandı.

Zaferle kükreyerek ikinci bir düşman grubunun peşinden daldı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Ellysetta, kendisini şifa masasından ve kuşatılmış hastasından uzaklaştıran beşlisine.

"Ellysetta." Gaelen'in sesi sertti ama gözlerinde sadece endişe vardı. Beşlisinin diğerk dört savaşçısı saldırı duruşlarından doğrudu ve çıplak kırmızı Fey'cha çeliklerini kınına soktu ama Gaelen gibi onların da gerginlik seviyesi yüksekti.

"*Nei*, gerçekten. Her neyse, çoktan gitti. Ben iyiyim." Bu doğrudu. Buz örümceğı hissi neredeyse geldiğı kadar hızlı bir şekilde geri çekilmişti. "Büyü yüzünden değıldi. Aynı şey Celieria şehri'nde bana da hep olurdu. Bel sana söyleyebilir."

"O haklı," diye onayladı Bel. "Ne olduğunu ya da nereden geldiğini asla öğrenemedik ama ona hiç zarar vermemiş gibi görünüyordu." "Bundan hoşlanmadım," dedi Gaelen.

Aniden sinirlenen Ellysetta kaşlarını çatarak ona baktı ve tersledi, "Ben de bilmiyorum ama şu anda endişeleneceğimiz en son şey bu. Kardeşlerimiz birbirini öldürüyor. Bu Feraz iksiri her neyse, onu nasıl tedavi edeceğimi bulmam gerek. Önemli olan bu."

Gaelen anında ağzını kapattı ve Ellysetta dikkatini tekrar masasındaki büyülenmiş adama çevirdi.

Şifa çadırlarının alev alev yanan yüz kat dokumalarından yarım tarla ötede, Rowan vel Arquinas vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Fey'cha'sı şimşek gibi çaktı. Şimdiden çok sayıda adam onun kılıçlarına kurban gitmişti. Daha da birçoğu düşecekti... ve hepsi de Büyük Sebourne Hanesi'nin renklerine bürünmüştü.

Rowan'ın zihninde, tairen zehri vücudunu kapatırken nefesi kesilen ve titreyerek düşen her adam Colum diSebourne'un yüzünü taşıyordu. Kibirli, katil *rultshart*'ı tekrar tekrar öldürmüştü, ama önemli olduğu, kardeşini ve Talisa'yı kurtarabileceği zamanlarda bunu yapmamıştı.

Adrial'in anısı ve annesinin sesi zihninde yankılanıyor, onu Ateş'in kamçılarıyla sürüklüyordu. *Her zaman kardeşine göz kulak olmalısın Rowan. Onu korumalısın.* Ama ve Adrial ölmüştü. Ve Ellysetta'nın onca iyiliğine, paylaştığı sevgiye ve sakinleştirici dokumalarına rağmen Rowan'ın kalbi acı, suçluluk ve paramparça eden kederle çatlamış bir çöle dönmüştü.

Bu acıyı öfkeye dönüştürdü. Yaşadığı tek şey intikamdı. En nefret ettiği kişiyi öldüremediği gibi, her Sebourne'u öldürmek. Onlardan, Büyücülerden nefret ettiğinden bile daha fazla nefret ediyordu. Bu nefretle beslendi, doydu, gelişti.

Kırmızı Fey'cha'sı uçarak hedef üstüne hedef buluyordu. Ve Fey'cha koşumları boşaldığında, her bir bıçağı bozulmamış bir şekilde kınına geri çağıran dönüş sözcüğünü söyleyip yeniden başladı.

Ellerini Sebourne kanıyla kirletmesine bile gerek kalmadı.

* * *

Rain kampı bombaladı, Büyücü ve Eld'in düğümlerini aradı, bulabildiği her yerde onları yaktı. Çok sayıda *fezaro*, zihin değiştiren zehir kaplarını sallayarak sıra sıra dizilmiş çadırlara saldırıyordu. Okçulardan oluşan koruyucu halkalarında güvende olan büyücüler, ele geçirilmişlerin üzerinden enfekte olmamışların saflarına doğru yükselen Büyücü Ateşi küreleri gönderiyordu.

Sel'dor göğsünde ve kanatlarında yanıyordu. Başlangıçta uygulanabilir bir saldırı şekli geliştirmişti -büyücü düğümüne dalmak, ok yağmurundan kaçınmak için değişmek, sonra grubu ateşlemek için geri dönmek- ama onlar buna uyum sağlamıştı. Şimdi oklar ve Büyücü Ateşi sürekli bir yaylım ateşi halinde havayı dolduruyordu. Değişerek kaçma tekniğini bırakmış ve ok ve Büyücü Ateşi uçuşlarını kafa kafaya almaya başlamıştı. Tairen ateşi üzerine gelenlerin çoğunu tüketti ama yine de birkaç iyi isabet aldı.

Su ustalarından ya da Celierialılardan biri su kemerlerini açarak Heras'ın sularının alana akmasını sağlamıştı. Savaş alanı çamur ve kan bataklığına dönüştü. Daha da kötüsü, Feraz iksiri her neyse, Heras'ın suları onu etkisiz hale getirmedi. Bunun yerine, delilik daha hızlı yayılıyor gibi görünüyordu.

"*Rainier-Eras!*" Steli acil bir ses tonuyla, arkasından kendisine doğru koşan bir yay topu mermisinin görüntüsünü seslendirdi.

Rain kanatlarını sıkıştırdı ve sürgü vınlayarak geçerken sağa doğru yuvarlandı. Omurgası kıvrıldı, kanatları açıldı ve keskin bir şekilde dönmek için yan yatıştan çıktı. Tairen'in gözleri savaş alanını taradı; alanın dört bir yanındaki portallardan birkaç ok topu çıkıyordu.

Eld şimdi işe koyuluyordu. Topçuları getirmişlerdi.

Vahşi büyü Rain'in bedeninde alevlendi ve vahşi bir hırlamayla dişlerini gösterdi. Öldürme zamanı.

Neden bunu ?

Ellysetta baygın, ensor hücreli adamın bedeni üzerinde çalışırken, Gaelen'in kız kardeşi Marissya'nın burada olmasını diledi. Güçlü bir *shei'dalin* olan ve bin yılı aşkın süredir şifa *dağıtıp* düşman zehirleri ve iksirleriyle savaşan Marissya, ne yapması gerektiği konusunda Ellysetta'dan çok daha iyi bir fikre sahip olabilirdi.

Ellysetta'nın eğitiminin büyük Venarra v'En Eilan'la Solan Topraklar'da geçirdiği o birkaç kısa aydan geliyordu ve öğrendikleri arasında iksirlerin nasıl çalıştığı ya da Fey olmayan herhangi bir büyüünün nasıl çalıştığı yoktu. Ona kesiklerden, kırık kemiklerden, çürüklerden, hatta ölümcül yaralardan ve kayıp uzuvlardan muzdarip bir savaşçı verin ve onun parçalanmış bedenini tekrar bir araya getirsin. Ona ölmek üzere olan bir

Ruhu Perde'nin yarısına gelmiş olan savaşçıyı Işığa tutabilir ve onu yaşayanların dünyasına geri çağırabilirdi.

Ama bu Feraz iksiri büyü... onu anlamıyordu. Ve onu nasıl durduracağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Nasıl yapılacağını bildiği her şeyi zaten yapmıştı. Rain iksirin temas eden kişiye bulaştığını söylemişti ama deneğinin vücudunda yaptığı detaylı taramada derisinde şüpheli bir sıvı izine rastlamamıştı. Elbette böyle bir şey *olsaydı* bile izole etmesi mümkün olmazdı. Adam kan, kesikler, çürükler ve sıyrıklarla kaplıydı. Vücudu koçbaşı olarak kullanılmış gibi görünüyordu.

Cildini yıkamak ve kurutmak için Su ve Hava dokuması örmüş, savaş kirlerinin temizlenmesinin durumunu biraz olsun aydınatabileceğini ummuştu ama nafile. Çaresizlik içinde, vücuduna saf *Shei'dalin*'in sevgisinden bir sondaj örgüsü gönderdi, onda yanlışı bulabildiği her şeyi iyileştirdi, ancak beşlisi yatıştırıcı örgülerini kaldırdığında, adam çılgına döndü.

Konsantre olmak giderek zorlaşıyordu. Savaş gittikçe kötüleşiyordu ve *lu'tan'ının* çabalarına rağmen, yaralıların ve ölenlerin acısı kalkanlarından sızıyordu; tıpkı Rain'in artan savaş öfkesi gibi. Baş ağrıyordu ve derisi gerginleşmişti, bu da onu çabuk sinirlenen ve hırçın biri yapıyordu. Çalışırken Rain'e elinden geldiğince huzur veriyordu ama bu odaklanmasını daha da zorlaştırıyordu.

Tüm bunlar olurken, her geçen an daha fazla Fey ve Celierian'ın Feraz iksirine ya da ele geçirilmiş bir müttefikin kılıcına kurban gittiğinin son derece farkındaydı. Kimse açıkça söylemese de, verecek hiçbir cevabı yokken herkes ondan cevap bekliyordu. Başarısız olacağından ve onları kurtarmanın bir yolunu bulamadığı için binlerce kişinin öleceğinden korkuyordu.

Yağmur büyücülerin üzerine çullandı, önünde ateş kükrüyordu. Alevi tuttu, geri çekilerek büyücülerin üzerinde durdu ve onları ateşle yıkadı. O kalkanların düşmesini istiyordu. Büyücülerin yanmasını istiyordu.

Kalkanları çatlarken içinde vahşi bir memnuniyet duydu. Büyücü çılgınlıkları yükseldi, tiz ve vahşi, sonra yakıcı sıcaklıkta hızla sessizliğe gömüldü.

Rain başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve ilkel bir kükreme çıkardı.

zafer.

Fey'i tehlikeye atanlara ölüm! Arkadaşlarını, kardeşlerini yaralayanlara ölüm! O Rainier-Eras, Feyreisen'di ve kanatlı intikamdı.

"Rainier-Eras!" Steli bir uyarı daha yaptı. Tairen konuşmasında taşıdığı görüntüler, onun kanadında bir portal açıldığını ve ona doğru bir atış yapıldığını gösteriyordu.

Rain keskin bir dönüş yaptı ama yeterince hızlı değildi. Yay topu mermisi derisini parçalayarak derin bir kesik açtı.

Acı içinde kükredi ve kapanan geçide ateş püskürtmek için döndü ama dönerken görüşü bulanıklaştı. Bocaladı. Kanatları katlandı ve gökyüzünden düştü, dört patisi üzerine indi ve baş dönmesiyle sallandı.

"Ellysetta..." Cıvata zehirlenmişti. İksirlenmiş. *"Yakıyor. Yakıyor. Kanda yanar."* İksirin damarlarında hızla dolaştığını, kanıyla birleşip onu değiştirdiğini hissedebiliyordu. *"Baş dönmesi. Koku... baharat, tarçın gibi giderek güçleniyor."* Homurdandı ve ona her şeyi anlatmaya çalışırken baş dönmesinden kurtuldu, söylediği bir şeyin fark yaratacağını umuyordu. Duyguları ona tairen şarkısında söyledi, böylece onları görebilecek, hissedebilecek, tadabilecek ve kendisi için dokunabilecekti.

Yanma artık onu tüketmişti; iksir tüm vücuduna yayılmıştı. Görüşündeki bulanıklık açılıyordu. Etrafındaki yüzler değişiyordu. Etrafındaki bazı yüzler hafif baharat kokuyordu. Diğerleri kokmuyordu. Ve en çok da diğerlerinin yüzleri değişiyordu... canavarlara dönüşüyorlardı. Neden şarkı söylediğini, kime şarkı söylediğini hatırlayamayana kadar, etrafı düşmanlarla çevrilene kadar değişiklikleri söyledi. Durdurulması gereken düşmanlar.

O ölümdü, kanatlı intikam.

"Celieria ve Kral Dorian için!" Diye bağırdı ve ağzından alevler fışkırarak havaya sıçradı.

YEDİNCİ BÖLÜM

*Güçlü, cesur, zarif duruyorsun Elinde
ölümcül kılıç parlıyor Kalbimi
koruyan sonsuz aşk İkimiz asla
ayrılmayacağız
Her zaman için, ke vo san
Ruh eşim, hayatım, Shie'tan'ım*

My Shei'tan, Evia v'En Herran'dan bir şiir

"Yağmur!" Ellysetta, tairen şarkısı kesilirken onun adını haykırdı ama yanıt gelmedi. *"Steli! Xisanna! Perahl! Rain iksirden etkilendi. Onu indirmelisiniz. Uçmasına izin veremeyiz!"*

Üç büyük kedi Yağmur'u indirmek için karanlık gecede yarışırken, onaylar tairen şarkısının ışıltılı notalarında gökyüzünde kükredi.

"Kaiven chakor." Ana beşlisiyle yüzleşmek için döndü. "Gurura yardım edin. Tairen onu aşağı indirecek. Siz beşiniz, ben bu iksiri nasıl etkisiz hale getireceğimi bulana kadar onu orada tutun."

Tereddüt ettiklerinde, *lute'asheiva'larının* onun hayatını her şeyden çok korumaya yemin etmeleriyle açıkça parçalandıklarında, Hava ve Ruh'un dalgalı örgülerini döndürdü ve onları çıkışa doğru itti. "Durdurun onu. Hiçbir şey daha önemli değil. Onu durdurun yoksa hepimiz ölürüz." Sesini toplayabildiği her türlü dürtüyle doldurdu. Ellie, kendisine yardım etmeleri için onlara yalvarmaktan çekinmiyordu. O onların kraliçesiydi, *lute'asheiva* bağlarının sahibiydi ve onlara kendisine hizmet etmelerini emreliyordu. "Gidin!" diye bağırdı. Gittiler.

Ellysetta kısa bir süre için gözlerini kapattı. Tanrılar hepsinin yardımcısı olsun. Sonra derin bir nefes aldı, gözleri parlayarak açıldı ve konsantrasyonunun ve kararlılığının tüm gücünü masasına bağlanmış büyülenmiş adama yöneltti.

"Pekala dostum," dedi acımasızca, "hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen ve ben bunun tam olarak ne olduğunu ve nasıl durdurulacağını bulacağız."

Yağmur uludu ve çırpındı, ateş alev alev yanıyor, çeneleri şaklıyordu. Kuyruğu bir kırbaç gibi şaklıyordu. Eğer dişi bir tairen olsaydı, kuyruğunun sivri ucuna birini, tercihen pek çok kişiyi saplardı.

Üç canavar onu yere yapıştırmış, vücutları kanatlarına, sırtına ve boynuna tünemişti. Azı dişleri boğazını kavramıştı ve görüşünün azalmaya başlamasına neden olacak kadar sıkıyorlardı.

Korkunç yüz hatları ve uzun, pençeli elleri olan beş iğrenç sefil tarafından yönetilen şeytani bir düşman grubu yaklaştı. Boğumlu parmak uçlarından zehirli yeşil büyü ipleri sızıyordu. Sert bir şey ağzının etrafını sararak ağzını kapattı, böylece alev alamadı. İğrenç bir miasma onu boğucu bir sisle sardı.

Mücadele etti, sırtındaki canavarlarla savaştı, etrafında dönen büyüyle savaştı. Savaşıyordu. Savaşıyordu.

Ama büyü ve dişlerin boğazına yaptığı baskı çok fazlaydı. Görüşü karardı. Bilinci kayboldu.

Ellysetta, Rain'in tairen görüntüleri ve duyuşsal algıları yeniden inceledi, bilgileri tekrar tekrar gözden geçirirken keskin bir *shei'dalin* gözünü her küçük ayrıntıya sabitledi. *Zehir kana karışmış yakmış*, demişti. Ona söylediği bilgilere göre, yanma hissi başlangıçta lokaldi, ancak kan zehri kurbanın vücudunun her yerine taşıdıkça hızla yayıldı.

Ancak kanda her ne varsa, bariz bir şey değildi. Test deneğinin kanını çoktan kontrol etmiş ve hiçbir şey bulamamıştı. Şimdi, Rain'in verdiği bilgiler ve duyuşsal algıları zihninde tazeyken, hastasını yeniden muayene etti ve neyi gözden kaçırdığını görmek için kanına daha yakından baktı.

Neredeyse tam bir zil sonra, sonunda onu buldu.

Feraz'ın hakkını teslim etmeliydi. İksirler söz konusu olduğunda uzmanlıkları etkileyiciydi. İksirdeki etken madde kandaki yabancı bir madde değildi. Doğal olarak oluşan bir elementin biraz fazla olması vücut kimyasının değişmesine ve bunu yaparken de hafif ama belirgin bir koku yaymasına neden oluyordu. Bu kendi başına zararsızdı, ancak iksir ikinci bir bileşen daha içeriyordu; koku alma duyuşuyla etkileşime girerek koku alma şeklini değiştiren bir kimyasal.

beyin duyusal girdileri işledi. Hafif tarçın baharatı kokusu yayan herkes bir arkadaş olarak algılanırken, bu kokuya sahip olmayan herkes enfekte beyin tarafından bir canavar ve öldürülmesi gereken bir tehdit olarak yorumlanıyordu.

İksirin nasıl çalıştığını anladıktan sonra Ellysetta, etkilerini ortadan kaldırmanın en iyi yolunu bulmak için bir yarım çan daha harcadı ve kandaki fazla kimyasalı çıkarmak için basit bir Toprak örgüsü ve beynin duyusal işleme yeteneklerini yeniden yönlendirmek için birleştirilmiş Toprak ve Ruh'un biraz daha karmaşık bir örgüsünü eğirebileceğini keşfetti.

Çözümünü masasına bağlanmış olan Celierian üzerinde test etti. İyileştirme dokumalarını aldıktan birkaç saat sonra, tamamen iyileşmiş ve akli başına gelmiş olarak ayağa kalktı.

Ellysetta kutlamak ya da adamın kafa karışıklığını yatıştırmak için bile duraksamadı. *"Tedavi bu," diye seslendi Savaşçının Yolu'ndan, dokuma desenlerinin görüntülerini göndererek. "Her Dünya ve Ruh ustası bunu hemen dokumaya başlamalı."* Sonra çıkışa doğru koştu.

"Ellysetta!" Koruyucu yüz kat örgüden geçip dışarıdaki korumasız savaş alanına fırladığında *lu'tan* alarmla bağırdı.

Şifa çadırının içinde, yüz kat örgünün korumasının ardında, bu savaşın acısı ve işkencesi hafiflemişti. Bu örgülerin dışına adım attığı anda, empatik duyularına bir ıstırap dalgası çarptı. Nefesi şok olmuş bir solukla ciğerlerini terk etti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Yüce Tanrım kurtar beni," diye soluk soluğa bağırdı, kollarını karnına sararak iki büklüm oldu.

Savaşın, ölümün acısını bildiğini sanıyordu. Ama şimdi Rain ve beşlisinin onu ne kadar çok şeyden koruduğunu fark etmişti. Çok sayıda yeni *dahl'reisen* vardı ve kayıp ruhlarının kontrol acısı çığlık çığlığa dalgalar halinde yayılıyordu. Sakatlanmış, korkunç acılar içinde ölmekte olan adamlar çığlık atıyordu. İnsanlar yanıyordu. Acıları, işkenceleri, korkuları duyularını bombardımana tutuyordu. Yedinci Cehennem'in nasıl bir yer olduğunu hiç merak etmemişti ama artık biliyordu. Şöyle bir şeydi.

Ve hala savaş devam ediyordu.

Toprak ve Ruh ustaları dokuma yapıyordu. Müttefik savaşçılar

akılları başlarına gelmeye başlamıştı. Bu iyi bir şey olmalıydı ama dehşetleri, ne yaptıklarını fark ettiklerinde kendilerinden nefret etmeleri... katlettikleri arkadaşları. İnsanlar ve Feyler dizlerinin üzerine çöktü, suçluluk ve kederden tükenmiş bir halde kendi gözlerini ve yüzlerini tırmaladılar.

Beş katlı güçlü bir örgü onu sararak savaş alanının çıplak acısını susturdu. "*Kem'falla.*" İkincil beşlisi onun etrafında çember oluşturdu. "İyileştirme çadırına geri dön."

"*Nei.*" Ayağa kalkmasına yardım etmelerine izin verdi, sonra omuz silkti. "Beni Rain'e götür. Rain'e ihtiyacım var."

Primage Soros kırmızılı ince figürün yüz katlı örgüden dışarı fırladığını ve dizlerinin üzerine düştüğünü gördü. Feylerin hızla onun etrafında toplandığını gördü ama yüz katlı örgünün korumasına geri dönmek yerine altısı da savaş alanının çevresinden koşmaya başladı. Bölgeyi taradı ve uzakta Tairen Ruh'u'nu gördü; hâlâ bağlı ve bilinçsiz yatıyordu, diğer üç tairen ve beş Fey tarafından korunuyordu.

Şimdi onun için bir fırsattı.

Büyücülerini çağırdı ve emri verdi. Eld ve Feraz onun yolunu kesmek için hızla hareket ederken, diğer dört grup ona yaklaştı.

Ellysetta ve *lu'tan'ı* savaş alanında hızla ilerlerken, birbiri ardına korkunç sahnelerin yanından geçtiler. Paramparça bedenlerin ve paramparça zihinlerin acısı sonsuz dalgalar halinde onu hırpalıyordu. Ruhunun ayrıldığını hissedebiliyordu. Bir yanı uyuşuyordu. Başka bir parçası kıvranıyor ve çığlık atıyordu. Ama üçüncü bir parçası, çok korkutucu bir parçası, öfkeleniyordu.

Bunlar onun arkadaşları, halkı, hem Fey hem de Celierian vatandaşlarıydı ve etrafındaki her yerde katlediliyorlardı. Daha da kötüsü, kendi arkadaşlarını, kendi yurttaşlarını, kendi kılıç kardeşlerini katletmeleri için büyü tarafından manipüle ediliyorlardı. Onların acı dolu feryatları öfkelerini besliyordu.

İçinde engin ve karanlık bir şey fokurduyordu. Daha hızlı koştu. Rain'in yanında olmasına, kollarını ona dolmasına ihtiyacı vardı.

Eld'in yaklaştığını görmedi. Bir an, o ve *lu'tan*

koşuyordu. Sonra, omurgası buz gibi soğudu ve bacakları güçsüzleşti. Tökezledi ve düştü. Sürünerek ayağa kalktığında, sağında ve solunda Ruhlar Kuyusu'na açılan bir portal vardı. Büyücüler, Eld ve Feraz dışarı dökülüyordu.

Her şey aniden yavaşladı, sanki zaman yorulmuş gibiydi. Etrafında Büyücü Ateşi çiçekleri patladı. *Sel'dor* okları *lu'tanlarını* delip geçerek onları devirdi.

Birisi bağırıyordu, "Fey *ti'Feyreisa! Ti'Feyreisa!*"

Bir *sel'dor* bıçağı kesti. İkinci beşlisinin Ruh ustası döndü, kopan boğazından akan kan yüzüne sıçradı. Su ustasının ağzı açık kaldı. Elleri, Büyücü Ateş baloncuğu onu ikiye bölmeden önce karnının olduğu yere uzandı.

"Ellysetta! Yere yat!"

Rowan vel Arquinas üzerine atlarken dizlerinin üzerine çöktü, elleri bir bulanıklıktı, kırmızı Fey'cha inanılmaz bir hızla uçuyordu. Ama onlardan çok fazla vardı ve onun etrafında sırtını koruyacak hiçbir *lu'tan* canlı kalmamıştı.

Üç *sel'dor* oku onu sırtından vurdu. Açık Ruhlar Kuyusu'na doğru tökezledi, Fey'cha hâlâ parmak uçlarında uçuşuyordu. Büyücüler ve Eld düzinelerce düştü. Dördüncü bir ok Rowan'ın omzuna saplandı ve yüzünü ona dönmesini sağladı. Gözleri bir an için onunkilerle buluştu.

Ağzı hareket etti. "Ellysetta, ben-"

Beşinci bir ok göğsüne saplandı. Sendeleyerek geri çekildi ve Kuyu'nun içine yuvarlandı.

İçinde bir şeyler koptu. Büyük, karanlık öfke onu ele geçirdi. Cildi önce ısındı, sonra soğudu ve titremeye başladı.

Bu çok fazlaydı. Çok fazla arkadaş öldü. Çok fazla keder, acı ve ıstırap. Bu kadar yeter. Burada olmaz. Bu gün olmaz.

Parmakları yanında yumruk şeklinde kenetlendi. Büyünün kendisine doğru aktığını hissedebiliyordu, sanki bir girdap gibiydi, her enerji parçasını kendine çekiyor, ondan besleniyor, güçleniyordu. Büyücüler büyülerini çağırmaya çalıştılar ama o büyüü onlardan çekip kendi içine akıttı. Gözlerinin açıldığını gördü ve korktuklarını fark etti ve bu onu vahşi bir neşeyle güldürdü.

İçindeki öfke serbest bırakılmak için, adalet için, kan için kükrüyordu. Onun

Zihni savaş alanına, Kreppes'e yayıldı, her Eld'i, her Feraz'ı, her Karanlıklar ordusunu buldu. Ve onları görünmez elleriyle boğazlarından yakaladı, yerden kaldırıp havada sallandırdı.

Titreyen yumruklarını kaldırdı. Havada asılı duran bedenler seğirmeye ve sallanmaya başladı. Sarsıntılar şiddetlendikçe boğazlardan hırıltılı sesler çıkıyordu. Dehşete kapılmış gözler şişti ve morarmış yüzlerde yuvarlandı. Kalpler Eld'in göğsünden fırlayıp alevler içinde patlarken havayı kırmızı sis bulutları doldurdu.

"Ellysetta!"

Rain'in sesi onu saran garip öfkeden kopardı. Gürültülü bir çatırtı - binlerce boyun bir arada kırılmasının sesi- garip bir sessizliğe bürünmüş savaş alanında yankılandı. Ardından cesetlerin havadan düşerken çıkardığı gümbürtüler geldi.

Ellysetta *shei'tan'ına* döndü. "Rain, ben-" Dizleri bükülürken sesi kesildi. Topladığı tüm enerji bir anda onu terk etti ve geride kalan boşluğu karanlık doldurdu. Anlamsızca onun kollarına .

Seledos'un 2^{nci} günü

Güneş Kreppes'in üzerinde parlıyordu. Altın rengi ışığı geceki acımasız savaşın yıkımını aydınlatıyordu. Ellysetta'nın Cha Baruk'ta sergilendiğinde her zaman zarif silahlar olarak gördüğü kılıçlar, gerçekte kasap satırlarından biraz daha fazlasıydı. Kesilmiş uzuvlar alana dağılmıştı. Eller. Ayaklar. Kafalar. Sığır butları gibi kesilmiş bedenler. Hiç bu kadar çok kan görmemişti. Tarla kana bulanmıştı.

Düşman ve büyülenmiş müttefikler tarafından öldürölen ölülerin yanı sıra, katlettiğı herkesin dağılmış kalıntıları da yatıyordu.

"Gel bakalım Ellysetta," dedi Yağmur. "Tarlayı ateşe verme vakti geldi."

"Nei," dedi. "İzleyeceğim." O sadece bir *shei'dalin* değildi. O bir Tairen Ruhuydu. Savaş ve onun çirkin sonuçları artık onun ilgi alanındaydı. Ne kadar isterlerse istesinler, Rain ve beşlisinin onu korumaya devam etmesine izin veremezdi. Ne de olsa savaş alanında yatan yüzlerce cesetten o sorumluydu.

Bakışları savaş alanının kenarlarında gezinirken, üç oğlu Parsis, Severn ve Luce'un cesetlerinin elementlere geri gönderildiği boş mezarın yanında duran Cannevar Barrial'ı görünce durakladı. Cann'ın kazınmış yüzünde derin çizgiler vardı ve koyu renk saçlarına aklar düşmüştü. Tek bir gecede onlarca yıl yaşlanmıştı. Cann'ın beş çocuğundan dördü bir hafta içinde ölmüştü. Neredeyse tüm ailesi gitmişti. Aynen böyle. Daha da kötüsü, Cann oğlu Severn'in Feraz büyüü onu tükettiğinde Cann'ın kendi eliyle öldüğünden şüpheleniyordu.

Ellysetta elinden geldiğince huzur vermeye çalışmıştı ama söylediği ya da yaptığı hiçbir şey ona yardımcı olmamıştı. Cann içi boş bir kabuktu, ölü gözlerinde yanan tek ve yakıcı bir alev tarafından yönlendirilen bir otomattı: intikam ihtiyacı.

Bakışlarını Cann'dan ve iyileştiremediği acıdan uzaklaştırdı ve savaşçıların çoğunun yaptığı gibi duygularıyla arasına mesafe koymaya çalıştı.

Ateş ustaları ölülerin arasından çıkarken, "Prens Dorian ve kraliçeye haber gönderen oldu mu?" diye sordu.

Rain başını salladı. "Bel birkaç saat önce bir Ruh örgüsü gönderdi."

Ateş ustaları büyülerini çağırdı, Ateşlerinin parlak turuncu örgülerini topladı ve sonra yere döktü. Ateş parlak ve sıcak bir şekilde yandı, katledilenlerin bedenlerini tüketti ama alanda o kadar çok *sel'dor* vardı ki Ateşleri her şeyi tüketmedi. İşleri bittiğinde, ölülerin kemikleri Ateş tarafından kavrulmamış ama sanki Büyük Güneş tarafından ağartılmış gibi bembeyaz kalmıştı.

Ellysetta'nın ağzı kurudu. Sersemlemiş hissederek Yağmur'dan uzaklaştı ve yavaşça ateşten arındırılmış savaş alanına yürüdü. Orada duruyordu, kırmızılara bürünmüş bir *shei'dalin*, ağartılmış beyaz bir kemik tarlasında duruyordu, çoğu ya onun eliyle ya da Feraz iksirinin tedavisini bulmakta yeterince hızlı davranmadığı için ölen binlerce kişinin kalıntıları.

Hayalleri gerçek olmuştu.

Celiera~ Celiera Şehri

"Hayır!"

Çılgılık, Celieria'nın kraliyet sarayının mermer kaplı salonlarında yankılandı, bir dizi paramparça edici çarpışma ve hıçkıran feryatlarla noktalandı. Saray mensupları oldukları yerde durdu, dedikodu dilleri dondu kaldı. Tek bir sessiz an için kraliçenin dairelerine doğru döndüler, sonra fısıldaşmalar yeniden başladı ve saray koridorlarını çalkaladı.

"Bu doğru. Doğru olmalı. Kral öldü."

Annoura odasında kollarını zarif bir masanın üzerinden geçirerek kristal mum lambalarını, kitapları ve heykelleri yere düşürdü. Vahşi, çılgın bir kederle çılgılık attı ve kendini yatak askılarına fırlattı, görkemli kumaştan büyük avuçlar kaptı ve bağlama kancalarından kopardı. Üzerine alçı yağdı ve kadife birikintilerini yere fırlattı.

Dorian'ın ölüm haberini getiren bakan, "Majesteleri, sakın !" yalvardı. "Majesteleri, lütfen. Kendinizi hasta edeceksiniz. Çocuğu düşünün!"

"Çık dışarı! Çık dışarı!" Yerdeki kırık vazoun bir parçasını kaptı ve kafasını kıl payı ıskalayarak ona doğru fırlattı. Makyaj masasındaki narin, oymalı sandalyelerden biri ilk füzeyi takip etti. Bakan, sandalyenin durduğu duvara çarpıp parçalara ayrılmasından bir saniye önce yolundan çekildi.

"Lord Hewen'i getireyim," diye mırıldandı ve kapıdan dışarı fırladı.

Bakan gittikten sonra Annoura odanın köşesinde toplanmış, kimi ağlayan, kimi de kraliçelerinin kontrolü tamamen kaybetmesi karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalan Bekleyen Hanımlar'a döndü. "Siz de!" diye bağırdı. "Hepiniz dışarı çıkın! Çıkın dışarı, lanet olasıcalar!" Yatağın başucundaki kırık şamdanı kaptığı gibi onlara doğru ilerledi ve şamdanı bir kargı gibi salladı.

Ciyaklayan hanımlar kaçıştılar. Antika porselen bir çaydanlık, arkalarından kapanan yaldızlı kapının üzerinde patlayarak ahşabı, duvarları ve eşiğin yanındaki pelüş halıyı buharlı çayla ıslattı ve odayı yasemin kokusuyla doldurdu.

Annoura, Dorian'ın adını haykırarak, dokunduğu her şeyi kırıp parçalayarak, yıkıcı bir keder kasırgası gibi dairesinde dolaştı. Kitapların sayfalarını yırttı, parfüm şişelerini parçaladı, pencerelerden perdeleri yırttı, aynaları kırdı ve tabloları kesti. Hareket edebilen ya da kırılabilen tek bir nesne bile onun kederli öfkesinden kaçamamıştı.

Yok edecek hiçbir şey kalmadığında, kalbinin parçalanmış parçalarından daha bütün bir şey kalmadığında, yıkılmış yatağının kalıntılarına kıvrıldı ve ağladı.

Sör Vale aceleyle hizmetkârların merdivenlerinden aşağıya, görünmez bir şehrin sarayın sorunsuz işlemesi ve Majestelerinin saray mensuplarının iyi hizmet görüp doyurulması için canla başla çalıştığı saray altına indi.

Kraliyet doktoru Lord Hewen kraliçeyi görmeye gelmişti. Vale'in muhbirleri ona kraliçenin mışıl mışıl uyuduğunu söylemişlerdi. Lord Hewen kraliçeyi uyandırmaktan korktuğu için üstünkörü bir göz muayenesinden fazlasını yapmamış olsa da, çocukta belirgin bir sıkıntı belirtisi yoktu. Bakanlar da aynı sebepten ötürü Annoura'nın dairelerinde yarattığı dağınıklığı toparlaması için tek bir hizmetlinin bile içeri girmesine izin vermemişti.

Vale belki de sarayda kralın ölüm haberinin ne şaşırtıcı ne de hoş karşılanmadığı tek kişiydi. Benzer haberlerin her an Büyük Körfez'den de gelmesini bekliyordu ve bu haber geldiğinde Vale'in Celierian sarayındaki yıldızı hızla yükselecekti.

Yarım kalmış işleri tamamlamanın zamanı gelmişti.

Celieria ~ Kreppes
Seledos'un 5. günü

"Endişeleniyorum, Rain."

Ellysetta Kreppes Kalesi'ndeki odasının zemininde volta atıyordu. Kreppes'in dışındaki Ateş savaş alanında durup rüyalarından birinin gerçekleştiğini fark ettiğinden beri korku sürekli bir yoldaş olmuş, huzurunu kemirmiş ve ona herhangi bir kâbus kadar şiddetli bir şekilde eziyet etmişti.

Son günlerde korkusunu kendine saklamıştı. Rain çok meşguldü. O ve Lord Barrial zamanlarının çoğunu Büyük Lord Sebourne'un topraklarında büyücü aramakla geçirmişlerdi ve Gaelen'in önerisiyle Cann *dahl'reisen* dostlarını çağırmış ve onlardan Sebourne'un geri kalan tüm sakinlerinde büyücü izi olup olmadığını kontrol etmelerini istemişti. Bu arada, çevredeki sınır malikânelerinden ordular da

Yeni Kral Dorian onlarla ne yapacağına karar verene kadar toprakları güvence altına aldı.

Ama Moreland artık güvendeydi ve Rain geri dönmüştü. Ellysetta daha fazla sessiz kalamazdı.

"Bu rüya gerçekleşirse, diğer bazı rüyalarımın da gerçekleşebileceğinden endişeleniyorum." Tıpkı geçen ay gördüğü, Rain'in Ellysetta'nın elinde ölürken, Büyücü Lillis ve Lorelle'in onun kanından oluşan bir yağmurda dans ettiği rüya gibi. "Öldürdüğüm tüm o insanlar ve onları öldürdüğümde nasıl hissettiğim konusunda endişeliyim."

Ellysetta avuçlarını yüzünün ve gözlerinin üzerinde gezdirdi, sanki bu basit hareket dünyayı kapatabilirmiş gibi. Ama dünyayı dışlamak - yokmuş gibi davranmak - hiçbir şeyi çözümüyordu. Başka bir şey öğrenmediyse bile bunu öğrenmişti. Canavarlardan saklanmak onları daha da güçlendiriyordu.

"Hawksheart benim iki ucu keskin bir kılıç olduğumu söylemişti. İyilik için olduğu kadar kötülük için de kapasitem olduğu konusunda seni uyarmıştı. Ona inanıyorum Rain. Ve kötülüğün kazanmasından çok korkuyorum, hem de çok korkuyorum."

"Shei'tani..."

"Nei, Rain. Beni dinle. İçimde karanlık bir şey var ve bu sadece Tairen'e ait değil, sadece Yüce Büyücü'ye de ait değil. Orada değilmiş gibi davranmak istiyorsun ama öyle. İçimdeki korkunç, kötücül bir parça o insanları öldürmekten memnundu... Onları öldürmekten zevk alıyordum. Daha da kötüsü, onları sadece öldürmek istemiyordum. Onlara acı çektirmek istedim. Çılgınlıklarını ve merhamet için yalvarışlarını duymak istedim. Gözlerindeki dehşeti görmek ve onu oraya benim koyduğumu bilmek istedim!"

"Ellysetta, Rowan'ı öldürdüler ve kendi halkımızı birbirine düşürdüler. Arkadaşlarını katlettiler. Öfken anlaşılabilirdi. Farklı hissettiğimi mi sanıyorsun? Eld tairen'i tairen'e karşı kışkırtsaydı Steli ne yapardı sence?"

Ellysetta dudağını ısırды. Steli'nin ne yapacağını biliyordu. Vahşi beyaz tairen savaş alanındaki her canlıyı parçalayacak, yakacak ve sakat bırakacaktı. "Ben Steli değilim, Rain."

"Sariel öldüğünde ben de değildim. Yine de bana defalarca yaptığım şeyin beni kötü yapmadığını söyledin. Bunların hepsi yalan mıydı?"

Bakışları onunkilere kaydı. *"Nei, tabii ki hayır!"* "O zaman ben nasıl

Savaşta yaptıklarım için affedildim ama sen mi?"

Onun kendi argümanlarını bu şekilde kendisine karşı kullanmasından nefret ediyordu. "Sen Büyücü İşaretli değildin Rain. Sana dünyayı kurtarmak ya da yok etmek için doğduğun söylenmedi."

"Doğru. Ben dünyayı kurtarmak için doğmadım. Sadece milyonları katletmek için doğdum."

"Büyücü Savaşları'nı sona erdirmek için doğdun," diye sertçe düzeltti, "ve bunu yaparken, eğer yaptığın şeyi yapmamış olsaydın Eld'in köleleştireceği tüm o insanları kurtarmak için."

Elleri kızın yüzünü kavradı ve gözleri keder, sevgi ve neredeyse ağlatacak kadar anlayışla doldu. "*Aiyah, shei'tani*. Öyleydim. Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyecek olsam da, her gün içime şüphe düştüğünde kendime tanrıların beni kendi amaçları için yarattığını hatırlatıyorum. Bu amaç ne kadar karanlık ve korkunç görünürse görünsün, onu yerine getirmem için bana güvendiler. Ve her gün kendime hatırlatıyorum ki, bir şekilde onların gözünde değerli olduğumu kanıtlamış olmalıyım çünkü bana seni, ruhumun eşini ve beni Gölge'den geri çeken feneri gönderdiler." Başparmakları şefkatli bir okşayışla kızın alt dudağına hafifçe dokundu. "Belki de *shei'tani*, senin de kendin için aynı şeye inanmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Kirpikleri gözlerini örtmek için düştü. Neredeyse Rain'le tanıştığı ilk andan beri ona kendini affetmesini, ruhundaki, Dünyanın Kavuruculuğunun bile söndüremediği Işığı görmesini söylüyordu. Şimdi rolleri tersine dönmüştü ve sanki dünyada hiç kimse böylesine Karanlık bir yolda yürümemiş gibi kendi hüznünlü durumuna ağlıyordu.

Yine de şüpheler oradaydı. Onları inkâr edemez ya da görmezden gelemezdi. "Ya yeterince güçlü değilsem? Ya yeterince iyi değilsem? Ya Tenn ve Massan haklıysa ve ben zaten yapmam gereken her şeyi yaptıysam ve dünyayı kurtarmanın tek yolu ben Karanlığa düşmeden önce birinin beni öldürmesiyse?"

Başparmağı kızın alt dudağına değdi ve keder gözlerini gölgelemiş olsa da, daha önce hiç bu kadar güçlü görmediği bir sakinlik, bir kabulleniş vardı.

"O zaman birlikte öleceğiz, Ellysetta." Güzel ağzının köşesi kederli bir gülümseme hayaletiyle hafifçe yukarı doğru kalktı. "Kaderin ne olursa olsun, onu paylaşacağım. Yolun nereye çıkarsa, ben de oraya yürüyeceğim." *Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani.*"

Kollarını ona doladı ve sımsıkı sarıldı; onu kucaklamaktan çok, bedenini onunkiyle birleştirmeye çalışıyordu, ta ki ikisinden ayrı hiçbir parça kalmayana dek. Onu umutsuz bir tutkuyla öptü, sanki dudakları cesaretini azaltan ve içini korkuyla dolduran yaygın kıyamet duygusunu yok edebilirmiş gibi.

"Öp beni, Rain. Sev beni."

"Yapacağım. Yaparım." Adam nazik bir bağlılık öpücüğüyle ağzını onunkine değdirdi ama kadın buna izin vermedi. Dudakları ayrıldı ve acil bir ihtiyaçla onun ağzını aldı, aynı zamanda vücudu ona karşı kabardı. Ellerinden toprak dokumalar döküldü ve zırhı bir sonbahar ağacından dökülen yapraklar gibi üzerinden düştü.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ellysetta?"

"Ssh. Daha fazla konuşmak yok. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Bunu istiyorum." Tırnakları çıplak bedenini tırmıklıyor, onunla alay ediyor, tenini acı ve zevkin birleşimiyle çiziyor, onun soluk soluğa kalmasına ve gözlerinin yıldız gibi parlamasına neden oluyordu. Sıcaklık istiyordu, vahşi ve tutkulu, şefkat değil. Acımasız bir emirle onun özünü çağırdı ve kendi özünü öylesine sınırsız bir telaşla paylaştı ki, adam haykırdı, vücudundaki her kas taş gibi sertleşirken ayakta kalmayı zar zor başardı, sonra kontrolsüzce titremeye başladı.

Onu yatak olarak kullandıkları kürk yığınlarının üzerine itti ve kendi derilerini sabırsızca sıyırdı. Çırılçıplak, onun üzerine çömeldi. Tırnakları ve dişleri onu tırmalıyor ve ısıırıyordu. Adam ona uzandı ama kadın ellerinden kaçtı. Ateş ve Hava, sıcak ve soğuk dalgalar halinde teninde dans ediyordu. Adam ona tekrar uzandı ve kadın boğazından bir uyarı hırıltısı çıkardı. Adam dişlerini karşılık verdi. Onu sıkıca kavradı, parmakları etine battı ve onu amansızca birleşmeye doğru sürükledi.

Tutku zihnindeki sıkı bariyerleri çözdü ve kaçan düşünceleri onunkilere karıştı, ateşin anıları ve gökyüzünde şiddetli bir çiftleşmede bir araya gelen büyük, kanatlı tairerlerin çığlıkları.

Sertçe nefes aldı, etindeki yanmayı, rahmini ve iç kaslarını sıkılaştıran açlığı hissetti. Elleri kalçalarını kavradı ve adam hızlı bir hamleyle içine daldı, boğazından hırıltılı bir çığlık kopardı. Oh, Tanrım. Gözleri kapandı. Vücudu ona uyum sağlamak için gerilirken ve yanarken alevler onu tüketti. Kalçaları tekrar itti.

"Rain!" Omuzlarını pençeledi, kontrol için onunla savaştı.

tairin dişisi, gücünü ve baskınlığını kanıtlayıp onunla çiftleşme ve yavrularına babalık yapma hakkını elde edene kadar eşiyile cinsel üstünlük için savaşıır.

Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı ve elleri, ağzı, büyüü ve kalçalarının çarpan ritmi onu önce bir zirveye, sonra bir başkasına ve düşünemeyene, konuşamayana kadar diğerine sürüklerken kontrolsüzce titreme sırası ondaydı. Ta bir başka derin, sarsıcı orgazmı tetiklemeden nefes bile alamaz hale gelene kadar.

Sonunda bu bile yeterli olmadı. Çünkü onlar tükendiğinde ve Rain kendi gevşek, terli bedeninin yanına uzanıp uyuduğunda, hala içinde, çekirdeğinin derinliklerinde yayılan ve onu içten dışa doğru üşüten siyah bir buz hissedebiliyordu.

Celiera~ Celiera Şehri

Kraliçe'nin Zarafet Ustası Gaspare Fellows, kokulu bir mendili burnuna tuttu ve gözlerini devirdi. İskeleler. Şüpheli şahsiyetler neden alçakça randevularını hep iskelelerde ? Elbette, söz konusu alçak kişi bir gemi kaptanı olduğu için, bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ama Tanrılar merhamet etsin, ter, vücut dışkısı ve çürümüş balık sakatatı kokusu gözlerini kör ediyordu.

Yine de, pis kokudan kör olmayı ve kabarcıklarla savaşmayı mı, yoksa bakımlı saray dairesinin zemininde yatmayı, temiz, parfümlü ve tamamen ölü olmayı mı tercih ederdi?

Kral Dorian'ın ölümünü öğrendikleri günden bu yana, sarayda bir trajik ölüm meydana gelmişti. Prens Dorian'ın nişanlısı Leydi Nadela, büyük merdivenin mermer basamaklarından aşağı yuvarlanmış ve boynunu kırmıştı. Anında ölmüştü. O sırada müstakbel prensesle birlikte yürüyen hanımlar arasında bulunan Leydi Jiarine Montevero, Leydi Nadela'nın katili ilan edilmekten o kadar korkmuştu ki, masum olduğunu ilan eden histerik bir not yazmış ve Eski Kale Hapishanesi'nde tekrar işkence görmemek için kendini odasında asmıştı. Merhum kralın en güvendiği iki bakanı korkunç kazalarda hayatını kaybetmişti.

Gaspare'nin kendisi bir değıl, üç kez ölümle burun buruna gelmekten kıl payı kurtulmuştu; bunların arasında kendini ve Love'ı zehirleme girişimi de vardı.

Bu sabah kahvaltıda. Onları sadece açık bir pencere ve talihsiz, aç bir serçe hırsızı kurtarmıştı. Kral Dorian'ın ölümünden bu yana sarayda hayat riskli bir iş haline gelmişti ve Gaspare'nin kahvaltısının Majestelerinin kendi hizmetkârları tarafından hazırlanıp tadıldığı düşünülürse, suikastçının kraliçeye çok yakın biri olmasından çok korkuyordu.

Kral ölmüştü, Feyler Celieria Şehri'ni terk etmişti ve kraliçe muhtemelen tacın düşmanlarından biriyle işbirliği yapıyordu.

Şehirde gidecek hiçbir yeri kalmayan Gaspare tek çaresinin şehri terk etmek olduğuna karar vermişti. Bu karar onu buraya, iskelelere getirmişti. Ya da daha spesifik olarak, iskele bölgesindeki Crown and Cutlass Pub'a.

Gaspare paltosunun yakasını çekiştirerek koyu renk şapkasının siperliğini indirdi, etrafındaki kör edici kokulara aldırmadan Crown and Cutlass'a doğru yürüdü. Barın kapısının üzerindeki yanan fener körfezden esen güçlü gece rüzgârında sallanıyor, ışığının geniş çemberi bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor, hareket ettikçe kapıyı gölgede bırakıyordu.

"Cesur ol," diye mırıldandı Gaspare kendi kendine. "Cesur ol. Cesur ol."

"Mmrow?" Küçük, sıcak, kürklü bir kafa Gaspare'nin kafasının kenarından

büyük palto. Kürkün altındaki küçük kafatası, etraflarına iyice bakmak için dönüp dururken boğazını dürttü.

"Evet, biliyorum Aşkım," diye iç geçirdi Gaspare. "Sen ikimiz için de yeterince cesursun. Şimdi oraya geri dön. Burası hoş bir yer değil. Buradaki adamlar muhtemelen senin gibi güzel kedi yavrularını sabah atıştırmalığı olarak yiyorlardır." Yavru kedisinin beyaz kafasını paltosunun içine doğru itti ve minik, iğne gibi pençelerinin göğsüne batmasının cezasını çekti.

Aşk'ın hoşnutsuzluğunun verdiği acı, barın kapısını açıp içeri adım atmak için cesaretini toplamasına yardımcı oldu.

Kalabalık, loş ışıklı ve dumanlı meyhanenin içi Gaspare'in kafasındaki kötü şöhretli meyhane imajına tam olarak uyuyordu. İçeride aylak aylak dolaşan esmer, tehlikeli görünüşlü adamlar Gaspare içeri girdiğinde başlarını kaldırıp ona baktılar, tıpkı kucaklarında oturan ve kulaklarına fısıldamak için eğilen şişko zevk kızları gibi. Gerçi Gaspare, "zevk kızı" teriminin bu müessesede bir tür örtmece olduğunu fark etti. Mekânda kırk yaşın altında tek bir kadın olduğundan şüpheliydi. Çoğunun birkaç dişi eksikti. Ve gördüğü kirli perukların sayısına bakılırsa, muhtemelen saçlarının da çoğu yoktu.

"Merhaba yakışıklı." Bir el Gaspare'nin omzuna vurdu ve Gaspare döndüğünde tüm zevk sahibi kızların büyükannesinin yanında durduğunu gördü. Gaspare'nin ayrıntılara dikkat eden gözü, kadının cafcıflı güzellik karikatürünü korkunç bir bakışta yakaladı. Kıvrıcık sarı bir saç, eriyip gözlerinin etrafındaki çizgilere yerleşmiş yağlı göz makyajı, sıkı desteklerle sergilenen sarkık göğüsler: Bu manzara beynine silinmez bir şekilde kazınmıştı. "Arkadaş mı arıyorsun? "

Bir ürpertiye bastırdı ve kadının kırmızı boyalı dudaklarından fişkıran kokuşmuş havayı solumamaya çalıştı.

"Teşekkür ederim, güzel kadını, ama hayır," diye kibarca reddetti. "Yüzbaşı Sarkay'ı arıyorum. Bana burada olacağı söylenmişti."

"Har!" Kadın kokulu bir kahkaha atarak onu neredeyse yere seriyordu. "Sen süslü bir beyefendi değil misin? 'Teşekkür ederim, benim iyi kadını,'" diye taklit etti. "Daha da acısı. Görünüşe bakılırsa ana yelkeninizi iyi çekmeniz gerekiyor. Belki başka bir zaman." Sıradan bir omuz silkmeye ince bir elini barın arka tarafındaki masalardan birine doğru salladı. "Sarkay orada. Yeşiller içindeki yakışıklı olan."

Gaspare, bu yerde yakışıklılığın da kız kadar göreceli bir terim olduğuna karar verdi. Arka masada görebildiği yeşiller içindeki tek adam, uzun siyah bıyıklı, kel kafalı ve etli kollarının her santimini saran dövmeleriyle esmer bir devdi.

"Çok teşekkürler, madam." Gaspare alışkanlıktan dolayı kısa bir selam verdi, sonra bar müşterilerinin onu merakla süzdüğünü fark edince keşke yapmasaydım dedi. Eğer saray nezaketine dikkat etmezse, kendini sopalatacak, soyduracak ve ara sokağa yuvarlatacaktı.

Kalabalığın arasından olabildiğince hızlı bir şekilde arkadaki yeşil giysili deve doğru ilerledi. "Kaptan Sarkay?"

Dev yavaşça başını kaldırdı. "Kim soruyor?" Yakından bakınca adam daha da korkutucu görünüyordu. Kara kaşları kara, kara gözlerinin üzerinde hınzır bir parıltıyla yükseliyordu. Yara izleri başının etrafında ve yüzünün yan tarafında kıvrılıyordu - sanki kafatasıyla birden fazla kılıç darbesini durdurmuş gibiydi.

"Adım..." Gaspare kulağa sert ve sokak zekâsına uygun gelen bir isim bulmak için kafa patlattı: "... Yumruk. Ruffio Fist." Elini uzatmaya başladı ama sonra vazgeçip yakındaki bir sandalyenin arkasına tutunmayı tercih etti. "Anladığım kadarıyla kiralık bir tekneniz var? Soru sormak yok mu?"

Kaptan tek şeytani kaşını kaldırdı. "Evet. Bir gemim var. Nereye gitmek istiyorsun Goodman Fist?"

"King's Point."

"Bugünlerde kimse Point'e yelken açmıyor. Savaş var, duymadın mı?"

"Peki o zaman, Point'ten önce açık limanı olan en yakın köy hangisi? Beni oraya götür. Bu gece ayrılabilirsek fazladan ödeme yaparım."

"Bırak beni." Annoura soğuk ve duygusuz bir ses tonuyla emretti.

Yaverleri hemen itaat ettiler ve kralın yatak odasından çıkarken derin reveranslar yaptılar. Annoura kendi yatak odasını yok ettiğinden beri Dorian'ın yatak odasında yatmaya başlamıştı. Bu karar ilk başta bir kolaylık meselesiydi, ama burada, Dorian'ın eşyalarının arasında olmanın, bugünlerde çok az şeyin yapabildiği gibi onu rahatlattığını hemen fark etti.

Annoura tuvalet masasından kalktı ve odayı geçerek Dorian'ın yatağına gitti. Burada kendini ona daha yakın hissediyordu. Cüppelerinden biri örtünün üzerinde duruyordu. Ona sarındı ve yatağına başını onun yastığına koydu. Adamın kokusu etrafını sarmıştı, sanki adam buradaydı ve onu kollarında tutuyordu. Bu hayale sınıksız sarılarak gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Onun ölümünden beri her gece olduğu gibi Annoura rüyasında Dorian'ı görüyordu. Birlikte geçirdikleri son haftalarda olduğu gibi soğuk ve mesafeli Dorian'ı değil, ilk tanıştıkları zamanki Dorian'ı. Göz kamaştırıcı. Baştan çıkarıcı. Sadık. Tanıdığı en yoğun tutkulu adam. Yıldızlar gibi parlayan ela gözleri ve tenine fısıldadığı öpücüklerle onu çılgına çeviren bir ağız vardı.

Bu gece, ölümünden sonraki diğer gecelerde olduğu gibi, Capellas'ta ilk öpücüklerini paylaştıkları تنها bahçe terasına geri döndüklerini hayal etti. Leylak ağaçları çiçek açmıştı, tıpkı uzun zaman önce o gün olduğu gibi. Dorian terasın taş döşemelerinde duruyordu, ilk öpüştükleri gün olduğundan daha yaşlıydı ama hâlâ leylakların yumuşak tonlarıyla çerçevelenmiş koyu, parlak bir mücevher gibiydi. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve zengin kadife eteklerini savurdu. Ela gözleri sevgi dolu bir şekilde elini uzattı ve kızın adını söyledi. "Annoura."

"Dorian." Ona doğru uzandı ve elinin sıcaklığı elini kavradığında ve ağzının tanıdık sıcaklığıyla neredeyse ağlayacaktı.

dudaklarını ele geçirmişti. İlk öpüşükleri günün aksine, rüyadaki Dorian onu öperek aşkını ilan etmemişti. Bunun yerine, onu yumuşak leylaklardan oluşan bir yatağa yatırdı ve serin, sarhoş edici koku baş döndürücü bir tatlılıkla onu sardı.

Dorian'ın elleri vücudunda yanan yollar açtı. Ona doğru eğildi, adını sayıkladı, bedenini onunla birleştirmesi için yalvardı. Her gece olduğu gibi, Dorian'ın rüyasının onu bir kez daha ihtiyaç çılgınlığına sürüklemesinden, sonra buharlaşıp gitmesinden, onu boş, acılı ve yastığına hıçkırarak ağlar halde bırakmasından korkuyordu.

Ancak bu gece, ihtiyacı doruk noktasına ulaştığında ve hayallerindeki Dorian solmaya ve ondan uzaklaşmaya başladığında, ona sarıldı, ağladı ve gitmemesi için yalvardı. "Lütfen sevgilim, gitme! Benimle kal. Her şeyi yaparım ama lütfen gitme. Gitme!"

"Bir şey var mı Annoura?" diye sordu. "Kendini bana verir misin, kalbini ve ruhunu, isteyerek ve çekincesiz? Her şeyini bana teslim edecek misin? "

Annoura tereddüt etti. Dorian'ın sesindeki bir şey doğru gelmiyordu ve bir an için ela gözlerinin karardığına, neredeyse siyaha döndüğüne yemin edebilirdi.

Tereddütü onu samimiyetsiz olduğuna ikna etmiş olmalıydı, çünkü adam tekrar solmaya başladı. Onun ellerinin arasında cisimsizleştiğini, sis gibi dağıldığını hissedebiliyordu.

"Bekle!" diye bağırdı. Eğer gitmesine izin verirse, uyanacak ve kendini yine yalnız bulacaktı. Ve bu yalnızlığın acısı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bir rüya olarak bile olsa onu yanında tutmak için her şeyi yapardı. "Evet. Evet, elbette. Her şeyi, Dorian. Sadece beni bırakma."

Eli kızın yüzünü okşadı. "O zaman söyle, sevgilim. Kelimeleri söylemelisin ki seninle kalabileyim."

Ne demek istediğini bilmiyordu ama birdenbire dilinin ucuna gelmiş, dudaklarının arasından yuvarlanıp gitmişlerdi. "Çekincesiz kendimi sana teslim ediyorum. Bedenim ve ruhum senin emrine amadedir." Kelimeleri söylediği anda sanki içinde bir basınç balonu patladı ve hıçkıra hıçkıra bir nefes aldı. "Şimdi lütfen Dorian, lütfen benimle kal. Lütfen."

Dorian gülümsedi. "Elbette sevgilim." Kızın ağzını derin ve tutkulu bir öpücükle kapmak için eğildi.

O bunu yaparken, Annoura'nın kalbine ani, delici bir soğukluk saplandı. Kadın

şaşkınlıkla haykırdı ve ona karşı mücadele etmeye başladı. Gözleri ani bir korkuyla açıldı ve ağzı çığlık atmak için açıldı.

Merhum Kral X. Dorian'ın yatak odasında, Kolis Manza uyanan kraliçenin yüzüne *somulus* tozundan bir nefes daha üfledi. Çığlık anında boğazında sessizliğe gömüldü ve güzel mavi gözleri bir kez daha bulanıklaştı. Çıplak, çırpınan bedeni Kolis Manza'ya karşı gevşedi ve esnekledi.

"Buradayım sevgilim," diye fısıldadı güven verici bir şekilde. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim." Adamın dili kızın ağzının derinliklerine doğru ilerlerken, seksi de kızın bedeninin derinliklerine daldı.

Ve Annoura'nın sol göğsünün saten, kaymaktaşı teninde, Kolis Manza'nın ilk İşaretinin gölgesi kalbinin üzerinde bir çürük gibi duruyordu.

Elvia~ Navahele

Elvia'nın kadim Derin Ormanları'nın kalbinde, Hafızadan Önceki Zaman'da dikilmiş devasa bir ağaç olan Büyükbaba adlı Nöbetçi ağaç, dallarını büyük Elf şehri Navahele'nin yosunlu kayalıklarına ve puslu gümüş havuzlarına yaymıştı. Elf kralı Galad Hawksheart, Büyükbaba'nın adasının yüzeyinin çok çok altında, kilometrelerce derinlikteki ana kökünün öz odununa gömülmüş, Ayna havuzunun fosforlu mavi ışıltısında yüzüyordu. Uzun altın saç telleri yüzünde ve omuzlarında dalgalanıyordu. Taytının krem rengi kumaşı da havuzun suyunda şeffaf ve ağırlıksız bir şekilde yüzüyordu. Gözleri kapalıydı, zihni ve ruhu Dans'ın karmaşık ağlarında gezinirken, cevaplar, vahiy ararken, delici yeşil vizyonları içe dönüktü. Anlayış.

Galad Hawks-heart on bin yıldır ilk kez kör olmuştu. Tüm hayatını adadığı ve sayısız kişiyi kurban ettiği Şarkı-Ellysetta Erimea'nın Şarkısı-şarkı söylüyordu ama o Şarkının Mısralarını net bir şekilde göremiyordu.

Böylece kendini Ayna'sının büyülü sularına bıraktı ve gece gündüz her çan sesinde, kendisinden kaçan cevapları bulmak için Dans'ı aradı.

Tanıdık bir his bilincini okşadı. Serin ve yaşlanmayan. Elbette onu hemen tanıdı.

Kız kardeşi, ikizi, Illona Brighthand, Silvermist Leydisi. Kraliçe

ve Elvia'nın hükümdarı olmasına rağmen, uzun zaman önce Navahele'yi ve onunla birlikte onu da terk etmişti. Silvermist dağlarının bulut sarayında inzivaya çekilmiş, bu dağların doğusundaki tüm Elvia'nın yönetimini -Dans adına dünyadaki tüm etkileşimlerle birlikte- ona bırakmıştı. Ayrıldıktan sonra onunla bir daha hiç konuşmamıştı.

Ve son iki bin yıldır böyle yaşıyorlardı. Şimdiye kadar.

Galad. Onun adını söyledi ve sesi rüzgârda çalan kristal bir çan gibiydi. Çok saf, çok güzel. Nazik ama bir o kadar da inatçı.

Kardeşim. Zamanın ve uzayın ötesine gönderdiği sesinde hiçbir sıcaklık, hiçbir sürpriz yoktu, ama o buna kanmayacaktı. Dünyadaki tüm yaratıklar arasında onu herkesten, hatta Büyükbabasından bile daha iyi tanıyordu.

Erimea'nın Şarkısı seni şaşırtıyor.

Elbette biliyordu. Silvermist'te kendi Aynası vardı. Dansın yorumlanmasını ona bırakmıştı ama bu onun yaptığı gibi izlemediği anlamına gelmiyordu. Ayrıca onun varlığının soluk ruhani izlerini nasıl takip edeceğini, Şarkının hangi Ayetlerini gördüğünü, hangilerine tekrar tekrar döndüğünü de biliyordu.

En önemlisi, hangi Ayetlerin kesin, sabit, değişmez olması gerektiğini ve şimdi hangilerinin olmadığını biliyordu.

O Leinah Thaniel. Illona'nın soğuk sesi zihnine fısıldadı.

Bunu bilemezsin, diye karşılık verdi. *Karanlık Olan basitçe farklı bir Verse oynamayı seçmiş olabilir.* Elf Görüşü'nün tek sınırlaması buydu. Işığın olduğu yerler dışında Gölgeyi asla net göremezlerdi. Kuzeni Elfeya'nın Eld'deki işkencesini izleyebiliyordu çünkü o Işık'tandı ama Eld'de sadece diğer Gölge Halkı'nı içeren faaliyetler sadece ara sıra görünüyordu ve o zaman da kesinlikler yerine bulanık, sürekli değişen olasılıklar olarak görünüyordu. Geçmişteki olayları görmek daha kolaydı ama Gölge-Sung geleceğe karşı tehlikeli derecede kör kalmıştı.

Haklı olduğumu

biliyorsun. Bayas.

Dünyadaki tüm inkârlar gerçeği değiştirmeyecek, Galad. O neyse o. Bayas, inkar etti.

*Anio. O Leinah Thaniel. Elfler savaşa gitmeli. Bedeli ne olursa olsun,
Gölge'nin kazanmasına izin veremeyiz.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eld~ Boura Fell

"Efendi Maur!" Yüce Büyücü mor ipekten bir girdap ve görünür bir amaç içinde savaş odasına girerken Primage Vargus hazırolda durdu. "Emirleriniz, Yüce Efendimiz?"

"Vakit geldi. Generallere adamlarını hazırlamalarını söyle. İşaretimle saldıracaklar."

"Evet, Yüce Efendimiz. Hemen onlarla temasa geçeceğim."

Vadim, Celieria'nın kuzey sınırı boyunca uzanan orduların ve savaş alanlarının parlayan dikey görüntüsüyle harita masasına yaslandı. "Ve Horan'a söyle hayvanlarını serbest bıraksın."

Celieria~ Orest

"Lord Teleos!" Zırhlı asker Yukarı Orest'in siperlerinden, bir zamanlar Kierya'nın Duvağı ve Kız Kapısı'nın muhteşem şelalelerine bakan yemyeşil bir kış bahçesine doğru koştu. Bina artık Lord Teleos'un komuta merkezi olarak hizmet veriyordu ve yükselen cam duvarlar ve tavanlar Yukarı Orest'in ve Heras Nehri'nin geniş karanlık şeridiyle ayrılan doğudaki Eld ve Celieria'nın geniş uzantısının mükemmel bir panoramik manzarasını sunuyordu.

Devron Teleos, generalleriyle birlikte Yukarı Orest ve aceleyle yeniden inşa edilen aşağı şehir için savunma planlarını gözden geçirdikleri masadan başını kaldırdı. Yaklaşan askerin yüzündeki ifade Lord Teleos'u ayağa kaldırdı, omurgası dehşet ve acımasız bir kararlılık karışımıyla sertleşti. "Ne oldu?"

"Kuzeydeki gökyüzünde bir şey yaklaşıyor lordum," diye soluk soluğa bağırdı asker.

Teleos konservatuvarın cam duvarlarına yöneldi. Celierian generallerinden biri çoktan oradaydı, dürbününü kaldırmış ve işaret ediyordu

Kuzeyde. "Tanrı aşkına bu da ne?"

Teleos adamın bakışlarını takip etti ve ufukta küçük siyah lekeler gördü. Kara bir kuş sürüsü gibi görünen şey Eld ormanlarının üzerinden onlara doğru uçuyordu. Lord Teleos'un damarlarındaki Fey kanı ona ölümlü gözlerin görebileceğinden çok daha uzak mesafeleri görebilme yeteneği de dahil olmak üzere çeşitli yetenekler bahşetmişti. Gözlerini kısarak uzaktaki şekilleri daha da yakınlaştırdı. Dikenli ve pençeli kanatları, uzun beyaz dişleri, siyah pulların yanardöner parlaklığını gördü ve midesi bulandı.

"Parlak Tanrı bizi korusun," diye nefes aldı. "Ejderhalar. Ejderhalar geliyor." Toplanan Celierian askeri liderlerine bir dizi emir verdi. "Yüzbaşı Morrow, alarmı çalın. Kadınları ve çocukları Kız Kapısı'na götürün. Yay kullanabilen her erkek ve çocuğun cephaneliklere gelmesini emredin. Ve işaret ateşlerini yakın. Bu iş bitmeden önce alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak. General Arlon, topçulara yay toplarını buz atışıyla donatmalarını söyleyin."

Orest'i Eld'den korumak için adamlarını Dharsa'ya götüren Fey generaline Dev, "General vel Shevahn, büyücünün duvarında ayırabileceğiniz her Fey'e ihtiyacımız olacak," dedi.

Fey başını eğdi. "Çoktan yapıldı Lord Teleos. Şehrin olabildiğince büyük bir kısmını ejderha ateşine karşı koruyacağız, ama ejderhaları dışarıda tutmak için ne yaparsak yapalım tairenleri de dışarıda tutacağımızı unutmayın. Ve her ateş ettiğimizde duvar kalkanlarını indirmemiz gerekecek, yoksa buz atışı işe yaramaz. "

"Anlaşıldı. Elinden geleni yap." Uzağa gidemeyecek kadar zayıf olan Ruh'un üzerinde, *"Ve Feyreisen'i çağırın. yirmi ejderha saydım. Tairen'ler sayıca az."*

Celieria~ Kreppes

Rain ve Ellysetta kamplarının hemen güneyindeki açıklığa doğru koşular. Orest'in savunucularının başı dertteydi. Dört tairen'in yirmi ejderhaya karşı hiç şansı yoktu, Sisler onlara yardım etse bile.

Torasul Sybharukai'ye çağırıyor çoktan söylemişti ve yavrulara göz kulak olmak için geride kalan iki büyük kedi dışında, Fey'Bahren

boşalmıştı. Tüm sürü, akrabalarını korumak ve Fey ile Lord Teleos'un adamlarıyla birlikte savaşmak için Orest'e doğru kanat çırpıyordu.

Rain aynı şeyi Feyler için de söyleyebilmeyi diliyordu ama Massan'a çılgınca bir telgraf, Solan Topraklar'ın yönetim konseyinde hâlâ kör bir aptallığın hüküm sürdüğünü kanıtlamıştı. Savaşın suçlusunun Eld değil Rain olduğuna ve Rain'in Ellysetta'ya olan bağlılığının, onun yarattığı tehlikeyi görmesini engellediğine ikna olmuşlardı.

"Sen olmasaydın, savaş olmazdı!" Tenn suçladı. *"Celieria'ya geldiğin andan itibaren Eld'in dünya için bir tehdit olduğuna kendini ikna ettin ve mantığın tek bir sesini bile duymayı reddettin. Savaş tamtamlarını hiç durmadan . Dorian'ı birliklerini kurmaya ikna ettin. Orest ve Teleon'da Fey garnizonları kurdunuz, sınırlarda Fey ve Celierian askeri varlığı oluşturdunuz. Eld'in saldırması şaşırtıcı mı?"*

"Sen, Tairen Soul, Celieria'yı hedef yaptın. Binlerce iyi Fey savaşçısının ölüm emrini Eld değil, sen verdin! Ama Massan senin deliliğine ve Eld'e karşı anlamsız saldırganlık savaşına göz yumarak daha fazla Fey hayatını tehlikeye atmayacaktır."

"Sen bir aptalsın, Tenn," diye cevap verdi Rain. *"Ben düşman değilim. Belki de bir zamanlar kardeşinin giydiği tacı giymeyi hak etmediğimi düşünüyorsun. Ama Johr Feyreisen yaptıklarına asla göz yummazdı. Soyuna utanç getiriyorsun."*

" ne cüret!"

"Seni uyarıyorum, v'En Eilan. Bu iş bittiğinde ve Ellysetta ile aramızdaki bağ tamamlandığında, tahtıma sahip çıkmak niyetindeyim. Yoluma çıkmamanızı öneririm."

Yağmur koşarken değişip gökyüzüne yükseldiğinde büyü, gri bir sis bulutunun içinde patladı. Geri döndü ve tarlanın üzerinde alçaldı. Ellysetta bineğinin zamanlamasını mükemmel bir şekilde ayarladı, bir Hava jetinin üzerine sıçradı ve o geçerken eyerine indi.

"Bel, Gaelen, Fey'i ve kurtarılabildiği kadar Celierian'ı toplayın ve bizi takip edin," diye emretti Rain. *"Massan destek vermeyi reddetti. Tek başımızayız ama Eld'in Peçe'yi almasına izin veremeyiz."*

"Hemen arkanda olacağız Rain," diye söz verdi Bel.

"Steli-chakai, hızlı uçacağız. Gelebildiğiniz zaman gelin ve yay topu menzilinden uzak durmak için yüksekte uçun."

Yağmur bir kükreme ile dar bir daire çizdi ve

Büyü gücüyle hızlanarak gökyüzüne yükseldi, batıya, Orest'e ve Solan Topraklar'a açılan kapıya doğru ilerledi.

Faering Sisleri

"Lorelle, artık burayı sevdiğimi sanmıyorum." Lillis Karayak'ı göğsüne öyle sıkı bastırdı ki, küçük kedi miyavlayarak itiraz etti ve kurtulmak için elini tırmaladı. Lillis bunu fark etmedi bile. Çizik acımadı ve neredeyse ortaya çıkar çıkmaz, bu vadideki her şeyi ve herkesi dolduran sihir tarafından iyileştirilerek tekrar kayboldu.

Hiçbir şey istemiyordu. O ve Lorelle'in kendilerine ait, isteyebilecekleri tüm hazineler ve oyuncaklarla dolu güzel bir yatak odaları vardı. Bir oda dolusu giyecek güzel elbiseleri ve yiyecek lezzetli yiyecekleri vardı; bunların arasında o kadar çok zengin, pudralı çikolata vardı ki, neredeyse tıka basa yiyerek kendilerini hasta edeceklerdi.

Ama annesiyle yeniden bir araya gelmekten duyduğu mutluluğa rağmen, bu yerde bir şeyler doğru gelmiyordu.

Ne kadar çok tatlı yerlerse yesinler, annem hiç itiraz etmedi. Ve bazen çok sinir bozucu olabilen Lorelle, açıklanamayacak kadar hoş ve iyi huyluydu.

Lillis birkaç kez Kieran ve Kiel'i sordu ama her seferinde güzel Fey leydisi Eiliss -ya da yanındaki düzinelerce güzel Fey lordu ve birinazıkçe gülümseyip, "Sabırlı ol yavrum. Eğer savaştan sağ çıkmışlarsa, senin burada, güvende olduğun yerde kalmanı isteyeceklerdir."

Babam ve annem de Kieran'ı bulmak için acele etmiyor gibiydiler. Ya da gitmek için.

"Ama burası çok huzurlu ve güzel," dedi babam, onunla bu konu hakkında konuştuğunda. "Hepimiz bir aradayız ve burada güvendeyiz. Bu yeterli değil mi Lillipet?"

İlk başta öyle görünüyordu. İlk başta mükemmel görünüyordu. Ama şimdi, sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, mükemmellik azalmaya başlamıştı. Sorunun bir kısmı da hep birlikte olmamalarıydı. Ellysetta onlarla değildi. Kieran ve Kiel onlarla değildi.

Ve Lillis'ten başka kimse onları bulmakla en ufak bir şekilde ilgilenmiyor gibiydi.

Lillis Karayak'ı okşadı, sonra yere diz çökerek yavru kedinin minik burnunu okşadı ve halının üzerinde güzel kafesli jingle toplarından birini yuvarladı. Karayak topun üzerine sıçradı ve minik patisiyle topa vurarak onu yerde yuvarlanmaya gönderdi. Ziller, topun ortasındaki güzel beyaz taşa çarparak neşeyle çınladı.

Lorelle'e, "Belki de Kieran ve Kiel'i kendi başımıza bulmaya çalışmalıyız," dedi.

Lorelle kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve yavru kedisi Pounce için kendi jingle topunu fırlattı. "Annem ve babam buna asla izin vermez. Nerede olduğumuzu ya da dönüş yolunu nasıl bulacağımızı bilmiyoruz. Kayboluruz." Pounce topa doğru sıçradı, ıskaladı ve cilalı mermer zeminde bacaklarını açarak ve tüylü yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesiyle kaymaya başladı. "Ayrıca, dün Leydi Eiliss'i duydun. Onlar Kieran ve Kiel'i ya da Kieran ve Kiel bizi bulana kadar burada kalmalıyız. Etrafta dolaşmak için çok tehlikeli."

Lillis kaşlarını çattı. "Kimsenin Kieran ya da Kiel'i aradığını sanmıyorum. Eğer arıyor olsalardı, neden onları bulmasınlar ki?"

"Faering Sisleri'nin ortasındayız," diye yanıtladı Lorelle. "Burada bir şey bulmak zor."

"Leydi Eiliss bizi kolayca buldu. Ve babamı. Annem gerçekten nasıl burada olabilir?" Karayak yine şingirdayan topuna saldırarak onu sıçrattı ve Lillis boşta kalan eliyle oyuncağı yakaladı. Kaşları birbirine çarptı. Aklını kurcalayan endişe yeniden canlanmıştı ve bu kez bir kenara atılamayacaktı. "Lorelle... sence hepimiz ölmüş olabilir miyiz?" -dudağını ısırды ve artan korkusunu yüksek sesle fısıldadı- "ölmüş olabilir miyiz? Ve burası gerçekten Işık Cenneti mi? Eiliss bir Lightmaiden olacak kadar güzel görünüyor."

"Tabii ki hayır." Lorelle bu fikri hemen reddetti ve Lillis Sisler'de bu şehre geldiğinden beri Lorelle'in kaşları ilk kez Lorelle'e özgü bir kaş çatmayla çatıldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

Lillis ikizine doğru atıldı ve kollarını onun boğazına dolayarak hararetle sarıldı.

"Hey!" Lorelle şaşkınlıkla haykırdı. "Bu ne içindi?" "Hiçbir şey için.

Her şey için." Lillis'in gözleri yaşardı. Gözyaşlarını ellerinin tersiyle. "Sadece ilk defa

Buraya geldiğimden beri gerçekten senin gibiydim." "Seni ahmak." Lorelle onu itti.

Lillis geriye doğru sallandı, güldü ve sonra ona tekrar, bu sefer daha da sıkı sarıldı. "Oh, Lorelle, çok endişelendim. Her şey çok mükemmel, çok harika görünüyordu. Gerçek olmaktan çok bir rüya gibiydi."

"Neden bu kadar kötü?"

"Öyle değil." Lillis kaşlarını çattı. "Sadece..."

"Burada mutlu değil misin?"

"Evet... ama..." Korkularını kelimelere dökemiyordu. Tam olarak yanlışlık değil ama daha çok doğru olmama . Kaşlarını çattı. Lorelle genellikle onun ne hissettiğini kendisinden bile önce bilirdi. Neden şimdi bilmiyordu?

"Sadece mutlu ol Lillis ve tadını çıkar. Burada güvendesiniz. Hiçbir şey bize zarar veremez. Annem ve babamla birlikteyiz. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz.

-Ve istediğimiz her şeyi."

"Ama Ellie değil. Kieran ve Kiel de değil."

Lorelle cevap veremedi kapı çalındı.

Lillis parmağını dudaklarına götürerek Lorelle'e cevap vermemesini işaret etti.

Lorelle onu görmezden geldi ve "" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Lillis'i bulan uzun boylu, ışıltılı kadın Eiliss eşikte durdu. Güneş ışığında kar gibi parlayan bir elbise giymişti ve uzun, altın sarısı kahverengi saçları parlak lüleler halinde sırtından aşağıya dökülüyordu. Güzel kokulu beyaz bir Amarynth halkası başını taçlandırıyor ve sıcak kehribar gözleri Lillis'in sevinçle gülmesini ve bunun -ve onun- gerçek olup olmadığı gibi aptalca şeyleri unutmasını sağlıyordu.

"Gelin, *ajianalar*," dedi Eiliss. "Ziyaretçilerimiz var. Sanırım ikiniz de onları görmekten memnun olacaksınız."

Lorelle heyecan dolu bir çılgılık atarak ayağa fırladı ve dışarı fırladı. Lillis Karayak'ı almak için durakladı, sonra daha yavaşça onu takip etti. Eiliss güzel binanın koridorlarından geçerek, yükselen kozalaklı ağaçların ve herdem yeşil ağaçların etrafında sis parmaklarının dönüp kıvrıldığı ve ortadaki çeşmenin huzurlu bir şarkının melodisi gibi şırıldadığı yemyeşil kasaba meydanına doğru ilerledi.

Orada, Fey köylülerinden oluşan bir kümenin ortasında, siyah deri giysili iki Fey savaşı duruyordu: Biri beline kadar uzanan sarışın

diğeri ise parlak kestane rengi saçlara sahipti. Lorelle'in heyecanlı ıgılığını duyunca hep birlikte döndüler ve güzel Fey yüzlerinde hoş geldin gülümsemeleri belirdi.

"Küçük Fey'cha," diye güldü Kiel, Lorelle meydanı koşarak kollarına atlarken. Onu coşkulu daireler çizerek etrafında döndürdü.

"Ajiana." Kieran Lillis'e doğru yürüdü, sevgili yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme vardı, Fey ışıltılı gözleri gök çiçekleri kadar maviydi.

Lillis olduğu yerde donup kaldı. Kalbi göğsünde babasının biri gibi çarpıyordu. Kieran tam da en değerli anılarında hayal ettiği gibi görünüyordu. Aynen öyle. Uzun boylu, yakışıklı, teni ışıltılı, gözleri Fey parlaklığında...

... yavru kedi Love omzuna tünemiş, küçük, güdük kuyruğunu kulağına değdiriyor ve Lillis'in meydanın öbür ucundan duyabileceği kadar yüksek sesle mırıyordu.

Sonra öğrendi ve dokuz yaşındaki kalbi kırıldı.

"Sen gerçek değilsin." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Bunların hiçbirisi gerçek değil." Annesi, babası, Lorelle, Kieran, Kiel sevdiği ailesi ve arkadaşları- hepsi sadece bir illüzyondur. Hıçkırarak ağlayarak Eiliss'e döndü. "Neden? Bunu bana neden yapıyorsun? "

"Güvende değil misin?" diye yanıtladı parlayan Fey. "Mutlu değil misin? "Hepsi yalan!" diye bağırdı. "Fey'in yalan söylemediğini sanırdım!"

"Kalbinizin arzuladığı şeyi size sunmak yalan mı? Seni mutlu etmek ve zarar görmekten korumak için. Burada, Sisler'de, annenle birlikte olabilirsin. En çok istediğin şey bu değil mi?"

Sıcak gözyaşları Lillis'in yanaklarından aşağı süzüldü ve hıçkırıklar boğazından acı dolu bir şekilde yırtıldı. "Ama bu şekilde değil!"

Lorelle -daha doğrusu Lorelle'in yüzünü takınan illüzyon- öne doğru adım attı. "Leydi Eiliss'i dinleyin. Dışarıda tehlikeyesiniz. Burada, bizimle güvendesin. Güvende olmak istedin ve öylesin. Annenle birlikte olmak istedin ve o da burada. Kieran ve Kiel'i istedin ve onlar da burada."

Lillis geri çekildi. "Hayır! Hayır! Burada kalmayacağım. İstedğim bu değil." Vahşi, gözyaşı dolu bakışları kapı aralığında durmuş Lillis'i izleyen annesine sabitlenmişti. Hiçbir şey söylemeyen, Lillis'i kalması için ikna etmeye çalışmayan tek kişi oydu. Sadece orada durmuş, bilge ve dikkatli gözlerle Lillis'i izliyordu. *Acı bir gerçekle boğulmak, ballı bir yalanın tadını çıkarmaktan daha iyidir.* Annemin

Lillis'in kulaklarında cınladı.

Lillis gözlerini sıkıca kapadı ve Karayak'ı göğsüne bastırdı. "Gidin buradan!" diye bağırdı. "Gidin buradan, hepiniz! İstediğim bu değil! Ben gerçeği istiyorum! Bana gerçeği gösterin!"

Vücudunda sıcak bir karıncalanma hissi belirdi. Köy çeşmesinin şırıltısı ve ağaç tepelerinde hışırdayan rüzgârın fısıltısı kayboldu. Babasının, Kieran'ın, Kiel'in ve Lorelle'in yalvaran sesleri kesildi ve dünya tam bir sessizliğe gömüldü.

Acı araya girdi. Kör bir sızı olarak başladı, sonra hızlanarak yakıcı, zonklayıcı, bıçak gibi saplanan ağrılara dönüştü.

Lillis haykırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Puslu vadideki köy gitmişti. Lorelle, Papa, Kieran, Kiel -Anne, hepsi gitmişti. Bir moloz yığınının içinde gömülü yatıyordu. Vücudunun üzerine yığılmış taş, toprak ve kırık ağaç dallarından oluşan hapishaneyi aydınlatan küçük bir soluk ışık dışında dünya karanlıktı.

Hareket edemiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Ağır bir şey göğsüne bastırıyordu. Elini hareket ettirmeye çalıştı, sonra kemikler gıcırdayınca ve keskin bir acı koluna saplanınca haykırdı.

Öksürdü, sonra tekrar haykırdı. Göğsü yanıyordu. Her nefes bir bıçak darbesi gibi geliyordu. Göğsünden aşağısını hiç hissetmiyordu ve nedenini bildiğine dair korkunç bir his vardı içinde.

Sadece iki yıl önce, Tomy Sorris'in ağabeyi yatak odasının penceresinden gizlice çıkıp arkadaşlarıyla yaramazlık yapmaya çalışırken ailesinin evinin çatısından düşmüştü. Sırtının kırıldığını ve kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremediğini söylediler. Yaraları yerel ocak cadısı için çok ağırmış ve daha güçlü bir şifacı gelemeden ölmüş.

Sisler bu yüzden mi annemle babamın ve vadideki güzel şehrin illüzyonunu yaratmıştı? Burada, Sisler'de yaşayan sihir her neyse, onun son çanlarını olabildiğince mutlu ve huzurlu kılmaya mı çalışıyordu?

Lillis gözlerini kapattı ve gözlerinden yaşların saçlarına dökülmesine izin verdi. "Anne... Baba..." Bu acı gerçek sadece acı değildi, bildiği en korkunç azaptı.

Ölüyordu.

Daha önce de öleceğini düşünmüştü, savaş patlak verdiğiinde.

Teleon'a baktığında *darrokken*'in dağın yamacından ona doğru koştuğunu görmüştü ama artık bundan emindi. Ölüm, görebildiğinin hemen ötesinde sabırla çömelmiş bekliyordu. Onun soğuk yakınlığını her acı dolu, çırpınan nefes alışında hissedebiliyordu. Yakında tıpkı Karayak'ın bir jingle topuna saldırması gibi saldıracaktı.

Korkuyla seslenmeye çalıştı ama boğazı çok kurumuştur, ciğerlerinin nefesi kesilmişti ve hırıltılı bir şekilde mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı. "Baba? Lorelle?"

Cevap yok.

"Kieran? Kiel? Kimse yok mu?" Zayıf, cılız sesi dipsiz bir dilek kuyusuna düşen bozuk para gibi sessizlik ve karanlık tarafından hızla yutuldu.

Başı geriye düştü. Gözlerinden daha fazla korkmuş, ıssız gözyaşı döküldü ve kırık kaburgaları, tutmayı başaramadığı her küçük, düzensiz hıçkırıkla birlikte ona yayılan acı sarsıntıları gönderdi.

Lillis hayatında ilk kez yapayalnızdı.

Ve eğer yakında biri onu bulmazsa, burada öleceğini, Faering Sisleri'nde kaybolacağını, paramparça olmuş bir dağın enkazında sıkışıp kalacağını biliyordu.

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur'un ofis kapısı çalındı. "Girin."

Kapı içeri doğru itildi ve Primage Zev eşikte durdu. "Generaller Corag, Grosh ve Daemor yerlerini aldılar, Yüce Efendimiz."

"Mükemmel. Peki ya Celierian dostlarımız?"

"Bekliyorum senin Komuta, Usta Maur. Bu
TairenRuh Primage Fen'in konumuna yaklaşıyor."

Vadim yalın geri ve dokundu onun dik
parmaklar için Çenesinin alt tarafına. "Fen'e tuzağı
kurmasını söyle."

Celieria~ Kuzey Sınırı

Füze uyarı vermeden vuruldu.

Arkadan geldi ve Rain'in arka bacağına, sol kalçasının hemen altından saplanarak şiddetli bir acı patlamasına yol açtı. Kükredi ve havada savrulurken Ellysetta'yı içgüdüsel bir büyü tamponuyla sardı ve kontrolü yeniden kazanmak için savaştı. Anında, silahın ilk ısırığından daha kötü olan yeni bir acı onu yaktı. Beyaz-sıcak acı iğneleri damarlarından fırladı ve gözlerinin arkasına saplandı. Tanıdık acı bir tat ağzının arkasını doldurdu.

Sel'dor.

"*Ellysetta, dayan! Ateş altındayız!*" Acıya rağmen, onun etrafındaki koruyucu örgüsünü sürdürdü.

Bir an sonra, önlerindeki gökyüzü, şimdiye kadar karşılaştıklarından daha hızlı ve daha yüksek uçan yay topu mızraklarıyla karardı. Rain geri çekildi. İkinci bir ok göğsünü delip ön bacağının yakınına saplanırken, üçüncüsü sağ kanadının kenarını yırtacak kadar yakınından geçti. Dördüncü bir ok kaburgalarına saplanıp sol kanadında bir delik açarak arkasında *sel'dor* parçacıkları bırakırken kükredi ve umutsuz bir hızla yana yattı. Ellysetta sırtındayken, füzelerden kaçınmak için değişemezdi.

"*Yağmur! Soluna dön!*" Ellysetta yoğun bir Hava örüntüsü döndürdü ve mızrak yaylım ateşine çarparak onları Rain'in kalbine saplanmadan hemen önce savuşturdu.

"*. Alçakta kal.*" Dengesini korumak ve onları havada tutmak için savaşırken kanatlarını çılgınca çırttı ve aşağıdaki zemini silah ateşinin kaynağı için taradı. Bir Celierian Sınır Lordu'nun kalesi Heras Nehri'nin kıvrımını kucaklıyordu ve tam *da sel'dor uçlu* füzelerden *oluşan* yeni bir yaylım *ateşi* açtıkları sırada surlardaki yay toplarını gördü.

Tairen'in nefesi ciğerlerinden fışkırdı, dişlerinden püsküren ince zehir buğusuyla buluştu ve ikisi birleştiğinde ağzından sadece birkaç parmak ötede tutuştu. Tairen'in ateşi kükreyerek fışkırdı ve gelen mızrakları yakarak zararsız siyah bir toza dönüştürdü. Meydan okuyan bir çığlık attı ve surlara doğru dalışa geçerek kale duvarlarına ateş yağdırdı, bir sıra yay topunu ve onları yeniden doldurmak için çabalayan askerleri tüketti.

Ellysetta onun alevinin yakmadığı her yere dokular, Hava ve Ateş fırlattı. Rain okların derisine battığını hissettiğinde Ellysetta haykırdı ve örgüleri kesildi. Öfkeyle kükreyerek dönüp gitti. Okla vurulmuştu.

"*Shei'tani?*"

Eyerin ön tarafına doğru eğilerek adamın sırtına yapıştı.

"Ben iyiyim."

Ama öyle değildi. *Sel'dor'un* iki oku sırtının derinliklerine saplanmıştı ve sanki kendi sırtı o iğrenç asitle yanıyormuşçasına açık bir şekilde hissediyordu. Onunla Ruh hakkında konuşmak için gösterdiği çaba bile ince bedenine acı veriyordu.

Eşini yaralamışlardı! Öfkesini haykırdı ve Tairen'in öfkesi gözlerini kıızıla boyadı.

Geri dönüp kalenin geri kalanına ateş edemeden, çevredeki ormanda gizlenmiş bir top hattından üçüncü bir mızrak yayını patladı. İçgüdüsel olarak kuzeye doğru sıkı bir dönüş yaptı ama mızraklar çok hızlı geliyordu. Taze siyah acı sağ omzunu ve arka bacağına parçaladı.

Havada yuvarlanıyor, kan kaybettiğinden daha hızlı irtifa kaybediyordu. Parçalanmış kanatları denge için savaşıyordu ama her güçlü kanat çırpışı, etindeki jilet gibi keskin *sel'dor* parçalarına karşı kaslarını parçalıyordu. Omzunu delen mızrak tarafından engellenen sağ kanadı sol kanadına yetişemedi ve çaresizce kuzeye, Eld'e doğru savruldu.

"Yağmur! Bak!"

Aşağıda, daha önce dikkatinden kaçmış olan şeyi gördü: Binlerce Eld askeri, ağaçların arasına serilmiş kamuflaj ağlarının altında toplanmıştı. Örtülerinin altından dışarı fırladılar ve güneş ışığı zırhlarından ve kınından çıkarılmış silahlarından parıldadı. Bir okçu bölüğü ok yağmuru yağdırdı. Ellysetta'nın kendi kalkanının etrafındaki korumayı döndürdü ve *sel'dor* füzelerinden oluşan karanlık bulutun içinden bir yol açtı. Okçuların yanından geçerken hızını arttırdı, ikinci yaylım ateşlerini geride bırakmaya çalışıyordu ama bir Büyücü atışlarını hızlandırıyor olmalıydı. Oklar kanatlarının yırtık zarlarını yırtarak derisine saplandı. Füzelerden ikisi kalkanlarını delip bacağına saplanırken Ellysetta'nın acı dolu soluğunu duydu.

Eld'in peşinden gördü, o da yalpalayarak süzölmeye başladı. ", *Ellysetta!"*

Ağaçlar hızla yükseldi -çok hızlı bir şekilde- ve onlara doğru bir top gibi fırladı, ağaçların tepelerine çarparken kanatlarını sırtına doğru sıkıca bastırdı. *Sel'dor* onu cezalandırdığında çaresizce, acı içinde kükreyerek

Kontrolünü kaybetmeden ve aşağı doğru yuvarlanmadan hemen önce büyü kullanarak Ellysetta'nın etrafına koruyucu bir ağ attı. Ellysetta'nın eyerden fırladığını hissetti ve çığlıklarını duydu ama düşüşünü durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yuvarlanan bedeniyle devasa gövdeleri paramparça ederek ormana çarptı. Kanat kemikleri kırıldı ama bu yakıcı acı bile etine gömülen *sel'dor'un* acısıyla ya da Ellysetta'nın yere düşerken attığı çığlığın verdiği daha büyük acıyla kıyaslanamazdı. Pençeleri esnedi, ağaçları, toprağı ve hatta hızını yavaşlatmak için sert kayayı kazmak için pençelerini uzattı.

Sonunda, sonsuz bir yıkımdan sonra, hırpalanmış tairen'inin bedeni güzel kokulu kkk bir brindlewood ağacına yaslandı. Minik sarı yapraklar, parlak kış kokusu sağanağı halinde üzerine dklyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

*Rüyanın fısıldadığı nefeste, seni arıyorum. Umudun
kanatlarında süzülüyorum.
Arzunun esintisinde, sana
sesleniyorum, Ve şarkı ve kükreme ile
dua ediyorum.*

Tairen'in Sevgilisine İlahisi,
Rainier vel'En Daris'in bir şiiri, Tairen Soul

Faering Sisleri

Küçük iğne batmaları Lillis'i kendine getirdi ve aşağı baktığında yavru kedisi Karayak'ın minik, keskin pençeleriyle göğsünü yoğurduğunu gördü. Boynunda bağlı olan ve yavru kediye sabitleyen kese, düşüşü sırasında bir tarafa savrulmuştu, bu da yavru kediye neden daha önce fark etmediğini açıklıyordu.

Karayak acıklı bir şekilde miyavladı ve yavru kedi Love'ın acıktığında ya da susadığında yaptığı gibi başını onun eline dayadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Lillis. Sesi cızırtılı ve boğuk çıktı. "Çok üzgünüm." Gözlerinin daha fazla çaresiz gözyaşı süzüldü. Karayak'ın bakımı ona aitti ve yavru kediye kurtarmak için kendini kurtarmaktan daha fazlasını yapamazdı.

Lillis tekrar hıçkırmaya başladı, sonra durdu çünkü canı çok yanıyordu. Hiç bu kadar yalnız, bu kadar kötü yaralanmış ya da bu kadar korkmuş olmamıştı. Her zaman ona göz kulak olan, onu koruyan ve zarar görmesini engelleyen birileri olmuştu -Anne, Ellie, Baba, Kieran, hatta Lorelle.

Lorelle asla öylece yatıp ölmezdi. Lorelle güçlü olandı, korkusuz olandı. Lillis şimdi Lorelle'in öfkeli ve sabırsız sesini neredeyse duyabiliyordu. "kes, seni ahmak. Bunun kime ne faydası oldu ki?"

İkizini düşünmek Lillis'in gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu. Lorelle her ne kadar aksi ve otoriter olsa da, dünyada hiç kimse

Bu çaba çok fazlaydı. Karanlık üzerine kapandı. Çok zayıftı. Çok yorgundu. Sanki Ölüm'ün yaklaştığını hissetmiş gibi, Karayak daha yüksek sesle miyavlamaya başladı.

Tepesinde çakıl taşları şakırdadı ve yüzüne toprak . Zayıf, acı veren bir öksürük vücudunu sarstı.

"Lillis!"

Kulaklarında boğuk bir ses yankılandı, tiz ama garip bir şekilde tanıdık. Işık, kapalı göz kapaklarının içini pembeleştirdi. Çaba sarf ederek gözlerini araladı. Görüntüler yavaşça odaklanmaya başladı. Bir ışık parıltısıyla çevrelenmiş yüzler üzerinde geziniyordu. Güçlü, tanıdık eller ona uzanırken korku ve endişeyle yanan mavi gözler bakışlarını tuttu.

Kirpikleri tekrar kapanırken ve ışık soluklaşırken yorgun bir iç çekişle onun adını söyledi. "Kieran."

Eld~ Heras Nehrinin Kuzeyindeki Ormanlar

Ellysetta doğruldu ve iki elini başına bastırdı. Dünya sarhoş bir şekilde dönüyordu ve başı o kadar dönmüştü ki zar zor dik oturabiliyordu. Eyerden fırlayarak havada uçmuş ve büyük bir kozalağın yaprak dökmeyen dallarına çarpmıştı. Dallara çarpıp yuvarlanmış, yer yükselip yüzüne çarpana kadar tüm denge ve yön duygusunu kaybetmişti.

Kir ve kan tükürdü, sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve yaralarının envanterini çıkardı. Ellerin ve yüzünün açıkta kalan derisinde uzun, kanayan çizikler vardı ama koruyucu dokuması ve derisi onu düşüşten kaynaklanan daha ciddi yaralardan korumuştur. Saçları yapraklar ve kırık ağaç dallarından kopan kıymıklarla doluydu.

Ayağa kalkmak için bacaklarını yukarı doğru çekmeye başladı ama sol bacağına bir acı hissetti. Haykırdı ve kalçasını kavradı. Eli kan içinde kaldı. Kalçasına ve sırtına isabet eden oklar düşüş sırasında yerinden sökülüştü.

Ellerini bacağındaki yaranın üzerinde tuttu ve kanamayı durdurmak için iyileştirici bir örgü ördü, *sel'dor* parçaları derisinin altında yanarken tısladı. Elden oklarının dikenleri bacağının içinde kırılmıştı ama artık onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Dikenleri yerinde bıraktı ve üzerlerindeki deriyi mühürledi.

Bacağı üzerinde durabilecek kadar iyileşir iyileşmez ayağa kalktı ve Ruh'un dar, arayış dolu ipini gönderdi. "*Yağmur mu?*"

Cevap vermedi ama izi, paramparça olmuş ağaçlar ve çarparak inişinden kalan enkaz tarafından açıkça işaretlenmişti. Ona doğru topallayarak ilk adımını atarken bacağında bir acı hissetti ama dişlerini sıktı ve kendini buna dayanmaya zorladı.

Rain'le birlikte gökyüzünden düşerken Elden ordusunu görmüştü. Çok geride olmadıklarını biliyordu ve Eld'in çoktan ormanı taramaya başlamış olduğunu da biliyordu. Her an bu noktaya ulaşabilir ve doğrudan eşine giden kaza yolunu takip edebilirlerdi.

Avucunu bacağına bastırdı ve daha hızlı topalladı. *"Yağmur, geliyorum."* Çaresizlik ona acıyı görmezden gelme ve koşmaya başlama gücü verdi. Küçük devrilmiş ağaçların üzerinden beceriksizce atladı ve birkaç büyük ağacın etrafından koştu.

Sonunda Rain'i gördüğünde, hareketsiz, sarı yapraklardan bir battaniyenin örttüğü tairen, nefesi ciğerlerinde durdu.

"Yağmur!" İçinden adrenalin fişkırdı. Aralarında kalan mesafeyi koşar adımlarla kat etti ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri boynundaki kalın kürke daldı ve nabzını yoklamaya çalıştı. "Sakın ölme. Lütfen, ölme."

Hırıltılı bir nefes çıkardı. *"Henüz... ölmedim... henüz."* Acı, Ruh'un titreyen ipliğine eşlik etti, sessizdi ama yine de Ellysetta'nın dişlerini sıkmasına neden olacak kadar keskindi.

Ellerini Sel'dor'un üzerinde gezdirdi ve elleri kana bulandığında çaresizce dehşetini gizlemeye çalıştı. *Sel'dor'un* yaraları kanamıyordu ama çarpışmanın etkisiyle o kadar çok darbe ve dış yaralanma almıştı ki, altındaki zemin hızla kana bulanmış bir havuza dönüşüyordu.

"Rain... Değişebilir misin?" Bunu sormaktan nefret ediyordu. Eğer basit bir Ruh örgüsünün kemiğe bıçak saplanması gibi hissettireceği kadar yaralıysa, Değişim'in gerektirdiği güçlü ve konsantre büyü muhtemelen onu öldürecekti. *"İçindeki sel'dor'u çıkarıp seni iyileştirebilmem için bir yere götürmem gerek ama sen tairen olarak kalırken saklanamayız."*

Gözleri hafifçe açıldı. *"Bırak... beni."*

Geriye çekildi. Kendi hayatını onunkinin pahasına kurtaracak kadar korkak olduğunu mu düşünüyordu? "Seni ölüme terk edemem, Rain. Bırakmayacağım."

"Ben dikkat dağıtıyorum... sen kaçıyorsun."

"Bu bir seçenek değil. Fey ve Tairen'in sana ihtiyacı var." O

yüzünü okşadı ve acıyla donuklaşmış gözlerine ısrarla baktı. "Sana ihtiyacım var."

"*Hayatta kalabilirsin... benim ölümümünden.*" Burun deliklerinden kanlı köpükler fışkırıyordu. Ciğerleri doluyordu. Çoktan ölüyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"*Kaç. Büyücüler... seni alamaz..*"

Ciddiydi. Onun samimiyetini hissedebiliyordu. Onu burada ölüme terk etmesini istiyordu. Gerçekten yapabileceğini düşünüyordu.

"Aptal olma. Seni hiçbir zaman, hiçbir nedenle terk edemem." Bir eliyle adamın iri tairin çenesinin yumuşak, kalın tüylerini düzeltti. "Yaptığımız seçimler ne olursa olsun, birlikte yaparız. Kaderimiz ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşiriz." Gözyaşlarını geri kırttı ve sesine ikna edici bir sertlik kattığını umdu. "Eğer ikimizin de gece olmadan Baş Büyücü'nün misafiri olmamızı istemiyorsan, buradan gitmemiz gerekiyor. Şimdi, değişebilir misin?" Eld yakında burada olacaktı ve kaçmak için tüm şansını kaybedecekti.

"*Nei. Çok fazla sel'dor.*" Bir öksürük tairin'in bedenini sarstı. Gözleri kapandı ve bir an için onun kendisinden uzaklaştığından korktu.

"O zaman yapabilmeniz için mümkün olduğunca çok şeyi çıkarmam gerekecek."

Çarpışma sırasında okların ve millerin birçoğu kopmuştu ama birkaç tanesi hâlâ duruyordu. Bunlar etinden müstehcen tüyler gibi dışarı fırlamıştı. Yay topu füzelerinin boyutları, kolunun çapındaki mızraklardan göğsünden ve arka bacağından çıkan ağaç gövdesi genişliğindeki iki kalın civataya kadar değişiyordu.

Ayağa kalktı ve ön ayaklarından birine saplanmış ince mızraklardan birini tuttu.

"*İtmeli... çekmemeli... mızraklar dikenli.*"

"Biliyorum." Yaralı savaşçılardan ne beklmeleri gerektiğini bilecek kadar çok *sel'dor* oku çıkarmıştı. Elbette, o savaşçıların hiçbirisi Rain değildi.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. *Sakin ol, Ellysetta. Bunu yapabilirsin. Bunu yapmalısın.* Mızrağın sapını tuttu, ayaklarını dikti ve tüm gücüyle itti.

Mızrak kıpırdadı, yavaşça Rain'in etinin derinliklerine doğru kayarak midesini bulandıran bir ses çıkardı. Elinden geldiğince acıyı çalıştı ama adamın ve kendisinin bedeninde o kadar çok *sel'dor* vardı ki bu girişim sadece ikisini de yaraladı. "*Sieks'ta, shei'tan. Sieks'ta. Affet beni, çok üzgünüm.*"

Mızrak kemiğe sürtünürken boğuk bir çığlık attı. Bu ses vücudundaki tüm sinirleri sarstı ve Rain'in acısı içinde kükredi. Mide bulantısı aniden yükseldi ve onu ani bir halsizlikle ıslattı. Dönerek uzaklaştı ve kahvaltısını toprakta kaybetti.

Başını kaldırdığında gözüne bir hareket çarptı. Eld, Rain'in çarpışma yolundaki kırılmış ve parçalanmış ağaçların oluşturduğu alanı keşfetmişti. Siyah zırhlı Elden askerleri iki mil ötedeki ormandan akın ediyordu.

"Shei'tani... beni bırak... kaç."

"Aptal olma." Ellysetta kolunu ağzının arkasında gezdirdi. Hışımla mızrağın sapını tekrar kavradı, gücünü topladı ve itti. Dikenli mızrak ucu kemiği kırıp geçti ve kalan kas ve deri katmanlarını deldi.

Ellysetta gözlerini açtı, sonra kalın kalın yutkundu. Mızrağın ucu şimdi bacağına önünden, kanadının hemen üstünden çıkıyordu; kırılmış dikenlerle kıllanmış ve Yağmur'un kanıyla parlayan, acımasızca keskin, çirkin, siyah bir şeydi. Daha önce hiç bu kadar çıplak bir kötülük görmemişti. Öfke içinde alevlendi. Kanlı mızrak ucunu yakaladı ve çekerek kurtardı.

Rain tekrar öksürdü ve bu ses onu tekrar harekete geçirdi. Aceleyle adamın bacağındaki mızrağa gitti ve yarayı incelemek için üzerine çıkmak zorunda kaldı. Bu cıvata göğsündeki kadar derine saplanmamıştı. Derisinin yüzeyinin hemen altındaki şekilsiz çıkıntıyı görebiliyordu.

"Rain, sanırım bunu kesip ."

"Yap ."

Belindeki kılıflardan siyah Fey'cha'lardan birini çekip çıkardı ve şaşkınlıkla ona baktı. Bunu en başından ne büyük aptallık etmişti. Bel'in kana bulanmış Fey'cha'sının keskin kenarını başparmağının üzerinde gezdirdi. Kesikten kan aktı ve Bel'in çeliğinin parlayan kenarına bulaştı.

"Ellysetta?" Bir anda Bel'in sesi zihninde belirdi, zayıf ama netti.

"Bel! Yardıma ihtiyacımız var. Eld'deyiz. Rain yay topuyla vuruldu, ağır yaralı."

"Geliyoruz. Güçlü ol Kem'falla ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap."

"Bel ve *lu'tan* geliyor, Rain." Ama onun ya da Fey'lerden herhangi birinin onlara zamanında ulaşmasının imkânı yoktu. Omzunun üzerinden baktı. Eld askerleri arayı hızla kapatıyordu.

Yağmur zayıf bir öksürük çıkardı ve Ellysetta'nın dikkati tekrar ona yöneldi. Zamanları tükenmek üzereydi. "Dayan Rain," dedi. "Bu canını yakacak."

Bıçağı giriş yarasına yerleştirdi ve hızlı bir hareketle kendisine doğru sürükledi. Adamın eti parçalandı ve Rain'in tairen derisinin kalınlığı silahı bacağına saplanmış halde tutamayınca, mızrak sapının ağırlığı gömülü başı serbest bıraktı. Mızrak toprağa düştü ve ardında açık bir yara bıraktı.

Hızla kalan mızrak uçlarına saldırdı, birini bacağının dokusuna sapladı ve diğerlerini kesip attı, geriye sadece sağ ön bacağının yakınında, göğsüne gömülü devasa cıvata kalmıştı. "Bu sonuncuyu alamam Rain. Çok büyük ve çok derine gömülü. Onu serbest bırakamam."

"Onu kendim çıkarmak zorundayım. Geri çekil, *shei'tani*." Rain ayağa için mücadele etti. Bir kramp halinde gelen, içi sıvı dolu öksürükler neredeyse onu yere düşürüyordu ama dik durmayı başardı. Sığ bir nefes aldı, gücünü topladı ve omzunu yere doğru indirdi. Mızrağın dibi yere çarptığında ve mızrak ucu kas, sinir ve kemikte bir yol açıp sırtının derisini delip geçtiğinde acı patladı.

Uzun, nefessiz bir an boyunca, kör edici acıdan başka hiçbir şey yoktu ama bu bile *sel'dor*'un sakatlayıcı kütlesinden bir rahatlamaydı. Ayağa kalktı ve yakındaki bir ağaca sürtünerek dikenli mızrağın ucunu yakaladı ve kendini cıvatanın kalın gövdesinden kurtarabildi. Acıyı kürküne yapışan su gibi silkeleyip atabilecekmiş gibi kendini salladı.

"dikenlerden bazıları kırılmış," dedi Ellysetta.

"*Biliyorum*." Fey'in etinde asit gibi yanan kara metalin varlığını fark etmemek imkânsızdı. Rain yaklaşan Eld'e acımasız bir bakış attı. Şu anki haliyle uçamazdı ve uçabilse bile Eld ve yay topları onu bekliyor olacaktı.

O ve Ellysetta sayıca çok üstündüler. Kaçmaları ve saklanmaları gerekiyordu ama o tairen olarak kaldığı sürece bunu yapamazlardı.

"*Değişmeme yardım etmen için gücüne ihtiyacım var. Bu acı verici olacak, ve ben*

seni ondan koruyabilir." *Sel'dor* şarapneli kendi büyüsunü ona karşı çevirirken, tüm enerjisini Değişim'i tamamlamaya yönlendirmesi gerekecekti.

"Rain, konuşmayı kes. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyi olacağım."

İçindeki gurur kabardı. Çok vahşiydi. Fey'in bir savaşçısı olmuştu... *nei*, bir Tairen Ruhü, güçlü ve cesur.

"*Ke vo san, kem'san.*" Yüzünü ona sürterek nazıkçe burnunu çekti, sonra geri çekildi.

Kendi içine çekildi, gücünü topladı ve enerjisini içine odakladı. *Sel'dor* oradaydı, dikkat dağıtıcı, uyumsuz bir enerjidi ama onu engellemek için elinden geleni yaptı.

Büyücü Savaşları sırasında tüm Feyreisen'ler gibi o da daha önce *sel'dor* dikenleriyle delik deşik edildiğinde değişmişti. Çoğu hayatta kalmıştı. Bazıları kurtulamamıştı. Değiştğinde, *sel'dor* onunla birlikte Değişmeyecekti. Etinin içinde, mevcut boyutunda ve genel konumunda kalacaktı ama umarım hiçbir hayati organını delmeyecekti.

Büyüsünü çağırdı.

Değişim'in olağan, yoğun hazzı yerine, *sel'dor* hisleri çarpıttı. Sinirleri, etin kemiklerden kopup sıvılaşmasının, derinin yarılip yanmasının, büyüünün aynı anda hem onu ezip hem de parçalamasının korkunç acısını kaydetti. Yanında, Ellysetta çığlık atıp acı içinde dizlerinin üzerine çöktü ve onun çektiği azap neredeyse tairen'i delirtecekti.

Örgüyü tuttu ve onu güçle besledi, büyüsunü şimdi isyan ettiği tanıdık çizgilere zorladı. Büyüsünün ağları, doğal yollarıyla savaşarak büküldü ve kıvrandı.

Umutsuz, korkutucu bir an için başarısız olacağını, öleceğini ve Ellysetta'nın yaklaşan Eld ile yüzleşmek için yalnız ve korumasız kalacağını düşündü.

Ama o akıl almaz dehşet zihnini ele geçirirken bile, dizlerinin üzerinde yerde süründü ve titreyen elini etrafında çılgınca dönen gri sis bulutuna doğru uzattı. Sise dokundu. Gücünün parlak kuvveti onun içinden aktı. Adam onun teklifini minnetle kavradı ve onun gücünü kendi azalan kaynağına kattı. Onunla birlikteydi, bilincindeydi, neredeyse tamamlanmış bağlarının her ipliği ahenkli enerjilerle titreşiyordu. Onun bilincinde parlak, ışıltılı bir varlıktı.

ruhu, engin ve sonsuz bir sıcaklık, korkusunu alıyor ve onu asi örgüleri emrine amade kılacak ve Değişimi tamamlayacak kadar güvene ve güce dönüştürüyordu.

Sel'dor'un uluyan acısı sustu. Tairen küçüldü, kendi üzerine katlandı, yoğunlaştı, bir kez daha bedeninin içinde kendi ruhuyla karışmış görünmez bir duyguya dönüştü.

Rain toprakta dizlerinin üzerine çöktü, bir kez daha Fey'di ve inanılmayacak kadar zayıftı, vücudu etine gömülmüş *sel'dor* dikenleriyle yanıyordu. Artık etinden dışarı taşacak kadar büyük olanları koparıp çıkardı. Diğerlerini oldukları yerde bıraktı. Vücudundaki *sel'dor* ıkarılana kadar ne tamamen iyileşecek ne de tam gücünü geri kazanacaktı. O zamana kadar büyü yapmak en iyi ihtimalle acı verici olacaktı, bu da Eld'e güçlü bir avantaj sağlıyordu.

Nefes nefese kalan Ellysetta onun yanına diz çöktü ve kolundan tutarak iyileştirebildiği kadarını döndürdü. "zgnm Rain, yaralandığını biliyorum ama gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz."

"*Aiyah.*" Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve ayaklarının üzerinde baş dönmesiyle sallandı. Bir eli uzandı ve bir Ruh illüzyonu ördü, özellikle karmaşık veya güçlü bir şey değildi, ama yaklaşan Eld'i kandırmaya ve Ellysetta ile ona kısa bir avantaj sağlamaya yeteceğini umuyordu. "Koş. Bu taraftan." Doğuyu işaret etti.

Eld onların güneye, nehre ve Celieria'ya doğru gitmelerini beklerdi ama belli ki Sınır Lordlarından biri ya da birkaçı Eld tarafından istila edilmiş ya da kendini ve topraklarını onların hizmetine teslim etmişti.

Rain sınırların ne kadarının tehlikeye girdiğini bilmiyordu ama düşman topraklarına bir nehir geçişini, burada Eld'de kanatlanmayı göze alabileceğinden daha fazla göze alamazdı. Lord Barrial'ın topraklarına doğru geri dönmeleri ve nehri gece karanlığında geçmeleri gerekecekti. Ayların ikisi de batmak üzereydi ve bir kez olsun karanlığın mttetikleri olmasını umuyordu.

Eld~ Boura Fell

Melliandra *umagi* inindeki ince paletinın üzerinde yatıyordu. Apliklerin ışıkları her zaman olduğu gibi kısıktı ve en cılız turuncu parıltıları yayıyordu. Karanlığa alışkın gözlerin sıralar arasında gezinmesine yetecek kadar.

Odayı yerden tavana kadar kaplayan uyku rafları.

Boura Fell'de uyku, özenle paylaştırılan bir lükstü... bir ömür boyu süren zahmetin içinde sadece *umagi* onsuz yapamadığı için verilen kısa bir soluklanma. Her *skrantın*, diğer dört *umagi* tarafından vardiyalı olarak paylaşılan bir ranzada günde sadece birkaç zil çalmasına izin verilirdi. Boura Fell'de gece ve gündüz yoktu. Sadece çalışmak ve uyumak vardı. Ve çok uyuduğunuzda ya da çok az çalıştığınızda cezalandırılırdınız.

Ancak uyku çanları değerli ve az sayıda olsa da Melliandra uyku çanlarının çoğunu yeni keşfettiği büyüsünü uygulamak için kullanıyordu.

Artık iş gününün her boş anını Büyücü Salonlarına dadanarak, acemilerin pratiklerini izleyerek, kendi aralarındaki konuşmalarını dinleyerek, yeni keşfettiği yeteneklerini kullanmayı kendine öğretebilmek için her küçük bilgi kırıntısını toplayarak geçiriyordu. Ve her uyku vardiyasında, öğrendiklerini pratik yapmak için *umagi* inlerinin sessiz karanlığına geri getirdi.

Gözlerini kapatıp karanlığın onu sarmasına izin verdi. Diğer *umagilerin* nefes alışlarını duyabiliyordu. Ara sıra öksürüyor ve burnunu çekiyor. Bir beden yatağında yer değiştirmesini. Bu küçük sesleri zihninden susturmaya çalıştı. Büyücü Salonlarında kulak misafiri olarak öğrendiğine göre, tüm acemi Büyücüler büyülerine erişmeyi önce zihinlerini susturarak öğrenirlerdi. Sadece orada, karanlıkta ve sessizlikte, bir Büyücü ve büyü ilk kez gerçekten bağlantı kurardı.

Büyücü olmak istediğinden değil. İstemiyordu. Ama kendini ve Shia'nın oğlunu onlara karşı daha iyi savunabilmek için Büyücülerin ne bildiğini bilmesi gerekiyordu. En önemlisi de Büyücülerin nasıl büyü yaptıklarını ve büyülerini nasıl çözdüklerini bilmesi gerekiyordu çünkü bu yetenek tüm planlarının anahtarıydı. Bu yetenek sayesinde Vadim Maur'un Lord Ölüm'ün sihirli kristali ve silahlarını sakladığı hazine odasına girebilir ve Shia'nın oğlu ile Büyücü'nün yetiştirme programındaki diğer değerli bebeklerin tutulduğu kreşe erişim sağlayabilirdi.

Melliandra derin, telaşsız nefesler aldı, tuttu ve yavaş, sabit bir ritimle tekrar bıraktı. Burnundan nefes aldı, bu nefesi beşe kadar saydı, sonra aynı sayı kadar ağızından verdi. Burundan aldı ve ağızdan verdi. Nefes al. Tut. Nefes ver. Yavaşça, ritim yerini aldıkça, vücudu gevşemeye başladı, dünya kayboldu.

Ve orada, karanlıkta, sessizliği buldu, mükemmel ve

mutlak. Bu haftaya kadar mutlak sessizliği hiç tatmamıştı. Huzur vericiydi. Bunu da hiç bilmiyordu.

Nefes alıp vermeye devam etti, yavaş, sabit ve sessizlikte, tüm acemilerin öğrendiği bir sonraki adımı başlattı. Duyularını esnetmek, büyülü alıcıların etraflarındaki dünyanın inceliklerini özümsemeye başlamasına izin vermek için zihinlerini açmak. Büyücü Salonlarında, acemiler sırayla bir nesneyi tutuyor ve her acemi diğerrinin ne tuttuğunu anlamaya çalışıyordu.

Onlara yardım etmek için gelen çıraıklardan biri, "Etkilemeyin, sadece gözlemleyin," diye talimat verdi. "Partnerinizin duyularının sizin duyularınız olmasına izin verin. Eğer bunu düzgün yaparsanız, orada olduğunuzu bile fark etmeyecektir."

Melliandra son günlerde uyanık olduğu her an bu beceri üzerinde çalışıyordu. O umaginin cebinde ne vardı? Bu *umagi* köşede ne saklıyordu? Mutfak sahibesi bugün kendisi için hangi gizli lezzeti saklamıştı? Etrafındaki *umagilerin* beyinlerine bakmakta giderek ustalaşıyordu. Dün, mutfak sahibesinin gözünden gördüğü bir an yaşamıştı - mutfak sahibesi koridorda bir yöne doğru yürürken Melliandra diğerr yöne doğru yürüdüğünde bunun çok kafa karıştııcı bir uygulama olduğunu keşfetmişti.

Hatta geçen hafta o gün Vadim Maur'un ofisine girmeye çalışan iki Büyücü üzerinde bile pratik yapmıştı. Onların Yüce Büyücü hakkında, Vadim Maur'un şu anda bedeninde yaşadığı Büyücü'yü nasıl tanıdıkları hakkında konuştuklarını duymuştu. O Büyücü'nün nasıl -Nour güçlü olmasına rağmen, ikisi kadar güçlü değildi. Onlar gibi Vadim Maur'tan memnun olmayan, odağını kaybettiğinden, Celieria ve Fey'e karşı savaşının Eld'in zaferi ve ihtişamından çok gizli bir kişisel hedefle ilgili olduğundan endişe eden başka Büyücüler de vardı.

Bu sabah acemilerin dinlemek için geri döndüğünde, çırağın acemileri kulak misafiri olma girişimlerinde fazla cesur olmamaları konusunda uyardığını duymuştu.

"Bunu bir Büyücü üzerinde denemeyin, yeşillikler," diye uyarmıştı. "Ondan daha güçlü olmadığınız sürece, orada olduğunuzu bilecek ve bundan hiç memnun olmayacaktır."

Yine de bunu o iki Büyücü üzerinde denemişti -şu anda Baş Büyücü'den daha güçlü olduklarını iddia edenler- ve hiçbiriri onun varlığını fark etmemişti. Başarısından emin olmak için

Şans eseri, iş günü boyunca diğer birkaç Büyücüye kulak misafiri olmuştu. Hiçbiri onu zihinlerinde fark etmemişti.

Başarısı ona cesaret verdi. Ve bu kez, Melliandra duyularını uzatırken, onları belirli bir zihni, belirli bir çift gözü aramaya yönlendirdi. Şaşırtıcı bir şekilde beklediğinden çok daha kolay oldu, belki de o zihne giden serin, karanlık yol zaten içinde var olduğu için, çok gençken şekillenmişti.

Zihninin sessizliğinde, ev sahibi tarafından fark edilmeyen Melliandra, Vadim Maur'un gözlerinden dışarı baktı.

Faering Sisleri

Shei'dalinler onu kurtarmak için çılgınca çalışırken Kieran Lillis'in cesedinin yanında diz çöküp dua etti. Arkasında Lorelle çaresiz bir korkuyla babasına ve Kiel'e sarıldı.

Daha ince bir sis ve altın rengi bir ışıkla çevrili olan *shei'dalinler*, Kieran ve Kiel'in bulduğu ilk kayıp gruptu. Her iki kadın da düşen dağdan dolayı birbirlerinin yaralarını çoktan iyileştirmişlerdi ve körü körüne Sisler'e doğru yola çıkmaktansa beklemeye ve her yöne Ruh'un arayış çağrılarını göndermeye karar vermişlerdi. Kiel bu Ruh ipliklerinden birine rastladı ve ikisi de onu kaynağına kadar takip etti. Dört Fey birlikte Baristani ailesini aramak için enkazı taramaya başladı.

Birçok çan sesinden sonra Lorelle ve Sol'u buldular, her ikisi de onları gözden saklayan bir kaya parçasıyla örtülmüştü. Kieran onları nasıl bulduklarından tam olarak emin değildi ama ani bir his onu doğru yöne götürmüştü. Lorelle ve Sol zar zor hayattaydı -aslında ölüme birkaç kalp atışından daha yakındı- ve *shei'dalinler* onları iyileştirirken, Sisler'de birinin ya da bir şeyin onları Işığa tuttuğunu söylediler.

Kieran, o Işığın titreyen kalıntılarının izini sürerek ve giderek artan aciliyet duygusunun kendisini bir sopa gibi çekmesiyle Lillis'i bulmuştu; bir moloz yığınının altına gömülmüş, bedeni paramparça olmuş, ölmek üzereydi. Ailesini Işığa tutan kişi oydu.

Vücudunda kırılmamış neredeyse tek bir kemik, korkunç derecede morarmamış ve çizilmemiş neredeyse tek bir deri parçası kalmamıştı. Büyük bir ağaç

Uzuv sol bacağına saplanmıştı. Keskin taşlar sağ kolunu neredeyse kesmişti. Sırtı üç yerden kırılmıştı.

Hâlâ hayatta olması için hiçbir sebep yoktu, özellikle de gücünün çoğunu kız kardeşi ve babasına verdikten sonra. Ama yine de yaşıyordu.

Shei'dalinler onun nasıl hayatta kaldığını açıklayamıyordu ve Kieran da bunu denemeyi umursamıyordu. Tek önemseddiği şey onun hayatta olması, *Shei'dalinlerin* onu iyileştirmek için burada olması ve kendisinin de onunla olmasıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Buradayım, *Ajiana*," diye fısıldadı, saçlarını okşayarak. "Burada seninleyim. Baban iyi. Lorelle iyi. Artık bizimle kalmalısın." Gözyaşları kirpiklerinde toplandı ve yanağına düşerek cildini kaplayan kir tabakasında küçük yollar açtı.

Gözleri dalgalandı. Şaşkın gözleri onun yüzünü buldu. Çatlamış dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle aralandı. "Hayatta olduğunu biliyordum," diye fısıldadı. "Geleceğini biliyordum."

Daha fazla gözyaşı döktü ve elini kızın saçlarında gezdirdi. "Her zaman, *Ajiana*. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Ne olursa olsun."

Eld Ormanları

Yağmur ve Ellysetta birlikte Eld'in eski ormanının uzun, sık ağaçları arasında koşturdular. Düşen yapraklar ve dökülen iğnelerle katmanlanmış kalın, yumuşak yosunlar ormanın zeminini kaplıyordu. Çalılıklar seyrekti ama Rain takipçilerinden korunmak için ara sıra çıkan küçük, yaprak dökmeyen çalıları ve ince fidanları kalınlaştırmak için toprağı kullandı. Hafif bir el kullanması gerekiyordu. Çalılıkları çok fazla kalınlaştırırsa, yollarını güneşin parlak renkleriyle de işaretleyebilirdi.

Ellysetta onun yanında koşuyordu, yürüyüşündeki aksaklığa rağmen adımları Fey sessizliğindeydi. Rain'in hızına yetişmekten fazlasını yapıyordu ama yine de Rain'in normal hızının yarısı kadar bile koşamıyorlardı.

Çanlar boyunca koştular, sadece bacakları onları bir adım daha taşıyamadığında dinlenmek için durdular. Rain ne kadar koştuklarından emin değildi. Kırk mil. Belki de altmış. Hâlâ *Lu'tan*'dan kurtarılmayı bekleyecek kadar yakın değillerdi.

Yağmur küçük engeller fırlattı. Ruh kafalarını karıştırmak için

Eld'in dikkatini farklı bir yöne çekmek için boğuk sesler, gözlerini çekmek için Ellie'nin parlak saçlarının bir parıltısı, batıya doğru giden kan sıçramaları.

Vücudunun içinde kalan *sel'dor* dikenleri sürekli yer değiştiriyor, kasları ve eti yırtıyor, yakıyor, her dokumasını acı verici bir egzersiz haline getiriyordu. Acı her çok keskinleştğinde, Ellysetta ona dokundu ve en kötüsünü çaldı.

Öğleden sonra akşama döndü. Ormanın içinden geçen dar bir toprak yola girdiler ve az kalsın karşıdan gelen Elden askerlerinin yoluna çıkıyorlardı. Rain, Ellysetta'nın kolundan tutup onu geri çekti ve küçük bir kayalığın gölgesine saklandılar.

"Sence beni gördüler mi?" diye sordu.

"Nei." Kendi kendine usulca küfretti. *"Ama kesinlikle bizi . Yürürken ormanı nasıl taradıklarını görüyor musun?"*

Askerlerden biri ağaca bir şey çivilemek için durdu.

"Ne yapıyorlar?" Ellysetta sordu.

"Bilmiyorum." Yağmur gözlerini kıstı. Adam ağacın gövdesine yuvarlak bir ay taşına benzeyen bir şey çakmıştı. Daha ileride başka bir asker de yolun karşı tarafına benzer bir taş asmıştı. *"Bu her neyse, görünüşü hiç hoşuma gitmedi."*

Askerler yaklaştıkça kayalardaki küçük bir yarığa doğru eğildiler. İkisini örtmek ve taşın kendisinin bir parçası gibi görünmelerini sağlamak için Ruh'un en ufak ipucunu döndürdü. Örgü yakından incelemeye dayanmayacaktı, ama Eld birkaç kol uzunluğunda durmadıkça, yeterli olmalıydı.

Eld yaklaşırken elleri kenetlenmiş bir halde kendini tuttu. Öfke, eski tanıdık dostu, kan ve intikam arzusuyla içinin derinliklerinde yanıyordu.

Ellysetta bir elini onun yüzüne koydu, dokunuşu serin ve sakinleştiriciydi.

Rain onun elini kendi eliyle kapattı. *"Bizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım, shei'tani."*

"biliyorum." Ona olan güveni basit ve mutlakı.

Arkalarında Eld kayalık çıkıntının yanında durduğunda nefretini bastırarak yutkundu. Bir parçası -belki de hala aklı başında olan parçası-onun güveninin haklı olduğuna inanmıyordu, ama dua etti

Tanrılar onu yüzüstü bırakmayacaktı.

Askerlerden biri otoriter bir sesle, "Burada da var," dedi.

Biraz homurdanma oldu. "Tairen Soul'un kendisi vuruldu ve Primage Keldo bizi ağaçlara *jaffing* kayaları astırdı."

"Hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz onbaşı. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, belki de bunu Primage ile kendiniz görüşmek istersiniz?" Takım liderinin sesinde bir sertlik vardı.

"Hayır, çavuş," diye cevap verdi onbaşı asık suratla.

"Güzel. O zaman şerefli Primage'ın emrettiği gibi her yüz adımda *bir kemberi* asın. Eğer Tairen Ruhu bu yoldan geçerse, tuzağı kuran biz olacağız."

Asker mangası uzaklaştı ve homurdanan onbaşayı görevini bitirmesi için geride bıraktı. "Belki de bunu Primage'la kendiniz tartışmak istersiniz?" diye nefesinin altından alay etti. "Kavurucu kahverengi burun. Bahse girerim bir elbise giyiyorsun ve Primage ne zaman sertleşse eğiliyorsun."

Onbaşı belindeki çuvaldan bir tür kolyeye benzeyen küçük yuvarlak bir taş çıkardı, ardından başka bir keseden çekiç ve çivi çıkardı. Taşı omuz hizasındaki ağaç gövdesine vurdu, çiviyi taşın tepesindeki balya halkasından geçirdi ve çekicini salladı. Ayağı kaygan yaprak yığınının üzerinde kaydı ve çekiç çivi başı yerine başparmağına çarptı.

"*Krekk!*" Beyaz taş yere düştü ve dökülen yapraklardan oluşan kaygan örtü üzerinde kayarak bir yokuştan aşağı indi. Yaşlı asker renkli küfürler savurdu ve ezilmiş başparmağını salladı.

"Sırık buruşuk kemik cadalozunun oğlu. Zavallı *frenk maydanozu* yiyen, *krekk* yiyen *rultshart*." Onbaşı başparmağını ağzına sokup emerken, küçük bir kayalığın yanına düşmüş olan taşın peşinden gitti. "Bahse girerim onu çoktan bulmuşlardır. Bahse girerim tam şu anda Cehennem alevli Fey Dönüşen kışını Büyücü Ateşi'nde kızartıyorlardır ve ben bunların çoğunu kaçırıyorumdur." Düşen taşı kaptı.

Kısa bir süre durdu, bakışları yarı saydam gri bir taş perdenin içinde görünen iki çift çizme ayağın gölgeli dış hatlarında donup kaldı. " da ne...?" Gözlerini kıstı ve bir adım daha yaklaştı. Çizmeler

bacaklara ve tüm vücuda bağlıydı. Sanki iki kişi taşın içine gömülmüş gibi görünüyordu.

Genç adam başını kaldırıp zayıf Ruh örgüsünün içinden doğruca Rain Tairen Soul'un parlayan gözlerine bakarken beyninde ne yazık ki geç de olsa bir anlayış filizlendi.

Çemar, onbaşının sinirli parmaklarından düştü.

"Krekk."

Eld~ Heras'ın Kuzeyi

Rain'in Fey'cha'sı doğru uçarak Elden askerinin boğazına saplandı. Tairen zehri işini yaptı. Genç adamın gözleri anında geri döndü ve yere yığıldı.

Yolun ilerisindeki ekipten bir bağırış duyuldu.

"Haydi!" Rain Ellysetta'nın elini tuttu, saklandıkları yerden dışarı fırladı ve güneye doğru yöneldi. Daha güvenli bir geçit için geri dönme zamanı sona ermişti. Nehre ulaşmaları gerekiyordu, hem de hemen.

Yola doğru bir Ateş patlaması gönderdi ve kırmızı Fey'cha'sını ölen askerin boğazından almak için dönüş kelimesini fısıldadı. Toprak yolda hızla ilerlerken, Ellysetta'nın emriyle toprak gümbürdedi ve asker takımının ayaklarının altından kaydı. Ağaçlar üzerlerine devrilirken bir çığlık korusu yükseldi ve bir başka alev fişkırması ölümcül bir şenlik ateşini yaktı.

Ağaçların üzerindeki beyaz taşlardan biri, Yağmur ve Ellysetta koşarak yanlarından geçerken parlamaya başladı ve ortasında ateşle yazılmış gibi parlayan bir rün belirdi.

"Nedir o?" Ellysetta parlayan taşı işaret etti. "Bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Daha hızlı koş, *shei'tani*."

Bir anda hızlandı, sonra bir buz dalgası omurgasını yıkayınca durakladı ve dizleri güçsüzleşti. "Yağmur... Bacaklarım..." Bacakları aniden katlandı ve çalılardan arasına yuvarlandı. Rain geri dönüp onu yerden kaldırdı ama titreyen bacakları ağırlığını taşıyamadı. Ona doğru yığıldı, kendini dik tutmak için ona yapıştı. "Özür dilerim."

"*Las*. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Onu göğsüne bastırdı ve koşmaya devam etti. Arkalarında, yanan askerlerin çığlıkları sönmüş, geriye sadece Yağmur'un Ateşi'nin çıtırtıları kalmıştı.

Ellysetta'nın titremesi arttı ta ki tüm vücudu titreyene kadar

Omurgasında gezinen buz örümceklerinin tanıdık hissiyle kontrolsüz bir şekilde. Şakakları ağrıyordu ve gözlerinin arkasında, akmamış gözyaşlarının yakıcılığına benzemeyen garip bir baskı vardı. Koşarken Rain'in omzunun üzerinden baktı ve parlayan *chemar* taşının olduğu yerde siyah bir noktanın genişlemeye başlamasını dehşet içinde izledi.

"Yağmur! Bu Kuyu! Ruhlar Kuyusu açılıyor!" Ani, güçlü bir soğuk, öğürtücü tatlılık patlaması kaplarken parmakları adamın omuzlarını pençeledi. Cüppeli Büyücüler, ellerinde ölümcül mavi-beyaz ateş küreleri dönerek Kuyu'dan dışarı fırladılar.

"Kaçın!" diye bağırdı. Arkasından bir dizi beş katlı örgü fırlattı ama *sel'dor* iplerini zayıflattı ve Büyücüler onları kolayca kenara itti.

Rain onu göğsüne bastırdı ve Eld'in inişli çıkışlı tepelerinde koşmaya başladı. Efor sarf etmek zar zor iyileşen yaralarını açtı ve parlak kırmızı damlalar takip edilmesi çok kolay olacak bir iz bıraktı. Elbette, arkalarında Büyücüler varken, görünür bir iz bırakmak endişelerinin azıydı.

Ellysetta durumun daha da kötüye gidebileceğini düşünmüyordu ki iki -hayır, üç diyelim- yeni portal açıldı. Taşın olduğu yerde beşinci bir portal açılmadan hemen önce, üzerinde ateşli bir rün bulunan beyaz taşlardan birinin parladığını gördü. "Bunlar taşlar! Portalları açmak için o taşları kullanıyorlar."

Eld onlara yaklaşıyordu. Onu ekstra bir yük olarak taşımak Rain'i çok yavaşlattı. Adamın kollarında kıvranıyordu. Karıncalanma, buz örümceği hissi hâlâ güçlüydü ama başlangıçtaki zayıflık hissi azalmıştı. "Beni yere bırak. Beni taşımaya devam edersen onlardan kaçma şansımız yok."

Adımlarını bozmadan onu ayağa kaldırdı ve kız koşarak yere indi.

"Eğer nehre ulaşabilirsek, kaçma şansımız olabilir." Heras, Kristal Göl'deki güçlü *Faerilas* Kaynağı tarafından beslenirdi ve suları Büyücü etine asit gibi işlerdi. Sihirleri sıkı sıkıya bağlı olsa bile, Büyücüler Heras'ın azgın sularında en küçük ayak parmaklarını bile ıslatmaktan kaçınırlardı. "*Nehir Büyücülerini tamamen durduramaz ama en azından onları yavaşlatabilir.*"

Küçük kayaların ve devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden atlayarak ağaçların arasından hızla geçtiler. Son bir küçük tepeye yaklaştıklarında Ellysetta, Heras'ın canlı, temiz sularının kokusunu alabiliyor ve şırıltısını duyabiliyordu

hızlı akıntısının.

Neredeyse varmışlardı. Beş tairin boyu daha gittikten sonra son sırtı da aşmış olacaklar ve yamaçtan aşağıya, nehrin korumasına ve düzinelerce büyücü püskürten tanrıların kavurduğu *chemar* taşlarından uzağa doğru hızla ineceklerdi.

Bir ok Rain'in sırtına çarparak dengesini bozdu ve onu yere serdi.

"Yağmur!" Ellysetta tepeden aşağı ona doğru koştu. "Bırak beni! Koşun! Nehre git! Hemen arkanda olacağım."

"Sana daha önce de söyledim, sensiz hiçbir yere gitmiyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona doğru hamle yaptı. "Dikkat et!"

Rain kendini bir tarafa attı. Sırtüstü yuvarlanırken sırtındaki ok ikiye ayrıldı ve tam boşalttığı yere iki dikenli ok daha saplandı. Üçüncü bir ok Ellysetta'nın başının yakınındaki bir ağaç gövdesine saplandı.

Ağaçta titreyen zehirli siyah füzenin *shei'tani'sine* bu kadar yakın olduğunu gören Rain'in gözleri alev aldı. İçine gömülü *sel'dor'un* uğultulu protestosuna rağmen, uzanan elinden Ateş'i fırlattı. Ateş birkaç ağacı yaktı ve okları atan üç Elden okçusunu tutuşturdu.

Ellysetta onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. Birlikte, dökülen yapraklar ve yuvarlanan kayalardan oluşan kaygan yığınların üzerinden tırmanarak son tepeye doğru koştular. Arkalarındaki ağaçlardan bir ok fırtınası patlak verdi. Ellysetta onları rotalarından saptırmak için bir hava fırlattı.

Tepenin dibinde, sarı cüppeli bir çift büyücü çırağı, okçular ve kılıç ustalarıyla çevrili bir şekilde duruyordu. Büyü etraflarında görünür bir nimbus halinde çıtırdıyor ve ellerinde mavi-beyaz alevden ölümcül küreleri canlandırıyorlardı.

İki Büyücüden biri Büyücü Ateşi topunu kükreyerek onlara doğru gönderdi. Rain beş katlı bir örgü denedi ama *Sel'dor* etinin içinden uludu. Sonuçta ortaya çıkan zayıf, sakat örgüsü Ateşi sadece saptırmayı başardı, yok edemedi. Ateş başka bir ağaç kümesini daha delip geçti ve onların bir kısmını zamandan ve mekândan sildi.

Bugün bir büyü savaşında, o iki çırak büyücü bile kazanırdı.

"Nehre doğru, *shei'tani*. Acele edin!"

Arkalarında, tepenin dibinde, ikinci Büyücü ateşini serbest bıraktı. Rain tam zamanında arkasına bakıp ateşin onlara doğru savrulduğunu gördü. "Yere yat!" Kendini Ellysetta'ya doğru fırlattı, onu yere düşürdü ve devasa mavi ateş topu yüzükoyun yatan bedenlerinin üzerinde kükrerken, Rain'in tenini yakıcı buzla yakacak kadar yaklaşıp bedenini kendi bedeniyle kapladı.

Büyücü Ateşi'nin ardından bir ok yağmuru geldi ve okları bir başka Büyücü Ateşi yaylım ateşi izledi. Ellysetta okları savuşturdu ama Rain Büyücü Ateşi'ni yavaşlatamadı bile.

"Yağmur." Ellysetta usulca soludu ve onun elini tutup sıktı.

Batı sırtından gelen ani bir enerji patlaması, savrulan Büyücü Ateşi toplarının önünü kesti ve onları yok etti.

Beklenmedik kurtarıcıları, ikinci bir asker ve okçu birliğinin başındaki mavi cüppeli bir Primage'dı. "Gerekirse Tairen Ruhunu öldürün, aptallar," diye bağırdı Primage Eld'de iki çırak büyücüye, "ama kıza zarar verirsiniz, Yüce Büyücü ciğerlerinizi hala yaşayan bedenlerinizden çıkarıp kızartır ve yer."

Rain arkalarından, batıdan, kuzeyden ve doğudan yaklaşan büyücülere baktı, sonra da nehirle duran birliklere baktı. "Bu bizim tek şansımız," dedi. "Orada hiç Büyücü göremiyorum."

Ellysetta kaşlarını kaldırdı. "Peki burada ne için duruyoruz?"

Onu sevdiği için güldü. Sonra ona iki kırmızı Fey'cha uzatırken ifadesi ciddileşti.

Zehirli bıçakları aldı ve adamın yüzünü inceledi.

"Olur da bizi kurtaramazsam," diye alçak sesle itiraf etti.

Bakışları düştü ve ciddi bir anlayışla başını salladı. Durumları acımasızdı. Rain, Büyücülerin onu almasına izin vermeden önce ölecekti ve eğer ölürse, Fey'cha en azından ona yakalanmamak için bir yol verecekti. Zehirli bıçakları göğsündeki bıçak kemerine dikkatle yerleştirdi.

Onun yanağına dokundu. "Bana gücünü ödünç verir misin, *shei'tani*?"

"Sormana gerek yok."

"Ve bana son bir öpücük verir misin?"

Gülümsedi ve onun kollarına doğru ilerledi. "Bunu istemene gerek yok

ya da."

Çok sıcak ve yumuşak dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Hayatın, tatlılığın ve çocukken kurduğu tüm hayallerin tadındaydı. Umudun ve kanatlarını bulduğundan beri istemesine asla izin vermediği bir geleceğin tadındaydı. Pişmanlık zevkini azalttı. O kadar gençti ki, hayatı o kadar tamamlanmamıştı ki.

Ellysetta gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Pişmanlık yok, Rain. Hiç pişman değilim."

Huzur onun üzerine çöktü. Başını salladı, boğazında kelimeler düğümlendi ve onu bir kez daha öptü. "*Ver reisa ku'chae. Kem sera, shei'tani.*"

Elleri onun ellerinin etrafında kenetlendi. Ellysetta'nın parlaklığı kollarından yukarı aktı ve onu huzur ve sıcak, gençleştirici bir güçle doldurdu. Kendisi olan özü ona geri verdi ve gözlerinin kapanışını izledi. Gülümsedi, gizli, kadınsı bir gülümseme. "*Ke vo san, shei'tan.* Her zaman . Her zaman da öyle olacak."

Birlikte, ilerleyen asker hattıyla yüzleşmek için döndüler.

"İşte." Rain dikkatini askerlerin en seyrek olduğu noktaya yöneltti. Gücünü topladı. Kaçmak için birkaç dakikadan fazla zamanları olmayacaktı. İlerleyen Eld'in arasında bir koridor açmak için sadece bir ya da iki konsantre örgü ile sert ve hızlı bir şekilde saldırması gerekecekti.

Omuzlarını dikleştirdi. "Hadi gidelim."

Tepeden aşağı koştular, büyü parlıyordu. Toprak şiddetle sarsıldı. Toprak sağa ve sola doğru yarıldı ve düzinelerce asker yarıkların içine düştü. Ateş ve Hava yamaçtan aşağı kükreyerek indi, kalan adamların arasından geçerek Heras Nehri'ne giden doğrudan bir yol açtı.

Sel'dor, Rain'in bedeninde çılgılık attı, Ellysetta'nın aynı acısının yankısıyla daha da güçlendi, ama Rain buna meydan okuyarak kükredi ve kemikleri isyan edene kadar örgülerini tuttu. Kalan askerler kılıçlarını çekmiş, onlara doğru yaklaşırken yanan katliamın içinden hızla geçtiler.

Kötü bir şekilde yanmış bir asker, Ellysetta'yı yakalamak için düşen yoldaşlarının dumanlı kalıntılarından sıçradı. Rain'in kırmızı Fey'cha'sıyla kesik attı. Eld'in yırtılmış boğazından fışkıran kan yüzüne sıçradı. Ön kolunu yüzünde gezdirdi ve koşmaya devam etti. Onun yanında Rain sol eliyle *seyani* kılıcını savurdu ve sağ eliyle kırmızı Fey'cha'sını ateşledi.

, Büyücüler sırtın tepesine ulaşmıştı. Bir sıra okçu yaylını ateş açtı. Oklar tepelerinde süzülürken, Rain her bir ok sapına iştirilmiş beyaz taşların parlamaya başladığını gördü. Rain Ellysetta'nın elini tuttu ve umutsuz bir hız patlaması yaptı.

Çok geç kalmışlardı. Portallar tam yollarının üzerinde kara bir mengene gibi açıldı. Büyücüler ve askerler akın ederek nehre giden yolu kapattılar ve tek kaçış umutlarını kestiler.

Köşeye sıkışmış, zor nefes alan Rain ve Ellysetta düşmanla yüzleşmek için döndüler.

Solan Topraklar~ Chatok

Baristaniler iyileşmiş ve güvenli bir şekilde yedekte dururken, Kieran ve Kiel küçük gruplarını parçalanmış dağın üzerinden Faering Sisleri'nin kenarına kadar götürdüler. Teleon ve Garreval artık Eld'den tamamen temiz görünse de, Kieran ve Kiel işi şansa bırakmadı. Sislerin sınırının hemen içinde ilerlediler, Garreval'e kadar bu sınırı takip ettiler ve Rhakis ile Silvermist dağları arasındaki sislerle dolu geçide doğru hızlı bir atılım yapmak için ortaya çıktılar.

Shei'yakın durdular, etraflarını saran ince sisin içinde yürüdüler ve Solan Topraklar'a geçiş olaysız geçti. Kieran Lillis'i sırtında taşıırken, Lorelle Kiel'e bindi ve kızların çileli yolculuklarından sağ çıkan yavru kedileri Kiel ve Kieran'ın göğsündeki askılarının içinde mutlu bir şekilde mırıldandılar.

Garreval'e girdikten birkaç saat sonra, Solan Topraklar'ın sınırını belirleyen büyük, duvarlarla çevrili Taloth'Liera'ya çıktılar. Tam savaş zırhı içindeki Feyler duvarın tepesinde duruyor ve Solan Topraklar'a açılan muazzam çelik kapıları çevreliyordu.

Kapıyı koruyan savaşçılar Kieran ve Kiel'i sanki ölümden dirilmişler gibi karşıladı. Kieran'ın tahminine göre, öyleydiler.

"Sizi hayatta ve iyi gördüğümüze sevindik," dedi geçidin kaptanı. "Eminim *Marissya-falla* Feyreisa'nın ailesini evinde gibi hissettirecektir." "*Mevcut koşullara rağmen,*" diye ekledi Savaşçının Yolu.

Kieran ve Kiel kaşlarını çatı. "*Hangi koşullar?*" Kieran sordu.

Eld, Rain ve Ellysetta'yı dört bir yandan kuşatmıştı, kılıçlar çekilmiş, *sel'dor* dikenli oklar yerleştirilmiş ve nişan alınmıştı. Ve yanlarında büyücüler vardı. Çok sayıda. Sarı cüppeli Çıraklar, kırmızı cüppeli Sulimage'lar ve en tehlikelilerinden on ikisi, mavi cüppeli Primage'lar. Büyücülerin gözleri Azrahn'ın kutsal olmayan kırmızı kıvılcımlı siyahıyla parlıyordu ve her birinin parmak uçlarında ölümcül Büyücü Ateşi küreleri vardı.

Kırmızı cüppeli Sulimage'lardan biri, "Silahlarını yere at, Tairen Soul," diye emretti, "yoksa eşinin Ateşimizle dans etmekten ne kadar hoşlandığını göreceğiz."

Rain bu tehdit karşısında alaycı bir tavır takındı. "Ona zarar verirsiniz, Yüce Büyücü ciğerinizi kızartır ve hâlâ yaşayan bedeninizden koparıp yer," diye hatırlattı onlara akıcı ve mükemmel aksanlı Elden diliyle.

Sağ taraftaki mavi cüppeli Primage alaycı bir kahkaha attı. "Çok doğru," diye aynı derecede akıcı bir Feyanca ile hoş bir şekilde onayladı. "Kulakların iyi işitiyor ve dilimizi çok iyi biliyorsun." Birden gözleri kırmızı ışıklarla parladı ve Ellysetta'nın arkasındaki Eld okçuları oklarını fırlattı.

Yarım düzine ok sırtına ve omuzlarına saplanıp onu yere düşürüp orada sabitleyince Ellysetta haykırdı. Elindeki kırmızı Fey'cha zararsız bir şekilde toprağa düştü.

Rain boğuk bir öfke hırıltısı çıkardı ve kendi kırmızı Fey'cha'sına uzandı ama beş okçu daha duruşlarını değiştirerek doğrudan Ellysetta'ya nişan aldı.

"Ama," diye devam etti Primage sakince, "zararın dereceleri vardır. Yüce Büyücü onun kendisine canlı getirilmesini istiyor ama bir iki çizige de aldırmayacaktır. Ve ben de bir Fey'i ölüme yaklaştırırken onu hayata zincirli tutma konusunda oldukça uzmanım." Sesindeki tüm sıcaklık ifadesi kayboldu ve gülümsemesi yok oldu. Azrahn'la dönen gözler, affetmeyen bir düşmanın sert ve soğuk yüzünü tehdit ediyordu. "Şimdi silahlarınızı bırakın, yoksa eşiniz çılgılık atmadan önce daha ne kadar *sel'dor* kaldırabilir göreceğiz."

Rain kılıcı ve hâlâ elinde tuttuğu Fey'cha'yı bıraktı, ardından diğer silahlarını tutan kayışları çözmeye başladı.

"*Nei*, Rain," diye inledi Ellysetta. Yüzü ona doğru döndü, gözleri acıyla parlıyordu. "Yapma bunu!"

Başını iki yana salladı. "*Başka seçeneğim yok, shei'tani ve onlar da bunu biliyor.*" Eğer öldürülürse kendi canını alması için ona kırmızı Fey'cha'yı vermişti. Ama savaşmak sadece onun işkence görmesini ve kesin ölümünü sağlardı ve Eld'in ellerinde yalnız ve savunmasız kalırdı.

Tüm çeliği ayaklarının dibindeki toprakta yatarken, iki asker ve büyücü çıraklarından biri yaklaştı. İkisi silahlarını topladı ve ulaşamayacağı bir yere çekildi.

"Ellerini uzat," diye emretti sarı cüppeli büyücü. Yağmur kollarını uzattı.

Büyücü başıyla onayladı ve yanındaki asker büyük bir deri keseden bir çift siyah metal kelepçe çıkardı. Uzun, keskin siyah sivri uçlar metal kelepçeden içeri doğru uzanıyordu ve kalın, ağır metal zincirler kelepçeleri birbirine bağlıyordu.

"Zaman zaman *dahl'reisen*'lerle karşılaşıyoruz," dedi çırak büyücü, "bu yüzden her zaman hazırlıklı olmayı öğrendik."

Eld bileklerine kelepçeleri geçirip *sel'dor* çivilerini kemiklerine saplarken Rain ürperdi ve bir dizinin üzerine çöktü. Fey için zehirli olan kara metal dokunduğu yeri yakıyor, derisini kızartıp kabartıyor ve vücudunun doğal kendini iyileştirme yeteneklerine kısa devre yaptırıyordu. Bilekleri, *sel'dor* şarapnelinin hâlâ saplı olduğu her yanık yara gibi, iğrenç metal çıkarılana kadar iyileşmeden ve sürekli acı içinde kalacaktı.

Eld botlarını çıkardı ve ayak bileklerine ikinci bir çivili kelepçe seti geçirdi. Çiğ, yakıcı acı onu nefessiz ve sersemlemiş bıraktı. Ellysetta açıkça ağladı, onun adını hıçkırarak söyledi.

"Peki ya o, Usta Keldo?" diye sordu Çırak Büyücü.

"Onu sıkıca bağlayın," diye Primage. "Bileklerini, ayak bileklerini ve boğazını.

Maur Usta bunun tehlikeli olduğunu söyledi."

Çırak büyücü ağır siyah kelepçeler ve zincirlerle Ellysetta'ya yaklaştı.

"Onu bırakın!" Yağmur emretti. Zincirlerine karşı zorlandı. "Ona dokunmaya cüret etme."

"Bağlar kalıcı bir hasara yol açmayacak," diye güvence verdi Primage. "Ama büyüsü kontrol altında tutulacak." Keskin bir emir verdi ve çırak çivili kelepçeleri Ellysetta'nın bileklerine ve ayak bileklerine geçirirken birkaç asker onu tutmak için koşuşturdu.

Ellysetta ıgık attı ve çırpınmaya başladı. Panik Rain'i boğazından yakaladı. İleri atıldı, ona ulaşmaya çalışırken zincirlerini tutan dört Eld askerini ayaklarından sürükledi. Biri kafasının arkasına sert bir darbe indirdi ve yüzüstü yere yığıldı.

Solan Topraklar~ Chatok

Kieran geçit kaptanının bahsettiğı "koşullara" inanmakta güçlük çekiyordu. Orest bir kez daha saldırı altındaydı. Bu sefer tairerlerle savaşmak için ejderhalar vardı. Rain bir kez daha Dharsa'daki tüm savaşçıları Peçe'ye gitmeye ağırmişti.

Ve bir kez daha, hesaplanamaz aptallığının sınır tanımadığını kanıtlayan Tenn v'En Eilan, tıpkı bu yaz Rain'in Orest ve Garreval'i savunma emrini iptal ettiği gibi, bu emri de iptal etmişti.

Tenn, emrini haklı çıkarmak için Feylere Rain'in Azrahn'ı döndürdüğü için tacı elinden alınmış ve sürgün edilmiş bir *dahl'reisen* olduğunu hatırlatmıştı. Hatta o kadar ileri gitmişti ki, tahttan indirilen krallarının yanında savaşmayı seçen herhangi bir Fey'in bunu kendi tehlikesine attığı ve Solan Diyarlar'dan hiçbir yardım beklememesi gerektiğı konusunda uyarmıştı.

Kieran, Kiel'in bakışlarını acımasız bir sessizlik içinde karşıladı. *"O kavruk beyinli aptal," diye tısladı Kiel'e özel bir örgüde. "Teleon yok edildi, Orest neredeyse ele geçiriliyordu ve Tenn hâlâ Sisler'in arkasına saklanıp bunun bizi kurtaracağını mı düşünüyor? Bizi bölmenin bizi daha güçlü kılacağını nasıl düşünebilir?"*

"Şimdi Orest'e doğru yola çıkabiliriz," diye önerdi Kiel. "Shei'dalinler Üstat Baristani ve kızları biz olmadan Dharsa'ya kadar götürebilirler. Acele edersek Peçe'ye iki günden biraz fazla bir sürede varabiliriz. Görünüşe bakılırsa, Orest'teki Feylerin alabilecekleri her kılıca ihtiyaçları var."

Kieran babalarının yanında duran kızlara ve iki *shei'daline* baktı. Orest'e doğru gitmek istedi. Elleri bıçaklarını tutmak ve jilet keskinliğindeki eliğın Eld'in etini ve kemiğini kesmesini hissetmek için kaşınıyordu. Teleon'da öldürülen kılıç kardeşlerinin, ölümlerinin intikamını alması için ona haykıran seslerini neredeyse duyabiliyordu.

Çenesini sıktı ve onları susturdu. *"Nei," dedi. "Nei, Feyreisa ailesinin güvenliğini bize emanet etti. Bu görevi bir başkasına bırakmayacağım. Onları sağ salim Dharsa'ya ve ailemin götürüyoruz. Ve sonra*

Orest'e gidiyoruz."

"Katılıyorum ama hızlı hareket etmeliyiz. Dharsa'ya ne kadar erken ulaşırsak o kadar iyi olur."

Kieran alt dudağını çekiştirdi. Bir Fey'in ihtiyacı olduğunda bir *ba'houda* atı neredeydi? Celierianlar bir Fey'in hızının yarısını bile birkaç saatten fazla koşamazdı ve çok kolay yorulurlardı. Kieran ve Kiel'in üçünü birden taşıyacak gücü yoktu ve savaş devam ederken Garreval onlara yardım edecek tek bir savaşçı bile ayıramazdı.

Kumlu bir rüzgâr, *shei'dalin*lerden birinin üzerindeki uzun kırmızı örtüyü savurdu. Kieran, *shei'dalin* peşinden koşarken örtünün havada dönüp yuvarlanmasını izledi ve dudakları yavaş bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Sanırım bir fikrim var. Burada bekle." Kieran dönerek Chatok'a doğru koştu ve birkaç saat sonra barakalardan aşırıldığı bir yığın battaniyeyle geri döndü. Battaniyeleri yere serdi ve toprak büyüünü çağırdı.

Lillis onun dokumasını ilgiyle izledi. "Halı mı?"

Kieran ona sırtıttı. "Lillis, *kem'alia*, Feraç çöl çocuğu ve onun sihirli, uçan halısı hakkındaki hikayeyi hiç duymadın mı?"

Gözleri genişledi. "Oooh. Uçacak mıyız?"

Güldü. *"Aiyah, öylesin. . Siz de Efendi Baristani ve Lorelle. Kabei. Şimdi, sıkı ."* Kiel ve o güçlerini, halıyı kumun üzerinde birkaç el genişliğinde kaldıracak kadar güçlü bir Hava örgüsünde birleştirdiler. Bir başka basit örgü, havalanan halıyı havada ilerletti. Çok geçmeden, uçan halı ve binicileri kumların üzerinden Dharsa'ya doğru hızla ilerliyordu; Kieran, Kiel ve *shei'dalin*ler de hızla yanlarından geçiyordu.

Eld~ Heras'ın Kuzeyi

Rain uyandığında, kelepçenin yanı sıra tasma da takılmıştı. Boynundaki ağır metal boyunduruk kelepçeler gibi çivili değildi ama derisini kabartıyor, solunum yolunu daraltıyor ve nefes almasını . Eld'den kurtulmayı başarsa bile, her nefesi sığ, zor kazanılmış soluklarla sınırlayan tasma ile koşması veya savaşması mümkün değildi.

Ellysetta toprakta onun yanında yatıyordu, küçük, titreyen bir şekilde kıvrılmıştı.

Top. Gözleri kapalıydı, nefes alış veriş sığ ve zorluydu. Bilekleri ve ayak bilekleri ağır bir *sel'dorla* bağlanmıştı ve boynunu kalın bir zincire bağlı, aynı renkte bir tasma çevreliyordu. Rain'in bakışları nefret dolu siyah metal halkaların uzunluğunu takip ederek zincirin diğer ucunu tutan Eld askerine ulaştı.

Çok uzun süredir dışarıda olamazdı. Hâlâ ormanın içindeydiler. Eğer çok zaman geçmiş olsaydı, Ellysetta'yla birlikte Baş Büyücü'nün ev dediği o iğrenç ine giden yolu çoktan yarılamış olurlardı.

Yarım tairen uzunluğunda bir mesafede, Büyücüler bir arada durmuş bir şey hakkında tartışıyorlardı. Rain etrafına kaçamak ama dikkatli bir bakış attıktan sonra, çevredeki ağaçların arasında toplanmış, silahları ellerinde ama nişan almamış beş yüz kadar Eld askeri ve okçu olduğunu tahmin etti. Rain dikkatini tekrar Büyücülere çevirdi ve mavi cüppeli Primage'lara odaklandı. Onlar en büyük tehdit, düşman gücünün en güçlü kaynağıydı. Diğer Büyücüler de güçlüydü -hiçbir Büyücü kendi doğuştan gelen büyüünün tehlikeli seviyelerini kullanma becerisinde ustalaşmadan yeşil cübbelerin ötesine geçemezdi- ama onlar sadece Azrahn'ın en karanlık sırlarının çıkarlarıydı.

Keldo adındaki Primage bariz bir liderdi. Sarışın alnının mağrur kavisinde ve sesindeki kusursuz komuta tonunda hem kibir hem de öfke vardı. Pırıl pırıl mücevherlerle süslü kuşağı kazandığı zaferleri kanıtlıyordu ve her parmağında güç yüzükleri parıltıyordu; bunların arasında Ruh Görevi kristalleri büyüklüğünde büyük siyah *selkahlarla* süslü iki başparmak yüzüğü de vardı. Rain hangi Fey'in öldüğünü merak etti -ya da daha kötüsü- bu Büyücü bu yüzükleri takabilsin diye mi?

Büyücüler hâlâ tartışıyorlardı. Keldo kaşlarını çattı ve bir şeyler söyledi ama sesini fazla alçaltmıştı. Rain, Keldo'nun söylediklerinin sonunu yakalamak için kulaklarını zorladı.

"... Sizce Primage Garok, Tairen Ruhü ve eşini ele geçirmeyi -bırakın gerçekleştirmeyi- düşünmüş olabilir mi? Bu kadar aptal olmayın. Üstat Maur Eld tarihindeki en büyük Büyücüdür ve onun vizyonu ve liderliği sayesinde Eld'in gelmiş geçmiş en büyük zaferinin arifesinde duruyoruz." Keldo kesici bir hareket yaptı. "Hayır. Usta Maur'un ödülünü emredildiği gibi Boura Fell'e teslim edeceğiz. Eğer Garok kendisinin daha iyi bir büyücü olduğuna inanıyorsa, bırakalım meydan okusun. Ben kendi adıma Üstat Maur'a karşı asla bahse girmeyeceğim."

Görünüşe göre Eld rütbelerinde bir anlaşmazlık vardı. Rain bu bilgiyi kullanmanın bir yolu olmasını diledi ama

Mage, Ellysetayı kontrolü altına almıştı, ona son Mühürlerini vurabilecekti ve onu yenebilecek güce sahip hiçbir şey ve hiç kimse olmayacaktı.

Kendini Ellysetta'ya yaklaştırdı ve onun eline uzandı, ama parmakları onunkilere dokunamadan, Rain'in zincirini tutan asker yakasını acımasızca çekti. Yağmur geriye doğru düştü, boğuluyor ve yakasına yapışıyordu.

Eld askeri sıırttı. "Büyün olmadan o kadar da yüce değilsin, değil mi Tairen Soul?"

Rain gözlerini kısıtı. İçindeki tüm *sel'dor'a* rağmen, hâlâ bir çift ciğerden Havayı dokumaya yetecek kadar büyü toplayabiliyordu.

Adamın şoka girmiş, şişmiş gözleri ve ani dehşeti, yarım düzine askerin üzerine atlayıp yoldaşlarını serbest bırakana kadar acımasızca sopaladığı Rain'in yediği şiddetli dayağa değdi.

Boğulmakta olan asker öksürüp hırıldayarak toprakta dizlerinin üzerine çöktü. Rain saçlarını yara bere ve kan içindeki yüzünden savurdu ve alay etti. "Ciğerlerinde hava yokken o kadar da kibirli değilsin, değil mi Eld *rultshart*?"

"Ah, uyanmışsın," diye gözlemledi Primage soğuk bir sesle. "Ve hâlâ meydan okumayla dolusun, ama eminim Başbüyücü yakında seni bundan kurtaracaktır." Gözlerini hâlâ hırıltılı soluyan Eld askerine çevirdiğinde gözleri soğudu. "Ayağa kalk. Bir Tairen Ruhu'na *sataşmakla* aptallık ediyorsun, *sel'dor* pierced ve bağlı olsa bile. Arkadaşlarının aksine, o seni öldürürken ben müdahale etmezdim. Eğer ona bir yem atarsan, seni kendim öldürürüm ve sana söz veriyorum, ellerimdeki ölümün sadece boğulmaktan çok daha acı verici olacak."

Boğulmakta olan adam yüzünü buruşturdu ve ayağa fırladı. "Anlaşıldı, Primage Keldo." Hızlıca selam verdi ve sert bir şekilde hazırolda durarak görevine devam etti.

"Sana gelince," diye devam etti Primage, Rain'e soğuk bir bakış fırlatarak, "seni canlı olarak geri getirmek kuşağıma önemli bir mücevher ekleyecek, ama asıl ödül eşin. Bana sorun çıkarırsan, hiç düşünmeden boğazını keserim. Kaptan!" Bir Eld subayı birkaç adamıyla birlikte hazır ola geçti. "Hazırlayın onu." Askerler ilerlerken, Büyücü Rain'e, "Bu adamlar yaralarını temizleyecek ve *sel'dor* tozuyla paketleyecekler. Hepimiz Yüce Büyücü'nün sarayına bir yolculuk yapacağız ama şu anki durumunla

Ruhlar Kuyusu'ndaki bir yolculuktan asla sağ çıkamazsın. Kanının kokusu iblisleri açlıktan çılgına çevirir."

Yağmur, Eld'in kanı temizlemek için suyla ıslattığı ve ardından sızabilecek taze kanı emmesi için yaralarını toz *sel'dorla* ovduğu nazik olmayan bakımlarına maruz kaldı. Keldo da Ellysetta'nın yaralarını temizleyip sardı ve işi bittiğinde bir eliyle yanağını okşadı.

Rain'in zincirleri şangırdadı. ", " diye tısladı.

Primage kaşlarını kaldırdı. Rain bir an için onun başka, daha büyük bir ahlaksızlığa cüret edebileceğini düşündü ama görünüşe göre Tairen Ruhları'na yem atma konusundaki kendi uyarısını hatırlamıştı. Primage elini çekti ve Rain sürünerek Ellysetta'yı kollarının arasına aldı. Bu kez, tasmaını tutan asker onu durdurmaya çalışmadı.

Onun dokunuşuyla Ellysetta'nın titremesi azaldı. Bir kolu adamın boynuna dolandı ve yüzünü adamın boğazının çukuruna çevirdi, teni *sel'dor* yakasına değdiğinde geri çekildi, sonra onun yerine göğsündeki bir noktaya yerleşti.

Kucaklaması onu zihnini saran kâbustan çekip çıkarmış gibiydi ve tam bilincine kavuştuğunu hissetti. "Yağmur..."

"Şşş. *Las, shei'tani*. Ben buradayım." Bir öpücüğü kızın solgun alnına, diğerini parlak saçlarına kondurdu ve temkinli bakışlarını etraflarını saran düşmandan ayırmadı.

"Dokunaklı," diye alay etti Primage ama ikisini ayırmak için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, sarı cüppeli iki çırak büyücüye sertçe döndü. "Gelvis, Harryl, geçidi açın."

"Evet, Usta Keldo." İki çırak kollarını kaldırdı. Safran rengi cübbelerinin manşetleri geriye düştü ve enerjilerini toplarken ellerinin etrafındaki hava parlamaya başladı. Azrahn'ın hastalıklı tatlı kokusu havayı doldururken ve sıcaklık birkaç derece düşerken Yağmur Ellysetta'yı sıkıca kavradı.

Örgünün desenlerinin oluşmasını izledi; kırmızıya çalan siyah ipler yılanlar gibi kıvrılıyor, kıvrılıyor, iç içe geçiyor, dalgalanıyor, damarlardaki kan gibi nabız gibi atıyordu. Azrahn'ın soğuğu, Rain teninin sahte bir sıcaklıkla karıncalandığını hissedene kadar daha da soğudu. Doku geniş bir dikdörtgen çizdi ve kendi içine doğru kanamaya başladı, öğleden sonra geç saatlerde aşılmaz, titreşen bir karanlık oluşturdu

ormanın gölgeleri. Dokumanın kenarları birbirine değip son ışık da kaybolunca Ellysetta inlemeye başladı. Uzuvarları şiddetle titriyordu.

Dokumanın kenarlarından parlak beyaz şaftlar fışkırdı ve bir uçuşundan aşağı düşen bir kumaş gibi içe doğru düştü. Ormanın ortasında katıksız, mürekkep gibi bir karanlık belirdi. Karanlığın derinliklerinden alçak, iniltili bir çığlık yükseldi. Fısıltılar, sinsi, aç, korkutucu, dünyaya sızdı.

"Yağmur..." Ellysetta ona sarıldı, teni nemli, gözleri açık ve odaklanmamıştı.

"İlginç," diye gözlemledi Primage. "Tıpkı bir iblis gibi Kuyu'nun açıldığını hissediyor."

Sonunda Rain'in zihni aylardır ondan kaçan bağlantıyı kurdu. Zaman zaman Ellysetta'nın tüylerini ürperten ve bacaklarının güçsüzleşmesine neden olan gezgin ruhlar. Tairen, Cahlah ve Merdrahl'ı yeryüzüne bağlayan görünmez bağları kesmek ve ruhlarını yıldızlarla dans etmeleri için serbest bırakmak için Ateş Şarkısı'nı söylediğinde onu çok korkutan fısıldayan sesler. Bulmacanın parçaları nihayet yerine oturmaya başlamıştı. Ruhlar Kuyusu açıldığında, Ellysetta bunu hissetti. Geçidin açılması gücünü tüketmiş, onu güçsüz ve titrer halde bırakmıştı. Sanki her açıldığında bir parçası Kuyu'ya geri çekiliyordu.

Ruhu Kuyu'dan çalınan ve kendi ruhuna bağlanan bebek tairen ait olduğu yere geri dönmeye çalışıyor olabilir miydi? Yoksa Büyücü'nün anne karnındayken ona yaptığı kara büyü, onu Kuyu'da yaşayan şeylerle bir şekilde benzersiz bir şekilde bağlantılı mı bırakmıştı?

"Yağmur..." diye fısıldadı. Vücudu gevşedi ve baygın bir halde ona doğru yığıldı.

Sert eller Yağmur'un kollarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Ellysetta kollarından sarkmış, başı geriye , bukleleri bir alev şelalesi gibi yere dökülüyordu. "Bekle!" diye bağırıldı. "Onun bir sorunu var!"

Primage Keldo alay etti. "Belki de ağırlığını *sel'dor*'da taşıdığı gerçeğidir?" Yüz ifadesi sertleşti. "Onu al ve taşı, yoksa biz senin için yaparız. Başbüyücü bizi bekliyor ve gecikmelerden hoşlanmaz. Siz ikiniz"-yakınlarda duran iki zırhlı askere parmağını salladı, sonra tekrar kılıçlara, Fey'cha'lara ve silahların kemerlerine kısa bir mesafe uzakta yığılmıştı-"onların getirin.

silahlar."

İki asker Fey çeliğini toplamak için acele ederken, Rain Ellysetta'yı kollarına aldı. Primage başıyla onayladı ve Rain'in arkasında duran askerler onu Ruhlar Kuyusu'nun ağızına doğru itti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

*Ruhum karanlığa boyandı, bu yarı
hayata sürgün edildim.
Elimde kalan tek şey hatırlanan onur ve
bunun için şimdi savaşmalıyım.
Geride bıraktıklarımı koruyacağım,
böylece bu acıyı asla
hissetmeyecekler. Gece gündüz
çizgiyi koruyacağım
Yani Fey kardeşlerim beni takip etmeyecek.*

Dahl'reisen'in Ağıtı, yazar Varian vel Chera

Eld Ormanları~ Heras Nehri'nin Kuzeyi

Rain'in Kuyu'ya doğru attığı üçüncü adımda botunun tabanı yere değmeden önce dünya çılgına döndü.

Gölgeli bir karaltı kulağının dibinden vınlayarak geçti. Ustalıkla fırlatılan kırmızı Fey'cha, Ruhlar Kuyusu'na açılan kapıyı tutan çirak büyücülerden birinin göğsüne saplandı. Kırmızı kan fışkırdı. Büyücünün ağzı sessiz bir çılgınlıkla açıldı.

Siyahlık Kuyu'dan dışarı fırladı. *İblis!*

Rain, Ellysetta'yı sıkıca kavradı ve Kuyu'dan uzaklaşarak, şekilsiz karanlık kütle Büyücü'yü sararken ikisini de geriye doğru itti. İblisin dişlerini ve kan kırmızısı gözlerini kısa bir an için görebildi. Sonra Büyücü'nün bedeni parçalanırken hava kızıla döndü. Uzun et şeritleri kemiklerden sıyrıldı; kan yere hiç ulaşamayan ince bir sis halinde püskürdü, kemikler toz haline geldi. Bir anda yok oldu, tamamen tükendi.

Büyücünün ölümünü başlatan kırmızı Fey'cha ormanın zeminine düştü ancak yere çarpmadan önce kayboldu.

Rain'in ağzının kenarları vahşi bir sırıtışla kıvrıldı. Yedi Cehennem'de Bel'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama bir şekilde onlara rekor sürede ulaşmayı başarmıştı. "Fey!" diye bağırdı, "Ti'Feyreisa! Ti'Feyreisa! "

Islık sesi tekrar duyuldu, bu sefer çok sayıda Fey'cha Eld'in üzerine yağarken daha da kuvvetliydi. Büyücülerin yarısı kalkanlarını kaldırmaya vakit bulamadan öldü. İblisler uluyarak Kuyu'dan dışarı fırladılar, kırmızı kanın ani hücumuyla çılgına dönmüşlerdi.

Fey Gaelen'in görünmezlik örgüsünü kullanıyor olmalıydı, çünkü Rain siyah giysili savaşçıların tek bir görüntüsünü ya da Ruh örgüsünün en ufak bir mor ışıltısını bile yakalayamadı. Ama çelikleri kör edici bir hız ve ölümcül bir isabetle uçuyordu ve Rain'in tek önemseddiği de buydu.

Ölüleri tüketen iblisler kadar hızlı ve acımasız olan Fey, düşmanın üzerine katliam yağdırdı. Görünmez düşmanlar Eld'in boğazını ve göğsünü yırtıp açarken, kafaları omuzlardan ayırırken ve yelekli askerleri ikiye bölerken Eld çığlık attı ve korkuyla dağıldı. Sadece Fey'cha görülebiliyordu, hiç durmadan uçuyor, Eld oklarını dörde bir oranında geride bırakıyordu.

Ölü Büyücünün Azrahn'ı açık tutamayınca, Kuyu kapısının bir tarafı çökmeye başladı. Diğer tarafta açık duran çırak Büyücü, kırmızı bir Fey'cha boğazına gömülürken homurdandı. Devrildi ve yere düşmeden parçalanıp yok oldu. Kapı hızla kapanarak kendi üzerine düştü.

Primage Keldo ileri sıçradı ve Kuyu'yu açık tutmak için yoğun bir Azrahn patlaması kanalize etti. Bunu yaparken bile etrafına bir kalkan ördü ve görünmeyen saldırganlara ölümcül Büyücü Ateşi küreleri fırlattı. "Kızı Kuyu'ya götürün!" diye bağırdı. Fey'cha kalkanlarından zararsızca sekti.

Bir düzine Eld, Rain ve Ellysetta'ya yaklaştı ve öldü. Bedenleri sonbahar yaprakları gibi yere düştü.

Rain Ellysetta'yı kollarına aldı ve Kuyu'dan hızla uzaklaştı. Büyücü Ateşi'nin devasa, öfkeli topları Rain'in iki yanından yuvarlanarak geçti. Yakılmış etin pis kokusunu aldı ve Büyücü'nün atışlarından bazıları görünmez kurtarıcılara isabet ederken yere düşen yıkık bedenlerin gümbürtüsünü duydu. Rain koşmaya devam etti. Seldor'a *bağlı* büyüğü işe yaramıyordu ve Ellysetta'nın hayatı tehlikedeydi. İşlerini yapmaları için Fey'e güvenmek zorundaydı. "*Fey, ti'Feyreisa!*" diye bağırdı. "Fey, Feyreisa'ya! Onu koruyun! Kalkanlar yukarı!"

Ateşli bir çekiç darbesi Rain'in bir bacağının arkasına çarparak onu yere serdi. Yanık ozon kokusu burun deliklerini doldurdu. Dizlerinin üzerine düştü ve dirsekleri yere o kadar sert çarptı ki dişleri takırdadı. Büyücü Ateşi tarafından vurulmuştu ve sadece

Altın savaş çeliği onu bir bacağını kaybetmekten kurtarmıştı. Ellysetta'yı serbest bıraktı ve ayağa kalkarken Primage'lardan bir diğerinin daha Büyücü Ateşi'ni alevlendirerek kendisine doğru ilerlediğini gördü.

Yarım düzine Fey doğrudan Primage'ın yolunda cisimleşti. Bir diğer yarım düzine de Rain ve Ellysetta'nın etrafında gevşek bir halka oluşturarak görünür hale geldi. Büyücü Ateşi onlara doğru kükredi. Fey'in ellerinde büyü alev alev yanıyor, devasa, güçlü ipleri beş katlı bir örgü oluşturunuyordu. Toprak. Hava. Su. Ateş. Ruh.

Altıncı, karanlık bir ip diğerlerine katıldı. Azrahn.

Rain'in midesi sıkıştı. İçgüdüsel olarak Ellysetta'ya doğru döndü, onun baygın halini çevreleyen altı katlı örgüyü ve etrafını saran Feylerin yüzlerindeki yara izlerini gördü.

Onları kurtarmaya gelen Bel değildi.

Dahl'reisen'di.

Eli içgüdüsel olarak Fey'cha kemerlerine uzandı ama çeliği hâlâ Ruhlar Kuyusu'na açılan geçidin yakınında, yerde bir yığın halinde duruyordu. Bıçaklarını almak için hamle yapamadan büyük bir sarsıntı yeri sarstı. Büyücü Ateşi zararsız bir şekilde altı katlı örgülerden birine çarpıp patlarken Rain dizlerinin üzerine çöktü.

Daha fazla *dahl'reisen* örgülerini diğerlerine ekledi. Güç, hava çatırdayana kadar arttı. Gökyüzünde bulutlar kaynadı. Rain zamanında geriye baktı ve otuz altı *dahl'reisen* büyülerini tek, devasa bir enerji ipine dönüştürürken, Primage'ın kendini kurtarmak için umutsuz, lanetli bir girişimle kalkanlarına güç beslediğini gördü. Ateşin kâğıdı delip geçmesi gibi kalkanlarını delip geçti ve onu tek bir alevli parıltıyla yakıp kül etti.

Ruhlar Kuyusu'na açılan kapı çöktü. Kapanan kapı onları kendi dünyalarına geri çekerken, beslenen iblisler öfkeyle uludu.

Eld ormanının üzerine ani bir sessizlik çöktü.

Dahl'reisen kalan düşman sayısını ölçmek için kısa bir süre durakladı, sonra Eld'i metodik olarak yok etmeye devam etti. Kaçanları ve savaşmaya devam eden birkaç kişiyi kısa sürede hallettiler ve Eld cesetlerini büyük bir yığın haline getirip Fey'cha'ları almaya başladıklarında hala guruldayan Eld yaralılarının boğazlarını kestiler.

"Cesetleri ateşleyin." Emir Rain'in geldi. Konuşmacının sesi sert ve çakıllıydı, ve tutuyordu.

kusursuz bir emir sesi. "Jaren, sen ve adamların ölen kardeşlerimizi elementlere geri gönderin. Diğerleri de gelecek. Gitmeliyiz." *Dahl'reisen* tereddüt etmeden itaat etti. Eld cesetlerinden oluşan yığın alevler içinde patladı. Büyücü Ateşi tarafından tüketilmemiş yarım düzine ölü *dahl'reisen* toplandı ve bir sıraya dizildi. Altı katlı dokumalar cesetleri sardı, sonra parlak bir şekilde parladı. Büyü , öldürülen *dahl'reisen*'lerin bedenleri yok olmuştu.

Rain konuşmacıya döndü; uzun boylu, siyah saçlı, boğazından sol yanağına doğru kıvrılan kalın bir yara izi olan bir savaşçıydı. Rain onu tanımıyordu ama bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Savaşlardan önce Feylerin sayısı yüz binlerle ifade ediliyordu.

Dahl'reisen Yağmur'a, "Bizimle geleceksin," dedi.

Rain, Ellysetta'nın etrafında hâlâ çınlayan *dahl'reisen*'e baktı. Gölge Yol'da yürüyen bu adamlar onları sadece geri dönüp tekrar hapsetmek için mi kurtarmışlardı?

"Kadın ve ben Orest'e gidiyoruz," dedi Rain ona, sonra da Ellysetta'nın kimliğini gizlemeye çalıştığı için kendine lanet okudu. Bunu zaten hepsine haykırmıştı. *Fey, Feyreisa'ya! Onu koruyun!*

Dahl'reisen'in koyu kahverengi kaşlarından biri, Gaelen'in kullanmaktan çok hoşlandığı alaycı bir hareketle kalktı. "Yön bulma uygun biraz eksik, Tairen Ruh. Burası Eld."

"Biz... yönümüzü değiştirdik."

"İkiniz de yaralısınız ve sanırım yolculuğunuza devam etmeden önce şu Eld mücevherlerinden kurtulmak istersiniz." *Dahl'reisen*, Rain'in bileklerine kaynaklanmış *sel'dor* kelepçelerine dokunduğunda burnu tiksintiyle kırıştı.

Rain onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Hiçbirinizin ona dokunmasına izin veremeyeceğimi biliyorsunuz."

Alaycı kaşları tekrar kalktı. "Bunu yapmaya kararlı olsak bizi durdurabileceğine inanıyor musun? Sel'dor delinmiş ve zincirlenmiş?"

"Denerken ölürüm."

"Hâlâ çok asil. Hâlâ kana susamış. Senin ağırlığında kaç ruh var, Rainier vel'En Daris?"

"Milyonlarca," diye cevap verdi Rain kesin bir dille. "Peki ya sen?"

"O kadar çok değil. Ama bana bunu bırakacak kadar çok." Boynundaki ve yanağındaki yara izine dokundu. "Garip, değil mi?"

sürgün edilmeli."

"Tanrıların uygun gördüğü şekilde acı çeker ve acılarımızdan kurtuluruz."

"Ah, elbette. Tanrıların iradesi." Rain'in onurunu incitmekten yorulmuştu. "Eşine bakacaksın, Feyreisen. Gölgelelerin Kardeşliği olan bizler Fey kadınlarına dokunmayız. Yeterince güvende olacak ama izninizle uyanmasını engellemek için üzerine Ruh dokuyacağız. Şu anki durumunda, bizim yakınlığımız onun katlanamayacağı kadar ağır bir işkence olacaktır."

Çok az şansı olduğunu bilen Rain kabul etti ve *dahl'reisen'lerden* biri Ellysetta'nın üzerine yoğun bir Ruh örgüsü ördü. Rain dokumada onu uyutacak desenlerden başka bir şey olmadığından emin olmak için yakından izledi.

"Köyümüze vardığımızda prangalarınızı çıkaracağız," dedi *dahl'reisen* lideri, diğer adam dokumayı bitirip uzaklaşırken. "İkinizle de ilgilenecek iyileştirme yeteneği olan kadınlar var. Biz-" Sesi kesildi. Ani bir uyanıklıkla başını kaldırdı, gölgeli yeşil gözleri daha da karardı. "Daha fazla büyücü geldi. Mavi cüppeliler, hissettiğim kadarıyla ve birçoğu. Nehri bir an önce geçmeliyiz."

Rain ancak o zaman rüzgârda Azrahn'ın kokusunu aldı, kadar silikti *ki dahl'reisen* dikkatini çekmese asla fark edemeyebilirdi.

Rain *dahl'reisen* liderine "Eld seyahat etmek için Ruhlar Kuyusu'nu kullanıyor," dedi. "İstedikleri zaman Kuyu'ya portallar açmak için bu ormana beyaz taşlar yerleştirmişler."

"*Chemarlar*," diye mırıldandı yaralı savaşçı. "*Aiyah*, onlar rahatsız edici yeni bir gelişme. Eld onları daha yeni kullanmaya başladı ve büyücülük kokuyorlar. Konumumuzla nehir arasında kalanların hepsini yok ettik. Ama uyarınız için minnettarız."

Rain diğer adama kuşkuyla ve rahatsız edici bir kafa karışıklığıyla baktı. *Dahl'reisen* Gölgele Yol'da yürüyordu. Yozlaşmışlardı ve güvenilmezlerdi... ama yine de bu adamda bir şeyler vardı... "Bir adın var mı?"

Dahl'reisen'in gözleri şaşkınlıkla parladı. Fey *dahl'reisen'lere* isimlerini sormazdı. *Dahl'reisen'ler* ölü-nei'lerdi, ölülerden daha da kötüsü, onlar onursuzlardı.

"Ben Farel."

Celiera~ Orest

Orest'in üzerindeki gökyüzü alev alev yanıyordu. Tairen ve ejderhaların çığlıkları havayı kirletiyordu. Büyük yakıcı alev ve duman püskürtüleri şeytani gök gürültüsü bulutları gibi kaynayarak gökyüzünü hastalıklı bir turuncuya çevirdi. Yüz kat örgü alevlerin şehrin büyük bir kısmını yakmasını engelledi ama aşağı Orest'in surları kavrulmuştu, taş yolların bir kısmı ok toplarının yanmış molozları ve bir zamanlar insan olan yanan kül yığınlarıyla doluydu. İki düzine ok topu hâlâ çalışır durumdaydı ve etrafları Fey'in topçuların ateş etmesine izin vermek için açtığı ve atış bittiğinde tekrar kapattığı yoğun, koruyucu örgülerle çevriliydi.

Tairen, büyü bariyeri siper olarak kullanarak Faering Sisleri'ne girip çıkıyor, bir saldırı başlatmak ve ejderhaların ateşini çekmek için süzülüyordu, böylece topçular, kaygan, aşırı ısınmış ejderha pulları üzerinde sıcak yağ fıçısına düşmüş su gibi patlayan buz atışlarını yükleyip fırlatabiliyordu. Büyük canavarlardan üçü düşmüş, parçalanmış, kanlı leşleri şehrin duvarlarına ve çatılarına saçılmıştı ama zafer ucuza gelmemişti.

"Lordum Teleos! Bakın!" Generalin yaverlerinden biri doğuyu işaret etti. Bir ordu Orest'e doğru yürüyordu, sancaklarda Celiera'nın tanıdık mavi ve altın rengi ile kırmızı bir alan üzerinde aynı derecede tanıdık altın bir gryphon dalgalanıyordu. "Bu Lord Polwyr!"

Teleos, Fey gözlerini yaklaşan orduya dikti ve komşusu ve dostu Griffet Polwyr'in tanıdık yüzünü, en sevdiği beyaz savaş atına binmiş olarak birliğin başında görene kadar midesindeki gerilim azalmadı. "Parlak Tanrı'ya şükürler olsun. İşaret ateşlerimizi görmüş olmalı. Çabuk olun! Doğu kapılarını açın ve onu içeri alın. Topçulara söyle, adamları alanı geçerken ejderhaları ondan uzak tutsunlar."

Eld~ Heras Nehri

Sis bastırmış, Heras'ı kalın bir beyazlıkla örtmüştü. *Dahl'reisen* grubu nehrin kıyısına yaklaşırken uzun siyah mavnalar sisin içinden çıktı. Kara yelkenler doğal olmayan bir rüzgârda şakırdadı ve sık tekneler, görünmeyen bir el tarafından yönlendirilen girdaplı akıntıda hızla süzüldü. Eld kıyıları boyunca, *dahl'reisen*

Ağaçların arasından gölgeler gibi süzıldüler, sayıları beş yüze yaklaşıyordu, hızlı ve sessiz hareket ediyorlardı.

Hâlâ Ellysetta'yı tutan Rain ona yetişmeye çalışıyordu ve adımları yere ağır bir şekilde çarpıyordu. Peşlerinden hızla ilerleyen diğer büyücülerle birlikte Farel, Rain'in ayak bileklerine bağlanmış kelepçelerin zincirlerine vurmaya ancak vakit bulabilmişti, böylece Rain nehrin kıyısına doğru topallayarak gitmek yerine koşabilecekti. Yürüyüşü garipti, *sel'dor* füzelerinin dikenleri her adımda etini parçalıyordu. Vücudu, dikenlerin keskin kenarlarına karşı yırtılırken bile kaslarını iyileştirmek için sürekli enerji harcıyordu ve acı o kadar tüketiyordu ki, zihnini bedeninden ayırmak zorunda kalmıştı.

Dik yamaçtan aşağıya, suyun kenarına doğru aceleyle inerlerken, siyah kayıklar kendilerini Eld toprağına bıraktı. *Dahl'reisen* duraksamadan gemiye atladı ve yola koyuldu.

Rain hareketin pratik ekonomisine hayranlık duymak zorundaydı. Bu *dahl'reisen*'ler hızlı, bilenmiş bir bıçak gibi hareket ediyor, her bir adam bütünü kusursuz bir parçası gibi davranıyordu. Etkileyici görünmezlik örgüleri olmasa bile, hiç şüphe yok ki uyarıda bulunmadan saldırabilir ve kimse savunma çağrısı yapmadan ortadan kaybolabilirlerdi.

Son tekneye tırmandı ve Farel'in gösterdiği yere oturdu. Ellysetta'nın başı koluna yaslanmıştı, parlak saçları vahşi spiraller çizerek teknenin dibine dökülüyordu. Dudakları ayrılmıştı, nefesi sık soluklarla fısıldıyordu. Etrafında *dahl'reisen*'ler merak, özlem ve kıskançlıkla dolu kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Bir Fey kadını görmeyeli ne kadar olmuştu? Birinden yarım fersah bile uzak durmalı?

Ellysetta'yı göğsüne daha sıkı bastırdı. Düz bakışları diğerleriyle buluştu ve tekne kıyıdan uzaklaşıp dönerek diğer tarafa doğru ilerlerken onları uyardı.

"Siz Gölgele Kardeşliğı'siniz," dedi Rain. "Bizi kurtarmanız için sizi Gaelen vel Serranis mi gönderdi?" Elbette Gaelen olmalıydı. Pervasız, taş kafalı *lu'tan* Ellysetta'yı kurtarmak için her şeyi yapardı, hatta bir Fey kadınına bir mil yaklaşmanın ölümle cezalandırılacağı *dahl'reisen*'i bile gönderirdi.

Farel'in gözleri çakmak çakmak oldu. "Gaelen vel Serranis hakkında ne biliyorsun?" "Kardeşlik adını verdiği bir *dahl'reisen* grubuna liderlik ettiğini biliyorum.

Gölgele. Birkaç ay önce Celieria'ya Büyücülerin iktidara döndüğü ve Eld'in bir ordu topladığı haberleriyle geldi."

"Onu yakalamış olamazsınız. Kız kardeşine yaklaştığı için onun ölümünü emretmiş olurdunuz."

"Aiyah, yapardım."

"Yine de hala yaşıyor."

"Öyle." Rain *dahl'reisen*'lere Ellysetta'nın Gaelen'in ruhunu geri getirdiğini söyleyecek değildi. Gaelen'in yoldaşları olabilirlerdi, Rain ve Ellysetta'yı kesin bir sondan kurtarmış olabilirlerdi ama onlar hâlâ *dahl'reisen'di*, Gölge Yol'daki yaşamı *sheisan'dahlein'e*, yani onurlu ölüme tercih eden Fey serserileriydi. Ellysetta ruhunu geri vermeden önce Gaelen neyse onlar da oydu; tüm Fey suçlarının en iğrençlerini işleyebilecek, hatta bir Fey kadını öldürebilecek, onurunu kaybetmiş savaşçılar. Rain, Gaelen'in Celieria Şehri'ne aslında Ellysetta'yı öldürmek için geldiğini, çünkü onun Vadim Maur'un kızı olduğuna inandığını unutmamıştı. Bunun yerine, Ellysetta Gaelen'in ruhunu geri getirmiş ve Gaelen de onu korumak için kanını dökmüştü.

"Kafamı karıştırıyorsun, Tairen Soul."

Kafamı karıştırdığının yarısı kadar bile değil. Yağmur içini çekti ve dudaklarını Ellysetta'nın alnına bastırdı. Kız hayatına girmiş ve tüm kesinliklerini soru işaretlerine dönüştürmüştü.

"Gaelen'in emirleri ne olursa olsun onu kurtaracaktık," diye açıkladı Farel aniden. "O bir Fey. Yolumuzu kaybetmiş olabiliriz ama hâlâ bir *Fellana*'nın Eld'in eline düşmesine izin vermeyecek kadar ruhumuza sahibiz."

Yağmur başını kaldırdı. Farel Ellysetta'yı izliyordu. Çaresiz hayranlığı, çıplak özlemi görmemek mümkün değildi. Hiçbir Fey kadını Farel'in ruhunu ele geçirememişti ama yine de onları sevmekten kendini alamıyordu. Şu anda bile, *dahl'reisen'de* bile, her Fey çocuğunun ve erkeğinin gerçek bir eş için kurduğu hayalleri hatırladığı, Fey kadınlarının lekesiz güzelliğini ve sınırsız sevgisini hatırladığı yüzünden okunuyordu. Sürgünü için onları suçlamak isteyebilirdi ama yapamazdı.

"Hepimizin sevgilisi," dedi Rain

sessizce. "Tanrılar bize merhamet

etsin."

Başka biri olsa Rain bu tanıdık cevaba gülerdi. Ama tek merhamet umudu uzun zaman önce yok olmuş bir *dahl'reisen'e* gülemezdi.

Tekneler sisin koruyucu örtüsü altında Celierian kıyılarına ulaştı ve *dahl'reisen*'ler gemiye bindikleri gibi hızla karaya çıktılar.

Son adam da karaya atladığında, tekneler eriyip küçülerek Celierian kıyılarını kaplayan ağaçların devrilmiş gövdelerine dönüştü.

"Büyücüler muhtemelen bizi takip edecek," dedi Farel. "Ve ille de nehir tarafından değil. Onları öldürebildiğimiz yerde öldürürüz ama Eld sınırlara iyice sızmış durumda. Kuzey Eld'e ait ve Celieria bunu ancak şimdi öğrenmeye başladı."

"Yani Gaelen aylar önce bizi uyarmıştı ama çok az kişi ona inandı."

Farel başını salladı ama bu kez verebileceği acı bir cevabı susturdu. "Gaelen o gelene kadar seni güvende tutmamızı söyledi, bu yüzden bizimle geleceksin."

Bir tarafta, siyah bir *ba'houda* atını süren bir *dahl'reisen* sislerin arasından çıktı. "Ata binebilir misin, Tairen Ruhu? Ya bu olacak ya da seni ve eşini bir çift yavru üzerinde taşıyacağız. Bizi yavaşlatmana izin veremeyiz."

"Ata binebilirim," dedi Rain. Bir *dahl'reisen*'in onu eskimiş bir ölümlü gibi taşımaya izin verirse yanacaktı. Farel'in adamlarının onu eyere kaldırmaya izin vermek gururunu incitmişti ama *dahl'reisen*'in Ellysetta'ya dokunmasına izin vermektense bunu yapmak daha iyiydi. *Ba'houda* gerçekten hareket ettiğinde, gururundan çok canı yandı ama dişlerini sıkıp buna katlandı ve Celierian tepelerinde dörtnala giderken Ellysetta'yı sıkıca kavradı.

sırada, küçük bir *dahl'reisen* ekibi ana gruptan ayrılıp farklı bir yöne doğru ilerliyordu. Rain'in tahminine göre bunlar takipçileri şaşırtmak ve ana grubun geçiş izlerini silmek için gönderilmiş tuzaklardı. *Dahl'reisen* etkileyici bir hassasiyetle çalışıyordu. Tüm *dahl'reisen*'ler yüzyıllar boyunca eğitim görmüş ve savaşmış tecrübeli Fey gazileri için bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Bir zamanlar Solan Topraklar'ın en iyi savaşçıları arasındaydılar.

Rain, Ellysetta'yı baygın tutan *dahl'reisen* örgüsü için minnettardı. Vücudundaki *sel'dor*, kendi yakıcı acısı ve *dahl'reisen*'in varlığı arasında, azap içinde çılgılık atıyor olabilirdi. Ve kollarını ona doladığında, vücudu onunkine bastırıldığında, ortak acıları acı verici bir armoni oluşturacaktı.

Yuvarlanan tarım arazileri derin bir ormanın kenarında son buldu ve *dahl'reisen* durdu. Rain'in doğuştan gelen tairen yön duygusu ve uzun zamandır unuttuğu anıları bulundukları yeri tam olarak belirledi. Burası Verlaine Ormanı'ydı, Celieria'nın kuzeybatısındaki derin ve geniş orman. Yasal olarak orman

Kral Dorian'ın aile mülklerinin bir parçasıydı, ancak gerçekte Verlaine Ormanı kimseye ait değildi. Büyücü Savaşları sırasında Feyler, Celierliler ve Elfler burada ağaçların arasına sığınmış ve ormanı Eld'e karşı saldırılar düzenlemek için bir üs olarak kullanmışlardı. Ormanın kenarlarında karanlık, acı savaşlar yaşanmış, kadim sınırlarının içinde ve çevresinde korkunç büyüler yayılmıştı ama Eld hiçbir zaman karanlık Verlaine'i fethedememiş, en derinlerine nüfuz edememişti.

Farel yaklaştı ve Rain'in bineğinin boynuna bir el koydu. "Buradan kaçmak zorundasın. *Ba'houda* bile bu ormana giremez. *Shei'tani'nizi* taşıyacak ve hala devam edecek gücünüz var mı?"

Rain kaşlarını kaldırdı. "Sen sadece bizi güvenli bir yere götür. Ben takip etmek için gereken gücü bulacağım."

Farel'in ağzının köşesi kalktı. "Öyleyse takip et, Tairen Ruhü." Döndü ve Verlaine'in sık, karanlık ormanına daldı.

Yağmur Ellysetta'yı kollarına aldı, çenesini ayarladı ve koşmaya başladı.

Eld~ Boura Fell

"Kaçtı mı? Ne demek ödülleri kaçtı?"

Primage Vargus, Vadim Maur'un önünde durmuş, sert bir rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu. "*Dahl'reisen'ler* görünmezlik örgülerini kullanıyorlardı - onları tamamen tespit edilemez hale getiren örgü. Hiçbir uyarıda bulunmadan çok sayıda geldiler ve bölgedeki tüm *chemarları* yok ettiler, böylece onları kuşatamadık. Onları aradık ama izlerine rastlamadık. Şimdiye kadar sadece nehri geçip Verlaine'e sığındıklarını varsayabiliriz."

Vadim volta atıyor, mor cüppesinin etekleri her hızlı adımında ve keskin dönüşünde ayaklarının etrafında dönüyordu. Sabırsızlıkla Ellysetta Baristani'nin gelmesini bekliyordu ve yakalandıktan sonra bir çan içinde kendisine teslim edilmeyince bir açıklama aramaya koyuldu ve Vargus'u savaş odasında, kayıp tutsakları bulmak için hummalı bir şekilde arama çalışmalarını koordine etmeye çalışırken ter içinde buldu.

"En azından Tairen Ruhü'nün kanını geri aldık, Yüce Efendimiz."

Vadim mor bir kadife dalgasının içinde aniden durdu. "mi?"

Vargus başını salladı. "Oldukça fazla. Primage Grule için yeterli

Tairen Ruhu'nun bir dahaki sefere Eld'in yakınından uçmasının onun son uçuşu olmasını sağlayın."

"Bitti ini g r."

Vargus selam verdi ve odadan  ıktı.

Vadim bir kez daha adım atmaya ba ladı. *Dahl'reisen*. Yüzyıllardır onun başına bela olmuşlar, umagillerini katletmi ler, daha büyük ve daha güçlü bir müstakbel damızlık havuzu yaratma umuduyla Celieria'ya saldı ı damızlıklardan büyülü yavruları geri getirmek için gönderdiği akınları engellemi lerdi. Yıllar boyunca çok sayıda *dahl'reisen* yakalamış ve onların yeteneklerini yarattığı soylara eklemi ti. Bu yararlılıktan dolayı -ve Celierialılara elini vermek istemedi inden- onları öldürmek için Celieria'ya asla yeterince büyük bir g   g ndermemi ti.

Ama  imdi -inanılmaz bir şekilde- *dahl'reisen* Fey ile güçlerini birle tirmi  gibi görünüyordu.

Ve bu, izin veremeyeceği bir .

Vadim ofisinin kapısını kırarak açtı ve Zev'e sert bir emir verdi.

"Mharog'u  a ır."

Melliandra, Lord  l m' n hücresinin parmaklıklarına yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Bir keresinde sana bir ko uşun nasıl   z lece ini bana gösterip g steremeyece ini sormu tum, hatırlıyor musun?"

Lord  l m' n ba ı, sıcak yahniyi ağzına götürürken k sesinin üzerine e ilmi ti. Kızın sorusu üzerine, parlayan yeşil gözleri yukarı baktı ve onu kısırdı. "Hatırlıyorum. Sana büyüyü çözmek için büyü gerektiğini s yledi imi de hatırlıyorum."

"Ya birisi sihir sahibi olduğunu yeni ke fetmi se? Onlara nasıl kullanacaklarını   retebilir misin?"

Gözleri kısıldı. "Eskiden bir *chatoktum*... bir   retmen. Ama büyü   grenmek zaman alır."

"Ya fazla zamanınız yoksa?"

"Bu talihsizlik olur. Eğitim aceleye getirilemez."

Bir nefes aldı. Bunu önermek üzere olduğuna inanamıyordu. "Ya tam olarak talimat vermediysen?" Yutkundu ve için kendini zorladı. "Büyücüler insanları kontrol eder. Onlara yaptırırlar

şeyler, hatta büyülu şeyler."

"Büyüculer Fey'in yapamadığı pek çok şeyi yapar. Başkalarını büyü yoluyla kontrol etmek de bunlardan biri."

"Evet, ama kalsaydın yapabilir miydin?"

Ölüm Lordu'nun kaşları birbirine çatıldı. "Ne düşünüyorsun, çocuk? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Yaklaşan önemli bir savaş var. Baş Büyücü bunu bizzat denetlemeyi planlıyor. Boura Fell'den ayrılacak. Eşyalarınızı almak için mükemmel bir zaman."

Fey kâsesini yere bıraktı ve kafesin parmaklıklarını kavradı. "Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde. Dediğim gibi, fazla zamanımız yok. Bu yüzden bilmem gerekiyor, eğer size büyülu olan birini getirebilirsem ve çözülmesi gereken koşulları gösterirsem, koşulları çözebilmeleri için büyülerini kontrol etmek için bir tür örgü yapabilir misiniz?" "Kim bu büyü kullanıcısı? Ona güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

Dudağını ısırdı. Sırrı bir kez paylaşıldı mı, bir daha asla paylaşamazdı. Ama sonra, bu Fey'le başka sırlar da paylaşmıştı, eğer ortaya çıkarsa kendisi için çok daha tehlikeli olacak sırlar.

"Kız, erkek değil. Büyü kullanıcısı bir kız. Ve ona güvenebileceğimi biliyorum, çünkü o benim."

Celiera~ Orest

"Seni gördüğüme çok sevindim dostum." Teleos, Griffet Polwyr'in kollarını sıktı. Komşu Sınır Lordu'nun adamları Aşağı Orest'te konuşlandırılmış, asilzadenin kendisi ise Yukarı Orest'teki komuta merkezine götürülmüştü.

"Ve ben de seni, dostum. İşareti ve gökyüzündeki ateşi gördüm" - çenesini tepesinde pençe ve dişleriyle savaşılan tairin ve ejderhaya doğru salladı- "ve bir yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Bu korkunç duruma rağmen Teleos güldü. "Doğru düşünmüşsün. Senin çirkin yüzünü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim." O ve Griffet beri arkadaşılar. Griff'in ikinci oğlu Dev'in adını taşıyordu.

Savaşçı Yolu'ndan ani bir ılık yükseldi. "*Güney kapısının yakınında geçit açılıyor! Fey görev yerlerine! Alarmı çalın!*"

Aşağı Orest'in çanları çalmaya başladı. Teleos yemin etti. Aşağı Orest'in bir mil doğusunda, top veya örgü menzilinın oldukça dışında tek bir portal açılmıştı. Bir grup Eld askeri kuzeye ve güneye doğru koşarak ortaya çıktı ve onların ardından düzinelerce ve düzinelerce başka portal açıldı. Elden savaşçıları ve büyücüleri kalın, siyah bir dalga halinde dışarı aktı. Arkalarında, ikinci bir portal sırası yay topu ve kuşatma silahları bataryaları püskürttü.

"Görünüşe göre bu sefer onu almak istiyorlar," dedi Dev.

Griffet Dev'in yanına gitti. "Öyle dostum," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm ama öyle."

"Griff?" Dev tam zamanında dönüp arkadaşının gözlerinin kanlı siyah bir dehşete dönüştüğünü gördü. Azrahn'ın hastalıklı tatlı buzu üzerine çökmüştü. "Ah, hayır." Dev'in kederli fısıltısı boğuk bir son buldu. Griffet'in elindeki bıçak Dev'in zırhının pullarının altından kayarak karnını yarıp kalbine doğru ilerlerken, nefesi ani, acı dolu bir solukla ciğerlerinden kaçtı ve acı onu ikiye katladı.

Celiera~ Verlaine Ormanı

Günün büyük bölümünde Rain ve *dahl'reisen* Verlaine'in ağır çalılıkları ve sık ağaçları arasında ilerlediler, sadece birkaç kez kısa dinlenmeler için durdular. Dış ormanın ürkütücü çalılıkları yerini küçük, kalıcı fidanların ve yaprak dökmeyen molya çalılarının büyük, yoğun iğneli kozalaklı ağaçlar ve kalın, budaklı meşelerin yanında hayatta kalmak için yarıştığı daha yaşlı, daha derin bir ormana bırakana kadar ilerleme yavaştı. Alacakaranlık çökmüş ve ormanın kasveti aşılmaz bir karanlığa dönüşmüştü. Rain'in gözleri otomatik olarak uyum sağladı, uzun Fey gözbebekleri her türlü ışığı içeri almak için genişçe açıldı. Ölümlülerin karanlıktan kör olacağı yerde, Rain ve *dahl'reisen* gece avlanan kedilerin net görüşüne sahipti.

Yüksek sesli bir ılık havayı kirletti. Yağmur dikkat kesildi.

"*Lyrant*," dedi Farel. "Orman onlarla dolu... Büyücüler tarafından yaratılan ve üzerine salınan diğer kötücül, Gölgeden doğan yaratıklarla birlikte."

Ormanın derinliklerine doğru koşular ve Yağmur gölgeleri fark etmeye başladı

dahl'reisen nöbetçileri yukarıdaki dallara tünemişti. Özel Ruh örgüleri üzerinde uçuşan konuşmalar olması gerektiğini biliyordu ama *dahl'reisen*'ler onun en ufak bir ipucunu bile algılayamayacağı kadar disiplinliydi.

Dikenli, çiçekli sago sarmaşıklarıyla kaplı derin bir çalılığa yaklaştılar. Bir mahremiyet örgüsünün zayıf parıltısı ve *dahl'reisen* nöbetçilerinin artık kendilerini görünür kıldığı gerçeği olmasaydı, Rain çalılığı ikinci kez düşünmezdi.

"Geldik," dedi Farel. Farel yaklaşıırken sarmaşıklar ayrıldı ve Farel ortaya çıkan tünelden hız kesmeden koştu. *Dahl'reisen* muhafızları, Rain ve Ellysetta yanlarından geçip Farel'i açıklıktan takip ederken, yüzlerindeki anlaşılmaz ifadeyle sessizce onları izlediler.

Bir köyün kenarındaki uzun tünelden çıktılar. Olağanüstü, beklenmedik, gizli bir köy - neredeyse bir şehir denebilecek kadar büyük - Verlaine'in kalbinde saklıydı.

Rain şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir duyguyla etrafına bakındı. Ne bu kadar büyük ne de bu kadar etkileyici bir şey bekliyordu. *Dahl'reisen* Toprak ustaları işlerini iyi yapmışlardı. Ağaçların arasına yerleştirilmiş kulübeler, neredeyse bir Elf havasıyla bütünleştirilmişti, öyle ki kalın gövdelere sarıldıklarında ve ağır dallara tünediklerinde ormandan neredeyse hiç ayırt edilemiyorlardı. Ağaçtan ağaca asma köprüler sarkıyordu. İstenildiğinde kaldırılıp indirilebilen ip merdivenler ve asma ahşap merdivenler tepedeki binalara erişim sağlıyordu. Ağaç dallarından sarkan yuvarlak, ışıklı küreler, ağaçlardaki şehre ve iyi aşınmış patikaların özenle bakılmış bahçeleri sınırladığı aşağıdaki orman zeminine altın bir parıltı saçıyordu.

Köylüler geri dönen akıncıları karşılamak için dışarı fırladılar. Aralarında birkaç düzine *dahl'reisen* daha vardı -*bazıları* tamamen deri ve çelik giysiler içinde, diğerleri ise uyumsuz bir şekilde tunik ve pantolon giymiş Celierian kasabalıları gibi görünüyordu- sayısız ölümlü erkek ve kadın, hatta buruşuk tenli ve beyazlaşan saçlı yaşlılar bile vardı. Bir de çocuklar vardı, annesinin memesini emen en küçük bebekten, yetişkinliğin eşiğindeki uzun boylu gençlere kadar değişen yaşlarda onlarca çocuk. Rain çocuklara hayretle baktı ve aralarında birden fazla Fey yüzü gördü. Hepsi de yoğun bir merak ve köklü bir ihtiyat karışımıyla onu izliyordu.

Dahl'reisen içeri girdiğinde, köylüler öne doğru hareketlendi. Kadınlar karşılama kollarını açtılar ve aniden yorgun görünen *dahl'reisen*'i göğüslerine sardılar. Küçük çocuklar "*Gepa!*" diye bağırdı. Baba!

Birkaç kadın boğuk çığlıklar atıp yaralıların ellerini tutmaya koşarken, diğerleri Farel'in savaşçıları onlara ölenlerin çelik *ve sorreis*'kiyrlerini teslim ederken kederli bir sessizlik içinde bekledi ve durdu.

Onları izlerken Yağmur'un boğazı düğümlendi. Kendi çocukluğundan sayısız benzer sahne hatırlıyordu. Babası Rajahl'ın savaştan sağ salim döndüğü mutlu eve dönüşler. Rain'in kendisi de Büyücülerle girdiği kanlı bir çatışmadan yaralıları ve taşıyabildiği kadar ölü getirdiğinde yaşadığı acı eve dönüşleri.

Böyle bir sıcaklığı... böyle bir sevgiyi... bir kadında bulacağını hiç hayal etmemişti.

dahl'reisen köyü.

Koyu renk etekli, uzun boylu bir kadın Farel'e yaklaştı. Basit bir bantla arkadan bağladığı şaşırtıcı beyazlıktaki saçlarına rağmen gençti. Yüzü zar zor çizgiliydi, gözleri iriydi, kalın siyah kirpiklerle çevrili puslu grinin berrak havuzlarıydı. Rain onun en fazla otuz ölümlü yılı gördüğünü tahmin ediyordu. Farel'in yanında durdu ve onun ellerini sıkarak gözlerinin içine baktı. Kucaklaşmamış ya da yüksek sesle konuşmamış olsalar da Rain bunun Farel'in seçtiği yoldaşı olduğunu tahmin etti.

Beyaz saçlı kadın Farel'in ellerini bıraktı ve ona Rain ile Ellysetta'nın yanına kadar eşlik etti.

"Bu Sheyl," dedi Farel. "İkinizi *de sel'dor'dan* kurtardıktan sonra sana ve eşine o bakacak." Rain'i köyün bir tarafındaki küçük bir açıklığa inşa edilmiş bir demirci ocağına götürdü. Altı *dahl'reisen* onu takip etti 'in tahminine göre köylüleri Tairen Ruhu'ndan korumak için- ama diğerleri dağıldı, Ellysetta'dan olabildiğince uzaklaştılar, hatta bazıları köyü tamamen terk etti.

Demirci *Dahl'reisen* değildi ama tamamen ölümlü de değildi. Kasları bir Celierian'ınki kadar kalındı ama gözleri saf Fey gözüydü, soluk, kristal mavisiydi ve gizli bir büyüyle parlıyordu. Rain'e döndü, iri elinde katlanmış bir tomar deri vardı. "Eğer izin verirsen Feyreisen, o çıkaracağım. Arkadaşını köşedeki karyolaya yatırabilir, sonra da gelip bu banka oturabilirsin."

Rain tereddüt etti, adamın bakışlarında herhangi bir ihanet belirtisi aradı. Sadece içten bir merhamet bulduğunda başını salladı ve Ellysetta'yı nazikçe temiz yatağın üzerine yatırdı. Karyolanın ucunda düzgünce katlanmış bir battaniye vardı ve Demir Ocağı'nın yanındaki tezgâha dönmeden önce onu Ellysetta'nın üzerine örttü.

Demirci deri tomarını yakayla Rain'in boynu arasına sıkıştırdı, sonra da deri ile yaka arasına küçük bir çelik levha yerleştirdi.

"Başını ."

Yağmur itaat etti ve biri -demirci mi yoksa *dahl'*reisen mi olduğunu anlayamadı- beş katlı bir dokuma *çağır*dı. Örgüdeki baskın iplik Ateş'ti. Yoğunlaşmış ısısını hissedebiliyordu. Serinletici Su ve canlı Hava ısıının deriye nüfuz ya da yakanın geri kalanına yayılmasını engelledi. Beş katlı örgü aniden buz gibi oldu ve keskin bir darbe Yağmur'un irkilmesine neden oldu. İşlemi beş kez daha tekrarladıktan sonra, hor görülen yaka düştü.

"*Beylah vo*," dedi Rain boğazını ovuşturarak. Derin bir nefes aldı ve hâlâ göğsünde gömülü olan şarapnel parçasının varlığını keskin bir şekilde hatırlatmasıyla irkildi.

"*Sha vel'mei*," diye yanıtladı demirci. Ve mükemmel bir Feyan diliyle ekledi, "Korkarım kelepçeleri çıkarmak oldukça acı verici olacak. Sivri uçları daha da içeri sokmadan bağları kırmanın bir yolu yok ve dikenleri kesip gerekiyor."

"Zaten olduğundan daha fazla acıtamaz ama önce eşime bir bak," diye emretti Yağmur. Artık çıkarma işleminin neleri gerektirdiğini bildiğine göre, Ellysetta'nın bağlarına gereğinden fazla acı çektirmesine izin vermeyecekti.

"Nasıl isterseniz," diye kabul etti demirci, "ama onu tutmanız gerekecek. Dediğim gibi, prosedür pek hoş olmayacak."

Demirci önce Ellysetta'nın tasmaını, sonra da el ve ayak bileklerini bağlayan kelepçeleri çıkarırken Rain Ellysetta'nın yanına dönüp diz çöktü ve onu göğsüne yasladı. Örgü onu baygın tutsa da, işlemin acısı Ellysetta'yı öyle uyandırdı ki, demirci son bağlarını da çıkarana kadar hıçkırarak Rain'in karşı koydu.

Sonra sıra yine Rain'e geldi. Demirci bileklerini delen dikenli prangalar üzerinde çalışırken o da dişlerini sıkarak tısladı. İlk kelepçe çözüldüğünde ve dikenli çivilerin kemiğini parçalayan keskin acısı neredeyse boğazından bir çığlık koparacakken, Ellysetta bir kez daha uyandı.

"Yağmur?" Gözleri sersemlemiş ve empatik bir acıyla dolmuş bir halde çırpınarak açıldı. Artık *sel'dor* kelepçelerinden kurtulmuştu, gücünden yeterince

onu baygın tutmaya çalışan dokuyla mücadele edebildiği için geri döndü. Körlemesine el yordamıyla ona uzandı ve parmakları havadan başka bir şey kavramadığında, kendini karyoladan itti ve ona ulaşmak için toprak zeminde süründü. *Dahl'reisen* onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, yanlışlıkla kendilerine dokunmaması için dikkatlice yolundan çekildiler.

"Ellysetta, *nei*." Yağmur elini tuttuğunda onu itmeye çalıştı. "Onlar prangaları çıkarırken bana dokunma. Bunu çok net hissedeceksin."

Bilinci yerinde olmasa da, vazgeçmeyecekti. Saf ve Fey içgüdüğü onu yönlendiriyordu. Uzun parmakları adamın kanayan bileğinin etrafında kıvrıldı. İyileştirici Toprak ve yatıştırıcı Ruh'tan oluşan tüy hafifliğindeki bir örgü onun incinmiş bedenine nüfuz ederken, ağlayarak onun adını tekrar tekrar mırıldandı. Etine gömülü hor görülen *sel'dor*, büyü kullanımına karşı isyan ederken onun acısını hissetti, ama o sebat etti, onunkiyile ilgilenirken kendi işkencesini görmezden geldi.

"Dur," diye yalvardı Rain, tekrar uzaklaşarak. Hissettiklerini görmezden gelebilse bile, o bunu yapamazdı. "Yeter, *shei'tani*-" Kullanmaktan özenle kaçındığı kelime dudaklarından döküldü. Farel'in gözlerinin kısıldığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

"Bırak onu." Beyaz saçlı Sheyl gözlerini sempatik bir ifadeyle Ellysetta'ya dikti. "Nasıl olsa hissediyor, görmüyor musun? Bırak da seni iyileştirmeye çalışarak kendini rahatlatılsın. Lian, çabuk bitir. Onun için acısının yükünü taşımaya çalışacak."

Yağmur bir bacağını tekmeleyerek demirciyi durdurdu. "*Nei*, yapma."

Sheyl'in solgun gözleri ani bir ateşle parladı. "Siz Feyler aptalsınız," diye tersledi. "Kadınlarınızı her zaman kendi doğalarından korumaya çalışıyorsunuz. Bu onları daha çok incitiyor, anlamıyor musunuz? Daha da kötüsü, güçlü olmaları gerekirken onları zayıflatıyorsunuz!"

Kadının korkusuzca saldırısı kadar bu suçlama da onu şaşırtmıştı.

"Sevgisinden dolayı yaptığı şey için onu azarlamayın." Konuşan Ellysetta ve hepsini şaşırttı. Gözleri kapalıydı ama sesi sessiz de olsa berraktı. "Benim doğam onun acısını hafifletmekse, onun doğası da beni bundan korumaktır." Dudakları solgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kalbimin bir korkak olduğunu biliyor."

"Öyle değilsin," diye . Onu kollarının arasına aldı ve

kırılğanlığını sadece onun kulaklarına fısıldadı. "Güneşim senin gözlerinde doğuyor, *shei'tani*. Senin incinmene dayanamam."

Gözleri açıldı ve elini yüzüne götürerek parmaklarıyla tenini okşadı. "O zaman seni iyileştirmeme izin ver."

Gözleri yaşardı. Onu büyük bir şefkatle bir kez öptü ve serbest bıraktı. "Gerekirse bana bak, Ellysetta, ama tüm acıyı üzerine almaya çalışma."

Rain demircinin devam etmesi için başıyla izin verdi. Ellysetta onun yanında diz çöktü. İkinci bilek kelepçesi çözüldüğünde irkildi ve Lian ayak bileklerini delen kelepçelerden ilkini çıkardığında onunla birlikte haykırdı. Lian'ın emrine rağmen, onun işkencelerinin en kötüsünü içine çekti ve susturdu. Gözyaşları, parmakları ve yumuşak dudakları bileğindeki ve her iki ayak bileğindeki derin yaraların üzerinde gezindi.

Son hor görülen kelepçe de çözüldüğünde ikisi de bitkin ve titriyordu. Rain, Ellysetta'yı kollarının arasına aldı ve sadece ona sarıldı, başını onunkine yasladı, o nefes aldığında nefes aldı, elini sıktı ve sahip olduğu gücü ona geri verdi.

"Doğru o zaman," diye mırıldandı Farel. "Rain Tairen Soul gerçek eşini buldu."

Rain ona baktı. Farel ve diğer tüm *dahl'reisen'ler*, acıya duygusuzca katlanmayı uzun zaman önce öğrenmiş adamlar, *dahl'reisen'lerin* akıtamadığı gözyaşlarıyla kızarmış gözleri ve sıkıca kenetlenmiş elleriyle orada durdular. Her zaman en derin hayalleri olacak aşka tanıklık ediyorlardı ve bu aşk hâlâ onlara başka hiçbir şeyin dokunamadığı kadar dokunabiliyordu.

"Bu doğru," diye onayladı Rain.

Sheyl'in Farel'in bakışlarıyla buluştuğunu ve kısa bir selamlaşma olduğunu gördü. *Tanrım, nasıl bu kadar güvenen bir aptal olabildim?* Ayağa kalkmaya başladı, içgüdüsel olarak olmayan silahlarının kemerlerine uzandı. Örgü öldürücü bir dalga gibi üzerine çöktü. Karanlık acımasız bir anilikle çöktü.

Solan Topraklar ~ Dharsa

Seledos'un 7^{inci} günü

"Kieran!" Yeşil ve beyaza bürünmüş, Dharsa'nın mis kokulu gecesinde bir yıldız gibi parlayan Marissya v'En Solande, Fey kralının altın ve beyaz sarayının merdivenlerinden aşağıya doğru koştu. Gerçek arkadaşı Dax da hemen peşinden onu takip etti. Birlikte avluyu koşarak geçtiler ve yaklaşan yorgun gezgin grubunu selamlamak için ateşle aydınlatılmış büyük tairen çeşmesinin etrafında döndüler.

"*Mela.*" Kieran'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Kalan mesafeyi koşarak geçti ve annesinin uzanmış kollarına atıldı, sarılma ve öpme telaşının tadını çıkardı ve ardından gelen kapsamlı anne muayenesine iyi niyetle boyun eğdi. "İyiyim ve zarar görmedim, *mela,*" diye güvence verdi ona, babasının sert kucağına adım atmadan önce ellerini ağzına götürüp öptü. "*Gepa.*"

"Anneni ve beni endişelendirdin." Dax'ın gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. temizledi ve oğlunun kollarını kavradı. "Keşke senden bunu bir daha asla yapmamamı isteyebilseydim."

Kieran başını eğdi. Ailesi asla böyle bir talepte bulunmazdı çünkü o bunu asla yerine getiremezdi. Endişe her Fey savaşçısının ebeveyninin yüküydü.

"Lillis, Lorelle. Efendi Baristani." Marissya, Ellysetta'nın ailesini daha sakın ama daha az içten kucaklamalarla selamlamak için Kieran'ın yanından geçti. "*Meiveli ti'Dharsa. Kiel.*" Gülümsemesi ciddileşti. Sarışın savaşçıya sarıldı, onu iki yanağından öptü ve ellerini sıkıca tuttu. "*Beylah vo, ajian.* Kieran'ı eve sağ salim getirdiğin için teşekkür ederim."

Marissya herkesi saraya doğru el salladı. "*Teska,* içeri gel. Efendi Baristani, size ve kızlara odalarınızı göstereceğim. Eminim yorgun olmalısınız."

Öyleydiler, Kieran biliyordu. Kızların bunu yapacak enerjileri yoktu.

Dharsa'nın yıldızlarla aydınlatılmış güzelliğini seyretmekten daha fazlasını yapamazdım. Ancak yarın farklı bir hikâye olacaktı. Dinlenir dinlenmez şehrin dört bir yanına dağılacaklar ve Haven'da kim bilir ne tür yaramazlıklar yapacaklardı. Bunu düşündükçe sırtıyordu. Sessiz, düzenli Dharsa çok gecikmiş bir neşeli kaos sarsıntısı yaşamak üzereydi.

Annesi Baristanlıları saraya götürürken, Kieran'ın kısa süren neşesi ciddileşti. O ve Kiel, Dax'ı şehre bakan balkonlu teraslardan birine kadar takip ettiler.

"Buraya gelirken Eimar v'En Arran'ın yanından geçtik," dedi Kieran. Tenn'in Rain'i desteklemeyi reddetmesinin ardından, Massan'ın Hava Efendisi Eimar v'En Arran kendisi gibi düşünen birkaç bin Fey'i toplayarak savaşa katılmak üzere Garreval'e doğru yola çıkmıştı. Kieran babasını yakından izledi. "Tenn'in hatalı olduğunu kabul edip Rain'le arasındaki uçurumu onarması için hiç umut yok mu? Eld'in kötülüğünü anlamıyor mu?"

Dax iç çekti. "Anlıyor ama Solan Topraklar için en iyisini yaptığına inanıyor."

"Nasıl? Bizi mi? Halkımızı bölerek mi?"

"Bizi güvende tutarak. Işığa tutunarak ve Kanun Parşömeni'ne uygun olarak onurla yaşayarak." Dax ellerini korkuluklara koyup öne doğru eğildi ve bahçeler arasında uçuşan peri sineklerinin parlayan ışıklarını ve aşağıdaki vadideki ağaçların arasından ve çevredeki tepelerin kenarlarında titreşen şehrin Ateş lambalarını izledi. "Tenn'i uzun zamandır tanıyorum. Onun güdülerini sorgulamıyorum. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığına gerçekten inanıyorum."

"Sence haklı mı, Gepa?"

"Bence o onurlu bir Fey." Kısa bir duraksamadan sonra Dax oğlunun bakışlarıyla buluştu ve ekledi, "Ayrıca krallarımızın her zaman Tairen Ruhları olmasının ve gerçek Fey Lordları gururlarla olan bağlarından başka bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

Kieran başını salladı. Tairen Ruhları Solan Toprakları savunmak için doğmuşlardı. Her biri savaşta ölmeyi bekliyordu ve ara sıra meydana gelen kazalar dışında, her biri öldü. Bir Tairen Ruh, kendisini *e'tanitsa*'ya bağlamadan önce, Solan Topraklar'a karşı görevinin eşine karşı geldiğini de bilirdi. Ancak Tenn gerçek bir Fey Lorduydu ve en güçlü içgüdüğü eşini güvende tutmaktı.

"Kızlar çoktan uyudu." Dax, Kieran ve Kiel dönüp

Marissya terasta onlara katıldı. "Kaybolduklarını düşünene kadar benim için ne kadar değerli olduklarını hiç fark etmemiştim. Onları geri almak çok güzel." Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Ellysetta'yı soruyorlardı."

Kiel ve Kieran rahatsız edici bir sessizliği paylaştılar.

Kiel, "Onlara Rain ve Ellysetta'nın sürgün edildiğini söylememenin en iyisi olduğunu düşündük," diye itiraf etti. "Aslında bence en iyisi onlara Rain'le birlikte savaşa gittiklerini ve fırsat döneceklerini söylememiz. Bu yeterince doğru. Eğer Rain ve Ellysetta yarın dönebilselerdi, eminim dönerlerdi."

"O zaman duymadın mı?" Dax söyledi.

"Neyi duymadım?" Kieran sordu.

"Bel bu sabah özel bir örgüden haber gönderdi. Rain ve Ellysetta dün Eld üzerinde vurulmuşlar. O zamandan beri kimse onlardan haber alamamış."

Celiera~ Verlaine Ormanı'ndaki Dahl'reisen Köyü

Dahl'reisen, Tairen Ruhü ve eşinin baygın bedenlerini demirhaneden çok da uzak olmayan küçük bir kulübeye taşıdı. Orada Sheyl yaralarını *sel'dor* tozundan temizledikten sonra siyah Elden metalinin her bir parçasını yavaşça ve özenle vücutlarından çıkardı.

Her iki Fey'i de duyularından mahrum bırakan acımasız ama gerekli dokumadan pişmanlık duydu. Tairen Ruhü'nün *dahl'reisen* kurtarıcılara olan tereddütlü güveninin uyandığında yok olacağını biliyordu ama onun ve eşinin kelepçelerinin çıkarılmasının ne kadar zor olduğuna tanık olduktan sonra, *sel'dor* şarapnellerini çıkarmak için yapılacak ameliyatın dayanma kapasitelerinin ötesinde olacağından şüphelenmişti. Büyücüler *sel'dor*'u Fey büyüsünü engelleyecek, muazzam acıya neden olacak ve çıkarma çabalarına direnecek şekilde tasarlamışlardı. Güçlü Fey şifacıları bile *sel'dor*'u büyü kullanarak etten çıkaramazdı ve ne kadar güçlü olursa olsun, acıyı tamamen yok edebilecek hiçbir büyü yoktu. Ne o ne de Farel, köylerinin gerçek eşinin acısıyla deliye dönmüş bir Tairen Ruhü tarafından yok edilmesi riskini almak istemiyordu.

Tairen Soul ve eşi üzerinde çanlar çalarak çalıştı, jilet gibi keskin siyah bir Fey'cha ile yaraları açtı, *sel'dor* parçalarını çıkarmak için uzun çelik kısıkaçlarla kazdı, sonra çıplak

Hem kendisinin hem de Eld silahlarının neden olduğu hasarı iyileştirmeden önce hepsini aldığından emin olmak için parmaklarını kullandı. İyileştirme yetenekleri olan diğer iki köylü kadın ona yardım etti.

İşini bitirdiğinde, yükseltilmiş ameliyat karyolalarının yanındaki küçük çelik çanak, bezelye büyüklüğündeki küçük parçalardan hançer uzunluğundaki parçalara kadar değişen kanlı siyah metalle dolmuştu. Sheyl, *sel'dor* şarapneliyle dolu yaralardan payına düşenden fazlasını görmüştü ve Rain Tairen Soul'un vücudunda bu kadar zehirli metal varken, bırakın yeteneklerini korumayı, hayatta kalmayı başarmış olmasına bile hayret etti.

Bu onun gücünün ve dayanıklılığının ve eşinin güçlü büyüünün bir göstergesiydi. Muhtemelen ilk vurulduğu andan beri onu iyileştiriyordu ama ikisinin de bunun farkında olmadığı aşikârdı. Sheyl köye girdikleri anda bunu açıkça görmüştü; Işık Ellysetta'dan eşine akıyor, acı ve ölümün gölgeleri Ellysetta'dan çıkıp eşine akıyordu. O olmasaydı, neredeyse kesinlikle ölmüş olacaktı.

Sheyl, Tairen Ruhu'nun son yaralarını da kapattı ve geceyi uyuyarak geçirmelerini garantilemek için eşinin üzerine bir örgü daha serdi. Ellysetta'nın Işığı Sheyl'in hoşuna gitmeyecek kadar sönüktü ve iyileşmek için kesintisiz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sheyl ancak o zaman kapıyı açtı ve dışarıda bekleyen diğer köylü kadınları içeri aldı.

Kadınlar telaşla içeri girdiler ve Sheyl'in hastalarını ameliyattan sonra rahat ettirme görevine başladılar. Bilinci yerinde olmayan Fey çiftinin kalan giysilerini ustalıkla çıkardılar ve tüm kan ve kir izlerini temizlemek için onları ılık su ve sabunla iyice yıkadılar.

"Sheyl." Kadınlardan biri onu Ellysetta'nın yanına çağırdı. "Bak."

Kadın Ellysetta'nın üzerinde durmuş, avucunda kıvrılan siyah bir Azrahn spirali tutuyordu. Ellysetta'nın sol göğsünde, kalbinin hemen üzerinde, dört karanlık nokta soluk, parlak etine karşı bir çürük halkası gibi uzanıyordu.

Sheyl işaretleri anında tanıdı. Hafıza-önsezi- parladı. Kalbinden bir inkâr çılgılığı yükseldi ama ifadesi dikkatle boş kaldı.

"Ne yapacağız? Dört İşaret. Onun varlığı bizi büyük bir tehlikeye atıyor."

"Sakin . Neredeyse tüm zaman boyunca bilinci yerinde değildi. Büyücü onun gözlerinden izliyor olsa bile, pek bir şey görmüş olamaz."

"Farel yine de bilmek isteyecektir."

"Ve ona söyleyeceğim," diye güvence verdi Sheyl. "Şimdi onları kurutmayı bitir ve adamların onları üst odaya taşımalarını sağla. Imrion ve kardeşlerine söyle, *dahl'reisen*'in Feyreisa'dan gelen acısını engellemek için kulübenin etrafına bir örgü örsünler. Pencereleeri kapatın ve kapıya nöbetçiler yerleştirin. Zırhlarını ve derilerini temizlenip onarılmalari için götüreceğim." Atılmış altın zırh ve çivili kırmızı deri yığınını topladı ve kendini kulübeden dışarı bıraktı.

Farel avlunun karşısında onu bekliyordu. Yüzü onunki kadar boştu. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi, bu yüzden arkasını dönüp zırhı ve derileri köyün ana caddesinin aşağısındaki küçük bir kulübeye taşıdı. Onları köyün kadınlarından birine verdi ve sohbet etmek için orada kaldı. Adam, zamanın kendisi kadar sabırlı bir şekilde, kadın erteleme girişiminden vazgeçip ona gidene kadar bekledi.

Kız onun yanına ulaştığında elini uzattı ve parmaklarını açarak siyah bir Fey'cha ortaya çıkardı.

"Eld'den Tairen Ruhu'nun çeliğini geri aldığımızda Rythiel bunu buldu." Farel hızlı ve pratik bir hareketle kılıcı çevirerek kabzasına işlenmiş Fey işaretlerini gösterdi.

Sheyl isim sembolünü anında tanıdı. "Bu Gaelen'in işareti."

"Bunu diğerleriyle birlikte buldum, hepsi de kanla yıpranmış. Onlar onun. Tairen Ruhu bir *dahl'reisen*'in -ve sadece herhangi bir *dahl'reisen*'in değil, Gaelen vel Serranis'in- gerçek eşine kan giydirmesine izin verdi. Bu nasıl olabilir, Sheyl?"

"Gaelen'e sordun mu?"

"Cevap vermeyecek. Ona güvende olduklarını, emrettiği gibi onları buraya getirdiğimi söyledim. Tek söylediği, bu köydeki her erkek, kadın ve çocuğun hayatına mal olsa bile onu Eld'den korumamız gerektiğiydi."

Bu yüzden, Ellysetta'nın göğsündeki Büyücü İşaretleri'nden ona neredeyse hiç bahsetmemişti. Hayatı boyunca onu sevmiş ve ona başka bir canlıya anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatmış olmasına rağmen, yine de ondan sakladığı pek çok şey vardı. Kimsenin bilmemesi gereken bazı şeyler.

biliyordu. Ama İşaretleri önce başka bir kadın görmüştü ve Sheyl bunun uzun süre gizli kalmayacağını biliyordu.

"Büyücü İşaretleri taşıyor."

Farel nadiren hazırlıksız yakalanırdı ama bu sefer neredeyse ağzı açık kalıyordu. "Ne?" "Dördü."

Kaşları birbirine çarptı. "O zaman Gaelen neden onu buraya getirmemizi emretti? Onun varlığı bile hepimizi tehlikeye atıyor."

"Bilmiyorum."

Tairen Ruhu eşinin İşaretlerini biliyor muydu? Bu yüzden mi bir *Dahl'reisen*'in Feyreisa'ya kan vermesine izin vermişti? Azrahn'da en azından dördüncü seviye bir yetenek olan Gaelen'in yasaklanmış yeteneklerini kullanarak Feyreisa'yı Eld Büyücülerinden korumaya yardımcı olabileceğini düşünmüş olabilir miydi? Sheyl'in zihni sorular ve olasılıklarla dolup taşıtı ama onları çabucak kesti. Zihninin soruları sormasına izin verirse, ikinci yeteneği cevabı sağlayabilirdi ve sonuç boşuna olacaksa önümüzdeki günlerde yapması gerekeni yapamazdı.

İkinci yeteneği ise önsezileriydi. Ne yazık ki her zaman doğruyu görürdü ve bu nadiren hoş bir şey olurdu. Tanrılar ona olasılıkları değil, sadece değişmez kaderi görmüşlerdi.

"En azından fazla bir şey görmemiş olmalı," dedi Sheyl, Farel'in köylerine böyle bir tehlike getirdiği için hissettiği suçluluk duygusunu ve suçlamayı hafifletmek için. "Bana yolun çoğunda baygın olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi."

"O zaman haklıyım. Fazla bir şey görmüş olamaz, bu da büyücülerin de göremeyeceği anlamına gelir. Onları en üstteki odaya yerleştirdim, pencereleri kapattım ve nöbetçiler yerleştirdim. İkisi de şafağa kadar uyuyacak."

Adımlarını hızlandırmaya başladı, bu da büyük bir tedirginlik ve sıkıntının işaretiydi. "Burada kalamazlar."

"*Nei*," diye kabul etti. "Onları yarın ilk ışıpta götürmelisin."

"İkisini de şimdi, onlar uyurken öldürmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Saçma sapan konuşma. Onu öldüren herhangi *dahl'reisen* Mharog olur."

Ona doğru döndü. Sıkılmış çenesinde bir kas kıpırdadı. "O zaman biz

ölümlülerden birine yaptırırız - yaşlı adamlardan birine - ve iş bittiğinde onu *lyrant*'a yediririz, böylece Karanlık eylem de onunla birlikte ölür."

"*Nei.*" Sheyl'in sesi sakın ve düzgündü ama taş kadar sertti. "Ona zarar vermeyeceksin. Sabah onu alıp götüreceksin. Ve ona ve Tairen Ruhuna Verlaine'den güvenli bir geçiş sağlayacaksın."

"Sheyl-"

"*Nei.* *Dahl'reisen* olabilirsin, ama ruhun Fey olmanın ne demek olduğunu hatırlıyor - uygunsuz olduğunda bile. O bir *shei'dalin* ve sen onu zarar görmekten korumaya söz verdin. Ve o son Tairen Ruh. Onu öldürürsen Eld kazanır ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi, geç oldu ve ben yorgunum. Gel, beni yatağa götür."

"Sheyl, bu köyde geçirdiği her an hepimizin hayatını tehlikeye atıyor. Bunu unutup yatağa gidebileceğimi mi sanıyorsun?"

"*Aiyah*, yapabilirsin. Şimdilik yeterince güvendeyiz. Yarın yola çıkacaklar. Sen ve *Dahl'reisen* onlarla gideceksiniz. Ben bu geceyi istiyorum." Elini tuttu ve onu kamaralarına doğru çekti.

"Tairen Ruh iyileşti. *Dahl'reisen'in shei'sine* eşlik etmesine asla izin vermez -" Sözüünü kesti, gözleri hafifçe kısıldı. "Bunu gördün mü? Onların gideceğini ve benim de onlara eşlik edeceğimi?"

"*Aiyah*," diye yalan söyledi. İmgeleminde o yoktu ve bu onu kurtarmak için bir şans olduğu anlamına geliyordu. "Şimdi gel, Farel vel Torras. Ocak cadının senin ilgine ihtiyacı var."

Onun kendisini kulübelerine doğru çekmesine izin verdi. Kapılar arkalarından kapandığında, kızın elleri silahlarını ve derilerini çıkarmasına yardım etti.

Eld~ Boura Fell

Çelik, Başbüyücü'nün kütüphane kapısının dışında şangırdadı, ses odasının taş boşluğunda yankılandı. Vadim yukarı baktı.

"İçeri gel," diye emretti. "Ve askerlerimi korkutmaktan kaçın."

Altı uzun boylu, karanlık figür, yürürken hiç ses çıkarmayan çizmeli ayaklarıyla içeri girdi ve yanlarında Baş Büyücü'nün bile etini diken diken eden buz gibi bir soğuk getirdiler. , Eld askerleri

Onlara eşlik edenler öylesine titriyorlardı ki zırhları takırdıyordu.

Vadim elini sallayarak askerleri kovdu ve dikkatini önünde duran altı yaratığa çevirdi. Onlar bir zamanlar Fey'di, sonra *Dahl'reisen* oldular. Onları yüzyıllar önce yakalamıştı ve onun şefkatsiz bakımında ölen pek çok kardeşlerinin aksine, onlar o son köprüyü geçerek Gölge Yol'dan ayrılmış ve tamamen Karanlığa inmişlerdi.

Onlar Mharog'du, kendilerini tamamen kötülüğe adanmış Fey'ler. Son derece güçlü. Son derece acımasız. Kar kadar soluk tenleri ve dipsiz uçurumlar gibi simsiyah gözleriyle korkutucu yaratıklardı ve ruhlarına sahip olan Vadim Maur bile onlara karşı özenle gizlenmiş bir dehşet besliyordu.

"Bizi hizmet etmeye mi çağırdınız?" Altı kişinin en uzun soruyu sordu. Sesi fısıltılı bir güç şarkısıydı, büyüleyici ve ölümcüldü. Artık ona Azurel deniyordu, ancak bir zamanlar Solan Diyarlar'da kutlanan başka bir isim kullanmıştı.

"Eski dostunuz Rain Tairen Soul'un gerçek bir eşi var."

Azurel'in siyah gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. Büyücü Savaşları sırasında, Rain Tairen Soul tarafından kendisini Büyücülerin eline teslim eden ve nihayetinde Karanlık Yol'a sürükleyen umutsuz, kanlı savaşta savaşması için gönderilmişti. Vadim yüzyıllar boyunca bu olayı *Dahl'reisen'in* savunmasını yıkmak ve kalbinde Fey'e ve özellikle de Rain Tairen Soul'a karşı nefret beslemek için kullanmıştı.

"Büyücülerimden biri onları yakalamıştı ama sınır boyunca yıllardır bizi rahatsız eden *Dahl'reisen* onları kurtardı. *Dahl'reisen* şimdi onları barındırıyor." Daha önce Celieria'ya *dahl'reisen'i* yenebilecek bir güç göndermemişti, elini açığa çıkarmaktan korkuyordu ama ihtiyatlı davranma ihtiyacı sona ermişti. Avcıları serbest bırakmanın ve avlarının peşine düşmelerine izin vermenin zamanı gelmişti. "Onların izini süreceksiniz, *Dahl'reisen* köyünü yok edecek, kızı ve hayatta kalanları bana getireceksiniz. Tairen Ruhunu siz öldüreceksiniz."

Ofisinin gölge bir köşesini işaret etti; orada mavi cüppeli, sert bakışlı bir Büyücü sessizce duruyordu. Başarı mücevherleriyle yüklü bir kuşak belini birkaç kez dolanmış ve yere kadar sarkmıştı. "Bu Primage Dur. İki yüz büyücüm ve en iyi adamlarımdan oluşan bir garnizonla Celieria'ya kadar size eşlik edecek."

"Adamlarınız bize engel olacak."

"Aptal olma ve beni de aptal sanma," diye tersledi Vadim. "Altı Mharog, senin kadar güçlü olanlar bile, Tairen Ruhuna ve yüzlerce dahl'reisen'e tek başına karşı koyacak kadar güçlü değil. Ayrıca, Feyreisen'in eşi Fey doğumlu. Dokunuşunuz onu öldürebilir. Bana canlı dönmesi için adamlarım sana eşlik edecek. Eğer dönmezse, iblis formunda bana hizmet etmeye devam edeceğinden emin olabilirsin."

Azurel, Vadim'in gücünü toplamasını sağlayacak kadar uzun süre tereddüt ettikten sonra küstahça bir selam verdi. "Emrettiğiniz gibi olacak."

Mharog içeri girdikleri gibi sessizce uzaklaştı. Vadim, parmakları dikilmiş bir halde, uzun saatler boyunca masasında oturdu.

Celiera~ Dahl'reisen Köyü Seledos'un 8^{inci} günü

Yemyeşil ormanlarla kaplı güzel bir arazide şafak söktü. Güneş yükseldikçe, pastel sabah gökyüzü yemyeşil bir kırın üzerinde parlak ve bulutsuz, canlı bir cerulean rengine büründü. Parlayan göller ve nehirler balıklarla dolup taşıyordu. Kuş sürüleri, sık ormanlarda koşuşturan pronghorn sürülerinin üzerinde süzülüyordu. Gümüş boynuzlu Shadarlar açık ovalarda gürlerken, kanatlı Aquilinler cam gibi dağ göllerinin üzerinde dans ediyor, altın toynaklarını ve tüylü kanat uçlarını hafifçe suyun yüzeyine değdirerek havadaki ustalıklarını gösteriyorlardı.

Tanıdık bir kükreme sesi duyuldu ve Ellysetta döndüğünde kürkleri güneş ışığında parlayan bir tairen sürüsünün gökyüzünde yarıştığını gördü. Düzinelerce yavru sürüyle birlikte uçuyor, bazıları sahte savaşımlara katılıyor, diğerleri ise büyüklerinin dikkatli gözleri altında ilk kez kanatlarını test ediyordu. Dikkatli yetişkinler en küçük yavruların altında ve arkasında uçuyor, bir bebeğin düşüşünü kırmaya ya da yorgun bir yavruyu gökyüzünden kapmaya hazır bekliyordu.

Tairen kuzeye, Feyllerin pürüzlü volkanik zirvelerine doğru uçtu; Ellysetta burada yüzlerce tairenin tüten zirvelerin etrafında döndüğünü ve sıradağları delik deşik eden mağaraların labirentinden kendilerini gökyüzüne fırlattıklarını görebiliyordu.

Gözlerini batıya çevirdi ve ormanlık tepelerden bir taç gibi yükselen beyaz taş ve altın kulelerden oluşan parlayan bir mücevher olan Dharsa'yı gördü. Limanda demirli tekneler sallanıyor, diğerleri ise Faer Nehri'nde bir aşağı bir yukarı yol alıyordu. Şehrin sokakları hiç görmediği kadar kalabalıktı; binlerce Fey, Elf ve diğer ırklardan insanlarla doluydu.

Ve çocuklar vardı. Yüzlerce çocuk. Bebekler kucaklarında

annelerin kollarında. Yıldızlı beyaz Amarynth ile dolup taşan meyve bahçelerinde ve bahçelerde oynayan küçük çocuklar. Savaşçı Akademisi'nde ve Doğruluk ve Şifa Salonu'nun duvarlarla çevrili avlularında toplanan Fey gençleri, cüppeli yaşlılar onlara büyü ve Işığın yollarını öğretirken.

Feyreisen'in sarayı şehrin merkezindeki tepeden yükseliyordu ve Tairen Salonu'nun dışındaki avluda Marissya Dax ve yanlarındaki kahverengi tairen yavrusunun kulağını boş boş kaşıyan siyah derili uzun boylu bir savaşçı duruyordu. Diğer üç yavru kaynaktan beslenen çeşmede oynarken, Ellysetta'nın tanımadığı yetişkin bir tairen avluya bakan altın çatıya tünemişti. Genç savaşçı sanki onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Mavi yıldızlara benzeyen gözler -tairen'in opalesan ışıltısıyla dönen- onunkilerle buluştu.

"Keralas," diye fısıldadı ve savaşçı-Marissya ile Dax'ın henüz doğmamış Tairen Ruhu oğlu gülümsedi.

Gözlerinin dönen ışıltısı parladı, mavi bir yıldız patlaması, göz kamaştırıcı beyaz ışığa dönüşerek kadının görüşünü kararttı.

Tekrar görebildiğinde, artık Dharsa'da değildi. Onun yerine Orest'teydi ve Karanlık bir ordu ölümünden bir gibi topraklara yayılmıştı. Yüz binlerce. Milyonlarca. Silahlı ve zırhlı, insan ve canavar yan yana duruyordu, gözleri acımasız bir kötülük yuvasıydı. Ordunun başında Karanlık Kraliçe'nin kişisel muhafızları duruyordu; bir zamanlar Fey olan binlerce savaşçının yüzleri yaralı, gözleri kara ve acımasızdı; bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan tenleri artık bir ceset beyazıydı ve bir zamanlar onları saran sıcak gümüşü Işık'tan tamamen yoksundu. Dönüştükleri tarifsiz kötülüğün mükemmel bir görüntüsü gibiydiler.

Karanlık Kraliçe muhafızlarının ortasında duruyordu, kızıl saçları yukarıya doğru yığılmış ve siyah, selkahr mücevherlerden iplerle örülmüştü, dudakları kan kırmızısı, gözleri ölüm kararı, teni süt gibi beyazdı. Düşmüş güzelliği duyuları kamaştırıyordu, insanları ölüme sürükleyen ve Işıksız ruhunun gerçek dehşetini maskeleyen büyüleyici bir illüzyondur. O Bozguncuydu, Işık Yiyen'di, Ruhların Tüketicisi'ydi ve ardında kan izleri gibi kırmızı çiçekler açıyordu. Selgoth, ölüm çiçeği, genç kız doğuran Fey kadınlarının adımlarında açan yıldızlı beyaz Amarynth'in antitezi. Zehirli diken kümeleri Selgoth'un kızıl taç yapraklarının arasına saklanmıştı ve çiçeklerin siyah kalpleri çürümenin zehirli bir miazmasını yayıyordu. Selgoth'un çiçek açtığı yerde, diğer tüm yaşam soldu ve öldü.

Karanlık Ordu'dan önce, Işığın son savunucuları toplanmıştı. Elfler ve Feyler, parlayan gümüş ve altın. Onlarla birlikte hala

Damarlarında Karanlık Kraliçe'nin tüketen gücünün ölümcül çekimine direnecek kadar ölümsüz kana sahip olanlar köleleştirilmemiş olarak kaldı. Danae orman ve su perilerinin parıldayan kehribar, yeşil ve gümüşü mavi bedenleri. Aquilines ve Shadar. Ve tairenlerin son sürüsü -teli ve Sybharukai, Corus, Fahreeta ve Torasul, hatta postları kuluçka kürklerinin yumuşak, kabarık tüyleriyle hâlâ dolgun olan yavrular.

Karanlık Kraliçe kollarını kaldırdı ve alanda gök gürültüsü gibi yankılanan bir emir verdi. Ordusu yankılanan bir çığlık attı ve onlar yürümeye başladığında yeryüzü titredi.

Kraliçe kollarını iki yana açarak gökyüzüne sıçradı ve içinden kâbus gibi bir yaratığın çıktığı kaynayan siyah bir sis bulutuna dönüştü. Bir tairen ya da daha doğrusu bir tairen olması gereken şey - tıpkı bir darrokkenin bir kurt olması gerektiği gibi. Kurumuş kan rengindeki kürksüz, uyuz derisi yaratığın devasa formu boyunca uzanıyordu. Dönen alevden gözler hırıltılı bir ağzın üzerinde parlıyordu ve jilet gibi keskin dişlerinden siyah asit damlıyordu.

Canavar bir meydan okuma çığlığı attı ve tairen ona cevap vermek için gökyüzüne sıçradı.

"Elan, shei'tani. Ve leiliath." Uyan, sevgilim. Rüya görüyorsun.

Ellysetta tuhaf bir odada, tuhaf bir yatakta yatarken uyandı. Şafağın ilk gri ışığı tepedeki büyük tavan penceresinden içeri süzülüyordu. Keten çarşaf lar çıplak teninin üzerine örtülmüştü ve içi güzel kokulu bir bitkiyle doldurulmuş yumuşak keten bir yastık başını yastıklıyordu.

Rain sırtını ona dayamış, bir kolunu ve bir bacağını sahiplenici bir şekilde üzerine atmıştı. Uzun, zayıf vücudu sıcaklık yayıyordu ve bir eli göğsünü kavradı. Geniş, sıcak bir el yan tarafını okşadı, kolunu yumuşattı ve onu çekti. Başını çevirdiğinde Rain'in gözlerinin yarı açık olduğunu gördü; irisler siyah kirpiklerden oluşan kalın perdenin ardında yumuşak bir lavanta rengine parlıyordu.

"Başka bir kabus mu?"

"İmgelem," diye düzeltti. "Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum; olabileceğim korkunç şeyleri görmek mi, yoksa imgelemelerin beni eskisi kadar korkutmadığını fark etmek mi?"

Büyü onun uğulduyordu ve onlar orada, ten tene, beden uzanırken, kendi büyüünün zayıf titreşiminin onunkiy le eşleşecek şekilde değiştiğini, ince bir armonik denge, daha önce hiç fark etmediği bir bütünlük oluşturduğunu fark etti. Sanki onun büyüünün enerjisi onunkine akıyor, onunki de onunkine doğal bir birliktelik içinde akıyordu. Hatta onların

Kalp atışları ve nefes alışları eşzamanlı bir ritme oturmuştu.

Uykunun sisi dağılırken, anılar akın etti. Rain'i gökyüzünden vuran füzeler, kaçmak için yaptıkları yarış, *sel'dor'larıyla* büyücüler, ölüm çok yakın... Rain'le yüzleşmek için yuvarlandı ve onu uyanık ve kendisini izlerken buldu, üzerinde herhangi bir yaralanma izi yoktu.

"Rain, bize ne oldu? Yaraların..." Avuçlarını adamın göğsüne koyarak duyularını içeriye doğru gönderdi ama vücudunda hâlâ tek bir *sel'dor* tozu tanesi kalmışsa bile onu bulamadı.

Adam ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Gitti, *shei'tani*. Burada güçlü iyileştirme yetenekleri olan bir ocak cadısı var. İkimize de baktı."

Burası neresi?"

"Verlaine'deki *Dahl'reisen* köyünde. Hatırlamıyor musun? "Hayal meyal." Dün gecedен sadece kesitler hatırlıyordu, puslu görüntüler. yaralı *Dahl'reisen*, çocuklar ve beyaz saçlı bir kadın. "Eğer bir *Dahl'reisen* köyündeysen, neden onları hissetmiyorum?"

"Bu küçük evin etrafında seni koruyacak bir örgü var. Altı katlı bir örgü. Azrahn kullanmışlar. Biz baygınken örmüş olmalılar." Bu ifade belirgin bir huzursuzluk gümbürtüsüyle sona erdi.

"Biz mahkum muyuz? "

"Bilmiyorum. Niyetleri tam bir muamma ama Gaelen'in onları bizi Eld'den kurtarmak için gönderdiğini iddia ediyorlar."

"Bunu doğrulamak için ona ulaşmaya çalıştınız mı?"

"Elbette, ama altı katlı örgü beni engelledi." Ellerini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bir yanım bu köyü kulaklarının dibinde yakıp yıkmak istiyor Diğer yarım ise onlara teşekkür etmek istiyor. İkimizden de tüm *sel'dor* gitti. Çeliğimiz burada değil ama o altı katlı örgüyü hiç uğraşmadan kırabilirim. Bunu biliyor olmalılar. Bize zarar vermek istediklerini sanmıyorum." Kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Ve bunu söylediğime kendim bile inanamıyorum. Ama neden bizi Eld'den kurtarsınlar, ikimizdeki *sel'dor'u çıkarsınlar* ve bizi iyileştirsinler ki?"

"Bilmiyorum."

Kulübenin kapısı çalındı ve Ellysetta keten çarşafı kendi ve Rain'in üzerine çekecek zamanı ancak bulabilmişti ki kapı açıldı ve Ellysetta'nın dün gecedен hatırladığı beyaz saçlı kadın içeri girdi.

Kollarında Rain'in zırhı ve Ellysetta'nın derileri vardı ve diğer iki köylü kadın da yiyecek ve içecek tepsileri taşıyarak onu takip etti. Kadınlar yiyecekleri kapının yanındaki masaya bıraktılar ve odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatmadan önce Rain ve Ellysetta'ya kaçamak bakışlar attılar.

Beyaz saçlı kadın zırhını ve derisini yere bıraktı. "Benim adım Sheyl. Dün gece sizi tedavi eden şifacıyım." İkisini de bir şifacının eleştirel gözüyle inceledi. "İkiniz de yaralarınızdan kurtulmuş görünüyorsunuz. Umarım iyi uyumuşsunuzdur." Ellysetta'ya baktı. "Hiç ağrı kalmadı mı?"

Ellysetta başını salladı. "Yok, teşekkür ."

"Çok iyi." Sheyl parmaklarını birbirine geçirdi ve bir süre sessizce onları inceledi. Kendi içinde sessiz bir tartışmayla mücadele ediyor gibiydi. Bir süre sonra nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. "Derileriniz ve zırhınız temizlendi ve onarıldı. Köyden ayrıldığınızda silahlarınız size geri verilecek. Farel şimdi seni bekliyor. Yemek yemen ve giyinmen için sana zaman vereceğim, sonra seni ona götüreceğim. "

Gitmek için döndü, sonra eli kapının mandalındayken tekrar durdu. "*Dahl'reisen* bir zamanlar Solan Topraklar'ın en büyük savaşçılarıydı. Bunu unutmayın." Kapının mandalını kaldırdı ve kulübeden dışarı süzüldü.

"Bu da şimdi?" Ellysetta kaşlarını çatarak sordu.

"Emin *değilim*, *shei'tani*." Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Solan Topraklar~ Dharsa

Massan işlerini yürüttükleri salona girdiğinde, Kieran vel Solande'yi onları beklerken buldu.

"Kieran," diye selamladı Massan lideri Tenn v'En Eilan, *shei'dalin* ve Massan'ın diğer üyeleri içeri girip alırken. "Annen bize çektiğin çileden sağ salim çıktığını ve eve dönmekte olduğunu söyledi. Seni iyi gördüğümüze sevindik. Bu sabah erken saatte sizin için ne yapabiliriz? "

Kieran, Orest'ten haber alabilmek için babasının ona gösterdiği yeni Savaşçı Yolu'nu kullanarak gecenin yarısını ayakta geçirmişti. Savaş kötü gidiyordu. Ellysetta ve Rain'e gelince, kimse ne durumda olduklarından emin değildi.

Kaderler.

Elleri iki yanında kenetlenmişti. Tenn ve diğerlerinin masanın etrafında bu kadar sakin oturduklarına inanamıyordu. "Feyreisen'i sürgüne gönderirken ve onun gerçek eşini -bir *shei'dalin* ve bir Tairen Ruhu- Eld'in ellerine teslim ederken Tanrılar adına ne düşündüğünüzü bana söyleyebilir misiniz?"

"Diline dikkat et genç savaşçı," diye uyardı Tenn. "Biz böyle bir şey yapmadık."

"Elbette yaptın. Onu *dahl'reisen* ilan edip Solan Topraklar'ın güvenliğinden kovduğunuzda başka ne olacağını düşündünüz? Kendinize onurlu savaşçılar mı diyorsunuz?" Şahlandı ve yere tükürdü. "*Bu* senin onurun için."

"Bu ne cüret?" Marissya'nın yerine *Shei'dalin* olan Tenn'in *shei'tani'si* Venarra v'En Eilan ayağa fırladı. "Massan'a bu şekilde hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

"Kralımıza ihanet etmeye ve eşini riske atmaya nasıl cüret edersin?" diye karşılık verdi.

"*Onu* riske mi attık?" Massan'ın Ruh ustası Nurian v'En Soma kısa bir kahkaha attı. "Fey, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. *Bizi* riske atan *oydu*. Shei'Kess bize onun getireceği kötülüğü gösterdi. Ölüm, savaş, yıkım, Solan Toprakların Karanlık olanlar tarafından istila edilmesi, *onun* Tairen Tahtının yıkıntıları üzerinde oturması."

"Venarra, Nurian, lütfen." Tenn bir elini kaldırdı. "Kieran genç ve tutkulu biri ve Akademi'de birlikte geçirdikleri yıllar nedeniyle Rain vel'En Daris ile bir dostluk bağı paylaşıyor. Bir ülkeyi yönetmenin ne gerektirdiğini, vermemiz gereken zor kararları ve bu kararları verirken tartmamız gereken tüm sonuçları anlamıyor."

"Zor kararlar mı?" Kieran güldü.

"Evet, zor kararlar," diye tekrarladı Tenn. "Ailenizin ya da arkadaşlarınızın sizi inandırmış olabileceğinin aksine, Rain ve Ellysetta'yı sürgüne göndermemizin tek bir nedeni var: yasak büyüyü isteyerek ve bilerek yaptıkları için."

"*Aiyah*, annem söyledi," dedi Kieran, bu ifşaattan etkilenmemiştir.

"Şuna bakın," dedi Massan'ın Dünya efendisi Yulan, inançsız bir tonda. "Ne yaptıklarını biliyor ve umurunda bile değil."

"Tairen'i kurtarmak için Azrahn'ı döndürdüklerini biliyorum."

"Ve sen de bunun her şeyi yoluna koyduğunu düşünüyorsun." Tenn başını salladı. "Bana, genç Kieran, Yasa Parşömeni'nde, tairenleri kurtarmak için yaptığın sürece yasak büyüü döndürmenin yasak olmadığını söyleyen bölümü göster." Bir an bekledi. "*Nei*, yapamazsın, çünkü böyle bir bölüm yok. Kanun çok açık. Azrahn dokumanın cezası, dokuma nedeni ne olursa olsun, sürgündür. Harekete geçtik çünkü geçmek zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Elbette bir seçeneğiniz vardı. Doğru olanı yapabilirdiniz!" "Biz doğru olanı yaptık."

"*Nei*," diye tükürdü Kieran. "Güvenli olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Shei'Kess'teki görüntü seni korkuttu, bu yüzden kralımıza ve eşine ihanet ettin ve kadınlarımızı zarardan korumak için ettiğin yeminden vazgeçtin. Teleon'daydım. Eld'in arkadaşlarımı öldürdüğünü gördüm. Fey saldırganlığına karşı kendilerini savunmak için orada değillerdi ya da ihanetinizi haklı çıkarmak için uydurduğunuz saçma kavram her neyse. Eld, Feyleri öldürmek, Celierianları katletmek ve Garreval'i ele geçirmek için oradaydı. Gerçek düşmanın kim olduğunu gözden kaçırmışsın Tenn."

"Oh, öyle mi?" Tenn meydan okudu. "Eld bizi bin yıl boyunca barış içinde bıraktı, ta ki Rain vel'En Daris Celieria'ya gidip kadim şikâyetleri körüklemeye ve savaş tamtamları çalmaya başlayana kadar."

"Ben yokken biri kafana sert bir darbe mi indirdi?" Kieran haykırdı. "Elbette Eld bizi son bin yıldır huzur içinde bıraktı! Yağmur onları Eloran'ın yüzünden kavurdu! Böyle bir darbeden sonra iyileşmek zaman alır."

Kieran ellerini saçlarının arasına soktu ve tedirgin bir şekilde döndü. "Orada dik bir yüzle oturup Eld'i sadece iyi geçinmek isteyen barışsever masumlar olarak göstermeye çalıştığına inanamıyorum. Eld bizden nefret ediyor. Bizden her zaman nefret ettiler. Seledorn adına dünyayı fethetmek istiyorlar ve onları durduracak güce ve iradeye sahip olanların sadece biz olduğumuzu biliyorlar! Ya da en azından eskiden öyleydik!"

"Yeter!" Tenn ayağa kalktı ve susturucu bir el kaldırdı. "Bu konuda güçlü hislerin olduğu açık, genç vel Solande, ama karar verildi. Massan, Rain Tairen Soul'un Eld'e karşı anlamsız saldırganlık savaşına daha fazla değerli Fey canı vermeyecektir."

Kieran bir hayal kırıklığı çılgılığını bastırdı. Tenn bir köpek kadar inatçıydı.

Dünya efendisi. Kararını vermişti, ayakları yere sağlam basıyordu ve pozisyonunu değiştirmeden ya da hatalı olduğunu kabul etmeden önce tanrılar etrafındaki her şeyi yerle bir edebilirdi.

Öyle olsun. Ancak Kieran'ın, apaçık gerçekleri kabul etmeyi reddeden bir konseyi körü körüne takip etmeye hiç niyeti yoktu.

Her zaman akıllı başında bir Fey ve ailesinin uzun zamandır dostum dediği bir savaşçı olan Massan'ın Su ustasına döndü. "Loris... Bu konuda Eimar'dan daha fazla hemfikir olmadığını biliyorum. Eld bize saldırdı. Bu savaşı başlatan onlar, Rain değil. Rain'in onlarla yüzleşmekte haklı olduğunu biliyorsun. Fey'in Karanlık'la savaşmak için doğduğunu biliyorsun, saklanıp gitmesini ummak için değil. Onurlu Feyler bize en çok ihtiyaç duydukları anda dostlarımızı terk etmezler."

"Yeter dedim," diye homurdandı Tenn. Ateş ustasının öfkesi alevlendikçe oda daha da ısındı. "Annene olan saygımızdan dolayı konuşmana izin veriyoruz. Ve ona olan saygımdan dolayı, gençliğinizdeki ölçsüzlüğünüzü cezalandırmayacağım ya da yüzümüze savurduğunuz hakaretler için tazminat talep etmeyeceğim. Ancak bu konseyin yapması gereken işler var ve siz burada fazla kaldınız. Şimdi gideceksin ve o diline bir tasma takacaksın, yoksa önümüzdeki ayı bağlı olarak çalışarak geçireceksin."

Kieran acı bir kakhaha attı. "Eylemlerinizin sonuçlarını düşünmekten bahsediyorsunuz. Ama Büyücü İşaretili bir Tairen Ruhunu Solan Toprakların güvenliğinden sürgün ederek, aslında o çok korktuğunuz kıyametin başlamasına vesile olabileceğiniz hiçbirinizin aklına gelmedi mi? *Nei*? Şunu bir düşün. Rain ve Ellysetta Eld üzerinde vuruldu. O zamandan beri kendilerinden haber alınamadı."

İlk kez Massan'ın kaya kafalı kesinliğinin sarsıldığını gördü. Gözlerinde ilk kez gerçek bir şüphe ve korku parıltısı belirmişti. *Nei*, kendi dar görüşlü güvenlik arzularının ötesini hiç düşünmemişlerdi.

Kieran, "Eld'in Ellysetta'yı yakalamaması ve başladıkları işi bitirmemesi için dua etsen iyi olur," dedi. "Çünkü bunu yaparlarsa ve Büyücüler bir Tairen Ruhu'nun gücüne sahip olurlarsa, Sisler bile seni kurtaramaz."

Celiera~ Dahl'reisen Köyü

Sheyl geri döndüğünde elinde bir göz bağı vardı. "Özür dilerim,

Ama senden bunu giymeni istemek zorundayım," dedi Ellysetta'ya. Rain'in itirazlarını önlemek için, "Eşinizin İşaretleri'ni biliyoruz," dedi. "Bu köye giren herkesi kontrol ediyoruz. Göz bağı köyümüzün yerini korumak için bir önlem. Kalkanlarımız sayesinde dört Mühür bile Büyücü'nün gözlerini ve kulaklarını kullanması için yeterli olmayacaktır ama bu riski göze alamayız."

"Elbette," dedi Ellysetta, kumaş parçasına uzanarak. "*Nei*, Rain, her şey yolunda." Artan gerginliğini yatıştırmak için bileğine yatıştırıcı bir el koydu. Ellysetta'nın sadece varlığının bile bir tehdit olduğu iması hoşuna gitmemişti. "Kendilerini korumakta haklılar. Tek bildiğimiz, dün Büyüçülere portallarını nereye açacaklarını söyleyenlerin benim gözlerim olduğuydu."

"Değildi."

"Bundan emin değiliz. Köylülerin iyiliği için gözlerimi memnuniyetle kapatacağım. Al bakalım. Bunu takmama yardım et." Katlanmış bezi gözlerinin üzerine kaldırdı ve Yağmur'a dönerek uçlarını başının arkasında birleştirmesini istedi.

Ellysetta'nın gözleri bağlandığında Sheyl, "Eşinin etrafında bir örgü örmek isteyeceksin, Tairen Soul," dedi. "Kulübenin örgüsü şu anda onu koruyor ama eşiği geçtiğinde bu korumayı kaybedecek. Savaşçıların çoğu eşinin acı çekmesini engellemek için köyün başka bir yerine gitti," diye bilgi verdi Sheyl, "ama önemli bir kısmı kaldı. Senin onlara güvendiğin kadar onlar da sana güvenmiyor."

Buna izin vermekle hata ediyorum. Dahl'reisen benim shei'tani'min bir mil durmamalı.

Ellysetta araştırmak için elini uzattı ve Rain'in kolundan bileğine doğru ilerledi. Bu düşünceyi Ruh'a göndermemişti. Kendi iradesiyle zihninden kaçmıştı. "*Las, shei'tan. Onlara hayatlarımızı borçluyuz ve burası onların evi. Burada olmaya bizden çok daha fazla hakları var.*" Sözlerine eşlik etmesi için onun üzerine sükûnet ve huzur ördü. "*Kalkanı ör ve gidelim. Orest'teki dostlarımızın bize ihtiyacı var.*"

Yaptığı hatadan utanan Rain, zihnindeki bariyerleri güçlendirdi ve ardından bir büyü patlamasıyla Ellysetta'nın etrafındaki kalkan örgüsünü kopardı.

Kulübenin eşiğinden adımlarını attıklarında, *dahl'reisen'in* varlığı Ellysetta'ya çarptı ve Rain'in etrafına yerleştirdiği güçlü örgüyü delip geçti. Azrahn olmadan, kalkanı kulübenin etrafındaki *dahl'reisen* örgüsünün yarısı kadar bile etkili değildi ve

Acının ona bir darbe gibi çarptığını hissetti. Onu kendine yaklaştırdı ve elini kavradı, derin bir nefes alıp başını sallayana kadar ona gücünü verdi.

Sheyl yaklaştı, gümüşü gözleri niyetliydi. "Aramızda birkaç hassas kişi var. Çoğunlukla köyün dışında yaşarlar, *dahl'reisen*'i bu kadar güçlü hissedemezler. Eğer izin verirsen, dokumana Azrahn katması için bir köylüyü çağırabilirim, Feyreisen. Bu onun acıyı engellemesine yardımcı olacaktır."

"*Nei.*" Ellysetta konuşmadan Rain reddetti. Gaelen'e Ellysetta'nın huzurunda Azrahn'ı dokuması için güvenmişti ama Gaelen artık *dahl'reisen* değildi. Sonra Rain onun solgun ve titreyen haline baktı ve içini utanç kapladı. "*Sieks'ta, shei'tani.* Bu kadar aceleyle reddetmemeliydim. Sheyl haklı. Acı çekiyorsun."

Silik bir gülümseme verdi. "Elimi tuttuğun sürece idare edilebilir."

"Daha da kötüleşirse bana haber verin," diye talimat verdi Sheyl. "Eğer ikiniz de beni takip ederseniz. Farel bekletildiği zaman sabırsızlanıyor."

Yağmur Ellysetta'nın elini tuttu ve şifacının ardından ona rehberlik etti. Onun gözlerinin bağlı olmamasını diledi. Bu *dahl'reisen* köyünün sabahın ilk ışıklarındaki görüntüsü onu zevkle doldururdu. Ağaçların arasında yuvalanmış kulübeler, bir ağacı diğerine bağlayan asma köprüler. Ona Navahele'yi hatırlatıyordu. Her yerde sadece işlevselliğin değil, sanatsal güzelliğin de işaretleri vardı. Her köprü ve merdivendeki sarmaşıkların karmaşık, dekoratif kıvrımlarından, zarif bir şekilde oyulmuş kapıları, panjurları ve yaprak kaplı çatılarıyla binaların zarif hatlarına kadar.

Köy en fazla ormanın bir parçası gibi görünüyordu.

"Bütün bunları *Dahl'reisen*'ler kendileri mi inşa etti?" diye sordu.

Sheyl başını salladı. "Birçoğu karanlığı tutmak için daha nazik şeylere yöneliyor. Bazıları, bu kulübeleri yapan *Dahl'reisen* gibi, Dünya ile çalışarak huzur buluyor. Diğerleri ise hiç büyü kullanmadan bir şeyler yaratmayı tercih ediyor."

Dokuma bir asma köprü kulübeyi yakındaki bir ağaca yuvalanmış daha büyük bir başka kulübeye bağlıyordu. Sheyl hafifçe sallanan köprünün üzerinden geçerken Yağmur da Ellysetta'ya rehberlik etti ve ayaklarını yönlendirmesi için Ruh'tan komutlar gönderdi.

"Biz bir dışlanmışlar köyüyüz," diye devam etti Sheyl. "Aramızdaki ölümlüler

ya çocukken doğduğumuz köyler tarafından sarıldık
-Ya da öyle olanların torunlarıyız."

"Nefes nefese mi?" Rain tekrarladı. "Bu aşına olmadığım bir terim."

Ellysetta cevap verdi. "Kuzey köylerinin çoğunda bir gelenektir. Bebekler şekil bozukluğu ya da tehlikeli büyülerle doğduklarında, köylüler onları ormana götürür ve rüzgârın ruhunu alıp götürmesi için bırakırlar; bu da onları açlıktan ölmeye ya da yırtıcı hayvanlar tarafından yenmeye terk ettiklerini söylemenin güzel bir yoludur. Annem ve babam beni çocukken Büyük Orman'da terk edilmiş halde bulduklarında başıma gelen şeyin bu olduğunu düşünmüşlerdi."

"Annen büyüden çok korkardı. Tehlikeli güçlere sahip olduğundan şüphelendiği bir çocuğu evlat edinmesine şaşırdım."

"Babam bana, annem Dolan'da yaşayan küçük bir kızken, küçük kız kardeşi Bessinita'nın Ateş büyüüne sahip olduğu için kurşuna dizildiğini anlattı. Bessie ölmeye götürüldüğünde sadece iki yaşındaymış. Babam, annemin beni yanına almasının nedeninin bu olduğunu söyledi. Bana baktığında küçük kız kardeşini görmüş ve beni ölüme terk edememiş."

Yağmur, Sheyl'in kaşlarını çatarak Ellysetta'ya baktığını fark etti. "Bir sorun mu var? "

Sheyl'in kaşları çatıldı ve mahcup bir gülümsemeye dönüştü. "Özür dilerim. Sadece böyle kötü bir gelenek yüzünden kaybolan zavallı çocukları düşünüyordum." Başını eğdi ve daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti. "Eşinizin sargılarla ilgili açıklaması doğru. Büyücü Savaşları burada, kuzeyde pek çok yara izi bıraktı. Büyü kalıntıları hâlâ toprakta yaşıyor, suyumuz, yiyeceklerimize, bedenlerimize sızıyor. Kuzeyde doğan çoğumuz bir tür yeteneğe sahibiz, ama genellikle bu küçük ve fark edilmeyen bir şeydir - başkalarının duygularına duyarlılık, bir şeyler yetiştirme yeteneği. Bazılarımızda büyü daha güçlü, daha belirgindir. Ya da bu yetenek korkutucu bir şeydir. Annem bir komşusunun ölümünü gördüğü bir imgelem görmüştü. Birine söylemek gibi bir hata yaptı. Komşu öldüğünde annem suçlandı. Annem yedi aylık hamileydi ama köylüler kollarını ve bacaklarını bağlayıp onu ormanda ölüme terk ettiler. Farel onu kurtardığında yarı ölüymüş. Aynı gün doğum sırasında ölmüş."

Ellysetta yürümeyi bıraktı. "Onun ölümünü hatırlıyorsun. Daha doğmamıştın bile ama hatırlıyorsun."

Sheyl'in yanaklarının rengi soldu. "Yeteneğin çok güçlü, Feyreisa. Ben genelde düşüncelerimi saklamakta çok daha iyiyimdir. Evet, hatırlıyorum. Annemin uğruna öldürüldüğü vizyonun bana ait olduğunu da hatırlıyorum."

Bunu gördü çünkü ben onun karnında yaşıyordum."

"Oh, Sheyl." Ellysetta diğer kadının ellerini sıkmak için körlemesine uzandı. "Onun ölümüne sebep olduğuna inanıyorsun. Sen, bir şifacı, buna hâlâ nasıl inanabiliyorsun? Sen bir bebektin, masum bir hayattın."

Sheyl'in gözleri yaşlarla doldu ve taşı. Gülümsedi ve ellerini çekmeye çalıştı. "Haklıymışım. Yeteneğin çok güçlü ama dediğim gibi, gücünü korumalısın."

"Bunu yaptığının farkında değil," dedi Rain sessizce. "Ona göre, hayatı boyunca olduğu gibi, sadece kalbindeki sevgiyi paylaşıyor."

"Ne yapıyorsun?" Ellysetta sordu. "Ne mi yapıyorum?"

"İyileştiriyorsun, *Shei'tani*. Onu iyileştiriyorsun. Tıpkı bir an önce düşüncelerini okuduğun gibi içgüdüsel olarak."

Ellysetta diğer kadını serbest bıraktı. "Özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

"Alınmadım," diye cevap verdi Sheyl. "Olduğun kişi olduğun için özür dilememelisin. Biliyorsun ki bu oldukça dikkat çekici. Kalkanlarımızla bile bu köyün yarım mil yakınına kadar yürümeye katlanabilen böylesine güçlü yeteneklere sahip bir duyarlıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Bu çok mu şaşırtıcı? Burada *dahl'reisen*'ler arasında yaşamakta hiç zorlanmıyor gibisin ve güçlü büyü yeteneklerin var."

"Ben empatik değilim. Hastalıkları ve büyü akışlarını görüyorum ama düşünceleri ve duyguları hissedemiyorum." Aşağıdaki orman zeminine doğru inen asma bir merdivene ulaşmışlardı. Sheyl durakladı. "Farel'e gitmeden önce, ikinizin de tanışmasını istediğim biri var."

Merdiveni geçerek onları ağaçların arasından ve iki asma köprüden daha geçirerek büyük bir meşenin geniş gövdesini çevreleyen daha büyük bir binaya götürdü. Binanın güney tarafındaki küçük, kama şeklindeki odaya giren Sheyl, rahat bir oturma alanındaki bir dizi boş sallanan sandalyeyi gösterdi. "Lütfen oturun." Pencerelere gitti ve doğu duvarındaki küçük bir bağlantı kapısına doğru yürümeden önce perdeleri kapattı. "Burada bekleyin. Sadece bir dakika sürecek. Feyreisa göz bağını çıkarabilir."

Sheyl kapıdan içeri süzüldü ve birkaç saat sonra, beline bronz bir önlük bağlamış, kullanışlı yeşil yünlü bir elbise giymiş başka bir kadınla geri döndü. Diğer kadın daha yaşlıydı, belli ki ölümlüydü. Kıvrık kahverengi saçları gümüş rengindeydi ve dağınık bir topuzla arkadan bağlanmıştı; parlak, meraklı kahverengi gözleri kırışmıştı

derin gülme çizgileri olan köşelerde.

"Ellysetta Feyreisa... Rainier Feyreisen... işte tanışmanızı istediğim kadın bu. Kırk yıl önce küçük bir çocukken bize geldi... Ateş yeteneğine sahip olduğu için Dolan köyü yakınlarında yakalandı. Biz ona Bess diyoruz... ama ailesinin ona verdiği isim Bessinita'ydı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Gölgeli Yol, yatıştırıcı yol, Acı ve
üzüntüden seçim. Ağrıyan yol,
çaresiz yol, Yalnız delilikten kaçış.
Karanlık yol, terkedilmiş yol, Korku
ve kederden saklan.
Yalnız yol, boş yol, Kurtar
beni yarınlarından.*

*Dahl'reisen'in ,
Varian vel Chera'dan bir dua şarkısı*

Celiera~ Dahl'reisen Köyü

Ellysetta yanan gözlerle annesinin çok sevdiği ve çoktan öldüğüne inandığı kız kardeşine baktı. "Ben... Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Bess adındaki kadın ellerini belinin önünde kavuşturdu. "Sheyl bana annen hakkında bir şeyler anlattı. Belli ki annenizin sevdiği Bess ben olmalıyım ama daha önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Sen bir bebektin... Yeteneğin yüzünden asla bir kenara atılmaması gereken değerli bir bebek." Ona hikayeyi anlattığında ve o bir anın, o bir kaybın annesinin hayatını nasıl sonsuza dek değiştirdiğini söylediğinde babasının gözlerindeki hüznü hatırladı.

Boğazında büyüyen düğümü yutkunarak geçiştirdi. "Annemin beni Great-wood ormanında bulduğunu bilmelisin," dedi Bess'e. "Öz ailem beni ölümlü göstermek için üzerime bir büyü yapmıştı. Bu yüzden beni bulduğunda, senin gibi korkunç ve tehlikeli bir büyü yüzünden soluğumun kesildiğini düşünmüş. Sihirli olduğumu biliyordu dünyadaki her şeyden korktuğundan daha çok korkuyordu- ama yine de beni yanına aldı ve korkusuna rağmen beni sevdi. Bunu senin için yaptı... çünkü senin başına gelenlerin başka bir çocuğun başına gelmesi düşüncesine katlanamadı." Ellysetta gözyaşlarını geri kırttı. "Sen

onu hatırlamıyorsun, ama o seni asla unutmadı. Bunu bilmenizi isterdi. Seni çok sevdiğini bilmeni isterdi."

"Çok özel bir kadın olmalıydı," dedi Bess, "Öyleydi." Annesinin ölümünü hatırladıkça ve kaybının korkunç acısını derinden hissettikçe gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Keder hâlâ çok tazeydi; bir anıdan daha fazlası değildi. "Onu çok seviyordum ve onu her gün özlüyorum."

Bess'in gözleri şefkatle yumuşadı. "Kaybınız için üzgünüm. Burada, köyde yaşayan herkes sevdiği birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilir."

"Teşekkür ederim." Ellysetta gözyaşlarını sildi ama daha fazlası onların yerini aldı. "Senin için sadece bir yabancı olduğunu biliyorum, ama onu seninle paylaşabilir miyim?" Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı.

Bess'nin tereddüt etti, sonra ellerini Ellysetta'nın ellerinin arasına koydu.

Ellysetta'nın ağzı titrekle bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Adı Lauriana'ydı. Sol Baristani adında bir adamla -babamla- evlendi; bir ahşap oymacısı ve çok sevdiği harika bir adamdı. İki kızları daha var. Lillis ve Lorelle adında ikizler..."

Birleştirdikleri ellerinin dokunuşuyla Bess'e annesinin ve ailelerinin anılarını ve paylaştıkları derin sevgiyi verdi. Hayatlarından Ellysetta'nın değer verdiği küçük sahneler. Annesi aptalca bir şakaya gülüyordu. Annesinin Ellie'ye sarılması... akşam dualarını okumak için yatağının yanında diz çökmesi. İkizler bir yaramazlık yaptığında annenin sert bir nasihat vermesi ve babanın onu öpücükler ve ateşin yanında bir demlik çay ile ruh halinden çıkarması. Annem sert ve acımasız olabilirdi ama yavrularını koruyan bir tairin gibi, bu acımasızlık onun yavrularını koruma şekliydi; Ellie ve ikizleri, kız kardeşi Bess'i koruyamadığı şekilde koruyordu.

İşini bitirdiğinde Bess'in de gözlerinde yaşlar ve yüzünde melankolik bir gülümseme vardı. "*Beylah vo*. Bana bu hediye verdiğiniz için teşekkür ederim."

"*Nei*, bana bu hediye veren sensin. Bazen bu kadar kötülük karşısında dünyadaki tüm iyilikleri hatırlamak zor oluyor." Ellysetta geri çekildi ve Yağmur'un eline uzandı, sıkıca kavradı ve onun sevgisinin verdiği engin rahatlığın kalan üzüntüsünü de alıp götürmesine izin verdi. Bunca zamandır annesinin kız kardeşi hayattaydı... *dahl'reisen* tarafından kurtarılmıştı... onlar tarafından büyütülmüştü... onlar tarafından *sevilmişti*. *Dahl'reisen* Gölge Yol'da yürürken nasıl olur da böylesine bariz bir iyiliğe sebep olabilirdi?

Beyaz saçlı ocak cadısı boğazını temizledi. "Sizi Farel'e götürmeden önce size göstermem gereken başka bir şey ve sizden istemem gereken bir iyilik var. Lütfen ikiniz de bu tarafa gelir misiniz?" Sheyl, Bess'in girdiği kapıya doğru yürüdü. "Biz özel bir halkız. Hayatta kalmamız sağduyumuza ve varlığımızı gizli tutma becerimize bağlıydı ama bunun zamanı geçti." Sheyl mandalı kaldırdı ve kapıyı açarak devasa ağaç gövdesinin etrafını saran uzun, kıvrımlı bir odayı ortaya çıkardı.

Oda, yaşları küçük bebeklerden beş yaşındakilere kadar değişen en az altmış çocukla doluydu. Bir düzine köylü kadın en küçükleriyle ilgilenirken, daha büyük çocuklar bir ya da iki yetişkinin gözetiminde gruplar halinde toplanmıştı. Gürültülü, çocukça konuşmalar ve annelerinin ilgisini isteyen bebeklerin minik ağlamaları havayı doldururken, odanın zeminine, tavanına ve duvarlarına bağlanmış bir mahremiyet örgüsü sayesinde dış dünyadan gelen sesler kesiliyordu.

"Bunlar bizim çocuklarımız. Ve bu bizim en büyük sırrımız."

"Oh, Rain..." Ellysetta Yağmur'un eline uzandı. *"Çok fazla çocuk var, shei'tan."*

Rain kapı aralığında donmuş bir şekilde durdu ve gürültünün onu yıkamasına izin verdi. Çocukların olduğunu biliyordu. Dün köye girdiğinde onlardan birkaçını görmüştü. Ama gördüklerinin gerçek büyüklüğünü fark etmemişti. Odayı tararken nefes almak için kendini zorladı, Fey büyüünün parlak ışıltısının çocuktan çocuğa parladığını gördü. Çocukların yarısından fazlası Fey'di. Büyücü Savaşları Solan Topraklar'ın kadınlarını kısır bırakmadan önce bile, bu büyüklükteki bir köyde bırakın dört ya da beş çocuğu, yirmi yıl içinde otuz çocuğun doğması bile nadirdi.

Soğuk, fazla tatlı bir koku ellerinin içgüdüsel olarak kayıp bıçaklarına uzanmasına neden oldu ve bir savaşçının yarı çömelmiş haliyle döndü, gözleri yasak büyüü döndüren kişiyi bulmak için odayı taradı. Odanın en ucundaki bir kadın avucunda bir Azrahn spirali tutuyordu. Kadının ayaklarının dibinde yarım daire şeklinde dizilmiş çocuklar kendi kara büyü spirallerini tutuyordu.

Dehşet ağzındaki tüm nemi alıp götürdü. "Onlara yasak büyüü dokumayı mı öğretiyorsun?"

Sheyl söz konusu çocuklara bir göz attıktan sonra temkinli bakışlarını ona geri çevirdi. "Azrahn burada yasak değil. Fey'in aksini düşündüğünü biliyorum. En güçlü savaşçılarınız Azrahn'ı öldürmeye cüret ederse onları sürgün ediyorsunuz.

dokumak." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Gelenekleriniz, çocuklarını dışarı atıp ölüme terk eden köylülerden çok da farklı değil. Siz sadece çocuklarınızı daha büyük yaşta sarıyorsunuz."

Rain'in kafası sanki ona tokat atmış gibi geri döndü. "Gelenekler birbirine hiç benzemiyor. Azrahn büyücülerin şeytani maşasıdır." Ama bunu söylerken bile Ellysetta'nın Azrahn'la tairenleri kurtardığını, kendisinin onu kurtardığını, Gaelen'in Azrahn'ı Ellysetta'nın ölen ruhları hayata bağlayabilmesi için dokuması olmasaydı ölecek olan savaşçıları ve sivilleri, Gaelen'in müttefikler arasında saklandığını iddia eden Büyücülerini tespit ederek kurtardığı sayısız hayatı hatırladı.

"Azrahn sadece büyüdür, Ruh gibi bir mistiktir. Ateş ya da Ruh kötü müdür? *Nei*, yine de kullanım şekilleri kötü olabilir. Azrahn için de durum farklı değil. İşte bu yüzden çocuklarımıza çok erken yaşlardan itibaren büyülerini nasıl dokuyacaklarını, daha da önemlisi onu nasıl kontrol edeceklerini öğretiriz. Elbette Büyücü İşaretleri olanlar büyü yapmaz ama geri kalanımız yapar."

"Bu çocuklardan bazıları büyücü mü?" Rain sordu "İşaretli, sahipli değil. Ve evet, bazıları öyle. *Dahl'reisen* kurtarabildiklerini kurtarır ve onları buraya getirir, burada onları koruyabilir ve onlara Eld'den uzak, özgür bir yaşamın bir benzerini verebiliriz.

"Onlara bu sığınağı sunmamızı sağlayan Azrahn'dır," diye ekledi. "Varlığımızı Büyücülerden gizlemek için onu kalkan örgülerimizin içinde döndürüyoruz. Onu Büyücü İşaretlerini tespit etmek ve kimin bizim için gerçek bir tehlike olup olmadığını anlamak için kullanırız. Köydeki çoğumuz en azından biraz ruh büyüğü yapma yeteneğine sahibiz ve biz kötü değiliz." Odanın genelini işaret etti. "Bu çocuklar kötü değil."

"Gaelen neden bize senden bahsetmedi?" Ellysetta şaşkın bakışlarını tüm küçük yüzlerde gezdirerek sordu.

"Hepimiz köyümüz ve çocuklarımız hakkında asla bilgi vermeyeceğimize dair kan yemini ettik. Eld bizi katleder. Celierianlar bizi yakıp kül eder. Feyler *Dahl'reisen*'i asla sınırlarına kabul etmez ve bu köyde yaşayan hiç kimse adamlarımızın hoş karşılanmadığı bir yere asla yerleşmez. Biz dışlanmışız ve sırlarımızı saklamak güvenliğimizi sağlar."

"O zaman neden bize şimdi gösteriyorsun?" Ellysetta sordu.

Sheyl cevap veremeden çocuksu bir kahkaha duyuldu ve minik bir ses "Yine! Tekrar!" Ellysetta nefesini tuttu ve Yağmur'un elini sıkıca kavradı. Çok sevdiği ve bir daha asla görmeyi düşünmediği çocuğunun yüzüne inanamayarak baktı. "Rain, bu Bannon!"

En yakın arkadaşı Selianne Pyerson'ın oğlu bir köy çocuğu gibi giyinmiş, diğer küçük çocuklarla oynuyordu. Çılgın bakışlarını odanın diğer ucuna, bebeklerin olduğu yere doğru gönderdi ve Selianne'inkine çok benzeyen büyük mavi gözlerin hakim olduğu başka bir tatlı yüz aradı. "Ve Cerlissa!" Selianne'in bebeği Cerlissa son dört ayda çok büyümüştü ama halının üzerinde oturmuş bloklarla oynayan tombul yanaklı bebek kesinlikle Selianne'in kızıydı.

"Bannon ve Cerlissa'yı tanıyor musun?" Sheyl sordu.

"Anneleri benim en iyi arkadaşımı. Beni Büyücülerden korumaya çalışırken öldü." Selianne'in ölümünden sonra, Fey kocasını öldürülmüş ve Elden annesini düğümlemiş bir kordonda asılı bulduğunda, Gaelen Selianne'in çocuklarını, annelerini öldüren Büyücüler tarafından üzerlerine konulan Büyücü İşaretine rağmen hoş karşılanacakları güvenli bir yere götüreceğine söz vermişti. "Gaelen onları güvenli bir yere götüreceğini söyledi ama bize yerini söylemedi."

"Kendi çocuklarını *lirant* nedeniyle kaybeden bir çift tarafından alındılar. geçen yıl."

Ellysetta dudaklarını ısırıldı. Çocukların mutlu oldukları ve iyi bakıldıkları belliydi ama-"Lütfen, onları görebilir miyim?"

"Elbette." Sheyl işaret etti ve köylü kadınlardan ikisi çocukları toplayıp odanın öbür ucuna, Ellysetta'nın yanına taşıdı.

"Bannon! Cerlissa! İkinizi de gördüğüme çok sevindim!" Bebek Cerlissa parmaklarını çiğniyor ve sevinçle gülüyordu. Bannon ise vakur mavi gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi olmadan Ellysetta'ya bakıyordu. Ama tabii ki ona bir yabancı gibi görünüyordu. Sadece marangozun kızı Ellie'yi tanımişti, Fey *shei'dalin Ellysetta'yı* hiç tanımamıştı.

Hızlı bir Ruh örgüsü ördü ve bir anda onu tanıdıkları zamanki sade ölümlü Ellie Baristani'ye dönüştü. "Benim, canım," dedi ona. "Ben Ellie Teyze." Onun önünde diz çöktü ve kollarını uzattı. "Ellie Teyze, Bannon. Hatırlamıyor musun?"

Hâlâ kafası karışık görüldüğünde, Selianne'i görmeye gittiğinde her zaman onun için küçük bir ikram sakladığı önlüğünün cebine uzandı. Şaşkınlıkla nefesi kesilmiş gibi yaptı, "Ah! Cebimde ne varmış?" Parmak uçlarından hızlı bir örgü daha geçti ve elini çekerek, tıpkı babasını Bannon için oymaya ikna ettiği gibi küçük, boyalı bir tahta at çıkardı.

Küçük at ve Ellie Teyze'nin bir zamanlar tanıdık geleneği

Hazinelere büyülü cebi bir anıyı canlandırdı. Çocuğun dudaklarında minik bir gülümseme belirdi ve bir ağız dolusu inci gibi süt dişi ortaya  ıktı. Ata doğru uzandı ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi onu öpmek ve "Teşekkürler Ellie Teyze," demek için kollarına atıldı.

Kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve onun tatlı sesiyle kabaaran gözyaşlarına karşı gözlerini sımsıkı yumdu. "Ah, Bannon." Bir avucuyla başının arkasını kavradı ve parmaklarını onun incecik saçlarında gezdirdi. Ona tekrar sarılmak neredeyse Selianne'e kavuşmak gibiydi. Onu bırakmak istemiyordu ve Cerlissa'yı kollarına almak için onu yere bıraktığında bile Bannon'un sırtını ve saçlarını okşamaya devam etti.

Onları yanında tutmak istedi. Onları şimdi yanına almak istiyordu. Ama kendi çocuklarını kaybetmiş bir çift tarafından alınmışlardı... ve Rain'le birlikte savaşa geri dönüyorlardı - ikisinin de hayatta kalacağının garantisi yoktu.

Selianne'çocuklarını sonsuza dek yanında tutmak için ne kadar yanıp tutuşsa da, ait oldukları yer burasıydı. Bu yüzden onlara sarıldı ve yanan gözyaşlarının tehdidine rağmen en parlak gülümsemesini takındı, aylarca süren sevgiyi bir avuç  ana sığdırmaya çalıştı.

Onu izlerken Yağmur'un kalbi sevgi ve hüzün karışımıyla kabardı. Olağanüstü bir anne olacaktı.  l ml  haliyle bile, *shei'tani'sinin* derin sevgi kapasitesinin neşeli sıcaklığı bir yıldız gibi parlıyordu. Çocukları hak ediyordu - *shei'tanitsa*  iftlerinin bile sahip olduğundan çok daha fazlasını. Ve *shei'tanitsa* birlikteliklerini tamamlamak için aralarındaki bağın son ipliğini de bağladığında, Amarynth'ın onun izinde sonsuza dek  i ek açtığını görmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Shei'tani arkadaşının çocuklarını kucaklarken, "Sheyl," diye mırıldandı. "Bizden bir iyilik isteyeceğini söylemiştin."

"Eminim çoktan tahmin etmişsindir, Tairen Soul." Sheyl elini belinde kavuşturdu. "Dünya her geçen gün daha da tehlikeli hale geliyor. Savaş başladı ve daha da kötüye gidecek. *Dahl'reisen* geçtiğimiz yüzyıllarda olduğu gibi Solan Toprakları savunmak için savaşacak ve köyümüz savunmasız kalacak. Erkeklerimiz Eld ile savaşırken kadınlarımıza ve çocuklarımıza güvenli bir liman sağlayacak mısınız?"

"*Aiyah.*" Hiç tereddüt etmedi, başka bir yanıt vermedi. "Elbette Azrahn'ı sınırlarımız içinde dokuyamazsınız. Ve Sisler *Dahl'reisen*'in girmesine izin vermeyecek, ama kadınlarınız ve  ocuklarınız

-*Dahl'reisen* olmayan adamlarınız bile sevinçle karşılanacaktır."

"Ve bu konuda bana Fey yemini edecek ve hepimizin -çocuklar dahil- tekrar özgürce ayrılabilieceğimize yemin edecek misin?"

"Tabii ki."

"O zaman sana göstereceğim son bir sır var."

Sheyl kreşin arka tarafına doğru ilerledi ve bitişikteki daha küçük bir odanın kapısını açtı. Birkaç küçük çocuk kısa bir masanın etrafında toplanmış, küçük parmaklarıyla kil topaklarını ezerek şekil vermeye çalışıyorlardı.

"Muri," diye seslendi Sheyl. "Buraya gel yavrum. Tanışmanı istediğim bazı insanlar var."

"Sheyl! Sheyl!" Çocuklardan biri, parlak mavi gözlü ve koyu renk saçları olan tombul bir bebek, küçük kollarını uzatarak öne doğru koştu.

Sheyl'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve çocuğu kucağına almak için diz çöktü. "Merhaba canım."

"Bakın Muri ne yapmış." Kız, topak topak, dört ayaklı bir kütle şeklindeki bir hamur parçasını havaya kaldırdı. "Horsie!"

"Bu çok güzel, yavrum. Annen seninle çok gurur duyacak." Sheyl hâlâ çocuğu tutarken Ellysetta ve Rain'e döndü. "Bu Murialisa."

"Oooh." Çocuk gözlerini Ellysetta'ya dikti. "Parlak, güzel bayan." "Evet, çok zeki, değil mi yavrum?"

Rain şok içinde küçük kıza baktı. Çocuğun gözlerindeki Fey ışıltısını ve çocuksu yüz hatlarında kendini gösteren ince Fey narinliğini görmemek mümkün değildi. "Babası... *Dahl'reisen* olamaz mı?" Kız çocukları *shei'tanitsa* bağlarının dışında doğmazdı. Yine de damarlarında hafif bir büyü değil, güçlü Fey kanının parlayan ışığı akan bir çocuğa, bir kıza bakıyordu.

"Hayır," diye doğruladı Sheyl. "Muri'nin babası bu köyde doğdu ama ondan önceki babası *dahl'reisen'di*." Murialisa'nın yuvarlak yanağını öptü ve onu yere bıraktı. "Oyununa geri dön, yavrum." Çocuk bir kez daha çalışkan bir şekilde kil hamurunu hayvan şeklinde şekillendirmeye başladığında

Sheyl sessizce mırıldandı: "Murialisa'nın büyükbabası yetmiş yıl önce Büyücüler tarafından öldürüldü. Babası sekiz yıl önce Lord Barrial'ın topraklarının sınırlarından bir köylü kadınla evlendi."

Yağmur Ellysetta'nın elini kavradı. "Truemated? Bir *Dahl'reisen*'in oğlu bir Celierian'la mı evlendin?"

"O Celierian değil. Daha doğrusu, sizin kastettiğiniz gibi değil. O sadece bu toprakların büyüünden etkilenmiş bir ocak cadısı değil. Damarlarında güçlü bir ölümsüz kanı dolaşıyor. Kesinlikle Fey, muhtemelen Elf kanı da. Çok yetenekli, tıpkı *Shei'tan* gibi. Murialisa ikinci çocukları. Ayrıca yedi yaşında bir oğulları var."

"Bu köyde gerçek bir eş mi yaşıyor? *Dahl'reisen*'ler arasında mı?"

"O güçlü bir empat, ama tıpkı Feyreisa'nın sahip olduğu gibi kendini koruma konusunda doğal bir yeteneği var. O ve eşi köyün kenarında, *dahl'reisen*'in acısını en az hissettiği yerde yaşıyor. Murialisa'nın daha da güçlü bir kalkanlama yeteneği vardır. *Dahl'reisen*'ler ona asla dokunmamaya dikkat ediyor, ama o görünürde hiçbir zorluk yaşamadan onların etrafında olabiliyor."

"Sırrını bu kadar titizlikle korumana şaşmamalı," diye mırıldandı Rain, gözlerini oyununa geri dönen küçük, ışıltılı kızıdan ayıramıyordu. "Bu çocuk paha biçilemez bir hediye." Kalın kalın yutkundu ve Sheyl'in gözleriyle buluştu. "Garreval'deki savaşçılara seni beklediklerini söyleyeceğim."

Celieria~ Dahl'reisen Köyü

Ölümlüler, melezler ve *dahl'reisen*'ler, Sheyl Yağmur Tairen Ruhunu ve gözleri bağlı arkadaşını asma basamakların sonuncusundan aşağı, orman zeminindeki bakımlı yürüyüş yollarına ve bahçelere doğru yönlendirirken sessiz duruyordu. Farel ve tam savaş çeliği giymiş küçük bir *dahl'reisen* ordusu ağaçların altında toplanmıştı.

Rain sabahın yumuşak ışığında köyün etrafına bakarken, dün gece acıdan fark edemeyecek kadar yorgun ve sersemlemiş olduğu şeyi gördü: *Dahl'reisen* köyünün yürüyüş yolları boyunca bolca açan Armarynth. Gerçek bir anne babadan doğan küçük Fey kızı Murialisa'yı bilse bile, ölümsüz çiçeğin görüntüsü ruhunda hâlâ derin ve derin bir akor oluşturuyordu.

Hayat burada, kayıp ruhların gölgesinde meydana okuyan bir neşeyle çiçek açtı.

Farel Fey'e yaklaşmak için arkadaşlarından ayrıldı ve Ellysetta'dan yarım tairen uzaklıkta durdu. Görünür bir Ruh ve Azrahn parıltısı onu ve diğer *dahl'reisen*'leri çevreledi.

"Feyreisa'yı acımızdan korumak için kendimizi kalkanladık," dedi Rain'e. "Kalkanları daha güçlü yapamadığımız için özür dilerim ama çok fazla Azrahn yerimizi Eld'e ifşa edecektir."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi Ellysetta. *"Ah Rain, kendilerini korumaya aldılar ama yine de çok fazla acı var. Delirmeden buna nasıl dayanabiliyorlar?"*

"Çoğu yapmaz, shei'tani. Solan Topraklar'dan sürülmelerinin nedenlerinden biri de bu. Bugün burada ne görmüş olursak olalım, bu adamların rasa gibi olduğunu düşünmeyin. Gölge Yol'da yürüyorlar ve onları uçuruma dalmaktan alıkoyan çok az şey var. Eşin olarak, sırf senin huzurunda durduğum için onlardan intikam almaya yemin etmeliydim ama bunun yerine yardımlarını kabul ettim. Zaten olsaydım, Massan sırf bu yüzden beni sürgüne gönderme hakkına sahip olurdu."

"Ama onlar henüz kötü değil," diye itiraz etti Ellysetta. "Kötü olmadıklarını biliyorsun. Ve onlara hayatlarımızı borçluyuz."

"Biliyorum." Bakışları tekrar yıldızlı beyaz çiçeklere kaydı. Bu *dahl'reisen*'lerle ilgili hiçbir şey, onlar hakkında inanarak yetiştirildiği şeylere uymuyordu. Ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Solan Topraklar'ın savaşçıları onurlarına şiddetli bir bağlılıkla sarılmışlardı ama bağlandıkları eşleri kısırdı. Bu *dahl'reisen*'ler onursuzluklarının izlerini yüzlerinde taşıyor ve özür dilemeden yasak büyüü döndürüyorlardı... yine *de* bağlanmamış eşleri truemating yapabilen Fey çocukları doğuruyor ve Amarynth köylerinde bolca çiçek açıyordu.

Bu köydeki her şey en eski ve en derin Fey inançlarına meydan okuyor ve uygarlıklarının en sarsılmaz sütunlarını tamamen ters yüz ediyordu. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Sanki tüm Fey dünyası da onun gibi çıldırmış gibiydi.

"Sheyl bana senin ve eşinin iyileştüğünü ve seyahat edebilecek kadar dinlendiğini söyledi. Adamlarım ve ben size ormanın dışına kadar eşlik edeceğiz."

Farel'in sesi Rain'i tekrar kendine getirdi. "Teklifiniz için minnettarım," diye cevap verdi, "ama Değişim için yeterince iyileştim."

"Bu akıllıca olmaz. Verlaine'in üzerinden hiçbir şey uçamaz. Tepesi

Her ağaca zehirli oklar ve üzerindeki her şeyi hedef alan bir hareketlendirme büyüsü yerleştirilmiştir. Müttefikler, Eld'in casusluk yapmasını önlemek için Savaşlar sırasında savunmayı kurdular ve biz de onu geliştirdik. Gölgeleikten yarım adam boyu bile yukarı çıkamasanız, tüm Fey'Bahren sürüsünü devirmeye yetecek kadar *lyrant* zehriyle dolardınız." Farel'in sert ifadesi hafifçe yumuşadı. "Orest'e doğru gidiyordun. Gaelen seni Verlaine'in kuzeybatı köşesinde ona götürmemi söyledi, ben de götüreceğim."

Rain tekrar Ellysetta'ya baktı. *"Bunu senden istemek beni utandırıyor, shei'tani, ama onların varlığına bir gün daha katlanabilir misin?"*

Hiç tereddüt etmedi. *"Tabii ki."*

"O kadar zaman boyunca kalkanlarını ne kadar iyi tutabileceklerinden emin değilim," diye uyardı.

Çenesini kaldırdı. *"Ne olursa olsun hayatta kalacağım."*

Farel'e geri döndü. "Anlaştık. Ama adamların mesafelerini korumalı. Hakaret etmek istemem ama Feyreisa'nın iki tairen uzunluğuna yaklaşmalarını istemiyorum."

Farel başını salladı. *"Kabei. Sheyl çeliğinizi getirecek."* Arkasını dönmeye başladı, sonra durup alçak sesle ekledi: "Ve teşekkürler Rainier vel'En Daris, Solan Topraklar'a bir kez daha onurla hizmet etmemize izin verdiği için." Rain'in bakışlarını sabit tuttu. "Yardımlarımızı kabul etmenin sana öğretilen her şeye aykırı olduğunu biliyorum. Doğrusu, ben senin yerinde olsaydım, bunu yapabileceğime emin değilim. Ama seni ve eşini Verlaine'den sağ salim çıkaracağımıza ve sana zarar vermeyeceğimize dair sevdiğim annemin ruhu üzerine yemin ediyorum." Onaylanmayı beklemedi, topuğunun üzerinde döndü ve her Fey gibi dik ve gururlu bir şekilde uzaklaştı.

Rain, kız kardeşine yaklaştığı için öldürülmeyi bekleyerek Celieria'ya gelen ama yine de Fey'i Solan Topraklar yakınlarında toplanan Eld ordusuna karşı uyarmaya ve kız kardeşini büyüyen Eld tehdidinden korumaya kararlı olan Gaelen'i düşündü. *Dahl'reisen*'in, yani ruhunu kaybetmişlerin, Fey onurunun ötesinde, kötülüğe giden yolda ilerleyen insanlar olması gerekiyordu ama bu imajı, kendilerine Gölgeleğin Kardeşliği diyen bu *Dahl'reisen* hakkında gördükleriyle bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Sheyl ve başka bir kadın Rain ve Ellysetta'nın silahlarını getirdiler ve Rain çeliğini kuşanırken, kadınlar da Ellysetta'nın silahını kuşanmasına yardım ettiler.

Hâlâ gözleri bağlı olan Ellysetta elini belindeki kemerde bulunan Tairen'in Gözü kristallerinden birinin üzerine koydu ve kristali ayırıp altın bir zincire asılı bir kolyeye yerleştirmek için bir Toprak örgüsü çağırdı. "Yapılan iyiliğe teşekkür etmek için geride bir hediye bırakmak Feylerin kadim bir geleneğidir. Teşekkürümün bir nişanesi olarak bunu almanı istiyorum Sheyl."

"*Nei,*" diye karşı çıktı Sheyl. "Ruh Görevi kristalini gördüğümde tanırım ve ne kadar değerli olduklarını bilirim. Böyle bir hediyeyi kabul edemem. Bu çok fazla."

"Onu almanı istiyorum. Kristal, beni Eld tarafından gönderilen bir iblisten kurtarmaya çalışırken hayatını feda eden Dajan vel Rhiadi adlı bir savaşçıya aitti. Lütfen, al onu. Dajan'ın *sorreisu'kiyr'i*, sahibinin bir zamanlar bana sunduğu korumanın aynısını sana da sunsun."

Sheyl yardım için Rain'e baktı. "Ben, bir kraliçenin bağlanmamış eşiyim. *dahl'reisen*. Böyle bir hediye uygun değildir."

"Sen eşin hayatımızı kurtardıktan sonra bizi iyileştiren kadınsın," diye düzeltti Yağmur. "Dajan Ellysetta'nın hizmetinde öldü. Onun *sorreisu'kiyr'* ona ait. Senin ve Gölgele Kardeşliği'nin bize yaptığı hizmet için uygun bir hediye."

Sheyl kararsızca Farel'e baktı, o da aynı derecede şaşkın görünüyordu. Sonunda Ellysetta'nın uzattığı ellerinden kolyeyi aldı ve boynuna taktı. Kristal göğüslerinin arasına, kalbine yakın bir yere yerleşti. "Teşekkür ederim. Bana büyük bir onur verdiniz."

Ellysetta diğer kadını kucaklamak için ellerini uzattı. "Bereket ve huzur senin üzerine olsun Sheyl. Işık her zaman yolunu aydınlatsın ve seni kötülüklerden korusun. Bess'e onu yakında tekrar görmeyi dört gözle beklediğimi söyle ve lütfen bunu benim için Bannon ve Cerlissa'nın evlat edinen ebeveynlerine verir misin?" Dünya'yı döndürerek küçük bir cam küre oluşturdu ve içine Selianne'le ilgili en güzel anılarını işledi. "Doğru zamanın geldiğini hissettiklerinde, Bannon ve Cerlissa'nın buna sahip olmalarını istiyorum... böylece annelerini ve onun onları ne kadar çok sevdiğini unutmayacaklar."

"Elbette." Sheyl küreyi aldı.

"Gitmeliyiz," diye araya girdi Farel. "Önümüzde zorlu bir yolculuk günü var ve Gaelen'le randevu noktasında zamanında buluşmak istiyorsak oyalanacak vaktimiz yok."

Rain bir kolunu salladı. "Yolu göster."

Farel'in bakışları toplanan *dahl'reisen'lere* kaydı. Her biri altışar savaşıdan oluşan bir düzine manga hemen koşmaya başladı ve çalılık tünelden koşarak geçti. "Gözcülerimiz," dedi. "Yolun açık olduğundan emin olmak için önümüzden gidecekler. Gelin. Köyden birkaç mil uzaklaştığımızda eşin göz bağını çözebilir." Döndü ve Yağmur ile Ellysetta'yı takip etmeleri için bırakarak kendisi tünele doğru koşmaya başladı.

Yağmur Ellysetta'nın elini tuttu ve adımlarına rehberlik etmesi için Ruh'u ördü. Kalan *dahl'reisen'ler* de onları takip etti. Metanetli kadınlar çocuklarının yanında durdular, *dahl'reisen* sevdiklerinin gidişini izlerken gözleri kuru ve yüzleri solgundu.

Savaşçılar gittikten sonra Sheyl kalan köylülere döndü. "Tairen Ruhu bize bu savaş bitene kadar Solan Topraklar'da barınmayı teklif etti. Üç çan içinde ayrılıyoruz. Acele edin! Ve yanınıza sadece zorluk çekmeden taşıyabileceğiniz kadar eşya alın. Garreval'e uzun bir yürüyüş olacak."

Solan Topraklar~ Dharsa

"Neden gitmek zorundasın, Kieran? Daha yeni geldik." Lillis, Kiel'le birlikte gideceklerini ve onlar yokken Lorelle'le birlikte çok iyi davranıp beladan uzak durmaları gerektiğini söylemek için hayatında gördüğü en güzel terasta geç saatlere kadar kahvaltı etmek üzere kendisine katılan Kieran'a suratını astı. Fey'in büyülü şehrinde olmaktan duyduğu heyecan artık tamamen kaybolmuştu. Tek düşünebildiği Kieran'ın yine gittiği idi ve onu daha yeni geri almıştı!

"Ellysetta ve Rain'in alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var, bu yüzden Kiel ve ben onlara yardım etmeye gidiyoruz. Onlara yardım etmemizi istiyorsun, değil mi?"

Lezzetli meyveler ve tadı neredeyse komfiden daha güzel olan nefis hamur işleriyle dolu kahvaltı tabağına kaşlarını çatarak baktı. Ayakkabısı sandalyesinin altındaki teras taşına sürtündü. "Evet," diye itiraf etti.

"Bu yüzden gitmek zorundayız, *Ajiana*. Özür dilerim. İstedığinin bu olmadığını biliyorum. Ama ben bir Fey savaşçısıyım ve Rain de benim kralım ve kötü insanların Teleon halkına zarar verdikleri gibi başkalarına da zarar vermelerini engellemeliyiz."

Küçük, ince uçlu bir çatal aldı ve tabağındaki bir yığın soğutulmuş meyveyi itti. "Ama ben korkacağım

gitti." Çatalını tombul bir çileğe sapladı.

Bu itiraf Kieran'ın kalbini, çatalının keskin dişlerinin meyveyi şişlediği kadar kesin bir şekilde deldi. Başının üstüne bir öpücük kondurmak için eğildi ve gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. Ona Sisler'de geçirdiği zamanı, "köyde" nasıl orada olmadığını ve ona bir şey olduğu için ne kadar endişelendiğini anlatmıştı. Ve sonra uyanmış, kırılmış, acı çekmiş ve dehşete düşmüş. Ve o bir daha orada olmamıştı.

Ve şimdi onu terk ediyordu.

Bir sandalye çekip onun yanına oturdu ve eğilerek elini tuttu. "Lillis... *ajiana*... burası şu anda senin için dünyadaki en güvenli yer. Eğer öyle olmasaydı, söz veriyorum seni hiçbir sebeple terk etmezdim."

Lillis meyveyi ağzına attı ve ona bakmayı reddederek çiğnedi.

İçini çekti ve Kiel'in Lorelle'den aynı derecede soğuk bir karşılık aldığı terasın uzak köşesine doğru baktı.

"*Gitme vakti kem'jeto*," diyerek özel bir örgü üzerinde döndü.

Kieran masayı iterek ayağa kalktı ve terasa açılan açık kemere doğru yürüdü. Sol Baristani mermer sütunun yanında durmuş piposunu tütürüyor ve çocuklar kahvaltı ederken Kieran'ın ailesiyle konuşuyordu.

"Bizden memnun değiller," diye itiraf etti Kieran. "Keşke kalabilseydik -en azından yerleşene kadar- ama Orest kuşatma altında ve müttefikler sayıca az."

"Delilikleri iyi olacaklar," diye güvence verdi Sol. "Siz ikiniz gidip yapmanız gerekeni yapın. Ve kendinize dikkat edin."

Kieran başını salladı. "Kendinize iyi bakın Üstat Baristani. *Mela. Gepa*" Anne ve babasına sarıldı. Annesi oğlunu bu kadar erken kaybetmekten Lillis kadar memnun değildi ama yine de anlayışla karşıladı.

O bir Fey savaşçısıydı. Onun yeri kralının yanındaydı, Solan Toprakları zarar görmekten korurdu.

En azından o ve Kiel yalnız gitmeyecekti. Kieran'ın Massan'la tartışmasından sonra, Su ustası Loris v'En Mahr, Eimar'ın örneğini takip ederek koltuğundan istifa etmiş, Rain ve müttefiklerine destek olmak için Kieran ve Kiel'le birlikte Orest'e gitme niyetini beyan etmişti. Kararını açıklayan bir bildiri yayınladı ve

endişelerini paylaşan herkesi onlara katılmaya davet etti. Üç bin Fey ve kırktan fazla *shei'dalin* bunu yapmıştı.

Celiera~ Verlaine Ormanı

Mharog Azurel, Verlaine Ormanı'nın kuzey ucunda durmuş, çamurlu sabah güneşinin tenine vurmasını engellemek için uzun, kapüşonlu, siyah bir örtüye bürünmüştü. Bir zamanlar Işığın Şampiyonları olan o ve diğerleri artık Karanlığın yaratıklarıydı ve güneş ışığı etlerini ateş gibi yakıyordu.

Soluk göz kapakları kâbus gibi gözlerinin üzerine indi ve avını bulmak için ormanı taramak üzere başını yavaşça yarım daire şeklinde çevirdi. Bir Mharog'un yüz mil yakınına bir *shei'dalin* koyarsanız onu bulabilirdi. Bir *shei'dalin*'in Işığı - önceki Fey varoluşunda derin bir aşk ve neşe vaat eden aynı Işık - Mharog'un gözlerine cafcaflı bir güneş gibi parlıyordu. Ve Işığı o kadar ki ufku alev alev yakıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Tairen Ruhu'nun eşinin doğusunda daha küçük Işıklar - birçoğu - bir küme halinde uzanıyordu.

Nefret ve tiksinti onu tüketti. Rain Tairen Soul'un çılgılık atmasını ve öldüğünde kendi etini izlemek, yüzyıllar boyunca tadını çıkaracağı bir zevk olacaktı.

Gözleri şak diye açıldı. Boğazından bir tıslama sesi yükseldi. "Köy orada," dedi arkadaşlarına. Güneyi, daha küçük Işıklar kümesini gördüğü yeri işaret etti. "Tairen Ruhu ve eşi orada."

"Eğer Tairen Soul ve eşi köyü terk ettiyse, neden sadece değişip uçup gitmedi?" Mharoglardan biri olan Rachuss sordu.

"Bu orman tuzaklarla dolu," diye yanıtladı Primage Dur. "Zehirli oklar uçan her şeyi vurur. Eğer Tairen Ruhu kanatlanmaya çalışsaydı, ağaçların tepesini aşamadan ölmüş olurdu."

"O zaman kapana kısıldılar," diye homurdandı bir başka Mharog olan Angramar. "Onlara ulaşmak için Kuyu'yu kullanabilir miyiz?"

Dur başını salladı. "*Chemar*'ı bu bölgede tutmakta başarılı olmadık," dedi. "*Dahl'reisen* onları yerleştirdiğimiz kadar çabuk yok ediyor."

Azurel, "O halde onları yaya olarak takip edeceğiz," dedi. "Siz Büyücüler,

Askerleri al ve köye doğru yola çık. Chernos"-kapalı başını cüppeli bir başka Mharog'a doğru salladı-"yolunuzu kaybetmemeniz için size eşlik edecek. Geri kalanımız Tairen Ruhu ve eşini takip edecek."

"Başbüyücü'nün ne emrettiğini biliyorsun," diye itiraz etti Primage. "Kadına tek başına yaklaşmayacaksın."

"Yüce Büyücü bana kadını ona canlı getirmemi emretti ve ben de bunu yapacağım," diye karşı çıktı Azurel, sesi buzlu ipek kadar yumuşaktı. "Ama sen ve askerlerin bizi yavaşlatıyorsunuz."

Dur yerinde durdu. "Biz olmadan hiçbir yere gidemezsin, Mharog."

Cübbesinin uzun kolları tarafından gizlenen Azurel'in elleri yumruk şeklinde sıkıldı,

Uzun, siyah tırnakları etine batıyordu. Büyücülerden nefret ederek bir ömür geçirmişti. Karanlığı kucaklamak bunu değiştirmemişti. Sadece onları eskisi kadar sık öldürmediği anlamına geliyordu.

"Pekâlâ o zaman. Ayrılıyorruz. Büyücülerinizin ve askerlerinizin yarısını Chernos'la gönderin. Geri kalanınız bizi takip etsin. Ve devam edin."

Farel yavaşladı ve koşarak Rain ve Ellysetta'ya doğru geri döndü. "Eld, Verlaine'i ihlal etti."

"Büyücüler mi?" Rain sordu.

"Çok sayıda, hepsi mavi cüppeli. Bir garnizon askerin başındalar... Yanlarında bir Mharog var. Köye doğru gidiyorlar."

Ellysetta'nın yanaklarının rengi soldu. "Benim yüzümden mi?" diye sordu korkuyla. Gözlerindeki bağı bir çan önce çıkarmıştı. "Büyücü köyü bulmak için beni mi kullandı?"

"Bilmiyorum. Seni iyi koruduk ve gözlerini bağladık. Büyücü İşaretleri hakkında bildiğim her şey bana bunun dört İşarete karşı korunmak için yeterli olması gerektiğini söylüyor..."

"Ama?" Rain sordu.

Farel ona, savaşçıların haberler kötü olduğunda birbirlerine attıkları türden bir bakış attı. "Ama bizimle kesişme rotasında ilerleyen ikinci bir Eld grubu var... ve başlarında beş Mharog var."

"Geri dönmeliyiz," diye haykırdı Ellysetta. "Sheyl ve diğerlerine yardım etmeliyiz."

"*Nei*. Seni güvenli bir yere götürmek her şeyden önce gelir. Sheyl bunu anlıyor."

"Ama çocuklar! Cerlissa ve Bannon!" Rain, *Dahl'reisen* liderine doğru hamle yaptığında onu yakaladı.

"Ve eğer Eld bir şekilde sizi takip *ediyorsa*, geri dönmek onları doğrudan kadınlara ve çocuklara götürecektir. Şu anda Eld kuvvetleri bölünmüş durumda. Bu şekilde kalmaları hepimiz için en iyisi." Farel sesini yumuşatarak ekledi, "Ayrıca, Sheyl köyün tahliyesine çoktan başladı ve geri çekilmelerini korumak için takviye kuvvetler çağırdım. Onları ne kadar güvende tutabilirsem o kadar güvende olacaklar."

"Ama-"

Yağmur onun omuzlarını sıktı. "Farel haklı, Ellysetta."

"*Shei'tani, onların kadınları ve çocukları bu savaşçıların hayatlarında kalan tek Işıklar. Eğer Dahl'reisen'ler hâlâ Fey kalplerinin bir parçasını taşıyorlarsa - ki Tanrı onları korusun, ben taşıdığına inanmaya başlıyorum- kadınları ve çocukları tehlikedeyken bizimle kalıp sizi güvenli bir yere götürmeye çalışmak dayanabileceklerinden çok daha fazla eziyet olmalı. Bunun için onları azarlamayın.*" *Dahl'reisen'in* bakışlarıyla karşılaştı. "Eld kesmeden önce Verlaine'den çıkmayı başarabilir miyiz?"

"Rotamızı değiştirmeliyiz. Batıya doğru... belki güneybatıya... onları kuzeybatı köşesine gelmeye zorlamalıyız. Bu bize birkaç çan kazandıracaktır."

"Birkaç çan hiç olmamasından iyidir. Yolu göster."

Farel dönmeye başladı, sonra duraksadı. "Sheyl bana kadınlarımıza ve çocuklarımıza Solan Topraklar'da sığınma teklif ettiğinizi söyledi. Bu onun ısrarıyla mı oldu?"

"*Aiyah,*" diye itiraf etti Yağmur usulca. "Bu sabah bize senin çocuk odanı gösterdi... ve Murialisa'yı. Onu nasıl reddedebilirdim ki?"

"Bu yüzden sana gösterdi." Farel'in omuzları çöktü. "Bu saldırının olacağını gördü. Benden sakladı çünkü uzakta olduğumdan emin olmak istiyordu." Derin bir nefes aldı ve tekrar başını kaldırdığında yüz hatları bir kez daha tüm duygulardan arınmış taş gibi bir ifadeye bürünmüştü. "Onun gördükleri her zaman doğru çıkar, bu yüzden ben de onun gibi olmam gereken yerdeyim. Seni Gaelen'e götürelim ve hızımızı artırmamız gerek."

Farel arkadan gelen *Dahl'reisen* hatlarına bir emir . "*Kardeşlerim, Feyreisa'yı çembere alın! Koruma Halkası!*"

Dahl'reisen harekete geçerek iki kola ayrıldı ve mesafelerini korumaya dikkat ederek Ellysetta'nın etrafında dönmeye başladılar. Zarifçe koşular

Devrilmiş ağaçlardan atlıyor ve alçak dallardan şaşırtıcı bir hızla sıyrılıyorlardı. Yağmur ve Ellysetta buna kıyasla beceriksiz birer topaldı ve belli ki onları yavaşlatıyorlardı.

Farel omzunun üzerinden geriye baktı. "Ne bekliyorsun, Tairen Soul? Hadi koşalım."

Sheyl kapı kapı dolaşıp kimsenin unutulmadığından emin olmak için *dahl'reisen* köyündeki her odayı, köşeyi ve merdiveni kontrol ederken, köylülerin sonuncusu kalan *dahl'reisen*'lerin dikkatli gözleri altında çalılık tünelden aceleyle çıktı.

Üzerine çöken ağır bir yük hissinin eşlik ettiği bir aciliyet duygusu içinde çırpınıyordu. İkinci yeteneği de bazen böyle oluyordu. Net bir vizyon değil, sadece çağrısına kulak verene kadar onu takip eden itici bir ihtiyaç. Şimdi böyle bir zamandı.

Birinin hâlâ burada olduğu hissinden kurtulamıyordu. Birisi diğerleriyle birlikte gitmemişti.

"Sheyl, gitmeliyiz."

"Birkaç çan daha. Neredeyse bitirdim." Köydeki son ağaç ev kümesine, yerleşkenin en uzak çevresini saranlara giden bir asma köprüden hızla geçti. Bunlar duyarlıların yaşadığı evlerdi... Murialisa'nın ebeveynlerinin ve onlar gibi diğer çiftlerin evleri.

Damarlarındaki çarpıntı daha da güçlendi, göğsüne baskı yapan ağırlık daha da ağırlaştı, öyle ki nefesi sığ soluklarla geliyordu. Muri'nin evinin kapısını açtı ve odadan odaya koştu. Yatak odaları çılgınca toparlanmanın izleriyle doluydu: kıyafetler yatağın üzerine gelişigüzel yığılmıştı, çekmeceler ve gardıroplar açıktı, içleri darmadağındı. Ama hiç insan yoktu, Eld'in kaybedemeyeceği hiçbir şey yoktu. Evin gerçek hazineleri olan Muri ve ailesi gitmişti.

Sheyl arka kapıdan koşarak çıktı ve kümenin aynı katındaki üç evi daha kontrol ettikten sonra asma merdivenden aşağı atladı ve basamakların çılgınca sallanmasına neden oldu. Altındaki platforma sıçradı ve önüne çıkan ilk kapıyı açtı. O ev de, ondan sonraki ikinci ve üçüncü evler gibi boştu.

Ancak dördüncü ev...

"Burada kimse var mı?" diye bağırarak ön kapıdan içeri daldı. Çağrısının yankıları önce, boşuk bir çığlık duydu ve

o zaman .

Doğruca yatak odasına yöneldi ve kapıyı açtı. Erkeği dün gece Feyreisa'yı kurtarmaktan dönmeyenler arasında olan Carina, ter, anne suyu ve kanla ıslanmış, karmakarışık bir çarşaf yığınının içinde yatıyordu. Çenesi sıkılmış, elleri doğmamış çocuğunun sıkı, dalgalı tümseğini kavramıştı. Çocuk geliyordu... ve üç ay erken gelmişti.

Sheyl derin bir nefes aldı ve bıraktı. Kaderin aciliyeti ve ezici ağırlığı kaybolmuş, yerini sarsılmaz bir sükûnet ve mesafeli, hafif melankolik bir kabullenme duygusu almıştı.

Yani ölümü bu şekilde yazılacaktı.

Daha fazla savaşçı yoldaydı. Verlaine'in her köşesinden, bir gözcü nöbetinde olmayan tüm kılıçlar Eld istilacılarını durdurmak ve köylülerin kaçması için zaman kazanmak için yarışlıyordu. Ama Sheyl'i kurtarmak için zamanında gelemeyeceklerdi.

Odayı geçip yatağın başucuna gitti ve korkmuş, sancı çeken kadının elini tuttu. "Carina." Gülümseyerek kadının kızarmış alnını okşadı. "Merak etme canım. Ben buradayım. Seni bırakmayacağım."

Sabah boyunca ve öğleden sonraya kadar *dahl'reisen* cezalandırıcı bir tempo tutturdu. Hafif, kıvrak, yoğun ağaçlık arazide, dönüştükleri ormanın yaratıkları gibi hızla ilerlediler; yosunlu kayaların, ağaçların ve gürül gürül akan derenin üzerinden geçerken ayakları yere neredeyse hiç değmiyor, her adımda mükemmel bir zemin buluyorlardı. Çoğu Fey savaşçısı -en hızlı tempolarında bile- her çanın on beşinde dinlenirdi. *Dahl'reisen* sadece on kez dinlenirdi.

Sonunda Farel yarım çan dinlenme molası verdiğiinde, Rain ve Ellysetta nefesleri ve enerjileri tükenmiş bir halde yere yığıldılar. Etraflarında bazı *dahl'reisen'ler* oturmak için yosunlu bir kütük ya da devrilmiş bir ağaç buldu. Diğerleri ise sadece bacaklarını katlayıp durdukları yere oturdular.

Rain ve Ellysetta büyük bir meşe ağacının dibine oturdular. Farel belindeki kemerden bir şişe çıkardı ve onlara doğru fırlattı.

"Herastan gelen su," dedi onlara. "Saf suya en yakın şey Celieria'daki *faerilas*. Bu ikinize de yardımcı olacaktır."

Yağmur ona teşekkür etti ve şişesini açtı, önce aldı,

Şişeyi doldurması için Ellysetta'ya vermeden önce deneysel bir yudum aldı.

Rain meşeye yaslanıp bakışlarını gezintiye çıkardığında, yakınlardaki *dahl'reisen'in* içmeden önce *faerilas* ile *aşılanmış* suyu ellerine döktüğünü fark etti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu çenesini onlara doğru sallayarak.

Farel omzunun üzerinden baktı. "Kendilerini test ediyorlar. Heras'ın suları Karanlık'ın herhangi bir yaratığının derisini asit gibi yakar. Kardeşlik'teki tüm savaşçılardan günde en az bir kez ve her savaştan sonra tanıklık etmeden önce ellerine su dökmelerini isteriz. Kimin Gölge'nin içine çok fazla düştüğünü bu şekilde anlarız."

"Eğer ne yaparsınız?" Ellysetta sordu.

Farel ona sabit bir şekilde baktı. "Onları ormana bıraktık."

Bir *lirantın* çığlığı sessizliği bozdu. Ellysetta yutkundu ve başka tarafa baktı.

Farel ayağa kalktı. "Gitme vakti geldi."

Gözleri kapalı olan Azurel, Feyreisa'nın Işığı'nın konumunu kontrol etti. "Onları kaybediyoruz," dedi. "Bizi . Biz onlara ulaşamadan ormandan kurtulmuş olacaklar." Verlaine'den çıktıklarında, Rain Tairen Ruhu Değişebilir ve onu ve eşini yakalama umudu kaybolurdu. "Ne yapabiliriz?" Dur sordu.

Azurel seçenekleri hızla değerlendirdi ve iki hedefe olan mesafeyi ölçtü. "Kaç tane *Chemar*'ınız var?" Primage'ın kaşları şüpheli bir ifadeyle çatıldı.

"Neden?"

"Kaç tane?" Mharog'un boğazında, bir *porgilin* vurmada önce yaptığı uyarıya benzeyen alçak bir çingirak sesi titreşti.

Dur'un soğukkanlılığı kayboldu ve kendini tutmadan önce bir korku parıltısı ortaya çıktı. "Üç düzine."

Solgun, buyurgan bir el siyah cübbenin manşetinden uzandı. "On tanesini bana ver."

Primage tereddüt etti... sonra, bariz bir isteksizlikle, *chemar* taşlarıyla dolu kesesini teslim etti. Azurel taşlardan bir düzinesini yere, dökülmüş yaprak ve dal yığınının yanına döktü. Gözlerini kapadı ve zihninde bir görüntü çizdi. Yeşil Dünya onun çağrısıyla toplandı. Azurel'in

yapraklar dalgalandı, sonra dönmeye başladı. "Ne yapıyorsun sen?" Dur talep etti.

Dallar havaya kalktı. İnce uçları kırıldı ve yıpranmış uçlar, dökülen *chemar*'ın etrafında küçük pençeler gibi kıvrıldı. Kahverengi, ölü yapraklar birbirine örüldü, dokumanın dönen esintisinde tüyler gibi çırpındı.

"Yolculuğumuzu kısaltmak."

Farel onları gün batımına kadar zorladı. Soğuk yolculuk kekleri, *faerilalar* ve birkaç çan uykusundan oluşan akşam yemeği için birkaç çan istirahati istedi. Kardeşleri dinlenirken, *dahl'reisen* beşlileri her yönde birkaç mil keşif yaptı.

"Dinleyin." Arka kanadı gözetleyen beşli gruptaki savaşçılardan biri başını kaldırdı. "Bunu duyuyor musun?"

Kardeşleri başlarını eğip yarım saat dinledikten sonra başlarını salladılar. "Neyi duydu?" diye sordu *Dahl'reisen*.

Sonra rüzgâr yön değiştirerek onlara doğru esmeye başladı ve hava akımları beraberinde küçük, neredeyse algılanamaz bir ses taşıdı. Sürekli bir dizi halinde küçük ses patlamaları. Pop. Pop. Pop. Pop.

"O."

Ses daha da yükseldi ve yaklaştı.

"Şimdi duyuyorum," dedi *Dahl'reisen*'lerden biri. "Neredeyse bir elfin yaylı sesi gibi, sadece yüzlercesi bir arada. Ama ne -" Sesi . Gözleri irileşti. Yanında oturan *dahl'reisen*'e, bir Hava ustasına döndü. "Lirn, şuraya çık." Tepesindeki ağaç tepelerini işaret etti. "Acele et. Bize ne gördüğünü anlat."

Gümüşü beyaz Hava güçlü bir patlamayla toplandı ve *dahl'reisen*'i gökyüzüne fırlattı. Lirn yakındaki bir ağacın tepesindeki kalın bir dala kondu, sonra tekrar sıçradı ve en üstteki dallara ulaşana kadar zahmetsiz bir hızla ilerledi.

Patlama sesi yukarıda çok daha belirgindi ve Lirn başını sese doğru çevirdi... ve batan güneşin ışığında, orman örtüsünün bir tairen uzunluğundan daha fazla olmayan, kendisine doğru kanat çırpın uzak bir kara kuş sürüsünün kara lekelerini gördü.

Şok onu sersemleten birkaç dakika boyunca olduğu yerde dondurdu. Bunlar kuş olamazdı. Verlaine'in üzerinden uçan ve yaşayan hiçbir şey yoktu ve orman savunmasının çalıştığını biliyordu. Patlama seslerinin nedeni buydu...

Kuş sürüsüne sürekli zehirli oklar atılıyordu.

Yine de kuşlar uçmaya devam etti.

Gözlerini kısarak uzaktaki yaratıkları daha da yakınlaştırdı ve kanat gibi çırpınan ölü yaprakları gördü, o kadar çok okla diken diken olmuştu ki bu şey bir kuştan çok uçan bir tüy dikenine benziyordu. Okların etki etmemesine şaşmamalı. Zehir zaten ölü olan bir şeyi öldüremezdi.

Lirn'in odağı aşağıya kaydı. Kuş benzeri yaratıkların pompalanan kanatlarının altından minik çubuk bacaklar sarkıyordu... ve her bir dal benzeri pençede parıldayan beyaz bir taş vardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Gitmemiz gerek. Eldler *Chemar*'ı ormana göndermenin bir yolunu buldular." Farel'in acımasız sözleri Rain ve Ellysetta'yı ayağa kaldırdı. Kuş benzeri yaratıklar hakkında hızlıca açıklama yaptı. "Hâlâ yirmi mil uzaktalar ama hızla yaklaşıyorlar. Gözcüler onları yok etmeye çalışacak."

"Onları atlatabilir miyiz?" Rain sordu.

"*Nei*. Açık bir alanda en yüksek hızımızda bile bu yaratıkların uçtuğundan daha yavaş koşarsınız. Bir çan içinde üzerimize gelecekler. Bir Çelik Duvar inşa etmek için otuz altı gönüllü istedim bile. Bu bize en azından biraz zaman kazandıracaktır."

"Beş Mharog ve çok sayıda Büyücü karşısında otuz altı kişi bile yeterli olmayacaktır."

"Biliyorum ama ilk duvar yıkıldığında bir tane daha, bir tane daha inşa ederiz. Verlaine'den Değişim'i gerçekleştirene kadar ne kadar gerekiyorsa."

"Çelik Duvar nedir?" Ellysetta sordu.

Cevabı Rain verdi. "Tek bir düşmanın bile geçmesine izin vermeden durup ölümüne savaşacak savaşçılardan oluşan bir hattır. Duvarlarını bir kez inşa ettiklerinde, oradan ayrılmalarının tek yolu zafer ya da ölümdür."

"Ne?" Ellie doğru duyduğuna inanamıyordu. "Ama bu intihar!"

"Tek seçenek bu." Farel, Ellysetta'nın dehşet dolu bakışlarına karşılık vermek yerine gözlerini Rain'in gözlerinde sabit tuttu. "Sınırlardan daha fazla *dahl'reisen* çağırdım ama en yakınları hâlâ üç çan ötede."

"Gitmemiz gerek. Eldler *Chemar*'ı ormana göndermenin bir yolunu buldular." Farel'in acımasız sözleri Rain ve Ellysetta'yı ayağa kaldırdı. Kuş benzeri yaratıklar hakkında hızlıca açıklama yaptı. "Hâlâ yirmi mil uzaktalar ama hızla yaklaşıyorlar. Gözcüler onları yok etmeye çalışacak."

"Onları atlatabilir miyiz?" Rain sordu.

"*Nei*. Açık bir alanda en yüksek hızımızda bile bu yaratıkların uçtuğundan daha yavaş koşarız. Bir çan içinde üzerimize gelecekler. Bir Çelik Duvar inşa etmek için otuz altı gönüllü istedim bile. Bu bize en azından biraz zaman kazandıracaktır."

"Beş Mharog ve çok sayıda Büyücü karşısında otuz altı kişi bile yeterli olmayacaktır."

"Biliyorum ama ilk duvar yıkıldığında bir tane daha, bir tane daha inşa ederiz. Verlaine'den Değişim'i gerçekleştirene kadar ne kadar gerekiyorsa."

"Çelik Duvar nedir?" Ellysetta sordu.

Cevabı Rain verdi. "Tek bir düşmanın bile geçmesine izin vermeden durup ölümüne savaşacak savaşçılardan oluşan bir hattır. Duvarlarını bir kez inşa ettiklerinde, oradan ayrılmalarının tek yolu zafer ya da ölümdür."

"Ne?" Ellie doğru duyduğuna inanamıyordu. "Ama bu intihar!"

"Tek seçenek bu." Farel, Ellysetta'nın dehşet dolu bakışlarına karşılık vermek yerine gözlerini Rain'in gözlerinde sabit tuttu. "Sınırlardan daha fazla *dahl'reisen* çağırdım ama en yakınları hâlâ üç çan ötede."

"Hayır!" Ellysetta doğrudan Farel'in önüne geçerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musunuz? Ya hepimiz gideriz ya da hepimiz kalırız. Ama hiçbiriniz geride ölüme terk edilmeyeceksiniz. Buna izin vermeyeceğim." Öfkeli sesi çınladı ve çok sayıda *dahl'reisen* şaşkınlıkla başını çevirdi.

Farel eğildi. "Endişen takdire şayan *kem'falla*, ancak Gölgelelerin Kardeşliği olan bizler artık Solan Topraklar'ın ihtişamı içinde yaşamıyor ve onun kanunlarına hesap vermiyoruz. Hâlâ ona hizmet ediyor olsak da, kendi kendimizi yönetiyoruz."

"Yağmur..."

"*Nei, shei'tani*. O haklı. Hiçbir görev ya da yemin onu ne sizin ne de benim emrime bağlar. Ayrıca, bu onurlu bir ölüm." Farel'in bakışlarıyla karşılaştı. "Adamlarını seç."

"Bu çok anlamsız!" diye itiraz etti. "Otuz altı adamı ölüme mahkum etmeden önce en azından Mharog'dan kaçmayı deneyelim!"

Ama Farel çoktan uzaklaşmış, gönüllü istemek için savaşçıları çağırıyordu.

Ellysetta eşiyle yüzleşmek için döndü. "Fey savaşçılarını kaybetmeye devam etmeyi göze alamaz, Rain."

"Bu adamlar zaten kayıp, *shei'tani*, ama bu bazılarının onurlarını yeniden kazanmaları için bir şans."

"Scorch onuru! Yağmur, çocuk doğurabilirler -Fey çocukları. Solan Topraklar'a yeniden hayat getirebilirler."

"*Aiyah*, onlar çocuk doğurabilir ve bu tanrıların bir lütfudur. Ama Solan Topraklar'ın gerçek umudu sizsiniz, *shei'tani* -bu *dahl'reisen*'ler *değil*-" Kız yüzünü buruşturup dönmeye başlayınca, adam onun omuzlarını sıkıca kavradı ve küçük bir sarsıntı geçirdi. "Beni dinle. Doğruluk Gözü'nün beni bulmam için gönderdiği kişi sensin. Tairen'i kurtardın ve doğurganlığı Fey'e geri getirdin. Gaelen onlara, köylerindeki her erkek, kadın ve çocuğun hayatına mal olsa bile senin hayatını korumalarını söylemekte haklıydı. Ve onlar da onun emrine uymakta haklılar."

Ellysetta kaşlarını çatı ve uzaklaşmak için kendini kurtardı. Hayatı boyunca Fey'in görkemli tarihini okumuş ve Karanlık'ı durdurmak için canlarını veren asil Fey kahramanlarının cesur ölümlerini anlatan tarihlere gözyaşı dökmüştü. Ama uğruna öldükleri kişi kendisi olduğunda aynı şeyi hissetmiyordu.

Onları durduramayacağını biliyordu. Fey savaşçıları bir eyleme onurlarıyla bağlı olduklarında, hiçbir şeyin yollarına çıkmasına izin vermezlerdi. Asil, taş kafalı aptallar. Eğer onları cesaretlerinden dolayı bu kadar sevmeseydi, inatçılıkları yüzünden onları kendi elleriyle öldürmek isterdi.

Rain'e ters ters bakmak için geri döndü, çenesi sabit, kolları çaprazdı. "*Öyle olsun. Ama benim için ölebiliyorlarsa, gitmeden önce onları kutsayabilirim.*"

Rain onun suratına bir yumruk indirseydi bile daha şaşkın görünemezdi. "*Ellysetta, nei. Onlara dokunamayacağını biliyorsun.*"

Dudakları gerildi. "*Onlar yüzyıllardır her gün acılarıyla yaşıyorlar. Elbette ben de birkaç dakika dayanabilirim.*"

"*Onların gerçek acılarının ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Bunca zamandır seni koruyorlardı. Sen sadece bir kısmını hissediyorsun.*"

"*Gaelen'e dokunduğumu unutuyorsun.*"

"*Ve neredeyse ikimizi de öldürüyordu,*" diye hatırlattı ona acımasızca. "*Taşıdıkları acı bir Fey kadınının taşıyamayacağı kadar büyük.*"

O anda neredeyse bocaladı. Gaelen'in kayıp ruhunun paramparça eden azabını hatırladı. Ama sonra diğerlerinin metanetli yüzlerine baktı.

Çok fazla acı çekmiş, korumak için ruhlarını kaybettikleri insanlar tarafından aşağılanmış ve dışlanmış olan *dahl'reisen*, yine de asil bir şekilde onları korumak için çabaladı ve kararlılık yeniden çiçek açtı.

"O zaman dayanmama yardım et. Bana güç ver."

"*Shei'tani*, delirmeye çok yakınlım, şu anda tek bir rasa iyileştirmene dayanabileceğimden şüpheliyim."

Dudağını ısırdı. *Rasa*'nın *Rain*'i nasıl iyileştirdiğini, zihinsel bariyerlerini parçalamaya ne kadar yaklaştığını hatırladı ve o zamanlar bağ deliliğinin pençesinde değildi. Bunu ona tekrar yapamazdı. Ama *Dahl'reisen*'in ölüme doğru yürümesine ve hiçbir şey yapmamasına da izin veremezdi.

"O zaman onları el sürmeden kutsayacağım. Çünkü öyle ya da böyle bunu yapacağım. Onlara bu kadarını borçluyuz."

* * *

Otuz altı *dahl'reisen*'den çok daha fazlası onun için hayatlarını feda etmek üzere öne çıktı. O kadar çok ki Ellysetta bunu görünce neredeyse ağlayacaktı. Ona büyük bir kararlılık ve gururla bakıyorlardı. *Rain*'in güvencelerine rağmen, bu kadar çok ölümsüz yaşamın onunki için feda edilmesi doğru görünmüyordu.

Yaşayan bir eşi ya da çocuğu olan herhangi bir *dahl'reisen*'in hizmetini reddetmek dışında onları caydırmak için başka bir girişimde bulunmadı. "Benim adıma hiçbir kadın dul, hiçbir çocuk yetim kalmayacak," diye ilan etti. Sesindeki bir şey ya da belki de gözlerindeki savaş ışığı onları sözünü dinlemeye ikna etmiş olmalıydı, çünkü iki düzine gönüllü başlarını eğip geri çekildi ve istediği gibi geri çekildi.

Geriye kalanlar arasından Farel otuz altı uzun boylu, sert adam seçti, hepsi de Farel onları seçtiğinde daha da uzamış ve sertleşmiş gibiydi. Onlara son emirlerini ve vedalarını verirken etrafında halka oluşturdular. İş bittiğinde her *dahl'reisen* boynundaki Ruh Görevi kristalini çıkarıp Farel'e uzattı. Bu jest Ellysetta'nın kalbini delip geçti. Bunu neden yaptıklarını sormadan biliyordu: Kesin ölüme giden savaşçılar Eld'e *selkahr*'a saptırması için daha fazla Tairen'in Gözü vermezlerdi.

Otuz altı kişi ayrıldığında, "Bekle," diye emretti. "*Shei'dalinlerin* Fey savaşçılarını kutsamadan önce onları kutsaması adetten değil midir?

savaşı girmek mi? "

Dahl'reisen'lerin yüzünde şok dalgaları belirdi ve onlara yaklaştığında geri çekildiler, önce Farel'e, sonra Rain'e endişeli bakışlar fırlattılar. Ellysetta durdu. Bu adamları okul bahçesinde erkekleri öpücüklerle tehdit eden bir kız gibi kovalamayacaktı. "Rain, söyle onlara."

Yağmur saf taştan oyulmuş bir yüzle, "Feyreisa gitmeden önce seni k," dedi.

Dahl'reisen'ler oldukları yerde durdular. Etraflarındaki kardeşleri şaşkınlık, dehşet ve onaylamama karışımı bir duyguyla kendi aralarında mırıldandılar.

"Buraya, yanıma gel," diye emretti.

Savaşçılar belirsiz bakışlar attılar, sonra isteksizce ona yaklaştılar, bir adam boyu uzakta durdular ve bir dizlerinin üzerine çöktüler.

Yanında Rain olduğu halde ilk savaşçıya yaklaştı. "*Shei'tan*'ımın hatırı için sana dokunamam," dedi. "Ama kalkanlarınızı indirmenizi istiyorum."

Dahl'reisen dehşet içinde geri sıçradı. "*Teska, kem'falla*," diye yalvardı, "*sheisan'dahlein* onuru yerine Gölge Yol'u seçtiğim için yeterince utanç taşıyorum. Beni kalbimdeki kötülüğü seninle paylaşmaya zorlayarak ruhumu daha fazla karartma. Sadece kutsama sözlerini söylemen yeterli ve hak ettiğimden de fazlası."

Kalbinde öfke çiçekleri açtı. Bu adamın onun adına ölmek üzere olması ona iğrenç geliyordu ama yine de kendini kötü ve basit bir iyiliğe layık görmüyordu. "Adın ne senin?"

Dahl'reisen başını kaldırdı. Gözleri lavanta rengindeydi, neredeyse Rain'inkilerle aynı tonda. "*Varian, kem'falla*."

"Varian, eğer kalbinde kötülük olsaydı, beni ondan korumak için bu kadar uğraşmazdın." Çenesini kaldırdı ve hepsine dik dik baktı, gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu. "Siz buna layıksınız. Hepiniz layıksınız. Bundan asla şüphe etmeyin."

Bu gururlu, cesur adamların halkları için savaştıklarını ve acı çektiklerini, ancak ödül olarak sürgün ve işkence dolu bir hayat aldıklarını düşündükçe içinde şiddetli bir öfke yanıyordu. Ve o zaman bile kendilerini reddeden halkı savunmaya devam etmişlerdi.

Onları reddetmeyecekti. Utanç içinde kendisinden izin vermeyecekti. Onları yollarından alıkoyamazdı ama

sevilmediklerine ve değersiz olduklarına inanarak ölümleriyle yüzleşmelerine izin vermeyecektir.

Ellie uzandı ve ellerini Varian'ın yüzünün iki yanına koydu. Ona dokunmadı ama yine de acısı ve çaresizliği sinirlerine çılgılık attırıyor, korumasız bedeninden hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu. Boğuk bir çılgılık attı. Ruhunun ıstırabı çok yoğundu, elini sıcak bir ızgaranın üzerine koyup eti kavrulurken orada kalmasını istemek gibiydi. Ama Varian kalkanlarını tekrar kaldırmaya başladığında, "Yapma!" diye bağırdı ve onu durdurmak için şiddetli bir Ruh ağı ördü. Tairen yavrularını kurtarmak için savaşmış ve kazanmıştı. Bu savaşı da savaşp kazanacaktı.

Rain'in elleri onun omuzlarını kavradı. İçine sevgi ve güç aktı. "*Kutsamanı ör, shei'tani. Ben seninleyim.*"

Onun dokunuşuyla, huzur öfkeli duygularının üzerine yerleşti ve *dahl'reisen'in* umutsuzluğunu susturdu. Gözlerini kapadı, duygularını topladı ve *shei'dalin'inin* aşkının parlayan altın büyüsünü çağırdı. Şiddetli sevgi. Tereddütsüz kabullenme. Aidiyet. Aile. Ellysetta bu duyguları ve anıları düşüncelerine ördü ve yüzünü havada asılı avuçlarının arasında tuttuğu savaşçının zihnine ok gibi gönderdi.

"Beni onurlandırdın, Varian. Tanrılar izlesin ve güvende tutsun. Benim kutsamam ve sevgimle git ve eğer yapabilirsen bana geri dön." Geleneksel *shei'dalin* öpücüğünü Varian'ın alnına kondurmak yerine, özünden küçük, ısıltılı bir patlamayı Varian'ın üzerine akıtarak onun korkunç kederini emdi ve yerine sevgisini geri verdi.

Kadın onu bıraktığında başını eğdi ve beceriksizce kalkanlarını düzeltti. Gözyaşı dökmekten aciz *dahl'reisen* gözleri kuru kalsa da, omuzları duygularının gücüyle titredi. Fey'cha kemerlerini karıştırdı ve birçok siyah saplı hançerden birini çekip çıkardı. Avucunu kesip altı damla kanın küçük bıçağın üzerine düşmesine izin verirken ve kan yemini ederken hem elleri hem de sesi titriyordu. "Bir *dahl'reisen'in* bu onura hakkı olmadığını biliyorum," dedi Rain'e bakarak, "ama bu yemine tanıklık edilmesini istiyorum."

"Tanıklık etti," diye kabul etti Rain. Farel'e baktı. "Bağ için bir saniye gerekiyor."

"Seni hiç anlamıyorum, Tairen Soul," diye mırıldandı *dahl'reisen* generali, yüz ifadesi onaylamama ve inanmama arasında gidip geliyordu.

Sonra Varian'a döndü ve havladı, "Şahit olundu. Tanrılar hepimizin lanetlenmiş ruhlarına merhamet etsin."

Varian'ın kılıcı kısa bir süreliğine parlayarak bağı mühürledi ve kabzasını Ellysettaya uzattı.

Fey'cha'yı aldı ve Rain, Varian'ın çeliğini çivili kırmızı derisine işlenmiş diğer *lu'tan* çeliğinin yanına eklemek için hızlı bir Toprak örgüsü ördü. "Solan Topraklar'da ailen var mı Varian?"

İrkilen *dahl'reisen*, cevap vermeden önce yol göstermesi için Rain'e baktı: "*Aiyah, kem'falla*. İki küçük kardeşim var - en azından Savaşlar sona erdiğinde öyleydi."

"Peki ya ailen? "Savaşta öldüler."

"Kardeşlerinizin adı ne?"

"Ben *Dahl'reisen'im*. Onların isimlerini söylemem."

"O zaman onları bana Ruh'ta ör. Kardeşlerin bilmeli ki, *dahl'reisen* olsun ya da olmasın, sen kalbinde onurlu bir savaşçı ve bir Işık şampiyonu olarak kalacaksın. İsimlerini istiyorum ki onlara söyleyebileyim."

Kısa bir tereddütten sonra Varian ona Ruh'un ince bir ipliğiyle isimleri söyledi ve sanki bunları zihninde bile söylemenin korkunç sonuçlarından korkuyormuş gibi fısıldadı. "*Onlar Lissilin'den Silvannis ve Moren vel Chera*."

"*Beylah vo, Varian vel Chera*."

Rain'in eli sırtının küçük kısmına dokundu. ", *shei'tani*."

Derin bir nefes aldı ve kalkanları olmayan bir *dahl'reisen'e* bu kadar yakın durmaktan kalan acıyı içine çekti. "*Onun acısı konusunda haklıydın. Sen olmasaydın buna katlanabileceğimi sanmıyorum*."

Yağmur yanında olduğu halde Ellysetta kalan savaşçıların her biri için kutsama duasını tekrarlardı. *Shei'dalin'in* sevgisi *dahl'reisen* ruhlarını örten hissiz, duygusuz bariyeri yırtarken, teker teker eğilip hıçkırığa hıçkırığa ağıladılar. Teker teker ona kan yemini ettiler ve Solan Topraklar'dan ayrıldıklarında hâlâ hayatta olan ailelerinin isimlerini ona verdiler.

Ayağa kalktıklarında teker teker Ruh Görevi kristallerini Farel'den aldılar ve Ellysetta'ya sundular.

Teklif edilen kristalleri hemen kabul etmedi. Tek düşünebildiği, bir Fey'in bir *shei'dalin'e* kristallerini verme geleneği idi.

onun adına ölen savaşçılar. Onları kutsamış olsa da, onları durduramayacağını bilse de, kendisini kurtarmak için kendilerini feda etmeleri onu dehşete düşürmüştü.

"Ellysetta," diye fısıldadı Rain'in Ruh sesi zihnine. "Yüzlerine bak. Gözlerinin içine bak. Onlara onurlarını ve umutlarını geri verdin. Bu onlar için bir fedakârlık değil. Bu onların kurtuluşu."

Ellysetta en yeni *lu'tanına* baktı ve Yağmur'un haklı olduğunu anladı. *Dahl'reisen'lerin* normalde çok gölgeli ve asık suratlı olan gözleri daha aydınlık görünüyordu, hatta hevesle parlıyordu. Bunlar ilk savaşlarına zafer ve kahramanlık gibi yanlış beklentilerle koşuşturan masum çocuklar değildi. Bunlar, yüzleşmek üzere oldukları şey hakkındaki acı gerçeği bilen, savaşta sertleşmiş savaşçılardı. Ve yine de kaderlerini isteyerek, hatta sevinçle kucakladılar.

Elini uzattı ve *sorreisu'kiyrlerini* kabul etti. "Dönene kadar bunları senin için saklayacağım."

Lu'tanlar geri çekildi. İçlerinden biri Dünya'yı dokudu ve derileri siyahtan canlı aleve renk değiştirdi, göğsünde yeşil gözleri büyülü bir ışıkla parlayan altın bir tairan rampantı vardı.

Hep bir ağızdan, "*Miora felah ti'Feyreisa!*" diye bağırdılar.

Tezahüratlarının son yankıları da kaybolmadan önce Ellysetta'nın omurgasında tanıdık, buz gibi bir ürperti belirdi. Dizlerinin bağı çözüldü ve düşmemek için Rain'in kolunu tutmak zorunda kaldı. "Yağmur-" Sesi bir iniltiyle kesildi, çünkü acı veren bir iğrençlik battaniyesi onu içine çekmişti.

"Sorun nedir?" Farel sordu.

Rain bakışlarını ona doğru çevirdi. "*Chemarların* hepsi yok edilmedi. Kuyu açık. Mharoglar burada." "*Shei'tani, kaçabilir misin?*"

Nefes aldı, karnında kıvrılan hastalıklı acıyla nefes almaya çalıştı. *Dahl'reisen* korunuyordu. Mharoglar korunmuyordu ve onların tiksindirici dehşeti daha önce hissettiği her şeyden daha kötüydü. "Ben ," diye . "Hadi gidelim."

Farel eliyle işaret etti ve *dahl'reisen* koşmaya başladı.

Ölüm için gönüllü olan otuz altı kişi ters yöne doğru koşarken, gözlerindeki sevinç yerini ölümcül bir kararlılığa bıraktı.

"Nedir bu?" Primage Dur gözlerini kısarak ormandaki büyü ışıltısına baktı

onlardan önce. Kırmızı deri giymiş on iki parlak savaşçı, budaklı ağaçların arasına serpiştirilmiş, Eld'in ilerlemesini engelliyordu. "Kim bunlar?"

"*Dahl'reisen*," diye tısladı

Azurel. "Onlar... şarkı mı söylüyorlar? "

"Fey savaşçılarının 'On Bin Kılıç' adlı şarkısı." Mharog yere tükürdü. "Hiçbir *dahl'reisen* bu şarkıyı söylemez."

Ama şarkı . Feyreisen'in arkadaşı ne yapmıştı da *dahl'reisen* Fey'in tüm vahşi gururu ve neşesiyle şarkı söyleyecekti?

Büyülerinin ısıltısı kalın, güçlü ipler halinde birleşmeye başlarken bile şarkı söylemeye devam ettiler. Ateş, Toprak, Hava, Su, Ruh... ve sonra Azrahn. "Azrahn'ı özgürce kullanıyorlar." Bu mesafeden bile, yasaklanmış gizemin tatlı ürpertisi dişlerinin arkasının ağrmasına ve kendi gücünün tepki olarak yükselmesine neden oldu. "En azından içlerinden biri bu konuda usta. Ya da çok az fark yaratacak kadar yakın."

"Aptal, aptal Fey. Hiç öğrenmiyorlar mı?" Primage dudak büktü, gözlerini kapadı ve bir Büyücünün huzurunda Azrahn dokuyan aptalları işaretlemek için uzaklara bir Azrahn kırbağı gönderdi. Bir an sonra alaycılığı soldu. Kaşları çatıldı. İşareti hedefini bulamamıştı. "Bu da ne?" Büyücü Azrahn'ı tekrar döndürdü ve *dahl'reisen* yine onun iddiasından kaçtı. "Bir şekilde kendilerini İşaretlerime karşı korumaya almışlar."

"Aynen öyle." Azurel yumruklarını, bir zamanlar kullandığı kavisli *meicha* palalarının yerini alan, belindeki uzun, siyah bıçaklı bıçakların kabzalarına geçirdi. Kana susamış bir hevesle gülümsedi. "Dövüşürken bıçaklarımı ıslatmayı tercih ederim."

Yanıdaki diğer Mharoglar boğazlarının derinliklerinde hırlıyordu ve Azurel onların da hâlâ Feymiş gibi şarkı söyleyen bu *dahl'reisen*'lerin kanını dökmek için en az kendisi kadar istekli olduklarını hissedebiliyordu. Bir zamanlar çok sevilen bu şarkı, Mharog'un kaybettiği her şeyin, artık nefret ettikleri her şeyin bir sembolü gibiydi.

Hiçbir uyarı olmadan, arkalarındaki Eld askerleri boğuk nefesler verdi ve yere yığıldı. Onlar düşerken bile, kırmızı bir Fey'cha Azurel'in her zaman mevcut olan kalkanlarından sıyrıldı ve yanında duran Eld yüzbaşısının korumasız elini kesti. Kaptanın gözleri kanayan elini görünce dehşet içinde açıldı. Parmakları kasıldı. Sonra tairan zehri damarlarında hızla yayılırken kolu titremeye başladı.

Birkaç dakika içinde nefes nefese kaldı ve ağzının kenarlarında beyaz bir köpük köpürürken boğazını tuttu. Zehir beynine ulaştı ve yere yığıldı, taş kesilmişti, gözleri bakıyordu.

Azurel tek ayağıyla cesedi kenara itti ve etraflarındaki ağaçları taradı. Bir başka Fey'cha yaylın ateşi Büyücülerin aceleyle kurdukları kalkanlardan sekti, ardından ilk *dahl'reisen* grubundan gelen on iki katlı bir örgü ön kalkanlara çarptığında sarsıcı bir patlama oldu.

"Bu on iki kişi yalnız değil. Okçularınız kanatlarımızı temizlesin." Azurel büyücülerin dikkatini iki yanlarındaki sık ormana yöneltti. Hiçbir şey hissedemiyordu ama *dahl'reisen* beş Mharog ve bu kadar çok Büyücüye karşı sadece on iki kılıç gönderecek kadar aptal değildi.

Dur, Azrahn'ın kırıbacına komutu şaklattı. "*Okçular, ateş. Yanlarımıza sel'dor yağdırın!*"

Hava uçan oklarla siyaha döndü. Azurel yakından izledi ve Fey kalkanlarına çarpan *sel'dor*'un enerji parıltılarını aradı. *Dahl'reisen'in* kuşkusuz etkileyici görünmezlik örgüleri *sel'dor'u* engelleyecek kadar güçlü kalkanları tamamen gizleyebilirse çok şaşıracaktı.

"*Biri şuradaki büyük ateş meşesinde, diğeri de şu kayalıkların yanında. Solumuzdaki ağaçlarda iki tane daha var. Toprak, emrimle. Onları ağaçlardan silkeleyin. Şimdi!*"

Yeşil Toprak iki Mharog'dan dışarıya doğru yayıldı ve Azurel hem soluna hem de sağına doğru dalgalanan akışları yönlendirdi. Yer sarsıldı ve kabardı. Yuvarlanan kaya yığını titredi, devasa kayalar kayarak düştü ve orada siper alan *dahl'reisen* keskin bir çığlık attı ama hemen sustu. Yakınlarda, ikinci *dahl'reisen'i* koruyan büyük meşe, güçlü şiddetiyle çılgınca sallandı. Güçlü bir iniltiyle ağaç devrildi ve dallardaki *dahl'reisen* yere yuvarlanırken, Mharog'lardan ikisi altı katlı bir örgüyle kalkanlarını kırdı ve Dur da savaşçıyı ikiye bölen bir Büyücü Ateşi patlamasıyla onu takip .

Sağ taraftaki ağaç sırası titredi ama iki Mharog'un saldırısı karşısında sağlam durdu, zira Toprak'ın ustalıkla ördüğü karşıt bir örgü dalgalanan gücü yok etti. Eld okçuları bir kez daha dikenli ok yağdırırken, Büyücüler de ormanı mavi-beyaz Büyücü Ateşi küreleriyle doldurdu. Mharog'ların ayaklarının altındaki toprak aniden sarsıldı,

dengelerini bozan ağır bir sarsıntı.

Piyade düzeninin arkasından bir haykırış yükseldi ve Azurel dönüp Eld askerlerinin birbirlerini kesip biçerken vahşi hırıltılarla dişlerini gösterdiklerini gördü. Ağır bir siyah ve eflatun örgü Eld'in üzerinde bir kefen gibi uzanıyordu. Örgüyü kaynağına kadar takip etti etkileyici görünmezlik örgüleri tarafından gizlenen daha fazla *dahl'reisen*- ve onlara Ateş, Hava ve Azrahn'ın kabarcıklı bir kombinasyonunu fırlattı, ancak bu patlama başka bir altı kat kalkana karşı zararsız bir şekilde patladı.

Ön taraftan, bir başka acımasız, on iki kat çekiç ön kalkanları kırdı. Yoğun bir Ruh ve Azrahn örgüsü makattan fırlayarak iki Büyücüye çarptı ve onlar da aniden dönüp kendi kardeşlerine Büyücü Ateşi fırlatmaya başladılar; kendi kırmızı Fey'cha'sı onları yok etmeden önce yarım düzine Büyücüyü ve Azurel'in kalkanlarını saçlarını dağlayacak ve yüzünün yan tarafını yakacak kadar yaktılar.

Azurel yanmış etine dokundu. Gözleri kısıldı.

"Siz Büyücüler için mücevherlerinizi hak etme zamanı, Dur," diye hırladı Azurel Büyücüye. "Tüm askerleriniz kendilerini katletmeden ve zayıf fikirli Büyücüleriniz geri kalanımızı öldürmeden önce Ruh efendilerini ortadan kaldırın. Ve kolayca yön değiştiren küçük ateş toplarınızı değil, tekme atan bir şey gönderin. Ruh döndürenler enerjilerinin çoğunu illüzyon örgülerine yönlendiriyor ama diğerleri onları koruyor. Mharog öndeki bıçakların icabına bakacak."

Dur acımasızca başını salladı. "Büyücüler!" Mavi-beyaz Büyücü Ateşi Büyücü'nün ellerinde toplandı, parlayan bir top büyüdü ve daha parlak hale geldi, Büyücü'nün yüzündeki konsantrasyon ve gerginliği aydınlatarak ona güç verdi. Devasa ateş topları Büyücü'nün ellerinden doğrudan Ruh Efendisi'ne doğru fırladı. Mharog dört katlı bir örgü örerek Ruh Efendisi'nin etrafını çevirdi, böylece Büyücü Ateşi'nin yolundan sıçrayamadı.

Kapana kısılan *dahl'reisen* görünmezlik örgüsünü bıraktı. Yaklaşan ateşle gözünü kırpmadan yüzleşti ve onun tüketen ağızına doğru meydan okurcasına haykırdı: "*Miora felah ti'Feyreisa!* "

Büyücü Ateşi ona saplandı ve gök gürültülü bir patlamayla alevlendi. Ateş dağıldığında, *Dahl'reisen* Ruh ustası gitmişti. ayakta tutacak enerjisi olmadan, örgüsü çözüldü ve kontrolü altındaki Eld askerleri kendilerine geldi, kendilerini salladılar ve şok içinde etrafa baktılar.

Dur diğ er Ruh ustalarını da aynı şekilde ortadan kaldırdı ve bundan sonra hava uçan Fey'cha, Büyücü Ateşi, oklar ve büyüyle doldu. Kalan *dahl'reisen* kısa ama yoğ n bir savaştan sonra düştü.

Son  len lavanta gözlü bir *dahl'reisen'di*.  l mc l bir yara almış, vücudunun alt yarısı harabeye dönmüş bir halde yatıyordu. Azurel yaklaşırken, düşen adam kanlı, muzaffer bir g l msemi verdi ve kırmızı bir Fey'cha'yı kendi göğsüne sapladı.

"*Miora felah ti'Feyreisa,*" diye fısıldadı vücudu kasılırken. Bir an sonra gözleri karardı ve başı bir yana düştü.  l rken bile yüzündeki g l msemi devam ediyordu.

Azurel cesedin yanında diz çöktü. Azrahn onun çağrısına geldi,  l  adamın ruhunu  ağrırmaya çalışırken avucunun içinde dönüyordu.

Ama Mharog olduğu beş yüz yıl boyunca ilk kez bir şey onu engelledi.

Kaşlarını  atarak Azrahn dokumasına daha fazla enerji yükledi ve *dahl'reisen'in* ruhunu çağrısına cevap vermeye zorlamaya çalıştı.

Yine de gelmedi.

Bunun yerine, büyük ve k r edici bir ışık ona doğru koştı. Öfkeli, meydan okuyan aşk, o kadar sıcaktı ki ruhunun buzunu  atlattı ve titretti. Ani, nefessiz bir dehşetle Azrahn örgüsünü parçaladı ve kendini *dahl'reisen'in* cesedinden uzağa fırlattı.

"Sorun nedir?" Dur sordu.

Azurel keskin bir küfür savurdu ve ayağa kalktı. "Ruhu bağlı.  ağrılamaz."

"Ne demek 'bağlı'? Neye bağlı?"

"Ona, seni aptal. Ruhu ona bağlı. Kana bulanmış."

Azurel bir sonraki en yakın *dahl'reisen* cesedine doğru yürüdü. Beyaz ışıkla yüzleşmek için kendini  elikleştirerek, ikinci *dahl'reisen'in* ruhunu  ağrırmaya çalıştı. O da çağrısına karşı geldi. Tıpkı bir sonrakinin, bir sonrakinin ve bir sonrakinin yaptėı gibi. "Hepsi kana bulanmış. Her biri kavurucu. Bu yüzden Azrahn'ı  rd klerinde onları işaretleyemedin." Azurel'in yumrukları sıkıldı ve dişleri birbirine vurdu. "Rainier vel'En Daris'in, *dahl'reisen'in* gerçek eşine kanla yemin etmesine izin vereceğine asla inanmazdım."

Dur ona şüpheyle baktı. "Büyücüler tüm takipçilerinin ruhlarını bağlar ama bu ruhlar ölümden sonra da  ağrılabılır."

"Kan giymek farklıdır. Sizin ruh bağlamanızdan çok *shei'tanitsa*'ya benzer. Ruhlarını isteyerek ona bağlarlar, kendilerini yaşamda ve ölümden sadece ona hizmet etmeye adanır. Bu bozulamaz ya da saptırılamaz bir anlaşmadır." Büyücülük, Feraz kara büyü ve Merellian iblis büyüçülüğünün birleşimiyle, Yüksek Büyücü bir tairin'in ruhunu Shannisorran v'En Celay'inkine bağlamayı başarmıştı ama v'En Celay'ın ruhunu kendi hizmetine çağırmayı asla başaramamıştı. Ne de kana bulanmış bir ruhu ele geçirebilmişti. "Kenara çekil ve denememe izin ver."

Azurel'in gözleri kısıldı ama geri çekildi ve gururlu Primage'ın *dahl'reisen*'in cesedine yaklaşmasına izin verdi. Dur'un Azrahn'ı çağırmasını ve ölü adamın ruhunu çağırmasını izledi, çağrılarını daha fazla güç vermesini izledi ve Büyücü küfredip kendini cesetten uzağa atarken neredeyse gülümsedi.

"O da neydi?" Dur'un nefesi kesildi.

"Bu Rain Tairin Ruhu'nun eşiydi, daha doğrusu onun kana bulanmış bağının gücüydü. Onun himayesindeki ruhları koruyor." "Aşk gibi hissettim."

Azurel'in dudakları kıvrıldı. "Elbette. Aşk bir *shei'dalin*'in en büyük gücüdür. Onunla seni tamamen kırabilir. Yaptığın her kötülüğü, kurbanlarını sevenlerin gözünden yeniden yaşamak için seni zorlayabilir. Kendinden nefret ederek kendi etini kemiklerinden ayırırsın."

"Hikayelerin doğru olduğuna hiç inanmadım."

"Artık farklı olduğunu biliyorsun." Savaşlardan sonra mavi cübbelerini kazanan Büyücülerin pek azı bir *shei'dalin*'i iş başında görmüştü. Çoğu sadece Büyücüler tarafından yakalanan, *sel'dor* ile bağlanan ve delirene kadar işkence edilen o kırık yaratıkları tanımıştı. Bu yüzden de *shei'dalin*lerin zayıf ve önemsiz olduğunu düşündüler. Gerçek eş bağının eşit olmayan yarımalar arasında oluşmadığını unuttular. Güçlü bir Fey Lordu'nun gerçek eşi, çok farklı ama yine de eşininkine eşit güçte kendi gücüne sahip olurdu.

Azurel *dahl'reisen* ölülerini yakması için Ateş'i çağırdı. "Sadece otuz altı *dahl'reisen* vardı. Bu pusu bizi durdurmak için değil, sadece içindi." Bir elini uzattı. "Bana biraz daha *chemar* ver."

Dur bu kez tereddüt etmeden on taş daha verdi. Azurel onları yere attı. Bir saat sonra, bir başka ölü ağaç kuşu sürüsü gökyüzüne doğru kanat çırpı, ellerinde *chemar*

Pençeler.

Gözyaşları Ellysetta'yı kör etti ama o hız kesmeden koştu.

Mharog'u geri püskürtmeye gidenler ölmüştü. Sonuncusu Varian olmak üzere, her biri yok olurken onları hissetmişti. Korku içinde değil, sevinç içinde ölmüşlerdi.

O da bunu hissetmişti.

Yağmur onun yanında koştu. Ruhu onunkine sevgi ve gururla şarkı söyledi ve onu destekleyici dokumalarla sardı, koşarlarken gücünü ona verdi.

Kana bulanmış *dahl'reisen* çok sayıda Eld askerini, bir düzineden fazla Büyücüyü ve hatta bir Mharog'u öldürmüştü. Yine de ağladı. Bugüne kadar ona yabancıydılar ama yine de her biri onun Büyücülerin eline düşmesini engellemek için isteyerek ölmüştü. Ağladı çünkü bir yerlerde -ya bu dünyada ya da öbür dünyada- onları seven anneler, babalar, kız ve erkek kardeşler vardı. Ağladı çünkü o adamlar yabancılar olarak değil, arkadaşları olarak ölmüşlerdi. Onları kutsarken ve karşılığında yeminlerini kabul ederken, her savaşçıdan bir parçayı almıştı ve o parça hâlâ orada yaşıyordu. Her zaman da yaşayacaktı.

Etrafındaki *dahl'reisen*, Ruh'un dokumaları üzerinde bir savaşçının ağıtını söyledi.

Kendisinininkiyle cevap verdi, erkekleri savaştan zaferle değil tabutlarla döndüğünde Çölyaklı kadınların söylediği bir ağıt. Söylerken ağladı. Ağlamak için söylenmiş bir şarkıydı.

"Yeter, *shei'tani*," dedi Rain, son nota da . "*Eğer durmazsan hepimizi dizlerinin üzerine çökerteceksin.*"

Rain'in sözlerine şaşırarak gözlerini sildi ve dönüp baktığında gözyaşlarının kendi yüzünden aşağı aktığını gördü. Etraflarında halka *oluşturan dahl'reisen*'lerin yüzleri bembeyazdı, gözleri akıtamadıkları gözyaşlarının azabıyla kararmıştı.

"*Şarkı söylerken hüznünü ördün.*"

"*Sieks'ta.*"

"*Nei, özür dileme. Onların yasını tutmak iyidir. Feylerin ölmesi gerektiği gibi onurlu bir şekilde öldüler.*"

"*Onlar bile ben onların yasını tutardım.*"

"Aiyah, ama gözyaşlarınızı hak etmeleri daha iyi. Ve onurlu bir şekilde öldüklerini bilmek ailelerinin acısını hafifletecektir. Eğer bu savaştan sağ çıkar ve Solan Topraklar'a dönmemize izin verilirse, bugün ölenlerin ailelerini ziyaret etmek için size eşlik edeceğim."

Başını salladı. *"Sence Varian ve diğerleri bize yeterince zaman kazandırdı mı?"*

Rain onun bakışlarını karşıladı, gözleri kasvetliydi. Başını iki yana salladı.

Celiera~ Dahl'reisen Köyü

Seledos'un 8^{inci} günü

Ağaçların tepesine tünemiş *Dahl'reisen* evinin yatak odası penceresinin dışında, Verlaine'in üzerindeki gökyüzü yaklaşan şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Sheyl nemli bir bezi Carina'nın alnında gezdirdi, terden kararmış saçlarını geriye doğru taradı ve kadının acısını dindirmek için elinden gelen yardımı yaptı. Dün çanlarla çocuğun doğmasını engellemeye çalışmıştı ama doğum durdurulamayacaktı. Sheyl ne anneyi ne de çocuğu hayatta tutabilecek kadar güçlü bir şifacı olduğundan emin değildi; çocuk aylar sonra doğacaktı ve doğum hiç de kolay olmayacaktı. Gece boyunca, doğumdan sonra kendi başına nefes alabilmesi için ciğerlerini ve kalbini yeterince olgunlaştırmayı umarak rahimdeki çocuğa şifalı dokumalar yaptı. Sheyl bugün kendi ölümünün de geleceğini biliyordu ama Carina'yı ve çocuğunu kurtarmayı umuyordu.

"Arin..." Carina inleyerek çocuğunun ölü babasını bir kez daha çağırdı. "Arin'i istiyorum..."

"Biliyorum, hayatım. Biliyorum. Şşşt. Gücünü kendine ve bebeğine sakla. O da bunu isterdi." Bebeğin gelişimini kontrol etmek için yatağın ayak ucuna doğru ilerledi.

"Çocuk geliyor. Bebeğin başını görebiliyorum. Şimdi ıkın, Carina."

Kadının dişleri sıkıldı, çocuğu rahminden çıkarmak için zorlanırken boğazından boğuk bir çığlık yükseldi. Birkaç saat sonra Carina'nın oğlu ilk zayıf çığlığıyla dünyayı selamladı. Sheyl çocuğu annesinin kollarına teslim ettikten sonra hızla doğum sonrası doğumu gerçekleştirmeye ve Carina'nın hayatını tehdit eden yırtılmış kan damarlarını kapatmak için iyileştirici bir örgü örmeye koyuldu

Uzakta.

Odanın kapısı açıldı. Sheyl ve Carina'yı korumak için geride kalan savaşçılardan biri kafasını içeri uzattı. "Eldler burada. Gitmemiz gerek."

"Hâlâ çok zayıf. Onu hareket ettirsek ölecek."

"Eğer yapmazsak ölecek." Odaya girdi ve Carina'yı kana bulanmış çarşafından kaldırmak için eğildi. "Onu ben taşıyacağım. Sen kaç. Şimdi."

Havlayarak verdiği emir Sheyl'in tartışmaya pek niyeti kalmamıştı. Koştu.

Yatak odasının dışında, *dahl'reisen*'in Carina'nın doğum çığlıklarını susturmak için ördüğü mahremiyet örgüsünden uzakta, savaşın kakofonisi kulakları sağır ediyordu. Büyücü Ateşi köyün kalkanlarını paramparça etmişti ve şimdi durmaksızın köyü bombalıyordu. Kesilen ağaçlar öldürülmüş devler gibi devrilerek birbirlerinin üzerine düşüyordu. Ateş her tarafı yakıyor, turuncu alevleri orman zeminindeki sonbahar çalılarını yutuyor, ağaçların gövdelerini açlıkla yalıyor, asma merdivenlere ve asma merdivenlere vahşi bir hızla tırmanıyordu.

Bu onun imgelemiydi - gördüğü ölüm ve yıkım. Başını sola çevirip gelmekte olduğunu bildiği ölüm saldırısını ararken dünya yavaşlıyor gibiydi. Büyücü okçuların çalılık duvarını yararak geçtiğini gördü, oklar yerleştirilmiş, yayların ipleri gerilmişti. Eldivenli parmakların serbest kaldığını ve siyah, dikenli okların ölümcül, süzülen kuşlar gibi uçtuğunu gördü. *Dahl'reisen'lerden* biri bağırdı ve okların uçuşunu engellemek için ateşli bir rüzgâr estirdi ama çok geç kalmıştı.

Ok, onu geriye doğru itmeye yetecek bir güçle göğsüne saplandı. Yakındaki bir ağacın tepesi üzerine düşerken, yerde yatıyor, nefessiz ve sersemlemiş bir halde yukarı bakıyordu.

Solan Topraklar~ Dharsa

"Kieran ve Kiel neden tekrar gitmek zorunda kaldı? Endişeliyim Lorelle. İçimde kötü bir his var. Sanki onları bir daha hiç göremeyecekmışız gibi."

Lillis, Lorelle'le birlikte Fey sarayında kendilerine tahsis edilen daha da güzel yatak odasının ortasındaki güzel dokunmuş halının üzerinde küçük şingirdayan topu yuvarlarken kaşlarını çattı. Odanın ortasındaki güzel beyaz taşa bağlı ikiz altın çan

Top yuvarlandıkça örgü top neşeyle çınliyordu. Lillis ve Lorelle'e yavru kedilerini veren adam aynı zamanda onlara şingırdayan topları da vermişti. Çoğu dağa düşerek ezilmiş olsa da, bu mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı.

Yavru kedisi Snowfoot topun üzerine atladı ve saf, yavru kedi gibi bir zevkle küçük patilerinin arasında topa vurdu ve normalde bu Lillis'in gülmesine ve sevimli hayvanını kucaklamak istemesine neden olurken, şu anda yavru kedinin maskaralıklarını neredeyse hiç fark etmedi bile. Akli başka bir yerdeydi. Sıkıntılı bir yerde.

Lorelle kaşlarını çatı. "Cidden, Lillis, senin neyin var? Burada güzel bir Fey masalı sarayında, güzel bir Fey masalı odasındayız. Babam burada ve onu yıllardır görmediğim kadar mutlu - Lord Dax'ın onun için hazırladığı atölyeyi gördün mü? Bu savaş bittiğinde Ellie, Rain, Kieran, Kiel, Bel ve herkes eve dönecek ve hepimiz her zamankinden daha mutlu olacağız."

"Sadece endişeliyim, hepsi bu."

Lorelle ayağa fırladı. "Üzölme! Kiel ve Kieran iyi olacaklar. İyiler!" Vurgulamak için bir ayağını yere vurdu. Odalarının dışındaki balkona açılan kemerli kapıya doğru yürüdü ve esintide hafifçe dalgalanan şeffaf örtünün yanında durdu. Kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hepimiz iyi olacağız," diye tekrar ısrar etti, sanki Lillis kadar kendini de ikna etmek istercesine.

Kapının çalınması ikisinin de dönmesine neden oldu. "İçeri gelin," diye seslendi Lillis.

Kristal kapı tokmağı döndü ve kapı içeri doğru itildi. Eşikte güzel bir Fey kadını -başka bir tür var mıydı ki? Sırtından aşağıya lüle lüle sarkan uzun, siyah saçları ve Lillis'in o güne kadar gördüğü en güzel gözleri vardı; koyu mavi-yeşil ve mücevherler kadar parlak. Sanki bir Fey masalının sayfalarından gibiydi, üzerinde minik altın yapraklar, çiçekler ve kuşlarla işlenmiş, dökümlü yeşil kumaştan bir elbise vardı.

"Merhaba," diye selamladı Lillis. "Siz kimsiniz?"

"Benim adım Tealah. Kız kardeşiniz Feyreisa'nın arkadaşıydım."

Lillis ani bir hevesle ayağa fırladı. "Ellie'yi tanıyor musun?"

"Ellie." Tealah bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Ah, yani

Ellysetta Feyreisa. *Aiyah*. O buradayken birlikte birçok çan geçirdik. Ben Parşömenler Salonu'nun Bekçisiyim ve o okumayı çok severdi." İnce siyah kaşları sorgulamayla kalktı. "Siz kızlar da okumayı sever misiniz?"

"Biliyorum." Lillis omzunun üzerinden ikizine umutsuz bir bakış attı. "Lorelle Korsanlar ve Genç Kızlar oynamayı tercih ediyor."

"Bu doğru değil." Lorelle ellerini kalçalarına koymak için kollarını kavuşturdu. "Okumayı severim. Sadece senin sevdiğin o duygusal aşk-aşk hikâyelerini okumayı sevmiyorum."

"Kılıç dövüşleri hakkında okumayı seviyor," dedi Lillis iç çekerek. "Ve Büyücü Savaşları'ndaki tüm savaşlar hakkında. Kan ve şiddet olduğu ve birileri öldüğü sürece mutlu oluyor."

"Anlıyorum." Tealah aniden biraz gergin görünen bir gülümsemeyle, "Belki bugün benimle birlikte Parşömen Salonu'nda biraz vakit geçirmek istersiniz diye düşündüm. Eminim ikinizi de... ah... eğlendirecek bir şeyler bulabiliriz."

Lillis Karayak'ı yakaladı ve sallanan bir pençe jingle-ball'ı yuvarladı. "Yavru kedilerimizi getirebilir miyiz?"

Tealah, Lillis'ten Pounce'u almak için eğilmiş olan Lorelle'e baktı. İkizler de genç Işıkkızları kadar tatlı ve masum gülümsüyor, gözlerini kocaman açıp yalvarıyorlardı.

"Ben... Sanırım öyle." Tealah başını salladı. "*Aiyah*, neden olmasın?"

İkiz gülümsemeler Büyük Güneş kadar parlaktı. Yavru kedilerini göğüslerine bastıran kızlar, Tealah Parşömen Salonu'na giden yolu gösterirken yatak odalarından, saraydan ve yamaçtan aşağı atladılar.

Yatak odalarında, beyaz taşlı küçük jingle topu büyük bir çekmecenin altında gözden uzak bir yerde duruyordu.

Celiera~ Verlaine Ormanı

"Etrafımız sarıldı." Farel haberi en ufak bir duygu belirtisi göstermeden verdi. Bütün gece ve sabaha kadar kaçmışlardı. Birkaç Çelik Duvar daha durmuş ve yok olmuştu ama Büyücüler ve Mharog gelmeye devam ediyordu.

Rain'in kolları Ellysetta'nın etrafında sıkılaştı. Ellysetta'nın açıldığını hissetmişti.

Kuyu yarım çan önce açılmıştı ve Farel'in gözcüleri Azrahn'ın hastalıklı tatlı kokusunun izini şu an bulundukları yeri çınlatan dört portala kadar sürmüştü. "Öyleyse burada duruyoruz," dedi Rain.

"*Nei*. Ormanın sınırından sadece 30 mil uzaktayız. Gönderdiğim takviye birlikleri yolumuzu kesen Eld'i kuşatmaya çalışıyor. En iyi umudumuz ilerlemek." Parmakları *meicha*'sının kabzasını sıkıca kavradı. "*Sieks'ta*. Verlaine'den geçmenin en güvenli yol olduğunu düşünmüştüm ama görünen o ki kaçışımızı yavaşlatarak sadece sizin hayatınızı tehlikeye atmışım."

"Bize özür borçlu değilsin," dedi Ellysetta. "Sen olmasaydın çoktan ya ölmüş ya da Baş Büyücü'nün tutsağı olmuştuk."

"Köye gönderdiğim takviye kuvvetlerle konuştum. Eld onları yarım çan farkla yenmiş ama Kardeşlik onları bozguna uğratmayı başarmış. Mharog ve bir düzine Büyücü kaçtı - kısa süre içinde buradaki diğerlerine katılacaklarını umuyorum - ama geri kalanlar yok oldu. *Dahl'reisen* köyü çoktan ateşe verdi ve kadınlarla çocuklara güvenli bir şekilde Garreval'e kadar eşlik etmeye gitti."

Farel'in ifadesindeki bir şey midesinin korkuyla sıkışmasına neden oldu. "Ama Eld gelmeden önce herkes güvenli bir şekilde dışarı çıktı... değil mi?"

"Neredeyse herkes. Bir kadın ve yeni doğan oğlu, doğum sırasında onu korumak için geride kalan on *dahl'reisen* ile birlikte öldü. Sheyl yaralandı."

"O olacak mı?"

"*Aiyah*. Savaşçılar onu baygın ve devrilmiş bir ağacın altında sıkışmış halde buldular ama onu kurtarıp canlandırmayı başardıklarında kendini iyileştirebildi. Şimdi diğerlerine yetişmek için onlarla birlikte koşuyor."

Ellysetta onu dikkatle izledi. "Haberlere sevinmiş görünüyorsun."

"Hayatta olduğu için mutluyum -özellikle de bu bana Onu tekrar gördüğümde boynunu kıracağım." Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ve gözlerinde bir miktar öfke parladı. "Bana ölümünü gördüğünü itiraf etti. Köyümüze geldiğiniz gece, ikinize de Verlaine'den çıkarken eşlik ettiğimi gördüğünü söyledi ama bu bir yalandı. Gördüğü tek imge kendi ölümüydü ve beni sizinle birlikte gönderdi çünkü onu durdurulamayacağını bildiği bir ölümden korumaya çalışırken ölmemi istemiyordu."

Ellysetta, "Ama o yaşıyor," diye belirtti. "Demek ki önsezisi yanlışmış."

"Onun imgelemleri asla yanılmaz. Tıpkı gördüğü gibi ölmesi gerekiyordu." Farel doğruldu ve onun bakışlarını tam olarak karşıladı. "Ama sen bunu değiştirdin. Ona bir hediye verdin; *sorreisu'kiyr* kolyesi. Bu onun kalbine saplanan oku durdurdu. Onun kaderini değiştirdin, Feyreisa. Tanrılardan başka kimsenin yapamayacağı bir şekilde onun hayatını kurtardın ve bunun için sana asla ödeyemeyeceğim bir borcum var."

Ellysetta, "Artık borçlardan bahsedildiğini duymayacağım," dedi. "Siz bizim hayatımızı kurtardınız. Olası her türlü borç zaten misliyle ödendi."

"*Nei*, seni Eld'den Gaelen için kurtardık, onun bizim için feda ettiği her şey için. Sana olan borcum hâlâ geçerli." Bakışlarını Rain'e çevirdi. "*Dahl'reisen'lerle* konuştum ve onlara eşinin Sheyl'i nasıl kurtardığını anlattım. Birçoğu Varian ve diğerlerini düşünüyordu. Ayrıldıklarında ne kadar Fey gibi göründüklerini. Sevinçle öldüler ve bir *dahl'reisen'in* beklediğinden çok daha fazla onurla."

"Onlar bir *lu'tan* onuruyla öldüler," diye düzeltti Rain. "Geçmişte hangi karanlık seçimleri yapmış olurlarsa olsunlar, bugün *sheisan'dahlein'i* seçtiler."

Farel'in parmakları Fey'cha'sından birini kınından çıkardı ve parıldayan çelikte var olmayan bir noktayı parlatmak için başını eğdi. "Biz de bugün Feyreisa için ölmeye hazırız ama istiyoruz ki..." Sözüünü kesti, boğazını temizledi ve yeniden ifade etti. "Yani, kardeşlerim ve ben alçakgönüllülükle rica ediyoruz..."

Rain onun sözünü kesti. "Ellysetta'ya kan yemini etmek istiyorsunuz."

Dahl'reisen lideri başını kaldırdı ve Rain'in bakışlarını yakalamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Bize hak etmediğimiz bir kurtuluş teklif etmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum... ve dürüst olmak gerekirse, size Azrahn'ı savunmak için dokumaya niyetli olduğumuzu söylemeliyim."

"*Aiyah.*"

Farel aceleyle devam etti. "Altı katlı dokumalar beş kattan çok daha etkilidir ve eğer Azrahn'ı Büyücü İşaretlerinden korkmadan dokuyabilirsek onu savunmak için daha fazlasını yapabiliriz."

"*Aiyah.*"

"Feyreisa kadar parlak bir *shei'dalin'e* kana bulanmış, hatta -" Farel sözünü yarıda kesti, Rain'in hızlı ve açık konuşması karşısında şok içinde gözlerini kırptırdı.

onaylıyorum. "*Aiyah?* Yani... kabul ediyor musun?"

"*Aiyah.*" Rain, Ellysetta'nın elini kendi eliyle kapattı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bunun en iyi çözüm olduğuna katılıyorum."

"I-" Farel'in ağzı açılıp kapandı. "mi?" Rain yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aynen böyle."

Son birkaç çan, *dahl'reisen*'in işkencesi ve Mharog'un iğrenç varlığı Ellysetta'yı dövüyor, enerjisinin daha fazlasını kendini korumak için yönlendirmeye zorluyordu, bağ deliliğinin etkilerini daha güçlü hissetmeye başlamıştı. Düşünceleri bulanıklaşıyor ve kafası karışıyordu. Öfke, kontrolünün kâğıt inceliğindeki yüzeyinin hemen altında kaynıyordu ve Büyücüler ve Mharog ile açık bir savaşın, hâlâ koruduğu akıl sağlığını çabucak parçalayacağını biliyordu. Bu gerçekleştiğinde, Ellysetta'nın bulabildiği kadar çok koruyucuya ihtiyacı olacaktı - onu öldürmeye istekli ve muktedir olanlar da dâhil.

Bu savaştan sağ çıksa bile, savaştan sağ çıkacağına dair hiçbir hayali yoktu. O olmadan, Ellysetta'nın Büyücü İşaretlerini *shei'tanitsa* yoluyla silme umudu kaybolacak ve Massan onun Solan Topraklara dönmesine asla izin vermeyecekti. Azrahn'ı döndürmekten hiç korkmayan bu *dahl'reisen*'ler, Büyücüler tarafından İşaretlenmiş olanları korumaya yabancı değillerdi. Belki de Azrahn'ın ölümünden sonra, onun yapamadığı gibi onu İşaretlerinden kurtarmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Bu bir riskti. Üç tairen büyüklüğünde kavurucu bir risk. Eğer Ellysetta Karanlık'a düşerse, *dahl'reisen'den* oluşan kanlı bir ordu onu daha da tehlikeli hale getirecekti. Ama Hawks-heart, Ellysetta Karanlık'a düşerse dünyadaki tüm Aydınlık'ın da onunla birlikte düşeceğini söylemişti. İster yanında *dahl'reisen*'lerle ister onlarsız gitsin, sonuç aynı olacaktı.

"Adamlarınızı toplayın. Onları kutsamayacak -dört yüz *dahl'reisen*'i kutsamasına ikimizin de dayanabileceğini sanmıyorum- *ama* bağlılık yemini edebilirler ve ben de şahitlik ederim."

"I-" Farel ağzını kapattı ve derin bir selam verdi. "*Beylah vo, Feyreisen.* Adamlarım ve benim adıma sana teşekkür ederim." Farel gitmeye başladı, sonra geri döndü. "Neredeyse unutuyordum. Sheyl bana senin için bir mesaj verdi, Feyreisa. O ağacın altında kapana kısılmış halde yatarken başka bir imgelem gördü. Seninle ilgili bir imgelem. Sana her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde, rehberinin korku değil sevgi olmasına izin vermeni söyledi."

Ellysetta şaşırmış görünüyordu. "Hawksheart neredeyse aynı şeyi söyledi"

Navahel'den ayrılırken bana bir şey söyledi."

Rain kaşlarını çatarak, "Tasadüf olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi, "ama söz konusu Elfler ve onların alametleri olduğunda, böyle bir şey yoktur."

Farel, "En azından mesaj kulağa uğursuzluktan çok umut verici geliyor," dedi. "Umarım işinize yarar." Ve bununla birlikte, son bir selam verdi ve adamlarını toplamak için uzaklaştı.

Kan giyme töreni çabuk geçti. Düşman yaklaşırken şatafat ya da tören için zaman yoktu. *Dahl'reisen*'ler gruplar halinde diz çöktü ve her bir savaşçı grubu hep bir ağızdan Ellysetta Feyreisa'yı bu hayatta ve onu takip eden ölümden korumak ve savunmak için hayatlarının kanı ve siyah Fey'cha çeliği üzerine yemin etti. Farel bağlılık yemini eden son kişiler arasındaydı.

İşleri bittiğinde, Ellysetta'nın ayaklarının dibindeki çelik yığını, derilerini örmeyi düşünmek için bile çok büyüktü. Bunun yerine, *dahl'reisen* Toprak ustaları Ellysetta'nın derilerini ve kana bulanmış kılıçlarını bir araya getirip eğirerek Rain'in altın zırhının pırıl pırıl, daha kadınsı bir çelik kopyasına dönüştürdüler.

Dahl'reisen, Rain ve Ellysetta'nın etrafında on iki *'reisen* derinliğinde dairesel bir Çelik Duvar oluşturdu. Toprak büyüğü ani bir enerjiyle titreşti ve siyah deriler canlı bir kızıla dönüşerek yeşil gözlü altın bir tairle süslendi. Yüzlerce *dahl'reisen*'in gırtlğından neşeli ve meydan okuyan bir haykırış yükseldi: "*Miora felah ti'Feyreisa!*"

Ve şarkı söylemeye başladılar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*Bu duraklatılmış boşluktan ne çıkacak? Hangi
duygular kıvılcımlanacak? Hangi umutlar
tutuşacak Ve hiçlikten örülen ateş gibi
patlayacak*
*Umutsuz gecede şiddetli bir çiçeklenme. Hızla
patlayan ışık, karanlıkta uzanan ruhlar*
*Aşkın şekil alabileceği, kanat açabileceği,
doğabileceği Ve yıldızlar gibi yanabileceği, gümüş,
yedik ve sade Ya da uçamayacağı, çarpabileceği,
kanlı ve parçalanmış yatabileceği yer*

*Kırık, kimsesiz yat ya da kanatlan, özgürce
uç Hayata patla, Tairen kükremesiyle*
Havayı yırt. Onu harap et. Beni harap et.
*Bizi soluk soluğa, sersemlemiş, daha fazlasını arar
halde bırakmak için Dövülmüş, örülmüş, ,
sertleştirilmiş, birlikte, Gerçek çiğleşme. Sevdik.
Sonsuza dek. Sonsuza dek.*

Shei'tanitsa Sonnet, yazar Ellysetta Feyreisa

İki çan ve yirmi zor kazanılmış mil sonra, *dahl'reisen* artık şarkı söylemiyordu. Hayatta kalmak için verilen amansız savaş, büyü ve kılıçlar havayı doldururken ve Verlaine ormanı köklerinden parçalanırken, zorlanan ciğerleri doldurmak için sığ nefeslerden başka bir şey için çok az nefes bıraktı.

Çelik Duvar pek çok adamını kaybetmişti ve Kardeşlik ölenlerin cesetlerini yaşayanlar için siper olarak kullanıyordu. Duvarı oluşturan *dahl'reisen* sürekli olarak dönüyordu. Her birkaç zilde bir, dıştaki savaşçı katmanı dinlenmek için halkanın merkezine geri dönerken, bir sonraki sıra kardeşler de dış sıradaki yerlerini alıyordu. *Dahl'reisen* öldükçe, halka duvarı kendi içine doğru küçülüyor, her zaman on iki savaşçıyı derinde tutuyordu.

Çelik Duvar'ın merkezinde, çok sayıda yoğun, geçilmez otuz altı kat örgüden oluşan bir kubbe tarafından korunan Ellysetta, Duvar'ın her dönüşünde iyileştirebildiği yaraları iyileştirdi. Onun yanında Rain, *dahl'reisen*'e el sürmeyi gerektiren tüm görevleri yerine getirdi

-Yaralardan şarapnelleri çıkarmak, kemikleri düzeltmek, etleri bir arada tutmak

-Ellysetta'yı iyileştirici örgülerini örmeye bıraktı. kadar çok *dahl'reisen'in* bu kadar yakın bir yerde toplanmış olmasının acısı, Mharog'un sersemletici kötülüğüyle birleşince, Ellysetta'nın duyuları çoktan aşırı yüklenmişti. Artık uyuşmuş bir sis içinde çalışıyordu. *Dahl'reisen'in* önüne koyduğu her yarayı iyileştiriyor, hareket etmesini söylediklerinde hareket ediyor, durmasını söylediklerinde dizlerinin üzerine çöküyordu.

Büyücü Ateşi, tepedeki gökyüzü mavi-beyaz bir fırtınaya dönüşene kadar kubbeyi amansız bir hiddetle dövdü, ama yine de -mucizevi bir şekilde- kalkanlar dayandı.

Eld~ Boura Fell

"Orest alındı, Yüce Efendimiz. Generaller emrinizi bekliyor." Primage Vargus alçak sesle eğildi.

Vadim onu zar zor duydu. Dikkati, Verlaine Ormanı boyunca ilerleyen *chemar* kümelerini gösteren sayısız küçük beyaz ışığın parladığı parlayan Celieria haritasına odaklanmıştı. Tairen Ruhü ve eşini takip eden Dur ve Mharog'un ilerleyişini izleyerek haritayı yakınlaştırdı. Ne yazık ki *Dahl'reisen* köyüne yapılan saldırı birkaç çan önce püskürtülmüştü.

"Efendi Maur?" Vargus sordu.

Yüce Büyücü sessizlik için bir elini kaldırarak görüntüyü kuzeye kaydırды ve şu anda Celierian şehri Orest'te parıldayan parlak ışık topluluğunu aydınlattı ve daha kuzeyde, birkaç parlak noktanın gölün etrafında yavaşça ilerlediği Kristal Göl'e ve terk edilmiş Fey şehri Dunelan'a doğru ilerledi. Son olarak haritayı batıya, kuzeydeki Solan Topraklar'ın karanlık ve ışıksız kırsalına, Feyller'e ve Solgun'un güney kısımlarına doğru kaydırды; burada dört ışık noktası daha neredeyse Dharsa'nın kuzeyindeki Feyller'in en ince kısmına ulaşmıştı.

Yakında her şey yerli yerine oturacaktı. El salladı ve parlayan izleyici haritası göz kırparak söndü.

"Onlara şehri emniyete almalarını ve saldırımızın bir sonraki aşamasına hazırlanmalarını söyle."

"Bu kadar kuşatma yeter," diye tısladı Azurel Primage Dur'a. "Tairen Ruhu'nun eşini yakalamaya iki çan öncesinden daha yakın değiliz. Yeni taktiklerin zamanı geldi."

Dur kaşlarını çattı. "Peki sen ne öneriyorsun? O kalkanları aşmak için elimizden gelen her şeyi denedik. Hiçbiri işe yaramadı!"

"Solan Topraklar'da bir söz vardır... bazen bir fare göndermek bir tairen göndermekten daha iyidir."

Dur gözlerini devirdi. "Düz Elden'de, lütfen."

"Kalkanlarını aşmamıza gerek yok. Sadece bunun var." Sapında bir *chemar* tutacak şekilde modifiye ettiği *sel'dor uçlu* bir oku havaya kaldırdı. "Elbette kalkanlarını tek bir okla geçebilecek kadar zayıflatabiliriz."

Dur kaşlarını kaldırdı. " ne kadar iyi?"

Birkaç dakika içinde, Primage'lar Fey kalkanlarına yönelik bombardımanlarını artırarak onları acımasızca döverken, Büyücülerden altısı güçlerini birleştirdi ve Fey kalkanının tek bir el açıklığına yüksek konsantrasyonlu Büyücü Ateşi bombardımanı odakladı.

Biraz zaman aldı ama küçük alan inceldi. Ve o zaman Azurel ve arkadaşları uçmaya başladı.

Oklardan biri zaten yenilenmekte olan kalkanları parçaladı ama *sel'dor uçlu* füzelerden ikisi koruyucu kubbenin ortasına saplandı.

Buz örümceklerinin o çok tanıdık hissi omurgasını ürpertirken Ellysetta'nın bacakları güçsüzleşti.

"Yağmur!" diye bağırdı, bir dizinin üzerine çökerek. "Portal!"

Rain elinde kırmızı Fey'cha ile döndü. Gözleri tairen parlaklığında alev aldı, canavarı eşine yönelik tehdide tepki olarak yükselirken göz bebekleri kayboldu. Üç Mharog portaldan dışarı sıçradı ve Rain'e doğru dalışa geçti.

"Fey! Ti'Feyreisa! Ti'Feyreisen!"

Ellysetta çaresizlik içinde kemerindeki kana bulanmış bıçaklardan birini kopardı ve avucunu derinlemesine kesti. Kan hızlı ve kızıl bir şekilde aktı ve kanlı çelikten dövülmüş bıçağının parlayan yüzeyine bulaştı.

lu'tan'ını çağırmak için zırh.

"Kem'lu'tan! Ku'vallar! Ku'vallar!" Yardım edin bana!

Arkasında ikinci bir geçit açıldı. Buz gibi bir el bileğinin etrafını sarmadan önce sadece kısa bir uyarı aldı.

"Neiiii!" Bir Mharog'un kırmızı Fey'cha kabzalı siyah bıçağı Rain'in boynunun yan tarafına saplanırken dehşet ve inkâr çığlığı boğazından koptu.

Rain'in görüşü bulanıklaştı ve kırmızı Fey'cha'sı, tairen zehri ile Mharog'un zehirli kılıcının yozlaşmasının birleşiminin içine yayılmasıyla aniden sinirsiz parmaklarından düştü. Bacakları kıvrıldı ve ağır bir şekilde dizlerinin üzerine düştü. Bir eli boynundan çıkan kılıcın kabzasına uzandı, sonra yere yığılırken elinden düştü.

Yan yatmış, nefes almak için çırpınıyor ve Ellysetta'nın bir Primage'ın pençesinde çığlık atarak onu Kuyu'ya sürüklemeye çabalarına karşı koymasını çaresizce izliyordu. Kaba eller onu boynundan yakaladı ve pençeli parmaklar çenesini kapatıp sertçe sıktı. Çürüyen bir ruhun pis kokusu Rain'in zihnine doldu. Bir zamanlar parlak olan Fey hayatının, duygusuz bir komutanın kasıtlı ihanetiyle yok edilen anıları. *Onun tarafından*, Rain tarafından yok edildi.

"Azap içinde ölecek, Tairen Ruhu," diye tısladı buz gibi bir ses. "Yedinci Cehennem'de sonsuza dek yanarken bunu düşün ve Maron vel Dunne'in intikamını aldığını bil."

Yağmur, Mharog'un nefretle delirmiş gözlerine en ufak bir tanıma titreşimi olmadan baktı. Ağzından sessiz bir soru çıktı.

Kimi?

Mharog'un yüzü buruştu ve tiz bir çığlık attı. *Meicha'sını* kınından çekip bir cellat baltası gibi Rain'in başının üzerinde tutarken kara çelik parladı.

Kılıç daha inemedi, etrafı tamamen altın bir ışıkla çevrili bir Fey savaşı Ellysetta'nın yanına ulaştı. Güneş ışığı gibi parıldayan bıçaklarını Büyücü'ye sapladı. Primage sendeleyerek Ellysetta'dan uzaklaştı, yüzünde şok ifadesi vardı, ellerinin olduğu yerde kanlı kütükler vardı ve boğazında kırmızı bir şerit kesilmişti. İblisler Kuyu'dan uluyarak çıktı ve Büyücü'nün etrafını bir

çığlık atan gölge kasırgası.

Serbest kalan Ellysetta, Fey'cha'sını çekerek Rain'in üzerinde duran Mharog'a doğru hamle yaptı.

Nei... nei, shei'tani. Yapma! Rain uyarıyı bağırarak söylemeye çalıştı ama boğazındaki hiçbir kas çalışmıyordu. Konuşamıyordu.

Ellysetta'nın varlığını hisseden Mharog döndü, bir yılan kadar hızlıydı ama kendini kurtarmak için çok geçti. Ellysetta'nın kılıcı Mharog'un kalbine saplanırken, güneş gibi parlayan bir başka kılıç da yaratığın kafasını kopardı. Mharog'un kafası kopmuş bedeni birkaç uzun an boyunca ayakta kaldı ve Ellysetta ile Yağmur'un üzerine buz gibi siyah bir kan fiskiyesi yağdırdı. Sonra bacaklar çöktü ve ceset yere devrildi. Ellysetta da yere yığıldı.

Sanki vücudu içten dışa yanıyormuş, derisi kemiklerinden sökülüyormuş gibi çığlık atıyordu.

Diğer iki Mharog şok olmuş bir şekilde homurdandı ve yere yığıldı. Biri Rain'in üzerine diz çökerek onu sıcak, altın rengi bir ışıkla yıkadı. Bir el onu yan çevirdi ve Galad Hawks-heart tarafından kendisine hediye edilen kumaş sarılı Shadar boynuzunu sakladığı, bel kemerinin arkasındaki keseye uzandı.

"Yaşamalısın, Feyreisen," diye emretti bir ses.

Yağmur'un görüşü kararırken ve nefesi boğazında düğümlenirken, onlara zahmet etmemelerini söylemek istedi. Ellysetta'nın yüzü acıdan donmuş, gözleri ölü yıldızlar kadar karanlıktı. Bu manzara kalbini paramparça etti ve umudunu göğsünde ölü bir şey olarak bıraktı.

Shei'tani... shei'tani... nei...

Ölüm huzurlu değildi.

Bağırışlar, çelik şangırtıları, tairenlerin kükremeleri ve tanrıların ateşi gibi yakıcı bir sıcaklıkla doluydu... Gözlerinin önünde bir anlığına yanıp sönen görüntüler, ışıklar, gölgeler, tanıdık yüzler, tepesindeki ağaçlar ve yıldızlardan oluşan bir girdap... Soğuk bir kış gecesinde yanan bir kamp ateşinin kokusu ve öğürmesine ve öğürmesine neden olan zehirli bir şeyin kokusu gibi kokular.

Elleri onu tuttu. Onlara karşı savaşırken ve öfkelenirken onu kısırdı. Küfürler, lakaplar haykırdı, onları ve Yedinci Cehennem'de sonsuza dek yanmak üzere lanetledi.

Sonra sessizlik ağır bir battaniye gibi üzerine çöktü ve ölüm, bitkin bir iç çekişle içine gömüldüğü durgun, siyah bir denize dönüştü.

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Prens Dorian'ın ölüm haberini aldığından beri her gece yaptığı gibi Kolis Manza, kralın soyunma odasına açılan hizmetçi merdivenlerinden kralın yatak odasına girdi.

Üstat Maur, Celiera'nın kesin olarak Büyücü kontrolü altına girmesi için sabırsızlanıyordu. Annoura'nın Fey-Celiera ittifakını sonlandırmayı kabul etmesi ve Verlaine Ormanı'nda saklanan ve burayı Eld'e saldırmak ve sınır boyunca kendilerine karşı çıkan Celiera'lıları öldürmek için bir üs olarak kullanan *dahl'reisen'e* karşı ordularından geriye kalanları göndermesi halinde tüm düşmanlıkları sona erdirmeye teklifiyle özel bir elçi göndermişti. Kolis'in bir iki kez sertçe bastırmasına rağmen, Annoura henüz kabul etmeyi reddetmişti ve şimdi daha yumuşak bir zihin yapısıyla uyanmasını sağlamak Kolis'e düşüyordu.

Annoura'nın yatağa yerleştiğini duyana kadar karanlık soyunma odasında durdu, sonra odaya girip sessizce onun yanına doğru ilerlemeden önce nefes alışının uykunun sabit ritmini almasını bekledi.

Gerekli olduğundan şüphe etse de yüzüne bir pudra üfledi. Annoura inanmak istedi. Dorian'ın gerçekten ona geri döndüğünü, her gece onu kollarına alıp onunla sevişenin gerçekten Dorian olduğunu düşünmek istiyordu.

Aşkına dönerek Dorian'ın Ruh dokumasını örmeye başladı ama geceliğinin bağına uzanıp maskeli Azrahn'ın ilk zayıf nabzını bedenine gönderdiğinde dondu kaldı. Burun delikleri alevlendi ve ani bir hareketle belindeki kınından dalgalı kenarlı *sel'dor* hançerini çıkarıp Annoura'nın göğsüne sapladı.

Kraliçenin yüz ifadesi değişmedi ve nefes alış veriş kesintisiz devam etti. Ancak göğsünün Kolis'in hançerinin etrafındaki bölgesinden küçük lavanta kıvılcımları fışkırıyordu.

"Sana bir Ruh örgüsünün onu uzun süre kandıramayacağını söylemiştim."

Ses odanın boş bir bölümünden geliyordu. Kolis ayağa fırladı, beş katlı dokumalar ve birkaç kırmızı Fey'cha etrafındaki boş odadan uçarken ellerinde Büyücü Ateşi çiçek açtı. Onun Büyücü

Ateş dağıldı ve bıçaklar göğsüne saplanırken sendeledi.

Beş Fey ve bir ölümlü odanın içinde cisimleşti.

"Sen!" diye haykırdı, şaşkınlıkla ölümünün yüzüne bakarak. "Ama sen..." Tairen zehri vücudunda hızla ilerlerken kelimeleri bulanıklaştı. Gözleri geri yuvarlandı ve vücudu çöktü.

Prens Dorian -yeni Kral Dorian XI- seğirmekte olan cesede soğuk soğuk baktı. "Ölmüş mü?" diye bitirdi. "Bana öyle söylediler." Fey'e bir bakış fırlattı. "Bu *krekk* parçasını sarayımdan çıkarın."

Cesetten kurtulmaları için Fey'den ayrılan Dorian, babasının yatak odasından çıktı ve koridordan geçerek Gaspere Fellows ile Dorian'ın babası tarafından gönderilen *dahl'reisen'in* baygın *haldeki* annesi kraliçeye göz kulak olduğu muhafız odasına doğru yürüdü.

Dahl'reisen içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. Avucundaki gölgeli Azrahn spirali göz kırptı ve başını salladı. "İşe yaradı Majesteleri. İşaretler yok oldu."

Dorian gözlerini kapadı ve yorgun bir rahatlamayla başını eğdi ve en azından sevdiği bir kişiyi kurtarabildiği için kısa bir şükür duası mırıldandı. Yatağın kenarına annesinin yanına oturdu ve *dahl'reisen* onu baygın tutan örgüyü çıkarırken elini tuttu.

Annesinin kirpikleri dalgalandı, sonra yavaşça kalktı. Onu gördüğünde narin gümüş kaşları puslu bir şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Dori?"

Gözleri yaşardı. "Evet." Onun eline bir öpücük kondurdu. "Benim."

"Yaşıyorsun!" Ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Tanrılara şükürler olsun. Geminin battığını söylediler."

"Öyle oldu anne. Danae beni kurtardı. Tairen Ruhu'nun Elvia'ya yaptığı yolculuk bize Büyük Körfez'deki düşmanı yenmek için ihtiyaç duyduğumuz müttefikleri getirdi."

"Ah, Dori!" Birdenbire Annoura'nın gözleri yaşlarla doldu ve yüz hatları sevinç ve keder karışımıyla buruştu. "Dori... ah, Dori, o gitti. Gitmiş."

"Biliyorum anne." Dorian çocukluğundan beri yapmadığı gibi yüzünü annesinin boynuna dayadı. İkisi de ağlıyor, hayatlarının merkezi olan kocalarını ve babalarını kaybetmenin yasını tutuyorlardı.

Eld~ Boura Düştü Seledos'un 9^{uncu} günü

Lanet olsun onlara! Lanet olsun onlara! Beceriksizlikleri için onlara lanet olsun!

Vadim Maur gümüş cam aynayı yatak odasının duvarından kaptı ve taşa çarptı. Ayna tatmin edici bir gürültüyle patladı, cam parçaları ve kıymıkları her yöne uçuştı. Odanın köşesindeki oymalı şezlongu yakaladı ve çıra haline gelene kadar duvara çarptı. Birkaç saat sonra küçük özel masa ve sandalye de benzer bir kaderi paylaştı.

Vadim enkazın ortasında durmuş, efordan nefes nefese kalmış ve öfkeden titriyordu.

Her şeyi kendi başına mı yapmak zorundaydı?

Kolis Manza ölmüştü. Prens Dorian -yeni kral- ölmemişti. Vadim'in Celieria'daki gücü olacak olan Annoura ve doğmamış çocuğu onun için kayıptı. *Dahl'reisen* ile işbirliği içinde çalışan yeni Kral Dorian, sadece sarayında değil tüm şehirde anında bir temizlik başlatmıştı. Yüzyıllar süren planlama ve dikkatli uygulama giderek artan bir hızla çözülüyordu.

Ve üstüne , Ellysetta Baristani yakalanmaktan kurtulmuştu. Tekrar.

Tüm acı hayal kırıklıklarının -tüm büyük beceriksizliklerin- en kötüsü buydu.

Büyücüleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hepsi. Nour başarısız oldu. Manza başarısız oldu. Keldo başarısız oldu. Dur ve Mharog başarısız olmuştu. Büyük planını gerçekleştirmesi için emanet ettiği her Primage ve Sulimage başarısız olmuştu.

"Lanet olsun onlara!" Zaten ölmemiş olsalardı, beceriksizlikleri yüzünden onları kendisi öldürecekti.

Tarih boyunca Eld'in Yüksek Büyücüleri Karanlık tahtlarını güç, kurnazlık ve acımasızlığın bir kombinasyonu ile ellerinde tutmuşlardı. Ancak hiçbir kurnazlık veya güç, gözünü Ellysetta Baristani'ye diktiği andan itibaren ayak izlerini takip eden bir dizi başarısızlığı gizleyemezdi. Ya da zaten Büyücü Salonlarında dolaşan fısıltıların güç ve itibar kazanmasını engelleyemezdi. Onun bocalamasını bekleyen Primages, Prens Dorian'ın hayatta kalmasını, Celieria'nın tahtını kaybetmesini ve Tairen Ruhu ile eşini ele geçirmeye yönelik bir değil iki başarısız girişimi Vadim Maur'un artık Seledorn'un Karanlık lütfundan yararlanamadığının kanıtı olarak değerlendirecekti.

Kesin bir zafere ihtiyacı vardı, hem de hemen. Ve bu sefer işi eline yüzüne bulaştırması için daha küçük bir Büyücü göndermeye hiç niyeti yoktu. Yapacaktı

bu savaşın bir sonraki aşamasını kendisi denetleyecek.

Vadim odasını kapatan gizlilik kordonlarını serbest bıraktı ve o savaş odasına dönerken ortalığı temizlemesi için güvendiğı bir *umagi*yi çağırdı. Vargus ve diğeri Primage'lar hâlâ oradaydı ve birkaçı sessiz fısıltılarla konuşuyordu. O içeri girdiğinde sessizleştiler. Vargus onu endişeyle izledi, diğeri ise dikkatle oluşturulmuş bir boşlukla.

"Vargus, bavullarını topla. Sen ve ben yarın Boura Dor'a gideceğiz ve saldırımızın bir sonraki aşamasını oradan yöneteceğiz. Ya Garok?" Vadim, Büyücü Konseyi'nde kendisine karşı çıkan söylentilere öncülük ettiğinden şüphelendiğı Primage'a döndü. "Sen, Fursk ve Mahl da geliyorsunuz." Garok'a en sadık olan diğeri iki Primage'ın isimlerini verdi. "Büyük yeteneklerinize ihtiyaç duyduğum önemli bir işim var."

Hakkını yemeyelim, Primage Garok'un yüz ifadesi hiç değışmedi. "Elbette, Yüce Efendimiz." Yumuşak bir selamlama yaptı. "Hizmet etmek bizim için onurdur."

Vadim memnuniyetini soğuk bir maskenin ardına sakladı. Büyük zaferini elde ettiğinde, övgüyü almak için hazır olacaktı. Ne yazık ki en büyük muhalifleri, savaşlarının sonucuna bağılı olarak ya Büyücülerini destekleyen kahramanlar olarak yok olacak ya da beceriksiz aptallar olarak ölecekti.

Kurnazlık ve güç bir Yüce Büyücünün tahtını elinde tutması için yeterli olmadığında, acımasızlık zamanı gelmiştir. Özellikle de ona karşı çıkan herkesin hızlı ve kararlı bir şekilde ortadan kaldırılması.

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Celiera'nın Dul Kraliçesi Annoura, Dorian'ın gözdesi olan özel saray bahçesindeki taş bankta tek başına oturuyordu. Kış gelmişti ve ağaçların hepsi haftalar önce yapraklarını dökmüştü. Şimdi burada, çorak bir kış bahçesinde tek başına olmak bir şekilde uygun görünüyordu.

Kucağında mühürlü bir mektup duruyordu. Ön yüzünde tanıdık bir yazıyla adı yazılıydı. Dorian bu mektubu ölmeden önce Büyük Körfez'deki Dori'ye göndermişti. Mürekkep deniz suyundan biraz lekelenmişti. Dori'nin gemisi battığında, mektup beline bağıladığı muşamba bir kesenin içindeydi. Oğlu ölmeye çok yaklaşmıştı. Eğer onu batan gemisinden kurtaran Danae su ruhları olmasaydı

Büyük Körfez'in dibinde boğulacaktı.

Danae onu kurtarmıştı ve o da Cannevar Barrial'ın topraklarından bir *dahl'reisen* olan Gaspore Fellows ve Fey ile birlikte onu kurtarmak için Celieria Şehrine dönmüştü. Tüm yaptıklarından, tüm nefretinden ve suçlamalarından sonra, Fey ve bir *dahl'reisen* yine de onu kurtarmaya gelmişti. Bu alçakgönüllü bir farkındalıktı. Ama en sevdiği kişi olan Sör Vale'in bir Büyücü olduğunu ve neredeyse ruhunu ele geçireceğini fark etmesi kadar alçakgönüllü değildi.

En yakın çevresinde, ruhunu ele geçirmek ve Celieria'yı kendisi ve karnında taşıdığı kraliyet oğlu aracılığıyla yönetmek için tüm ailesinin infazını planlayan bir Elden Büyücüsü barındırıyordu.

Parmak uçlarını Dorian'ın ona yazdığı son mektubun katlanmış parşömeninde gezdirdi. Mührü açmaya korkuyordu, içinde hangi acı gerçeklerin yatabileceğinden korkuyordu ama sonunda cesaretini topladı. Mavi balmumu ikiye ayrıldı. Parşömeni açtı ve okumaya başladı.

Sevgili Annoura,

Umarım bu mektup sizi iyi bulur. Savaş henüz başlamadı. Düşmanın amacının da bu olduğundan şüphelendiğim üzere, artan bir gerilim ve korku içinde bekliyoruz. Ama beklemek de bir nimet, çünkü bana düşünecek çok zaman bıraktı.

Burada, sınır boylarında söylenen bir söz vardır: Bir insan asla ölümün gözlerinin içine baktığı zamankinden net göremez. Bu soğuk, karanlık kaledde, yine soğuk, karanlık bir gecede oturmuş savaşı beklerken, bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü uzun zamandır görmediğim kadar net görüyorum.

Krallığımızı kuşatan zorluklar ve çok az uyarı ile üzerimize gelen bu savaş hakkında çok düşündüm. Şüphelerim var ve bunları oğlumuza bir mektup yazarak sizinle paylaşmasını istedim. Burada o şüpheler üzerinde durmayacağım. Bu bir kralın kraliçesine değil, bir erkeğin karısına yazdığı bir mektuptur.

Bir Fey savaşçısı kendisini tamamlayan kadınla, ruhunun gerçek eşiyle karşılaştığında, bunu bir anda anlar. Ve o anda, ona sahip olsun ya da olmasın, kendini ona bağlar, kalbi ve ruhu şu sözlerle "Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani," yani "Senin ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim." Ve kur yaptıkları günleri -gerekirse hayatının geri kalanını- onun aşkının muhteşem armağanına layık olduğunu kanıtlayarak geçirir.

Fey'lerin nasıl hissettiğini bilirim, sevgilim. Seninle tanıştığım ilk anda ben de böyle hissetmiştim. Bugün hâlâ öyle hissediyorum.

Tanrıların beni yaklaşan savaşta sağ salim görmesi için dua ediyorum, ama ölürsem, sana son sözlerimin Kuzey Kapısı'nda birbirimize söylediğimiz o acı sesler olmasını istemiyorum. Bunun yerine, yıllar önce Capellas'ta o gün keşfettiğim gerçekle sizi baş başa bırakmak istiyorum. Şu anda bile bana her ne olursa olsun yüzleşme cesareti veren gerçek. O gerçek şudur.

Seni seviyorum, Annoura. Seni sonsuza dek seveceğim, benim iyi ve yiğit kraliçem, sevgili karım, ruhumun ebedi ve en gerçek eşi. Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani.

Sonsuza dek seninim,

Dorian

Parşömen ölü kış çimenlerine savruldu. Dorian'ın karısı dizlerini bir çocuk gibi göğsüne çekti, elleriyle yüzünü kapattı ve kaybın ve umutsuzluğun sert, kırık hıçkırıklarının vücudunu sarsmasına izin verdi.

Celiera ~ Verlaine Ormanı'nın

Kenarı Seledos'un 9^{uncu} günü

Yağmur uyandığında kendini, duvarları kış rüzgârında hafifçe dalgalanan bir çadırın kumaş kubbesinin altındaki bir karyolada yatarken buldu. Başı yanıyordu. Vücudundaki her kas ve kemik ağrıyordu. Sol kolunu kaldırdı ve ön koluna bağlanmış, sivri ucu dirseğindeki damara gömülmüş, spiral şeklindeki Shadar boynuzunu görünce kaşlarını çattı.

Bu alevler de ne? Boynuzu koluna bağlayan bağlara uzandı.

"Dokunma ona." Tanıdık ses soğuk bir komutla çınladı.

Yağmur başını çevirip kaşlarını çadırın uzak tarafındaki bir masanın yanında duran beyaz saçlı Sheyl'e baktı.

"Seni akıl sağlığına kavuşturan tek şey bu."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun? Peki sen burada ne yapıyorsun? "

"Buradayım çünkü sen bir Mharog kılıcıyla vurulduğunda Farel beni çağırdı. Zehri senden çekmek için Shadar boynuzunu kullandık.

ama boynuzu çıkarmaya çalıştığımızda neredeyse sana bakmama yardım eden *dahl'reisen*'i öldürüyordun. Farel, bağ deliliğinin senin üzerinde olduğunu ve bunun daha yeni başlamadığını söylüyor."

Zihni hâlâ o kadar bulanıktı ki, söylediklerinin sadece yarısı anlaşılıyordu. "Bir ay önce başladı. Orest için yapılan ilk savaştan kısa bir süre sonra." Bir elini başına götürdü ve şakaklarındaki ağrıya masaj yaptı. "Ellysetta bariyerlerimi güçlü tutmama yardımcı oluyor."

Ellysetta.

O kadar hızlı doğruldu ki başı döndü. "*Shei'tani!*" Çağırımı bağ ipleri boyunca gönderdi ama cevap alamadı. Shei'tani hâlâ hayattaydı - eğer hayatta olmasaydı o da hayatta olmazdı - ama bir şey ona ulaşmasını engelliyordu. Hayal gücü bir dizi korkunç olasılıkla dolup taşıtı.

"Ellysetta nerede? Ona ne oldu?"

Sheyl ona merhamet ve pişmanlık karışımı bir duyguyla baktı. "Mharog'u öldürdü. Ama bunu yaparken, onun zehrini -Karanlığını- kendi içine aldı ve bu süreçte neredeyse Işığını söndürüyordu. Başta sizi bir arada tuttuk ama bilinci yerinde olmasa bile tüm gücünü size aktarmaya çalıştı. Onu hayatta tutabilmek için sizi ayırmak zorunda kaldık."

Yağmur örtüyü bir kenara fırlattı ve bacaklarını karyolanın kenarından . "Ona gitmeliyim."

Sheyl ona doğru yürümeye başladı. "Bekle. Hâlâ yapabilecek durumda değilsin."

Başını çevirdi ve ona öyle sert bir bakış fırlattı ki, ağzını kapattı ve kendini ayağa kaldırırken başka bir şey söylemedi.

Ayağa kalkarken, hantal boynuz vücuduna çarparak kayışlarında kaymaya ve ucu kolundan çıkmaya başladı. Anında kafasının içindeki sesler çığlık atmaya başladı ve sınırsız Öfke'nin sıcaklığı o kadar hızlı yükseldi ki kafasının tepesinin patlayacağını düşündü. Boynuzu tekrar kolunun derinliklerine itti ve çılgınlık azaldığında titreyen bir nefes aldı.

"Bırak ben yapayım." Sheyl aralarındaki kalan mesafeyi geçti ve Shadar boynuzunu yerine sıkıca bağladı. "Onun yanına gitmek için acele etmene gerek yok. *Shei'dalinler* onunla birlikte. Gece boyunca onu Işık'ta tutmak için çalıştılar."

Başını geriye attı. "*Shei'dalins?* Burada *Shei'dalinler* var."

dahl'reisen?"

"Fey savaşçılarıyla birlikte Garreval'den geldiler. Ama korkmayın. Feyler yaklaştığında, Farel ve *dahl'reisen* sorun yaratmamak için ayrı bir kamp kurmak üzere kuzeye yöneldiler. Kamplarını korudular ve şu ana kadar *shei'dalinler* onların varlığını hissettiklerine dair hiçbir işaret göstermediler."

"Giyinmeme yardım et, sonra beni Ellysetta'ya götür."

Sheyl içini çekti ama onun taleplerini kabul etti. Savaş zırhını Shadar boynuzunun üzerine geçirmesi mümkün olmadığından, ona bir çift siyah deri pantolon giymesine yardım etti ve başına yumuşak, bol, keten bir tunik geçirdi.

İşini bitirdiğinde Sheyl çadırın girişine doğru yürüdü ve kapakları açtı. "Hadi o zaman. Seni eşine götüreyim." Dudakları alaycı bir yüz ifadesiyle kıvrıldı. "Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen tek bir dokunuşla onu bize geri getirmek için *Shei'dalin*'in tüm gün süren iyileştirme daha fazlasını yapacaksın."

Dışarıda, Verlaine Ormanı'nda geniş bir açıklık gibi görünen bir yerde küçük bir çadır kenti kurulmuştu. Zemin ve ağaçların çevresi kömür karasıydı. Karanlık ve kapalı bir gökyüzünden hafif bir yağmur çiseliyor, nemli havada yanmış odun ve toprak kokusu ağır ağır yayılıyordu. Derisi yüzülmüş geyikler ve küçük av hayvanları kamp ateşlerinin üzerinde kızarıyordu.

"Ne zamandır ?" Yürürlerken Yağmur sordu.

"Bütün gece ve günün büyük bölümünde."

Gökyüzünde yüksek bir gümbürtü duyuldu ve Yağmur başını kaldırıp baktı. "Tairenler burada mı?"

"Üç kişiler," diye doğruladı Sheyl. "Kreppes'ten Feylerle birlikte geldiler ve sana ulaşmak için ormanda bir yol yaktılar. Farel, sen düştükten sadece bir ya da iki saat sonra geldiklerini söylüyor. Eld'in geri kalanını yakmışlar. Kimse seni ya da Feyreisa'yı hareket ettirme riskini almak istemedi, bu yüzden *dahl'reisen* ve Fey'in senin etrafında kamp kurdu."

Onun Fey'i. Bel, Tacik ve Gil küçük bir *dahl'reisen* ordusuyla karşılaştıklarında işlerin ne kadar iyi gitmiş olabileceğini hayal edebiliyordu. Açıkçası, Kardeşlik'in Ellysetta'ya hizmeti, Fey yasalarının bir *shei'dalin*'in bir mil yakınına gelen her *dahl'reisen* için talep ettiği ölümcül intikamı engellemiş ya da en azından , ama Rain

Bel, Tacik ve diğerlerinin onun için hazırladıklarından emin haklı azarı dört gözle bekliyordu, özellikle *de dahl'reisen* kanının Ellysetta'ya bulaşmasına izin verdiğini öğrendiklerinde.

Ocak cadısı onu Fey çadırlarından oluşan bir labirentin içinden geçirerek kampın uzak tarafına götürdü.

"İşte orada." Sheyl işaret etti.

Etrafındaki güçlü kalkanların ışıltısı olmasa bile, tek bir bakış ona Ellysetta'nın hangi çadırdaki olduğunu söyleyebilirdi, çünkü karnının üzerine uzanmış, kanatlarını yanlarına sıkıştırmış olan *Steli-chakai*'nin tüm vücudu, yumurtadan çıkmamış yavrularının yuvasını koruyan bir anne tairen gibi çadırın etrafında kıvrılmıştı. Kuyruğu çadırın etrafındaki daireyi tamamlamıştı ve ucu Steli'nin omzuna yakın bir yerde ritmik bir hareketle yükselip alçalıyordu.

"Sizden burada ayrılacağım," dedi Sheyl. "İyileşmeye ihtiyacı olan *Dahl'reisen*'ler var ve Farel'e sen uyanır uyanmaz geleceğime söz verdim. Eşin iyileştiğinde, Farel onunla *dahl'reisen* kampında buluşmanı istiyor. İzin verirseniz, hizmet etmek isteyen başkaları da var."

Ellysetta'ya ulaşma ihtiyacı içini çekiç gibi dövüyordu ama Rain başıyla onaylayacak kadar durakladı. "Onunla görüşeceğim ve bize yardım etmek için yaptığınız her şey için ikinize de teşekkür edeceğim. Ellysetta ve ben size borçluyuz."

"Ailelerimize sığınma teklif ettiniz. Tüm borçlar zaten tam olarak ödendi." Sheyl onun koluna bir el koydu. "Eşinin yanına git. Tanrılar ikinizi de Işık'ta tutsun."

"*Beylah vo*," dedi Rain ve arkasına bile bakmadan çadıra doğru koşmaya başladı.

Büyük beyaz tairen çadırın bir tarafındaki kazıkları yerden sökmüş ve Ellysetta'ya endişeli bir anne gözüyle bakmak için başını ağır kumaş duvarların altına sokmuştu. Boğazında kederli, mırıltılı bir tairen şarkısı mırıldanıyordu.

Yağmur yaklaşırken Steli'nin mırıldanması durdu ve kuyruğu hareketsiz kaldı. Beyaz tairen başını çadırın kapağının altından çıkardı ve büyük mavi, yavrusuz gözleri sıkıntıyla dönerek ona baktı.

"*Ellysetta-kitling uyanmıyor. Steli şarkı söylüyor ama o duymuyor.*"

Rain bir elini tairen'in kürklü yanağına koydu. "*Ben de şarkı söyleyeceğim, Steli- chakai. Belki ikimiz birlikte onu uyandırabiliriz.*"

Beyaz tairin onaylarcasına gürledi ve Rain'in içeri girebilmesi için başını kaldırdı.

Çadırın içinde, altı *shei'dalin* ve Ellysetta'nın ana beşlisinin beş savaşçısı mekânın ortasındaki bir masanın etrafında toplanmış duruyordu. Yağmur yaklaşıncaya ayrıldılar ve Ellysetta'nın hareketsiz formu ortaya çıktı.

Kadının görüntüsü onu durdurdu. Onu hiç ölüme bu kadar yakın görmemişti. Doğal Fey ışıltısı kaybolmuş, teni solgun bir gri-beyaza dönüşmüştü. Buna karşın, alev rengi bukleleri çok parlak, neredeyse cırcırcı görünüyordu. Gözlerinin altındaki deriyi koyu halkalar gölgeliyordu ve dudakları kansız mavi bir renk almıştı.

"*Shei'tani*," diye fısıldadı ve bilinçli bir düşünce olmaksızın hareket ederek aralarındaki kalan mesafeyi geçip onun elini avucunun içine aldı. Kızın parmakları avucunun içinde soğuk ve gevşek duruyordu. Onları yüzüne, dudaklarına bastırdı, sanki sadece temas ve umutsuz aşk onun etine sıcaklığı geri getirebilirmiş gibi. Aralarındaki bağın ipleri üzerinde, kendi özünden ısınan bir dalga göndererek, "*Ke sha taris, Ellysetta. Ke sha eva vo.*" Ben buradayım. Seninleyim.

Ellysetta yanıt vermedi.

Etrafında toplanan *Shei'dalinlere* ve Feylere baktı. "O yaşıyor." Bunu neredeyse bir meydan okuma olarak söyledi, sanki kendisine karşı çıkmaları için onlara meydan okurcasına.

"Çok az, korkarım. Ve bunun tek sebebi onun gitmesine izin vermeyeceğimizdir." "Korkarım ki Ona en yakın olan *Shei'dalin* peçesini geri attı.

Rain kendini Massan'ın Hava ustası Eimar v'En Arran'ın zarif ama yılmaz yoldaşı Jisera v'En Arran'ın sempatik yüzüne bakarken buldu. "Jisera *falla*, burada olmamalısın," diye azarladı. "*Shei'tan* ne düşünüyor? "

Jisera ince, mavi-siyah bir kaşını kaldırdı. "Solan Topraklar'daki her sağduyulu Fey'in düşünmesi gereken şey, *kem'Feyreisen*. Eğer bu savaşı kaybedersek, hiçbirimiz için umut kalmayacak. Bu yüzden doğru olduğunu bildiğimiz şey için savaşmak en iyisi." Koyu kahverengi gözleri genellikle bir dişi geyiğinki kadar yumuşaktı ama şu anda cilalı taşlar gibi parlıyorlardı. Her ne kadar ufak *tefek* ve zayıf olsa da, tüm güçlü *shei'dalinlerde* olduğu gibi derin empatik doğasına rağmen, Jisera v'En Arran'ın

Çelik omurga.

Olabildiğince hızlı bir şekilde onu . "Daha fazla *shei'dalin* gelecek - Garreval'e gönderdiğin köylüleri Sisler'den sağ salim geçirmek için geride kaldılar. O çocuklar... o kadar çok çocuk var ki.

..." Boğazı sarsıntılı bir yutkunmayla hareket etti. "Bazıları Fey'e benziyordu. Küçük bir kız vardı..." Gözleri nemlendi ve hızla kırıştırmaya başladı. "Chatok ve Chakai'deki savaşçılara geçmelerine izin vermelerini emrettim ve Tenn itiraz ederse Orest'e gelip bunu tartışabileceğini söyledim."

Rain onun cesareti ve sarsılmaz desteği karşısında alçakgönüllülükle başını eğdi. "*Beylah vo, kem'falla* ve *shei'tani*'m için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"*Aiyah*, bize geri dönene kadar bunun için bana teşekkür etme." Başka

bir sonucun ortaya atılması bile bir anda kıvılcım yarattı, İstemsiz bir korku ve öfke kabarması. Shadar'ın boynuzu kolunda ısındı ve boynuz güçlü Elf büyüsünü serbest bıraktığında, Ellysetta'nın parmaklarının avucunun içinde seğirdiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

"Onu çağır Rain," diye ısrar etti Jisera. "En güçlü bağı siz paylaşıyorsunuz. Belki de sana diğerlerimize verdiğinden daha iyi karşılık verecektir."

Yağmur başını salladı ve Ellysetta'ya doğru eğildi. Gözlerini kapatarak aralarındaki bağı ipleriyle ona seslenmeye başladı. Arkasında, kafası bir kez daha çadırın yanından içeri sokulmuş, mavi gözleri yıldızlar gibi dönüp parlayan Steli sesini onunkine ekledi.

Üç çan sonra, Rain'in umudu azalmaya başlamıştı. Bir *shei'tan*'ın eşine yaptığı çağrılara, Ellysetta'nın *lu'tan'ının* çağrılarına ve *shei'dalin*'in çağrılarına ek olarak, o ve Steli akıllarına gelen her tairen şarkısını denemişlerdi. Rain'in şarkısı. Steli'nin şarkısı. Gurur şarkısı, akraba şarkısı, eş şarkısı, anne şarkısı. Hiçbiri işe yaramamıştı. Hiçbir şey en ufak bir tepki bile uyandırmamıştı.

"Umudunu kaybetme," dedi Jisera. "Feyreisa şimdiye kadar tanıdığım tüm *shei'dalin*'lerden daha güçlü. Bir Mharog'u öldürmek için." Başını iki yana salladı. Saçlarının en üst katmanı, mum ışığında parıltıyan minik altın ve kristal boncuklarla birbirine bağlanmış, minik siyah örgülerden oluşan bir ağ şeklinde örülmüştü. "Başka hiçbir *shei'dalin* bundan sağ çıkamazdı."

"O bir Tairen Ruhu," dedi Rain, gözleri kapalı, başı Ellysetta'nın kalçasında dinlenirken.

"Güneş kadar parlak ve güçlü bir kalbi var," diye ekledi Tacik alçak sesle. "Bu açıdan bana çok benziyor-" Sesi aniden ve Yağmur gözlerini tam zamanında açarak onun, çizmesinin topuğunu Tacik'in ayak parmağından çekmek için kayıtsızca kayan Gil'e baktığını gördü.

Yedisi -Ellysetta, Rain ve ana beşlisinin beş savaşçısı- Elvia'da keşfettikleri gerçekleri açıklamamak için Galad Hawksheart'a Fey yemini etmişti. Ve her biri Feyleri bir araya getirip Shan ve Elfeya'yı kurtarmak için yeminlerinden vazgeçip onurlarını çiğnemek istese de, bu savaşın aciliyeti onları durdurmuştu. Hawksheart'ın sırrı söylenmeden kaldı ve Fey yeminleri bozulmadı.

"Neyin gibi, Tacik?" Jisera sordu.

Tacik, Gil'e meydan okuyan bir bakış fırlattı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Kız kardeşim gibi. Feyreisa'nın cesareti ve gücü bana kız kardeşim Elfeya'yı hatırlatıyor."

Rain, Gil'in gergin omzunun gevşediğini gördü. Tacik hem doğruyu söylemiş hem de Şahin Yürek'e ettiği yemine sadık kalmıştı. Feyler tutkuyla sever ve sevdiklerini kaybettikten yüzyıllar sonra bile derin yas tutarlardı, bu yüzden Jisera, Tacik'in kız kardeşinin düşüncelerinde kalmasını hiç de garip bulmazdı.

Tacik'in elini tutmak için uzandı. Birbirine kenetlenmiş ellerinde altın bir ışık parladı ve 'e huzur verirken gözleri kehribar rengi bir parıltıya büründü. "Elfeya-falla'yı hiç tanımadım ama eğer Feyreisa gibi biriyse, o zaman gerçekten çok özel biriydi."

Jisera'nın bildiğinden daha özeldi. Hawksheart'ın ifşaatlarından önce herhangi birinin şüphelendiğinden daha özel.

Rain, Massan'ın lideri Tenn v'En Eilan'ın, Tenn'in aşağılayıp Solan Topraklar'ın korumasından kovduğu Ellysetta'nın son elli bin yılda - belki de daha uzun bir süredir- doğmuş en büyük savaşçının ve en ünlü *shei'dalin*'in kızı olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını acı acı merak etti. Rain'in öfkesi Tenn'in ihanetini ve Ellysetta'yı Azrahn'ı dokurken yakalayıp sürgün edebilmek için kasıtlı olarak kurduğu tuzağı hatırlayınca alevlendi. Ellysetta'nın Büyücü İşaretleri'ni biliyordu, Faering Sisleri'nin güvenliği dışında ne kadar korkunç bir tehlike altında olacağını biliyordu. Ve yine de Tenn bunu yapmıştı.

Shadar boynuzu Rain'in damarlarındaki ıslıyı Öfke'sinin keskin kenarını köreltikçe yandı.

Elinde, Ellysetta'nın parmakları yeniden kıpırdadı.

Rain ani bir kuşkuyla ince parmaklara baktı. Eli yine hareketsizdi ama küçük bir irkilmeyi hayal bile edememişti.

"Shadar boynuzu bana vuran Mharog kılıcının zehrini tüketti, doğru mu?" diye sordu.

"*Aiyah,*" diye onayladı Jisera. "Ocak cadısı Sheyl bana öyle söyledi."

"O zaman boynuzun büyüünün Ellysetta'nın hastalığını da iyileştirmesi mümkün değil mi?"

Jisera kaşlarını çatarak ona baktı. Ne düşündüğünü anlamak ya da bu düşüncelerin onu nasıl endişelendirdiğini görmek için Ruh dokumaya gerek yoktu. "Seni delilikten uzak tutan tek şey boynuz."

"O zaman ikiye böl. Yarısını benim için, yarısını da Ellysetta için kullan." "Yarım boynuzun bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyoruz."

"Öyle olmadığını bilmiyoruz," diye karşı çıktı. "Hawksheart'ın Shadar boynuzunu bana vermesinin bir sebebi vardı. Bu sebebin Ellysetta öldüğünde delirecek kadar yaşayabilmek olduğundan şüpheliyim. Eğer Ellysetta iyileşmezse, ben zaten ölmüş olacağım. Bu en azından bize bir şans veriyor."

Jisera kollarını kavuşturdu. İnce ve tatlı görünmesine rağmen, aynı zamanda bir kaya kadar inatçıydı. Ve hiçbir zaman gereksiz riskler alan biri olmamıştı -özellikle de söz konusu olan gözetimindeki hayatların güvenliği olduğunda. "Bu çok tehlikeli Rain."

İç çekti ve sağlam elini saçlarında gezdirdi. "Jisera, savaş burada ve ben Tairen Ruhuyum. Eğer savaşmazsam Eld kazanacak. Bu koluma bağlıyken savaşamam." Rain koluna bağlı hantal boynuzu işaret etti. "Ve eşim ölümün eşiğinde gezinirken savaşamam. Zaten Shadar boynuzunu kemiklerime aşılamanız gerekecek. Öyleyse neden sadece yarısını aşılıyıp geri kalanını Ellysetta'ya vererek başlamıyorsun?"

"Bunu denesek bile, boynuzun ona yardım edeceğinin garantisi yok."

"Olsa iyi olur, çünkü başka her şeyi denedik."

Jisera çenesini tuttu. Sonra diğer *shei'dalin'lere bir göz attıktan -ve* Rain onlarla özel bir konuşma yaptığından şüphelendikten- sonra, Eimar'ın eşi başını salladı. "*Bas'ka.* Bir masaya ihtiyacımız olacak. Ve senin de bağlanarak bayıltılmayı kabul etmen gerekecek. Biz bunu yapmaya çalışırken bize öfkelenmeni istemiyorum."

"Anlaştık," diye kabul etti Rain. Ellysetta'nın beşlisine işaret etti. Rijonn metal bağlama kayışlarıyla tamamlanmış ikinci bir masa ördü. İşini bitirdiğinde, Rain üzerine çıktı, uzandı ve Bel ile diğerlerinin onu bağlamasına izin verdi. Jisera ve *shei'dalinler* etrafında toplanırken, "*Beylah vo,*" dedi.

"Bu işe yaramadığı sürece bana teşekkür etme." Gözleri kehribar rengine döndü ve parlamaya başladı.

Ellysetta siyah buzdan bir denizin içinde kapana kısılmış yatıyordu. Hareket edemiyor, hissedemiyor, konuşamıyordu ama yine de varlığının her parçası acı içinde kıvranıyor, söndüremediği bir ateşle yanıyor, boğazı düğümленene ve kulakları çınlayana kadar çığlık atıyordu.

Rain ölmüştü. Kızıl Fey'cha'nın onun boğazını deldiğini görmüştü. Vahşi bir öfkeyle kendi kılıcını Mharog'un çürüyen kalbine saplamıştı. Ama beklediği gibi ölmemişti. Bunun yerine, Mharog'un su katılmamış kötülüğü onu ele geçirmiş ve iğrenç çürümüşlüğünü ruhuna pompalamıştı. Mharog tarafından yok edilen her yaşamın uluyan azabı duyularını bombardımana tutarken, Mharog'un bir ruhun Işığını her boşalttığında duyduğu şeytani zevk de aynı şekilde.

Nefret, kötü niyet, acı ve yıkım için duyulan bastırılmaz arzu: Karanlık duygular onun Işıyla besleniyordu. *Shei'dalin* merhametini, şefkatini ve nezaketini, umudunu yiyip bitiriyor, Ellysetta'nın ruhunun özünde yaşayan tehlikeli, eşit derecede Karanlık canavara ulaşana kadar nezaket ve itidal katmanlarını eritiyorlardı.

Ve Mharog'un iğrenç kötülüğü buna dokunduğunda, canavar kükreyerek canlandı. Mharog'unkini kat kat gölgede bırakan engin, öfkeli bir Karanlık. *Onun* Karanlığı. Işığının iyi olduğu kadar güçlü ve etkili bir kötülük.

Dehşet içinde yapabileceği tek şeyi yaptı. Zihninin etrafındaki bariyerleri kaldırdı ve Galad Hawks-heart'ın bir zamanlar onun üzerinde kullandığı bağlama büyüsunü taklit eden bir dokuyla onları güçlendirdi. Örgü canavarın büyüsunü ona karşı kullanıyordu, böylece ne kadar Öfkelse bağları o kadar güçleniyordu.

Ve Ellysetta orada azap içinde yatıyor, ruhunda yaşayan dehşetle zihninin içinde kilitleniyordu.

Ellysetta. Bir ses ona seslendi - Yağmur'un sesiydi bu.

Tairen şarkısının canlı notaları. Ses, canavarın sağır edici kükremelerini ve kendi bitmek bilmeyen çığlıklarını yarararak geçti.

Kendi kendine kurduğu hapishanenin buz gibi karanlığında, şarkısının notaları sadece parıldamakla kalmıyor, Büyük Güneş gibi parlıyordu.

Bana geri dön, Shei'tani.

Shei'tani. Hırpalanmış zihni bu kelimeye bir tılsım gibi yapıştı. *Yağmur mu? Bu sen misin?* Tereddütle, bunun Mharog'un bir oyunu olabileceğinden korkarak, Işığına uzandı... sonra onu şiddetli, tanıdık ısı ve güç akışlarıyla sararken ağladı.

Ke sha taris, kem'reisa. Ke sha eva vo.

Onun Işığı karanlık buz katmanlarını yaktı ve kendi Işığının sönük, neredeyse sönmüş titreşimlerini yeniden ateşli bir parlaklığa kavuşturdu. Canavar soğuk bir öfke kükremesiyle inine çekildi ve kendi kendine kurduğu hapishanenin güçlü örgüleri soldu.

Ellysetta'nın gözleri açıldı ve Rain oradaydı, yüzü solgun, ifadesi endişeyle gergindi ama bir bütündü ve zarar görmemişti. *Yaşıyordu.* *Ellysetta* daha konuşmak için ağzını bile açamadan, onu kollarının arasına aldı, doyasıya öptü, sonra da göğsüne öyle sıkıca bastırdı ki *Ellysetta* hareket etmekte zorlandı.

"Beylah sallan," diye fısıldadı tenine karşı. "O Mharog'u bıçakladığında seni kaybettiğimi sandım, *shei'tani*. Beni bir daha asla böyle korkutma." Tüm vücudunda ince titremeler oldu ve saçlarını okşayan elleri titriyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi ona kırık bir sesle. "Neredeyse kaybediyordun."

"Anlamıyorum." Adamın kollarında kıvranıyor, yüzünü görmek, gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak istiyordu. "Sen öldün. Mharog'un seni öldürdüğünü gördüm. Kırmızı Fey'cha'sını boğazına sapladı." Bir an için rüya görüp görmediğini merak etti ama Mharog bıçağının boğazını deldiği yere dokunmak için uzandığında, Rain'in daha önce lekesiz olan Fey derisinde şimdi Mharog'la ölümle burun buruna geldiğinin kanıtı olan silik, dikey bir yara izi olduğunu fark etti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Aiyah, şey..." Rain yüzünü buruşturdu. "İtiraf etmekten nefret etsem de Hawksheart'a borçluyum. Bana verdiği Shadar boynuzu benim ve senin hayatını kurtardı."

Ellysetta dudaklarını silik yara izine bastırdı ve bir şeyler fısıldadı

Teşekkür duası. "Parlak Tanrı onu kutsasın."

Biri boğazını temizledi. Ellysetta etrafına bakındı ve Yağmur'la yalnız olmadıklarını fark edince kızardı. Bir çadırın ortasındaki yükseltilmiş bir masanın üzerinde yatıyorlardı. Beşlisi ve altı peçeli *shei'dalin* toplanmıştı. "Dostlarım... teşekkür . Gaelen..." Onun ellerine uzandı. "*Sen ve dahl'reisen arkadaşların hayatımızı kurtardınız, kem'maresk. Size teşekkür etmek için yeterli kelime yok.*"

Bir boğaz daha temizlendi - sabırsızca guruldadı desek daha doğru olur -Ellysetta'nın dikkati çadırın yan tarafına kaydı; kumaş duvarlardan biri bağlama kazıklarından kurtulmuştu. Çadırın demirlenmemiş tarafı, çok büyük beyaz bir tairen kafasının üzerine buruşuk bir eşarp gibi örtülmüştü.

"Steli!" Ellysetta, çok zayıf olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyleyen itirazcı sesleri duymazdan gelerek bacaklarını masanın kenarına doğru salladı. . Ayağa kalkar kalkmaz dizlerinin bağı çözülmeye başladı. Ama Rain onu yakalamak için oradaydı ve onu sabit tutmak için beline doladığı koluyla zemini geçerek Steli'nin yanına gitti. Güçlü, kürklü çenesine yaslandı ve ani bir gözyaşı kabarmasına karşı gözlerini kapattı.

"Seni gördüğüme çok sevindim, gurur annem," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"*Steli'nin kalbi seni güvende görmek için çarpıyor, yavrum. Steli...*" Steli tairen konuşması için Fey kelimelerinden vazgeçti ve tairen bir anne imgesi yarattı, ağlıyordu kederli bir şekilde üzerinde bedeni bir cansız yavru.

"*Ellysetta-kitling Steli'ye bir daha böyle üzüntü vermemeli.*"

"Söz veriyorum, yapmamaya çalışacağım."

Steli Ellysetta'yı bir adım geriye itti, ona anaç bir yalama verdi ve sonra azarladı, "*Ellysetta-kitling Mharog'a dış ya da pençe geçirmemeli. Mharog iyi bir av değildir. Sadece yakmak için iyidir.*"

alaycı bir kahkaha attı. "Ben dersimi aldım, Steli-chakai. İnanın bana."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Jisera. "Feyreisa ve Feyreisen daha yeni uyandılar. Her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olabilmem için bazı testler yapmam gerekiyor. Bu da geri kalanınızın gitmesi gerektiği anlamına geliyor. Şimdi, lütfen." Ufak tefek Fey kadını Steli de dahil olmak üzere herkese sert bir bakış attı. Beşli hemen Ellysetta'yı hem çadırın dışından hem de çadırın içinden koruyabileceklerine karar verdi.

içinde. Ancak Steli bir dudağının kenarını kaldırdı ve sinirli bir şekilde hırladı.

"Her şey Steli-chakai," diye yatıştırdı Ellysetta. "Ben iyi olacağım."

Steli burnunu çekti ve *"Steli-chakai avlanmaya gidecek. Ellysetta-kitling için lezzetli etler getir."* Steli, Jisera'ya hırıltılı bir bakış daha attıktan sonra kafasını çadırdan dışarı çıkardı ve fırlayıp gitti.

Sonraki tam zil boyunca Jisera hem Rain'i hem de Ellysetta'yı bir dizi testten geçirdi; fiziksel iyileşmelerini, vücutlarının Shadar boynuzuna verdiği tepkileri, büyü çağırma ve dokuma yeteneklerini, Rain'in bağ deliliğini kontrol etme becerisini kontrol etti. Jisera onları *Shei'dalin*'in bakımından ayrılacak kadar iyi ilan ettiğinde, gece çökmüş ve Eloran'ın iki ayının ince hilalleri gökyüzünde yükselmişti.

Ellysetta'nın beşlisinden dördü, Rain'le birlikte artık bomboş olan kamp alanında yürürken Ellysetta'nın etrafında toplandı. Ancak Gaelen ortalıkta görünmüyordu.

Ellysetta nerede olduğunu sorduğunda Gaelen beşlinin özel Ruh örgüsünde *"Buradayım,"* diye duyurdu. *"Sadece görünmezim. Dahl'reisen'lerden hiçbirisi Ellysetta'nın ruhumu geri getirdiğini bilmiyor ve beni görürlerse sır ortaya çıkar."*

Bel kaşlarını çatarak, *"Kardeşlik arkadaşlarına güvendiğini sanıyordum,"* dedi.

"Rain ve Ellysetta'yı kurtarmaları için onlara güvendim çünkü başka seçeneğim yoktu. Ama ruhlarını geri getirebileceğini bilselerdi onlara hiç başvurmazdım."

Rain, Gaelen'e Farel'in kana bulanmış olduğunu ve bu yüzden Ellysetta'ya zarar veremeyeceğini hatırlatmaya başladı ama daha ağzından çıkmadan kelimeleri yuttu. Henüz *Dahl'reisen*'in gerçek eşine *lute'asheiva* bağları üzerine yemin etmesine izin verdiğini açıklamamıştı.

"Dharsa'dan bazı iyi haberler aldık."

Rain kaşlarını kaldırdı. Tenn v'En Eilan'ın aniden akli başına gelmediyse, ne olabileceğini düşünemiyordu. *"Duyalım bakalım. İyi haberler işime yar"*

"Kieran ve Kiel hayatta, Feyreisa'nın ailesi ve Teleon'da kaybetmekten korktuğumuz iki shei'dalin de öyle. Kieran ve Kiel, Loris ve diğer üç bin Fey ile Sohta ve Peçe'ye gitmeden önce hepsine güvenli bir şekilde Dharsa'ya kadar eşlik etti."

Ellysetta yürümeyi bıraktı. *"Yaşıyorlar mı? Güvende mi?"*

mi?"

"*Aiyah*" diye onayladı Bel. ". Lillis, Lorelle ve baban."

Çenesi titredi. Hızla döndü, yüzünü Rain'in boğazına bastırdı ve kollarını onun beline doladı.

Onun duyulamayan bir teşekkür duası fısıldadığını hissetti ve Bel'e sırtımadan önce kendi kollarını onun beline doladı. "Bu sadece iyi bir haber değil, *kem'maresk*. Bu aylardır aldığımız en iyi haber."

"Memnun olacağını düşünmüştüm." Bel, Ellysetta'ya sevgiyle gülümsedi. "Celieria Şehri'nden de haber aldık. Görünüşe göre Hawksheart Danae'lerle konuşma ve onları bize yardım etmeye ikna etme sözünü tutmuş. Dorian'ın gemisi batmış ama Danae'nin *nyatheri*'leri, yani Su ruhları onu boğulmaktan kurtarmış ve düşman gemilerinin batmasına yardım etmiş."

"En azından bu da bir şeydir."

"Ne yazık ki, haberler bundan sonra daha az hoş oluyor. Prens Dorian -Kral Dorian dün gece Celieria Şehrine dönerek Kraliçe Annoura'yı İşaretlemekte bir Büyücüyü yakaladı."

Ellysetta başını kaldırdı. Parmakları Rain'inkilerin etrafında kenetlendi. "O iyi mi?"

"O güvende ve bebeği de öyle. Büyücü kaçmaya çalışırken öldürüldüğünde İşaretler de ortadan kayboldu."

"Kimdi o?" Yağmur sordu.

"Kraliçe'nin gözdesi Sör Vale, ama görünen o ki tek gözde o değilmiş. Görünüşe göre eski Kral Dorian, Lord Barrial'ın *dahl'reisen*'lerinden bazılarını oğluna yardım etmeleri için Büyük Körfez'e göndermiş. Yeni Kral Dorian da o *dahl'reisen*'lere saraydaki herkesi kontrol etmelerini emretmiş. Dorian'ın Ruh ustası bana saray mensupları ve saray hizmetlileri arasında şimdiden en az elli Büyücü bulduklarını söyledi ve buna Vale öldüğünde Mühürlerini kaybeden Büyücülerin hiçbiri dahil değil. Şimdi tüm şehir kilit altında. Lord Barrial'ın *dahl'reisen'i* tarafından Büyücü Mühürleri kontrol edilmeden kimse şehre girip çıkamıyor." Bel arkadaşına ve kralına baktı. "Haklıydın Rain. Tüm şehre sızılmıştı ve bunun ne kadar süredir devam ettiğini sadece tanrılar biliyor."

Rain yorgun bir kabullenişle başını salladı. Hem şüphelerinin haklı çıkmasına hem de Eld'in Celieria'daki hizmetkârlarının maskesinin düşmesine sevinmesi gerekirdi ama yanılmış olmayı diledi. Hatır için değil

Ruhlarını zenginlik ve güç karşılığında satan açgözlü aptallar için değil, Ellysetta ve arkadaşı Selianne gibi kendi iradeleri dışında İşaretlenmiş olanlar için.

"Ya Orest?" diye sordu. "Oradaki dostlarımızdan ne haberler var?" "İyi değil."

Bel'in yüz ifadesi sertleşti. "Orest dün gece düştü. Lord Teleos neredeyse öldürülüyordu, ama Fey onu Peçe'den geçirip iyileşmesi için *Shei'dalin*'lere zamanında ulaştırdı. Feyler yukarı şehri ve Kız Kapısı'nın bir kısmını tahliye etmeyi başardılar ama geri kalanı..." Başını iki yana salladı. "Toplamda en az iki bin Fey ve iki tairenle birlikte beş bin Celierian kaybettik."

"Peki ya Eld?"

"Ejderhaların altısı öldü. İki bölük Elden askerini ve yaklaşık iki yüz büyücüyü saf dışı bıraktığımızı tahmin ediyoruz."

"Dört bin adam ve iki yüz büyücü. Ve yedi bin kişi mi kaybettik?"

Bel başını salladı. "Polwyr ve adamları şehrin her yerinde portallar açtı. *Fezarolar* yine o iksirleriyle geldiler Feyler iblisleri, büyücüleri ve *darrokkenleri* savuşturmakla ve bulabildikleri herkesi Peçe'den tahliye etmekle o kadar meşguldüler ki, çok geç olana kadar neler olduğunun farkına varamadılar."

Yedi bin kayıp. Yedi *bin*. Müttefiklerin ayıracak iki bini bile yokken.

Farel'in kana bulanmış dört yüz *dahl'reisen*'i Rain için eskisinden daha da değerli hale gelmişti. Onun ve Fey için.

Ellysetta ile sıkıntılı bir bakış paylaştı. *Beşlisinin dahl'reisen lu'tan* hakkındaki haberleri ne kadar iyi karşılayacağından emin değildi, özellikle *de* Gil ve Tacik'in. Diğer Feylerin tepkisini düşünmek bile istemiyordu. Onu desteklemek için Tenn ve Massan'dan ayrılanlar, onun ne yaptığını öğrendiklerinde kararlarını yeniden gözden geçirebilirlerdi.

"Onlara Farel ve adamlarından bahsetmemiz gerektiğini biliyorsun," dedi Ellysetta özel bir örgüde.

"*Biliyorum ve yapacağız,*" diye yanıtladı Yağmur. Bunu yapacak cesareti toplayabildiği anda.

Bu konuşma hoş bir konuşma olmayacaktı.

"*Dahl'reisen* kanının *shei'tani'nize* bulaşmasına izin mi veriyorsunuz? Aklını mı kaçırdın sen?"

Rain ve Ellysetta, Eimar v'En Arran'ın öfkesi karşısında irkildiler. Bu haberi Ellysetta'nın beşlisinin daha önce aldığından çok daha kötü karşılamıştı.

Lu'tanlar ilk şoku atlattıktan sonra, *dahl'reisen*'in Ellysetta'ya zarar vermeyeceğinden ve Gölge'nin içine daha fazla düşmeyeceğinden emin olmanın faydasını takdir etmişlerdi. Yine de emin olmak için Rain, Gaelen'i ve Ellysetta'nın ana beşlisinin geri kalanını Farel'le buluşmak ve *lute'ashieva* bağlarının restore edilmiş bir ruhun cazibesine karşı gerçekten güçlü olup olmayacağını belirlemek için önden göndermişti.

"*Dahl'reisen* hayatlarımızı kurtardı," dedi Ellysetta Eimar'a. "Birçoğu Rain ve ben Eld'den kaçabilelim diye kendilerini feda etti. Onlar senin sandığın gibi onursuz *rultshartlar* değiller."

"Gölgeli Yol'da yürüyorlar!" Eimar haykırdı. "Bunu onlar seçti!"

"Bunu onlar seçmedi!" Ellysetta karşılık verdi. "En azından senin kastettiğin şekilde değil. Onlar sadece ölmemeyi seçtiler. Solan Topraklar'ı savunurken o kadar çok acı çektiler ki, acı ve ıstıraptan başka bir şey hissetme yeteneklerini kaybettiler. Ve o zaman bile, kendilerine hakaret eden insanları savunabilmek için hayatta kalmayı, akıl almaz işkencelere katlanmayı seçtiler."

"Bah!" Eimar başını salladı ve saçındaki kristal çanlar çınladı. "Onurlu bir seçenekleri vardı -heisan'dahlein- ve onu kullanmadılar."

"Rain ve benim de bir seçim yapmamız gerekiyordu: Azrahn'ı örmek ya da tairenlerin ölmesine izin vermek. *Biz* de mi yanlış seçim yaptık? "

Hava ustası kaşlarını çattı. "Bu farklıydı."

"Tenn'e ve Massan'ın geri kalanına göre öyle değil," diye hatırlattı ona.

"Garreval'den gelirken karşılaştığın köylüler, işte onlar bu *dahl'reisen*'lerin aileleri," dedi Rain. "Aralarında bir *dahl'reisen*'in oğluyla evlenen Celierian doğumlu bir kadın var. Truemated, Eimar. Ve çocukları var - aralarında Fey yeteneklerine sahip bir kızları var."

Ei-mar'ın yüzündeki ilk şüphe ifadesi öfkeyi gölgede bıraktı. "Bu imkansız."

"Hep öyle düşünmüştüm ama . Biz Fey'ler

ve kadınlarımız kısır. Bu *dahl'reisen*'ler onursuzluklarına rağmen hayatlarına tutunmuşlar ve kadınları genç doğuruyor, hatta çiftleşebilecek genç. Nedenini bilmemiz gerek Eimar."

"Bunu anlamak için Feyreisa'ya kan vermelerine izin vermenize gerek yok."

"*Nei*, bilmiyorum," diye Rain. "Ama biz de bir savaşın içindeyiz ve kılıçlarımız yetersiz. *Dahl'reisen* lideri Farel bu öğleden sonra benimle ve Ellysetta'yla görüşmek istedi. *Shei'dalinler* ve diğer Feyler buradayken, Farel ve adamları *lute'asheiva* bağlarını en iyi nasıl onurlandıracaklarından emin değiller. Diğer *fellanalara* yaklaşmayacaklar ama Ellysetta'dan *da* uzaklaşamayacaklar. Farel ayrıca bana Ellysetta'ya kan bağıyla bağlanmak ve Solan Topraklar için bir kez daha açıkça savaşmak isteyen başka *dahl'reisen*'ler olduğunu da söyledi."

Eimar ellerini iki yana açtı. "Benden ne istiyorsun?"

"Ellysetta'nın *beşlisini* Farel'le buluşmaları ve eşime kan vermek isteyen diğer *dahl'reisen*leri gözlemlemeleri için önden gönderdim. Değerlendirmelerinden sonra *çakorunun* bir itirazı yoksa, Ellysetta ve ben diğer bağları kabul etmek için *dahl'reisen* kampına gideceğiz. Senin de bizimle gelmeni istiyorum. Bu *dahl'reisen*'leri kendi gözleriyle görmeni, sonra da onlarla birlikte savaşıp savaşamayacağını bana söylemeni istiyorum."

Celiera~ Dahl'reisen Kampı

Altı *dahl'reisen* ormandan çıkıp Celiera'nın açık arazilerine adım atarken Ellysetta'nın ana beşlisinin savaşçılarını sert bir ihtiyat kapladı. Bel, Tacik, Rijonn ve Gil yaralı Fey'i gizlemedikleri bir güvensizlikle izlerken, *dahl'reisen* onların bakışlarına belli belirsiz bir utançla karışık bir meydan okumayla karşılık verdi.

"Hanginiz Farel?" Bel sordu.

"Öyleyim," dedi koyu kahverengi saçlı ve boynundan yanağına doğru kıvrılan bir yara izi olan *dahl'reisen*.

Gaelen kamptan ayrılmadan önce Bel'e Farel'in bir resmini göstermişti. Öne çıkan *dahl'reisen* gerçekten *de* Gaelen'in dokumasında gösterilen kişiydi. "Ben Belliard vel Jelani, Solan Topraklar'ın Chatokkai'siyim."

"Kim olduğunu biliyorum, Belliard vel Jelani."

Bel'in kaşları çatıldı. "Tanıştık mı?"

"*Nei*. arkadaşım bana senin resmini göstermişti."

Gil soğuk bir sesle, "*Dahl'reisen*'in arkadaşları olduğunu bilmiyordum," dedi.

Farel esprisiz bir kahkaha attı. "Ben de Feyreisa'nın kana bulanmış savunucuları olarak barış içinde karşılaşabileceğimizi düşünmüştüm."

Tacik soğuk bir sesle, "Bu barıştır," dedi. "Karşımızda duruyorsun ve yaşamana izin veriyoruz."

"Çok edilen bir merhamet..." Gaelen görünmezlik örgüsünü bırakıp Bel'in yanında belirttiğinde Farel'in alaycı cevabı kelimenin ortasında asılı kaldı. "... Ted." Kelimenin son hecesi Farel'in ağzından şaşkın bir sessizliğe düştü. Farel yutkundu. "General."

"Bana Gaelen demeni defalarca rica ettim."

Farel'in yüzü diğer Fey'lerle çevrili Gaelen'e bakarken karardı. "Sen... onlarla *birlikte* misin? Ama sen-" Sesi .

Bel, Gaelen'in yüzünü tararken *Dahl'reisen*'in gözlerinin kısıldığını gördü, sonra aynı gözlerin ani, şok edici bir anlayışla genişlediğini gördü.

"Yara izin... gitmiş!" "*Aiyah*,"

diye onayladı Gaelen. "Ve... geri

kalanı? "

"O da gitti. Kız kardeşim Marissya ruhumun bir bebeğinki kadar lekesiz olduğunu söylüyor."

Farel'in boğazı bir başka ağır yutkunmayla hareketlendi. "Ama böyle bir şey nasıl mümkün olabilir-" Başını kaldırdı, gözleri kesinlik doluydu. "Feyreisa."

"*Aiyah*," *diye* yanıtladı Gaelen. "İşte bu yüzden dostum, içinizde onun bunu yapabildiğini fark ederse yeminini bozabilecek olan var mı diye sormalıyım - ya zaten yemin etmiş olanlar ya da etmek isteyenler?" Yaralanmamış yüzünü işaret etti.

Steli ve diğer iki tairen tepelerinde uçarken Rain, Ellysetta, Eimar ve Fey *lu'tan* Verlaine'in kenarı boyunca kuzeye, *dahl'reisen* kampına doğru koşular.

Bel ve Gaelen *dahl'reisen* kampında daha önce bulduklarını haber vermişlerdi. Farel'in topluluğu arasında bir avuç şüpheli *dahl'reisen* vardı ama Gaelen Rain'e onların

. Rain nasıl olduğunu ve Gaelen de Ellysetta'ya ya da Fey'e şimdi ya da gelecekte zarar verme ihtimalleri olmadığını söylemek dışında daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı.

Kampa varmalarına bir mil kala, Xisanna ve Perhal her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için önden uçarken, Steli yere inip evlat edindiği yavrusunun arkasından koruyucu bir şekilde yaklaştı ve başını kaldıran ilk tehdidi yakmaya hazırды.

Farel ve Ellysetta'nın ana beşlisi son tepenin kıvrımında onları karşılamak için bekliyordu. Feyler son tepeyi *de* aşp *dahl'reisenlerin* toplandığı alana ayak bastıkları anda oldukları yerde donup kaldılar.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı Eimar.

"Bu kadar çok olabileceklerini hiç düşünmemiştim," diye nefes aldı Ellysetta.

"Ben de öyle," dedi Rain boğuk bir sesle. Kuruyan boğazını nemlendirmek için yutkundu ve şaşkın gözlerle vadiye baktı. Önlerinde, her yönde bir milden fazla uzanan sıra sıra çadırlar vardı. Bütün bir ordu -çok ama çok *büyük* bir Verlaine Ormanı'nın kenarında kamp kurmuştu.

Sadece birkaç yüz değil. Rain'in olduğundan şüphelendiği birkaç bin kişi bile değil.

On binlerce.

"Söyle bakalım Farel," diye homurdandı, "Gölgeler Kardeşliği'nde tam olarak kaç kılıç sayıyorsun?"

Yanında Farel gülümsedi. Rain'in *Dahl'reisen'in* yüzünde gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu. Savaşçı toplanan kardeşlerine gururlu bir bakış fırlattı. "*Dahl'reisen?* Otuz bin. *Dahl'reisen'in* oğulları? Bir kırk tane daha."

Rain neredeyse kendi dilinde boğuluyordu. Tanrılar onu korusun. Yetmiş bin.

Yetmiş bin.

Hala yaşayan tüm Feylerin iki katı.

Rain'in şaşkın bakışları sonsuz gibi görünen savaşçılar denizinde, anavatanının dışlanmış evlatları arasında dolaştı. Ve onların yaralı yüzlerindeki gururu, yüzyıllardır gölgelerle kararmış gözlerinden parlayan yenilenmiş umut ışığını gördü.

"Hepsi de Solan Diyarlar'a hizmet etmek istiyor," dedi Bel. "Hepsi otuz

Bin *dahl'reisen*, Farel ve adamlarına izin verdiğiniz gibi, Ellysetta'ya kan yemini etmek ve onurlarının bir kısmını geri kazanmak için onun adına savaşmak istedi. Onların oğulları da bağlılıklarını sundular."

"*Dahl'reisen* bağlarını kabul ederim," dedi Ellysetta, "ama gerçek eşini bulmak için hâlâ şansı olan herhangi bir Fey'bağını kabul etmem."

"Bazıları *Dahl'reisen'in* oğullarının Fey olmadığını iddia edebilir, Ellysetta." "Onlar yeterince Fey."

Bel gülümsedi. "Dediğim gibi, genç olanlar bile iyi dövüşçüler. *Dahl'reisen* onları iyi eğitmiş."

Eimar duyduklarına inanamıyordu. "Bel? Bunu gerçekten onaylıyor musun? Bu *dahl'reisen'lere* güveniyor musun?"

Bel omuz silktili. "İki gece önce, *Dahl'reisen'in* Feyreisa'ya kan vermesine izin verdiği için Rain'e aptal derdim. Ama bugün... yani bugün, o ve Feyreisa onlar sayesinde hayatta... ve ben"-ellerini şaşkın bir hareketle kaldırdı-"bir yeğenim olduğunu öğrendim. Kardeşim Ben, düşündüğüm gibi Savaşlarda ölmemiş. Gölgelelelele Kardeşliği'ne katıldı ve Celieralı bir kadınla çiftleşti. Büyücülerle savaşırken ölmeyden önce bir oğulları olmuş."

Bel başını *dahl'reisen* sürüsüne doğru çevirdi; orada genç, yara almamış bir savaşçı kardeşleriyle konuşuyordu. Sanki Bel'in bakışlarını hissetmiş gibi, savaşçı başını kaldırıp baktı. Yağmur'dan Bel'e ve Bel'den Yağmur'a kısa bir bakış dışında, genç savaşçının yüzünde hiçbir ifade yoktu ama bir elini göğsünün üzerine koyup bir Fey hoş geldin ve teşekkür jestiyle eğildi.

"Adı Beren." Bel'in ağzının kenarında belli belirsiz, melankolik bir gülümseme belirdi. "Ben'in gözlerine sahip."

"Bel... *kem'jeto*." Rain ne diyeceğini şaşırmıştı. Bel'in ağabeyi Benevar vel Jelani'yi ve Bel'in onu nasıl idolleştirdiğini hatırladı. Onun kaybının acısı Bel'i jilet gibi keskin bir bıçak haline getirmiş ve Büyücü Savaşları'nın kalan ayları boyunca savaş meydanlarında ölümcül bir terör estirmişti. "Kardeşin için üzgünüm, ama oğlu için *mioralas*." Yağmur bir elini Bel'in omzuna vurdu. "Jelani soyunun bu yeni savaşçısını sevinçle kutluyorum."

"*Beylah vo*." kısa bir sessizlik oldu, sonra Bel alçak sesle itiraf etti, "Biliyor musun Rain, Ben'in hâlâ hayatta olduğunu bilseydim... sanırım onunla birlikte olmak için kendi onurumu feda ederdim..."

yıllarını onunla geçir."

"Belki de bu yüzden size hiç haber vermedi."

Rain'in tanıdığı en onurlu Fey olan Bel üzüntüyle başını salladı. "Keşke öyle olsaydı, Rain." En iyi arkadaşının bakışlarıyla karşılaştı. "Gerçekten öyle olmasını isterdim."

Rain sonsuz gibi görünen savaşçı denizine, anavatanının dışlanmış evlatlarına baktı. Birçoğu Azrahn'ı dokudukları için sürgün edilmişti; ve Ellysetta'nın sürgün edildiği suçun aynısıydı bu; inanmak için yetiştirildiği kadar kötü bir suç olmadığını düşünmeye başlamıştı. Onlara tiksinti ve dehşetle bakmak yerine -yara izlerini görüp onursuzlukları ve kasvetli hayatlarının üzerinde dolaşan Gölge tehdidi yüzünden onlara iğrenmek yerine- Fey'i gördü. Savaşçılar, kardeşler, arkadaşlar. Bel gibi birinin bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği Feyler.

Ve ilk kez, burada, en beklenmedik yerde ve en beklenmedik çevreden, aradığı müttefikleri bulmuş olma ihtimalini kabul etti.

Celiera~ Dahl'reisen Kampı

Ellysetta otuz bin ruhun kanla yemin etmesinin çok daha uzun süreceğini düşünüyordu ama Farel ve beşlisi bu işi nasıl halledeceklerine çoktan karar vermişlerdi. *Dahl'reisen*'leri beş yüz kişilik bloklara ayırdılar ve her blok aynı anda yemin etti. Ellysetta'nın mevcut *lu'tan'ı* her *dahl'reisen*'in düzgün ve eksiksiz bir yemin etmesini sağlamak için grupların arasında durdu.

Otuz bin kana bulanmış Fey'cha'dan oluşan devasa yığının ne yapılacağı hararetli bir tartışma konusu oldu ama sonunda hem Fey hem *de dahl'reisen lu'tan* Ellysetta için yeni bir zırh örmeyi kabul etti, bu sefer kana bulanmış her kılıçtan sadece küçük bir metal parçası kullanılacaktı. Fey'chas'ın kalan, kullanılmayan kısımları Verlaine'de otuz altı kat koruyucu bir dokumanın altına gömüldü ve savaş tehdidi geçtikten sonra geri alınıp onurlu ve güvenli bir yere götürüldü.

Ellysetta ve *beşlisinin dahl'reisen'i* kanla giydirme kararından memnun olduklarını söylemek biraz abartılı olurdu ama Tacik'in ayrılmaya hazırlanırken iç çekerek söylediği gibi, "Savaş tuhaf bir şeydir, *kem'jitanessa*. Yan yana savaşan azılı düşmanlar gördüm, çünkü savaştıkları şeyden birbirlerinden nefret ettiklerinden daha fazla nefret ediyorlar. Bazen müttefiklerinizi bulduğunuz yerde kabul etmeniz ve en iyisini ummanız gerekir."

Elini onun koluna koydu. Gölge Yol'da yürüyen savaşçılara karşı ömür boyu duyduğu tiksintinin üstesinden gelmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu ama o onların arasında bulunmamıştı. Onun gibi onlarla vakit geçirmemiş, ailelerinin yanında güvende olduklarında gözlerindeki sevgi ve kırılganlığı görmemiş, Fey savaşçısının onurlu yolundan ayrıldıkları için duydukları utancı hissetmemişti.

"Hayatımı kurtardılar, *Kem'melajeto*," dedi ona nazikçe. "Rain'in hayatını da kurtardılar." *Dahl'reisen* topluluğuna baktı, yaralı yüzleri bir amaç ve kararlılıkla doluydu.

Utanç, oğullarının ve torunlarının, yaralı, ruhu gölgeli Fey'leri sevmek ve onurlandırmak yerine onları aşağılamaları gerektiğini asla öğrenememiş iyi, vahşi genç savaşçıların daha büyük bir araya gelişinde. "Sanırım hepimizi kurtarabilirler."

Onu izleyen Tacik başını salladı, yüzünde tuhaf bir yarı gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Az önce çok Elfçe görünüyordun. Ve annene çok benziyordun." *Dahl'reisen* kampına bir bakış attı. "Umarım haklısındır, Ellysetta. Umarım bizi kurtarırlar. Ama bunun şimdiye kadar yaptığımız en büyük hata olmadığını bilmekle yetineceğim."

Celiera~ Verlaine tarafından Müttefik Kampı

Fey ordusuyla Orest arasında on beş çan süren zorlu bir yolculuk varken, Rain ve generalleri son bir geceyi Verlaine'in yanında kamp kurarak geçirmeye ve gün doğmadan yola çıkmaya karar vermişlerdi.

O ve Ellysetta geceyi geçirmek üzere sihirle korunan çadırlarına çekildiklerinde Rain çeliğini çıkarıp savaş zırhını köşedeki sehpayaya doğru eğirdi. Shadar boynuzu dokumasına gücünü katarken kemikleri ısındı.

Büyüye gelen küçük destek Rain'in hareketsiz kalmasına neden oldu.

Gözlerini kapadı, parmakları gevşek yumruklar halinde kıvrıldı. Bu akşamın erken saatlerinde, aynı örgüyü Shadar boynuzu kontrolünü desteklemeden de örmüştü. Durumu kötüye gidiyordu ve umduğundan çok daha hızlıydı. Ne kadar zamanı vardı? Günler mi? Çanlar mı? Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken bilmek ister miydi?

Mum lambasını söndürdü. Uzamış gözbebekleri ışık kaybına anında tepki verdi, uzadı ve genişledi, bir kedininki gibi çadırın karanlık iç kısmına uyum sağladı. En azından bu kısmı hâlâ olması gerektiği gibi çalışıyordu.

Çıplaktı, teni karanlıkta gümüş gibi parlıyordu, sessiz adımlarla uyku paletine doğru süzüldü. Ellysetta örtüyü geri çekti ve adam yanına sürünerek uzandığında, Ellysetta daha da yaklaşarak ona sokuldu ve bir elini kalbinin üzerine koydu. Kadının teni onununkine dokunduğu anda, vücudundaki gerginlik azalmaya başladı. Kadının sevgisi ve ilgisi adamın üzerine çökmüş, onu bir huzur cennetiyle sarmalamıştı.

ve rahatlattı. Sadece dokunuşuyla, ruhundaki ağlayan çılgınlığı yatıştırdı ve içindeki soğuk, boş yerleri ışık ve sıcaklıkla doldurdu.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Seni kaybetmekten korkuyordum," diye itiraf etti alçak bir sesle. "O Mharog'u öldürdüğünü gördüğümde." Hatırası bile onu ürpertmişti.

Yüzünü onun boğazına dayadı. "Ben de seni kaybettiğimi sanmıştım. O zaman bana ne olduğunun bir önemi yoktu." "Ya da ben öyle sanmıştım." diye eklerken sesi neredeyse duyulmaz hale geldi.

Yumuşak, kıvrık saçlarını alnından geriye doğru taradı ve pürüzsüz, saten gibi tenini okşadı. "Ne demek istiyorsun?"

Bir kararsızlık anında dişleri alt dudağını endişelendirdi. "O Mharog'u bıçaklayana kadar gerçek Karanlığın ne olduğunu hiç bilmiyordum. Büyücü ne kadar aşağılık, ahlaksız ve kötü niyetli olursa olsun, onu Mharog'la kıyaslamak, derin bir Gölge'yi en küçük bir ışık pırıltısı olmayan bir dünyayla kıyaslamak gibi. Daha önce hiç bu kadar acımasız ve tüketen bir kötülük hissetmemiştim."

Geri çekilerek ona baktı ve gözleri hatırladığı dehşetin etkisiyle kasvetliydi. "Onun ruhunu hissettim, Rain-daha doğrusu bir zamanlar ruhunun olduğu yerde var olan boşluğu. Dipsiz, Işık yiyen bir uçurum. Tek zevki başkalarının Işığını mümkün olan en acımasız yollarla söndürmek, çünkü Işık, her şekliyle, onun için anathema haline geldi."

Ten tene, onun sıkıntısını kendi sıkıntısıymış gibi hissedebiliyordu. Kadın gerçekten dehşete düşmüştü. "Bunu aklından çıkar, *shei'tani*."

"Yapamam, Rain. Sorun da bu." Kaşları birbirine yaklaştı. "İlk kez, Karanlığa düşersem ne olacağını gerçekten anlıyorum. Büyücü olmayacağım. Mharog olacağım... ve bu dünyadaki son Işık kıvılcımını da tüketeceğim. Lord Galad'ın bize anlatmaya çalıştığı şey buydu."

"*Nei, shei'tani*, yapmayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Omuzlarını sıkıca kavradı ve sanki kendi hararetli ısrarının onu ikna etme gücü varmış gibi gözlerinin içine baktı. "Sana söz veriyorum, yaşadığım sürece düşmene izin vermeyeceğim."

Kolları onun boynuna dolandı ve ince bedeni onunkine yaslanarak sığınacak bir yer aradı. Ona inanmadığını biliyordu -eğer tanrılar düşmesini isteseydi, düşerdi- ama ikisinin de iyiliği için

umudun yeterli olduğunu iddia etmeye istekliydi. Birlikte, çağrısı ne kadar güçlü olursa olsun Karanlığı uzak tutabilirlerdi.

Özünün parlak tatlılığı içine akmaya başladığında, onun elini kendi eliyle yakaladı. "Nei," dedi, yine de onun özverili hediyesinin heyecan verici hazzının tadını çıkarıyordu. "Gücünü kendine sakla, *shei'tani*."

"Ama yorgunsun." Öpücüklerini adamın boğazına bastırdı ve dudaklarının değdiği yerlerden adamın tenine daha parlak bir altın sıcaklığı yayıldı.

"Ben iyi olacağım."

"*Aiyah*, yapacaksın." Gırtlaktan gelen bir sesle kabul etti. Dudakları adamın boynuna doğru kıvrıldı. "Bunu göreceğim." Damarlarında bir başka baş döndürücü tatlılık dalgası dolaştı.

Onu reddetmeliydi. Zaten ona verebileceğinden çok daha fazla güç vermişti. Ama eğer yarınki şafak birlikte geçirecekleri son şafak olacaksa, Peçe'nin ötesine götürebileceği tatlı anıları olsun istiyordu.

Elleri kızın alev alev yanan saçlarının yumuşak kıvrımlarını okşadı, sonra saten teninden aşağı inerek küçük, mükemmel bir göğsünü avuçladı. "*Fellana*, ben seninim. Benimle ne istersen yap." Ve onun dudaklarına, ellerine, aşkına teslim oldu, kendini ona bırakırken onun da kendini ona bırakmasına izin verdi. Tairen şarkısının zenginliği boğazında yükseldi ve parlayan, sözsüz notaları Ruh'un örgülerinde söyledi, ikisini de aşkının engin, derin gücüyle sararken onları vahşi bir güzellikle sardı.

Daha sonra, çok daha sonra, kadın onun yanında kemiksiz bir yorgunluk içinde uyurken, o uyanık yatıyor, dağlardan gelen esintiyle dalgalanan çadırlarının tavanına bakıyordu.

Hiçbir zaman dua ederek fazla vakit geçiren bir Fey olmamıştı. Savaşlardan önce, hayatındaki pek çok nimetin kıymetini hiçbir zaman tam anlamıyla bilememiş, sonrasında da tanrılara ve onların kaprislerine karşı acı bir kin beslemişti. Ama şimdi, cesaret verici sözlerine rağmen, hepsi için neredeyse kesin bir ölüm vaat eden bir savaşın arifesinde, Rain gözlerini kapadı ve uykunun onu ele geçirmesine izin vermeden önce, basit ama ateşli bir dua gönderdi.

Lütfen, tanrılar, bana bunu bitirecek kadar zaman verin. Onu güvende tutacak kadar zaman.

Eld~ Boura Dor

"Efendi Maur!" Boura Dor'un komutanı Primage Kron, Eld'in mor cüppeli Baş Büyücüsünü karşılamak için koştu. "Boura Dor'a hoş geldiniz, Yüce Efendimiz. Aramıza katılmanızdan büyük bir onur duyuyoruz."

Vadim kapüşonunu geriye attı ve yeraltı kalesinin kalbindeki merkezi komuta odasının etrafına soğuk gümüş bir bakış fırlattı.

"Evet, bazı görevler astlara bırakılamayacak kadar önemlidir. Vargus," diyerek Boura Fell'den beri kendisine eşlik eden yaşlı Primage'a döndü. "İzleyiciyi kur."

"En Yüce." Primage Vargus eğildi ve büyücülerin *chemar*'ı takip edip harekete geçirmelerini sağlayacak büyüü yapmak üzere orta masaya doğru ilerledi.

"Kron, ekibin Kristal Göl'e ulaştı mı?"

"Birkaç çan önce, Yüce Efendimiz. Dunelan'da gözcüler vardı ama *Dahl'reisen* onları ortadan kaldırmamıza yardım etti. Elbette sessizce, ancak kardeşlerinin alarm vermesinin uzun süreceğini sanmıyorum."

"Güzel. Başlamalarını emret. Ve yay toplarıyla takviye gönderin. Feyler ne yaptığımızı anladıklarında, hasarı onarmaları için muhtemelen tairen eşliğinde Toprak ve Su ustalarını göndereceklerdir. O zaman büyü odanızı kullanabilerseniz memnun olurum."

Primage sadece kısa bir an tereddüt ettikten sonra belini bükerek eğildi. "Elbette, Yüce Efendimiz." Kendi Primage'larından birine döndü. "Ogran, Kristal Göl'deki büyücülerimize emri gönder. Onlara başlamalarını ve bittiğinde rapor vermelerini söyle." Vadim'e dönen Kron kapıya doğru işaret etti. "Beni takip ederseniz, Yüce Efendimiz, size büyü odama kadar bizzat eşlik edeceğim ve kullanabilmeniz için koruyucuları serbest bırakacağım."

Rhakis Dağları~ Kristal Göl

Dağın zirvesindeki bir açıklığın ortasında tek başına duran mavi cüppeli Primage, Azrahn'ın kararttığı gözlerini açtı. Döndü ve dar, kayalık bir dağ patikasından aşağıya, aşağıda bekleyen iki yüz Sulimage'dan oluşan gruba ilerledi.

"Emirlerimizi aldık. Başlama vakti geldi."

Kırmızı cüppeli kalfa büyücüler, Kristal Göl'ün batı kıyısını oluşturan yükselen dağa doğru döndüler. Mavi-beyaz

Büyücü Ateşi avuçlarında toplandı. Birbiri ardına, kasıtlı ve ritmik bir düzende, dağın yamacını bombardımana tutmaya başladılar. Kayalar ve taşlar yok oldu, Elden büyüünün ateşli küreleri tarafından zamandan ve mekândan silindi.

Dağın batı yamacından başlayıp doğuya doğru hızla ilerleyerek kayanın içine derin bir kanal açtılar ve daha önce hiç olmayan bir yerde bir uçurum yarattılar.

Büyücü yapımı geçit Kristal Göl'ün kıyısına yaklaştıkça ve gölü tutan toprak ve taş inceldikçe, su dışarı sızmaya başladı. Nem, akan derelere, ardından kaya ve taşların kaymasıyla fişkırان sızıntılara dönüştü, sonra da gerilimin altında çatladı.

Son bir Büyücü Ateşi patlaması onu bitirdi. Soğuk ve berrak, yüksek dağ gölünün suyu tehlikeye girmiş kayayı yararak yeni oluşan vadiye fişkırdı. Beyaz, köpüklü ve hızla hareket eden yeni bir nehir batıya doğru akararak Kristal Göl'ü etkileyici bir hızla boşalttı.

Gölün yüzeyi alçaldıkça, Heras Nehri'ni besleyen Kaynak'tan beslenen şelalelerin akışı yavaşlayarak bir damlaya dönüştü. Bir çan içinde tamamen kurudular.

Eld~ Boura Fell

Melliandra, Vadim Maur'un savaşını sürdürmek için Boura Fell'den ayrıldığını öğrendiğinde, zamanının geldiğini anlamıştı. Aceleyle *umagi* inlerine gidip düğümlü ipi ve muhafız salonlarından çalıp fare tünellerinde taşlarla kaplı bir bölmeye sakladığı siyah kanvas çantayı aldı. Yırtık pırtık tuniğini çıkardı ve kanvas çantayı gövdesine bağladı, ipi vücudunun etrafına tekrar tekrar sararak sabitledi. Bu iş bittikten sonra tuniği tekrar başına geçirdi ve küçük, bilenmiş bir bıçak ile atılmış metal parçalarından özenle oyduğu anahtar halkasını cebine attı.

Umagi inine geri dönüp bir dizi merdivenden çıkarak Başbüyücü'nün özel dairelerinin hemen üstündeki koridora ulaştığında kalbi göğsünde çarpıyordu. Orada, çöp bacasına açılan kapıya doğru ilerledi.

ve en yakın terk edilmiş odaya girerek ipini ve kanvas çantasını çözdü. İpin bir ucuna ilmekli bir düğüm attı, elinden geldiğince sıktı, kanvas çantayı sırtına, sarmal ipi de koluna geçirdi ve koridora bakmak için kapıyı araladı.

Ortalık sakinleşince odadan dışarı fırladı, çöp kuyusunun kapısını açtı ve içeri tırmandı. İpinin ilmekli ucunu geçen hafta kayaya çakmış olduğu *sel'dor* kazığına bağladı, sonra bir nefes aldı, ipi kavradı ve kendini çöp kuyusunun sümüksü, çamur kaplı duvarlarından aşağıya indirmeye başladı. Çıplak ayak parmakları balçık kaplı kayanın üzerinde kaydı. Sadece düğümlü halatı sıkıca kavraması, derin, karanlık kuyudan aşağıdaki *darrokken* çukura doğru çaresizce yuvarlanmasını engelledi.

İki kat yukarıdaki biri çöp bacasını örten kapıları açtığında içeriye ışık doldu. Melliandra kendini duvara yasladı, tam o sırada bir çöp seli ve Karanlık Lord'un bildiği başka neler yağıyordu. Çürüyen bir şey parçası omzuna düştü ve iğrenç kokusuyla onu boğdu.

Cildi nemli bir ter içinde kaldı. Midesi patlamak üzereyken aniden başını çevirdi ve ağzından hızla nefes aldı. Gölge onu alsın! Kokuşmuş yumru her neyse, *leş* gibi *kokuyordu!* Daha da kötüsü, jelatinimsi yumrunun içinde hareket eden kurtçukların ve çürük kurtların kıpırtılarını hissedebiliyordu.

Omzuna şiddetli bir seğirme uyguladı ve yumrunun yerinden çıkıp sırtından aşağı yuvarlandığını hissetti. Tepedeki çöp kapıları tekrar kapandı ve kuyu bir kez daha karanlığa gömüldü.

Yumuşak, körü körüne arayan bir ağız kulağının yanındaki deriyi dürttü.

Melliandra boğuk bir çığlık atarak midesiyle olan savaşını kaybetti ve neredeyse ipe tutunamıyordu. Onu sadece hızlı düşünme ve çaresizlik kurtardı. Bir kolunu ve bir bacağını ipe doladı ve orada sallanarak çaresizce öğürürken boşta kalan eli saçlarında kıvranan minik kurtçukları ve çürükçülleri tokatladı.

Kabadayılık buraya kadarmış. Görünüşe göre bu *umagi*, bazı şeyler söz konusu olduğunda diğer ciyak ciyak bağıran kızlardan biraz daha cesurdu.

Midesi boşaldığında ve saçlarında başka bir sürüngen kalmadığından emin olduğunda, iki elini tekrar ipe koydu ve çöp kuyusundan Vadim Maur'un özel yakma fırınına ve büyü odasına açılan kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Kapıya ulaştığında kısa bir lanet mırıldandı. Büyücünün gitmeden önce çöp bacasının kapısını korumayı unutacağını umuyordu ama öyle olmamıştı. Artık daha az güçlü bir bedende yaşıyor olabilirdi ama Vadim Maur, çöp kanalı gibi önemsiz bir şeyi bile izinsiz girişlere karşı korumasız bırakmayacak kadar dikkatli bir Büyücüydü.

Ah, pekala. İlk büyü yapma denemesinde daha az tehlikeli bir konumda olmayı ummuştu ama tanrılar ne zamandan beri ona bir iyilik yapmıştı ki? Eğer kendini kanıtlaması gereken yer burasıysa, öyle olsun.

Dikkatle, Lord Ölüm'ün zihnine özenle yerleştirdiği ayrıntılı talimatları ve Baş Büyücü'nün zihninden topladığı hisleri bir arada kullanarak büyüsünü çağırdı. Sadece en küçük filizi çağırmayı planlamıştı ama onun yerine gücü bir anda geldi ve vücudunu ani, elektriksel bir hisle doldurdu. Serin ve tatlı, son derece zevkli. O kadar büyük bir coşku dalgasıyla gözlerini kapattı ki neredeyse dengesini kaybedip kaygan çıkıntıdan düşecekti.

Reddedilen kapının etrafındaki koğuşlar karanlıkta alev gibi parlayarak aydınlandı. Hem parlaklıktan hem de kendi yoğun gücünden ürkererek büyüsünü serbest bıraktı ve Vadim Maur'un faaliyetini fark ettiğine dair herhangi bir ipucu bulmak için titreyerek oraya çömeldi.

Uzun bir an geçti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Tam bir saat bekledi ama hiçbir şey olmadı. Vadim Maur'un hâlâ Ruhlar Kuyusu'nda olup olmadığından, Boura Fell'le arasındaki mesafenin onu kör edip etmediğinden ya da düşüncelerini gizleme yeteneğinin artık büyüsünü de gizleyebilecek kadar güçlenip güçlenmediğinden emin değildi ama sebep her ne olursa olsun onu hissedemiyordu. Karanlık her şeyi bilmesinin olağan ağırlığı yoktu. Zihninde meraklı bir istila yoktu, ne hakkında olduğunu bilmek isteyen beynine saplanan nefret dolu sesinin şeytani çıtırtısı yoktu. Sadece sessizlik ve yalnızlık, zihninin rahatlatıcı yalnızlığı vardı.

Derin bir nefes aldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Eğer Başbüyücü o kontrolsüz güç patlamasını hissetmemiş olsaydı, her şeye rağmen bunu başarabilirdi.

"Bunu yapabilirsin, Melliandra. Bunu yapmalısın."

Zihninde Shia'nın bir resmini sabitledi, koyu kobaltla çevrili buz mavisi gözlere odaklandı. Shia'nın yüzü solup yerini Shia'nın daha genç, daha erkeksi bir versiyonuna bırakırken Shia'nın gözleri parlak ve sabit kaldı. Bir çocuk yüzü. Bir çocuğun. Shia'nın oğlu. Melliandra'yı izlerken

göz kırpmayan bir yoğunlukta. Ona güveniyordu.

Büyüsünü bir kez daha çağırdı.

Bu kez, hazzın kendini hazırladı, ipine yapıştı ve his dalgalar halinde üzerine çökerken nefes nefese kaldı. Büyücüler büyülerini yaparken böyle mi hissediyorlardı? Büyünün onlar için her şey olmasına şaşmamalı!

Çöp kapısının üzerindeki koğuşlar tekrar parladı. Desene dikkatle baktı ve Vadim Maur'un çöp bacasının kapısındaki koğuşu en son serbest bıraktığında gözlerinde gördüğü desenle iplik iplik eşleştirdi. Karanlık Lord'a şükürler olsun ki hiçbir şey değişmemişti.

"Bana ihanet etmesen iyi edersin, Fey," diye fısıldayarak gözlerini kapadı ve Lord Ölüm'ün zihnine yerleştirdiği örgülerden ilkinin serbest bıraktı. Büyü kabardı. Korkusunu ve güvensizliğini yutarak bedeninin ve büyüünün kontrolünü Fey'in yerleştirdiği talimata teslim etti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. İçindeki büyüünün yükselişini, kendini şekillendirmesini, koğuşun parlayan iplikleriyle birleşmesini ve onu çözmeye başlamasını yoğun bir konsantrasyonla izledi. Her hissi en ince ayrıntısına kadar inceledi; gerilen her kası, karıncalanan her siniri, her düşünceyi, nefesi ve en küçük hareketi. Ve bu gözlemleri daha sonra üzerinde çalışmak üzere çıkarabilmek için zihnindeki gizli bölmede özenle dosyaladı.

Boura Fell'den kaçtığında, ona büyü öğretecek bir Lord Ölüm olmayacaktı; bu yüzden o özgürlük günü gelene kadar, Büyücü ya da Fey, mümkün olan her kaynaktan öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye kararlıydı. Shia'nın oğlu güçlü bir büyüye sahipti ve Shia onun da hayatı boyunca olduğu gibi savunmasız bir şekilde dünyaya gelmesine izin vermeyecekti.

Sonunda, koğuşun iplikleri parçalandı ve dağıldı. Mutfaktan çaldığı kör bıçağı almak için elini cebine attı. Küçük bir manevrayla bıçağı kapı ile taş duvar arasındaki küçük çatlaktan geçirdi ve mandalı açtı.

Vadim Maur'un büyü odasına giden koridor zifiri karanlıktı ama Melliandra ayaklarını (çöp çukurunun duvarlarındaki çamurdan dikkatle temizlenmiş) taş zemine koyup ilk adımını attığında, koridordaki aplikler canlandı. Melliandra keşfedilmekten korkarak soluk soluğa çöp kuyusuna doğru geri sıçradı ama aplikler neredeyse anında sönünce kaşlarını çatı.

Birkaç dakika bekledi, sonra temkinli bir şekilde kendini salona geri indirdi. Aplikler yeniden yandı. İçgüdüsel olarak tekrar sıçradı ama kısa süre sonra ışıkların küçük alandaki hareketlere göre ayarlanmış olması gerektiğini fark etti. Birkaç temkinli adım attı, kulakları olası bir keşif işareti için gergindi. Hiçbir işaret gelmeyince rahatladı, omuzlarındaki gerginlik gevşedi ve daha güvenle hareket etmeye başladı, çevresini hızlı ve araştırmacı gözlerle inceledi.

Kıvrımlı bir merdiven Vadim Maur'un kişisel odalarının karanlığına doğru uzanıyordu. Vadim Maur'un zihnine kulak misafiri olarak edindiği yönergeleri kullanarak, onun en değerli büyü aletlerini sakladığı korunaklı hazine odalarına doğru ilerledi. Lord Ölüm'ün bir sonraki unwarding örgüsü hazine odasının kapısını açtı ve Melliandra içeri süzülürken odanın tavan aplikleri aydınlandı.

Duvarlar yerden tavana kadar raflar ve çekmecelerle kaplıydı ve hepsi ağzına kadar doluydu. Sandıklar ve kutular uzaktaki duvara yaslanmış, odanın ortasındaki masanın etrafına ve altına yığılmıştı. Bu kadar çok silahı, mücevheri, kitabı, parşömeni, kazanı, kadehi ve kim bilir nelerle dolu kristal flamaları görünce aklı karıştı.

Melliandra bir nefes daha aldı ve bir adım öne çıktı. İşe koyulma zamanı.

Eld~ Boura Dor

Vadim Maur, Primage Kron'un kişisel büyü odasının kapısında durdu ve küçük, düzenli alanı onaylayarak etrafına baktı. Zemini, tavanı ve duvarları kaplayan tertemiz mozaik karolar mum ışığında parıldıyordu. Ortadaki büyü sunağının üzerinde dövülmüş bakır bir leğen duruyordu ve bir duvara dayalı küçük bir taş leğene taze su dökülüyordu. Kapalı mekânın havasını limonotu ve gölge otunun kendine özgü, temizleyici kokuları kokluyordu. Tüm ciddi büyü öğrencileri gibi Kron da büyü odasına olağanüstü özen gösterirdi.

"Bu görür," dedi Vadim. Primage'a şöyle bir baktı. "Beni yalnız bırakın."

Kron eğildi ve odadan geri çekildi. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, büyü odasının dışındaki çan en güvendiğim *umagi*'yi çağıracaktır."

Vadim büyü odasının kapısının kapanmasını bekledikten sonra

dudağının kenarını kaldırarak alay etti. Sanki Eld'in Yüce Büyücüsü, bir büyüde kendisine yardımcı olması için başka bir Büyücüye sadık bir *umagi* kullanacak kadar aptal olabilirmiş gibi. Kron bunu elbette biliyordu, bu da teklifin gerçek olmaktan çok nezaketen yapıldığı anlamına geliyordu.

Vadim bakır leğeni aldı, duvardaki fıskiye den aldığı taze suyla doldurdu, ardından cübbesinin cebine uzanarak küçük, soğutulmuş bir kan şişesi aldı. Şişenin kapağını açıp içindekinin yarısını leğene boşaltmadan önce şişeyi kuvvetlice salladı.

Kan suyla karışırken Vadim, her parmağı güç halkalarıyla kaplı ellerini karışımın içine soktu. Gözleri kapandı ve çağrısının gücünü artırmak için arayış büyüsunü çağırdı. Eski bedenindeyken yardım almadan hedefine ulaşabilirdi ama bu bedende yeteneklerini ve sınırlarını tam olarak bilecek kadar uzun süre kalmamıştı. Uzaktaki bağlantısının yerini bulmak için kritik bir ya da iki çan harcamaya hiç niyeti yoktu ama bunu güçlendirici bir büyü olmadan başaramayacağını keşfedecekti.

Büyünün gücü onu sardı ve zihnini tek, keskin bir konsantrasyon okuna odakladı. Dünyanın geri kalanı yok olup gitti. Bilinci Azrahn'ın dalgaları üzerinde yükseldi, büyü odasının egzoz borusundan yukarıya, yukarıdaki dünyaya doğru spiraller çizdi ve sonra batıya, Lysande Okyanusu'na doğru hızla ilerledi.

Eld~ Boura Fell

Lord Ölüm'ün eşyalarının yerini bulmak Melliandra'nın beklediğinden daha kolaydı. Başbüyücü'den aldığı kan çağrısı ve Lord Shan'ın sağladığı örgü sayesinde, sanki onlar birer lodos taşı, kendisi de çelikmiş gibi, ona ait eşyaların varlığını hissedebiliyordu. Ancak onlara erişmek umduğundan daha zor oldu.

Yüce Büyücü'nün en büyük hazinelerini birden fazla korumayla koruduğunu biliyordu. Beklemediği şey ise hazine odasındaki hiçbir nesneye aynı şekilde erişilemeyeceğiydi. Her sandığın, her kutunun, birkaç katman derinliğinde kendine özel bir koruma büyü kombinasyonu vardı.

Açmayı başarana kadar, çözdüğü örgülerin uygun kombinasyonunu bir araya getirmeye çalışması tam bir çanını aldı.

Lord Ölüm'ün kılıçlarını ve deri silah kemerlerini içeren büyük sandığı. Bıçakları ve kayışları kanvas çantasına doldurdu, kendisi için de ön kolu uzunluğunda iki hançer aldı; sonuçta yukarıdaki dünyada ne gibi tehlikelerin gizlendiğini kim bilebilirdi ki?

Ancak iş Lord Ölüm'ün kristali olduğunu umduğu şeyin bulunduğu kutunun kilidini açmaya geldiğinde sorunlarla karşılaştı. İlk altı kordonu anılarından tanımlamayı ve Lord Ölüm'ün Ruh-örgüsü komutlarını kullanarak çözmeyi başardı. Yedincisi onu topuklarından geri döndürdü. Bu özel modeli daha önce hiç görmemişti. Bu da Lord Ölüm'ün ona bunu çözmesi için hiçbir büyü vermediği anlamına geliyordu.

"Kara Efendi al onu!" diye tısladı. Başbüyücü Boura Fell'den ayrılmadan önce son koğuşu değiştirmiş olmalıydı. Önündeki ipler şimdiye kadar karşılaştıklarından çok daha karmaşık, çok daha sıkı örülmüştü. Bunu parçalara ayırmaya nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Lord Ölüm'e göre yanlış bir hareket onu öldürebilirdi.

Bu koğuşlar ölümcüldür. Eğer onları yanlış ölerseniz, büyü size döner ve acı çekerek ölürsünüz.

Melliandra şaşırtıcı büyüünün parlayan ipliklerine dik dik baktı. Bu kadar yolu başarısız olmak için gelmemişti. O kristal olmadan Lord Ölüm Başbüyücü'yü yenemeyeceğini söylemişti. Ona inandığından tam olarak emin değildi ama bu riski göze alamazdı.

O kristale *şimdi* ihtiyacı vardı.

Eğer onu almadan giderse, onu almak için ikinci bir şansı olacağının garantisi yoktu. Daha da kötüsü, Büyücü Salonları yer üstünde inşa edilen yeni kale ve Yüksek Büyücü'nün orayı yeni sarayı yapma niyetinde olduğuna dair söylentilerle doluydu. Eğer taşınırsa, hiç şüphesiz en değerli mahkûmlarını ve üreme programının en umut verici yavrularını da taşıyacaktı. Hem Lord Ölüm hem de Shia'nın oğlu onun gidemeyeceği bir yere götürülecekti.

Her şeyi kaybedecekti. Büyücü'yü öldürme şansını. Shia'nın oğlunu kurtarma şansını. Özgürlük için tek şansını.

Melliandra masayı öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Hayır. Hayır, başarısız olmayacaktı. Lord Ölüm'ün kristalini alacaktı ya da denerken ölecekti.

Tüm koğuşlar geri alınabilir. Tek gereken sabır, büyü ve çözümün haritasını çıkarıp uygulamak için yeterli zamandır.

Lord Shan'ın sözleri zihninde yankılanırken masada bir yer açtı, oturdu ve onu özgürlüğünün anahtarından alıkoyan yedinci ve son ölümcül korumayı incelemeye başladı. Lord Ölüm'ün Ruh dokumaları önceki tüm koğuşların serbest bırakılmasında ona rehberlik ederken çok dikkatli davranmıştı. Ruh örgüsü ona sihrini çağırmasını ve kullanmasını emrederken bedeninin nasıl hissettiğini özellikle not etmişti. Eğer bu düzeni çözebilirse, belki - sadece belki
-Bunu kendi başına çözebilir.

Soluk~ Feyllerin Kuzey Yamaçları

Solgun, zayıf ve rüzgârdan yanmış Eld askerlerinden üçü, geçen sonbaharda Eld'in Yüce Büyücüsü tarafından verilen bir görev için yola çıkmış, volkanik Feyls dağlarının kuzey yamaçlarını kaplayan derin karda ilerliyordu. Yirmi kişilik ilk gruptan geriye sadece üç kişi kalmıştı. Dördü sadece birkaç gün önce çığ altında kalmıştı. Biri uçuşuma tırmanırken düşmüştü. İki kişi daha hastalanmış ve geride kalmıştı. Üçü diğerlerinden ayrılmış ve bir kar fırtınasında ölmüştü. Geri kalanlar ise bir dizi talihsiz kaza sonucu ölmüştü. Ne Soluk'un donmuş buzulları ne de Feyller'in kuzey yamaçları yabancılar için misafirperverdi.

Ama üçü neredeyse hedeflerine ulaşmıştı ve Efendi Maur'un istediği şey için hayatta kalan bir kişi bile yeterliydi.

Üçü dağın yarısında, Faering Sisleri'nin değişken, yanardöner ışıltısının dibinde duruyordu. Kar zemini kaplamıştı ve nefesleri sakallı yüzlerini ince buz kristalleri katmanlarıyla kaplayan sis bulutları oluşturunuyordu.

Üç kişiden biri, yüksek tepelerde uğuldayan rüzgârdan en azından biraz koruma sağlayan küçük, kayalık bir oyukta ateş yakmak için diz çöktü. Bunu yaparken, karanlık, yaygın bir bilinç baskı yaptı. Kasları dondu. Ciğerleri kasıldı ve onu kısa almaya zorladı.

Felç sadece bir an sürdü ama bu süre zihninin açılıp iyice yağmalanmasına yetecek kadar uzundu. Başını kendi iradesiyle kaldırdı ve çevresini taramak için yavaşça döndü. İki arkadaşını gördü ve aynı emredici gücün onları da etkisi altına aldığını fark etti.

"Bulunduğunuz yer yeterli olacaktır. Chemar'ı geçidin müdahale olmadan açılabilceğı güvenli bir yere yerleştirin. İlk Büyücüler dört çan içinde gelecekler."

Çömelmiş olan Elden askeri emri onayladı. *"Anlaşıldı Üstat Maur. Emrettiğiniz gibi olacak."*

Eld~ Boura Fell

Hazine odasındaki hava boğucu bir hal almıştı. Melliandra'nın yüzünün kenarlarından ter damlıyordu, çünkü özenli bir dikkatle yedinci sihirli koğuşun son ipliğini de çözmüştü.

Rahatlama onu ele geçirdi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Örgüyü çözerken kim bilir kaç çan boyunca kilitli tuttuğu kaslarında bir dizi ince titreme meydana gelirken, titrek nefesler ciğerlerine girip çıktı.

Vücudunun titremesi durduğunda ve hızla atan kalbi normal ritmine döndüğünde, kasanın pirinç mandalina uzandı. Serbest bırakma mandalina bastığı anda zehirli okların fırlamasını beklerken, bir tarafa doğru hareket etti ve mandal *bir çıtırtıdan* daha korkunç bir ses çıkarmadan açılana kadar nefesini tuttu.

Kutu açıldı ve kadife kaplı mücevher çekmeceleri ortaya çıktı. Yüzükler. Kolyeler. Mücevherli kelepçeler ve kol bantları. Parıldayan kristallerden torklar ve ipler.

Zenginlik diye bir kavramı yoktu. Bir Boura'da doğup büyüyen hiçbir *umagi* bunu yapmazdı. Ama sandığın içindekilerin parıltısı ve ışıltısı gözlerini kamaştırdı ve mücevherlerden yükselen güç uğultusu kalbinde bir hırs kıvılcımı uyandırdı. Bu ışıltılı mücevherler Vadim Maur'un gücünün kaynağı değilse bile, en azından onu güçlendirmek için kullandığı araçlardı. Parmakları onları toplamak, hepsini yanına almak için kaşınıyordu. Böylesine güçlü bir şeyin bir gün işe yarayacağı kesindi.

Adını çağırdığına neredeyse yemin edebileceğı büyük, fasetalı mavi bir kristale uzandı, ama ışıltılı mücevhere dokunamadan Lord Ölüm'ün sert dersinin anısı zihninde yankılandı. *Bu odada ne bulacağını bilmiyorsun. Büyük güce sahip nesneler olacak, bunların arasında pek çok korkunç Karanlık nesne, dikkatsizlerin ruhlarını tüketebilecek şeyler de var. Bana ait olduğunu bildiğin şeyler dışında hiçbir şeye dokunmayacaksın.*

O zaten iki hançeri alarak sözünü tutmamıştı.

kendisi. Ama o bıçaklar bu mücevherler gibi büyülmüş bir enerjiyle titreşmemişti. Baştan çıkarıcı seslerle ona seslenip kendilerini alması için yalvarmıyorlardı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve asi parmaklarını avuçlarının içine sıkıştırdı.

Almaya geldiğin kristali al Melliandra, sonra da sandığı kapat, dedi kendi kendine sertçe. Aptalca bir şey yapmadan önce çabuk ol.

Azar işine yaradı. Lord Ölüm'ün zihninde çizdiği taşı aramak için çekmeceleri karıştırırken mavi kristalin çağrısını duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. ve benzerlerini üçüncü çekmecedeki buldu. Koyu kırmızı kabaşon kristaller, çoğu gökkuşağı ışıklarıyla parlıyordu.

Hangi taşın Lord Ölüm'e ait olduğunu doğrulamak için, havayı yoğun, egzotik güzellikte bir şarkıyla dolduran son bir Ruh dokuması çağırırdı. Çekmecedeki kristallerin en büyüklerinden biri aniden merkezinin derinliklerinde dönen bir parlaklık patlamasıyla parladı. İşte buydu. Almaya geldiği şey buydu.

Lord Ölüm'ün kristalini kadifeden kaptı, ardından tüm çekmeceleri yerine itti ve sandık kapaklarını çarparak kapattı. Mandal yerine oturana ve sandığın içinde yatan şeyin baştan çıkarıcı çağrısı sessizliğe bürünene kadar nefes bile almadı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, Vadim Maur'un koruyucu örgülerini çözmek için yaptığı eylemleri tersine çevirerek, kasanın etrafındaki korumaları yeniden kurdu. Sonra, ancak o zaman, pırıl pırıl parlayan kristali avuçlarının arasına aldı, taşın içindeki ışıkları parlatıp dans ettirmek için şarkı örgüsünü bir kez daha serbest bıraktı ve sessiz bir zafer çığlığı attı.

.!

Eld~ Boura Dor

Büyü odasındaki iletişimi tamamlayan Vadim Maur, Boura Dor'un komuta merkezine döndü. Boura Fell'den yanında getirdiği üç düşmanı bir köşede toplanmış, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Onları yanına çağırırdı.

"Primage Rutan Ruhlar Kuyusu'nun yanında bir grup büyücü topladı. Üçünüzün onlarla birlikte gitmesini istiyorum. Senin, Garok, komutayı almana ve Rutan'ın sana rapor vermesine karar verdim. Bu

Görev hayati önem taşıyor ve mevcut en deneyimli ve güçlü Primage'lar tarafından yönetilmeli. Ona katıldığınızda Rutan size ayrıntıları verecektir."

Primages eğildi ve mırıldandı. "Emrettiğiniz gibi, Yüce Efendimiz."

Vadim onların gidişini memnuniyetle izledi. Garok görevin ne olduğunu öğrendiğinde, yandaşları sahip oldukları tüm güç ve kararlılıkla zaferin peşine düşecekti çünkü gittikleri yerden zaferle dönmek her birine kuşaklarına bağladıkları en büyük mücevherleri kazandıracak ve Büyücü Konseyi'nde onları Eld'in Karanlık tahtı için doğrudan sıraya sokacak bir konum kazandıracaktı. Ne yazık ki onlar için, Rutan ve en güvendiği Büyücülerden birkaçı -hepsi Vadim'in şahsen mavi maviye yükselttiği

-Primages Garok, Fursk ve Mahl'ın bu görevden canlı dönmemelerini sağlamak için emir aldı.

Vadim neredeyse gülümseyerek odanın ortasındaki masaya döndü. "Ah, Vargus, takip cihazını hazırlamışsın. Mükemmel."

İzleyici, Feyller'i, Rhakiler'i ve Solan Topraklar'ın yarısından fazlasını gösteren geniş bir görüntüye sahipti. Zifiri karanlık olması gereken yerin ortasındaki bir ışık noktası kaşlarının birbirine çarpmasına neden oldu. İz sürücüyü doğru hamle yaptı ve komutu döndürerek o küçük ışık titreşimine yakınlaştırdı. Bunu yaptığında neredeyse zafer çığlıkları atacaktı.

Eli Vargus'un boynuna dolandı ve ürkmüş Primage'ın kulağına emirlerini tıslamak için eğildi. "Boura Fell'le bağlantı kur. Hizmetimizdeki tüm *dahl'reisen*'leri, tüm Kara Muhafızlarımı ve Fell, Maur, Gorin, Kovis ve Loc'dan müsait olan tüm Primage'ları bana getirin. En az iki bin tane istiyorum."

Vargus boğazını temizledi. "Emrettiğiniz gibi Primage'ların çoğu zaten burada Üstat Maur. Bouras'ta iki bin Primage kalmadı."

"O zaman bana getirebildiğiniz kadar getirin. Primage'ları ve Sulimage'ları, hatta sarı cübbelileri bile alacağım, eğer hepsi buyusa. Odol'dan Kovis'e kadar Heras'taki tüm büyücüleri çekin. Bu, nehirden gelebilecek herhangi bir şeye karşı korunmaktan daha önemli. Ve bana şu Celieralı vahşi adamımı getir... Brodson. Hepsini yarın on iki çandan önce burada, silahlı ve savaşa hazır halde istiyorum."

Doğruldu ve topuğunun üzerinde döndü. "Kron, o büyüye ihtiyacım olacak

odana geri dön."

Bir çan sonra Vadim'in bilinci bir kez daha Azrahn'ın ipleriyle gecenin içinde süzülüyordu, ancak bu sefer güneye, Celieria'ya doğru gidiyordu.

Celieria~ Müttefik Kampı

Ellysetta yine yıkık bir bina ve yaklaştığında Lord Hawksheart'ın Elvia'daki ayna havuzu gibi gümüş mavisi parlamaya başlayan karanlık aynanın bulunduğu gizli, penceresiz bir oda hayal etti. Fosforlu yüzey dönmeye başladığında, bir şekilde çok tanıdık gelen yabancının yüzü aynanın derinliklerinde belirdi. Sarı saçları sert, Fey güzelliğindeki erkeksi yüzün etrafında hafifçe dalgalanıyordu.

Ellerini kaldırdı. Büyü parmak uçlarında parlak bir ışıltıyla dönüyor, altın ve siyah iplikler daha önce hiç görmediği bir desenle örülüyordu. Aynadaki adamın gözleri parladı. Adam konuşmaya başladı ama kız kelimeleri duyamadı.

Birden karanlık bir gölge onu sardı ve dünya karanlığa gömüldü. Tekrar görebildiğinde, canlı ve tanıdık kâbuslardan sahneler gözlerinin önünden geçti. Kendisi, ağır zincirlerle bağlanmış ve yeşil, kayık yakalı bir elbise giymiş, korkak bir Büyücü'nün yanında duruyordu. Kız kardeşleri Lillis ve Lorelle bir çukurda kapana kısılmıştı ve hırlayan bir darrokken sürüsü öldürmek için yaklaşırken onlara yardım etmesi için çığlık atıyorlardı.

Ve sonra, kâbuslarına giren en korkunç sahne: Bir bıçak göğsünün derinliklerine saplanırken duvara zincirlenmiş Rain. Rain, bir kılıç kafasını koparırken ölmek üzere olan gözlerini ona dikmişti. Lillis ve Lorelle, gözleri gece kadar siyah, onun kan yağmurunda dans ediyorlardı.

Ellysetta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir solukta uyandı. Doğrulup ellerini kaldırdı ve Yağmur'un kanıyla kaplı olduğunu görmeyi bekledi. Onun yerine, yumuşak dantel manşetleriyle geceliğinin lekesiz beyaz ketenini gördü. Titreyen bir nefesle yüzünü ellerinin arasına gömdü. Karanlık bir Büyücü kalesinde değildi. Kız kardeşleri büyücü değildi ve Rain de ölmemişti.

Bir rüya, dedi kendi kendine. Sadece bir rüyaydı.

Ama Rain'in güvenliğini doğrulamak için ona uzandığında, arayan eli sadece soğuk, boş bir alanla karşılaştı.

Telaşla, bir mum için hızlı bir Ateş örgüsü çevirdi. Işığın yumuşak parıltısı, Rain'in uyuduğu buruşuk kürk yığının ve geceleri çeliğini sakladığı çorak rafı ortaya çıkardı. Savaş zırhı kayıptı, kendisi de öyle. "*Rain? Neredesin?*"

Kadın daha endişeli seslenişini bitirmeden çadırın kanatları açıldı ve adam savaş çeliğinin içinde gümüş ve altın renginde parlayarak içeri daldı. "Beni affet, *shei'tani*," diye özür diledi. "Seni telaşlandırmak istememiştim. Dışarıdaydım, seni olabildiğince uzun süre uyutmaya çalışıyordum."

Onun burada ve zarar görmemiş olmasından duyduğu rahatlama onu bitkin bıraktı. "Vakit geldi mi?"

"*Aiyah*. Kampın geri kalanı çoktan toplandı."

Ellysetta kabusundan arta kalan dehşeti acımasızca kovdu. Savaşa gidiyorlardı. Korkularını Rain'in zaten aşırı yüklü omuzlarına yüklemeyecekti. Tereddüt etmeden ayağa kalktı ve kendi zırhını ve çeliğini yerine yerleştirdi. "O zaman gidelim, *Shei'tan*."

Birkaç saatten kısa bir süre içinde *lu'tan*'ı çadırın büyük kısmını ve mobilyalarını elementlere geri döndürdü ve geri kalanını kolay taşıma için küçük, hafif paketler halinde yoğunlaştırdı.

Ve sonra Fey ordusu Orest'e ve savaşa doğru ilerlemeye başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*Tairen bir savaş çağrısı kükrer
Savaşçılar bir araya gelsin. Şimdi
öne çıkan düşmanla yüzleşin
Fey'cha kırmızısı ve parlayan kılıcıyla.
Büyülü Fey'i kurtarmak için savaş
çağrısına cevap verin.*

Savaş Çağrısı, Tevan Ateş Gözler, Tairen Soul

*Celiera~ Orest'in yüz mil güneyi Seledos'un
10^(uncu) günü*

Öğle vakti, Fey ordusu dinlenmek ve yemek yemek için mola verdiğinde, Rain ve müttefik kuvvetlerin komutanları ana milislerin birkaç mil doğusundaki büyüyle korunan bir çadırda toplandı. Büyücünün gözlerini müttefikleri gözetlemek için kullanmasından korkan Ellysetta diğer *shei'dalinlerle* birlikte geride kaldı.

Rain, Farel ve adamlarını diğer komutanlara tanıttığında çadırdaki hava kesinlikle serinledi. Bu soğuk karşılama beklenmedik değildi. Derinlere kök salmış Fey inançları göz açıp kapayıncaya kadar değişmezdi ve Büyücüler'in amansız yıkımları ve *dahl'reisen'in* sınır boylarındaki kendi ölümcül eylemleri sayesinde, Celerialılar *dahl'reisen'i* saflarında ağırlamaya ölümsüz komşularından daha hevesli değildi.

Rain onlara, "*Dahl'reisen'e* güvenme konusundaki isteksizliğinizi anlıyorum," dedi. "Bir hafta önce ben de bunu paylaşıyordum. Ama o zamandan beri öğrendim ki Gölgelelerin Kardeşliği'ni oluşturan *dahl'reisen'ler* benim her zaman inandığım gibi ne o kadar onursuz ne de o kadar iflah olmaz bir şekilde ruhunu kaybetmişler. Ellysetta ve beni bir değil, iki kez kurtardılar, kendi güvenliklerini ve hatta hayatta kalmalarını hiç düşünmeden."

Toplanan komutanlara sert bir bakış fırlattı. "Ancak onları memnuniyetle karşılamamın nedeni bu değil. Basitçe söylemek gerekirse

Onlar. Bizim sayımız az, düşmanımızinki ise çok fazla. Onlar olmadan bu savaşı kazanamayız." Bel'e döndü. "Bel, onlara neyle karşı karşıya olduğumuzu göster."

Lavanta Ruhü Bel'in gözlerinde parladı ve ellerini kaldırıp dokumaya başladığında onları ışıldattı. Günün erken saatlerinde müttefik kampından gönderilen Fey gözcüleri Orest ve çevresinin görüntülerini göndermiş, Bel de bu görüntüleri bir araya getirerek Orest'in büyük, üç boyutlu bir haritasını çıkarmıştı.

Şehir Eld, Feraz ve Sorrelian ve Imrhi paralı askerleri gibi görünen şeylerle kaynıyordu. Yüz binlercesi. Yukarı ve Aşağı Orest boyunca ve Heras'ın kuzey kıyısı boyunca yay topu bataryaları Faering Sisleri ve çevresindeki bölgelere doğru eğitilmişti, dikenli füzeleri güneş ışığında kötücül bir şekilde parlıyordu.

Komutanların yüzleri asılırken Rain devam etti, "Bu son birkaç gün bana Fey onuruna ve geleneklerine ne kadar değer versem de daha fazla değer verdiğim bir şey olduğunu öğretti. Bu şey sevdiğim insanların güvenliği ve hayatta kalması. Krallığımı, halkımı ve eşimi Elden'in kötülüğünden korumak için alışılmadık yerlerden yardım kabul etmem gerekiyorsa, kabul edeceğim. Farel ve savaşçıları kendilerini Ellysetta'ya adadılar. Solan Topraklar'ı ve müttefiklerini savunmak için bir zamanlar oldukları Fey savaşçıları gibi savaşmak istiyorlar ve ben de buna izin vereceğim. Ve eğer bu savaşta ölürlerse, onların fedakârlıklarını bu ittifakın diğer savaşçılarının fedakârlıklarından daha az onurlandırmayacağım."

Bunu anlamaları için onlara biraz zaman tanıdı ve sonra şöyle dedi: "Eğer aranızda benim gibi düşünmeyenler varsa -her ne sebeple olursa olsun, bu *dahl'reisen*'leri karşılayan orduda savaşmaya izin veremiyorsanız- o zaman şimdi gidebilirsiniz. Eviniz olarak adlandırdığınız yere dönün ve hizmetiniz için kutsamalarım ve teşekkürlerimle gidin. Ve tanrılara geri kalan günlerinizi huzur içinde geçirmeniz ve kalanlarımızın yüzleşmek üzere olduğu kötülüğün asla kapınıza kadar gelmemesi için dua edeceğim."

Bir asık surattan diğerine bakarak, hem samimiyetinin derinliğini hem de bunun sadece doğru yol değil, aynı zamanda tek yol olduğuna dair inancını onlara aşılarmayı umuyordu. "*Dahl'reisen* ve ben, endişelerinizi kendi aranızda açıkça tartışabilmeniz ve kararınızı verebilmeniz için on dakika izin vereceğiz. Eğer siz

Biz dönmeden önce ayrılmayı tercih edin. Kalanlar, kişisel duygularınız ne olursa olsun, bu ittifakın tüm üyelerine tam bağlılığınızı ve desteğinizi bekliyorum."

Rain çadırın girişine doğru ilerledi ve Farel ile teğmenlerinin geçmesi için kapağı kenara çekti. Fey ve Celierian komutanlarına son bir kez başıyla selam verdikten sonra açıklıktan eğildi ve çadırın kanatlarının yerine oturmasına izin verdi.

Rain geri döndüğünde herkesin kalmayı seçtiğini görmekten memnun oldu, gerçi Bel ve Lord Barrial'ın diğerlerini ikna etmekte parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Komutanlar Bel'in Orest'in üç boyutlu dokusunu incelerken Rain, "Ordu herkesin tahmin edebileceği kadar büyük," dedi, "ama *dahl'reisen*'in bize katılmasıyla Eld'ler normalde olduğu kadar aşılmaz bir güç değil."

Cann Barrial kaşlarını kaldırdı. "Hayır, sayıca bizden en az bire on üstünler ve hem yüksek araziye hem de müstahkem savunmayı ellerinde tutma avantajına sahipler."

"*Mei sorro.*" Rain sözlü onaylarcasına belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Ama *dahl'reisen* bize katılmadan önce ihtimallerin bire kırk ya da daha yüksek olmasını bekliyorduk, yani bire on aslında iyi haber." Haritaya döndü. "Hâlâ yapacak çok işimiz var. Buradaki, buradaki ve buradaki yay topu bataryalarını güçlendirmişler." Yukarı Orest'i çevreleyen uçurumları, Aşağı Orest'in şehir surlarını ve Aşağı Orest'ten Yukarı Orest'e uzanan dağın yamacındaki müstahkem siper dizisi olan Kız Kapısı'nı işaret etti. "Bunlar tairen katilleri ve gitmeleri gerekiyor."

"İyi savunulan bir şehre saldırarak gerçekten hayatlarımızı boşa harcamamız gerekiyor mu?" Komutan Bonn sordu. "Batıya, Sisler'e gidemezler ve Kiyera'nın Peçesi'nden gelen spreylere onlar için zehirli. Neden onları hapsedip beklemiyoruz?"

Farel başını salladı. "Onları hapsedmek işe yaramaz. Büyücüler Kuyu'yu istedikleri zaman gelip gitmek için kullanabilirler. Kiyera'nın Duvağı'na gelince, Büyücüler Heraları oyun dışı bırakmak için onu besleyen Kaynağı çoktan barajladılar. Kuzey şelaleleri kurudu ve nehir seviyeleri bütün gün düşüyor."

Suçluluk duygusu Rain'i bıçakladı. Göndermeme kararını veren oydu.

Dunelan'a savaşçılar. "*Sha vel'mei*. Elvia'ya gitmeden önce Kaynak'ı korumak için birlikler göndermeliydim ama sorun çıkarsa Orest'ten savaşçılar gönderebileceğimizi düşündüm."

Bel başını salladı. "Kendini azarlama Rain. O zaman doğru kararı vermiştik. Karanlıklar Ordusu'nun Kreppes'e saldıracağını düşündük. Herhangi birimiz de aynı şeyi yapardı."

"Karanlığın Ordusu'ndan bahsetmişken, benden başka hâlâ onu görmeyi bekleyen var mı?" Gaelen üç boyutlu Ruh örgüsünü dikkatle incelediği masadan başını kaldırdı. "Yani, belli ki bu o değil." Orest'in Ruh örgüsünü işaret etti.

Eimar kaşlarını kaldırarak, "Ben buna tam olarak düzensiz bir grup demezdim," diye cevap verdi. "Şehirde rahatlıkla yarım milyon kılıç var."

"*Aiyah*," diye onayladı Gaelen, "ama bu Büyücü bu savaşı planlamak, zemin hazırlamak, kuzeye sızmak, Celieria ile Solan Topraklar'ın arasını açmak için mümkün olan her şeyi yapmak için onlarca yılını -belki de yüzyıllarını- harcadı. Bulabildiği en fazla asker sayısının yarım milyon olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Biz sadece birkaç ay içinde yüz bine yakın askeri bir araya getirdik."

"Belki de Karanlığın Ordusu diye bir şey yoktur," diye önerdi Cann. "Belki de güçlerimizi bölmek ve ordularımızı kıtanın dört bir yanına dağıtıp yenilmemizi kolaylaştırmak için kasıtlı olarak yanlış bilgi sızdırılmıştır. Eğer bu Büyücü gerçekten de bu kadar büyük bir sayıya hükmediyorsa, neden onları Kreppes ya da Büyük Körfez'de serbest bırakmadı? Elden zaferini garantilemiş olurdu. Kral'ın Ordusu yok edildiğinde, birkaç ay içinde tüm Celieria'yı silip süpürebilirlerdi."

"Katılıyorum," dedi Gaelen.

"Kardeşlik'te geçirdiğim yüzyılların bana öğrettiği tek şey bu Büyücü'yü asla hafife almamam gerektiğiydi. O kazanmak için oynar. Blöf yapmaz ve her zaman yedekleri için yedekleri vardır. Henüz görmedik diye onun Karanlıklar Ordusu'nun var olmadığına inanmamız hata olur."

Rain, "Bence Kreppes ve Great Bay şaşırtmacaydı ve Fading Lands başından beri hedefti," dedi. "Bunu bir düşünün. O Büyücü'yü yakalayana ve şu sözde Karanlıklar Ordusu'nu öğrenene kadar Orest'i elimizde tutuyor ve Eld'i uzak tutuyorduk. Orest'ten ayrılmamız ve kuvvetlerimizi bölmemiz için kandırıldığımızda, Kral Dorian Sebourne tarafından öldürüldü. Prens Dorian neredeyse boğuluyordu.

gemi Büyük Körfez'de battı. Güçlerimiz azaldı. Eld Orest'i aldı. Annoura ise büyücü olduğunu iddia eden saray mensupları tarafından kuşatıldı ve en sevdiği kişi kılığına giren büyücü tarafından sahiplenilecekti." Rain ellerini iki yana açtı. "Benim tahminime göre Eld hiçbir zaman Celieria'yı zorla ele geçirmeyi düşünmedi. Her zaman onu içeriden fethetmeyi, sonra da Solan Topraklar'a saldırmak için bir üs olarak kullanmayı amaçladılar."

"Peki ya Sisler?" Eimar araya girdi. "Sisler'e giren hiçbir istilacı bir daha çıkamadı."

Rain omuz silkti. "Belki de Kuyu'yu kullanarak bir yol bulmuşlardır. Belki de büyüünü nasıl atlatacaklarını öğrenmişlerdir. Belki de henüz görmediğimiz bir silahları ya da büyüleridir." Sybharukai ile çoktan temasa geçmiş ve ondan Orest'ten yarım düzine tairen'i geri çağırmasını ve Faering Sisleri'nin çevresinde şüpheli bir faaliyet olup olmadığını araştırmalarını istemişti. "Tek bildiğim, Orest'i bu kadar çok istiyorlarsa, ellerinde tutmalarına izin veremeyiz."

"Bu da bizi başladığımız yere geri getiriyor," dedi Bel.

"*Aiyah*. İlk önceliğimiz şu yay topu bataryalarını ortadan kaldırmak. Hem burada duvarda"-Rain Kız Kapısı'nın resmini işaret etti-"hem de burada Eld'de nehrin karşısında."

"*Dahl'reisen* topu nehrin karşısına götürecektir." Farel kara mizahla sırtıttı. "Büyücülerin burnunun dibinde baskın yapmaya alışkınız."

"*Bas'ka*. O halde Cann ve Komutan Bonn, size ve en iyi topçularınıza ve kuşatma ustalarınıza burada ve burada Fey ile birlikte yürümeniz için ihtiyacım olacak. Siz Eld'e cehennemi yaşatırken, Fey size siper olacak."

"Memnuniyetle," dedi Cann.

"Peki ya kuşatma silahları?" Bonn sordu. "Her şeyi geride bıraktık."

"Rijonn ve Toprak ustaları Kreppes'te yaptıkları gibi onları bizim için örecekler."

"Peki ya gerçekten bir Karanlıklar Ordusu varsa?" Gaelen sordu.

Yağmur ona acımasız bir bakış fırlattı. "*Dai tabor, Fey, bas desrali lor bas tirei*." O zaman Fey, durduğumuz yerde ölürüz.

Celieria~ Orest

Işık orduları Orest'e ve Heras Nehri vadisine bakan son tepeye tırmanırken Büyük Güneş batmaya başlamış, Faering Sislerini bir alev denizine çevirmişti. Konumlarını belli etmemek için müttefiklerin üzerinde uçmak yerine onlarla birlikte koşan Steli, Xisanna ve Perahl, Rain ve Ellysetta'nın arkasında durdular ve önlerinde uzanan manzara karşısında göğüslerinde hırıltılar çıkararak çömeldiler. Rain ve generallerinin bugün erken saatlerde Bel'in dokumalarında gördükleri gibi, şehir istila edilmişti. Celieria ve Teleon Hanesi'nin parlak renkleri yerine, Eld'in mor bayrakları ve flamaları şimdi Aşağı ve Yukarı Orest'in hırpalanmış surlarından esen rüzgârda dalgalanıyordu. Fey ve Celieria savunucularının renkli tabardları ve parlak gümüş zırhları yerine, siyah zırhlı Eld şehri bir karınca kolonisi gibi sarmıştı. Şehrin dört bir yanındaki binaların kömürleşmiş kalıntılarından dumanlar yükseliyordu. Mızraklara geçirilmiş Fey ve Celieria cesetleri Aşağı Orest'in duvarlarını çevrelemiş, hem ürkütücü bir zafer övücü hem de Celieria için şehri yeniden ele geçirmeyi düşünebilecek vatanseverlere korkunç bir uyarı görevi görüyordu.

Ama Rain'in bakışları büyük, pırıl pırıl parlayan siyah ejderha topluluklarında sabitlendi. Devasa akbaba sürüleri gibi, düşmüş tairenlerin yarı yenmiş bedenlerinin üzerine tünemişler, dişlek burunları kalan et parçalarını ve kanlı kemiklerdeki deriyi kudurmuş bir vahşilikle parçalıyordu. Kanatlar çırpıldı ve ejderhalar korkunç ziyafetleri için savaşıırken tıslamalar, kükremeler ve alev patlamaları patlak verdi.

Ellysetta Yağmur'un eline uzandı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı ve sıkıca kavradı. "Kim?"

"Barsul ve Storus. Bu son kuluçkadan önce Cahlah'ın yavrularının en küçükleriydiler."

Bir el salladı ve tairenlerin ruhları için dua mırıldandı. "Onların intikamını alacağız, *Shei'tan*."

"Tanrılar böyle olmasını diliyor. Yerlerini işaretledim. Bu savaştan sonra, tairen kalıntılarından geriye kalanları Ateş Şarkısı için Fey'Bahren'e götürecek, böylece şarkıları gurur için tamamen kaybolmayacak."

Rain bakışlarını tairen kalıntılarından çekti ve müttefik birliklerin hatlarını taradı. *Dahl'reisen* doğuya doğru dönmüş, Fey ve Celierianları güneyden ilerlemeye bırakmıştı. Kreppes savaşında olduğu gibi, yüzlerce Toprak ustası bütün öğleden sonrayı trebuche'ler, kuşatma kuleleri ve yay topları inşa ederek geçirmişti.

Orest'in yeniden fethine yardım etmek için.

Farel'in daha önce de belirttiği gibi, şehri abluka altına alıp açlık, susuzluk ve sislerin etkisini göstermesini beklemek şeklindeki normal kuşatma taktikleri işe yaramayacaktı. Zafer için en iyi umut, düşman birliklerini surların dışına ve sahaya sürmektir. Büyücüler kendilerini Fey saldırılarına karşı koruyabilse de, açık bir alanda ordularının geri kalanı Fey kılıç ustalarından oluşan bir orduya karşı bire onluk bir oranı bile istatistiksel bir dezavantaj olarak görecekti.

Ne yazık ki Eld'i müstahkem dağ kalelerini teslim edip Fey'le açık bir alanda yüzleşmeleri gerektiğine ikna etmek kolay olmayacaktı. Rain'in bunu nasıl yapacağını bilmesinin tek yolu Orest'i bir sığınaktan çok bir tehlike haline getirmektir; işe o yay topu bataryalarını ve ejderhaları ortadan kaldırarak başlayabilirdi, böylece tairin gökyüzünde serbestçe dolaşabilirdi.

"O burada."

"Kim?" Yağmur kaşlarını çatarak Ellysetta'ya baktı. Garip bir durgunluk çökmüştü üzerine ve gölgeli bakışları Orest'in kuzeyindeki bir noktaya sabitlenmişti.

"Büyücü." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu hissedebiliyorum. Zaferine tanıklık etmeye geldi."

Öfke hızlı ve şiddetli bir şekilde yükselirken Rain'in damarlarındaki Shadar boynuzu ısındı. İçgüdüğü onu kızın yanına yaklaştırdı, kızın bakışlarını kuzeye doğru takip ederken bedenini koruyucu bir şekilde kendi bedeniyle kapattı. Gözleri kısıldı ve Eld'in uzaktaki kıyılarını daha yakından görebilmek için odak noktasını ayarladı. Ok topu hatlarının arkasına mor bir gölgelik dikilmişti ve düzinelerce mavi cüppeli Primage onun altında dolaşıyordu ama eğer Yüce Büyücü de onların arasındaysa Rain onu göremiyordu.

"Bu onun değil, bizim zaferimiz olacak," diye Ellysetta'ya güvence verdi.

Gözle görülür bir çabayla Eld'den uzaklaştı. "Tanrılar öyle olmasını dilesin."

Zoraki sakinliğinin altında ne kadar solgun görüldüğünü görünce kalbi sızladı. Çok korkuyordu ama bunu göstermemeye, onun iyiliği için cesur olmaya o kadar kararlıydı ki. Bir elini kaldırdı ve küçük yakınlaşmalarının sonuncusu olmayacağını umduğu bir şekilde yüzüne dökülen bukleleri geriye doğru fırçaladı. "Seni seviyorum, Ellysetta Baristani."

Ağzı titredi ve güzel gözleri ani bir yaş pırıltısıyla parladı. Gözlerini hızla geri kıptı. "Ve ben seviyorum"

Sen, Rain." Dökmediği gözyaşları sesinin alçak ve gırtlaktan çıkmasına neden oldu, böylece kadife gibi teninde mırıldandı. "Her zaman . Her zaman da öyle olacak."

"Yağmur." Bel sözünü keserken özür dileyen bir bakış attı. "Beni bağışlayın ama birlikler yerlerini aldı."

Rain başıyla onayladı. Parmaklarını Ellysetta'nın parmaklarının arasından geçirdi ve öpmek için ellerini kaldırdı. "Artık gitmeliyim, *shei'tani*."

"Biliyorum." Daha önce de vedalaşmışlardı, savaş alanına doğru son bir hamle yapmadan önce dinlendikleri son birkaç dakika boyunca, ama yine de yüzünü ellerinin arasına aldı ve son bir veda öpücüğü için onu aşağı çekti. "*Bana güvenle geri dön, Shei'tan*."

Onu sıkıca kendine çekti ve kalbini, ruhunu, hayatının özünü bu öpücüğe döktü. Titreyerek, acı çekerek fısıldadı, "*Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani*." Bel' ve Ellysetta'nın beşlisinin geri kalanına bir kol uzattı. "Onu iyi koru, *kem'jetos*." Beşli ve üç yüz *lu'tan*, Ellysetta'yı ve şifa çadırlarındaki diğer *shei'dalinleri* korumak için geride kalacaklardı.

Sonra, üzülerek ama bilerek, Yağmur olan Fey, Ellysetta'nın *shei'tan'ı*, ruhunun mahremiyetine geri döndü. Ve Rainier vel'En Daris, Feyreisen, Solan Toprakların Kralı, Feylerin Savunucusu, toplanan Işık ordusunun önünde durmak için öne çıktı ve onları son bir kez savaşa çağırdı.

Yüksek sesle ve güçlü Ruh dokumaları üzerinde dönerek toplanan tüm orduların üzerine fırlattı ve şöyle seslendi: "Dostlarım... bugün bizler Fey, Celierian ya da *dahl'reisen* değil, kardeşiz, birleşmiş ve güçlüyüz, her birimiz Işığın onurlu ve değerli savaşçılarıyız. Bizler hiçbir düşmanın parçalayamayacağı çeliğiz. Bizler hiçbir Karanlık gücün yenemeyeceği büyüyüz. Bizler kötülüğün dalgalar gibi üzerine çöktüğü kayalarız. Bizler onurlu savaşçılarız, Işığın şampiyonlarıyız." *Seyani* kılıçlarından birini kınından çıkardı ve kılıcı yukarı kaldırarak güneş ışığının altın çelikten uzun kılıcın üzerinde parıldamasına izin verdi.

"Zafere kardeşlerim!" diye bağırdı. "Ve hayata!"

"Zafere ve yaşama!" diye cevap verdiler.

Rain altın savaş borusunu kaldırdı ve savaş çağrısını üfledi. Orest'in *tarlaları* boyunca diğer borular, Fey, Celierian ve *dahl'reisen* benzerleri, cevap veren borular çaldı ve Işık ordusu yürümeye başladı.

Eld'in üzerinde kendisini vuran yay topunun hızını ve mesafesini hatırlayan Rain, Steli, Xisanna ve Perahl'a geride, şifa cadırlarının yakınında kalmalarını emretti.

"Zamanı geldiğinde saldıracaksın gururlu akraba, ama şimdi Orest'e karşı uçamazsın, gökyüzünde bu kadar okçu varken olmaz. Sizi çağırdığımda tehlike yeterince büyük olacak." Tairen homurdanarak kabul etti.

Tepelerinde sadece Yağmur uçarken, Işık orduları işgal altındaki Orest'e doğru ilerledi. İleri geri uçarak önlerindeki alanı kavuruyor ve yere saçılmış tüm *chemarları* yok ediyordu. İlerleyişleri yavaştı ama engellenmemişti, bu da onu tedirgin ediyordu. Ejderhaların saldırmasını bekliyordu. Müttefiklerin kendi yay topları tam da böyle bir durum için gökyüzüne doğrultulmuş, ateşe hazır bekliyordu ama bunun yerine, büyük, pullu yaratıklar Orest'in duvarlarına sürüngen akbabalar gibi tünemek üzere kanat çırparak alandan çekildiler. Şüphesiz efendileri, saldırmadan önce tairenleri Orest'e ve surlara tünemiş ölümcül yay topu bataryalarına yaklaştırmayı tercih ediyordu.

Siyah Gölgelelerin ilki aralarında belirlediğinde müttefikler alanı yarılamlışlardı.

"İblisler!" diye bağırdı biri.

Fey büyüğü güçlü, beş katlı örgüler halinde patlayarak Celierianları korudu ve ölümlerin karanlık gölgelerine daldı. Yüzlercesi vardı. Binlercesi. Orest fethedilmişti ve Büyücü-katillerin cesetlerinin üzerine birden fazla gece çökmüştü; bu da Büyüçülere sahada bırakılan cesetlerin ruhlarını çağırıp bağlamaları için bolca zaman vermişti. Müttefiklerin arasında belirdiler, en ufak bir dokunuşları kurbanlarının tüm Işığını ve yaşamını emen Celierian ve Fey iblisleri.

Ejderhalardan ilki Orest'in surlarından sıçrayıp ona doğru yöneldiğinde Rain dönüp orduya doğru daldı ve Değişmeye hazırlandı. Diğer altı ejderha da onu takip etti. Demek plan buydu. Kendi topçularının dikkatini iblislerle dağıtmak, sonra da müttefik top ateşinden etkilenmeden Rain'e saldırmak.

İyi bir plandı ama ne Fey ne de Tairen Ruhlarını alt etmek o kadar kolaydı. Rain alev püskürterek ve meydan okurcasına kükreyerek tekrar gökyüzüne yükseldi.

"Topçular!" diye bağırdı. "*Gökyüzüne bakın. Fey, topları koru. Hava ustaları! O canavarlara belanın tadını tattırın!*"

Uğuldayan rüzgârlar gökyüzünü süpürerek ejderhaları savurdu ve onları gökyüzüne fırlattı. Rain acımasız bir kahkaha attı ve pullu canavarlardan ilkinin peşinden daldı. Canavar onun geldiğini gördü ve yeşil renkli, asit alevini püskürterek bir meydan okuma borusu çaldı. Yağmur Değişim'in içinde eriyerek hem alevin hem de ejderhanın içinden geçmesine izin verdi, sonra canavarın arkasında yeniden şekillendi ve sırtını jilet gibi pençeleriyle parçalayıp korunmasız etine tairen ateşi üfledi. Ejderha çığlık atıp gökyüzünden düşerken, Rain zaferle kükredi ve bir sonrakinin peşine düştü.

Mor bir gölgelik tarafından güneşin parıltısından korunarak yer üstünde duran Vadim Maur, büyük zaferini kendi gözleriyle izlemeye gelmişti. Feyler sahada ilerlediğinde, ejderhalara Orest'e geri dönüp onları kendilerine yaklaştırmalarını emretmiş, sonra da saflarını seyreletmek için iblisleri ve bir avuç ejderhayı serbest bırakmıştı.

Şimdi sıra her bir adam boyu ilerlemeyi hak etmelerini sağlamaya gelmişti. "Vargus, Büyücülere söyle rüzgarlara karşı koysunlar! Kron, topçular Grule'nin özel oklarıyla hazır mı?"

"Hazır, Efendi Maur!"

"O zaman istediğin gibi ateş et Kron. Tairen Ruhunu gökyüzünden indir."

* * *

"Rain! Kanadınıza dikkat edin! Batıdan ve kuzeyden geliyor!"

Rain gökyüzünde ona doğru gelen gölgeleri gördü. Altı tane yay topu mermisi, bir yay topu mermisinin uçuşması gerekenden çok daha hızlı uçuyordu; tıpkı onu gökyüzünden vurduklarında olduğu gibi. Ama Eld'in bu kez sürpriz yapma şansı yoktu. Kanatlarını pompaladı ve gökyüzüne doğru yükselerek okların yörüngelerinin çok üstüne çıktı.

"Dikkat edin, Feyreisen! Kavurucu şeyler sizi takip ediyor!"

Omzunun üzerinden arkasına baktı, altı ok onunkini taklit edecek şekilde uçuşlarını değiştirmişlerdi ve hâlâ güçlü bir şekilde ona doğru geliyorlardı. Rain sola doğru yuvarlandı ve sihirle güçlendirilmiş bir hız patlaması yaptı. Mermiler peşinden yuvarlanıyor, hâlâ hızlanıyorlardı. Savaş alanına doğru dalışa geçti. Yıldırımlar da daldı. Her geçen an aralarındaki mesafe azaldı. Sola, sağa, yukarı, aşağı, Rain gökyüzünde zig zaglar çizerek alevli şeyleri kuyruğundan silkelemeye çalıştı ama silkinmediler.

Onları gökyüzünden yakmayı denerdi, onlarla yüzleşmek için etrafında döndü, ona doğru koşarlarken onları alevlendirdi, sonra mümkün olan son anda değişti. Cıvatalar alevinden zarar görmeden sisinin içinden geçti ama yeniden şekil değiştirdiği anda, peşinden gelmek için geri döndüler.

Krekk. Eld, füzeleri alevine karşı dirençli kılmak için onları korumuş olmalıydı. Fey'in üzerine çullanan bir ejderha gördü ve tairen ağzı kıvrılıp dişlerini gösterdi. *Küçük bir kaçma-tairen oyunu zamanı.*

Ateş püskürterek ejderhalardan birinin üzerine atladı. Ejderhanın iki kardeşi onun saldırısını görüp peşinden atladı ve ona iki taraftan saldırdı. Dişler ve pençeler parçalanıp dağıldı, kanatlar birbirine dolandı. Asit ateşi ve tairen alevi ateşli bir girdap halinde püskürdü. Ve sonra, beş ok topu yakınlaştığında, Yağmur değişti. Oklar sisinin içinden zararsızca geçti ve üç ejderhaya çarparak onları gökyüzünden fırlatıp yere yapıştırdı. Yağmur Fey formunda onların yanına indi, büyüsü tükenmişti ve zor nefes alıyordu. Üç ejderhanın işini kırmızı Fey'cha ile bitirdi.

"Yağmur!" Ellysetta'nın uyarı çığlığı zihninde yankılandı.

Kafasını kaldırdığında altıncı ejderhanın öldürmek için dalışa geçtiğini gördü.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Rain, Ellysetta'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Altıncı ejderha onu iyice kavurmuş olsa da, Steli onu tehlikeden kurtarmak için üzerine çullanmıştı. Kuyruğunun sivri ucuyla sürüngeyi gözünden yaraladı ve seğiren bedenini Xisanna ve Perahl'ın işini bitirmesi için bıraktı. Ellysetta'nın yoğun iyileştirme çalışmaları sayesinde savaşı kadar zindeydi ve savaşa dönmeye kararlıydı. "Geri dönmek zorundayım."

Hava ustalarının ve iyi zamanlanmış birkaç Fey yay topu ateşinin yardımıyla müttefikler kalan ejderhaları uzakta tutmuştu. İblisler gitmişti ve müttefik ordu bir kez daha harekete geçmişti ama Orest'in duvarlarına yaklaştıkça ona havada ihtiyaç duyacaklardı, elinden gelen savunmayı sağlayacaktı.

Ellysetta gözlerini kapattı. Onu güvende tutmak için *shei'tanitsa* ihtiyacına karşı mücadele ettiğini hissetti. "Biliyorum, *kem'san,*" deyip onu bırakmasının ona neye mal olduğunu biliyordu. O güçlüydü. Çoğu gerçek *fellanadan* çok daha güçlü. Ondaki çok daha güçlü ve çok daha cesurdu.

kendisine hiç itibar etmedi. Kendini tehlikeye atmak, sevdiğinin bunu yapmasını izlemekten çok daha kolaydı.

"Yağmur. Ellysetta." Bel aceleyle şifa çadırına girdi. "Çabuk gel. İkiniz de bunu görmek isteyeceksiniz."

Merakla ikisi de onu çadırdan dışarı kadar takip ettiler, ancak Bel güneyi işaret edince şaşkınlıkla durdular. Orada, güneydeki tepelerin bir sonraki sırasını aşarken, büyük bir ordu yaklaşıyordu. Rain en az otuz bin asker olduğunu tahmin ediyordu, sırtında pırıl pırıl yaylar ve sadaklar vardı. Zırhları sabah ışığında zengin bakır tonlarıyla parlıyordu ve sanki tenlerinde güneş ışığı taşıyorlarmış gibi parlak bir altın ışıltısı onları sarıyordu.

Bu parıltı ve kimisi kanatlı, kimisi de tek bir spiral boynuzla süslenmiş kendine özgü süvarileri, Rain zırhlarının yaprak şeklindeki belirgin pullarını ve daha da belirgin olan kulaklarının narin, sivri uçlarını fark etmeden önce bile yeni gelenleri tanımlıyordu.

Galad Hawksheart'ın sayısız reddine rağmen, Elfler sonunda savaşa katılmaya gelmişti.

Elf ordusunun liderleri önünde durduğunda Rain, "Hoş geldiniz," dedi. "Lord Hawksheart'ın sonunda fikrini değiştirmesine kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevindim."

Uzun boylu, geniş omuzlu, gün batımı renginde beline kadar uzanan saçları ve zengin safir gözleri olan Elf komutan, Yağmur'a kendi türünün rahatsız edici yoğunluğuyla baktı. "Lord Galad'ın emriyle gelmiyoruz," diye cevap verdi alçak, lirik bir sesle. "Valorian Lordu Derin Orman'ın Elflerine komuta eder. Biz Leydi'ye hesap verimiz."

"Siz Silverwood'dansınız," dedi Ellysetta.

Komutanın parlak bakışları anında onun üzerinde sabitlendi ve bakışlarının gücü nefesin ciğerlerinden çıkmasına neden oldu. "Ve sen de Ellysetta Erimea'sın. Parlaklığınla ilgili hikâyeler duydum ama sana haksızlık ediyorlar." Elf komutan bir yumruğunu göğüs zırhına geçirdi ve önünde diz çöktü. "Günün bereketi senin üzerine olsun, Ellysetta Erimea. Kış Yıldızı'na hizmet etmek bizim için bir onurdur." Elfçe anlamadığı bir şeyler dizlerinin üzerinde ama arkasındaki binlerce Elf aniden onu takip etti ve her biri diz çökerek önünde eğildi

Onu.

"Şeref duyan benim, Lord Kumandanım." Bu Elflerin karşılaması onu şoke etmişti ve kendisine gösterdikleri yakın saygı onu tedirgin etmiş ve utandırmıştı. "Lütfen ayağa kalkın ve hoş geldiniz."

"Adım Tamsin Greywing leydim," dedi Elf ayağa kalkarken, "Batı Elvia ordularının generaliyim." Yanındaki iki elfe döndü; biri geniş omuzlu, kestane saçlı, bir kurdun gözünü kırpmadan bakan sarı gözlerine sahip bir erkek, diğeri ise şaşırtıcı derecede güzel bir Elf bakiresi. "Bu benim ikinci komutanım, Gavin Fenwolf ve bu da -" Tekrar Ellysetta'ya baktı ve sesi .

"Bana Komutan Silverleaf diyebilirsiniz," diye bitirdi Elf genç kız. Sesi saf bir müzikti, kristal çanların çaldığı bir şarkı kadar tatlıydı, ama delici gümüş grisi gözleriyle yüzü, muhteşem güzelliğine rağmen sakın, neredeyse sert bir niteliğe sahipti. Soluk altın rengi saçları, Ellysetta'nın kolu kadar kalın, çok katlı bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. "Aquiline atlılarına ben liderlik ediyorum."

"Size kraliçemiz Illona Bright-hand'den selamlar getirdik," diye devam etti General Greywing. "Gümüşormanı Elfleri size dostluk elimizi uzatıyor ve Işığın düşmanlarına karşı bu savaşta size gücümüzü sunuyoruz."

Nehrin karşısında, Eld kıyılarında Vadim Maur Elf ordusunun fark etti. Dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı.

Demek Feraz, Şahin Yürek'i pek de meşgul etmemişti. Kibirli cadıyı bir daha gördüğünde Fezai Madia'ya bir iki çift lafı olacaktı.

Vargus'a dönerek bir sonraki emrini verdi. "Hortlakları serbest bırakın."

Ses, Aşağı Orest'in dışındaki kavrulmuş düzlüklerde gümbürdedi. Müttefiklerin ayaklarının altındaki zemin sarsılmaya başladı. Ellysetta şaşkınlıkla yere baktı. "Deprem mi oluyor, 'Jonn?'"

Dev Toprak Ustası'nın kara gözleri, büyük büyüsunü aşağıdaki toprağa gönderirken yeşil renkte parlıyordu. Bir an sonra başını salladı. "Nei, toprak değil. İçinde bir şey var."

"Ne gibi bir şey?" Rain sordu Rijonn cevap vermeden önce hattan bir çığlık duyuldu.

"Bak!"

Yağmur ve Ellysetta döndüler. Aşağı Orest'in güney kapısının yakınında yerden bir şey fışkırıyordu. Uzaktan bakıldığında, bozulmuş bir yuvadan fışkıran bir termit sürüsü gibi görünüyordu. "Nedir bu?" Ellysetta sordu.

Yanındaki Elf komutanlar kendi dillerinde bir şeyler mırıldandılar.

Rain'in yüz ifadesi . "Hortlaklar mı? Hortlaklar Yedi Cehennem'de ne arıyor? "

General Greywing'in gözleri karardı. "Kara büyü. Çok eski, çok ölümcül kara büyü. Dünya en az doksan bin yıldır onların benzerini görmedi." Komutan Silverleaf'e baktı ve "Bilgi kaybolmuştu. Bu büyücü büyüğü nasıl buldu?"

"Fark etmez, Tam." Delici gri gözlerini Rain'e çevirdi. "Adamlarını oradan çıkar, Feyreisen. Bu Celierianların öldürebileceği bir düşman değil ve Fey bunu zor bulacaktır." Otorite sesine yansımıştı. "Kılıçlar işe yaramaz -işe yaramazdan da beter- çoğu büyü gibi."

Yağmur sorgusuz sualsiz emri verdi, sonra da kaşlarını çatarak Gümüsyaprak'a baktı. "Eğer kılıç ve büyü işe yaramazsa, onları nasıl öldüreceğiz?"

"Elf Işık okları. Tairen ateşi. Yüz kat örgü-gerçi yüz kattan fazlası daha iyidir. Diğer örgülerin çok az etkisi vardır. Ne yaparsanız yapın, hortlakların etinden en küçük bir parça bile koparmayın. Parçalandıklarında çoğalırlar."

"Çok hoş," diye mırıldandı Gaelen.

Yanındaki Bel, müttefiklerine uyarıları döndürürken gözleri bulanıklaştı. Yerde düzinelerce delik daha açılmıştı ve hortlaklar güneş ışığına doğru akıyordu. Celierialılar canlarını kurtarmak için müttefik kampına doğru koşarken, Feyler arkadan yetişip hortlakların ilerleyişini yavaşlatmak için kalkanlarını döndürüyordu.

"*Bas'ka*, onu duydun," diye emretti Rain. "Kılıçlar ve büyü işe yaramaz. *Kaiven chakor*, Ellysetta ve *shei'dalinleri* güvenli bir yere götür."

"*Bayas*," diye karşı çıktı Komutan Silverleaf. "Bunu yapmamalısın, Tairen Ruh. Feyreisa senin yanında savaşmalı."

Rain'in kaşları birbirine çarptı. "Ne? Delirdin mi sen?" Greywing'den Komutan Silverleaf'e baktı. "Sen de kimsin, Elf? Sakın bana 'Bana Silverleaf diyebilirsin' deme. Belli ki Greywing'in astı değilsin."

"Ben Elflerin kahini Tairen Soul'um ve Elvia'nın kraliçesi Illona Brighthand adına size tavsiyede bulunmaya geldim. Eğer Feyreisa'gönderirseniz, siz yok olursunuz ve o da Karanlığa düşer. Bu savaşta hayatta kalmak için tek umudunuz bir arada kalmak ve tek vücut olarak savaşmak. Birbirinizi Işığa tutun."

"Birlikte savaşırsak bu savaştan sağ çıkabileceğimizi mi söylüyorsun?"

Elf tereddüt etti. *"Bayas.* Bunu söyleyemem. Risk var. Ama onu senden gönderirsen, risk kesinliğe dönüşür. Sen öleceksin; o düşecek."

Rain, Elf komutana sertçe baktı, o aşılmaz gri gözleri okumaya çalıştı ama çoğu Elf'te olduğu gibi onun gözlerine bakmak da dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Hiçbir şey ele vermiyorlardı.

"Rain, gidelim." Ellysetta'nın eli onunkine dokundu. "Onu duydun. Tairen ateşi bu orduya karşı sahip olduğumuz birkaç silahtan biri." *"Şüphe değil, güven zamanı Shei'tan. Elfler haklı. Birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."*

Reddetmek istedi. İkisi için de tehlike çok gerçektir. Kendisi de neredeyse ölüyordu. Ama şimdiden Aşağı Orest'in etrafındaki tüm alan iğrenç, kurtçuk renkli canavarlarla kaplanmıştı. Sayıları iki yüz bini bulmuştu ve her geçen çanla birlikte binlercesi daha sondaj deliklerinden dışarı fırlıyordu. Müttefik hatlarının arkasında, yeni bir delik hattı patlayıp müttefiklerin geri çekilmesini kesmek için hortlaklar püskürtmeye başladığında toprak kayarak yukarı doğru kabardı.

Rain dönerek Ellysetta'nın ana beşlisine baktı. "Siz beşiniz yüz katlı örgüleri düzenleyin. Şunlardan başlayarak o yaratıklardan öldürebildiğimiz kadarını öldürelim." Elini müttefiklerin arka kanadını tehdit eden hortlak hattına doğru salladı.

"Aquiline binicileri size yardım edecek," dedi Komutan Gümüş

Yaprak. "Buna güveniyorum." Yağmur gökyüzüne sıçradı ve değişti. Ellysetta'nın beşlisi onu bir Hava örgüsü üzerinde gökyüzüne fırlattı ve Yağmur'un boynunun arkasına bağlanmış eyere zahmetsizce kaydı, *dahl'reisen dövmesi* zırhı güneş ışığında parlıyordu.

Rain hortlakların bulunduğu alana doğru dönüp ateş etmeye hazırlanırken Greywing'in "Elfler!" diye bağırıldığını duydu. Nişan alın!"

Elf generali Yağmur'un yaklaşmasını izlemek için başını kaldırmadı ama Yağmur uçarak geçmeden hemen önce, "Ateş!" diye bağırdı. Elfler Işık oklarını fırlattı ve Yağmur ile Ellysetta'nın önündeki gökyüzü kör edici bir parlaklıkla aydınlandı.

Rain, tairen ve Aquiline binicileri Işık fırtınasının ardından uçtu. Müttefiklerin geri çekilmesini tehdit eden canavarları yakmak için yanan tairen ateşi ve oklarıyla parlaklıktan fırladılar.

Ateş, hortlakların uzun yollarını kırmızı-turuncu alevler içinde tüketti. Yandıkça Ellysetta'nın kemiklerini sızlatan tiz bir çığlık yayıyorlardı. Gürültüye karşı kulaklarını siper etti ama gözlerini açık tutarak gökyüzünü taradı.

Yay topu mermileri Orest'ten nehir boyunca uçarak gökyüzünü kararttı. Onları durdurmak için Hava ve Ateş siklonlarını döndürdü, ancak füzeler tek başına dokumaları için çok fazlaydı.

"*Gil!*" diye bağırdı. "*Sen ve Hava Ustaları o yay topu bizden uzak tutun.*" Anında tairen ve Aquiline'lerin etrafında iki düzine siklon oluştu, okları havada yakaladı ve tairen ve Elfleri hortlak kitlelerinin üzerine ateş ve Işık okları yağdırmak için serbest bıraktı.

Büyücülerin bundan pek hoşlanmadığı belliydi çünkü ejderha sürüsünün geri kalanı Yukarı Orest'i çevreleyen tepelerden kanatlandı. Çığlık atıyorlardı, sesleri büyük trompetlere benziyordu. Uzun, yılan gibi boyunları, keskin, kıvrık dişlerle dolu burunları olan kama şeklindeki kafalarla son buluyordu. Devasa kanatlarını çırpıyorlar ve tairen ve Aquiline binicileriyle doğrudan bir rotada Orest tarlalarının üzerinde süzülüyorlardı. Yanlarında diğerlerinin neredeyse iki katı büyüklüğünde dişi bir ejderha vardı. Belli ki sürünün kraliçesiydi, çünkü o bir emir verdiğinde diğerleri itaat ediyordu.

"*Ejderhalar, Rain. Solumuzdan, Rhakis'ten geliyorlar.*"

"*Onları görüyorum. Silverleaf, sen hortlaklarla ilgilen. Tairen ejderhaları alacak.*"

Kumandan Gümüşyaprak onaylarcasına yayını kaldırdı ve Aquiline atlıları aşağıya doğru spiral çizerek indiler. Elf yayları şarkı söylüyor ve Işık okları sanki gökyüzü güneş ışığı yağıdırıyormuş gibi altın ışıktan flamalar halinde yere doğru fırlıyordu. Altın okların delip geçtiği her hortlak

parladı ve siyah bir toz bulutu içinde patladı.

Çatışmanın üzerinde, Rain'in kanatları genişçe açıldı ve yükselmek için pompalandı. Steli, Xisanna ve Perahl V düzeninde ilerlerken, sağır edici bir kükremeye dört tairen daha şifa çadırlarının güneyindeki Faering Sisleri'nden fırladı. Fahreeta, Torasul ve iki genç aslan arkadaşı, savaş alanının yukarısındaki soydaşlarına katılmak üzere açık Celierian topraklarında kuzeye doğru hızla ilerledi.

Ejderhalar sürüye doğru roket gibi fırladılar, dişlerini gösterdiler, jilet gibi keskin pençelerini uzattılar. Büyük kediler ve ejderhalar gökyüzünde birbirlerine çarptı, dişleri ve pençeleri kesildi, havada yuvarlanırken kuyrukları kırbaçlandı. Yer onları karşılamak için yükseldiğinde, birbirlerinden ayrıldılar. Hem tairen hem de ejderhalar kendi kanlarıyla ıslanmıştı, yine de ikisi de pes etmedi. Sadece daha yüksek bir irtifaya geri uçtular ve yeniden çarpıştılar.

Tairen kaynayan alev bulutları püskürttü ama ejderha kraliçesi geri çekildi ve büyük kanatlarını çırpı. Havada büyü dönmeye başladı ve şiddetli bir rüzgâr tairen'in ateşini tekrar üzerlerine savurdu. Canavar sürünün altına daldı ve onların altında sırt üstü yuvarlandı. Ejderha kraliçesi kendi zehirli ağzını açtı ve yeşil, yoğunlaştırılmış asit alevinden yakıcı püskürtüler püskürttü.

Yağmur'un sırtındaki Ellysetta, canavarın aşındırıcı püskürmesi tairenleri Büyücü Ateşi gibi kesip biçerken, bedenlerden uzuvları koparırken dehşet içinde haykırdı. Sakatlanmış ve ölümcül şekilde yaralanmış olan Fahreeta ve iki genç tairen, bir kan ve dumanı tüten kan yağmuru içinde gökyüzünden düştü.

Kraliçe zafer çığlıkları attı ve ikinci bir geçiş için etrafında dönmek üzere hızla fırladı. Torasul düşen eşinin yardımına koşarken ağzından turuncu bir bulut halinde ateş fışkırdı.

Steli kükredi ve yukarıdaki gizleyici duman bulutunun arasından fırladı. Beyaz kulakları kafatasına yaslanmış, jilet gibi pençelerini uzatmış bir halde ejderha kraliçesine doğru eğildi. İğrenç canavar Steli'nin saldırısından kaçmak için çok geç bir bakış attı ve ikili havada çarpıştı, pençeler ve dişler parçalanıp koptu, kanatlar ve kuyruklar hayatta kalmak ve üstünlük için vahşi bir savaşta birbirine dolandı. Her biri diğerinin boğazını parçalamak ve karnını deşmek için savaşıırken kükreyip çığlıklar atarak yere çakıldılar.

Bir meteor gücüyle yere çakıldılar. Enkaz

Gökyüzüne doğru patladı, ardından toprak ve parçalanmış kayalardan oluşan bir dolu halinde aşağıya yağdı ve iki yaratığın gevşek bir uzuvlar yumağı halinde yattığı büyük kraterden dışarıya yayıldı.

Düşüşün en ağır kısmını Steli almıştı. Kanatları ve sırtı kırılmış, çukurda yatıyor, nefes almak için mücadele ediyordu. Ejderha kraliçesinin durumu pek iyi değildi ama hâlâ hareket edebiliyordu. Vücudunun ağırlığını Steli'ye doğru sürükledi ve titreyen ön ayakları üzerinde kendini beyaz tairen'in paramparça olmuş formunun üzerine kaldırdı. Canavar ağzını açtı, sararmış dişlerinden yeşil zehir damlıyordu ve ölümcül ısırığını yapmaya hazırlanıyordu. Steli'nin yavruağzı mavi gözleri, acıdan sönmüş şiddetli parıltılarıyla, yenilginin acımasız kabullenışıyle karışık bir meydan okumayla, yılmadan yukarı baktı.

"Ondan uzak dur, seni canavar *petchka!*"

Ellysetta'nın öfkeli haykırışı, saldırmadan hemen önce ejderhanın başını saran yakıcı bir tairen alevinin habercisiydi.

Kraliçe kükreyerek geri çekildi. Ellysetta Yağmur'un sırtından atladı, bir Hava sütununu Steli'nin yanına doğru sürdü ve ejderha kraliçesinin başını ve boynunu Fey'cha ile dövdü.

Rain'in kıvrık tairen pençeleri ejderha kraliçesinin sırtının sert, kızgın derisine battı ve güçlü kanatlarını güçlü bir şekilde pompalayarak iğrenç yaratığı havaya kaldırdı. Kıvrımlı tairen dişleri ejderhanın boynuna saplandı ama uzun, yılan gibi boyun kıvranıp bükülerek onu atlattı. Ejderha tısladı ve çırpındı, asit alevi püskürttü. Büyü gücüyle hızlı bir yükselişle gökyüzüne fırladı ve kraliçeyi yeryüzünün çok yukarısına, gökyüzünün havanın incelmediği ve bir damla suyun anında donacağı kadar soğuk olduğu bir kısmına taşıdı.

Yükseklikteki ve sıcaklıktaki ani değişim ejderhanın derisine buz püskürtmüş gibi etki etti. Buharlaştıran pullar çatladı ve altındaki savunmasız ete doğru yarıklar açtı. Yüksek atmosferin buz gibi soğuğu onu yakarken kraliçe acı içinde feryat etti.

Sonunda Rain dişlerini ejderhanın uzun boynuna geçirmeyi başardı. Dokunuş ağzını ve dilini kabarttı, ama acımasız bir kararlılıkla dayandı ve yaratık gevşeyene kadar damarlarına zehir pompaladı.

Bir kükremeye onu serbest bıraktı.

Ejderha yere çakıldı. Büyük canavarın bedeni aşağı düşerken uzuvları gevşedi, ölü kanatları düşen bir kayaya bağlı flamalar gibi dalgalandı. Büyük bir gürültüyle Orest'in siperlerine indi.

Kız Kapısı'nın tamamını dağın yamacından koparan ve dört tam batarya yay topu ile binlerce Eld askerini beraberinde götüren kaza.

Bir zafer ve intikam çılgılığıyla Rain onun arkasından yaklaştı, namlusundan çıkan tairin ateşi kalan yay toplarını yaktı.

* * *

Ellysetta bir elini Steli'nin kırık bedenine koydu ve büyük kedinin zor nefes alışını hafifletmek için onu bir şifa ve güç dalgasıyla doldurdu. Yarı kapalı göz kapaklarının altından, kedinin kararan gözleri Ellysetta'ya sessiz bir acıyla baktı. Ejderha ölümcül bir darbe vurmuştu. Steli'nin vücudu paramparça olmuştu ve hızla kan kaybediyordu. Derisinde açılan deliklerden dışarı akmayan kan, ciğerlerine ve göğüs boşluğuna doluyordu. Steli ölüyordu.

Uluyan, vahşi bir kana susamışlıkla çılgık atan hortlaklar yaklaşıyordu. Kraterin kenarlarına çoktan ulaşmışlardı. Ellysetta dehşet içinde, sıra sıra iğne keskinliğinde dişlerle dolu, gıcırdayan ve köpüklü yeşil balçıkla köpüren yuvarlak ağızlarına baktı. Şok edici bir hızla hareket ediyorlardı, pençeli elleri ve ayakları çekiş için kayayı ve toprağı oyuyordu. Steli'nin iç kanamasının en kötüsünü durdurmaktan fazlasını yapamadan canavarlar onlara yetişmiş olacaktı.

"Yağmur!" diye bağırdı. "*Bize yardım et.*" "Dayan Steli," diye yalvardı. Ejderha kraliçesine Fey'cha fırlatırken parmaklarını kesmişti ve ellerini Steli'nin üzerinde tutup iyileştirici büyüsünü çağırmadan önce kanı zırhlı bacağına sildi. *Lütfen, tanrılar, lütfen,* diye dua etti sessizce, bilincini ve iyileştirici Işığını sevgili gurur-annesine gönderirken.

Gözünün köşesinde altın bir ışık parıldadı. Ellysetta döndü, Elflerden birini bulmayı umuyordu ama güneş gibi parıldayan bir Fey savaşçısını görünce nefesi kesildi. Ama Ellysetta'yı sersemleten, savaşçının ıslıl ıslıl, olağanüstü güzellikteki yüzünü görmek oldu.

"Varian?" Bu oydu. *Dahl'reisen* - Verlaine'de onun için hayatını feda eden ilk otuz altı kişiden *biri*. Onun öldüğünü hissetmiş, Peçe'den geçerken ruhundaki şarkıyı duymuştu. Ve yine de burada duruyordu, inanılmaz derecede güzeldi, yara almamıştı, ona çok ağır gelen utançtan kurtulmuştu. Seni güneş gibi parlıyordu ve

Gözleri öylesine sınırsız bir sevgi ve huzurla doluydu ki sevinçten ağlamak istedi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Nasıl burada olabilirsin? "Hayatta ya da ölümda sana kimse zarar veremeyecek.

"dedi ve sesi büyük bir çan gibi tınladı, yankılı ve saf. "Buna hayatımın kanıyla yemin ettim, Ateş ve Hava ve Toprak ve Su, Ruh ve Azrahn adına." Kılıcını çekti. Kılıç o kadar parlak bir ışıltıyla parlıyordu ki Ellysetta gözlerini kapatmak zorunda kaldı. "Diğerlerini çağır, *kem'falla*. Kanını kana bulanmış çeliğe değdir. Çabuk ol."

Ayağa kalkan Ellysetta göğsündeki kayıştan bir Fey'cha çıkardı ve avucunu derinlemesine kesti. Acı kısa ve keskin bir an için canını yaktı, ardından parlak kırmızı ve bol miktarda kan fışkırdı. Her iki elini de kapladı ve zırhının parlayan çeliğine bulaştırdı.

Etrafında, güneş ışığı bulutları gibi, altın parlaklığında ve ışıltılı, garip sis kabarcıkları belirdi. Bulutlar Ellysetta ve Steli'yi çevreleyen bir ışık halkası haline gelene kadar genişledi ve her biri güneş gibi parlayan altın zırhlara bürünmüş, yan yana duran yüz parlak Fey savaşçısının, eski *rasa* ve *dahl'reisen lu'tan'ın* şekillerine dönüştü.

"İyileştir onu, *Kem'falla*," diye ısrar etti. "Seni güvende tutacağız." Varian kılıcını başının üzerine kaldırdı. "Aşk ve Işık için!" diye bağırdı. "*Miora felah ti'Feyreisa!* "

Işık Savaşçıları halkası onun çılgınlığını yankıladı ve hep birlikte yaklaşmakta olan hortlaklara doğru atıldılar. Kılıçları kutsal olmayan kalabalığı yarararak geçti ve iğrenç yaratıkları sadece parçalayıp iki kat daha büyük bir tehdide dönüşmelerine neden olan çeliğin aksine, Işık Savaşçıları'nın kılıçları tıpkı Elflerin okları gibi hortlakları zararsız siyah toz bulutlarına çevirdi.

Steli acı içinde inledi ve Ellysetta bakışlarını Işık Savaşçıları'ndan ayırarak gurur annesini iyileştirmek için çalışmaya koyuldu. Birkaç saat sonra yağmur yağdı ve kraterin kenarındaki hortlakları yakıp kül eden kaynar alev bulutlarıyla müjdelendi.

"*Beylah sallan, shei'tani*," diye şarkı söyledi. "*Hortlaklardan önce sana ulaşamayacağımdan endişeleniyordum.*"

"Neredeyse yapmıyordun," dedi ona. "Varian ve diğerleri onları uzak tuttu."

"Varian kim? Diğerleri kim?"

İyileşmek için başını kaldırdı. Kraterde kendisi, Rain ve Steli'den başka kimse yoktu. Varian ve Işık Savaşçıları gitmişti.

Steli'nin parçalanmış kemiklerini ve organlarını iyileştirdikten sonra Rain, diğer yaralı tairenlerle ilgilenmesi için Ellysetta'yı uçurdu. Ejderhalar ölmüştü ama en genç iki tairen de onlarla birlikte yok olmuştu ve Fahreeta bir kanadını ejderha kraliçesinin alevine kaptırmıştı. Sürünün geri kalanı onun yaralı bedenini kaldırmayı ve güvenli bir yere uçurmayı başardı. Eşi yaralandığında, Torasul'un vahşi ve koruyucu içgüdüleri tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Hiçbir Fey'in ya da *shei'dalin*'in Fahreeta'ya yaklaşmasına izin vermedi ve Ellysetta'yı Fahreeta için kendi başına yeni bir kanat örmeye bıraktı. Rain'in yardımıyla bunu başardı ama işi bittiğinde ikisi de yorgunluktan neredeyse sendeliyordu.

O ve adam yemek yiyip güç toplamak için mola verdiklerinde Ellysetta elini kesip zırhlı kalçasına sürttü ve Varian'ı tekrar çağırmaya çalıştı. Bir Işık Savaşçıları ordusu müttefikler için büyük bir kazanç olurdu. Ama Işık Savaşçıları'ndan hiçbiri çağrısına cevap vermedi, gerçi utanmasına rağmen *lu'tanlarından* birkaçı koşarak geldi.

"Sieks'ta," diye özür diledi. "Seni aramak istememiştim. Başka birine ulaşmaya çalışıyordum."

Aquiline'ini dinlendirmek ve beyaz derisini yaralayan yaraları iyileştirmek için gökyüzünde kısa bir mola veren Komutan Silverleaf, Ellysetta'yı izledi. "Tehlikede olmadığınız için gelmiyorlar," dedi.

Ellysetta şaşkınlıkla başını kaldırdı. "?"

*"Lu'tan'*ınızın ruhları. Perdenin ötesine geçenler. Onlar sizin emrinizle savaşan ordunuz değiller. Kendilerini size sevgiyle, kendi özgür iradeleriyle bağladılar, sizin için öldürmek için değil, sizi zarardan korumak için."

"Yani ben çağırdığımda gelmeyecekler ama bir hortlak sürüsünün içine girsem gelecekler öyle mi?"

"Kendini tehlikeye atarsan gelirler ve seninkini korumak için kendi Işıklarını söndürürler." Elf kadınının gözleri sabit ve tereddütsüzdü, hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Yapacağın şey bu mu?"

"Bu onların yeteneklerini saptırmak olurdu, değil mi? Onları zorlamak

"Tek yeminleri savunmakken, savaşmak için mi?"

Silverleaf sessiz kaldı ve bu yeterli bir cevap gibi görünüyordu. "Bana emanet ettikleri bu büyük armağanı kötüye kullanmayacağım."

Elf Ellysetta'yı ne övdü ne de kınadı. Sadece arkasını dönüp Aquiline'ine doğru yürüdü ama Ellysetta az önce çok önemli bir sınavdan geçtiğini hissediyordu.

Yağmur ve Ellysetta bir kez daha gökyüzüne çıktı ve savaş gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti.

Kuzeyde, *dahl'reisen*'in nehrin karşısındaki yay topunu yok etme girişimleri başarısız oldu. Eld etraflarındaki zemini *sel'dor* tozuyla kaplamıştı, bu toz *dahl'reisen* görünmezlik dokumalarına karşı deli gibi kıvılcım çıkararak onları anında tespit edilebilir hale getirdi. İblisler, büyücüler ve darrokkenler arasında savaşçılar birkaç acımasız, kanlı savaş çanı içinde katledildi.

Toprak ustaları toprağı taşa çevirerek sondaj kuyularını kapatmaya çalıştı, ancak hortlakların aşındırıcı eti yine de kuyuları kemirdi. Elf, Fey, *dahl'reisen*, Aquilines. Shadar ve Tairen'in cesetleri, yok edilen hortlakların kalın siyah toz tabakalarıyla kaplanmış bir şekilde alana saçılmıştı.

Müttefikler bitkin düşmüştü. Çok az dinlenme ya da yiyecek ve zayıflayan büyülü enerjilerini yenileyecek *faerilaların* olmadığı aralıksız savaş çanları onları yenmişti.

Yine de hortlaklar geldi.

Soluk~ Feyllerin Kuzey Yamaçları

Ana ve yavru ayların ince hilalleri gece gökyüzünde Feyller'in üzerinde alçaktan süzülüyordu. Ayın doğuşu, bir önceki geceden beri Faering Sislerini Büyücü Ateşiyle bombardıman eden Büyücüler için bir güç artışı getirmişti ve gece derinleştikçe bu artış daha da arttı.

Üç bin Büyücü şimdi Feyllerin zirvelerinde, etraflarındaki buz ve kardan habersiz duruyordu. Bazıları tairen büyüklüğünde olan büyük, alev alev yanan mavi-beyaz küreler havada uçuyor, Sisler'in değişen yağmurlu ışıltısına karşı sarsıcı bir güçle patlıyordu. Her darbeye birlikte Sisler daha da parladı.

"Ateş etmeye devam edin!" Primage Garok patlayan bombaların gürültüsü arasında bağırdı

Sihir.

Etrafındaki diğer Büyücüler yaylım ateşine devam etti, her biri büyü kuyularının derinliklerine indi. Birkaçı güçlerini birleştirerek daha büyük küreler topladı ve onları Sislerin içine doğru uçurdu.

Büyülü perde saldırının altında titredi, bulutları çılgın dalgalar halinde dalgalandı ve yoğunlaştırılmış yaylım ateşinin en sert vurduğu yerde içe doğru büküldü.

"Mahl! Rutan! Konsantre olun!" Büyü akışlarını tek ve devasa bir Büyücü Ateşi küresinde birleştirmek için birlikte çalışan bir grup Büyücüye hitap etmek için döndü. "Fursk! O Büyücülerin güç kanalize etmesini sağlayın! Ateşi olabildiğince büyütün!"

Solgun yüzler gerildi. Solgun kaşlardan terler fışkırdı ve kül rengi yüzlerin kenarlarından aşağıya damladı. Otuz altı Primage'ın ortasındaki Büyücü Ateşi küresi genişledi, büyüdü ve büyüdü, ta ki onu zar zor havada tutana kadar. Hararetle bağırarak devasa küreyi Sisler'e, doğrudan yaylım ateşinin merkezine doğru kaldırdılar.

Büyü patladı, yakıcı mavi-beyaz ışıktan oluşan cıvatalar şimşek çakması gibi dışarı fırladı.

Şok edici, ürpertici bir an için Sisler inceldi ve incelmış alanın ortasında küçük bir delik belirdi. Primage Garok sislerin içinden diğer taraftaki karla kaplı Feylleri net bir şekilde görebiliyordu. Deliğin kenarları büyük bir kılıçla delinmiş yırtık pırtık bir yelken gibi dalgalandı. Sonra büyü kıvılcımları püskürdü ve bulutlu, gökkuşağı ışığıyla aydınlanan sis dalları boşluğu doldurmak için içeri doğru kabardı, dallar bir uçuşun ötesine uzanan çaresiz eller gibi birbirlerine uzandı. Sisler'deki küçük delik kapandı.

Ama vardı.

"İşe yarıyor!" Garok bağırdı. "Daha fazla güce ihtiyacımız var. Mahl, Rutan, siz ve büyücüleriniz Ateşinizi Fursk'unkine ekleyin!"

Yetmiş iki büyüücü daha çembere katıldı. Ateş küresinin boyutu üç katına çıktı. Garok diğerlerine katılmaları için daha fazla Büyücü çağırdı. Büyü kullananların halkası yüz sekize, yüz kırk dörde, seksene kadar genişledi. Sonunda sihirli sayı olan on iki yüz doksan altıya ulaştı. Otuz altı kişilik otuz altı grup.

Merkezlerindeki Büyücü Ateşi küresi Garok'un yüzyıllardır var olduğu süre boyunca gördüğü ya da hakkında bir şeyler okuduğu hiçbir şeye benzemiyordu. As

Bir dağ kadar büyük ve neredeyse onun kadar genişti, bin üç yüz büyücünün üzerinde büyük, parlayan bir tanrı küresi gibi duruyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı. "Şimdi! Bırak uçuşun!"

Büyücüler ortak bir kükreme sesi çıkardı ve devasa küreyi Faering Sisleri'ne doğru havaya kaldırdı. Büyücü Ateşi dağdan yukarı, parıldayan perdeye doğru süzüldü. Parlak, devasa ve ölümcül olan Ateş, zeminde süzülerek ilerledi, zaten hırpalanmış ağaçların kalıntılarını yakaladı ve ardında çorak bir iz bırakarak onları var olmaktan çıkardı.

Devasa Ateş küresi Faering Sisleri'nin içine daldı. Enerji patlayan bir yıldız gibi püskürdü. Kör edici ışık parıltısı büyücülerin çığlık atmasına ve gözlerini kapatmasına neden oldu. Ardından patlama geldi, tanrıların gök gürültüsü gibi kükreyen bir ses dalgası ve hemen arkasında, büyücüleri yere seren ve yarım tanesini dağın yamacından ölüme uçuran, azalan çığlıkları Faering Sisleri dalgalanırken, sallanırken ve ikiye ayrılırken sağır edici kükreme tarafından susturulan bir hava, büyü ve toz haline getirilmiş toprak püskürmesi.

Celiera~ Orest

Bir ışık parıltısı batı ufkunu aydınlattı. Rhakis Dağları'nın tepesindeki Sis bulutları aniden vahşi, coşkulu renk püskürtüleriyle parlarken, Orest savaş alanında tüm başlar döndü.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri.

Dağ titredi. Kayalar ve enkaz Yukarı Orest'e doğru yuvarlanırken, dik yamaçlara yakın olan Celierialılar çığlık atıp korunmak için kaçıştılar.

Sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Son bir kör edici ışık parıltısıyla, dağların tepelerini saran büyü, gökkuşağıyla aydınlanmış bulutlar kendi içlerine doğru çöktü.

Faering Sisleri'nin büyük ve büyümlü bariyeri düştü.

"Sisler düştü!" diye bağırdı biri. "Tanrılar bizi kurtarsın, Sisleri indirdiler!"

Bin yıldır ilk kez, Solan Topraklar dış dünyaya karşı açık ve savunmasızdı.

Soluk~ Feyllerin Kuzey Yamaçları

Garok ne bekleyeceğinden emin değildi ama Sisler'in tamamen yok edilmesi hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Zafer onu coşkuyla doldurdu.

"Düştüler!" diye fısıldadı diğer Primage'lardan biri. Fısıltı hızla büyüyerek coşkulu bir kutlamaya dönüştü. "Sisler düştü!"

Garok kendini kutlamakla vakit kaybedecek bir Büyücü değildi. Sisleri aşmak sadece ilk adımdı. Nefret edilen Fey anavatanının merkezi olan Dharsa'ya ulaşmak onun hedefiydi. Maur ona bu görevi verdiğinde şüphelenmişti ama bundan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydi. Eld'e Faering Sisleri'ni deviren ve Dharsa'yı fetheden Büyücü olarak zaferle döndüğünde, Maur'a sırtını dönmekte hâlâ tereddüt eden Primage'lar bile ona yeni gözlerle bakacaktı.

"Okçular öne!" diye emretti. Okçular aceleyle öne çıkarken o da molozlarla kaplı zeminde adımlarını hızlandırdı. "Nişan alın! Ateş!"

Yay kirişleri hep bir ağızdan tıngırdadı. Büyücüler rüzgârı çağırdı ve her biri sapında bir *chemar* taşıyacak şekilde modifiye edilmiş *sel'dor* oklarından oluşan karanlık bir yağmur, dağın yamacına ve artık korunmasız olan zirveye doğru yükselip karşı tarafta kayboldu.

Son ok gözden kaybolmadan önce Garok Ruhlar Kuyusu'nu açtı ve Eld içeri atladı. Geçit son adamın ardından hızla kapandı. Karanlığın içinde yeni bir dizi parlayan mavi ışık Kuyu'yu aydınlattı; hedeflerini bulan düzinelerce *chemar* önlerinde, sadece birkaç adım ötede duruyordu.

"Primages, ne yapacağınızı biliyorsunuz." Eld bir düzine gruba ayrıldı, her biri Kuyu'nun içindeki farklı bir mavi ışık noktasına doğru yarıştı. *Chemar*'ı kullanarak portalları açtılar ve portallar açılır açılmaz okçular daha fazla ok fırlatırken, Büyücüler de füzeleri yay kirişinin tek başına başarabileceğinden çok daha uzağa ve hızlı taşımak için büyü yaptılar.

Ve böyle devam etti. Portallar açıldı. Okçular ateş etti. Bir sonraki portala. Karlı volkanik tepelerin son hattını geçtiklerinde, açılan portallardan birini bir kükreme karşıladı ve bir alev püskürmesi Kuyu'nun içini aydınlatarak tüm bir Büyücü bölüğünü küle çevirdi.

Tairenler bölgelerini savunmak için gelmişlerdi. Ama *Chemar* çok kalabalık, Tairen ise çok azdı. Eld, Solan Topraklar'ın kalbine, tepelerdeki parlayan şehre doğru hızlı bir amaçla ilerledi.

Dharsa.

Solan Topraklar~ Dharsa

"Sisler çöktü! Büyücüler geliyor." Marissya, Massan'a haberi verirken doğmamış çocuğunun hafif şişliğini kavradı. "Sybharukai, Corunn Ovaları boyunca ilerlemek için Kuyu'yu kullandıklarını söylüyor. Sayılarını bilmiyor ama çok hızlı hareket ediyorlar, çok fazla yöne gidiyorlar. Onları durduracak kadar tairen yok. Çok geç olmadan şehri korumalıyız."

"Aşağı mı?" Yulan ona inanamayarak baktı. "Sisler çökmüş olamaz!"

Tenn onun sözünden şüphe etmekle ya da kararsızlık içinde tereddüt etmekle vakit kaybetmedi. "*Fey, silah başına! Şehri savunun! Eldler sisleri yararak geçtiler.*" Marissya'ya, "Sen ve Dax *fellanaları* ve gerçek dostları Doğruluk ve Şifa Salonu'na götürün. Eld'in geçmesi ihtimaline karşı kendinizi savunmaya hazırlayın."

"Peki ya sen, Venarra ve Massan'ın geri kalanı?"

Tenn'in ifadesi acımasızlaştı. "Rain'i sürgün ettiğimizde, onun görevleri bize düştü. Buna Solan Toprakları savunma görevi de dahil. Gidin. Çabuk olun. Venarra, *shei'dalinleri* topla. Nuri, Yulan, benimle gelin."

Solan Topraklar~ Revan Oreth Geçidi

"Başardılar." Kieran, bin yıldır ilk kez görünen Rhakis dağlarının sivri, karla kaplı zirvelerine baktı. "Bunu o kavurucu Elden *rultshartları* yaptı Kiel. Sisleri onlar indirdi."

"Fey!" Çığlık yeni Savaşçı Yolu boyunca çınladı. "Geçide doğru! Solan Toprakları savunun!"

Taş yüzlü ve ateş gözlü Fey savaşçıları, *"Miora felah ti'Feyreisen! Miora felah ti'Feyreisa!"* diye bağıldılar ve Revan Oreth'in dar, kayalık geçidine doğru koştular. Kiel ve Kieran da onlarla birlikte koştu.

Geçit kilometrelerce uzundu ama Feyler dağların arasındaki patikanın son üçte birlik kısmına yaklaştıklarında dağın yamacından yuvarlanan kaya ve çakıl taşlarının sesini duydular; bu sese kanyonda yankılanan, milyonlarca taş kabuklu böceğin sert çenelerinin çılgınca tıkırdamasına benzeyen garip bir takırtı eşlik ediyordu.

"Fey! Dokumalar hazır! Çelik işe yaramaz. Yüz kat örgü ya da sadece Toprak ve Ateş. ikiye bölmek sadece ikisini büyütür, bu yüzden dikkatli olun. Işık sizinle olsun, kardeşlerim!"

Takırtıların sesi giderek arttı ve neredeyse sağır edici bir hal aldı. Fey geçitteki keskin bir virajı döndü ve onları bekleyen manzara Kieran'ın damarlarındaki kanın donmasına neden oldu.

Şaşırtıcı bir hızla ve daha önce hiç görmediği sayıda yaratık onlara doğru geliyordu. Grimsi beyaz gövdeleri ve kel, gözsüz kafaları olan binlerce, on binlerce yaratık. Belli belirsiz ve grotesk bir şekilde insana benziyorlardı ve tamamen dehşet vericiydiler. Yaklaştıkça, sümüklü böceğe benzeyen derilerinin ıslak parlaklığını, yeşil köpüklü ağızlarının yuvarlak, iğne dolu deliklerini, kavrayıcı, pençeli el ve ayaklarının jilet gibi keskin dikenlerini görebiliyordu.

Bu tıklama sesiydi. O pençeli ellerin ve ayakların sesleri kayaların üzerinde hızla ilerliyordu. Bazıları dar patika boyunca dikine koşuyordu ama çoğu dağın yamaçlarında koşturuyor, vadinin dik uçurum yüzlerini korkunç bir böcek sürüsü gibi kaplıyordu.

Fey'in ilk safları yerlerinde durmaya çalıştı, yüz kat örgü örerek geçidi alev alev yanan büyüyle doldurdular. Ama hortlaklar çok fazlaydı. Yok ettikleri her birinin yerini on tanesi daha alıyordu. Hortlaklar Fey saflarına ulaştı ve dağın yamacından Feylerin arasına doğru sıçramaya başladı.

İğne dolu ağızlar ve asitli deri parlayan Fey etini parçalayıp eritirken çığlıklar yükseldi.

"Dünya efendileri! Dağları aşağı indirin!"

Toprak ustaları dokumalarını birleştirerek

Dağ yıkıldı ve geçide çığlar düşerek hortlakları sayısız tonluk kırık kayanın altına gömdü.

Bir an için Fey daha rahat nefes almaya başladı. Ama sonra yerinden oynayan kayaların sesi geldi. Molozlar hareket etti. Pençeli eller parçalanmış taşlardan açık havaya doğru uzandı.

"Fey! Geri çekilin! Geri çekilin!"

Celiera~ Orest

Rain gökyüzünde süzülüyor, hızla soldan sağa doğru eğiliyor, süzülüyor ve dalıyordu. O yakıcı Rainseeking bowcannon mermilerinden bir diğeri kuyruğundaydı. Eld'de o alevli şeylerden kaç tane vardı?

Altında, Fey ölüleri hortlaklarla dolu bir savaş alanını dolduruyordu.

"Shei'tani, Fey'cha ile nişancılığın nasıl?" "Gittikçe daha iyi oluyor."

Dudağını geriye kıvırdı ve hırıltılı bir tairen kahkahası attı.

"Ben de bunu duymak istiyordum. Yeterince alçaktan uçarsam, şu Fey'cha koşumlarından bazılarını bir örgü ile yakalayabilir misin?" "Bunu öğrenmenin bir yolunu biliyorum."

Tekrar keyiflendi ve duman üfledi. Savaşta onunla birlikte uçmak ona *shei'tani*'sinin tamamen farklı bir yönünü göstermişti. Korkmuş, kâbuslar gören kız gitmişti, güçlü ve kuvvetli *shei'dalin* şifacısı da gitmişti. Onların yerinde azılı bir Fey savaşçısı vardı; iyi bir strateji gözüne, tereddütsüz bir cesarete ve Gillandaris vel Jendahr'ı utandıracak bir mizah anlayışına sahip biri.

"O zaman öğrenelim. Ve kırmızı Fey'cha'nın kılıflarını kaydırması ihtimaline karşı ellerinizin etrafına bir kalkan örün. Kemiklerinde Shadar boynuzu olabilir ama bunu test etmek istemiyorum."

Kısa süreli bir büyü patlaması hissetti.

"Tamamdır," dedi. "Hadi gidelim."

Dalışa geçti. Arkasındaki ok topu da onu takip etti. Kanatları genişçe açıldı ve hortlakların üzerinde alçaktan süzöldüler. Ağzından çıkan ateş, iğrenç yaratıkların geniş bir bölümünü yakıp kül etti. Parlak, alevli örgüler sağına ve soluna doğru fırladı, ateşinin çevresinin hemen ötesine nişan aldı ve bir grup Fey'cha koşum takımı havaya yükseldi.

". "

". O zaman şöyle ." Aklından geçenleri tairen konuşmasıyla ona söyledi.

"Bunu başarabilir misin?" "Sanırım yapabilirim. Bir deneyelim bakalım."

Rain hızını arttırdı ve doğruca Orest'e doğru yükselmeye başladı. Surlardan bir yay topu çılgınlığı fırlatıldı, ama o gelenleri alevlendirdi, alevinden kurtulanlardan kaçınmak için yuvarlandı ve daldı ve rotasına devam etti. Ellysetta onun sırtında, bir yol açmak için dönen Hava ve Ateş örgüleri savurdu. Aşağı Orest'in duvarlarını geçtiklerinde, Yağmur keskin bir şekilde sola saptı, sonra sağa doğru döndü ve neredeyse dağlara paralel olarak geldi.

Yukarı Orest'in surlarında yay topları yüklenmiş, yay kirişleri ateşleme pozisyonuna getirilmişti. Sarp dağ uçurumu yerini yukarı şehrin taş surlarına bırakmadan hemen önce Rain hızını arttırdı ve "*Şimdi, shei'tani,*" dedi.

Ellysetta onun sırtından hava gücüyle fırladı. Havaya fırladı, kendi ileri hareketi ve büyüsu onu surlarda toplanmış topçuların ve Büyücülerin tepelerine taşıdı. Kızıl Fey'cha parmak uçlarından bir ölüm yağmuru halinde tükürdü. Altında, Rain bataryayı kaynayan bir tairen alevi jeti içinde yuttu, topu ve topçuları aynı şekilde tüketti. Son çan sesinde Sis'e dönüştü, böylece onu takip eden ok Ruhlar Kuyusu'na açılan portala saplandı ve çılgılık atan yarım düzine Büyücü ile Eld'i de beraberinde götürdü. Ellysetta'nın eyere güvenli bir şekilde inmesi için zamanında tairen formuna geri döndü. Kanatları keskin bir açı yaptı ve neredeyse dikey bir tırmanışla yukarı fırladılar, Orest şelalelerinin yanından süzülerek geçtiler, arkalarında için için yanan ateşler ve cesetler bıraktılar.

Rhakis'in üzerinden açık gökyüzüne fırladılar. Uzakta, artık Sisler tarafından gizlenmeyen, yüz binlerce hortlağın kanyon duvarlarını böcekler gibi kapladığı Revan Oreth geçidini görebiliyordu.

Eld geçide henüz ok topu getirmemişti, bu yüzden Rain'in kanyon boyunca kaynayan bir alev denizi göndermesi birkaç dakika sürdü. Yanan hortlakların tiz çılgınlıkları havayı doldurdu. Ateşin ötesinde Fey savaşçıları tezahürat yapıyor ve kılıçlarını havaya kaldırıyordu. Yankılanan "*Miora felah, ti'Feyreisen! Miora felah, ti'Feyreisa!*" haykırışları onu ve Ellysetta'yı takip etti; Feyllerin ilk yanardağından yükselen buhar sütununun etrafından dolanarak

Orest'in savaş alanı.

Yukarı Orest üzerindeki geçitten fırladılar ve füzelerle dolu gökyüzüne geri daldılar.

*"Rijonn, Tacik," diye seslendi Rain bir başka saldırı için alçalırken.
"Toprak ve Ateş ustalarını topla. Bir planım var."*

Solan Topraklar~ Dharsa

Koşuşturma sesleri ve telaşlı sesler Lillis'i uyandırdı. Bu ve garip, buz gibi bir soğuk, tüylerini diken diken etti. Yatağında doğruldu, aniden korkmuştu. "Lorelle?" "Lorelle artık burada değil."

Karanlıktan bir gölge ona doğru hamle yaptı. Çığlık atmak için ağızını açtı ama göğsüne bir şey saplandı. Başı döndü ve dünya karardı.

Den Brodson, Lillis'i kalın omuzlarından birinin üzerine attı ve Lorelle'i Boura Fell'e geri götürmekte olan Kara Muhafız'ı takip ederek Kuyu'ya yöneldi.

Arkasında, Lillis ve Lorelle'in odasına açılan portal kapanmadan önce, Den ile Dharsa'ya gelen diğerleri daha fazla portal açıp Büyücüler, *dahl'reisen* ve Eld'den oluşan bir ordu Parlayan şehir'e akın *ederken* ilk çığlıklar gecenin huzurlu sessizliğini bozdu.

Celiera~ Orest

Bel hırladı ve hortlakları güçlü büyü örgüleriyle dövdü, bir yandan da keşke onları yeşil parçalara ayırıyor olsaydım diye düşündü. Feyler büyü olmadan savaşmaya alışkındı. Eld'in *sel'dor*'a olan düşkünlüğü bunu kesinleştirmişti. Savaşçılar çelikleri olmadan savaşmaya çok daha az alışıktı. Ve Elflerin uyarısına rağmen, kendi kılıcına uzanmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Hortlakların iğrenç kokusu havayı dolduruyor, her öğürme nefesinde gözlerini sulandırıyor ve midesini bulandırıyor. Hiç dokuyamadığı Toprak hariç tüm büyülerin ustasıydı, ancak diğer tüm dallardaki gücü olağanüstü idi. En güçlü büyü dalı olan Ruh, bunlara karşı işe yaramaz olsa da

yaratıklar, Bel .

Gücünün kaynağına derinlemesine ulaştı, hücreleri yanana ve ışık parlayan bir nimbus halinde etrafında çatırdayana kadar onu bedenine çekti. Canlı iplikleri kalın, cızırdayan güç iplerine -Ruh, Ateş, Hava, Su- dönüştürdü ve bu ipleri yüz yirmi beş katlık devasa dokumalarla besleyerek kendisi ve kardeşlerinin sonsuz hortlak duvarına çarpmasını sağladı.

Canavar yaratıklar kulakları yırtan feryatlarını haykırdılar. Birçoğu yok oldu ama daha fazlası gelmeye devam etti.

Özellikle şiddetli bir saldırıdan sonra Gaelen, "*Aferin kem'jeto,*" diye iltifat etti. Gil ve Gaelen'in yanı sıra, düşmüş Elflerden aldığı Işık oklarını kullanabilecek kadar Elf kanı ve kendi dokumalarını eğirebilecek kadar da Fey kanı taşıyan asık suratlı Lord Barrial da yakınlarda savaşıyordu.

Tamsin Greywing bir Shadar'ın sırtına binmiş, olabildiğince hızlı bir şekilde hafif oklar atıyordu. Ne kadar çok atarsa atsın, sadağı hiç boşalmıyordu. Bel izlerken, bir hortlak Greywing'e doğru sıçradı ama Elf Elfçe bir şeyler haykırdı ve bineği şaha kalkarak uçan hortlağı spiral şeklindeki gümüş boynuzuna sapladı. Yaratık patladı ve Greywing ile Shadar'ı iğrenç ama zararsız bir siyah toz bulutuyla sardı. Elf öksürüp tükürdü, Shadar'ın parlayan boynunu onaylarcasına okşadı ve sonra tekrar Işık oklarını fırlatmaya başladı.

Bel'in bulunduğu yerin kuzeydoğusunda Azrahn, Farel ve *dahl'reisen*'lerini gecenin karanlığında koyu kırmızı renkte parlayan gölgeli bir bulutla çevrelemişti. Yüz yirmi beş kat örgü ören yirmi beş beş beşli yerine, altı kat örgü ören altı *dahl'reisen'den* oluşan otuz altı *chama grubu* güçlerini, hortlakları çelik yumruklar gibi döven devasa iki yüz on altı örgüde birleştirdi.

Fey'in örgüsü bir düzine hortlağı tek bir darbede yere *sererken*, *dahl'reisen'in* örgüsü tam bir skorun tozunu aldı. Ama bu bile yeterli değildi. Yok ettikleri her hortlağın yerini almak için yerden dört tane daha fişkırdı.

Fey örgüleri ve Elf okları savaş alanının havasını parlatsa da Hortlaklar ilerlemeye devam ederek müttefikleri adım adım geri püskürttü.

Daha fazla sondaj deliği açılıp daha da fazla sayıda hortlak topraktan fışkırırken Bel yemin etti. Üç kez *kavrulmuş* şeylerin kaynağı sınırsız gibiydi. Sanki duyulamayan bir ses tarafından yönlendiriliyormuş gibi, yaratıkların arka safları hep birlikte ön safların üzerinden atladı ve havada sıçrayarak müttefik safların ortasına inmeye başladı. İndikleri yerde, jilet gibi keskin pençeler deriyi kemiğe kadar keserken ve asit sümüğu temas ettiği anda eti eritirken çığlıklar patladı.

"*Geri çekilin!*" Bel bağırdı. "*Geri çekilin!*"

Yaralıları da yanlarında sürükleyerek geri çekildiler. Bel, kardeşlerine zaman kazandırmak için yaratıklara Hava ve Ateş girdapları çarptı ve savaş alanına ok gibi yayılan özel bir ruh örgüsü gönderdi.

"*Eğer bir şey yapacaksan Rain, şimdi tam zamanı!*"

"*Lanet , 'Jonn, Taj, hâlâ hazır değil misiniz?*" Rain sorusunu özel bir örgü üzerinden Ellysetta'nın beşlisinin iki savaşçısına yöneltti.

"*Burada katlediliyoruz! Daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum.*"

"*Hazır, Yağmur!*" diye ikili cevap geldi.

"*O zaman onlara gitmelerini söyle! Şimdi!*"

"*Emir verildi, Feyreisen.*"

Yer sarsılmaya ve gürlemeye başladı. Yukarı Orest'te kayalar çevredeki tepelerden koparak şehrin içine yuvarlandı. Yağmur binaların sallandığını ve Eld Büyücülerinin ayaklarının altındaki zemin dengesizleştikçe sendelediklerini gördü.

Toprak çatladı. Yukarı Orest'te buhar delikleri açıldı. Yerin gümbürtüsü daha da şiddetlenirken ve bacalardan püsküren buhar daha da ısınırken büyücüler korkuyla geri çekildi ve kaçmaya başladı. Ani ve kulakları sağır eden bir kükreme ile Yukarı Orest şehrinin tamamı gökyüzüne doğru patladı. Duman ve külden oluşan kara bulutlar yukarı doğru yükseldi ve parlayan turuncu erimiş kaya fiskiyeleeri havaya fırlayarak dağın yamacından Aşağı Orest'e doğru akmaya başladı.

Bir düşmanı müstahkem bir dağ sığınadığından nasıl çıkarırsınız?

Toprak ve Ateş ustalarınız dağı aktif bir volkana dönüştürdü.

"!" Ellysetta ağladı. "*Gerçekten !*"

Onun ve kadının zaferi uzun sürmedi. Neredeyse bir saat sonra, çığlıklar

Savaşçının Yolu'nda çınladı.

"Dharsa saldırı altında! Şehre girdiler! Fey! Silah başına! Dharsa saldırı altında! Saraydalar!"

"Yağmur!" Aniden ayılan Ellysetta parmaklarını adamın ensesindeki kürke . *"Benim ailem."*

Rain anında bir Ruh örgüsünü Dharsa'ya doğru hızla gönderdi. *"Marissya... Dax... Ellysetta'nın ailesini güvenli bir yere götürün."*

Ve birkaç uzun zaman sonra, Rain'in kanatları titredi ve içinde keder ve endişenin kabardığını hissetti. O konuşmadan önce bile özel bir dokuma aldığını ve haberin iyi olmadığını biliyordu. Göğsünün içinde Ellysetta'nın kalbi taşa döndü.

"Shei'tani..." Rain tereddüt etti. *"Üzgünüm, sevgilim. Baban güvende ama kız kardeşlerin gittiler. Dax odalarında bir geçit açıldığını söylüyor. Kaçırılmışlar."*

"Hayır." Dedi. Dudakları uyuşmuştu. Tüm vücudu tüm hislerini kaybetmişti. Tek düşünebildiği rüyaydı, Lillis ve Lorelle'in o korkunç, nefret dolu rüyası, gözleri zift gibi siyah, kan yağmuru içinde dans ediyorlardı. Ve tıpkı Sheyl'in imgelem gördüğünde bildiği gibi, rüyasının gerçekleşeceğini biliyordu *"Ellysetta."* Yağmur uçarken başını çevirdi. *"Hayır."* Tekrar, daha yüksek sesle söyledi.

"Ellysetta, onları geri alacağız. Sana söz veriyorum, shei'tani. Bu iş biter bitmez, bu orduyu yener yenmez, onları nereye götürdüğünü bulacağız ve onları geri alacağız."

"HAYIR!" Bu sefer çılgılık attı. Ses boğazından bir tairen kükremesi gibi yırtıldı. Öfke, içindeki o derin yerden, canavarın yaşadığı soğuk, Işıksız yerden fişkırdı. Buz onu sardı. Nefret onu tüketti. Bu Eld'in ve iğrenç yaratıklarının ölmesini istiyordu. Bu savaşın bitmesini istedi.

Ailesini geri istiyordu.

Şimdi.

Vücudu titremeye başladı.

Savaş alanında *lu'tan* ve Fey büyülerini kontrollerinden çıkarken haykırdılar. Bir an, hortlakları durdurmak için şiddetli örgüler örüyorlardı, bir sonraki an büyülerinin parlayan akışları gökyüzüne doğru yöneldi, kendilerinden daha büyük bir güç tarafından emildi.

Geri çekilen kuvvetlerle hortlak orduları arasında duran Bel, Gaelen ve Gil gökyüzüne doğru baktılar ve neler olduğunu anında anladılar.

"Ellysetta," diye fısıldadı Bel.

Yarım tairen uzunluğundaki Gaelen, Elf ve Elden büyülerinin bile ona aktığını şaşkınlıkla gördü.

"Bel, Gaelen," diye seslendi Gil, "büyümüz yok ve o hortlaklar hâlâ geliyor. Kaçmamızı öneriyorum, *kem'jetos*."

Bakışlarını Ellysetta'dan ayırarak koşmaya başladılar. Hortlaklar tıslayarak onları takip etti.

Büyü Ellysetta'nın içinde yanmadı, dondu. Tüm vücudu bir buz kütlesiyle kaplanmış gibiydi.

"*Shei'tani?*" Rain'in sesini duydu ama sanki çok uzaklardan geliyordu.

Bu büyücüler ölümü sever miydi? Cinayeti mi? Yıkımı? Onlara kendi şeytani yöntemlerini tattıracaktı.

Elleri dışarı fırladı, parmakları yayıldı. Yoğunlaştırılmış büyü kollarından aşağıya doğru kükreyerek avuçlarını alevlendirdi. Örgüyü biliyordu. Onu yeterince sık görmüştü. Ondan yeterince sık kaçmıştı.

Güç bir araya geldi, avuçlarının arasında mavi-beyaz parlıyordu. Büyücülerin yaptığı gibi büyük bir güç küresi halinde değil, tairen ateşi gibi sürekli, kaynayan bir jet halinde döktü.

Büyücü Ateşi Ellysetta'nın ellerinden püskürdü ve Orest'in surlarından doğudaki müttefik hatlarına kadar savaş alanına yayıldı. Hortlakları ve Orest'in lavlarla kaplı volkanından kaçan düşman kuvvetlerini yiyip bitirdi ve yeryüzünde derin yarıklar açtı.

"*Shei'tani, nei.*"

Altındaki tairen onu geri çevirmeye çalıştı ama kadın onu gücüyle yakaladı ve kendi iradesine zorladı. Onun istediği yere uçtu.

Kafasının içinde bir ses çılgılık atıyordu. Onun mu yoksa onun mu, bilmiyordu ve umurunda da değildi. Kendini bir sessizlik örgüsüne sardı ve öfkeli Büyücü Ateşi nehrini Elden ordusunun üzerine akıtmaya devam etti.

Vadim Maur alev alev yanan, mavi-beyaz ateşin önüne çıkan her şeyi tüketmesini izledi. Büyük ordusunun kitlesel bile bu manzara karşısında içinde kabaran gurur ve vahşi tatmini durduramadı.

"Seni harika, muhteşem kız," diye nefes aldı. Ve bir sevinç çılgılığıyla, ruhlarını birbirine bağlayan bağları kızın büyüsunü emmesini engellemek için bir kanal olarak kullanarak, Azrahn'ın yoğun bir dokusunu kızın ruhuna sapladı.

Daha önce her seferinde olduğu gibi çılgılık atıp geri çekilmesini bekledi ama bunun yerine daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir güç aniden bakışlarını ona dikti. Güç onun içinden geçti. *Onun* gücü. Var olabileceğini hiç bilmediği büyüklükte saf Azrahn. Onu yağmaladı, ona saldırdı, onu tek bir hücrenin en küçük parçasığına kadar soydu, sonra göz açıp kapayıncaya kadar onu tekrar bir araya getirdi.

Ve onun örgüsü ruhuna beşinci damgasını vururken bile, kendi örgüsü onu çekirdeğinden bıçakladı ve bedeninin ve ruhunun her katmanını yakarak sadece bir damga değil, için için yanan bir iz bıraktı.

Dizlerinin bağı çözüldü. Bağırsakları suya dönüştü. Onu işaretlemişti. *Onu işaretlemişti.*

Vadim Maur destek için çadır direğine tutundu. Gücü, dişi bir tairenin avının hâlâ seğirmekte olan bedeninden kuyruk dikenini geri çekmesi gibi ondan koptu ama işinin bitmediğini biliyordu. Gözlerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu, dehşet ve acımasızlıkla. Başka bir saldırı için gücünü topladığını hissetti ve yüzyıllar sonra ilk kez, "Tanrılar, bana yardım edin," diye fısıldadı.

Kurtarıcısı, çağırdığı kişi kadar beklenmedik bir kaynaktan gelmişti.

Bir Elf, beyaz bir Aquiline atının üzerinde gökyüzünde süzülüyordu. Elf'in havaya kaldırdığı elindeki ışık parladı ve ışın Ellysetta Baristani'nin üzerine yoğunlaştırılmış bir güneş ışığı gibi düştü. Şimdi Ellysetta, Vadim onu işaretlediğinde yapmadığı şekilde geri çekildi ve gücünün korkunç kuvveti Büyücü'den uzaklaşarak onu çaresizce dizlerinin üzerine çökmesi için serbest bıraktı.

"Efendi Maur! Efendi Maur, bakın!"

Soluk soluğa başını kaldırdı ve onu karşılayan manzara karşısında bir lanet mırıldandı. Gümüş mavisi deniz kızları gibi siyah sularda sıçrayan *nyatheri*'lerle Heras'a doğru yelken açan bir

Elf donanması, düzinelerce gemi, gümüş yelkenleri kendi kendini iten bir rüzgârın havasıyla dolu, binlerce Elf'i savaşa katılmaları için taşıyordu. Elf gemilerindeki *dryatheri*, yani Danae ağaç ruhları ormanları çağrılarına uyandırırken, her iki kıyıdaki ağaçlar gemilerin dalgaları *arasında* eğilip dans ediyordu.

Ağaç dalları Eld'in etrafını yılan gibi sararak kemikleri toz haline getirirken ve büyük ağaç gövdeleri insanları bütün olarak yutmak için açılırken Elden kıyılarından çılgınlık yükseldi. Askerler, baştan çıkarıcı sirenler nehrin kenarından yükselip onları büyüleyici bir kucaklamayla sardığında ve dudaklarını ciğerlerini suyla dolduran bir öpücük aldıklarında durdukları yerde boğuldular. Diğerleri ise akılsızca güzel deniz kızlarının çağrısına uyarak Heras'a daldı ve *nyatheri* onları su sarmaşıklarına sararak nehrin dibine sürükledi.

Vadim öfkeden çılgılık atmak istedi. Uzun zamandır planladığı zafer günü nasıl bu kadar korkunç bir şekilde ters gitmişti? Muhteşem ordusunun üçte ikisi yok edilmişti. Ejderhalar ölmüştü. Orest aktif bir yanardağdı. Elfler ve Danae güçlü bir şekilde gelmişti. Ve Vadim'in Büyücü İşaretli gelecekteki gemisi az önce kendisini kirletmişti.

Ama öfkeyle dişlerini gıcırdatırken bile soğukkanlı bir mantık devreye girmeye başlamıştı.

Hiçbir Eld risk alma cesareti olmadan Yüksek Büyücü olamaz. Ama risk ile aptallık arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrenmeden de Yüksek Büyücü olarak kalamaz. Ve bu Yüce Büyücü stratejik bir geri çekilmenin değerini biliyordu.

Her şey kaybolmamıştı. Ellysetta Baristani hâlâ onun izlerini taşıyordu, artık kız kardeşlerinin yanı sıra anne babasına da sahipti. Onlar için geldiğinde, onu bekliyor olacaktı. Sadece bir işarete daha ihtiyacı vardı. Sadece bir tane ve sonra o ve tüm muhteşem, eşi benzeri görülmemiş gücü onun olacaktı. Ve dünya onun ölümsüz büyüklüğü karşısında titreyecekti.

"Kron, alarmı çal. Boura Dor'u boşaltın. Herkes Kuyu'ya girsin. Boura Fell'e çekiliyoruz."

Fey hatlarının gerisinde, büyülerini bir kez daha çağırabilen savaşçılar tarafından korunan Rain, Ellysetta'yı kollarında tutarak yere diz çöktü.

Kendisine Gümüşyaprak diyen Elvianlı Komutan onun yanında diz çöktü. Sağ elinin avuç içi artık güneş ışığıyla parlamıyordu.

Ellysetta'ya akıttığı büyüyle, ama Rain artık onun kim olduğunu biliyordu. Tıpkı iddia ettiği gibi, Elvia'nın bir Kahini. Ne de olsa Elfler yalan söylemezdi. Ama aynı zamanda Elvia'nın kraliçesi, Illona Brighthand, Silvermist'in Leydisi, Galad Hawksheart'ın kız kardeşiydi.

"Kim olduğunu neden sakladın?" diye sordu.

Illona başını kaldırıp baktı. "Fark eder mi?"

Yüzünü buruşturdu. Elfler yaptıkları şeylerin yarısını neden yaparlardı? "Sanırım yapmazlar. Ama en azından bana orada, Ellysetta ile neler olduğunu anlatır mısın?"

Elf yumuşak, pişmanlık dolu bir ses çıkardı. "Eşin az önce çoğumuzun asla öğrenemeyeceği bir gerçekle yüzleşti. Neler yapabileceğini öğrendi."

Adamın tüyleri hemen diken diken oldu. "Bana onun kötü olduğunu söyleyemezsin," diye araya girdi. Kadın bedenini ele geçirmiş ve onu iplere bağlı bir kukla gibi kontrol ediyor olsa da, en kötüsünü düşünemezdi. "Öyle değil. O parlak ve ıslık ıslık."

"Çok zeki," diye onayladı Elf. "Ama iyilik konusunda ne kadar yetenekliyse, Karanlığa düşerse, kötülük konusunda da o kadar yetenekli olacaktır. Bunu kabul etmeyerek ona iyilik yapmıyorsun. Özellikle de bugün, neye dönüşebileceğini bir anlığına gördükten sonra."

Ellysetta, Rain'in kollarında kıpırdandı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve mırıldandı: "Sana içimde kötülük olduğunu söylemiştim. Kazanacağımı söylemiştim."

"*Bayas*, sen istemedikçe öyle olmayacak." Illona adaşı olan elini Ellysetta'nın saçlarına koydu. "Bana bak, Ellysetta Erimea." Ellysetta gözlerini açtığında Elf devam etti, sesi canlı ve sertti, "Buraya geldim - Elflerimi yardımına getirdim- çünkü düştüğünü görmek istemedim. Sana olan inancım yersiz miydi? Bu kadar kolay mı teslim olacaksın?"

"Kolayca mı?" Rain onu savunmak için atladı. "Onun neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye düzeltti Illona sert bir sesle. "Ben Elfindim ve tıpkı kardeşimin yaptığı gibi izledim. Tam olarak ne çektiğini ve ne kadar süredir çektiğini biliyorum. Ama Aydınlık'ın teslim olmadığı bir şeyi Karanlık sahiplenemez."

"O hiçbir şeyden vazgeçmedi. Çoğu kişiden daha cesurca savaştı, çok az kişinin hayal edebileceği işkencelere maruz kaldı ve hala kalbi

nazik, ruhu parlak ve ışıltılı." Yağmur başını eğdi ve dudaklarını Ellysetta'nın saçlarına bastırdı. "Biz birlikteyiz, Ellysetta. Zarar görmedik. Bugün ne olmuş olursa olsun, biz hâlâ birlikteyiz. Hâlâ Işığa bağlıyız ve her zaman da bağlı kalacağız."

"Yapacak mıyız?" Ellysetta'nın eli bileğinin etrafında kıvrıldı. "Baş Büyücüyü İşaretledim."

Ağzı kurudu. "Sen ne?"

"O beni işaretledikten sonra, ben de onu işaretledim. Bu biraz gerçek bir eş bağı kurmaya benziyor ama sevgiden eser yok." Kız ona baktı ve gözlerinde öylesine yorgun bir kabulleniş, öylesine artan bir umutsuzluk vardı ki, adamın ağlayası geldi.

"Görünüşe göre, ben sadece bir *Shei'dalin* ve Tairen Ruhu değilim, aynı zamanda bir Büyücüyüm."

Rain dudaklarını ıslattı ve Elf kraliçesine baktı. "Öyle mi? Bir Büyücü mü?" Cevaplar için bir Elf'e neredeyse yalvardığına inanamıyordu ama konu Ellysetta'ya yardım etmek ve onu korumak olduğunda yapamayacağı pek bir şey olmadığını keşfediyordu.

"Eğer olmayı seçerse, *Anio*. Bir büyücü olma gücüne sahip. Ama bir Büyücü gibi büyü kullanabiliyor olman, Ellysetta, bunu yapman gerektiği anlamına gelmez." Elf kraliçesi topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Sana gelmemin bir diğer sebebi de bu - kardeşimin paylaşmak istemediği bir gerçeği sana söylemek. Uzun yıllar boyunca bunu inkâr etmeye çalıştı ama gerçek şu ki hiç kimse -tüm yetenek ve gücüne rağmen Galad bile- Şarkınızın sonucunu kesin olarak göremez. Göremez çünkü sen dünyaya nadiren gelen bir güçsün, biz Elflerin *leinah thaniel* dediğimiz bir şeysin, tüm Şarkıları söyleyen Şarkı, tüm Aynaları gösteren Ayna, her şeyi değiştiren Değişim."

"Bu ne anlama geliyor?" Rain Elf mistisizminden çok sıkılmıştı. Sadece cevap istiyordu, sade ve basit.

"Bu, eşinin içinde ilahi bir kıvılcım, beklenmeyeni yapma, Şarkısını ve başkalarının Şarkılarını değiştirme gücü olduğu anlamına geliyor, tıpkı daha önce birçok kez yaptığı gibi." Elf bakışlarını Ellysetta'ya çevirdi. "Bu senin için 'olması gereken' diye bir şey olmadığı anlamına geliyor. Sadece 'olmayı seçmek' var. O yüzden akıllıca seç Ellysetta Erimea. Çok şey buna bağlı."

Illona Brighthand ayağa kalktı. "Kalbinde neyin doğru olduğunu biliyorsun. Bunu bugün erken saatlerde bana kanıtladın."

*lu'tan'*ınızın ruhlarını hizmetinize sunun. Kendinize güvenin ve doğru yolun nadiren en kolayı olduğunu bilin." Batıya baktı ve gözleri derin, gizemli bir ışıltıya büründü. "İkiniz de gitmelisiniz. Fey'in Dharsa'da size ihtiyacı var."

"Peki ya Orest?" Rain sordu.

"Eldler geri çekiliyor. Arkadaşın hortlakların çoğunu öldürdü ve kardeşimin Elfleri Danae ile birlikte geldi. Bu savaşı bitirmek için buradaki dostlarınıza yardım edeceğiz. Dharsa şu anda size en çok ihtiyaç duyulan yer."

Solan Topraklar ~ Dharsa

Seledos'un 11^{inci} günü

Illona'nın teşvikiyle Rain ve Ellysetta kanatlarının ve büyülerinin onları taşıyabildiği kadar hızlı uçtular. Sislerin dağılmasıyla birlikte Rhakis dağlarının üzerinden engelsiz bir şekilde süzıldüler, Revan Oreth geçidinin üzerinden uçtular ve doğu çölü ile Corunn Ovaları boyunca ilerlemeye devam etmeden önce orada kalan hortlaklara iyi bir kavurma verdiler.

Şafakla birlikte Fey'in Parlayan Şehri'ne vardılar. Ancak bekledikleri şiddetli savaş yerine, bir savaşın sonrasını buldular.

Solan Topraklar'ın mücevheri harabeye dönmüştü. Dharsa'nın binaları paramparça olmuş ve dumanı tütüyordu, bozulmamış beyaz taşları simsiyah kömürleşmişti. Kavrulmuş, yapraksız meyve bahçeleri yanmış yamaçları süslüyordu. Şehir yasemin ve bal çiçeği yerine duman ve ölüm kokuyordu.

Saraya doğru uçarlarken, Fey'in ölü istilacıların cesetlerini bir yığın halinde sürüklediğini ve altı tairenin sırayla cesetleri zararsız kül haline getirmek için alevlendirdiğini görebiliyorlardı. Başka yerlerde, diğer Feyler ölen kardeşlerini beşli grupların cesetleri elementlere geri göndermek için toplandığı bahçelere taşıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Ellysetta, Rain'le birlikte Tairen Salonu'nun yakınındaki Tairen'in avlusuna indiklerinde ve Rain tekrar Fey formuna dönüştüğünde. "Elf kraliçesinin burada bize ihtiyaç olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Size burada ihtiyaç var." Marissya ve Dax avluya adım . Sol Baristani ve Ellysetta'yı şaşırtan bir şekilde Elf Fanor Farsight da hemen arkalarından gelmişti. "Solan Topraklar her zaman

Tairen Ruhlarına ihtiyacımız var. Ve Sisler çöktüğüne göre, size her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var."

"Baba." Ellysetta diğerlerini atlayarak doğruca babasına yöneldi ve onun kollarında eridi. Babasının pipo dumanının o çok sevdiği kokusunu içine çekti ve bir anda çocukluk günlerine, ailesiyle çevrili ve anne babasının sevgisinin sıcaklığında güven içinde yaşadığı günlere geri döndü. Gözyaşları toplandı ve düşmelerine izin verdi. "Onları geri alacağız baba. Sana söz veriyorum. Rain ve ben bir yolunu bulacağız."

"Yapacağını biliyorum." Elleri kızın sırtını sıvazladı. "Şimdilik seni güvende gördüğüme sevindim, Ellie-kızım." Geri çekildi ve ağlamaklı gözlerinin gülümsedi.

Bir kolunu babasının beline dolayan Ellysetta, Yağmur'un Derin Orman Elfi Fanor Farsight'ı karşılaşmasını izlemek için döndü.

"Farsight. Hawks-heart bize yardım edemeyeceğini söyledikten sonra seni burada görmeyi beklemiyordum."

Fanor'un kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Lord Galad Yüce Büyücü'ye karşı savaşınıza katılamayacağını söyledi. Dharsa'daki Fey'e yardım etmeyeceğini hiç söylemedi."

"Tairen'in Büyücüleri bozguna uğratmasına yardım etmek için tam zamanında geldiler," dedi Dax. "Ne yazık ki şehre çoktan girilmişti. *Dahl'reisen*, Kara Muhafızlar ve bir grup Büyücü içeri girdi. Yüzlerce kayıp verdik ama Tenn'in emrettiği gibi geride kalan savaşçılar olmasaydı bu sayı binlerce olabilirdi. Tairen ve Elfler gelene kadar Eld'i uzakta tuttular. Nurian ve Yulan çatışmada öldürüldü ve arkadaşları da onlarla birlikte Peçe'ye geçti. Tenn de neredeyse ölüyordu ama Marissya ve Venarra onu hayatta tutmayı başardı. Şu anda Doğruluk ve Şifa Salonu'nda, eşinin yaralılara bakmasına yardım ediyor."

"Geleceğimizi biliyor muydu?" Rain sordu.

"Aiyah."

"Ve Solan Toprakları *dahl'reisen* kralına karşı savunmak için silahlı Fey çağrısında bulunmadı mı?"

"Sen artık *Dahl'reisen* değilsin. Sybharukai onunla bizzat konuştu. Ona Fey'Bahren gururunun Solan Topraklar'ın bir sonraki liderini seçtiğini ve bu kişinin o olmadığını söyledi. Ayrıca kardeşi Johr Feyreisen'in, bir gün tahta çıkabilmen için seni liderlik eğitimi için seçtiğini de söyledi."

"Bunu hiç bilmiyordum." Rain şaşkınlıkla başını salladı. "Yani bu

Onu ikna ettin mi? Kardeşinin beni taht için düşündüğünü öğrenmek mi?"

Dax homurdandı. "Sanırım en can alıcı nokta Sybharukai'nin ona tairenlerin sana ya da Ellysetta'ya hakaret eden ya da onları tehdit eden herkesi Solan Topraklar'dan kovacağını söylemesiydi."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu o mu söyledi?"

"Ai-yah," diye Dax sırtarak. "Dişlerini gösterip 'Tairen sürüyü koru' diye hırladığında Tenn'in yüzünü görmeliydin. Yemin ederim neredeyse altına işeyecekti."

"Dax," diye azarladı Marissya, "bundan bu kadar zevk almamalısın. Tenn bu krallığa yüzyıllar boyunca iyi hizmet etti."

"Kral ve kraliçeyi sürgüne göndermeye karar verene kadar öyle yaptığna katılıyorum, o zaman da bence kör bir bıçakla sıkı bir dayak yemeyi hak etti. Sybharukai onu rahat bıraktı."

"Bizi savunmaya geldiği için ona teşekkür etmeliyim," dedi Rain. "Ama bu savaşın hem şehirde hem de kendi aramızda yarattığı hasarı onarmanın zamanı geldi. Her tarafta onarılması gereken çok şey var."

Bütün günü Feylerle birlikte binaları onararak ve köprüleri tamir ederek geçirdiler. İlk durakları, Rain ve Ellysetta'nın Tenn ve Venarra ile buluştuğu Doğruluk ve Şifa Salonu oldu. Toplantı sert ve resmiydi ama kan dökülmeden ya da isimler anılmadan geçti. İlk adım için bu yeterliydi.

Gün boyunca çalıştılar, ama yeniden inşa ettikleri her duvarda, teselli ettikleri her ağlayan Fey'de, şüphelerini yatıştırdıkları her sert, soğuk bakışlı savaşçıda, Ellysetta sadece kız kardeşlerini ve ailesini Eld'den kurtarmanın yeterli olmayacağını fark etti. Bu Büyücü durdurulmalıydı ve Elflere göre bunu yapabilecek tek kişi oydu. Bu onun hayatına mal olsa bile.

Belki de Illona Brighthand'in onları buraya göndermesinin gerçek sebebi buydu. Dharsa'nın onlara ihtiyacı olduğu için değil, kendisinin Dharsa'ya ve savaş bitmiş olsa da kendi savaşının henüz bitmediğini hatırlatmaya ihtiyacı olduğu için. Çünkü Ellysetta'nın savaşın neden gerekli olduğunu ve ne için savaştığını hatırlamak için savaşırsız bir güne ihtiyacı vardı.

Öğleden sonra sona erip güneş batmaya başladığında Ellysetta Rain'e, "Karanlıklar Ordusu'nu yendiğimizde ailemi kurtarmak için Eld'e gideceğimizi söylemiştin," diye hatırlattı. "O zaman geldi

gel. Kız kardeşlerimin ya da ailemin Eld'in ellerinde gereğinden fazla bir gece daha geçirmesini istemiyorum. Ve ben de seninle geliyorum."

"*Shei'tani*.... Benden isteseydin sana göklerdeki yıldızları vereceğimi biliyorsun ama bu..." Gölgeler lavanta rengi gözlerini düşünceli menekşe rengine çevirdi. "Bağımız henüz tamamlanmadı. Beş Büyücü İşareti taşıyorsun."

"Eğer onu yenmenin bir yolunu bulamazsak, bir gün altı tane doğurabilirim." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu yapmak zorundayım Rain. Ben bunun için doğdum." Bu sözleri yüksek sesle söylediğinde, doğru olduklarını biliyordu. "Biz Tairen Ruhlarıyız, *shei'tan*, sen ve ben, de. Bizler sadece Fey'in değil, Işığın da Savunucularıyız, her yerdeki iyi insanların içinde parlayan Işığın da -kız kardeşlerimin ve ebeveynlerimin, Celierianların... Eld'in kölelik ve Karanlık dışında bir yaşam seçeneği olmayan zavallı insanların da. Bu Yüce Büyücü durdurulmalı. Sadece yenilgiye uğratılıp tekrar güçlenmesi için huzur içinde bırakılmamalı, yok edilmeli. Bizim amacımız bu. Bu yüzden doğduk."

"*Shei'Kess'e* danışmalıyız. Belki de-"

"*Nei*." Başını salladı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Göz bize zaten bilmediğimiz bir şey gösteremez. Önemli olan burada ne hissettiğimiz -" önce göğsüne, sonra da onun göğsüne dokundu, "-. Elf kraliçesini duydun. Ben *Leinah Thaniel*'im. Değiştiremeyeceğim kader yoktur ama bu kader sensiz değiştiremeyeceğim bir kader. Sen benim gücümsün Rain. Her zaman eksikliğini hissettiğim cesaret sensin."

Boğuk bir kahkaha attı ve gözlerinde yaşlar parladı. "Eğer ben senin cesaretin isem, o zaman bu fikrin beni neden bu kadar korkutuyor?"

Kalbi kasıldı ve dolup taşan gözleriyle ona usulca gülümsedi. "Çünkü bu korkutucu, *Kem'san*. Çünkü tehlikeli, riskli, ihtimaller bize karşı o kadar yığılmış ki, kimsenin bu şeyi yapıp yaşaması mümkün değil. İşte bu yüzden bir Tairen Ruhu bunu yapmak için doğmuştur - biz de bu yüzden bunu yapmak için doğduk." Dudaklarını onunkilere bastırdı. "Bir *feyreisen* kanatlarını bulduğunda, başkalarını korumak için ölmek üzere doğduğunu bilir. İşte bu yüzden gitmeliyiz."

Onu kendine yaklaştırdı, kollarının arasına aldı ve başını onunkine yasladı. "Ne zaman bu kadar bilge oldun, Ellysetta *kem'reisa*?"

Celieria~ Orest

Seledos'un 12^{inci} günü

Rain ve Ellysetta gecenin yarısını Dharsa'da, diğer yarısını da Fey'Bahren'de aslan ve son iki ayda çok büyümüş olan yavrularıyla geçirdi. Sabah, *lu'tan* ile buluşmak ve Ellysetta'nın ailesini kurtarmak ve Eld'in Yüce Büyücüsü'nü öldürmek için bir plan yapmak üzere Orest'e geri döndüler.

Farel'in adamları yaralı bir Büyücü ve otuz altı kat örgüden oluşan bir balonun içinde tuttıkları bir avuç Eld askerini ele geçirmişti. Biraz Doğruluk Konuşması ve bir tairen tarafından canlı canlı yenme tehdidi askerleri konuşmaya teşvik etmişti. Kendilerini esir alanlara Vadim Maur'un ana kalesinden, tüm büyü yetenekli mahkûmların yakalandıktan sonra götürüldüklerinden ve her Boura'nın -Eld'in her yeraltı kalesinin-Ruhlar Kuyusu'na açılan ve her zaman açık tutulan bir geçit içerdiğinden bahsettiler.

Plan, *dahl'reisen*'lerden birinin bir portal açmasını sağlamak ve Eld askerlerinden birini Fey'i Kuyu'dan geçirerek Ellysetta'nın ebeveynlerinin ve kız kardeşlerinin tutulduğu yere götürmektir. *Dahl'reisen* görünmezlik örgülerini kullanarak Boura'yı istila edecekler, tüm mahkûmları serbest bırakacaklar ve Ellysetta'nın Yüce Büyücü'yle olan bağlantısını kullanarak oradayken onu bulup öldüreceklerdi.

"Plan "da bir tairen'i uçuracak kadar büyük delikler vardı -nei, bütün bir tairen sürüsü- ama Rain daha iyi bir şey bulamadı. Böylece, yakalanan Büyücü'den biraz talimat alan Farel, Ruhlar Kuyusu'na giden geçidi başarıyla açtı. Ve Kuyu'ya : Rain, Ellysetta, beşlisi, yüz *lu'tan* ve rehberleri olarak Elden askeri.

Kuyu'nun içi tatsız bir yerdi, karanlık ve soğuktu, fısıltılar, uzak feryatlar ve Eld'in hayatlarına değer veriyorlarsa kaçınmalarını tavsiye ettiği girdaplı sis havuzlarıyla doluydu. Nereye gideceğini nasıl bildiğini Ellysetta bilmiyordu ama daha sonra bunun sorması ve cevabını alması gereken bir soru olduğu aklına gelecekti.

Çünkü Kuyu'nun içinde parlayan kırmızı bir daire olarak beliren Boura Fell'e açılan geçide ulaştıklarında, varışları planladıkları gibi sürpriz olmadı. Görünmezlik örtülerini giyip geçitten geçerek büyük bir odaya girdiklerinde, geçit arkalarından kapandı. Küçük dartlardan oluşan bir yayılım ateşi ve soluk mavi bir gaz patlaması havayı doldurdu.

Ellysetta'nın görüşü bulanıklaştı ve dünya çılgınca eğildi. O ve tüm Feyler baygın bir şekilde taş zemine düştü.

Eld~ Boura Fell

Ellysetta çürüyen meyvelerin tatlı kokusu ve ağzındaki sefalet tadıyla uyandı. Kemikleri ağrıyordu. Etleri zonkluyordu.

İşkence gören yaratıkların iniltilerini duyabiliyor, umutsuzluğun ruhunu kemirdiğini hissedebiliyordu. Burası umudun, Işığın olmadığı bir yerdi ve Yedi Cehennem'den birine düştüğünü biliyordu.

Binlerce buzlu bıçağın ruhuna saplanmasıyla kasları sıkıştı, titredi. Yutkundu, sonra öksürdü.

Sel'dor onu acı ve yakıcı bir acıyla sarmaladı. Boynunda bir kölelik tasması, bileklerinde ve ayak bileklerinde kelepçeler.

Gözlerini zorla açarken kirpikleri titriyordu. Karanlık beklerken, kendini iyi döşenmiş bir odanın ortasında bulunca şaşırdı. Güzelce döşenmişti, çünkü ipeksi yüzeyin altında *sel'dor*'un asit yanığını hissedebiliyordu.

Başını çevirdi, bakışları içgüdüsel olarak odanın köşesine, gölgelerin arasında duran kefenli bir figüre doğru kaydı. Figür ona yaklaştıkça, şekilsiz örtü uzun bir çerçevenin etrafına sarılmış zengin mor Büyücü cübbesine dönüştü.

Büyücü pelerinini geriye attı ve Ellysetta başucunda duran yabancıya şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kâbuslarının mimarı Yüce Büyücü'yü beklemişti, beyaz saçları hem yaşlı hem de yaşlanmamış gibi görünen bir yüzü çerçeveleyordu. Ama bu Büyücü genç, formda ve... yakışıklıydı. Bu çok yanlış görünüyordu. Kötülük hoş bir yüz takınmamalıydı.

Sadece soğuk, gümüş gözler tanıdık geliyordu. Bu ve ağzının köşesinde kıvrılan zalimlik.

Sonra konuştu ve sesi de yüzü kadar yabancı olsa da, her kelimesinde yankılanan kendini beğenmiş, vicdansız kötülük fazlasıyla tanıdıktı. Hangi yüzü giyerse giysin, hangi sesi kullanırsa kullansın, bu Eld'in Baş Büyücüsüydü, hayatı boyunca onu takip eden ve ona eziyet karanlık şeytani varlıktı.

"Boura Fell'e hoş geldin canım."

"Yıllarca beni peşinden koşturdun ama artık hepsi sona erdi. Benden bir daha kaçamayacaksın." Büyücünün ifadesi soğuk, ses tonu neredeyse hoştu ama her kelimesine gölge düşüren Karanlık'tan şüphe etmek mümkün değildi.

Ellysetta güçlkle doğruldu. *Sel'dor* bağlarının ağırlığı o kadar ağırdı ki zar zor hareket edebiliyordu. Ellerini yakasına doğru kaldırdı ve parmaklarının arkasını kulaklarının loblarını delen düzinelerce yanan halkaya sürttü. Yüzlerce keskin dişle kaplı yarım düzine kolluk, her iki kolunu da acı dolu iplerle çevreliyordu ve ayak bileklerinin etrafında, keskin sivri uçları kemiklerine saplanan ağır kelepçeler sıkıca kenetlenmişti.

Büyücü onu soğuk gözlerle izledi. "Genelde kadın misafirlerime karşı böyle önlemler almam ama tecrübelerim bana seni hafife almamam gerektiğini öğretti."

Kuru dudaklarını yaladı. "Ne istediğini biliyorum. Buna sahip olamayacaksın. Ruhumu sana teslim etmeden önce öleceğim."

Ağzının kenarı alaycı bir ifadeyle kalktı. "Ne cesur sözler. Feyler ilk başta hep cesurdur. Ama aralarındaki en büyüklerin bile bir zayıflığı vardır ve sen, canım, çok zayıfsın." Parmaklarını şıklattı ve iki iri yarı muhafız öne çıktı. Onu yatağa bağlayan zincirleri çözüp ayağa kaldırdılar.

"*Yağmur!*" Özel yollarından ona seslenmeye çalıştı ama vücudu aniden acı içinde kıvrandı. Boğazından bir çığlık koptu ve yere düştü. Acısının dinmesini beklerken titriyor ve nefes nefese kalıyordu.

"Hepsi de bunu deniyor," diye bilgilendirdi Büyücü onu. "Ben bunu tavsiye etmiyorum. Seni şimdiye kadar hiçbir misafirimin taşımadığı kadar *sel'dor*'a bağladım."

Acının en kötüsü geçip tekrar hareket edebildiğinde, Ellysetta başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ne yaptın sen?"

Rain?" Ölmemişti. Ölmüş olamaz. Ölmüş olsaydı bilirdi, değil mi?

"Oh, o burada, asla korkma. Ve onu göreceksiniz, söz veriyorum. Aslında bunu dört gözle bekliyorum. Ama her şey sırayla." Muhafızlara bir bakış attı ve tüm nezaket gösterileri -gösterişli ya da başka türlü- bir kenara bırakıldı. Gümüş gözleri soğuk bir emirle parlıyordu. "Getirin onu."

Muhafızlar Ellysetta'yı zincirlerinden tutarak ayağa kaldırdı ve Eld'in Baş Büyücüsü'nün peşinden itti.

Boura Fell'i işgal etmeye çalışırken yakalanan Feylerle ilgili haberler *umagi* inlerine ilk ulaştığında, ortak bir homurtu yükseldi. *Skrantlar* yeni esirlerin ne anlama geldiğini biliyordu: beslenecek daha fazla boğaz, atılacak daha fazla ceset, kan, kusmuk ve Büyücülerin en sevdiği eğlencenin diğer çeşitli yan ürünlerinden arındırılacak daha fazla işkence odası.

Lord Ölüm'ün silahlarını ve kristalini çalarken iki vardiya boyunca çalışmadığı için aldığı cezadan henüz yeni kurtulmuş olan Melliandra'nın tepkisi farklıydı: Heyecan ve dehşetin içten içe çalkalandığı bir karışım.

Onun zamanı gelmişti.

Ne yazık ki, o zamanki koşullar hayal edebileceğinden çok daha riskliydi. Onlara istilacılarla ilgili söylentileri getiren aynı dedikoducu, Lord Ölüm ve eşinin Baş Büyücü'nün eğlencesi için gözlem odalarına götürüldüğü haberini de getirmişti. Ağır bir koruma altında olacak ve sürekli işkence görecektir, sonra iyileşecek, sonra tekrar işkence görecekti. Eğer bir an için bile olsa Başbüyücü'yü öldürmek için bir şans daha yakalayabileceğini düşünseydi, şimdi Ölüm Lordu'na yaklaşmayı aklından bile geçirmezdi. Lord Shan hücreğine geri dönene kadar beklerdi, dikenli kafesinde kelepçeli ama başka bir şekilde kısıtlanmamış olurdu.

Ancak zaman onun sahip olmadığı bir lükstü. Büyücü Salonlarındaki diğer fısıltılar inanılmayacak kadar yaygındı. Vadim Maur'un yeni konukları arasında Tairen Ruhü ve eşi de vardı. Vadim Maur bir Tairen Ruhü'nün gücünü ele geçirmeyi başarırca, hiçbir şey ve hiç kimse onu bir daha yenemeyecekti.

Bu da Lord Shan'ı gecikmeden serbest bırakması gerektiği anlamına geliyordu. Risk ne kadar yüksek olursa olsun.

Büyücü Ellysetta'yı koridorda ilerletirken, büyük, karanlık bir odayı geçtiler.

bir duvarda asılı duran ayna. Yansımasını görmek Ellysetta'nın tökezlemesine neden oldu. Aynanın karanlık yüzeyinde parlayan yansımayla ilgili her şey kâbuslarından birine benziyordu: kayık yakalı yeşil bir elbise giymiş, saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüş, *sel'dor* bantları boğazına, bileklerine ve ayak bileklerine kelepçelenmiş, mor cüppeli bir Büyücü'nün eşliğinde yürüyen kendisi.

Taze korku kıvrıldı karnında . O hatırladı rüya . neler olduğunu hatırladım.

Lillis ve Lorelle.

Neredeyse onlara uzanmaya çalışacaktı, ama yaranın parçalayıcı acısı *Sel'dor* bağlarının onun büyüüne tepki vermesi zihninde çok tazeydi.

Koridor döne döne ilerledi ve yerin derinliklerine doğru kıvrılan bir dizi oyma taş basamağa ulaştılar. Muhafızlar onu Başbüyücü'nün peşinden itti ve dördü birlikte birkaç kat aşağı inerek yeraltı kalesinin diğer katlarına açılan iki apikle aydınlatılmış sahanlığı geçtiler.

Üçüncü kattaki merdivenlerden çıktılar ve bir dizi koridordan geçerek bir gözlem odasına ulaştılar. Odanın iki yanındaki pencerelerden farklı hücreleri görebiliyordu. Sağ taraftaki bulanık camdan, bir masaya bağlanmış siyah saçlı bir Fey savaşçısı gördü. Bir an için savaşçının Rain olabileceğinden korktu ama Fey son bağlama işlemi için sırt üstü yatırıldığında yüzünü gördü.

Rain'in yüzü değildi ama yabancı da değildi. Rüyalarından bir yüz. Elleri içgüdüsel olarak korku ve endişe dolu bir hareketle cama yaslandı.

"Görüyorum ki uzun zamandır misafirimi tanıyorsunuz." Büyücü ona eziyet etmekten zevk alıyordu.

Onu daha önce hiç görmediğini söylemek istedi ama yalan boğazına düğümlendi. Dudaklarını birbirine kenetledi ve ters ters baktı.

"Büyük Shannisorran v'En Celay, Ölüm Lordu. Fey'in efsanevi savaşçısı. Senin baban."

Duygularını belli etmemek için gösterdiği çabaya rağmen çenesi titredi.

"Ve burada." Büyücü karşı duvara doğru yürüdü, burada başka bir görüş penceresi farklı bir hücreye bakıyordu. Vücudu kesikler, çürükler ve iyileşmekte olan yanıklarla kaplı kızıl saçlı bir kadın, tıpkı diğer odadaki gibi bir masaya bağlanmıştı. "Annen, güzeller güzeli

Elfeya, gördüğünüz gibi kısa bir süre önce beni hoşnut etmedi ve bunun için cezalandırıldı."

Ellysetta çenesini sıkı ve ellerinin titremesini gizlemek için parmaklarını sıkı yumruklar halinde kapattı. Başına gelecekleri biliyordu. Olasılık karşısında midesi bulantıyla çalkalandı.

Hiç tanımadığı Fey ebeveynlerine sırtını döndü. Çoğu açıdan ona tamamen yabancıydılar, ama onların kaderini paylaşmasını engellemek için tarifsiz işkencelere maruz kalmışlardı.

Ve o, çaresizliği ve usta bir manipülatörü alt edebileceğine dair yanlış inancı yüzünden Vadim Maur'un tuzağına düşmüştü.

"Bin yıldır onları elinizde tutuyorsunuz," dedi ona acı acı. "Bin yıl boyunca onlara hiç acımadan işkence ettiniz. Ama onlar asla pes etmedi. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onları kurtarmak için ruhumu teslim ettiğimi görmektense ölmeyi tercih ettiklerini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ölmek mi?" Vadim Maur haykırdı. "Oh, ölmeyecekler. En azından henüz değil. Çok, çok uzun bir süre için değil." Shan ve Elfeya'nın beklediği odaya iri yarı birkaç adam girdi. "Son bin yılda öğrendiğim kadarıyla, Lord Ölüm ve eşi oldukça güçlüler. Henüz öğrenemediğim şey ise *sizin* ne kadar güçlü olduğunuz." Öne doğru eğildi ve her iki odayı da besleyen bir boruya konuştu. "Başlayabilirsiniz."

Birkaç dakika sonra çılgınlık başladı.

Melliandra siyah kanvas çantasını çöp çukurunun iç duvarına asılı tutan ipi kullanarak saklandığı yerden çıkardı. Çukurda geçirdiği günler hiç de nazik olmamıştı ve kanvas çanta kokular ve lekelerle dolmuştu. Çantayı arabasına attı ve bulduğu ilk boş bölmede çantayı kaptığı gibi içeri daldı. Hızla Lord Shan'ın eşyalarını siyah çantadan boşalttı. İki uzun hançer kayışını omuzlarından geçirdi ve boş kılıç kınlarını göğsüne bağladı. Kılıçları ise temiz, kanvas bir çamaşır torbasına koyup odanın köşesindeki bir sandığın arkasına sakladı. Büyücü Salonları'ndan çaldığı kılıfları kullanarak, kendisi için çaldığı iki hançeri bacaklarına bağladı - biri sağ baldırına, diğeri diğer uyluğuna - ve iki kılıflı kırmızı Fey'cha'yı, kabzaları bileklerine ulaşacak şekilde ön kollarına . Büyük boy

Çamaşırhanelen özellikle bu amaç için çaldığı tuniğin kolları ellerinin üzerine döküldü ve Fey'cha ile Lord Shan'ın silahlarını güzelce gizledi.

İşi bitince boş siyah poşeti çöp arabasına geri attı. Katta kalan tüm çöp kutularını boşaltmayı bitirdikten sonra arabayı boşalttı ve dolabına geri koydu, ardından makarayla çalışan mutfak asansörüne adım attı.

Asansörle mutfaklara indi. Bu telaş içinde kimse onu fark etmedi.

"Böylesine bir ıstırap karşısında olaya hiç karışmadan gözlemci olarak kalabilmeniz beni çok etkiledi." Büyücünün sesi gerçek bir takdirle renklendi. "Başka hiçbir *shei'dalin* durması için yalvarmadan böyle bir işkenceye tanık olmamıştır."

Ellysetta bir ağız dolusu kan tükürdü. Yalvarmak istemişti. Bunu o kadar çok istemişti ki, bunu engellemek için yanağının içinde bir delik açmıştı. Ailesinin çığlıkları hâlâ kafasında yankılanıyordu. Onun orada olduğunu biliyorlardı. Ve bağırsakları bedenlerinden sökülürken bile, ona teslim olmaması, güçlü olması için bağılıyorlardı.

Ona güçlü olmasını söylüyordum. *Ona*. İşkence görmelerinin sebebi oyken.

Büyücü'nün henüz ilk kaba parmağını uzatmadığı kişi oyken.

"Bence içinde kabul etmek istediğinden daha fazla Karanlık var," diye devam etti Maur. "Doğumunu tasarladığımda kazandığın yeteneklerden biri de bu şüphesiz. Bana teşekkür etmelisin Ellysetta, çünkü bu armağan olmasaydı sen de o işe yaramaz Fey dişilerinden biri olurdun, dikensiz bir gül kadar çaresiz. Bunun yerine, güçlüsün, kuvvetlisin. İtiraf etmek istediğinden daha çok bana benziyorsun."

Ona ters ters baktı ve sessiz kaldı. Ona yalancı olduğunu söylemek istedi ama yapamadı. İddiaları ne kadar iğrenç olursa olsun, en azından bir parça doğruluk payı içeriyordu. O diğer Fey kadınlarından farklıydı. Kendini yok etmeden öldürebiliyordu. Sadece bu da değil, bundan zevk de alabilirdi. Kreppes'i ve düşmanının bağırsaklarını deşmenin, çığlığını duymanın, kanının sıcak püskürüşünü etinde hissetmenin verdiği acımasız tatmini, barbarca heyecanı hatırladı. Bir şeyler olmalıydı

İçinde bir sertlik, bir karanlık, böylesine korkunç bir özelliği ve böylesine ürkütücü bir neşeyi doğuran bir parça kötülük vardı.

Kesin olan bir şey vardı. İçinde saklanan o Karanlığın çekirdeği asla serbest bırakılmamalıydı; ailesinin iyiliği için değil. Başkalarının iyiliği için de.

"Eğer metanetinin onları bir an bile acı çekmekten kurtardığını sanıyorsan, bir daha düşün," dedi Maur, onun sessizliğini sürdürmesini yanlış yorumlayarak. "Seni bunca yıl benden uzak tuttukları için uzun, çok uzun bir süre acı çekecekler." Her iki odaya giden boruya doğru eğildi ve "Şifacıyı çağır. İş bittiğinde, yeniden başlayın."

Ellysetta'nın zincirlerini tutan muhafızlara başıyla işaret etti ve çıkışa doğru döndü. Arkasından gelen sert bir itiş Ellysetta'yı peşinden tökezletti. Boura Fell'in dibine ulaşana kadar dört kat daha indiler. Yukarıdakilerden daha dar, uzun ve karanlık bir koridor her iki yönde de gölgeler içinde uzanıyordu. Vadim Maur sağa döndü ve koridorun en sonuna kadar ilerledi. Orada, çöp kokan kepenkli bir açıklığın yanında, karanlık, dar bir tünel sola doğru kıvrılıyordu. Büyücü duvara monte edilmiş bir sehpadan bir fener aldı ve apliklerden birinin ışığında yaktı.

Ellysetta ve muhafızlarını tünele soktuğunda, nemli, dar, siyah duvarlar etraflarını sardı. Korkunç bir çürüme kokusu onu ürpertti. Burası ölüm gibi kokuyordu.

"Belki de hiç tanımadığınız, kaderlerini uzun zaman önce kabullenmiş kadim Feyler için güçlü kalabilirsiniz," dedi Baş Büyücü onlar yürürken. Tünel sağa doğru kıvrıldı ve iğrenç koku daha da arttı. "Peki ya daha sevdiğin biri? Daha kırılgan, daha çaresiz biri? Bence onların acı çekmesine izin vermeyi çok daha zor bulacaksın."

Tünel, ağzı açık kara bir odaya açılıyordu. Kıvrımlı *sel'dor* sarmaşıklarıyla çevrili kara taştan bir burun, uçurumun üzerinde uzanıyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi, yoğun bir çürüme kokusu vardı.

Büyücü meşalesini tepesindeki sığ bir oluğa doğru kaldırdı. Olukta her ne varsa alev alınca ışık parladı ve alev oluk boyunca ilerleyerek karanlığa . Açık ağız karanlık bir çukurdu ve ateş devresini tamamlayıp yarım tairin uzunluğundaki çukurun zeminini tamamen aydınlatmadan önce bile Ellysetta neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Bunu daha önce kâbuslarında görmüştü.

Sel'dor'un parmaklıklarını kavradı, nefret ettiği metalin etinde bıraktığı sıcak yanığı umursamadan. Kız kardeşleri karanlık, kokuşmuş çukurun ortasında, kemik ve diğer çürümüş artıklardan oluşan bir yuvanın ortasında zincirlerle birbirine bağlanmış bir şekilde oturuyordu. Alevlerin ani parlaklığı, elleriyle gözlerini siper ederek başlarını kaldırmalarına neden oldu.

İkizlerin isimlerini haykırmak istedi. Dizlerinin üzerine çöküp tıpkı rüyasında olduğu gibi Yüce Büyücü'den merhamet dilemek istedi. İkisine de cesaret edemedi. Onu neden getirdiğini biliyordu, ne yaparsa yapsın Lillis ve Lorelle'in ölüme mahkûm olduğunu biliyordu. Altıncı İşaret'i kabul etmeyi reddederse, Lillis ve Lorelle ölecekti. İşareti kabul ederse Vadim Maur onun ruhuna sahip olacak ve onu kız kardeşlerini köleleştirmek için kullanacaktı. Onlar da kâbuslarındaki Azrahn gözlü Karanlık İfritlere dönüşecek, ruhları kötülüğe bağlanacaktı.

Oh, tanrılar, tanrılar. Bunu neden yaptınız? Onlar masum. Onlar çocuk!

Sağlam duracak gücü olduğunu düşünmüyordu. Kız kardeşleri, hayatı boyunca sevdiği ve ilgilendiği çocuklarıydı; korku ve kendinden şüphe dolu bir hayatın ikiz Işık fenerleriydiler.

"Onları çağırmayacak mısın Ellysetta?" diye dürttü Büyücü. "Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek misin? Korkularını hissettiğini biliyorum."

Gözlerini kapadı, onu susturmaya çalıştı. *Aiyah*, onların korkusunu hissetti. Etini delip geçen *sel'dor'dan* daha çok yakıyordu. Sevgisini fısıldamak ve onları böyle bir tehlikeye soktuğu için bağışlanmalarını dilemek için basit bir Ruh dokuması bile yapamadı.

"Ailenin senin adına bu kadar asilce acı çekmesini izlerken çok cesurdun. Ama şimdi kız kardeşlerinin canlı canlı yenmesini izlerken de bu kadar cesur olacak mısın? Onların acı ve dehşet dolu çığlıklarını duyarken?"

Ellysetta'nın başı döndü, çenesi gevşedi. *Canlı canlı mı yenmiş?*

Büyücü parmaklıkların üzerinden eğildi ve sesini yükseltti. "Kız kardeşiniz Ellysetta burada, ufaklıklar. Sizi kurtarması için ona yalvarın. Kurtarabilir, biliyorsunuz. Tek yapması gereken bana istediğimi vermek ve siz de çukurdan çıkacaksınız."

Görünmeyen kapılar açılırken metalin gümbürtülü gıcırtısı çukurda yankılandı.

Sonra pençelerin taşa sürtünmesi geldi... ve *darrokken'in* kan donduran ulumaları.

"Başbüyücü beni mahkûm için yiyecekle gönderdi." Melliandra yemek arabasının sapını iki eliyle kavradı.

Kapının yanında duran muhafız soğuk gözlerle onu inceledi. "Böyle bir emir almadım," dedi ve etli parmakları elindeki çivili asayı sıkıca kavradı. "Şifacı az önce ayrıldı ama Baş Büyücü genellikle mahkûmlar hücrelerine dönene kadar yiyecekleri saklar."

Melliandra yüz ifadesini boş ve duygusuz tuttu. "Yüce Büyücü özel bir konuğu ağırlıyor. Bu ikisinin uzun süre hayatta kalabilecek kadar güçlü olmasını istiyor." Muhafız hâlâ kenara çekilme belirtisi göstermeyince ekledi: "Ya da mutfaklara dönüp hanımına beni Yüce Olan'ın emirlerini yerine getirmekten alıkoyduğunuzu bildirebilirim. Eminim emirlerinin neden geçersiz kılındığını anlayacaktır."

Beklediği gibi, Başbüyücü'ye kötü bir rapor verileceğinin ima edilmesi bile muhafızın duraksamasına yetmişti. Kaşları çatıldı ve asasının ucunu kızın arabasına doğru uzattı.

"Şu tepsideki bezi kaldırın."

Melliandra itaat etti ve iki kase yağlı lapa, bir sürahi su ve dövülmüş metal bir kadeh ortaya çıkardı. Basit bir yemek. Bir mahkûm için sıra dışı bir şey değildi.

Kısa bir incelemeden sonra muhafız homurdandı ve kenara çekildi. "Devam edin o zaman, ama elinizi çabuk tutun."

Mırıldanarak onayladı ve arabayı kapıdan içeri itti.

Lord Shan, bir ölü kadar sessiz ve hareketsiz, odanın ortasındaki masaya bağlanmış halde yatıyordu. Koyu renkli taş zeminde kan gölcükleri parlıyor ve masadan hâlâ damlıyordu ama Melliandra bariz bir yara göremiyordu. Şifacı işini iyi yapmıştı.

Vadim Maur'un yeni işkence ustası, çeşitli bıçaklar, kancalar ve mengenelerle donatılmış bir masanın yanında duruyordu. İşkencecinin ticaret aletleri. Kavisli bağırsak deşme bıçağını bileliyordu. Melliandra'yı görünce kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun? Şifacı geldi ve gitti. Çık dışarı."

"Efendi Maur mahkûmu beslememi emretti," dedi. "Daha uzun süre dayanması için onu güçlü tutmamı istiyor."

Yeni işkence ustası, araya girenlerle ilgili biraz homurdandıktan sonra aletlerini bıraktı ve kenara çekildi.

Melliandra el arabasını masaya doğru itti. Odanın etrafına hızlıca bir göz attı ve taş odanın köşelerinde duran, ellerinde dikenli *sel'dor* mızrakları olan üç muhafızı fark etti. Dört silahlı adam. Umduğundan daha kötüydü.

"Bu şekilde yemek yiyemez." Fey'i masanın üzerinde hareketsiz tutan *sel'dor* kayışlarını işaret etti. "Kendini beslemek için ellerine ihtiyacı var."

İşkence ustası homurdandı. "Goram'a ne olduğunu biliyorum ve Lord Ölüm'ün bir adamı serçe parmağıyla nasıl deşebileceğine dair tüm hikâyeleri duydum. Onu kendin besle. Çünkü o yattığı yerde, bağlı ve kayışlı olarak kalacak."

Melliandra dişlerini sıktı. Parmağını bile kıpırdatamayacak kadar sıkı bir şekilde bağlanmışken Lord Ölüm'ün bile dört silahlı adamı yenmesine imkân yoktu.

"Parmaklarımı onun ağzına sokmam. Onları kesin ısırır! Sadece bir el," diye bastırdı. "Eminim dördünüzün arasında, en ufak bir seğirmesi halinde onu şişleyebilirsiniz." Hâlâ kıpırdamadıklarında, birkaç *umaginin* karşı koyabileceği bir rüşvet teklif etti. "Hepinize bir hafta boyunca Mage Hall mutfaklarından sıcak güveç getireceğim."

Bu işe yaradı. İşkence ustası mırıldandığı bir yeminle kemerinden bir anahtar halkası çıkardı ve muhafızlardan birine fırlattı. "Sadece sol kol. Geri kalanınız tetikte olsun. Kımıldarsa, kızarmış domuz gibi tükürün." Gözlerini Melliandra'ya . "Güvecimde fazladan et isterim. Unutmayın."

"Yapmayacağım," diye yemin etti.

Muhafızlardan ikisi kargılarının dikenli uçlarını Fey'in boğazına bastırırken, üçüncüsü sol bileği ve dirseğindeki bağlama kayışlarının kilidini açtı ve geri sıçradı. Melliandra onların seğiren gerginliklerini merak, memnuniyet ve endişe karışımı bir duyguyla izledi. Ondan çok korkuyorlardı. Tek umudu Lord Ölüm'ün yeteneklerinin ününe yaraşır olmasıydı.

Fey kolunu yavaşça esnetti, kan dolaşımını sağlamak için parmaklarını kıvrıp açtı, bileğini, dirseğini ve omzunu döndürdü. Bu sırada kesik yeşil bakışları muhafızların tepkilerini ve konumlarındaki değişimleri dikkatle not .

"Yeter," diye ilan etti işkence ustası. "Onu besleyin ve bu işi bitirin."

Melliandra başını hafifçe sallayarak kaselerden birini aldı ve masaya yaklaştı. Yulaf lapasını adamın parmaklarıyla ağzına götürebileceği kadar yakın tuttu. Kasenin dibine koyduğu kristale dokunduğu anda anlamıştı. Adamın gözleri sıradan bir dikkatle onunkilerle buluştu. Sağ koluna baktı, yırtık pırtık kolunun manşeti sıska bileğinin altında açılmıştı ve elini bileğinde kınında duran kırmızı kabzalı bıçağı ona gösterecek kadar kaldırdı. Bir an için nefesi kesildi, tepkisi o kadar silikti ki sadece bir tepki beklediği için fark etti. Kılıcın kabzasına kazınmış olan ayırt edici isim işaretini görmüştü. Onun kristali, onun kılıçları. Geçen sefer onlar olmadan bile Başbüyücü'yü neredeyse öldürüyordu. Bu sefer, kendi silahlarının sağladığı ekstra gücün ona başarılı olması için gereken avantajı sağlaması için dua etti.

Lord Shan yulaf lapasının son kısmını ağzına tıktı, sonra da sanki yemeğin bir kısmını yanlış yutmuş gibi öksürür gibi yaptı.

Şüphe ve endişe arasında gidip gelen -yüce büyücü, değerli tutsağı boğularak ölmek suretiyle kendisinden kaçarsa bundan kesinlikle memnun olmazdı- işkence ustası ona doğru bir adım attı.

Lord Shan o kadar hızlı hareket etti ki elleri bulanıklaştı. Bir an soluğaydı, bir an sonra işkence ustasının göğsünde kırmızı saplı bir hançer titriyordu, bir muhafız Lord Shan'ın bedeninin üzerine , boğazındaki delikten kan fışkırırken ağzından ses çıkmıyordu ve Lord Shan'a doğrulttuğu kargı ikinci muhafızın gözüne gömülmüştü. Üçüncü muhafız Melliandra'nın yumruğunda tuttuğu ikinci kırmızı saplı hançerin ucunda can verdi.

Düşen cesetlerin gümbürtüsü ve mızrakların taş zemine çarpmasıyla kapının dışındaki muhafız koşarak içeri girdi. Odaya ikinci adımını atamadan öldü, işkence ustasının göğsünden çıkan hançer kabzasıyla yeni gelenin boğazına saplanmıştı.

Melliandra odanın öbür ucuna sıçrayarak düşen muhafızı içeri sürükledi ve kapıyı kapattı. "Sanırım gerçekten de küçük parmağınla bir adamın içini boşaltabilirsin."

Adam ona öyle düz, soğuk ve ölüm dolu bir bakış fırlattı ki, kadın onun hakkında söylenen her dehşet ve korku dolu kelimeyi hak ettiğini anladı.

"Yapabileceklerimin en azı bu."

"Lillis! Lorelle!" Ellysetta'nın büyüü toplandı, *sel'dor* bağlarına çaresizce çarparken acıya dönüştü. Çığlık boğazından koptu. "Noooo!"

İkizlerin dehşeti ona çarptı. "Ellie! Ellie, bize yardım et!" "Kesin şunu! Lütfen, durdurun şunu!"

Başbüyücü onun gözyaşları içindeki yakarışından etkilenmeden durdu. "Bunu nasıl durduracağını biliyorsun. Seçim tamamen senin."

Parmakları korkulukları kavradı ve metal çubukları demir yerlerinden oynatacak kadar bir güçle çekiştirdi. Başka bir büyü yükseldi. Soğuk ve tatlıydı, *sel'dor'un* acı veren zararı tarafından dokunulmamıştı. Kız kardeşlerini kurtarmak için bile onu kavramaya cesaret edemiyordu. Onları şimdi bu büyüyle kurtarmak, ölümden daha kötü bir kadere mahkûm etmek demekti.

Ama *darrokken* sesleri yaklaştıkça ve kız kardeşlerinin çığlıkları daha da çılgınlaştıkça, Ellysetta orada öylece durup onların ölmesine izin veremeyeceğini de biliyordu. O çaresiz bir kurban değildi. O bir Tairen Ruhu, bir Işık şampiyonu, masumların savunucusuydu. O Shannisorran v'En Celay'ın, Lord Ölüm'ün, gelmiş geçmiş en büyük Fey savaşçısının kızıydı. Babası ne yapardı? Rain ne yapardı?

Kavga ederlerdi.

Ve eğer büyüyle savaşamazlarsa, başka bir yol bulacaklardı.

Kendisini bile şok edecek kadar hızlı bir hareketle Ellysetta geriye doğru hamle yaptı ve iki eliyle birden saldırarak *sel'dor* kelepçelerini zincirlerini tutan muhafızların nefes borularına ezici darbeler indirmek için kullandı. Acı içinde iki büküm oldular, nefes nefese kaldılar ve zincirlerini düşürdüler. Kollarının hızlı bir hareketiyle zincirlerin uçlarını yakaladı ve Baş Büyücü'ye doğru döndü.

Ellerini kaldırmıştı. Göğsüne ve boynuna bir şey battı. Dünya kararmadan önce ona doğru iki aceleci adım daha atmayı başardı.

Melliandra ölü işkence ustasının bedeninde bulduğu masa bağlarının anahtarlarını kullanarak Lord Shan'ı bağlarından kurtardı. İş bittiğinde, koyu kırmızı kristalini bir eline aldı ve yumruğunun etrafında yeşil büyü parlarken çenesini kısa bir süreliğine sıktı. Elini açtığında, kristali boynuna bağladığı gümüşü bir zincire takılmıştı.

"Eşim mi? Elfey a mı?"

"Bir sonraki odada. Bunun sağında. İşte burada." Tuniği başının üzerinden çekerek deri kılıflarına yerleştirilmiş pırıl pırıl Fey çelik hançerlerini ve göğsüne asılmış koşum kayışlarını ortaya çıkardı. "Bunları isteyeceksin." Çabucak kemerleri çözdü ve onları uzattı.

Masadan kalkmış, silahlara uzanıyordu. "Kılıçlarım mı?"

"Onları saklı bırakmak zorunda kaldım. Çok hantaldılar. Ama sana kılıflarını getirdim. Bekle!" Büyücü Salonları'ndan çaldığı mavi cübbeyi kaptı ama adam çoktan kapıdan çıkmıştı, hançer kemerleri çıplak göğsünün üzerinde çaprazlama asılı, kılıç kemerleri elindeydi.

Onun peşinden koştu ve az kalsın bitişik odadan soruşturmaya gelmiş olması gereken bir muhafızın cesedine takılıp düşüyordu. Melliandra bir lanet mırıldandı, ölü muhafızı diğerleriyle birlikte işkence odasına sürükledi ve Boura Fell'in bu kısmı diğerleri kadar sık ziyaret edilmediği için Karanlık Lord'a şükretti. Aptal Fey, ardında cesetlerden oluşan bir iz bırakırsa her şeyi mahvedecekti. Alarm çalacak ve Baş Büyücü'ye asla yaklaşamayacaktı.

Dikkatsizliği yüzünden onu azarlamak niyetiyle diğer odaya koştu, ancak yolda durdu. Lord Ölüm kalan Eld'leri etkileyici bir ustalıkla katletmişti. Üç ceset yere yığılmıştı, her muhafızın göğsünde ya da boğazında tek bir küçük yara, şiddetin tek işaretiydi. Uzuvarlarını hareket etme yeteneğinden yoksun bırakan şey bu değildi. Lord Ölüm ve eşinin görüntüsüydü - ya da daha doğrusu, Lord Ölüm'ün eşini zaptetme masasından kaldırıp titreyen ellerini saçlarında gezdirirken yüzünde beliren ifade ve Melliandra'nın ona bakarken yüzünde beliren ışıltıydı... sanki sadece birbirlerinin huzurunda durmak hayal bile edilemeyecek bir cennetin kapılarını açmış ve ikisini de sıcaklık ve neşe dolu bir dünyaya sarmıştı. Bu bakış Melliandra'ya sert bir darbe gibi çarptı ve gözleri, *umagi* inindeki bacanın tıkanıp odayı dumanla doldurduğu zamanki gibi yanmaya başladı.

Gözlerini kaçırdı ve ağrıyan gerginliğini hafifletmek için boğazını temizledi.

"Baş Büyücü'yü öldüreceğine söz vermiştin." Gür bir sesle araya girdi, Lord Ölüm'e yeminini hatırlatmak için olduğu kadar onları ayırmak için de. "Seni serbest bırakırsam onu öldüreceğine söz vermiştin."

Lord Ölüm, arkadaşının ellerini ağzına götürdü.

Melliandra'ya döndüğünde yüz ifadesinin yeniden soğuk ve tehlikeli olduğunu görerek rahatladı. "Ben de öyle yaptım."

Lord Ölüm'ün eşi onun elini bırakarak işkencecilerin aletlerinin bulunduğu yakındaki masaya gitti. İşkence ustalarının el ve ayak parmaklarını kesmek için kullandıkları bir çift güdük metal makası aldı ve kulaklarını delen *sel'dor* halkalarını koparmaya başladı. Her bir halkayı çıkarıp yere atarken metal taşa çarparak şingirdadı.

"Eee? Verdiğin sözü tutacak mısın?" Melliandra ısrar etti.

"Tüm yeminlerime sadık kalırım." Lord Ölüm ölen muhafızlardan birinin yanında diz çöktü ve elini deri zırhının üzerine koydu. Yeşil ışık ellerinin etrafında parlamaya başladı ve düşmüş muhafızı kuşatmak için döndü. Muhafızın zırhı kayboldu ve Lord Ölüm'ün vücudunda dökülen kan renginde şık, koyu deri olarak yeniden şekillendi. Bir kelime söyledi ve o boş odada saklı bıraktığı kılıçlar kınlarında cisimleşti. Kristali göğsünde karanlık bir prizma gibi parlıyordu. Tam boyuna ulaştı, efsanelerdeki ölümcül Fey savaşçısının her bir parçasına benziyordu ve kulaklarındaki çemberleri bitirmiş olan ve kollarının üst kısmındaki metal bantları yavaşça sıyrarak etine batmış yüzlerce keskin, iğne benzeri dişten kurtulan eşinin yanına gitti. Adamın elleri kadının çıplak omuzlarını kavradı ve ağzını kadının şakağına değdirdi. Gözleri kapandı ve sadece bir anlığına ona yaslandı. Gözlerini tekrar açtığında yüz ifadesi onunki kadar soğuk ve kararlıydı.

"Vadim Maur kızımızı aldı," dedi Lord Ölüm. Melliandra'nın gözleriyle buluştu. "Bugün ya o ölür ya da biz."

Ellysetta tekrar uyandığında taş bir zeminde yatıyordu. Başını zonkluyordu ve gözlerini açmak bile çok muazzam bir görev gibi görünüyordu. Kıpırdandı, bir elini başına götürmeye çalıştı. Zincirler takırdıyor ve taş üzerinde sürükleniyordu.

"Bu hiç de hayal ettiğiniz gibi gitmedi, değil mi?"

Ellysetta, harcadığı çabaya rağmen gözlerini zorla açtı. Karanlık bir odada yatıyordu. Başının üzerinde asılı duran tek bir lamba, etrafında bir ışık çemberi oluşturuyordu. Vadim Maur, ışık çemberinin çevresindeki bir taburede oturmuş, soğuk gümüş gözleriyle onu izliyordu.

"Mükemmel bir plan gibi görünüyordu. Rüya o kadar canlıydı ve sen ondan o kadar çok korkuyordun ki, gerçekten yenik düşebileceğini düşündüm." O salladı

başını salladı. "Ancak bir sonraki bölüm yine de işe . Lorelle, canım, bize biraz ışık ver, olur mu? "

"Ne?" Ellysetta dik oturdu.

Tatlı bir ses, "Evet, Efendi Maur," diye cevap verdiğinde ve Lillis ile Lorelle'in ellerinde tuttukları bir çift mum lambasını yakan bir Ateş titremesiyle şaşkınlık ve dehşet onu sardı.

İkizler Vadim Maur'un arkasında duruyordu, siyah kadife elbiselerini özenle giymişlerdi, bukleleri taranmış ve siyah fiyonklarla arkadan bağlanmıştı. Gözleri simsiyahtı ve koyu kırmızı ışıklarla parlıyordu.

"*Nei,*" diye boğuldu Ellysetta. Oh, Tanrım! Bu olmaz. Tatlı, güzel, masum kız kardeşleri olmaz. "Lillis. Lorelle. *Nei.* "

"Biliyorsun," dedi Büyücü sohbet edercesine, "Celierian kız kardeşlerinin her ikisinin de Azrahn'da oldukça önemli bir yetenek de dahil olmak üzere güçlü büyülü yeteneklere sahip olduğunu keşfetmek oldukça sürpriz oldu. Yeni işkence ustam onları ilk Mührü kabul etmeye ikna ettiğinde, bu kesinlikle onları sahiplenmeyi kolaylaştırdı. Elbette büyülerini seninkinin eline su dökemez ama yine de oldukça faydalı olacaklar." Soğuk gümüş gözleri onu yakından izledi. "Yetenekli dışı yetiştiricileri bulmak sandığınız kadar kolay değil."

Dişlerini göstererek ona doğru hamle yaptı, aklında onu çıplak elleriyle kanlı parçalara ayırmaktan başka bir düşünce yoktu. Zincirleri artık muhafızlar tarafından tutulmuyordu. Taş zemine sabitlenmişlerdi ve hiç esnemiyorlardı. Önce boğazındaki tasmanın gevşekliği bitti. Momentum onu ayaklarından uçurdu. Sert bir şekilde sırt üstü yere düştü, nefes almak için boğuluyor ve onu boğmakla tehdit eden boynundaki tasmayı gevşetmek için çekiştiriyordu.

"Senin için yeterince sıcak bir cehennem yok," diye hırladı konuşabildiğinde. "Beni şimdi öldürsen iyi edersin, çünkü öldürmezsen, tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki benim elimden öleceksin."

Gerçek bir mizahla güldü. "Seni yaratmak için yüzyıllarca çalıştım ve seni geri almak için sayısız kaynak harcadım. Seni *öldürerek* tüm bunları çöpe atacağımı düşünecek kadar aptal mısın?" Başını iki yana salladı. "Hayır, seni öldürmeyeceğim Ellysetta." Kızın arkasındaki muhafıza işaret etti, o da hemen kızın başını siper gibi kavradı. Büyücü bir adım daha yaklaştı ve bir elini rahatsız edici derecede nazik bir okşamayla yüzünün bir tarafında gezdirdi. "Ne istediğimi biliyorsun. Ya şimdi acı çekmeden teslim olursunuz ya da teslim olana kadar siz ve sevdiğiniz herkes acı çeker. Acı çekmek derken, seni ve sevdiklerini kastediyorum.

dizlerinin üzerine çöküp ölüm için bana yalvaracaksın. Ama bunu sana vermeyeceğim, Ellysetta. Seni çok ama çok uzun bir süre hayatta tutmaya niyetliyim."

Adamın dokunuşunun zehrinden kaçınmak için başını geriye attı ve ona dişlerini göstermeye çalıştı ama muhafızlar onu çok sıkı tutuyordu. Sonunda tek silahı kelimeler oldu. "Ailem senin bin yıllık işkencenden sağ çıktı. Tek yapmam gereken senin bir hata yapmana yetecek kadar uzun süre hayatta kalmak. Ve bunu yaptığında, seni yok edeceğim."

"Bir şeyi unutuyorsun canım." Başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "O bin yılın her birinde annenle baban birbirlerine sahipti. Ancak sen yapayalnızsın. Ya da yakında olacaksın." Bu şifreli not üzerine döndü ve kibarca, "Lorelle, tatlım, bize biraz daha ışık ver," dedi.

Lorelle'in Ateş büyüğü ortaya çıktı ve duvarlardaki yarım düzine aplik alev alev yandı.

Ellysetta'nın kalbi göğsüne çarptı.

Odanın diğer tarafında, çıplak vücudu ağır bir şekilde kelepçelenmiş ve duvara zincirlenmiş Rain duruyordu. Tıknaz bir adam onun yanında, işkencecilerin aletleriyle dolu bir masanın yanında duruyordu ve canavar ışığa doğru adım attığında Ellysetta'nın çenesi düştü.

"Den Brodson?"

"Merhaba,

Ellie."

Ellysetta, bir zamanlar Ellysetta'nın (tamamen nefret ettiği) nişanlısı olan Celieralı bir kasabın oğlu Den Brodson'a inanamayarak baktı. Aylar ona pek iyi davranmamıştı. Genç bir adamdı ama yağlı ve dağınık saçlarına şimdi bolca ak düşmüştü, ağzının kenarlarında derin oluklar ve mavi gözlerinin altında torbalar vardı. Kırmızı teni hastalıklı bir zeytin grisine dönüşmüştü. Tıknaz yapısı yumuşayarak hamurumsu bir ete dönüşmüştü.

"Oh, Den... ne yaptın sen?" Burada olmasının tek bir nedeni vardı. Ruhunu Büyücülere satmıştı. Kadın dehşet içinde başını salladı. Her ne kadar ondan her zaman nefret etmiş olsa da, Ellysetta en büyük düşmanının Büyücü olmasını istemezdi.

"Genç Brodson ölümlü bir köylü için şaşırtıcı derecede faydalı oldu," diye bilgilendirdi Baş Büyücü onu. "Eğer o olmasaydı, *Chemar*'ım Teleon'a ve oradan da Dharsa'ya giden yolu asla bulamayabilirdi. Ve kız kardeşlerinizi Dharsa'da bulup bana geri getirme konusunda da oldukça becerikliydiniz."

"Seni canavar ," diye nefes aldı. O her zaman nefret dolu bir

kabadayı çocuk, ama onun böyle bir şeytan olabileceğini hiç fark etmemişti.

"Benim olman gerekiyordu, Ellie Baristani!" diye tükürdü. " taşıyorsun! Ailen belgeleri imzaladı! Sen benimdin!"

"Ben hiçbir zaman senin olmadım Den," diye karşılık verdi, "hiçbir zaman da olmayacaktım! Senin gibi iğrenç bir Gölge yılanına kendimden en ufak bir parça vereceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Güçük siyah kirpiklerle çevrili mavi gözler ani, ısıltılı bir kötülükle daraldı. "Sen de Tairen Soul'un olmayacaksın, Ellie Baristani. En azından uzun bir süre için." Baş Büyücü'ye baktı. "Üstat?"

Vadim Maur başını salladı. "Başlayabilirsiniz, *umagi*."

Lord Shan kapıya doğru ilerlerken Melliandra, "Bekle," dedi. "Bin yıldır buradasın ama Boura Fell'i tanımıyorsun. Etrafta körü körüne dolanırsan ya kendini öldürtürsün ya da tekrar yakalanırsın."

"Kızımızı nerede tuttuğunu biliyor musun?"

"Tairen Ruhu'nun nerede olduğunu biliyorum, mutfakta söylentiler duydum. Eğer hâlâ , kızınız büyük ihtimalle yakınlarda olacaktır. Eğer değilse, kontrol edebileceğiniz birkaç yer daha biliyorum."

"O zaman çabuk söyle," dedi Shan.

Melliandra ona anlatmaya başladı ama sonra durdu. Bilmesi gereken çok fazla şey vardı ve başarı şansını arttırmak için hepsine ihtiyacı vardı.

"Bu çok uzun sürer. Sana göstersem daha iyi olur." Bu teklifi yapmak onun için çok zordu. Hayatı boyunca kendisine ait olmayan bir bedende yaşamış, istediği zaman işgal edilen bir zihne sahip olmuştu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak tekrar tekrar istismara uğramıştı. Hayatını güçsüz geçirmiş biri olarak, karşılığında kişisel bir fayda beklemeden asla isteyerek kendini vermedi. Ve *kesinlikle* kendini bilerek hiç kimseye karşı savunmasız bırakmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve zihnini açarak Vadim Maur'un bile giremediği zihninin bir bölümüne erişmesini sağladı. "İhtiyacın olan bilgi burada, zihnimde. Al onu." Adam teklifini hemen kabul etmeyince, "Fikrimi değiştirmeden önce çabuk ol," diye çıkıştı.

Ona derin ve araştıran bir bakış attı, sonra başını salladı ve "*Beylah vo, ajiana*" dedi. Bunu söyleme şekli neredeyse yanağına bastırılmış bir öpücük gibiydi. "Ve beni affet, bu rahatsız edici olabilir."

Lord Ölüm zihnine daldığında usulca nefes aldı.

Adamın elinden geldiğince nazik davrandığından şüpheleniyordu ama onun kafasının içinde, düşüncelerini hızla karıştırdığını ve ihtiyacı olan bilgileri topladığını hissedebiliyordu. Kalbi göğsünde acıyla çarptı ve nefes alış veriş düzeni bozuldu, zihninin önüne ittiği düşüncelerin ötesine, diğer düşüncelere... Shia ve oğlunun düşüncelerine bakacağından korkuyordu. Ama o izinsiz girmedi. Sadece ihtiyacı olanı aldı, fazlasını değil. Sonra zihni bir kez daha kendisine ait oldu.

"Bu iş görür," dedi. "Bu iş görürden de öte. İyi bir gözün var."

Bu iltifat onun zevkten kızarmasına neden oldu. Tepkisini gizlemek için kaba bir şekilde "Git," diye emretti. "Fazla vaktin yok."

"O zaman bizimle gel," dedi Shan. "Büyücüyü öldürdükten sonra seni güvenli bir yere götüreceğiz."

"Yapamam. gereken kendi işlerim var."

Shan anlayışla başını salladı. "İyi şanslar *Kaidina*," dedi. "Fey'in seni öldüreceğini düşündüğünü biliyorum ama Celay Hanesi'nde her zaman hoş karşılanacaksın."

Eşi olan kadın Melliandra'nın ellerine uzandı. "*Miora felah, ajiana*. Fey'in kutsamaları üzerine olsun çocuğum ve tanrılar sana çok daha fazla neşe bahşetsin."

Yumuşak sözcüklere öylesine güçlü bir sıcaklık ve öylesine... öylesine... bir his eşlik ediyordu ki Melliandra'nın bunu tarif edecek hiçbir kelimesi yoktu. Bunu en fazla, çöp kuyusunda sihrini çağırdığı zamanki baş döndürücü zevkle karşılaştırabilirdi. Sanki özgürlük, Shia'nın gülümsemesi, güneş ışığı ve mavi gökyüzü aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istemesine neden olan tek bir anın içinde toplanmıştı. Gözlerini kapadı ve bu duyguyu olabildiğince uzun süre içinde tutmak için kollarını kendine doladı.

Gözlerini tekrar açtığında, Lord Ölüm ve eşi gitmişti.

Boura Fell'in bağırsaklarındaki ışıksız bir hücrenin duvarlarına zincirlenmiş olan Bel, Gaelen ve Ellysetta'nın beşlisinin geri kalanı, işkence ustalarının şefkatsiz bakımında sıralarını bekliyordu. Uyuşturulmuş uykularından uyandıklarından beri, Tanrı bilir kaç çan önce, kılıç kardeşlerinin çığlıkları durmamıştı. Eld'in işkence ustaları yeni mahkûmları sıraya dizdikçe bu çığlıklar giderek daha da yükseliyordu.

Ancak birkaç saat önce çığlıklar gizemli bir şekilde sessizliğe gömülmüştü.

"İşkence ustalarının kendilerini yordugunu mu düşünüyorsun?" Gaelen kara mizahla düşündü.

Tacik, "Büyük ihtimalle sırada biz varız ve onlar da bıçaklarını bilemeye gittiler," dedi.

Onlarla birlikte odada kilitli kalan Farel, homurdanarak güldü. "Olabilir. Onları yeterince kullandılar."

"Biliyor musunuz," diye açıkladı Gil, "kurtarma operasyonları arasında bu *seferkinin* çok daha iyi olduğunu söylemeliyim."

Gil'in sesinin kaynağından yaklaşık bir adam boyu öteden Rijonn'un gürleyen anlaşması geldi. "Tairen bokları."

"Sana söyledim," dedi Gaelen, "yedeklerim vardı. Onlara ne olduğunu bilmiyorum."

Kapının olduğu yönden metalik bir kazıma sesi geldi ve hepsi sessizliğe gömüldü. Kazıma sesinin ardından mandalın kendine özgü tıkırtısı duyuldu. Kapı içeri doğru sallandı ve bir ışık şeridi -çanlardaki ilk ışık- hücreye yayıldı, kapı tamamen açıldıkça hızla genişledi. İki zırhlı silüet kapının girişinde duruyordu.

Tanıdık bir Fey sesi, "Ne kadar da üzgün görünüyorsun," dedi.

"Kieran?" Gaelen dik oturdu. Hayatta çok fazla şey yoktu onu şaşırtabilirdi ama Kieran vel Solande'ın Boura Fell'in kalbinde ortaya çıkması kesinlikle şaşırtmıştı. "Burada ne yapıyorsun? "

"Görünüşe göre amca, seni çok kötü bir ölümden kurtarıyorum, gerçi Tanrı biliyor ya, eminim pişman olmam uzun sürmeyecek."

Gaelen sırtıttı, yeğeninin yanağından alınmayacak kadar memnundu.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı Bel, ellerini havaya kaldırarak

Kiel elinde bir anahtarla koşup *sel'dor* kelepçelerini açarken. "Ben

endişelenmeye başladım."

Gaelen inanamayarak Bel'e döndü. "Geleceklerini biliyor muydun? "

Bel kaşlarını kaldırdı. "Yedekleri için yedek planları yapan tek kişinin Baş Büyücü olduğunu mu sanıyorsun?" Rijonn yavaş ve derin bir kahkaha attı.

Bel ayağa fırladı ve *sel'dor* piercinglerinin sürtündüğü bileklerini ovuşturdu. ", *kem'jetos*. Önce Rain ve Ellysetta'yı kurtaracağız, sonra da biraz Elden kıcı tekmeleyeceğiz."

* * *

"Bu taraftan, *shei'tani*."

Shan ve Elfeya, mavi Primage cübbeleri içinde ve Shan'ın *umagi* kızının zihninden aldığı bilgiler rehberliğinde, Boura Fell'in karanlık labirentinde cesaret edebildikleri kadar hızlı bir şekilde ilerlediler. Gözlem odalarından birkaç kat yükselmişler ve yeşil, kırmızı ve Primage mavisi giysiler içindeki çok sayıda Büyücüyle dolu geniş bir ortak alandan geçmişlerdi. Shan'ın çeliğini kılıfında tutması ona çok pahalıya mal olsa da, o *lyrant* yuvasını kazasız belasız atlattılar ve bir koridordan geçerek şu anda bulundukları daha özel alana geldiler. İki geniş koridorun kesiştiği yere yaklaştıklarında adımları yavaşladı.

"Kızın haritasına göre ileride muhafızlar olacak," dedi Shan. "En az altı tane."

Cesur küçük *umagi* kızı Shan'a kalenin basit bir haritasından ve Vadim Maur'un kızlarını tuttuğu yere giden yoldan daha fazlasını vermişti. Ona yol boyunca yer alan tüm odalar, koğuşlar ve nöbetçilerle ilgili tüm detayları vermiş ve yakalanmamak için son derece dikkatli olmaları gereken noktaları belirlemişti.

"Bir kontrol edeyim," diye cevap verdi Elfeya ve yüzyıllardır süren hapsin değiştiremediği bir beceriyle empatik duyularını önlerine fısıldayarak gönderdi. Farkındalığın dalları kör köşelerin etrafından kıvrıldı ve fark edilmeden koridorlardan aşağı doğru aktı, görünmez altın ışığın soluk iplikleri, en güçlü duyular dışında herkes tarafından algılanamazdı. Hızla muhafızların yerini ve sayısını doğruladı.

"Dört sola, iki sağa," diye onayladı.

"Hepsini almak zorundayım," diye cevap verdi acımasızca. "İçlerinden biri bile alarm verirse, " Yolları sola, merdivenlerden yukarı, kalenin sıkı korunan, özel bir katına uzanıyordu

Sadece Vadim Maur ve birkaç Primage ile sınırlı.

Bir anlık farkındalık Elfeya'nın duyularının karıncalanmasına neden oldu. "*Biri geliyor!*" Karıncalanma önce rahatsızlığa, sonra da düpedüz acıya dönüştü. Bu hissi fark ettiğinde nefesi boğazında düğümlendi. "*Dahl'reisen, Shan.*"

"*Çabuk,*" dedi, "*bu odaya gir.*" Aniden sol taraftaki kapıya doğru döndü ve *sel'dor* koluna uzandı. Kapı kilitliydi ama açılmamıştı. Shan acı sesini duymazdan gelerek duyularını anahtar deliğine gönderdi, kilit mekanizmasını inceledi ve ardından koşumundan siyah bir Fey'cha çıkardı. Hızlı bir Dünya örgüsüyle Fey'cha'nın ucunu kilidi açacak bir şekle soktu.

Anahtar bıçağını kilide soktu ve tam Elfeya ağlarken döndü, "*O burada.*"

Kapı açıldı. Elfeya'yı içeri itti ve onu takip ederken omzunun üzerinden baktı. Koridor boştu. Ama Elfeya'nın acısı gerçektir. Shan uzun zaman önce eşinin hislerine güvenmeyi öğrenmişti, hatta kendi hislerine bile. *Dahl'reisen* oradaydı. Fey gözleri onu göremiyordu ama oradaydı.

Kapı kapandığında Shan'ın kendi savaşçı hisleri aniden canlandı, Elfeya'nın empatisi kadar kesin ve şaşmazdı. Kırmızı bir Fey'cha başının olduğu noktadan hızla geçerken sola doğru kaçtı.

Kapı kapandı. Bir başka kılıç *sel'dor destekli* ahşabın derinliklerine saplandı. Odanın uzak duvarına saplanan ilk kırmızı kılıç, *dahl'reisen* dönüş sözünü söylerken kayboldu.

"*Yak onu. Kendimizi ele vermiş olmalıyız.*" Shan Primage cübbesini çıkarıp siyah Fey'cha'sına uzanırken, güvenli ve saldırgan bir pozisyon bulmak için odayı taradı. Odanın ortasında bir masa vardı. Elfeya çoktan masanın arkasına sığınmak için koşturmaya başlamıştı ki Shan dokumayı döndürerek masayı yan çevirdi.

Shan yükselerek duvara tırmandı ve tam kapı açılırken hava gücüyle tavana doğru fırladı. Duyuları Elfeya'ninkilerle birleşti ve göremediği düşmanın yerini saptamak için onun empatisini kullandı. Kara Fey'cha şaşmaz bir nişan ve bulanık bir hızla uçtu. *Dahl'reisen* homurdandı. Shan yere düştü, büyü Elfeya'nın parmak uçlarından dönerek hâlâ görünmeyen *dahl'reisen*'i güç bantlarıyla sımsıkı sardı.

Shan ellerini Elfeya'nın ağının ortasına soktu ve kıvılcımlar uçtu

sel'dor bantlarının *dahl'reisen'in* görünmezlik örgüsüne dokunduğu yerde. Kısa bir an için soluk, yaralı bir yüz ve açılan bir ağız gördü - şüphesiz alarmı haykırmak için. Parmakları *dahl'reisen'in* boğazına dolandı, sıktı ve çığlığını kesti.

"Seni öldüremem, *dahl'reisen rultshart*," diye tısladı, "ama bunu dilemeni sağlayabilirim."

"Bu çok yazık olur *Kem'Chatok*, çünkü o seni kurtarmaya geldi."

Shan'ın omurgası bir tahta gibi dikleşti ve etrafında döndü, Fey'cha kınlarından ellerine uçtu. "Vel Serranis," diye hırladı ve kılıçlarını havaya savurdu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

*Gel benimle uç aşkım Neşeyle
kanatlarını aç gökyüzüne
Birlikte özgürce uçacağız*

*Gel benimle uç eşim Kalbimi
dolduran kişi Birlikte tutkuyu
doyuracağız Ve asla
ayrılmayacağız*

Tairen Aşıklarının Uçuşu,

Rainier v'En Daris'in bir şiiri, Tairen Soul

Shan'ın en kötü şöhretli *chadin*'i herhangi bir *chatok*'u gururlandıracak bir beceriyle kaçtı ve savuşturdu, ancak yine de Shan'ın tüm bıçaklarından kaçmayı başaramadı. Fey'cha'lardan biri omzuna, diğeri de sağ kalçasının arkasına saplandı ve Vel Celay ailesinin yolundan gelen bir çığlık Shan'ı kısa sürede durdurdu.

"Parei, Shan! Parei! Gaelen ve Farel arkadaşlar."

"Tacik mi?" Elfeya devrilmiş masanın arkasından kalkarak kardeşinin adını fısıldadı.

"Elfeya, yere yat!" Bir tuzaktan korkan Shan, *dahl'reisen*'i kendisinden uzaklaştırdı ve bıçaklarını çekerek arkadaşına doğru geri çekildi. Vel Celay ailesinin yoluna asla ihanet etmemişti - en azından hatırladığı kadarıyla

-Elfeya'nın da öyle olduğunu sanmıyordu. Ama bin yıllık işkenceden sonra her şey mümkündü.

Ve işte oradaydı, Tacik vel Sibboreh, Elfeya'nın en küçük kardeşi, görünmezlik örgüsünden sıyrılarak odanın içinde belirdi. Shan' hatırladığından çok daha yaşlı, çok daha sert ve dünyevi görünüyordu ama yine de Tacik olduğu kesindi. Mavi gözlü, ateş saçlıydı ve kız kardeşine sanki o güneşmiş de kendisi karanlıkta bir ömür geçirmiş bir adammış gibi bakıyordu.

Elfeya'nın empatik duyuları, ağabeyi gibi davranan bir sahtekâr tarafından asla kandırılamazdı, bu yüzden Elfeya tüm ihtiyatı bir kenara bırakıp masanın etrafında koşarak kendini Tacik'in kollarına attığında, Shan onun gözlerinin doğru görüyor olması gerektiğini biliyordu.

"Tacik!" Kollarını kardeşinin boynuna dolayan Elfeya ağladı ve zapt edilemeyecek kadar büyük bir sevinç gösterisiyle güldü. "Sen buradasın. Gerçekten sensin."

Tacik'in kolları onun etrafında sıkılaştı. "Öldüğünü sanmıştım," dedi ona. "Hâlâ hayatta olduğunu bilseydim seni bulmak için Eld'i parçalara ayırırdım. *Sieks'ta*. Daha önce gelmediğim için beni affet. Bilmiyordum. Gelebildiğim kadar çabuk geldim."

"*Las, las, kem'jeto*. Şşş." Saçlarını okşadı ve onu öptü, sonra yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. "Affedilecek bir şey yok. Ben buradayım, sen buradasın ve bir kez daha birlikteyiz. Bugün tanrılar nazik ve kalbim neşe dolu."

"Anlamıyorum." Shan şaşkınlıkla odanın içinde etrafına bakındı. Yüzyıllardır peşini bırakmayan deliliğin beyninde yeni bir kök saldığını düşünmeye başlamıştı. Odanın içinde üç Fey daha belirmişti. Bunlardan ikisi tanıdığı ve hatırladığı çok farklı Feylerdi. Tacik ve vel Serranis gibi, Gillandaris vel Sendar ve Rijonn vel Ahriman *da* Tehlas'taki Savaşçılar Akademisi'nde onun *şadinleriydi*. Siyah saçlı ve kobalt gözlü bir Fey olan üçüncü savaşçıyı tanıımıyordu. Diğerlerinin ardından içeri girip kapıyı arkalarından kapatan, büyücü cübbesi giymiş iki genç, gölgesiz savaşçıyı da tanıımıyordu.

Son bin yılını hücre hapsinde geçirdikten sonra, bu kadar çok Fey'in - ve bu kadar çok tanıdık yüzün- aniden ortaya çıkması Shan'ı bunalmış hissettirdi. Ve bu Fey'lerin hepsinin, aralarındaki *dahl'reisen* için en ufak bir endişe duymadan orada duruyor olabilmesi gerçeği kafasını karıştırmış ve onu sersemletmişti. Kafasında dönüp duran tüm düşünce ve soruları yatıştırmaya çalışarak başını salladı ve bakışlarını Gaelen vel Serranis'e sabitledi.

"Sen *dahl'reisen*'dın," dedi açık açık. "Neden hâlâ öyle değilsin? Ve neden Fey savaşçıları *dahl'reisen*'lerle arkadaşlık ediyor?"

Gaelen'in ağzında bir gülümseme hayaleti dolaştı. "Her zaman açık sözlü oldun, *kem'chatok*." Hâlâ omzuna ve kalçasına saplanmış olan Fey'cha'yı işaret etti. "Sakıncası var mı?"

Shan dönüş kelimesini söyledi ve her ikisine de batırdığı bıçaklar

Gaelen ve *dahl'reisen* kılıflarına geri döndüler.

"*Ve ku'jian vallar, Gaelen,*" dedi Elfeya. Sana yardım etmeme izin ver. Kardeşinin kucağından nazikçe çekilerek odayı geçip Vel Serranis'in yanına gitti ve parlayan ellerini yaralarının üzerine koydu.

"*Beylah vo, Elfeya-falla,*" dedi Gaelen, yırtılan kan damarları ve et tekrar birbirine yapışırken.

Elfeya kararsızca *dahl'reisen*'e baktı, o da yaralarını kapatmak ve vücudunun doğal iyileştirici özellikleri hasarı onarana kadar yırtılan eti mühürlemek için çoktan bir Toprak örgüsü örmüştü.

Dahl'reisen boğazını temizledi ve "Ben gidip salonun geri kalanını keşfe çıkacağım. Sana acı çektirdiğim için beni affet *ki'falla'sheisan.*" Shan'ın o güne kadar gördüğü en iyi görünmezlik dokumasına bürünmeden önce büyük bir saygıyla onun önünde eğildi. Oda kapısı onun gidişini işaret etmek için açılıp kapandı.

O gittikten sonra Shan, Gaelen'e odada bir gizlilik örgüsü örmesini emretti ve kalan savaşçılara sert bir bakış fırlattı. "Pekâlâ, Fey," dedi ordulara komuta etmiş ve sayısız asi *şadini* yola getirmiş bir sesle. "Cevap istiyorum. Nasıl oluyor da Gaelen vel Serranis artık *dahl'reisen* değil... ve neden Fey savaşçıları Gölge bir kılıçla arkadaşlık ediyor?"

Birçoğundan aynı anda açıklamalar gelmeye başladı. Zaman kısıydı, bu yüzden Shan zihninin üst üste gelen sesleri işlemesine izin verdi, bireysel girdileri anında zihninde ayırdı ve yorumladı
-Tıpkı bir savaş alanındaki aşırı kaotik bilgi yükünü işlediği gibi.

İşlerini bitirdiklerinde, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Kızımız Vel Serranis'in ruhunu geri getirdi. Eşi *Dahl'reisen*'in ona kan vermesine izin verdi. Ve siz beşiniz" -en genç iki Fey hariç herkesi işaret etti- "Elfeya'yı, beni ve kızımızın genç Celierian kız kardeşlerini kurtarmak için Boura Fell'e kadar ona eşlik eden kana bulanmış beşlisiniz. Bu doğru mu? "

Başlarıyla onayladılar ama onu tanıyan dört kişinin sakın ses tonundan ürktüklerini görebiliyordu. Odanın etrafını gizlice örmek için ısrar etmesi iyi bir şeydi.

"O halde siz Fey'in iyi savaşçılarına iki sorum daha var." Shan doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve göğsünü genişleten derin bir nefes aldı. "*Kavurucu alevlerin*

Yedi Cehennem'de onun buraya gelmesine izin vererek ne yaptığını sanıyorsun? " diye kükredi. *"Ve nasıl oluyor da benim kızım, yani canınız pahasına korumaya yemin ettiğiniz kadın, Elden rultshart'ın gelmiş geçmiş en şeytani oğlu Vadim Maur'elindeyken burada durup hâlâ nefes alabiliyorsunuz?"*

"Bu son kısım onların suçu değil," dedi Kieran adındaki genç, kahverengi saçlı Fey. "Eld geldiklerinde onları bayılttı. Yüce Büyücü Ellysetta'yla olan bağlantısını kullanmış olmalı-"

Shan ona bir bıçak kadar keskin bir bakış fırlattı. "Sorular, vel Solande, retorikti."

Kieran ağzını kapattı.

Shan dikkatini tekrar kızının beşlisine çevirdi. "Eğer bundan sağ çıkarsak, her beşiniz de bana eğitim alanında bir yıl geçirmeyi borçlusunuz. Acıya hazırlıklı gelmenizi öneririm."

Tedirgin bir nefes veren Shan topuğunun üzerinde döndü ve kendini öfkesini yönlendirmeye zorlayarak onu acımasız bir kararlılığa odakladı. "Ancak şimdilik önemli olan tek şey kızımızı buradan çıkarmak. Elfeya, *Dahl'reisen'in* varlığına bir süre daha dayanabilir misin?"

"Aiyah. Dahl'reisen'in acısı korkunçtu ama katlanılabiliirdi. Sanırım eski bir söz doğru: Seni öldürmeyen şey güçlendirir." Bir an için Shan'ın gözleriyle bir araya geldi. *"Boura Fell'de geçen bu yüzyıllardan önce onun huzurunda duramazdım. Ama şimdi, ihtiyacı olsa onu iyileştirebileceğimi bile düşünüyorum."*

Başını salladı. O ve acı eski dostlardı. Ve o eski dostun en sert ama en gerçek derslerinden biri, acının güç doğurduğuydu.

"Pekâlâ," dedi. "Siz Fey'in bir planı var mıydı, yoksa biz kendimizinkini mi ayarlayalım?"

Yedi savaşçı kendi aralarında sessiz bakışlar paylaştı.

"Lord Shan," dedi Gaelen, "siz ve *Elfeya-falla* güvenli bir yere gitmelisiniz. Bunun bir üst katında Ruhlar Kuyusu'na açılan bir geçit var ve orası Feylerin kontrolü altında. Oraya gidin ve buradan çıkın. Biz Ellysetta ve Yağmur'u bulup eve getireceğiz."

Shan, Elfeya ile bakıştı. İkisinin de ifadesi taşa döndü. "Buradan kızımız vel Serranis olmadan ayrılacağımızı düşünüyorsanız," dedi Shan, "büyük bir yanılgı içindesiniz. Nerede tutulduğuna dair iyi bir fikrimiz var. Tüm olası rotaları biliyoruz."

alabileceğini ve yol boyunca kaç muhafız ve koğuş bekleyebileceğini söyledi. İstersen bizimle gelebilirsin ama biz çocuğumuzu almaya gidiyoruz." Shan'ın sesi ölümcül bir hırıltıya dönüştü. "Ve açıklığa kavuşturalım, Baş Büyücü'yü *ben* öldüreceğim."

"Pekâlâ," dedi Gil, ellerini kalçalarına vurarak, "bunun hallolduğuna sevindim. Katliama devam edebilir miyiz?"

"Bak eşin nasıl acı çekiyor, Ellysetta." Vadim Maur onun yanına çömeldi ve saçlarından tutarak Rain'e doğru yönelmeye zorladı. "*Ona bak!*" diye bağırdı.

Buz gibi sesi zorlamayla zonkluyordu ve ona ne kadar karşı koymaya ve gözlerini kaçırmaya çalışsa da yapamadı.

Rain, üst üste binmiş iki hilal şeklindeki ahşap bir formun üzerinde, Den Brodson'ın acımasız bir zevkle uzuvlarına çaktığı bir dizi *sel'dor* kazığı tarafından vücudu yerinde tutularak, bağdaş kurmuş bir şekilde sergileniyordu. Bir zamanlar pırıl pırıl parlayan beyaz teninin her zerresinde acımasızca dövüldüğüne dair izler vardı. Et parçaları kemiklerinden ayrılmıştı. Kızgın damgaların derinleri kavurduğu yerlerde kabarmış siyah kömürler vardı. Sayısız *sel'dor* dikenini derisine saplanmış ve iltihaplanmaya bırakılmıştı. Kemikler kırılmış. Parmakları kopmuş.

Rain'in çektiği işkencenin her anını, her çılgınlığını, sersemletici acının her nefesini hissetmişti, tıpkı onun çaresiz dehşetinin her anını hissettiği gibi.

Güçlü kalmaya çalışmıştı. Onun varlığının -acısını empatiyle paylaşmasının- Den'in iğrenç eylemleri kadar işkencenin kasıtlı bir parçası olduğunu biliyordu. Ama kendini çılgılık atmaktan Rain'den daha fazla alıkoyamamıştı. Kendini ağlamaktan, yalvarmaktan alıkoyamamıştı.

Tüm bunlar olurken Rain zihnindeydi ve ona güçlü kalmasını, cesur olmasını, pes etmemesini söylüyordu. Sanki bedeni paramparça olan ve sakatlanan o değil de Yağmur'muş gibi.

Vadim Maur'a "Sen bir canavarsın" dedi.

"Ben bir Büyücüyüm," diye karşı çıktı. "Ve bunu istediğin zaman bitirebilirsin. Nasıl olacağını biliyorsun. Öyle ya da böyle istediğimi alacağım. Ama bu gerçekleşmeden önce sevdiklerinden kaçının öleceği - ne kadar süre acı içinde kıvranacakları- tamamen sana bağlı."

Hıçkırarak ağlarken nefesi kesildi.

"Senden tekrar rica ediyorum, Ellysetta Baristani: Mührümü kabul et." Başını buz gibi ellerinin arasına aldı ve Kara büyüünün baskıcı ağırlığı kızın etrafını sararak onu hapsetti, ruhunu bir mengeneye sıkıştırdı.

"Eğer beni reddedersen, eşin ölecek. Onunla işim bittiğinde, bedenini Büyücü Salonlarında sergileyeceğim ve orada çürümeye bırakacağım. Büyük Yağmur Tairen Ruh, Dünyayı Yakan, Eld'in Yok Edicisi, kurtçuklar ve çürükçüller için yiyecek." Sonra sesi yumuşadı, nazikleşti. "Ama bana boyun eğersen, onu iyileştirmene izin veririm. O yaşayacak. Onunla birlikte olabilirsin. Onu kollarında tutabilirsin. Onu bedenine alabilirsin."

İradesinin baskısı azaldı. Zihni sıcaklık ve sevgi duygularıyla doldu. Havadaki taze bahar çiçeklerinin kokusunu, Yağmur'un teninin sarhoş edici kokusunu neredeyse alabiliyordu. Adamın ellerinin vücudunu okşadığını hissediyor, zevk dalgalar halinde üzerine çökerken duyduğu nefesi duyabiliyordu.

Tam rüyanın tatlı baştan çıkarıcılığına uzanmaya başlamıştı ki, Büyücü onu elinden kaptı. "Ama buna ancak bana istediğimi verdiğinde sahip olabilirsin."

"Nei, shei'tani." Yağmur'un sesi Ruh'un paçavraya dönmüş ipliği üzerinde fısıldadı.

"Asla. Yapmamalısın. Benim için değil... hiç kimse için değil..." Her hece acıyla zonkluyordu.

"Söylediğin her kelime yalan, Büyücü," diye homurdandı. "Onun yaşamasına asla izin vermeyeceksin. Bıraksan bile, ruhumu teslim ettiğimi görmektense ölmeyi tercih eder."

"Belki, ama bunu izlemeye dayanabilir misiniz? Ölmesine izin verebilir misin?" Büyücü Den'e bir emir verdi: "Yap şunu."

"Nei!" Den, Rain'in başını geriye çekip boğazına bir bıçak saplarken Ellysetta çığlık attı. Yağmur'un kanı kızıl bir sisin içinde fişkırdı.

Yemek servisi bahanesiyle Melliandra, Vadim Maur'un üreme programında kullandığı sihirsel yeteneklere sahip kadın mahkûmları tuttuğu kata girdi. Eğer Lord Ölüm başarılı olursa, Başbüyücü yakında ölmüş olacaktı. Melliandra o anı burada, Büyücü'nün programının en umut vaat eden yavrularını tuttuğu çocuk odasına giden korumalı koridorun yakınında beklemek niyetindeydi.

Mümkün olduğunca yavaş hareket ederek mutfak arabasını hücreden

Bu kattaki gardiyanların kaptanının ona verdiği anahtarla hücreleri açıyordu. Onunla birlikte odadan odaya yürümesi ve kadın mahkûmları beslerken onu izlemesi gerekiyordu, ama o her zaman mutfaktan bir şeyler aşırır ve kendisi tur atarken onu yemesi için bırakırdı.

Haftalar önce Lord Ölüm'ün eşinin hayatını kurtarmak için yanında sürüklediği kara gözlü *shei'dalin*'in hücresine ulaştığında sinirleri gerilmişti. Endişe onu dikkatsiz yapmış olmalıydı çünkü *shei'dalin* onu kapıda durdurdu. "*Sha de dai?*"

" geldi mi?" Melliandra tekrarladı. "Neyin zamanı?"

"*Dai ve heber eva bebahs.*" söylerken bir yandan da parmağıyla Melliandra'yı işaret ediyor, kollarını bir bebeği kucağına alır gibi vücudunun önünde sallıyor, sonra parmaklarını gezdiriyordu. Melliandra'ya dikkatle baktı ve "*Ben*" dedi. Biliyorum.

Melliandra kalbinin karnına düştüğünü hissetti. *Shei'dalin* onun ne planladığını biliyordu. Melliandra bir şekilde sırrını ele vermişti. Sessizce lanet okudu ve diğer kadınlara sorduğu sorular için kendini azarladı - bebeklere nasıl bakılacağına dair sorular. Bu *shei'dalin* kulak misafiri olmuş ve ne planladığını anlamış olmalıydı.

Yüzsüzlük etmeye kararlı olan Melliandra homurdanarak, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi. döndü ve kapının koluna uzandı.

Shei'dalin Melliandra'nın kolunu yakaladı. "*Teska. Ve ku'jian valir eva vo.*" Dudaklarını birbirine bastırdı ve Elden'i kırmaya çalıştı. "Sen... ben... git... *eva bebahs.*" Beşikteki kollarını tekrar salladı.

"Seni de götürmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"*Aiyah!*"

Melliandra ellerini kaldırdı. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum, ama gitsem bile seni yanımda götürmezdim. Hayır. Hayır!" *Shei'dalin*'in elini kolundan itti. ". Yanılıyorsun. *Neida.* Anlıyor musun? *Ve sha neida.*"

"*Teska!*" Çok canı yanmış olsa da, *shei'dalin* Melliandra'yı çılgılık atan bir bebekle, hasta bir bebekle, aç bir bebekle gösteren bir Ruh örgüsü ördü. Melliandra tek başına, küçük bir toprak yığınının yanında ağlıyordu. "*Ke sha shei'dalin. Ke shaverr vo'vallaren.*" Ben bir *shei'dalin*'im. Sana yardım edebilirim.

Görüntüler Melliandra'yı en az bir çocuk sahibi olma fikri kadar dehşete düşürmüştü.

Şifacı Shia'nın oğluna yardım etmek için başvurdu ama Shia ikna olmadı. "Hayır," dedi tekrar. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni hiçbir yere götürmüyorum." Gitmek için döndü. Buradan gitmesi gerekiyordu.

"Wera!" Bekle. "Teska, wera."

Shei'dalin'in sesindeki çaresizlik Melliandra'nın durmasına neden oldu. Siyah gözlü *shei'dalin* haftalarca hırpalanmış ve tecavüze uğramıştı ama sesi hiç şimdiki kadar çılgınca çıkmamıştı.

Melliandra tüm sağduyusuna rağmen kapının yanında durdu ve *shei'dalin'in* yatağının yanında diz çökmesini izledi. Paletin kenarını kaldırdı ve palet örtüsünün altına açılmış bir yarıktan içeri uzandı. Bir an sonra küçük, çürük bir çiçek çıkardı... aslında bütün bir çiçek bitkisiydi: sapı, yaprakları, kökleri ve kendine özgü, altı yapraklı çan şeklindeki yıldız çiçekleri.

"De sha Amarynth. Ve ben Amarynth miyim?"

Melliandra çiçeğe bakarak, "Evet," dedi. "Amarynth'i tanıyorum." Şafak sökerken bakışlarını *shei'dalin'e* kaldırdı ve "Bana bir bebeğiniz olacağını mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Aiyah." Kadının ifadesi buruştu ve Melliandra bir an için onun gözyaşlarına boğulacağını sandı ama bu Fey kadını daha sert bir yapıya sahipti. Duygularından sıyrıldı ve tekrar Melliandra'nın eline uzandı. "Teska. Ve bos'jian valir eva vo. Ku te kem'behba." Avucunu hâlâ düz olan karnının üzerine koydu.

Melliandra gözlerini kapattı. Anladığı bir şey varsa, o da masum bir bebeği bu karanlık yerden kurtarmak için duyduğu itici ihtiyaçtı. "Pekâlâ. Pekâlâ, gelebilirsin." Çenesini öne doğru uzattı. "Ama geride kaldığın anda seni terk ederim. Anladın mı?"

Kadın başını salladı, siyah saçları yüzüne dökülüyordu. Koyu renk gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beylah vo. Beylah vo. Sallan'meilissis a vo."

"Evet, evet. Anlıyorum. Minnettarsın. Şimdi burada kal ve kimseye bir şey söyleme. Zamanı geldiğinde gelip seni alacağım." Melliandra kapıya döndü. O kadar uzun süredir buradaydı ki, herhangi bir nöbetçi şüphelenebilirdi.

"Ke sha Nicolene," dedi *shei'dalin* aceleyle, Melliandra kola uzanırken. *Shei'dalin* avucunu göğsüne bastırdı. "Nicolene. Ke sha Nicolene."

"Senin adın Nicolene." Başını salladı ve Nicolene'i işaret ederek

anladığını gösterir.

"Te ve?" Nicolene sordu. "*Arast sha ver mana?*" Senin adın ne?

Shia'nın değersiz *bir umagi*'ye bir isim hediye ettiği günden beri *Umagi* bu ismi başka biriyle hiç paylaşmamıştı. Şimdiye kadar. "Ben Melliandra."

Ellysetta Yağmur'a doğru hamle yaptı, zincirleri onu geri çektiğinde çığlık atıyor ve çılgın bir şey gibi kıvranıyordu. Elleri havayı pençeliyordu. Tairen'i yükselirken gözleri alev alevdi, ölümcül derecede vahşi ve öfkeliydi.

Den'i ve Büyücü'yü öldürecekti. Onları parçalayacaktı. Onlar çığlık atıp merhamet için yalvarırken kemiklerini kıracak ve hâlâ canlı olan etlerini vücutlarından ayıracaktı.

Güç vahşi, vahşi bir telaşla toplandı; *sel'dor* bağları Öfkesinin doluluğunu ona geri çevirirken onu taş zemine çarptı. Orada sersemlemiş bir halde yatıyordu, ciğerleri hırıldıyor, kasları kasılıyor ve bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu.

Yağmurun kanının püskürmesi ikizlerin yüzüne düştü ve dehşet içinde ikisi de dillerindeki damlacıkları yakalamak için ağızlarını açtı. Donmuş, oyuncak bebek gibi ifadeleri değişti. Kanla kızarmış dudakları ürkütücü bir gülümsemeye dönüştü.

Gözleri kararmış ve keyifle gülen ikizler, tıpkı gördüğü en korkutucu rüyadaki görüntü gibi Yağmur'un kan yağmurunda dans etmeye başladılar. Ama şimdi onları harekete geçirenin kendi kötülükleri olmadığını biliyordu. Büyücü'nün kötülüğüydü. Onları insan kuklalar gibi kontrol ediyor, bunu yaparken de soğuk, acımasız gözleriyle onu izliyordu.

Rain'in parlayan gözleri onunkilerle buluştu. Dudakları kıpırdadı. Den'in bıçağı Rain'in omurgasına saplanmış, nefes borusunu kesmiş ve konuşmasını imkânsız hale getirmiş olmasına rağmen, Rain'in dudaklarından dökülen kelimeleri okudu. *Ke vo san, shei'tani.*

"*Shei'tan,*" diye mırıldandı kırık bir fısıltıyla. "*Benimle kal. Benimle kal, Rain!*"

Rain'in gözlerindeki ışığın sönmeye başlamasını ve bununla birlikte teninin gümüş ışıltısının da sönmesini dehşet içinde izledi. Boğazından akan her kan damlasıyla birlikte, Işığın da giderek daha fazla soldu. Kirpikleri çırpınarak kapandı.

Affet beni, Shei'tani. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Sözcükler onun üzerinden geçti

Zihninde bir pişmanlık fısıltısı, aralarındaki bağı zayıflayan ipleri üzerinde iç çekti.

Elleri, onu binlerce kez okşamış olan elleri, o kadar geniş, o kadar güçlüydü ki, zayıfça seğirdi, sonra gevşedi. Başı göğsünün üzerine düştü ve ipeksi siyah saçlarının uzun, düz telleri bir kefen gibi yüzüne doğru sarktı.

"*Nei, Rain. Nei! Benimle kal, shei'tan!*" Gözlerinden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. "*Sterr eva ku!*"

Ama bunu anlayacak kadar ölümle savaşıyordu. Ruhu bedeninden ayrılmış ve Kuyu'ya doğru inmeye başlamıştı. Perdeye ulaştığında ve oradan geçtiğinde, dünyadaki hiçbir *shei'dalin* onu iyileştiremeyecekti. O bile.

"*Yağmur!*" Çığlık boğazından koptu.

Büyücü onu kurtaramayacaktı. Rain'in ölüsü onun için canlısından daha yararlıydı, çünkü Rain olmadan Büyücü'nün altıncı Mührü'ne yenik düşmesi an meselesiydi.

Ama Azrahn'ı Rain'in ruhunu Işığa tutması için döndürürse, Büyücü şimdi onu kolayca İşaretleyecekti.

Her iki durumda da Büyücü ona bedenen ve ruhen sahip olacaktı. Ve Elf kehanetinin canavarı olacaktı. Ellysetta Erimea, Seledorn'un Karanlık Yıldızı, Işık Yiyen, Dünyaları Bozan.

"Ölmesine izin verebilir misin?" diye sormuştu Büyücü.

Rain'in ruhu Kuyu'nun derinliklerine düştükçe ve tamamlanmamış gerçek eş bağlarının ipleri gerildikçe, Ellysetta cevabını bulmuştu. Dengede hangi kaderler yatarsa yatsın, kendi ruhuna ya da dünyadaki tüm ruhlara maliyeti ne olursa olsun, Rain'in hayatı söz konusu olduğunda, kendisinden önce gelen diğer tüm gerçek eşler kadar savunmasızdı. Rain onun *Shei'tan'ıydı* ve ölmesine izin veremezdi.

Fey içgüdüleriyle, eşini kurtarmak için duyduğu çaresiz ve itici ihtiyaçla harekete geçen Ellysetta, *sel'dor* bağlarının dokumasına izin verdiği tek büyüü yaptı ve Ruhlar Kuyusu'na daldı.

"*Yağmur!*" Saf Azrahn'ın buzdalgasına binerek, onun solmakta olan Işığının peşinden daldı.

Dahl'reisen Farel, Azrahn'ı odayı izinsiz girişlere karşı koruyan koşulların bir sonraki katmanını çözmesi için döndürürken Shan, "Acele et," diye ısrar etti.

Shan'ın bile hayranlık duyması gereken bir koordinasyon hassasiyeti gösteren kanlı *dahl'reisen* ve Fey savaşçıları, Elden muhafızlarını hızlıca etkisiz hale getirip alarm vermeden katın güvenliğini sağladılar. *Dahl'reisen* ve Shan bu odadaki -korumalı ve sıkı koruma altında olan tek odaydı- korumaları çözmeye çalışırken, diğer savaşçılar da kalan odaları kontrol ettiler.

"Hiçbir şey yok," diye açıkladı Gaelen döndüklerinde. "Eğer buradalarsa, kesinlikle bu odadadırlar."

Kiel merdivenlerin yakınındaki gözetleme yerinden, "*Acele etmeniz iyi olur,*" diye seslendi. "*Bağışmalar duyuyorum. Sanırım sırrımız açığa çıktı.*"

Bir yılan kadar hızlı olan Yüce Büyücü saldırdı. Büyüsünün soğuk çürümüşlüğü Ellysetta'nın ruhunu deldi, pençeleri derinlere battı. Gücü Ellysetta'nın bedeninden taşarken, zaferi de onun zihnine saldırdı. İçine işleyen kötülük, Ellysetta'nın ruhunu Yağmur'unkine bağlayan gerçek bağları asit gibi kemirmeye başladı.

Boura Fell'in taş zeminine zincirlenmiş olan Ellysetta'nın bedeni çırpınıyordu. Boğazından uluyan bir kükreme -ölmekte olan bir tairenin çığlığı- yükseldi. Sırtı kamburlaştı ve onu Rain'e bağlayan ilk bağ ipi koptuğunda vücudu kaskatı kesildi.

"!" Farel bağırdı. Kapıyı koruyan parmaklıklar parçalandı.

Oda kapısı paramparça oldu. Fey içeri dalarken ahşap ve metal şarapnellerden oluşan bir patlama odanın karşı tarafına uçtu. Tek bir bakışta manzarayı gördüler: Karnı deşilmiş, boynu vurulmuş ve ürkütücü bir ödül gibi ikiz hilallerden sarkan Rain, yerde yüzüstü yatan Ellysetta ve üzerine çömelmiş Başbüyücü, bir tarafta Lillis ve Lorelle ve kanlı işkence aletleriyle dolu bir masanın başında duran tıknaz bir insan.

Kieran insanın peşinden sola gitti. Kiel kızları yakalamak için sağa gitti ve Rain'e doğru koşarken Elfeya'yı korumak için vücudunu kullandı. Diğerleri Vadim Maur'un peşine düştü.

Maur'un gözleri karanlık çukurlara dönüşmüştü. Etrafını ve Ellysetta'nın kalbinin üzerine bastırıldığı elini karanlık bir aura sarmıştı.

"Maur!" Shan ağladı. "Kızımdan uzak dur!"

Shan, Farel ve beşli saldırırken büyü ve Fey'cha uçtu.

Shan'ın kırmızı Fey'cha'sı kabzasını göğsünün derinliklerine saplamadan önce Büyücü'nün tepki verecek zamanı bile olmadı. Hemen ardından altı tane daha geldi ve Shan'ın *meicha*'sı Maur'un kafasını gövdesinden ayırdı.

Odanın diğer ucunda Kieran, Rain'in işkencesinden sorumlu olan kanlar içindeki insanı tanıyınca şaşkınlıkla "Sen!" diye bağırdı.

Den Brodson bir çift kanlı bıçağı kaptı ve tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı.

Kieran'ın gözleri kısıldı. Fey kalbini soğuk, öldürücü bir öfke kapladı ve merhametini kalın bir tabakasının ardına hapsetti.

"Küçük sosis, son hatanı yaptın." Göz açıp kapayınca kadar dört siyah Fey'cha havada uçtu ve Brodson'ın vücuduna, onu duvara çarptıracak kadar büyük bir güçle saplandı. Beşincisi kabzasını kasıklarının derinliklerine gömdü. Kieran aradaki mesafeyi sıçrayarak aştı ve çığlık atan Celierian'ı boğazından yakaladı.

"O Feyreisa içindi. Bu Rain için." Brodson'ın karnına bir siyah Fey'cha daha sapladı ve onu yukarı doğru yırtarak kesilmiş bir domuz gibi bağırsaklarını deşti. "Ve bu... bu da Lillis ve Lorelle için, seni kokuşmuş domuz *krekk* yığını." *Meicha*'sı sallandı, metal taş sürtünürken kıvılcımlar çıkardı ve Den Brodson'ın kafası omuzlarından uçtu.

"Belki itiraf etmemeliyim ama bu çok iyi geldi!" Kieran kılıç kardeşlerinin ne durumda olduğunu görmek için döndü ve Brodson'ı Yedinci Cehennem'e göndermekten duyduğu memnuniyet toza dönüştü. "*Krekk*."

Shannisorran v'En Celay Ellysetta'yı göğsüne yaslamıştı, vücudu gevşekti, başı kolunun üzerine düşmüştü. Gözleri açıktı ama görmüyordu. Tamamen siyaha dönmüşlerdi, yüzünün keskin beyazlığı içinde sonsuz karanlık çukurlar gibi görünüyorlardı.

Gaelen onun yanında diz çöktü. Avucunda bir Azrahn spirali dönüyordu ama Ellysetta'nın kalbinin üzerindeki eti hiçbir gölge karartmadı.

"Anlamıyorum," dedi Gaelen. "Büyücüyü öldürdük. Elflerin söylediği gibi Mühürleri yok oldu. Artık özgür olmalı."

"Büyücüler ruhlarını başka bedenlere enkarne ederler." Shan bir eliyle kızının saçlarını düzeltti ve etrafını saran *lu'tanlara* baktı. "Ölmeden önce ruhunun bir kısmını kızına aktarmış olmalı. O parçası şimdi kızın içinde, hâkimiyet için savaşıyor. Elfeya onun Işığının zayıfladığını söylüyor."

"Ne ?"

"Ona seslenin. Işığa tutunmasına yardım et. Rain'e elimden gelen gücü vereceğim. Ona yardım edebilecek biri varsa, o da Yağmur'dur."

* * *

Karanlık, Ellysetta'nın etrafını boğucu bir battaniye gibi sarmıştı. Yağmur'un Işığının içinde yaşadığı ağırlı boşluk şimdi boğucu bir uçurumdu.

Uzaktan kendisine seslenen sesleri duyabiliyordu ama kelimeler umutsuzluğun kalın sisini delip geçemiyordu. Başarısız olmuştu. Rain'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Kız kardeşlerini yüzüstü bırakmıştı. Ailesini. Steli'yi. Gururu. Dünyayı hayal kırıklığına uğrattı.

"Sen ve ben çok farklı olduğumuzu sanıyordun ama Karanlığın içinde uyandığını hissettin. Onun gücünü tattın. Hoşuna gitti." Avına sarılmış bir yılan gibi etrafına dolanan Vadim Maur'un karanlık duygusu onunla alay ediyordu.

Onun sesini zihninden uzaklaştırmak istedi ama . Onun iğrenç iddialarını reddetmek istedi ama Tanrılar yardımcısı olsun, bunu da yapamadı. Adam haklıydı. İçinde Karanlık vardı. Hayatı boyunca onu saklamak, varlığını inkâr etmek için mücadele etmişti ama oradaydı. Sadece köleleştirme, yok etme, hükmetme gücü değil, bunu yapma arzusu da vardı. Kontrol -dünyayı ve içindeki herkesi, iradeleri dışında bile olsa şekillendirmek için tanrısal bir güç- Azrahn'ın gerçek, karşı konulmaz baştan çıkarıcılığıydı.

Büyücü onun korkularından, öfke ve vahşet anlarından yararlandı, bunları ona gösterdi, onu bunları yeniden yaşamaya zorladı. Ona yapabileceği korkunç şeyleri -yaptığı şeyleri- hatırlattı. Umutsuzluğa kapıldı. Adam haklıydı.

"*Nei, shei'tani,*" Rain'in sesi Kuyu'da daha önce olduğundan çok daha güçlü bir şekilde duyuldu. "*Onu dinleme. Sen parlak ve ışıltılısın. Yaptığın şeyi aşk için, sevdiklerini korumak için yapıyorsun. Bu kötülük değil. Ve karşılığında çok ama çok seviliyorsun. Çağırdıklarını duymuyor musun? Sevgilerini hissetmiyor musun? Kim olduğunuzu biliyorlar. Neler yapabileceğini biliyorlar. Ve benim gibi onlar da seni seviyor.*"

Boğuk sesler daha da netleşti. Ailesinin ona seslendiğini duydu. Beşlisi. Kieran ve Kiel. Lorelle. Lillis hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, "*Annem sana sevginin rehberlik etmesini söyledi, Ellie, korkunun değil. Sevgi, Ellie, korku değil.*

Korku! Tüm sihir tanrılardan gelir."

"Onları dinle, shei'tani. Onlar için, kendin için savaş. Benim için savaş. Benim için yaşa, sevgilim. Ruhumun kurtarılamayacak kadar karardığını düşünmüştüm ama sen bana öyle olmadığını kanıtladın. İzin ver ben de senin için aynısını yapayım. Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani. Elf kraliçesinin ne dediğini hatırla. Sen Leinah Thaniel'sin. Kaderini sen seç. Beni seç, shei'tani. Korkunu bırakacak kadar sev beni."

Daha önce bir kez, Elvia'da, Rain'in kollarında yatarken, Rain'-silahsız ve zırhsız olsa bile- Karanlık'a karşı onun canlı kalkanı olduğu gibi garip bir hisse kapılmıştı. *Ne lu'tan'ı*, ne Hawksheart'ın Nöbetçi çiçekleri, ne Rain'in çeliği, hatta ne de tairen alevinin yıkıcı gücü. Rain'in kendisi.

Şimdi ne kadar haklı olduğunu anladı. O onun zırhıydı. Onun ışığıydı. Tıpkı kızın onun olduğu gibi. Onun yanındayken, ruhu onunkiyle birleşmişken, göklerdeki, yeryüzündeki ve hatta Yedi Cehennem'in en karanlık derinliklerindeki hiçbir güç ondan daha güçlü olamazdı. Onunla, onun aracılığıyla, Elflerin ona dediği varlıktı: Erimea, Umudun Işığı, Karanlık zirveye ulaştığında en parlak şekilde parlayan güç.

Eld'in Baş Büyücüsü onu olduğu kişi yapmış olabilirdi ama bu onun amacını yerine getirmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Çaresizce, toplayabildiği her bir güç zerresine ulaştı - sadece içinde kaynayan engin Kaynak'tan değil, her sevdiğinden, her *lu'tan*, bir bağ paylaştığı her insandan. Bu gücü fiziksel dünyada zincirlenmiş bedeni aracılığıyla değil, Kuyu'nun derinliklerindeki ruhu aracılığıyla kanalize etti.

İçinde Karanlık vardı. Bunu inkâr edemezdi. Ama Rain'in içinde de Karanlık vardı ve bu onu kötü yapmıyordu. Onu sevgiye daha az layık yapmıyordu. Tüm sihir tanrılardan gelir.

Işığın onu doldurmasına izin verdi ve korkusunu serbest bıraktı. Rain'in hatırı için, kendi ruhundaki her şeyle, *shei'dalin*'in yumuşaklığıyla, tairen'in vahşiliğiyle, Işık ve Karanlıkla yüzleşmeye zorladı kendini. Yüzleşti, kabul etti. Ve sonra ruhunu Yağmur'a açtı ve onu utanmadan, çekinmeden, korkmadan içeri aldı. *"Seni seçiyorum, shei'tan. Bu hayatta ve gelecek her hayatta. Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tan."*

Yağmur'un ve aşkının alev alev yanan gücü onu doldurdu ve korkusunun gölgelerini yırttı. O tiz çığlığı duydu

Vadim Maur olan karanlık, onun ruhu üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Kopan bağ yenilendi ve onunla birlikte diğerlerinden daha güçlü yeni bir iplik geldi; Azrahn ve *Shei'dalin'in* sevgisinden, gücünden ve nezaketinden örülmüş, birbirine sıkıca bağlanmış, güç ve kuvvetle parlayan bir bağ ipliği.

Birleşen ruhları, Aydınlık ve Karanlık, Kuyu'dan yükseldi ve Boura Fell'in kalbinde bedenleri mum lambaları gibi yandı. Arkadaşları ve aileleri, ışık gittikçe daha da parlaklaşıp onları bir Fey bedeninin bile barındırabileceğinden daha fazla güçle doldururken geri çekildiler. Gözleri açıldı, yıldızlar gibi parlıyordu.

"Gidin arkadaşlar. Diğerlerini serbest bırakın. Çabuk gidin."

Altın grisi bir sis Yağmur'u ve Ellysetta'yı sardı, bedenlerini büyüyle sardı, tenlerini, nefeslerini, kemiklerini doyurdu... bedenlerinin her hücresinde zaten dolup taşan engin büyü taşıp birleşene kadar onları doldurdu. Formları bir acı ve mutluluk patlamasıyla eriyip gitti. Birlikte, Yağmur olan güçlü kuvvet ve Ellysetta olan parlak enerji değişti.

Ancak dönüşen sisin içinden çıkan şey iki tairen değil, bir taneydi. Büyük Güneş kadar kör edici, saf Işıktan bir yaratık.

Büyük tairen'in kükremesi Boura Fell'in tamamını sarsan bir gök gürültüsüydü.

"Duyun bizi Eld'in Büyücüleri!" diye bağırdı ve sesi erkek ve dişi, tairen ve Fey, Rain ve Ellysetta, ayrılmaz ve sonsuza dek iç içe geçmiş, notaları Boura Fell'in en karanlık köşelerini aydınlatacak kadar parlak bir Şarkı söylüyordu. "Kötülüğünüz karşısında savunmasız kalan herkes için geldik. Biz gazabız, yaşayanların öfkesi. Biz İntikamız, ölülerin öfkesi. Karanlığınıza karşı sonsuza dek duracak olan Işık biziz!" Alev alev yanan Tairen kanatları genişçe açıldı. "Biz Özgürlük'üz, tüm zincirleri kıran çekiç!"

Yaratığın devasa kafası geri çekildi, boğazından dev bir yıldızın patlamasına benzer bir ateş püskürürken çenesi açıldı. Işık Nehirleri tairen'in etrafında dönüyor, tairen daha da parlaklaştıkça daha da hızlı dönüyordu. Işık ateşli bir top halinde genişledi, Boura Fell'in karanlığını yaktı, binlerce yıllık acıyı, kötülüğü ve ıstırapı yakıp yok etti. *Sel'dor* eridi. Duvarlar ve zeminler kırılğan kömürlere dönüştü ve Işık taireninin nefesinin sıcak, ateşli rüzgârında uçup gitti.

Çok sayıda Büyücü, Büyücü Ateşi ve hızlı Büyücü Ateşi atarak bir savunma oluşturmaya çalıştı.

Alev alev yanan Tairen'e büyüler savurdular ama Ateşleri, ve ardından bedenleri Işığın tüketen genişliği içinde eriyip gitti.

Boura Fell'in orta katlarında duvarlar titriyordu. Ellysetta'nın kurtarıcıları en alt koridorlarda koşturup hücre kapılarını kırarak serbest bırakılan mahkûmları Ruhlar Kuyusu'ndan çıkışa yönlendirmek için bekleyen Fey'lere doğru sürerken, koridorları boğucu bir toz kapladı ve hızla parçalanan tavanlardan ham *sel'dor* cevheri parçaları düştü.

Çatının bir bölümü Gaelen'in başının üzerine çöktü ve sadece Bel'in dalış hamlesi eski *dahl'reisen*'i bir yolculuk keki gibi dümdüz olmaktan kurtardı.

"Bir değil." Bel sıırttı, Gaelen'in zayıf yanağına bir tokat attı ve ayağı fırladı. "O kadınları bulup gitmeliyiz, *kem'jeto*," diye ekledi arkadaşına yardım elini uzatırken. "Burası başımıza yıkılıyor."

"Sanırım acele iyi olacak."

Bel arkalarındaki Fey'e işaret etti. "Siz altınız, şuradaki koridoru kullanın." Koridorun birkaç tairen uzunluğunda aşağısını, içinde bulundukları koridordan ayrılan gölgeli bir koridoru işaret etti. "Geri kalanınız Gaelen ve benimle gelip bu koridorun sonunu temizleyin."

Gaelen koridorun sonuna doğru koşmaya başlamıştı bile, ormanda devrilmiş ağaçların üzerinden atlayan bir boynuzlu at gibi enkaz parçalarının üzerinden atlıyordu. "On saat içinde dönmezsek, bizsiz devam edin," diye seslendi omzunun üzerinden.

Gaelen'e yetiştiğinde Bel, "On çan daha ve hiçbirimiz canlı çıkamayacağız," diye mırıldandı.

Sel'dor tozuyla kaplanmış yüzünde beyaz dişler parlıyordu. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Bel kendine rağmen güldü. "Ninnywit." Dış koridora ulaşmışlardı. Sconcelit koridora bir göz attıklarında sadece iki kapı olduğunu gördüler. "Sen onları al. Ben sağdaki kapıları alacağım ve sana doğru geri döneceğim."

Gaelen koridorda hızla ilerledi. İlk kapı sıkı bir şekilde korunuyordu ama kısa koridorun sonundaki kapı korunmuyordu. Eğer bir muhafız varsa bile çoktan görev yerlerinden kaçmışlardı. Korumasız kapıyı hızla açtı ve gördüğü aydınlık karşısında şok geçirerek olduğu yerde durdu,

Odanın güneşli güzelliği. Karanlığın kalbinde beklenmedik bir cennet. Daha da hayret verici olan, tavandan sarkan ve gökyüzünü andıran sallanan "güneş "in altında toplanmış bir grup ağlayan çıplak kadındı. Ayaklarının altındaki zemin küçük, hoş kokulu beyaz çiçeklerle kaplıydı, çiçeklerin altı yıldızlı taç yaprakları yumuşak çanlar şeklindeydi. Çiçeklerin çoğu çizmeli ayaklar tarafından ezilmişti ama hâlâ güzel kokuyorlardı ve hâlâ cesurca, inatla hayata tutunmaya çalışıyorlardı.

Amarynth. Sadece doğmamış bir çocuğu taşıyan bir Fey kadınının adımlarında açan Fey yaşam çiçeği.

Amarynth. Bu şeytani yerde bolca çiçek açıyor.

İki mavi cüppeli Primage ve birkaç *umagi*'nin düzinelerce kadını Ruhlar Kuyusu'na açılan bir geçide zorla sokmaya çalıştığını görünce gözleri kısıldı.

"*Fey!*" diye bağırdı savaşçıların kendi aralarında oluşturdukları yolda. "*Ti'Gaelen! Burada fellanalar var!*" Kızıl Fey'cha yıldırım hızıyla uçtu. *Umagiler* taş gibi düşerek, ağlayarak esir arkadaşlarına doğru koşan kadınları serbest bıraktı.

Büyücü Ateşi ona doğru püskürdü. Bir tarafa kaçtı, ölümcül Ateş'i karşılamak için hızlı bir beş kat örgü fırlattı ve hızlı bir şekilde yarım düzine Fey'cha daha fırlattı. Primage'lardan biri kolunun üst kısmına hafif bir darbe aldı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Bir an sonra vücudunda kasılmalar başladı ve yere yığıldı, daha yere düşmeden ölmüştü. Diğer Büyücü Gaelen'e doğru daha fazla Büyücü Ateşi fırlattı ve kadınlara doğru tehditkâr bir hamle yaptı ama odaya giren takviye kuvvetleri görünce dönüp Ruhlar Kuyusu'na atladı. Kapı arkasından kapandı ve Gaelen'in son Fey'cha yaylım ateşi artık boş olan hava boşluğunda zararsızca dönerek küçük bir ağaç korusunun gövdesine gömüldü.

Savaşçılar kadınların etrafında toplandı, Toprak ustaları onları sıcak cübbelerle örtmek için hızla dönüyordu. Garip odada otuz ya da daha fazla kadın vardı, çoğu Çelyerliydi ama bir düzine ya da daha fazlasının derilerinde gözle görülür bir büyü parıltısı vardı. Işıldayanların çoğu da dahil olmak üzere kadınların en az yarısı çocuk sahibiydi.

Özellikle iki kadın, Fey'in tanrılara şükran duaları göndermesine neden olurken, aralarındaki *dahl'reisen* hızla geri çekildi. *Shei'dalins*, solgun ve donuk gözlü, *sel'dor*'da zincirlenmiş. Üç kişiden ikisi

Sonbaharda Teleon savaşında esir düşmüştü.

Gaelen omuzlarına bir pelerin sararken içlerinden biri, "Nicolene-falla," *diye mırıldandı. "Onu aldılar."*

"Kuyunun içine mi?" Gaelen sordu. Nicolene vol Oros, Solan Topraklar'ın en güçlü şifacılarından biriydi ve Teleon savaşında bu iki *shei'dalin* ile birlikte esir alınmıştı.

"*Nei*, bu yerde başka bir yerde. Kendini kurtarmak için bile itaat etmedi ve onu götürdüler. Ona yaptıkları şey..." *Shei'dalin*'in sesi kesildi ve solgun yüzü da solgunlaştı. "Onun acısını hissettik."

"*Vel Jelani!*" Gaelen bilgiyi hızla ilettili. "*Nicolene vol Oros burada, bu kalede.*"

"*Anlaşıldı. Onu henüz bulamadım.*"

"Peki ya Leydi Darramon?" Gaelen *shei'dalinlere* sordu. Kırılğan Büyük Leydi Basha Darramon Teleon'da bu kadınlarla birlikte yakalanmıştı.

Shei'dalin başını salladı. "Öldü."

Tepedeki tavan çatladı. Devasa bir kaya parçası mağaranın çatısından aşağı düştü ve büyük bir gürültüyle odanın ortasındaki küçük göle düştü. Odayı aydınlatan sahte güneşten çok daha parlak ışık huzmeleri tepedeki delikten içeri süzöldü.

Gaelen gözlerini kapadı ve yukarı baktı, parlaklıktan neredeyse kör olmuştu. *Sel'dor* cevheri basitçe... parçalanıp yukarı, ışığa doğru süzölürken tavandaki delik genişledi. "*Kem'falla*," nefes aldı. Onun varlığını hissedebiliyor, kısalan her nefeste onun parlaklığını tadabiliyordu. O Işık'tı. O ve Yağmur. Ve onlar... görkemliydi.

Güçleri havada titreşiyor, her hücreğini göz kamaştırıcı bir parlaklık ve yakıcı bir elektrik ısıyla yıkıyordu. Kendisinin bu parlaklığa doğru çekildiğini hissedebiliyor, ona katılmak, özünü teslim etmek, onlar gibi Yapısızlaştırılmak ve dönüştürölmek istiyordu.

Tepesindeki tavan çözüldü. Alev alev yanan tairin kudretli başını eğdi ve gözlerinin büyük, kör edici güneşlerinden yakıcı bir ışık şaftı onun üzerine düştü. "*Git, Ajian. Şimdi Kuyu'ya git.*"

Emir ve idrak onu eşit ölçüde doldurdu ve bedeni bilinçli bir düşünce olmaksızın hareket ederek

Light, Fey'e ve kurtarmaya geldikleri kadınlara doğru geri çekildi.

Yağmur ve Ellysetta muhteşemdi. Görkemli ve durdurulamaz. Başladıkları şeyin üstesinden gelemezlerdi.

"*Bel, zamanımız kalmadı. Gitmek zorundayız.*" Kapıya doğru çekilmiş olan *Dahl'reisen'e* döndü. "Gidip General Vel Jelani'ye yardım edin. *Fellanas* olsun ya da olmasın, bulduğunuz her kadını alın ve buradan götürün." Bu görev için gelen tüm savaşçıların arasında açılan yolda Gaelen bağırdı, "*Gitme zamanı kem'jetos! Şimdi Kuyu'ya gidin!*"

* * *

Büyük Işık taireninin gücü Boura Fell'in dört katını dolduracak kadar büyümüştü. Merkezindeki parlayan kütlenin etrafında, Ferez peçe dansçılarının dönen ipek eşarpları gibi, saat yönünde ışık iplikçikleri dönüyordu. Büyücüler öldükçe ve onlara bağlı *umagiler* serbest bırakıldıkça, Işık taireninin Şarkısının parlak notaları masumları Ruhlar Kuyusuna yönlendiriyordu. Ancak Karanlık'ı isteyerek kucaklayan ve ruhlarını kötülükle doyuranlar, tairen'in Şarkısı'nın parlayan notalarını duymadılar; tek duydukları, Işık Karanlık'ı tüketirken sağır edici bir kükreme oldu.

Tairen'in Işığı'nın dokunduğu her yerde kütle çözüldü. Çelik, *sel'dor*, kaya, tahta, büyücüler ve Karanlık'ın hizmetkârları: artan parlaklıktan önce kaçmayan her şey ve herkes Işık onlara dokunduğunda yandı. Parlayan kıvılcımlar - varlıklarının kalıntıları

-Bazıları küçük, pırıl pırıl beyaz kürelerdi, tıpkı bir akşam gölgesinden yükselen peri sinekleri gibi, ama çoğu daha koyu kırmızı kıvılcımlardı, tıpkı bir şenlik ateşinin sıcağında yükselen korlar gibi. Kıvılcımlar Yağmur ve Ellysetta olan enerji kütlesine doğru süzülerek onların Işığına katıldı ve onu besledi. Tıpkı Ellysetta'nın etrafındakilerin enerjisini çekip kendine kanalize edebilmesi gibi, şimdi de Yağmur'la birlikte Boura Fell'deki tüm kötülüğü emiyor, Karanlığı Çözüyor ve gücünü Işığa kanalize ediyorlardı.

Parlaklıkları daha da arttı. Boura Fell'in katmanları, onların ateşli ışıltısı tarafından tüketilerek parçalandı.

Fey, dağılmakta olan Eld kalesinin harap koridorlarında koşarak esir kadınlara özgürlük vaadine doğru rehberlik etti.

Kuyuya açılan kapının bulunduğu kata çıkan merdiven boşluğu hâlâ sağlamdı ve merdivenleri üçer dörder atlayarak çıktılar, Hava ustaları merdivenleri kendileri çıkamayanlara yardım etti.

Kadınların tutulduğu odadan en son çıkan Gaelen oldu. Bu katın tavanının bazı kısımları parçalanıyordu. Duvarlar parçalanıyordu. Kısa koridordaki ikinci kapı -kapalı ve korumalı olduğu için kontrol etmemişti- şimdi koridorun ortasında, bir moloz yığınının arasında duruyordu. Koşarak yanından geçerken, bir ses kalbinin boğazında yükselmesine neden oldu. Küçük bir ağlama. Bir bebeğin çığlığı.

Bir avuç savaşçı dışında hepsi çoktan gitmişti. Sadece *dahl'reisen* kalmıştı, empatik Fey kadınlarını varlıklarının acısından korumak için kasıtlı olarak geri .

"Farel!" Gaelen seslendi. "Benimle gel!" Aniden döndü ve kapının olduğu deliğe doğru atladı. Delik bir koridora açılıyordu. Tavanı -kadınları buldukları mağaramsı bahçe odasından çok daha alçaktı- hâlâ sağlamdı ama çok uzun sürmeyecekti.

Bir çocuğun ciyaklaması tekrar duyuldu, ardından endişeli sesler ve yatıştırıcı mırıltılar geldi. Bir kadın. Elden dilini konuşuyor, çocuğa sessiz olmasını söylüyor, bir başkasına tıslıyordu, "Acele et! Biri gelmeden önce!" Gaelen elindeki kırmızı Fey'cha'yı siyahla değiştirdi. Feyler kadınları öldürmezdi, başka seçenekleri yoksa bile, ama kadın olsun olmasın herhangi bir Eld'in masum bir çocukla kaçmasına izin vermeden önce tükürülüp yakılırdı.

Farel'in gözlerindeki sert parıltıyı görmek için arkasına baktı... ve siyah bir Fey'cha'nın etrafında kenetlenmiş beyaz parmakları.

Birlikte koridorda hızlı bir sessizlik içinde koşular.

Bebek Melliandra'nın göğsündeki askıda yatıyordu, parlak mavi gözleri Melliandra'yı ciddi bir sakinlikle izlerken, Melliandra *da shei'dalin* Nicolene'in göğsüne bağlanmış bir başka bebeği tutan askıya son düğümü atıyordu. Her ikisi de göğüslerinde çapraz askılarla bağlanmış ikişer bebek taşıyordu. Dört bebek, Başbüyücü'nün gizli kreşindeki çocukların en küçükleriydi, hepsi mavi gözlüydü ve hepsi de Shia'nın çocuğu olabilecek kadar küçüktü. Aslında hangi çocuk Melliandra'ya adını veren nazik, sevgi dolu kadından doğmuştu, Melliandra

tam olarak bilmiyordum.

Önemli değildi. Ona göre hepsi Shia'nın çocuğuydu ve onları kurtarmaya kararlıydı.

Bir patlama çocuk odasını sarstı. Tavandan aşağıya ince bir kum yağmuru yağdı. Zaman tükeniyordu. Baş Büyücü'yü öldüren savaş hâlâ devam ediyordu ve giderek yaklaşıyordu.

Melliandra, Nicolene ile birlikte erzak çantalarını toplayıp değerli yükleriyle yola çıkmaya hazırlanırken kreşteki diğer çocuklara bakmamaya çalıştı.

Dört bebek. Sadece dördünü kurtarabildiler. Değişik yaşlarda yirmi çocuk daha beşiklerde yatıyor ya da beşiklerinin parmaklıklarına tutunmuş duruyordu. O ve Nicolene sadece rahatça taşıyabilecekleri kadar bebek alacakları konusunda anlaşmışlardı ama özellikle bir çocuk - dalgalı kahverengi saçları ve ciddi gözleri olan küçük bir kız - Melliandra'nın bu planı değiştirmesine neden oldu. Bu çocuk diğerleri gibi ağlamıyor ya da onlara uzanmıyordu. Beşiğinde öylece duruyor, küçük, tombul elleriyle parmaklıkları tutuyor, gözlerini kırpmadan mavi gözleriyle onları izliyordu - Shia'nın soluk, parlak mavisini değil, Melliandra'nın her gece rüyalarında hayal ettiği gökyüzü gibi daha derin, daha zengin bir mavi. Mavi gökyüzü gözleri, özgürlüğün rengi.

Elbette onu götüremezdi. Yeni yürümeye başlayan çocuk çok yaşlı ve çok ağırdı. Bebekleri ve onu da taşıyamazlardı. Ve eğer yürümesine izin verilerse, onları o kadar yavaşlatırdı ki, yeniden yakalanmaları neredeyse kesin olurdu.

Melliandra kalbini sertleştirdi. Hepsini kurtaramayacağını biliyordu. Kurtarabildiği kadarını kurtaracak ama geri kalanını bırakacaktı: Plan buydu. İyi bir plandı ama ne kadar zor olacağını bilmiyordu. Bu çocukları burada ölüme terk etmek -ya da daha kötüsü, Büyücülerin kölesi olarak yaşamaya- her türlü yaradan daha fazla acı veriyordu. Gözleri çok yaşlı, yüzleri çok genç olan bu çocuklar çok daha iyisini hak ediyordu.

"Özür dilerim," dedi onlara. "Çok üzgünüm."

Sanki anlamışlar gibi, çocuklardan birkaçı ağlamaya başladı. Bu ses Melliandra'yı telaşlandırdı. Burası Baş Büyücü'nün en sıkı korunan sırlarından biriydi. Boura Fell kulaklarının dibinde yıkılıyor olabilirdi ama kendi güçlerini arayan diğer Büyücüler onun hazinelerini kendileri için almak isteyebilirlerdi. Ağlamak o Büyücüler doğrudan onlara götürecekti.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Susun, bebekler. Susun."

"*Las, aianas, las,*" diye yatıştırdı Fey'in Nicolene'î.

"Gitmemiz gerek," dedi Melliandra. "Şimdi." Ağlama sesleri birilerini soruşturmaya getirmeden önce.

Tanıdık olmayan bir koku Melliandra'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Dondu kaldı, sessizliğe gömüldü. Kulakları gerildi. Orada, çocukların gürültüsünün altında, onu duydu: bir fısıltı, bu odaya giden koridordaki ayak sesleri.

Biri geliyordu.

Shei'dalin'in bileğini çelik gibi kavradı ama diğer kadın da bir şeyler hissetmişti. Nicolene bir elini kalbine bastırdı, yüzü süt gibi solmuştu. Kız çocuğu inlemeye başladı.

"*Dahl'reisen,*" diye nefes aldı Fey.

Kadının gözlerindeki dehşet Melliandra'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Yaklaşan her kimse dost değil düşmandı. Kaçış planları için bir tehditti. Başını odanın arka tarafındaki kapıya doğru salladı; *shei'dalin'in umagi* görevlisinin zihninden çıkardığı Yüksek Büyücü'nün gizli kaçış yoluydu bu.

İki adam köşeyi döndüğünde neredeyse kapıya varmışlardı. Siyah deri giysili ve silahlarla kuşanmış bu adamların ellerinde kınından çıkarılmış bıçaklar vardı. Melliandra onların buz gibi gözlerindeki bakışı tanıdı: ölüm vaadi.

Melliandra harekete geçmeden Nicolene bir çığlık attı ve ellerini savurdu. Parmak uçlarından yeşil kıvılcımlar fırladı. Oda sarsıldı, titredi ve iki adamın altındaki zemin çöktü. "*Gana!*" diye bağırdı. Koşun!

Şok Melliandra'nın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. *Umagi'nin* Nicolene'in vahşiliği hakkında fısıldadığını duymuştu ama büyücülerin ona tecavüz edip dövdüklerini düşünmüştü.

Nicolene kaşlarını çattı. "*Va!*" diye emretti. Yürü! Ve elinin bir hareketiyle görünmez bir güç Melliandra'yı kaçış yoluna doğru itti. "*Dai ema!*" Şimdi!

"*Kem'falla, parei!*" Adamların büyüğü düşüşlerini durdurmuştu. Yerdeki delikten yukarı doğru yükseldiler. "*Bas shabei mareskia. Bas veli ku'evarir.*" *Mareskia* arkadaş anlamına geliyordu. Biz dostuz. Seni kurtarmaya geldik.

"*Fossia!*" Nicolene ılık attı. "*Dahl'reisen fossia!*" Yalanlar! *Dahl'reisen* yalanları! Ellerinini tavana doğru savurdu. Parmaklarından daha fazla parlak yeşil büyü fırladı ve *Dahl'reisen*'in üzerindeki kayaya saplandı. Bir ılık atarak ellerini çekti ve tavan başlarına yıkıldı.

Nicolene ılık attı ve sanki savaşçılarla birlikte tavan da üzerine düşmüş gibi dizlerinin üzerine çöktü, ancak kendini ayağa kaldırmayı başardı ve Melliandra'ya doğru sendeledi.

"*Sal ne shabei desrali, to ke war desral,*" diye bağırarak ellerini çılgınca bir hareketle salladı.

Melliandra kelimelerin yarısını yakalayamadı ama *dahl'reisen*'in ölmemiş olmasıyla ilgili bir şeydi.

Elbette, moloz yığını çoktan kaymaya başlamış, gömülü *dahl'reisen* yüzeye çıkmak için savaşırken yukarı doğru şişmeye başlamıştı. İçgüdüler devreye girdi. Melliandra Başbüyücü'nün acil çıkışına doğru fırladı, ancak *shei'dalin* küçük, vakur gözlü kızı beşiğinden kapıp Melliandra'nın ellerine itince durakladı.

"Ne yapıyorsunuz? Anlaşmştık-"

"*Seya veli eva bos! Ke nei suya heberi eva dahl'reisen.*" Melliandra'nın zihni *dahl'reisen*'in ellerinde azap içinde ılık atan bebeğin görüntüsüyle . Görüntü göz kırptı. *Shei'dalin*'in çenesi gerildi ve Melliandra'ya dik dik bakarak itiraz etmesini istedi.

"Pekâlâ!" Melliandra, gözleri özgürlük rengine olan çocuğu terk etmediği için içten içe memnun olsa da, kötü bir zarafet gösterisiyle teslim oldu. "Şimdi gidelim! *Veli!* Ve aklımdan uzak dur, duydun mu? "

Birlikte, Başbüyücü'nün gizli kaçış yolu olarak inşa ettiği dar tünele doğru koşular. Nicolene onlar ilerlerken duvarları ve tavanı arkalarından aşağı çekti.

Melliandra'nın göçük kreşe giden yolu kapatmadan önce gördüğü son şey, enkazdan yükselen *dahl'reisen'lerden* birinin gözlerini ona dikmiş olduğuydu. O bir an içinde, bakışları çarpıştığında, Melliandra'nın içinden bir tanıma şimşei çaktı ve kalbine saplandı.

Gözleri. Soluk, parlak buz mavisi gözleri vardı ve kobaltla çevriliydi. Tıpkı Melliandra'ya adını veren ve ona ilk kez şefkat ve sevgiyi tattıran kadın gibi.

Shia'nın gözleri.

Gaelen bir yemin tükürdü ve çökmüş geçidin moloz dolu kalıntılarına doğru hamle yaptı. Geçidi temizlemek için örgüleri oluşturmaya başladığında yeşil toprak ellerinde parladı, ancak örgülerini serbest bırakmadan tavanın bir başka bölümü çöktü. Tekrar gömülmemek için bir tarafa sıçramak zorunda kaldı.

Farel yeni moloz yığınının temizlemeye başladı ama Gaelen ona el salladı. Tepedeki tavanın parçaları parçalanmaya ve yukarı doğru süzölmeye başlamıştı bile.

"Bırak onu," dedi. "Zamanımız kalmadı. *Nicolene-falla* her nereye gittiyse, biz onu almaya gelene kadar kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak. Bu çocukları güvenli bir yere götürmeliyiz." Daha fazla adamını çağırdı ve beşikte duran küçük çocuklardan birine uzandı.

"*Sieks'ta*, General," dedi Farel, diğerleri geldiğinde ve çocukları teslim etmeye başladıklarında. "Kaçması benim suçum. Eğer seninle olmasaydım
."

Gaelen başını salladı. "*Nei*, hata benim. İçeride bir *Fellana* olabileceğini düşünmeliydim." Farel'in omzuna vurdu ve ona küçük, gülümsemeyen, koyu kahverengi gözlü bir çocuk uzattı. "Çabuk *ol*, *kem'maresk*. Gitmemiz gerek." Oda şimdi çok aydınlıktı, tepedeki parçalanan tavandan parlayan ışık huzmeleriyle ormanlıktı. Yanındaki beşikten son çocuğu da kaptı ve Farel ile diğerlerini yıkık dökük koridorda takip etti.

Kısa koridorun girişinde Gaelen, Nicolene vol Oros'a eşlik eden kızın durduğu tıkalı geçide son bir kez bakmak için durakladı. Kimdi bu kız? Fey ya da Elf değildi. Hiç güneş görmediği belli olan süt beyazı teniyle Celierian da değildi. Ve o gözler. İslı kirpiklerin çerçevelediği kocaman gümüş paralar. Açıklayamadığı bir şekilde onu tedirgin ediyorlardı.

Gürleyen bir çatırtı ile çocuk odasının tavanının geri kalanı dağıldı. Kör edici bir ışık odayı doldurdu. Gaelen gözlerini korumak için bir elini kaldırdı.

"General!"

Farel'in bağırışı onu harekete geçirdi. Nicolene vol Oros'un rahatsız edici arkadaşının kim ya da ne olduğunun artık hiçbir önemi yoktu. Gaelen topuğunun üzerinde döndü, kucağındaki çocuğu korumak için vücudunu kamburlaştırdı.

kollarını düşen enkazdan kurtardı ve *lu'tan* arkadaşının peşinden koştu.

Ruhlar Kuyusu'na açılan kapıyı koruyan *dahl'reisen*'ler kurtarılan tüm tutsakları ve mültecileri kapıya doğru sürmeye başladı. "Kuyuya!" diye bağırıldılar. "Herkes hemen Kuyu'ya!"

"Ama yaralılar," diye haykırdı *shei'dalin*lerden biri.

"İyileştiremeyeceğin şeyi mühürle! Zamanımız kalmadı! Gidin! Gidin! Gidin! Gidin!"

Vadim Maur'un kaçış tüneli Boura Fell'den yukarı ve uzağa doğru uzanıyordu. Melliandra ve Nicolene koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlardı, *shei'dalin* birkaç saniyede bir tavanı arkalarından indirmek için duraklıyordu. Tünelde her yol ayrımına geldiklerinde, Melliandra ve Nicolene hangi yol yukarı, Eld'in yüzeyine doğru çıkıyorsa onu takip ettiler. Gökyüzünün olduğu yer yukarıdaydı. Yukarı, büyücülerin olma ihtimalinin en düşük olduğu yerdi. Ve böylece, yukarı çıktılar.

Sonunda nefes nefese, bacakları yokuş yukarı koşmaktan yanarak, kapalı bir kapıya açılan dolambaçlı bir merdivene vardılar. Melliandra kapı kolunu çevirdi ve kapıyı dikkatlice hafifçe araladı.

Gökyüzünü boydan boya kat eden ve Büyük Güneş adı verilen yanan küreden gelen parlak beyaz ışık seline karşı kendini hazırladı. Shia buna güneş ışığı demişti. Ama ortada yanan bir ışık topu yoktu. Ve dünyanın çatısı - Shia'nın gökyüzü dediği şey - Shia'nın tarif ettiği parlak, güzel mavi değildi. Siyahtı ve küçük gümüş beneklerle serpilmişti, tıpkı ayna taşının küçük kristalleriyle serpilmiş *sel'dor* cevheri gibi.

Melliandra'nın eli titremeye başladı ve midesi karnının içinde taklalar attı.

"*Arast sha neida?*" Neyin var?

Shei'dalin Nicolene'in sesi Melliandra'nın sıçramasına neden oldu. "*Neitha,*" diye kabaca cevap verdi. Hiçbir şey. Belki de burası da bahçe odası gibi başka bir büyük odaydı ve hâlâ Boura Fell'in içindeydiler. Ama kapıyı iterek açmak için kendini zorladığında ve önünde uzanan yabancı manzaranın uçsuz bucaksızlığını gördüğünde gerçeği anladı.

Burası -bu karanlık yer- dünyaydı. Shia'nın ağaç dediği şeylerin uzun, yükselen kuleleri kapıyı çevreliyordu, ama bir şey vardı

yanlıştı. Ağaçların yarısı gri, çorak kemiklerdi, tıpkı ağaç iskeletleri gibi. Ayaklarının dibinde, çimen denen yer örtüsünün yumuşak, ince yaprakları olması gerekirken kahverengi, kırılğan saplar vardı ve onları geçici bir ayak parmağıyla dürttüğünde çatırdıyordu.

Yukarıdaki bu dünya ölüydü. Ve soğuktu; büyücülerin kara büyülerini döndürdükleri zamanki kadar soğuk. Umutsuzluk onu sardı. Shia'nın bahsettiği o sıcak, parlak, yeşil ve mavi dünya neredeydi? Büyücüler onu yok etmiş miydi?

Nicolene'e döndü. "Özür dilerim," dedi. "Bu bir hataydı. Bana böyle söylememişti. Güneş gitti. Dünya öldü. Sanırım büyücüler onu öldürdü." Melliandra dehşet içinde gözyaşlarına boğuldu ve sesi çatallaştı. Shia'nın oğlunu göğsüne bastırdı. Şimdi ne yapacaklardı?

Nicolene gülümsedi ama gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki Melliandra alınamadı. "*Nei, kaishena,*" diye yatıştırdı *shei'dalin*. "*Nei desrali. Nei Magia. De sha eilissei.*" Ölü değil. Büyücüler değil. *Eilissei*.

"Ben '*eilissei*' bilmiyorum. "

"*Sa Dol liath.*" Nicolene ellerini yanağının altına koyarak başını yana eğdi ve uyuyormuş gibi yaptı. "*Cordai Sa Dol liath, de sha eilissei.*"

Büyük Güneş uyuyor, demişti. Büyük Güneş uyuduğunda, *eilissei* olur. Melliandra Büyük Güneş'in uyumaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama gerginliği biraz olsun azalmıştı. Dünya Shia'nın tarif ettiğinden çok farklı olmasına rağmen, Nicolene'in ne ölü ağaçlardan, ne karanlıktan, ne de buranın soğukluğundan korkmadığı açıktı.

"*Bas arrisi atha legan.*" Yeşil Dünya güçlü dalgalar halinde dönerek Melliandra'teninde karıncalanmalara yol açtı ve giysilerinin yırtık pırtık paçavraları yoğun, sıcak bir kumaşa dönüştü, o kadar peluştu ki soğuğu zar zor hissedebiliyordu. Çıplak ayaklarını ve bileklerini de aynı derecede sıcak bir şey sarmıştı. Ayakkabılar. Şimdiye kadar giydiği ilk ayakkabılar. Yeşil dokuma solduğunda, yedisi de, Melliandra, Nicolene, dört bebek ve küçük kız, soğuğa karşı sıcacık sarınmışlardı.

Shei'dalin hafifçe itti. "*Va, kaishena. Nei siad.*" Git, genç olan. Korkma.

Shia'nın çocuğunu ve bir diğerini göğsüne bastırmış, gözleri *eilissei* olmayan bir gökyüzü renginde olan küçük bir kız ona sımsıkı sarılmışken

Eld'in Yüce Büyücüsü'nün soyundan gelen ve onun kölesi olan Melliandra Maureva titrek bir nefes aldı ve özgürlüğe doğru ilk tereddütlü adımını attı.

Nicolene ve Melliandra kuzeydeki Mandolay Dağları'na doğru yürümeye başlarken ve Boura Fell'den gelen mülteciler Ruhlar Kuyusu'ndan geçerken, Boura Fell'in üzerindeki zemin kaymaya ve kabarmaya başladı. Yukarı doğru yükseldi, yavaşça toprak, kaya ve devrilen ormandan oluşan büyük bir kubbeye dönüştü.

Sonra aniden kubbe patladı ve beyaz ışıktan parlak bir kule gökyüzüne fırladı.

Eld'in karanlık ormanlarının üzerindeki gökyüzü son derece parlak bir şekilde parlarken, Eld'in dört bir yanında Vadim Maur'un büyük Karanlıklar Ordusu'nun parçalanmış kalıntıları şaşkınlıkla döndü. Yüzlerce mil ötede, Orest'in siperlerinde, kudretli Heras Nehri boyunca ve Celieria'nın kuzey eyaletlerinde, dünya şaşkın bir sessizliğe gömüldü. Tüm faaliyetler durdu. Fey, Celieria ve Elf yüzleri kuzeye döndü.

Işık kulesi, Eld'in çekirdeğini sarsan sessiz bir gümbürtüyle kendi üzerine çökmeden önce, en karanlık geceyi parlak bir gündüze çevirerek tam bir saat boyunca yandı. Bu parlaklığın ardından, büyük, parlayan bir ışık yükseldi ve Elden gökyüzünde batıya doğru ilerledi.

Uzaktan bakıldığında, ışık çizgisi gece gökyüzünde yarışan dev bir kayan yıldız gibi görünüyordu. Ancak gelecek yıllar boyunca, parlaklığın kalbinde neyin yattığını görebilecek kadar yakın olanlar, Eld'in gökyüzünde uçan tamamen ışıktan yapılmış muhteşem bir tairen'den bahsedeceklerdi. Rhakis dağlarının yükseklerinde kaybolmak üzere batıya doğru devam etmeden önce, Koderas ve Boura Maur'un üzerine tanrıların ateşini üfleyerek her ikisini de dumanlı kraterlere dönüştürdü. O Işık tairen'e ne olduğunu kimse söyleyemedi ama Rhakis'te kaybolmasından kısa bir süre sonra Heras'ın suları bir kez daha *faerilas*'ın büyülü gücüyle zenginleşti.

Ve Boura Fell'in olduğu yerde, Işık tairen'in ilk ortaya çıktığı yerde, geriye muazzam, altı köşeli bir taç şeklinde, parlayan kristalden büyük bir anıt kaldı; Eld'in karanlık kalbinde bir Işık feneri. Ve kristal tacın parlak altın beyaz ışığının cenneti içinde, hiçbir Karanlık bir daha asla varlığını sürdüremeyecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*Corunn Ovaları'na ıslıl ıslıl parıltı Yükseklerle
uçun, güçlü alevler saçın; uzaklara kükreyin,
uzun süre hüküm sürün*

*Feyreisa, Feyreisen; büyü ve kudret İki
Ruh, yan yana, tairen uçuşunda*

Görkemli Uçuş,

Fey'den Belliard vel Jelani'nin bir şiiri

Seledos'un 19^{uncu} günü

*Solan Topraklar~ Wingshadow, Daris
Hattı'ndan Shellabah*

Mor ipek, kremse mermer sütunları okşuyor, yanan ateş meşesi ve zinober kokularının yayıldığı hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Dışarıda hafif bir kar yağışı Solan Diyarlar'ın kuzey tarlalarını örtüyordu ama Rain'in saray yavrusu gecekonduyunun sihirle ısıtılmış lüksünün içindeki tek ürperti Ellysetta'nın çıplak karnından aşağı eriyen kar konisinden geliyordu.

Rain'in dilinin sıcaklığı buzun yolunu izlerken gözlerini kapadı ve bir kedi gibi gerindi, Rain'in dudakları ve elleri teninde kayarken, okşarken, okşarken, alçakgönüllü bir hürmetle tapınırken hissin içinde boğuldu. Bu his, bu bütünlük gibisi yoktu. Bu bütünlük. Onun zihni ve onunki birdi. Adam ona dokundu ve kadın okşamayı hem kendi hem de onun duyularıyla hissetti. Aşırı bir duygu ve his yüklemesi. Adamın ipeksi teninin her kayışında, kordonlu kaslarının her esnemesinde, her sıcak nefesinde ve etinin her kıpırdanışında tekrar tekrar kendi üzerine inşa edilen bir armoni.

Elleri sıkılaştı, parmakları adamın omuzlarındaki sert bıçaklara gömüldü ve onu kendine yakın tuttu.

Başını kaldırdı, ipeksi siyah saçlarının arasından lavanta rengi gözleri parlıyordu. Ağzı kıvrıldı ve onun bakışlarını

yaladı ve öptü.

Taş gibi yanan ve baş döndürücü bir arzuyla yanıp tutuşan, kokusunun tatlı aroması ve dilindeki etinin tadıyla başı dönen oydu. Ona sarıldığında, onu öptüğünde ve okşadığında ne gördüğünü, ne hissettiğini biliyordu.

Sırtını dikleştirdi, göğüslerini yukarı doğru itti ve onu bu manzara karşısında tüketen sıcak telaşın tadını çıkardı. Onunla ilgili her şey ona zevk veriyordu. Onun şefkatli saldırısına karşı çaresizce kendini bırakması, damarlarındaki kanın çarpmasına ve ruhundaki tairin'in sahip olma ve zaferle kükremesine neden oldu.

"*Aiyah, fellana, beni kükretiyorsun.*" Ona dokunuyordu, ten tene ve aralarındaki bağ nihayet tamamlanmıştı. Düşünceleri de tıpkı duyguları ve bedeni gibi ona açık ve erişilebilirdi artık. Kendisini tanıdığı kadar iyi tanımadığı hiçbir parçası yoktu. Paylaşamayacağı hiçbir Gölge, hiçbir Işık, hiçbir düşünce ya da umut yoktu.

Bir zamanlar bu onu korkuturdu. Bu kadar çıplak olmak. Bu kadar savunmasız olmak, ona karşı bile. Şimdi ise bu onu sevinçle dolduruyordu; ruhunda sonsuza dek parlayacak bir güneş gibi sıcak, ışıltılı bir mutluluk.

Onun gözlerinin içine gülümsedi, onu daha önce hayal bile edemeyeceği bir bütünlükle seviyordu. Onun ona ait olmayan hiçbir parçası yoktu, onun da ona ait olmayan hiçbir parçası. Onlar artık iki beden arasında paylaşılan tek bir ruhtu. O kadar mükemmel, o kadar eksiksiz bir lütuf halinde var olan tek bir ruh ki, yaşayan bir canlının deneyimleyebileceği kadar tanrıların elini hissetmeye yakındı.

Parmakları yüzünün ve boynunun pürüzsüz, gururlu hatlarında gezindi, omuzlarının genişliğini okşadı ve böylesine yılmaz bir gücü örten Fey teninin yumuşaklığına hayran kaldı. "Sen benim gücümsün, *Shei'tan.*"

"Ve sonsuza kadar da öyle olacağım, Ellysetta *shei'tani.*" Elini tuttu ve avucuna gülümseyen bir öpücük kondurdu. Dilinin ucu küçük, kedi gibi bir yalamayla tenine dokundu. Gözlerinde parlayan ışıltı, bu minik kedi okşamasını erotik bir vaade dönüştürdü. "Sevgiline katılmak ister misin, *shei'tani?*"

Dudakları kıvrıldı, kirpikleri kaynayan bir bakışla aşağı indi. "Her zaman,
Shei'tan."

Onun ağız dokundu onun, ve ısı çiçek açtı
içinde Anlık bir tepki. Adamın elleri boğazında mırıldanarak
ona doğru eğildi.

Vücudunun yanlarını yumuşattı ve ardından ateş ve özlem izlerini takip etti.

"Mrowr?"

Soğuk bir hava dalgası, *shellabah*'ın korunaklı sıcaklığına hücum etti. Ellysetta'nın gözleri parlayarak açıldı ve tanıdık bir ses, "*Hayır, hayır, yavrum. Feyreisa ve Feyreisen çiftleşirken 'mahremiyet' isterler. İnlerine girmeden önce kapıyı çalmalısın.*"

O ve Rain birlikte homurdanarak mor ipek perdelere doğru döndüler; perdelerden birinin alt kısmında meraklı bir tairen yavrusunun yüzü vardı. "Mrowr?" Hallah siyah kulaklarını seğirterek tekrar söyledi.

"*Tak tak! Tak tak!*" diye üç yavru ses sevinçli bir coşkuyla çınladı. Hallah, başının üzerindeki ipek örtünün bağlarından kopmasıyla ciyakladı ve üç yavru onun üstündeki *shellabah*'a yuvarlandı. Kanatları hâlâ tüylü ve sevimli olan Letah, Sharrah ve Miauren ayağa fırladılar ve Steli'nin kapı çalmakla ilgili derslerine olan tüm ilgilerini kaybederek kanatlarına ve kuyruklarına dolanmış olan güzel, çırpınan mor şeyin peşine düştüler.

Onları izleyen Steli annelik memnuniyeti içinde mırıldandı ve Ellysetta ile Yağmur'a, "Steli yavrulara kapı çalmayı öğretiyor," dedi.

"Gördüğümüz gibi," dedi Rain sert bir sesle. " teşekkür ederim, Stelichakai"

Steli kıs kıs güldü, burnunu oynattı, sonra büyük bir kedi gibi esnedi ve kanatlarını çırptı. "*Yarın avlanıyoruz.*"

"Umarım buradan başka bir yerdedir." Ellysetta doğruldu ve üzerini örtmek için bir elbise çevirdi.

"*Avlanmak mı?*" Yavrular ipek örtüyü kovalamayı bıraktı ve canlandı. "*Zıplıyorlar!*"

Görünüşe göre zıplamak Steli'nin çoktan öğrettiği bir dersti, çünkü dört yavru da hemen yere çöelmeye, boğazlarında hırlamaya ve ardından ağlayarak birbirlerinin üzerine atlamaya başladı. "*Sıçra! Sıçra! Sıçra!*"

Sharra yuvarlanarak yanından geçerken Ellysetta ciyakladı ve yolundan sıçrayarak şezlonga çarptı ve onu *shellabah*'ın ısıtılmış mermer zeminine savurdu.

Steli onaylarcasına mırıldandı: "*Çok iyi atladınız yavrular,*" dedi. "*Ama gurur-kin'e dikkat edin. Bu halleriyle kırılırlar.*"

"*Özür dilerim, özür dilerim,*" diye mırıldandı Sharra, sonra hırladı ve kendini yere attı.

tekrar kardeşlerine.

Ellysetta gülüp gözlerini devirirken, ikinci bir kesinti tairen'i kovma ve Rain'le birlikte Solan Topraklar'a döndüklerinden beri tadını çıkardıkları huzur ve mahremiyete geri dönme umutlarını sona erdirdi.

Dharsa'dan özel bir Ruh dokuması geldi. *"Rain? Ellysetta?"*

"Marissya?" Yağmur anında cevap verdi, tüm mizah endişeyle silinip gitmişti. Marissya iyi bir nedeni olmasa bu davete icabet etmezdi.

"Ne oldu? Neyin ?"

"Neitha," diye güvence verdi ona. *"Hiçbir sorun yok. Ama Parşömenler Salonu'nda bir şey bulduk. Bence ikiniz de gelmelisiniz."*

Solan Topraklar~ Dharsa

Parşömenler Salonu Dharsa'ya yapılan saldırıda ağır hasar görmüştü ama Bekçisi Tealah vol Jianas, Feyler çabalarını Salon'u onarmaya harcamadan önce tüm evlerin ve sarayın restore edilmesinde ısrar etmişti. Sonuç olarak, enkaz ancak şimdi, savaştan tam bir hafta sonra temizlenebildi. Bunu yaparken de Feyler kalın ve sağlam bir taş duvarın ardına gizlenmiş gizli bir merdiveni ortaya çıkarmışlardı.

Kırık kayayı ve salonun altına inen karanlık deliğin aralıklı, sivri kenarlarını görünce Ellysetta'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Eli Yağmur'un eline uzandı.

"Aşağıda bir ayna var," dedi. "Burada, Salon'daki Sorgulama Aynaları gibi." O Aynaların birkaçı hariç hepsi şimdi enkazın içinde parçalanmış ve dağılmış halde yatıyordu.

Marissya şaşkınlıkla ona baktı. *"Aiyah, bir ayna var. Ama sen nereden biliyorsun? "*

"Onu daha önce gördüm. Rüyalarımnda." Yağmur'un elini bıraktı ve yolunu aydınlatması için bir Ateş topu çağırarak sivri kapı aralığına doğru eğildi. Merdiven, Parşömen Salonu'nun altındaki küçük, penceresiz bir taş odaya doğru kıvrılıyordu ve orada, odanın ortasında, tıpkı rüyalarında olduğu gibi, taş bir sütunun üzerine tünemiş karanlık, oval ayna duruyordu.

Aynaya yaklaştığında, ayna fosforlu bir mavi renkte parlamaya başladı ve parlayan ışığın ortasında bir yüz belirdi. Sarışın

Saçları rüyalarındaki sert, Fey güzelliğindeki erkeksi yüzün etrafında hafifçe dalgalanıyordu. Yeşil gözler yıldızlar gibi parlıyordu. Ağız açıldı ve derin ve yankılı bir ses konuştu.

"Ben Bilginin Aynasıyım. Kaybedilen her şeyi geri getirmesi için önceden haber verilen kişiyi bekliyorum."

"Onu bulduğumuzdan beri tek söylediği bu," dedi Marissya. "Aklımıza gelen her soruyu sorduk, bize önceden bildirilen kişinin kim olduğunu, neyi geri getireceğini ya da nasıl geri getireceğini söylemiyor."

Ellysetta aynayla ilgili son rüyasını, *Shei'dalin*'in aşkının ve Azrahn'ın elinden çıkan karmaşık örgüyü hatırladı. "Sanırım biliyorum." Yağmur'a baktı. "Sanırım kehanette bulunulan kişi benim ve sanırım anahtar da bu." Diğerlerine Ruh'taki dokumayı gösterdi. Artık Azrahn'dan korkmuyordu -ruhu artık Rain'inkiyle birleştiği için Karanlık onu bir daha asla tehdit edemeyecekti- ama düşüncesizce eğirmeye başlamak da istemiyordu.

Başını salladı. Gördüğü her rüyayı en az onun kadar yakından biliyordu. "Devam et, *shei'tani*. Yine de, güvende olmak için, diğer *fellanalar* odadan çıkmalı mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Tealah tükürdü. "Bu oda kim bilir ne kadar zamandır Parşömenler Salonu'nun altında saklanıyor. Ne olursa olsun, burayı kaçırmayacağım."

Marissya ayrılmak istemiyordu ama Ellysetta ve Rain'in yanı sıra Solan Topraklar'daki diğer tek Tairen Ruhunu taşıdığı için merak yerine tedbiri seçti.

O gittikten sonra Yağmur ve Ellysetta taş odanın etrafına koruyucu örgüler ördüler ve ardından Ellysetta rüyasındaki örgüyü eğirdi. Azrahn ve *Shei'dalin*'in aşkı parmak uçlarından akıyor, rüyasındaki örgünün mükemmel bir kopyası olarak kıvrılıp bükülüyordu. Aynanın yüzünün arkasındaki mavi parıltı dönmeye ve aydınlanmaya başladı ve aynadaki adamın gözleri camdan dışarı fırlayan ani yeşil kıvılcımlarla parladı.

Rain, Ellysetta ve Tealah'yı itti. Büyü ellerinde canlandı ama yeşil kıvılcımlar çoktan durmuş ve Feylerin altın savaş zırhı içinde önlerinde dimdik ve gururla duran bir Fey kralının figürüne dönüşen bir ışık konisi içinde dönmeye başlamıştı. Altın sarısı kestane rengi saçları ve alev gibi yanan gözleri vardı. Konuştuğunda, sesi tairen konuşması gibi altın ve gümüş ışıltılarla parıldıyordu. "Ben Tevan, nam-ı diğer Ateş Gözlü, Fey kralı Sevander'den doğdum.

Ve kraliçesi Parlak Fellana, Işığın Hanımı, bir zamanlar Fey'Bahren gururunun tairen ve *makai*'si olan kadın."

"Aman Tanrım." Tealah elleriyle ağzını kapattı, gözleri fincan tabağı gibi kocaman olmuştu. "O gerçektir. Efsane doğruymuş."

"Kehanette bulunulan kişiye, soyumun kızına - Parlak Fellana'nın soyuna - Fey ve Elfkind, tairen ve Büyücü büyüsunü içinde taşıyan kişiye selamlarımı sunuyorum. Bir zamanlar onu kurtarmak için dünyadan sildiğim anılar, şimdi tanrıların iradesine uygun olarak herkesin iyiliği için kullanmak üzere senin olsun. Fellana'nın kızı, Işık Yolunda daima parlсын ve halkımız için bana hayat veren kişi kadar parlak bir fener ol."

"Yağmur," diye nefes aldı Ellysetta, onun eline uzanarak. "Biliyorum," diye mırıldandı, o da aynı derecede şaşkıındı.

Tevan'ın görüntüsü kayboldu ve aynadaki yüz konuşmaya başladı. "Ben Bilgi Aynasıyım, Fey Kralı Tevan Ateş Gözlü'nün emriyle, bir gün geri getirilebilmesi için dünyadan kaldırılan tüm bilgiyi tutmak üzere yaratıldım."

Çok sonraları, gece Dharsa'nın üzerine çöktüğünde ve Ana ve Kız ayları Erimea adlı kış yıldızının parlaklığına parlaklıklarını katmak için yükseldiğinde, Rain ve Ellysetta sarayda Ellysetta'nın ebeveynleri, beşlisi ve yeni Massan üyeleriyle birlikte Bilgi Aynası'nın ortaya çıkardığı inanılmaz sırları paylaşmak üzere toplandılar. Su ustası Loris v'En Mahr, Massan'ın lideri olma rolünü kabul etmişti. Eimar Hava ustası olarak kalırken, Dax yeni Toprak ustası olarak katıldı. Bel ve Tacik, Rain, Tenn ve merhum Ruh ustası Nurian'ın yerine hangi Fey Lordu'nun geçeceğine karar verene kadar Ruh ve Ateş ustaları olarak görev yapmayı kabul etmişlerdi.

Ellysetta onlara "Hafızadan Önceki Zaman, Fey'in Azrahn'ı özgürce kullandığı zamandı," dedi. "Bilgi Aynası'na göre, Feyler bu dünyaya prenslerle birlikte gelmedi. Sadece Elfler geldi. Lissallukai büyüsunü Alevler Körfezi'ne üflediğinde, körfezin kıyısında yaşayan bir ölümlü kabilesi körfezin sularında yüzen ilk insanlar olmuş ve tıpkı efsanede anlatıldığı gibi onun büyük büyüsuyle değişime uğramışlar. Sadece ilk oldukları için, hediyeleri en büyük hediye idi; bu hediye Fey büyüsunü altı dalı, dört element ve iki mistik üzerindeki güçtü. O ölümlüler Fey oldular."

Ellysetta, beşlisinden birkaçı rahatsızlık içinde kıpırdandığında gülümsemesini gizledi. Artık ölümlü olmaktan çok uzak olsalar da, atalarından gelen bu bağ onlara pek iyi gelmemişti. Bu Feylerin öğrenecekleri çok şey vardı. Ölümlüler büyülü olmayabilirdi ama kendi özel yetenekleri vardı ve Fey ile Celieria arasındaki dostluğun bir kez daha filizlendiğini görmek istiyordu.

"Bu altı büyü dalından en büyüğü Azrahn'ın armağanı olan ruh büyüsüydü," diye ekledi Rain, "bunun hem Aydınlık hem de Karanlık bir tarafı vardır. Aydınlık taraf, Hafızadan Önceki Zaman'dan beri Feylerin korkusuzca kullandıkları taraftır; *Shei'dalin'in* aşkı olarak bildiğimiz güçtür."

Şimdi şaşkınlıkla irkilme sırası Marissya'daydı.

"Karanlık taraf," diye devam etti Rain, "Azrahn olarak bildiğimiz şey, kendi başına çok güçlüdür ama aynı zamanda tehlikelidir. Şifa ve barıştan ziyade bir yıkım ve güç gücüdür. Azreisenan, yani ruh büyüsü, bütünlüğüyle birlikte gücümüzün gerçek kaynağıdır... ölümsüzlüğümüzün, doğurganlığımızın, büyüümüzün. Ve tanrılar Fey'e Azrahn'ın karanlık tarafının yanı sıra aydınlık tarafı üzerinde de güç vererek, Elflere asla vermedikleri bir hediye Fey'e vermişlerdir: özgürlük. Yolumuzu seçme özgürlüğü. Ama bu hediye aynı zamanda bizim sınavımızdır."

"Bütün büyük hediyelerin büyük bir bedeli vardır," diye mırıldandı Bel.

"*Aiyah,*" diye onayladı Ellysetta, "ve Fey'e verilmiş en büyük hediye -Azrahn'ın hediyesi- bedeli Karanlık Yol'un ayartılmasıdır. Hiçbir Elf asla Karanlığa düşmez. Bunu yapamazlar çünkü tanrılar onlara hiçbir zaman Azrahn'ın doluluğunu bahşetmedi. Ama Feyler düşebilir, çünkü biz büyüümüzü iyilik ya da kötülük için kullanmayı seçebiliriz."

"Eğer Azrahn Fey için bu kadar büyük bir nimet ise," diye araya girdi Tacik, "neden yasaklansın ve neden kullanımı dünyanın hafızasından silinsin? "

"Çünkü Sevander'in -ve Tevan'ın- zamanında Feylerin birçoğu, özellikle de Sevander'in amcası da dahil olmak üzere Azrahn'da en güçlü olanlar, giderek daha büyük bir güç arayışına girdi. Sadece Azrahn'ın en karanlık güçlerine odaklanmaya başladılar. Büyücüler oldular. Sevander'in amcası aslında Fellana'yı bir Fey'e dönüştüren Büyücüydü."

"Ve sonra ondan aldığı tairin gücünü Fey'e karşı savaş açmak için kullandı," dedi Dax.

Rain başını salladı. "Ve onun soyundan gelenler onun çalışmalarını sürdürerek

daha da büyük bir ordu. Dünyanın daha önce hiç görmediği bir güç."

"Karanlığın Ordusu," dedi Gil.

"*Aiyah*," diye onayladı Rain. "Ve efsanelerde anlatıldığı kadar yıkıcı bir güçtü - bu Büyücü'nün bir araya getirdiği hortlak ordusundan çok daha kötüydü. Aslında o kadar yıkıcıydı ki, onu yendikten sonra Tevan Ateş Gözlü ve onun Tairen ve Elf danışmanları Feylerin Azrahn'ın büyük ve tehlikeli gücüne hazır olmadığına karar verdi. Onların yardımıyla, Azrahn'ın kullanımına dair tüm bilgileri dünyadan sildi. Bunu yaparken, Büyücülerin Kara büyülerinin tüm sırlarını çaldı ve Hafızadan Önceki Zaman'ı yarattı."

Ellysetta, "O ve danışmanları, Azrahn'ın Karanlık tarafının kullanımını yasaklayarak, Fey'i Karanlık Yol'un en büyük cazibesinden kurtaracaklarını düşündüler," diye sözlerini tamamladı. "Ve öyle de oldu. Dünya büyük bir barış dönemine, Birinci Çağ'ın altın yıllarına girdi. Ama bin yıl boyunca Büyücüler kaybettikleri bilgileri yeniden inşa etmeye başladılar. Ve nesilden nesile Fey, Azrahn'ın en güçlü ustalarını onu dokudukları için sürgüne gönderirken, Fey bilmeden kendi soylarını hayatta kalmaları için en gerekli büyüden mahrum bıraktı." Gaelen'e baktı. "İşte bu yüzden *dahl'reisen* gelişirken Feyler soluyor. Çünkü pek çoğu hâlâ Azrahn'ın güçlü ustaları.

-Çünkü Yüksek Büyücü'nün ıslah çabaları ve Büyücü Savaşları'ndan geriye kalan büyü sayesinde Azrahn'ın Aydınlık ve Karanlık tarafları yeniden birleşiyordu."

"Yani *dahl'reisen*'in Fey'e doğurganlığı geri getirmenin gerçek anahtarı olduğunu mu söylüyorsun?" Eimar bu düşünce karşısında tedirgin görünerek sordu. Müttefikleri olarak *dahl'reisen*'lerle savaşmış ve Ellysetta'ya kan giydirmelerini onaylamıştı ama Gölge Yol'u seçmiş savaşçılara yakınlık duymak yine de ona pek iyi gelmemişti.

"Nei, *dahl'reisen* değil," diye düzeltti Rain. "Azrahn. Azrahn, tairen ve Fey arasındaki anahtar ve bağlantıdır, sadece büyümüz Lissalukai'nin büyük ateşinden kaynaklandığı için değil, Tevan Ateş Gözlü'den başlayarak tüm Tairen Ruhları Lissallukai'nin soyunun sonuncusu olan Fellana'torunları olduğu için. Bu yüzden kaderlerimiz birbirine bu kadar sıkı sıkıya bağlı. Tairen Ruhları Lissallukai'nin kanını -ve onunla birlikte en büyük büyüsünü- canlı ve güçlü tutuyor. Fey, tairen, Elf ve hatta Büyücü güçlerini birleştiren Ellysetta ise Lissallukai' bu yana doğan en güçlü Azrahn ustasıdır. Bu

Ellysetta -hem doğuracağımız çocuklar hem de onun doğurganlık dokumalarının sonucu olarak gebe kalan her çocuk aracılığıyla- Azrahn'ın doluluğunu tairenlere ve Feylere geri getirecek."

Ellysetta parmaklarını onunkilere doladı ve gülümsedi. Ömürlerinin bir gününde, Solan Topraklar üzerindeki gökyüzünün bir kez daha tairenlerle dolduğunu göreceklər ve Dharsa sokaklarının Fey çocuklarının kahkahalarıyla cınıladığını duyacaklardı. Çocukları -onların çocukları- tıpkı kendileri gibi güçlü Tairen Ruhları olacak, Feylerin ve gururun ortasında sevgiyle büyüyeceklerdi. Ve bu, hediyelerinin büyük fiyatını değerli kılmaya yetecek bir ödüldü.

"Tevan'ın zamanındaki Elf kralı neler olacağını görmüş," diye sözlerini tamamladı Rain, "Ellysetta'nın Azrahn'ın doluluğunu tairenlere ve Feylere geri getirmek için doğacağı gerçeği de buna dahildi. Bu yüzden onun tavsiyesi üzerine Tevan Bilgi Aynası'nın yaratılmasını emretti ve Elf kralı soyundan gelenlere onun doğumunu beklemelerini söyledi."

"Sen gerçekten de bizi kurtarmak için doğmuşsun," dedi Marissya.

"Ve öyle de oldu." Rain bir bardak soğuk *faerilas* kaldırdı. "Geçmişin hazinelerine, dostlarım ve parlak bir geleceğin sevinçlerine."

Seledos'un 27^{inci} günü

Yağmur, Dharsa'nın yeni restore edilmiş kraliyet sarayının balo salonunun hemen dışındaki korkuluklu terasta durdu ve ormanlık tepelerin arasında yer alan Dharsa'nın pırıl pırıl altın ve beyaz güzelliğine baktı. Gözlerini kapatıp yasemin ve bal çiçeği kokularını ve serin akşam esintisiyle yayılan Amarynth'in tatlı, sarhoş edici kokusunu içine çekti.

Bin yıl boyunca Faering Sisleri'nin ardındaki dünya onun hapisanesi olmuştu. Şimdi, nihayet, Solan Topraklar bir kez daha eviydi ve yüzyıllar sonra ilk kez -belki de tüm hayatı boyunca ilk kez- gerçekten huzurluydu.

Tairen ve Feyleri kurtarma görevi tamamlanmıştı. Shei'Kess'in onu bulması için gönderdiği kadını bulmuştu ve birlikte tairen ve Fey'i kurtarıp Solan Topraklar'a yaşam vaadini geri getirmişlerdi.

Rain nefesini tekrar içine çekti ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Tanıdık ve sevilen yeni bir koku, sıcak bir okşayış gibi duyuları arasında dans etti. Dönerek elini uzattı.

Her zaman olduğu gibi -ve Rain'in her zaman olacağını bildiği gibi- onu görünce kalbi yerinden fırladı. Beyaz, gümüş ve çarpıcı alevler içinde bir görüntüydü.

Elvian danteliyle işlenmiş ve bir örümceğin ince ağına takılmış sabah çiyları gibi minik elmaslarla süslenmiş beyaz ipek elbisesi, onun yanına geçerken mermer teras taşlarının üzerinde fısıldadı. Rajahl vel'En Daris'in kristali bileğinde parıldarken, Rain'in kristali boynundaki platin zincirden sarkıyordu. Saçları bir tairan ateşi bulutu gibi omuzlarına ve beline dökölüyordu.

Parmakları Rain'in bileğinin arkasına kaydđ ama Rain elini çevirerek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve Celierialıların -ve şimdi kendisinin de- tercih ettiği şekilde elini tuttu.

Başparmağı küçük bir okşayışla Ellysetta'nınkine değdi ve Ellysetta'nın parlak Fey gözlerine gülümsedi. "*Beylah vo, shei'tani.*"

Başını bir yana eğdi. "Ne için?"

"Her şey için." Gerçeğın Gözü onu Ellysetta'ya halklarının kurtuluşunu bulması için göndermişti. Ama onda kendi ruhunun kurtuluşunu da bulmuştu.

O, yaşam için duyduğu şiddetli arzuyu yenileyene kadar ölümü arzulamıştı. Sayısız Fey geleneğini ve tabusunu yıkmış ve sessiz ama amansız bir cesaretle kendi eşsiz yolunu çizirken, onu dünya hakkında inandığı her şeyi yeniden düşünmeye zorlamıştı. Tüm *dahl'reisen'lerin* kurtuluşun ötesinde olduğunu düşünmüştü ama Gaalen'in ruhunu geri getirmiş, Gölğelerin Kardeşliği'nin kana bulanmış sadakatini kazanmış ve onların güçlü büyü ve doğurganlık armağanını Fey'lere geri getirmişti. Azrahn'ın kötü olduğunu düşünmüştü, ancak Bilgi Aynası sırlarını açığa vurmadan önce bile, yasak büyüün iyilik için de güçlü bir güç olabileceğini kanıtlamıştı.

Çocukluğundan beri onun için hiç olmadığı kadar güzel ve harikulade bir dünya yaratmıştı. Fey'in bir zamanlar bu dünya için olduğu gibi yeniden büyük, parlayan bir Işık olacağına inanmasını sağlamıştı. Karanlığa karşı sonsuza dek dimdik duracak bir umut, özgürlük ve güç feneri.

Onun düşüncelerine gülümsedi ve başını salladı. "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Bunların çoğunu ben yapmadım."

"Ve işte orada yanılıyorsun. Sen olmasaydın, *shei'tani*, bunların hiçbiri mümkün olmazdı." Elini sallayarak tamamen restore edilmiş Parşömen Salonu'yla Dharsa'nın yeniden inşa edilmiş güzelliğini ve Dharsa'nın merkez dağının eteklerinde toplanan kalabalığı gösterdi. Feyler, Elfler, Celieralı dostlar ve ileri gelenler, hepsi şehrin kalbinde yan yana duruyor, Rain ve Ellysetta'nın evlilik kutlamasına ve Solan Topraklar'ın yeni kraliçesinin taç giyme törenine katıldıkları için görkemli kıyafetler giyiyorlardı.

Marissya, Dax'la birlikte terasta onlara katılırken, "Haklı," dedi. Fey'in diğer düzinelerce eşi gibi, ikisi de çocuklarının doğumuna kadar giyecekleri yemyeşil ve beyaz tonlarda giyinmişlerdi. Etraflarındaki havayı, Dharsa'daki her çardak ve bahçede bolca açan Amarynth'in baş döndürücü kokusu sarmıştı. "Dünyamızı değiştirdin."

"Asla öyle bir niyetim yoktu."

Marissya gülümsedi. "Tanrılar nasıl isterse öyle örerler, Feyreisa."

Rüzgâr, Ellysetta'nın yanağına doğru bir bukle savurdu. Yağmur uzanarak onu yüzünden uzaklaştırdı. "Ailen nerede?"

"Tacik ve babamla birlikte, törenler başlayana kadar Lillis ve Lorelle'i beladan uzak tutuyoruz. Babam onları çocukluğumla ilgili hikâyelerle eğlendiriyor." Güldü ama gözlerinde bir damla yaş parıldadı. Fey ailesinden kurtulduğu için duyduğu büyük sevince rağmen, üvey annesini hâlâ çok özlediğini biliyordu. Bugünkü bağlanma töreni Ellysetta ve Rain'in hayatlarını birleştirmelerini kutladıkları ikinci tören olacaktı. Annesinin yokluğu ve Eld'in kötülüğüne kurban giden diğer sevgili dostlarının yokluğu, Şarkısının artık neşeli olan dizelerine kasvetli bir Ahenk katıyordu.

Mutluluk onun olmuştu ama Fey'in tüm büyük armağanlarında olduğu gibi, bu mutluluğun da ağır bir bedeli vardı.

"Bence Lauriana Shan ve Elfeya'dan hoşlanırdı," dedi Rain.

Ellysetta gözyaşlarını silerken başını salladı. "*Aiyah*. Seveceğini biliyorum. Ve biliyorum ki onlar da onu severdi."

"Nasıl yapamayız?" Sıcak, canlı bir ses cevap verdi. "O bizim yerimize kızımızı güvende tutan, ona rehberlik eden ve onu seven kadın."

Rain ve Ellysetta'nın her ikisi de açık kemerli geçide dönerek

Shan, Elfeya, Sol Baristani ve ikizler onlara katılmak için dışarı çıktıklarında balo salonuna girdiler.

Elfeya v'En Celay gülümseyerek kızını ve kızının eşini kucaklamak için yaklaştı. Ellysetta'nın öz annesi, gerçek eşinin *sorreisu'kiyr'i* boğazında altın bir torka yerleştirilmiş, göz alıcı kırmızı ve altın rengi bir elbise içinde, her santimiyle güçlü bir *shei'dalin* gibi görünüyordu. Işığı neredeyse Ellysetta'nınki kadar parlaktı ve tenini aydınlatarak bir yıldız gibi parlamasını sağlıyordu. Kızına pek çok yönden benziyordu -ateş saçları, yumuşaklığı, engin şefkatinin ve empatik yeteneklerinin altında yatan çelik gibi iradesi. Binlerce yıllık işkenceden sağ çıkmasını sağlayan da bu çelikti. Bu çelik, onu yanında duran efsanevi savaşçının yılmaz yoldaşı yapmıştı.

Rain, bir zamanlar Lord Ölüm olarak bilinen savaşçı Shannisorran v'En Celay'in ön kolunu kavramak için elini uzattı. Shan'ın bileklerindeki kalın altın kelepçeleri kaplayan *sel'dor* bantlarının asit yakıcılığı karşısında hafifçe irkildi. Shan Yüce Büyücü'den kurtulmuş olabilirdi ama adamın korkunç armağanlarından kurtulamamıştı. Vadim Maur'un Shan'inkine tairan ruhu hâlâ onunla birlikteydi ve Boura Fell'deki esareti sırasında olduğu kadar vahşi ve vahşiydi.

Elfeya ya da Ellysetta'nın Büyücü'nün yaptıklarını geri almaya çalışarak kendilerini riske atmalarına izin veremezdi ve canavara özgürlüğünü vererek Fey'i riske atamazdı, bu yüzden kendi isteğiyle kendini *sel'dor'a* bağlamıştı. Eşinin itirazlarına şöyle cevap vermişti: "Acı hayattır *Kem'san*. Bunu uzun zaman önce kabul ettim. Birlikteyiz ve özgürüz. Bu benim için yeterli bir mutluluk."

Fey Lordu'nun yüzü taştan oyulmuştu ama granit çenesi yumuşadı ve dikkatini korumak için onlarca yıl işkence çektiği kızına çevirdiğinde yeşil gözlerinin sert parıltısı ısındı. "Günün kutlu *olsun, Ajiana*. Sana ve eşine *Miora felah*. Gölge daima Yol'unuzun gerisinde kalsın ve günleriniz neşeye dolsun."

Ellysetta onu kucakladı. "*Beylah vo...Gepa.*"

Kollarıyla onu sıkıca kavradı. "Bizi gururlandırdın, *Kem'nessa.*" Başını onun kulağına eğdi ve boğuk bir fısıltıyla ekledi: "Her anına değdin."

Savaştığı gözyaşları kirpiklerinin arasından fişkırdı. Babası onu serbest bıraktığında tekrar yalvardı, "Değişmeyecek misin?"

ve burada, Dharsa'da bizimle kalır mısınız?"

Shan gülümsedi ve başını salladı. "*Nei*, çocuğum. Tehlas bizim evimiz. Ait olduğumuz yer."

Rain, Shan ve Elfeya'dan yönetim konseyinde Tenn ve Venarra'nın yerini almalarını istemişti ama onlar reddetmişti. Yüzyıllar süren hapis hayatlarından sonra Dharsa'nın karmaşası onları huzursuz etmiş ve Shan'ın ruhuna bağlı olan tairen'i de rahatsız etmişti. İkisi de artık terk edilmiş olan memleketlerinin yalnızlığının onlara çok daha iyi geleceğine ve ihtiyaç duydukları zamanı onlara sağlayacağına inanıyordu. Baskı ya da kısıtlama olmadan, huzur içinde birlikte yaşama zamanı. Tairen Körfezi'nin gümüşü kumsallarında yürümek, yüzlerini güneşe dönmek ya da geceleri eski evlerinin çatısına uzanıp yıldızların altında sevişmek için zaman. İyileşme ve bir kez daha özgür olmanın ne demek olduğunu öğrenme zamanı.

"Ama elbette bizi ziyaret edeceksiniz," dedi Elfeya. "Sen ve eşin... ve tabii ki babanız ve kız kardeşleriniz." İkizlere sevgiyle baktı, ikisinin de tertemiz beyaz önlüklerinde şimdiden kir lekeleri vardı. İki kız kahkahaları ve yaramazlıklarıyla Shan ve Elfeya'yı büyülemişti ve Dharsa'ya döndüklerinden beri zamanlarının çoğunu ikizlerle birlikte geçirmişler, onlara göz kulak olmuşlar ve kendi çocuklarını izleme ve şımartma fırsatı bulamadıkları için onları şımartmışlardı. Elfeya ellerini kaldırarak hızlıca bir örgü ördü. Lekeler kayboldu ve ikizlerin vizon kahverengisi buklelerinin arasına yerleştirilmiş hafifçe eğri büğrü Amarynth buketleri düzgünce düzeldi. Kieran ve Kiel terastaki gruba katılırken, "Ve belki bir gün eşleri de olur, hmm?" diye ekledi.

Rain'in kaşları birbirine çatıldı. Elfeya konuşurken Kieran ve Kiel'e bakıyordu ve gözlerinde çok Elfçe bir ifade vardı.

O daha yorum yapamadan Bel kemerli kapı aralığında belirdi ve ona işaret etti. Rain başıyla onayladı. "*Kabei*. Son misafirlerimiz de geldi. Yanlarında sizin ve kızlarınızın tanışmak isteyeceğini düşündüğüm biri var, Üstat Baristani."

Gaelen ve Rijonn, *Dahl'reisen* köyünden iki düzine kadın ve çocuk ile Farel'in beyaz saçlı, gümüş gözlü ocak cadısını içeri alırken dikkatlerini kemerli kapıya çevirdiler.

"Sheyl." Ellysetta mutlu bir gülümsemeyle, hayatlarının kurtulmasına yardım eden kadını selamladı ve onu sıcak bir kucaklamayla sardı. "*Meiveli ti'Dharsa*. Dharsa'ya hoş geldiniz. Solan Topraklar'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ." Sheyl, Rain'e başıyla selam verdi. "İkinize de teşekkür ederim."

Bize barınak ve yeni bir ev sunma nezaketi ve cömertliği. Farel selamlarını gönderiyor ve ikinize de mutluluklar diliyor."

Bazı Feylerin süregelen endişelerine rağmen Rain, Verlaine Ormanı'ndan gelen mültecilere Solan Topraklar'da güvenli bir liman sağlamıştı - Ellysetta'ya *lute'asheiva* bağı kuran her *dahl'reisen* de buna dahildi. Fey sayısı ne kadar az olursa olsun, *dahl'reisen lu'tan*'ın terk edilmiş Fey şehirlerinden birinde, acılarını Fey'in savunmasız empatik kadınlarına çektirmeden yaşaması için fazlasıyla yer vardı.

Farel ve adamlarının çoğu bunu reddetmişti. Dönüşlerini engelleyen Sisler olmasa bile, hala *dahl'reisen* yaralarını taşıırken Solan Topraklar'a adım atmayacaklardı. Bunun yerine Orest ve Dunelan'a yerleşmeyi, her zaman oldukları gibi Solan Toprakların koruyucuları olarak hizmet etmeyi seçtiler. Seçtiği eşini terk etmeyen Sheyl ve arkadaşlarının, babalarının ve kardeşlerinin yanında savaşmayı tercih eden *dahl'reisen olmayan* birkaç adam gibi köylülerin çoğu da bunu reddetmişti. Geri kalanlar ormanlık Elverial şehrini evleri haline getirmişlerdi, ancak Lissilin'e yeniden yerleşmekten bahsediliyordu. Tealah'ın Hafıza Aynası'nda saklanan tüm kayıp bilgileri kurtarmak için yorulmak bilmeden gösterdiği çabalar sayesinde Rain ve Ellysetta artık oradaki ölü Kaynak'a büyüü nasıl geri getireceklerini biliyorlardı. Çölde hayat yeniden çiçek açacaktı.

"*Sha vel'mei*, Sheyl," dedi Ellysetta. "Yine de iyiliği için Farel'in Rain'in davetini kabul etmiş olmasını dilerdim. Onun ruhunu memnuniyetle geri getirirdim, Sheyl."

"İkimiz de sana teşekkür ederiz ama sana vereceği acıyı asla kabul edemez. Bazı Feyler hâlâ ne düşünürse düşünsün, o sizin onun adına acı çekmenize izin vermeyecek kadar onurlu bir Fey." Sheyl zorla gülümsedi. "Bu kadar üzücü konuşma yeter. Bugün neşe dolu bir gün. Babanız ve kız kardeşlerinizle tanışmak isteyen biri var." Eliyle işaret etti ve kemerin gölgesinde duran kadın terasa çıktı.

Lillis'gözleri kısa bir süre için büyüdü ama sonra genç yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Senin adın Bess." Terasa doğru yürüdü ve hiç tanımadığı teyzesine sanki eski dostlarmış gibi sarıldı. "Merhaba, ben Lillis. Annem seni çok severdi, ben de öyle. Geldiğin için çok mutluyum."

Ellysetta başını eğerek genç kız kardeşine hayretle baktı. "Bunu nereden biliyorsun, Lillis?"

Ama Lillis'in tek söylediği "Annem söyledi" oldu. Diğer Baristanlılar Lauriana'nın uzun süredir kayıp olan kız kardeşini karşılamak için öne çıktıklarında şaşkınlık yerini sıcak bir karşılamaya bıraktı.

Birkaç saat sonra, uzaklardan gelen bir kükreme havayı gümbürdetti ve toplanan Fey kalabalığından muzaffer, hoşgeldin tezahüratı yükseldi. Doğu gökyüzünün derinleşen alacakaranlığında silueti beliren Fey'Bahren sürüsü gökyüzünde Dharsa'ya doğru süzölüyordu. Uçmayı yeni öğrenen ve şu anda gökyüzünde başıboş kedi yavruları gibi zıplayan yavrular da dahil olmak üzere tüm gurur gelmişti.

Sonunda herkes buradaydı. Nihayet Dharsa, Ellysetta'nın taç giyme törenini ve bin yıldan uzun bir süredir düzenlenen ilk *shei'tanitsa* bağlanma törenini kutlayabilecekti.

Tairen'in altın salonunda tairenler, dostlar, aile ve hemşeriler toplanmıştı. Ellysetta salonun ortasından aşağıya, Rain, Loris v'En Mahr ve iki pırıl pırıl tairen tahtının beklediği kürsüye doğru yavaş yürüyüşüne başlarken, büyük salonun etrafına yerleştirilmiş ruh ustaları dokumaya başladı. Ruh ustaları her anın ayrıntılı görüntülerini Dharsa'nın üzerindeki gökyüzünün çeşitli noktalarına gönderdi, böylece toplanan tüm kalabalık töreni izleyebildi Steli, mavi gözleri gururla dönerek Ellysetta'nın olacak tahtın arkasında durdu. Sybharukai, Yağmur'un tahtının arkasında durarak tairenlere destek verdi. Dört tairen yavrusu sürünün geri kalanıyla birlikte bir kenarda oturmuş, gözlerini dört açmış, her şeyi dikkatle izliyorlardı. Uzun kuyrukları önlerinde kıvrılmıştı ve etraflarına bakarken uçları ilgiyle oynaşıyordu. Arada sırada Sybharukai'ye kaçamak bir bakış atmaları, doğrulmalarını ve kıpırdanmayı bırakmalarını sağladı.

Ellysetta beyaz, elmas kaplı elbisesinin üzerine, *lu 'tan'ının* kanla yıpranmış kılıçlarından dokunmuş uzun gümüş bir pelerin giymişti. Pelerin arkasında tam bir tairen uzunluğunda uzanıyordu ve pırıl pırıl uzunluğu, hizmetinde ölen savaşçıların binlerce Ruh Görevi kristaliyle dikilmişti. Shei'Kess'in yanından geçerken, büyük kâhin sanki onu kabul edip karşılıyormuş gibi yumuşak bir ısıltıyla parlamaya başladı.

Dorian XI, göz kamaştırıcı Celierian mavisini giysileriyle yanından geçerken başını salladı. Yanında Illona Brighthand vardı ve Galad Hawksheart da davet edilmiş olmasına rağmen, onun yerine Derin Orman elflerini temsil etmesi için Fanor Farsight'ı göndermişti. Kraliçe Annoura

çocuğunun doğumunu beklemek için inzivaya çekilmişti ve gelmemişti. Ama Gaspere Fellows, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla ıslanmış, gururla kralının yanında duruyordu. Ellysetta'nın uzaktan kuzeni Lord Teleos, Shan ve Elfeya'nın yanında duruyordu.

Tenn ve Venarra da gelmişti. Artık Massan'a hizmet etmedikleri için Ellysetta, Rain ve şimdi de Bilgi Aynası'nın getirdiği pek çok değişikliği benimsemekte isteksiz kaldılar ama Ellysetta geçmişi geride bırakmaya kararlıydı. Tıpkı onun gibi onlar da Ellysetta'nın gücünden korkuyorlardı. Ve Illona Brighthand'in de belirttiği gibi, Tenn'in savaşa katılmayı inatla reddetmesi olmasaydı, Dharsa'da Elden istilasını püskürtmeye yetecek kadar savaşçı olmazdı. Tanrılar istedikleri gibi davranmış ve Ellysetta da en iyisini yapmayı seçmişti.

Ailesine, beşlisine, Kieran ve Kiel'e, burada toplananların diğer tanıdık, artık tanıdık olmayan yüzlerine gülümsedi. Ve yeminini edip Ellysetta Feyreisa, Kraliçe ve Solan Toprakların Savunucusu olmanın sorumluluklarını kabul ederken, annesinin ve hayatını kaybeden pek çok sevgili arkadaşının da onu izlediğini ve onaylayarak gülümsediğini hayal etti.

Loris'in *shei'tani'si* Nalia, Ellysetta'nın tacını taşıdı ve Rain onu başına yerleştirdi. Altı köşeli platin tacın tepesinde Lissalukai'nin *kiyrinden* altı şeffaf kristal vardı. Taç başına dokunduğunda kristaller parlamaya başladı ve başını parlak bir ışık aurasıyla çevreledi.

Son olarak, topluluğun önünde, Fey'in gerçek dostları ve Tairen Ruhları olan Rain ve Ellysetta ölümsüz yaşamlarının tamamını birbirlerine adadılar. Massan'ın yeni lideri Loris v'En Mahr büyük bir asaletle, kendisine büyük ve süslü bir şekilde işlenmiş altın bir parşömen teslim eden Parşömen Salonu'nun Bekçisi Tealah'ı çağırdı.

"Tanrıların lütfu ve Işığı sayesinde, Rajahl ve Kiaria vel'En Daris'in oğlu Rainier vel'En Daris ile Shannisorran ve Elfeya v'En Celay'in kızı, Sol ve Celieria'lı Lauriana Baristani'nin evlatlık kızı Ellysetta Baristani vol Celay, ruhlarını *shei'tanitsa'da* birleştirdiler. Bundan böyle ve sonsuza dek Rainier ve Ellysetta v'En Daris, Fey'in gerçek dostları, Solan Toprakların Feyreisen ve Feyreisa'sı olarak bilinecekler. Bu yüzden Yaşam Parşömenine yazılsın. Işığınız daima parlasın ve neşe sürekli yoldaşınız olsun." Parşömenin altında büyü parladı ve Loris'in az önce söylediği sözler

parıldayan altın harflerle yazılmıştı.

Yağmur ve Ellysetta kalabalığa döndüklerinde tezahüratlar büyük ve neşeli bir kükreme halinde yükseldi. "*Mioralas! Rainier v'En Daris! Ellysetta v'En Daris! Feyreisa! Feyreisen! Miora felah ti'vos!*" Hava ustaları döndü ve Fey sesleri neşeli şarkılarla yükselirken Salon'a ve şehrin dört bir yanına mis kokulu yapraklar yağdı. Dışarıda, tairen havaya sıçradı ve şehrin etrafında dönerek kükredi ve gökyüzünü kutlama alevleriyle doldurdu.

Şehirdeki kutlamalar gece boyunca devam etti; Feyler, Elfler ve Celierialılar bin yıldır yapmadıkları gibi dans edip şarkılar söyleyerek birlikte ziyafet çektiler. Elflerin Erimea adını verdikleri yıldız gece gökyüzünde yükselirken, tairenler Dharsa'nın merkez dağını taçlandıran restore edilmiş sarayın altın çatılarında toplandılar.

"*Vakit geldi Ellysetta,*" diye Steli.

Rain döndü ve elini gerçek arkadaşına uzattı. "Hazır mısın? *shei'tani?*"

Ellysetta onun elini tuttu. "*Aiyah.*" Zihninde zengin, canlı bir müzik çaldı: Tairen'in gurur şarkısı. Onun içinde de cevap niteliğinde bir şarkı yükseldi ve ruhunu yükselen bir neşeyle doldurdu. Yağmur'la birlikte tepeden yukarı, Tairen Salonu'nun dışındaki avluya koşarken adımları hızlandı. Yavrular altın saçaklara tünemiş, yetişkinler ise avlunun çimenlik alanına konmuş ve gevşek bir daire oluşturmuşlardı.

"Bu büyük bir onur, biliyorsun," diye fısıldadı Rain içeri girdiklerinde. "Sybharukai, Su'Reisu'ya gelmeniz yerine gururu buraya getirerek sizi kendi başınıza bir kraliçe ve *makai* olarak kabul ediyor."

Steli oflayıp pufladı ve başıyla Ellysetta'yı dürttü. "*Hepiniz sürprizlerle dolusunuz, yavrucuğum.*"

Ellysetta hınzırca güldü ve büyük kedinin ipeksi beyaz çenesini okşadı. "Kendime de, Steli." Uzuvarına bir karıncalanma yayıldı.

Sybharukai'nin boğazında bir hırıltı gümbürdedi ve kuyruğu Steli'nin kalçalarına .

"*Sybharukai-makai şarkı söyleme zamanı diyor, konuşma değil. Git, kedicik. Kanatlarını bul ki birlikte uçup avlanabilelim.*" Steli tüylü beyaz burnunu Ellysetta'nın sırtına bastırdı ve onu tairen halkasının ortasına doğru itti.

"*Şarkını duyuyoruz, Ellysetta-Azreisa.*" Sybharukai ağzını açtı

ve Ellysetta'nın ayaklarının dibine üç tane çok büyük kristal bıraktı. Biri, sanki bir yıldızın ışığı taşa hapsedilmiş gibi parlak, gümüşü beyaz bir ışıltıyla parlayan berrak, renksiz bir kristaldi. İkincisi, gökkuşağı ışıklarından oluşan bir kaleydoskopla parıldayan derin, koyu bir kırmızıydı. Üçüncüsü ise, açıkça Tairen'in Gözü olmasına rağmen, normal kristallerin iç ışıltısıyla parlamıyordu. Karanlık ve cansızdı, Tairen'in Gözü'nden çok *Selkahr*'a benziyordu.

"Sybharukai?" Yağmur kaşlarını çatı. "Bunun anlamı ne? Onun Ruh Görevi kristali nerede?"

"Bunlar onun kristalleri, Rainier-Eras. Tek bir şarkı değil, birçok şarkı söyler. Tüm prenslerin şarkılarını söyler ama en güçlüleri Cahlah'ın yumurtada çalınan yavrularından Reikaia'nın, ilk Tairen Ruhu'nun annesi Fellana'nın ve tüm prenslerin makai'si ve bu dünyaya büyü söyleyen ilk tairen olan Tanrıların Işığı Lissallukai'nin şarkılarıdır. Onda kokladığımız Eski Büyü buydu." Sybharukai'nin büyük, yavrusuz gözleri Ellysetta'ya sabitlendi. *"Al onları yavrum. Onları senin yap. Hepimize katıldığın gibi onlara da katıl."*

Ellysetta uzandı ve koyu renkli kristali aldı. Kristal bir avucunu tamamen doldurdu ve ona dokunduğunda ani bir sıcaklıkla ısındı. Bilincinde görüntüler parladı, sık sık gördüğü ateş ve kan rüyalarından tanıdık görüntüler, ama bu sefer korkmuyordu. Bu sefer anlamıştı. Bunların hepsi kötü büyücülerin gönderdiği rüyalar değildi. Çoğu, ruhları kendisinininkine bağlı olan tairenlerin çılgınlıkları, Karanlığa karşı kendi savaşlarının anıları ve kendi keder, öfke ve kayıp anılarıydı.

Diğer empati yeteneği yüksek Fey kadınlarının aksine, başkalarının kötülüklerine karşı kendini savunmak için çaresiz değildi. O bir Tairen Ruhuydu, bir kraliçeydi, sürünün genç bir *makai*'siydi. Fey ebeveynlerden doğmuş ve Eld'in Baş Büyücüsü tarafından çalıntı bir Tairen ruhu kendi ruhuna aşılanmış olsa da, parçalarının toplamından çok daha fazlasıydı ve Vadim Maur'un amaçladığından çok daha fazlasıydı.

Ellysetta diğer iki kristali aldı: Lissallukai'nin yıldızlı kristali ve Fellana'nın koyu kırmızı kristali. Her biri onun dokunuşuyla parıldamaya ve dönmeye başladı; uzun zaman önce ölmüş olan tairenlerin özleri, onda yeniden yaşamak için doğmuş olan kendi parçalarını tanıyordu.

Tıpkı onlar gibi, o da Işık ve Gölge'nin bir yaratığıydı.

Hayat vermek ya da öldürmek, yaratmak ya da yok etmek. Oen büyük büyü'nün yaşayan vücut bulmuş haliydi: Azrahn, ruh büyü'sü, yıkıcı bütünlüğü içinde: en güçlü Fey kadınları tarafından kullanılan altın *shei'dalin* aşkı ve Büyücüler tarafından kullanılan ve onu kullanmaya cesaret eden Fey savaşçıları tarafından döndürülen yıkım ve kontrolün gölgeli gücü. Yaratan ve Yaratmayan. Şifacı ve Yok Edici.

O, tanrıların iradesinin ete kemiğe bürünmüş haliydi; atalarının teslim ettiği güçlü büyü'yü dünyalarına geri getirerek Feylere denge ve güç kazandırmak için gönderilmiş canlı bir Tairen'in Gözü kristaliydi: Azrahn, iki ucu keskin kılıç. Diğer tüm sihirlerin kendisinden doğduğu, tanrıların Feylere verdiği hem en büyük hediye hem de en büyük lanet olan sihir. Azrahn'da ilahi olanın gücü ve tanrıların Fey'in değerliliğine dair ebedi sınavı yatıyordu... çünkü yalnızca Işığa adanmış bir ruh Azrahn'ın en karanlık ve en güçlü sırlarının cazibesine karşı koyabilirdi.

Ellysetta üç Ruh Görevi kristalini avuçlarının içine aldı ve gözlerini kapattı. Güç karnında toplandı. Ne yapacağını biliyordu - geçmişte yaptığı en büyük dokumaların çoğunda olduğu gibi içgüdüsel olarak değil, Bilgi Aynası'nda depolanan geniş bilgi deposu ve ona geri verdiği gurur hafızası sayesinde.

Gözlerini kapadı ve güce odaklandı. *"Shei'tan, bana yardım edecek misin?"*

"Asla sormana gerek yok." Anında, adamın gücü kadınıninkine katıldı.

Daha fazlası için uzandı ve kendisiyle bağlantıyı paylaşan her ruhtan özgürce geldi. Bel, Gaelen, *lu'tan'ı*, Dax ve Marissya, Kieran, Kiel, ikizler, Bessinita Teyze, tairen, Fey ebeveynleri Shan ve Elfeya'ya ait olan şaşırtıcı güç kuyusu ve son olarak, Işığı kendisinininkiyle bir bağ paylaşan yaşayan veya ölü her ruhun gücü. Onların gücü ona aktı ve o da hiç tereddüt etmeden ya da korkmadan bu gücü kendi içine çekti, teni bir yıldız gibi parlamaya başlayana kadar onların Işığının büyü'sünü içinde yoğunlaştırdı. Daha fazla tutamayana kadar onların gücünü topladı ve elektrik yanığı teninde ateş gibi dans etti.

Sonra dönmeye başladı. Ne toprak, ne su, ne hava, ne de ateş. Ruh da değil.

Azrahn'ı -saf, sınırsız, güçlü Azrahn'ı- karmaşık bir deseninde Aydınlık ve Karanlık olarak ördü. Bir dokuma Yapma ve

Yıkım ve İyileştirme.

Bir büyü ve yaratım örgüsü.

Büyü ellerinin etrafında toplanıp dönerken, "Ben Lissallukai, Tanrıların Işığı, karşısında hiçbir Karanlığın dayanamayacağı. Ben Fellana, hayat getiren, tüm *freyreisenlerin* anası. Ben Reikaia'yım, ölümü başka bir ruha hayat veren tairen. Ben Ellysetta- Azreisa, Fey'in Tairen Ruhu yaşayanların ve ölülerin Şarkısını söylüyorum. Ruhların Şarkısını söylüyorum."

Ellysetta'nın gözleri büyü gücünün yoğunluğuyla parlayarak açıldı. Elllerinde üç kristal -Tairen ateşinden başka hiçbir gücün yok edemeyeceği taşlar- çözüldü, sonra tek bir katı mücevher olarak yeniden şekillendi, Amarynth çiçek kümelerine benzeyen yıldızlı beyaz damlalarla dolu koyu yakut Tairen'in Gözü'nden parlayan bir kabaşon.

Işık kristalin kalbinde toplandı, loş bir parıltı değil, göz kamaştırıcı bir ışıltı. Birkaç dakika içinde kristal güneş gibi parladı ve her yöne doğru yayılan ışık işaretleri gönderdi.

Ellysetta'nın ruhunun şarkısı daha yüksek, ısrarcı, neredeyse çılgınca bir hal aldı. Yüzünde rüzgârı hissedebiliyordu, sanki gökyüzünün yükseklerinde süzülüyormuş gibi sert ve buz gibiydi. Aciliyet ve özlem onu sınımsız sarmış, kaslarını beklentiyle titretmişti.

Sybharukai ışıltılı gözlerini onun üzerine dikti. *"Ve şimdi, Ellysetta-Azreisa, tairen'inin sonunda kanatlarını bulmasına izin verecek misin?"*

"Aiyah," diye onayladı Ellysetta. Parmakları yeni dövülmüş Ruh Görevi kristalinin etrafına dolandı. Kristali göğsüne bastırdı, sanki Lissallukai'yi, Fellana'yı ve ruhu çalınıp kendi ruhuna bağlanmış olan bebek tairen'i kucaklayabilecekmiş gibi ona doğru tuttu. *"Aiyah,"* dedi tekrar. Çenesini kaldırdı ve Sybharukai'nin dönen bakışlarını tuttu. "Onu özgür bırakmama yardım et. Onu nasıl uçuracağımı göster bana."

"Rainier-Eras," diye emretti Sybharukai, *"eşine İlk Değişiminde şarkı söylemek için bize katıl."*

Yağmur'un bedeni diğer formunu alırken Ellysetta'nın üzerinden bir büyü dalgası geçti. Siyah tairen, etrafını saran büyük kedilerden oluşan çemberi tamamlarken kalbi göğsünde bir davul gibi çarpıyordu. Tairenler kalçalarının üzerine oturdular ve büyük bir hışırtıyla kanatlarını açarak dünyayı görmelerini engellediler. Yavru kediler bile büyüklerine katılarak çok daha küçük olan kanatlarını alabildiğine gerdiler.

Alçak, gürleyen bir mırıltı başladı. Önce hafifçe, sonra şarkının ilk, berrak, kristal notaları Ellysetta'nın zihninde çınladıkça daha yüksek sesle.

Kırmızı, mavi, beyaz, yeşil, lavanta ve siyah renklerde parıldayan notalar karmaşık örgüler halinde etrafını sarıyordu. Ateş, Su, Hava, Toprak, Ruh ve Azrahn, hepsi için çok gerekli olan o çok kötü şöhretli büyü. Azrahn, ruh büyü, Gölge ve Işık, Yaratıcı ve Yaratmayan. Şarkı ona modeli gösterdi ve Değişim'in büyü, büyü, büyü için onu teşvik etti.

Notalar duyularını doyuruyor, onu görkemli akışlarla sınıksız sarıyor, etini istila ediyor ve vücudunu ateşe veriyordu. Zevk o kadar yoğun ki dayanılması zordu ve bedenini sararak onu kendine getirdi. Başını arkaya attı ve haykırdı; neşe ve şaşkınlık dolu bir haykırış, insan ya da Fey, hiçbir insanoğlunun kendi sesi olarak adlandıramayacağı bir sese dönüştü.

Ellysetta bir kükreme ile tairin formunu buldu.

Etin olduğu yerde kürk filizlendi. Uzuvarları uzadı ve parmakları ölümcül pençelere dönüştü. Dişleri ağzında uzadı. Kanatları açıldı, alt tarafları günün solan ışığında altın renginde parlıyordu.

Ellysetta yeni, yabancı bedeninde deneysel bir adım attı. Ayaklarının altındaki toprağı hissetti, pençeleri toprağı ve kayaya battı. Ve sonra, yapabildiği için, arka ayakları üzerinde yükseldi ve gökyüzüne ateş üfledi, sıcak telaşına ve yakıcı tadına güldü.

"Shei'tani."

Büyük başı, eşinin parlayan yavrusuz tairin bakışlarıyla buluşmak için döndü. Kendisini onun zihninde gördü, zarif ve güçlü, tarçın ve alev renginde kürkü, Tairin'in Gözü kristalinin parlak gökkuşağı ışıltısıyla dönen gözleri şimdi bile canlı, kristal yeşile sakinleşiyordu. Ellysetta derin bir nefes aldı ve duyularının keskinliğine hayret etti. Koku, tat, görüntü, ses: Hepsi şimdi daha net, daha keskindi ve gözle görülür parlak büyü akışları her şeyi kaplıyor, dünyaya sabit, değişken bir ışıltı veriyordu.

Tairin şarkısı -onun şarkısı- damarlarında dolaşıyor, her hücresinde yankılanıyordu. Bir zamanlar olduğu gibi ayrı şarkılar değil, tek bir şarkı: tairin'in parlak, şiddetli ateşi sonsuza dek ve ayrılmaz bir şekilde kadınsı Fey gücünün derin, serin kuyusuna bağlandı. Ve sonsuza dek sürecektir bağlarla bağlanmış şarkısının bütünlüğü sayesinde, Ellysetta'nın ruhunun her parçası görkemle, onurla, şiddetli

gücü ve Rainier-Eras'ın sınırsız, sonsuz sevgisi, Tairen Ruh, Fey Kralı.

"Benimle gökyüzünde dans eder misin sevgilim?" diye sordu.

"Evet! Evet! Hadi uçalım!" diye bağırdı tairen yarısı ani bir hevesle.

Rain zihnine görüntüler akıtarak yeni tairen bedenini tairen uçuşunun asırlık inceliklerine yönlendirdi. Kendini hiç tereddüt etmeden ona teslim etti ve bedeni bilinçli bir düşünce olmadan onun talimatlarını işledi ve uyguladı.

Çömeldi, arka ayaklarındaki büyük kaslar gerildi, büyü toplandı, sonra fırladı. Kanatlarını tamamen açarak dışarı fırladı ve hava kanatlarını doldurmak için yukarı doğru süzülerek zarları gerginleştirdi. Kanatlarını pompaladı, yükseklik ve hız kazandı, tairen bedenini daha yükseğe ve daha hızlı itti, ta ki hava sertleşip soğuyana ve yer onun çok, çok altında kalana kadar.

"Yağmur!"

"Buradayım, sevgilim."

Ve . Her zaman da olacaktı.

Birlikte, Rain ve Ellysetta, gerçek dostlar ve Solan Toprakların Tairen Ruhları, güçlü kanatlarını açarak gökyüzünde yarıştılar.

Teşekkür

Bu kitabın yayınlanmasıyla on yılı aşkın bir süredir peşinde koştuğum hayalim sona erdi. Rain ve Ellie ile ilk kez 1999 yılında IVR programcısı ve B2B pazarlama uzmanı olarak sözleşmeli işler arasında tanıştım. Onların hikayesi beni tüketti. Onlara, arkadaşlarına ve dünyalarına aşık oldum. Sizin de aşık olmanıza çok sevindim.

Harika aileme - kocam Kevin; kızlarım Ileah ve Rhiannon; ve oğlum Aidan'a - beni destekledikleri ve uzun saatler boyunca yazdıkları için teşekkür ederim. Annem Lynda Richter'a ve kız kardeşim Dr. Lisa Richter'a yorulmak bilmeden saatlerce yarım yamalak taslakları okuyup onları daha iyi hale getirmeme yardımcı oldukları için ve yıllar boyunca Rain ve Ellie'nin hikayesinin olabilecek en iyi hale gelmesinde payı olan tüm CP'lere, özellikle de denizyıldızı dostlarıma özel teşekkürler: Christine Feehan, Kathie Firzlaff, Diana Peterfreund, Betina Krah, Sheila English, Carla Hughes ve Sharon Stone. Babam, eşsiz Ray Richter'e bunca yıldır web gurum olduğu için teşekkür ederim. Menajerim Michelle Grajkowski ve eski editörüm Alicia Condon'a çok özel bir teşekkür, çünkü dört yıl önce ikiniz de yayınlanmamış bir yazara ve yayıncılıkta kimsenin dokunmayacağı canavar bir taslağa şans verdiniz. Son olarak, yeni editörüm Tessa Woodward'a ve yeni yayıncım Avon Books'a teşekkür ederim. Uzun ve verimli bir ilişki olacağını umduğum bu ilişkiyi dört gözle bekliyorum.

Yazan: C. L. Wilson

KRİSTAL ALEV TACI ŞARKI VE
RUHLARIN KRALİÇESİ KILIÇ VE
GÖKYÜZÜNÜN KRALI IŞIK VE
GÖLGELERİN LEYDİSİ SOLAN
TOPRAKLARIN EFENDİSİ

Kristal Alev Tacı

Rain kaybetmeyi biliyordu. Ölümü dilemenin ne demek olduğunu biliyordu. Ellysetta göğsünün derisinde bir desen çizdi. Bir elini gövdesinde gezdirdi, parmak uçları ipeksi pürüzsüzlükteki teni okşadı. Dünyasını düzeltmek için tek yapması gereken ona dokunmaktı. "Yağmur..."

"*Aiyah?*"

"Daha önce Dorian'a söylediğin şey hakkında. Savaş kötüye giderse ayrılmamla ilgili olan kısım."

Elini tuttu ve sakinleştirdi. "Zamanı geldiğinde sizi güvenli bir yere götürmeleri için beşlinize çoktan emir verdim."

Yuvarlandı ve adamın yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı.

"Lord Hawksheart birlikte kalmamız gerektiğini söyledi," diye hatırlattı ona. "'Eşinizin yanından ayrılmayın,' dedi. 'Birbirinizi Işığa tutun,' dedi. Ve Karanlığı ancak birlikte yenebileceğimizi söyledi."

"Birçok şey söyledi. Çoğuna güvenmiyorum."

"Benim için en güvenli yer senin yanın. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşiriz."

Gözleri kapandı ve başını salladı. "*Doreh shabeila de.*" Öyle olacak.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AVON KİTAPLARI

An Imprint of HarperCollinsPublishers

10 East 53rd Street

New York, New York 10022-5299

Telif Hakkı© 2010 C. L. Wilson

Harita C. L. Wilson

"Eternal Song" copyright© 2010 by Arabella Hancock

"Shadow's Eyes" copyright© 2010 by Jennifer Huizar

"My Shei'tan" copyright © 2010 by Janet Reeves

"Tairen's Chant to His Beloved" copyright © 2010 by Ashley Denman

"Dahl'reisen's Lament" copyright © 2010 by Rebekah Lyness

"Dahl'reisen's Plea" copyright © 2010 by Ashley Denman "Shei'tanitsa

Sonnet" copyright © 2010 by Helen Thompson

"Savaşa Çağrı" copyright© 2010 by Colleen Billiot

"Flight of the Tairen Lovers" copyright© 2010 yazan Phyllis Bright

"Majestic Flight" copyright © 2010 yazan Janet Reeves

ISBN 978-0-06-201896-0

www.avonromance.com

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, açık yazılı izin olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, aşağı yüklenebilir, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins e-kitaplarının izni.

EPub Baskı© EYLÜL 2010 ISBN: 978-0-062-01329-3

Avon Books ciltsiz ilk baskı: Kasım 2010

Avon Ticari Marka Tescili. U.S. Pat. Off. ve Diğer Ülkelerde, Marca Registrada, Hecho en U.S.A.

HarperCollins®, HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markasıdır.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

EPub Baskı© EYLÜL 2010 ISBN: 978-0-062-01329-3

Yayınca Hakında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1 Auckland,
Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.